

Giới thiệu Thanh Xuân Tươi Đẹp Bị Phá Vỡ

Tuổi thơ của tôi chính là một đóa hoa sắc sỡ đủ màu, nó đáng trân trọng hơn bất kỳ những thứ giá trị trên trái đất này.

Tuổi thơ đẹp đẽ ấy chính là điểm xuất phát và điểm dựa cho cuộc sống của tôi sau này. Nhưng không biết tại nó lại thủng một chỗ khiến tôi chẳng thể nào vá được dù có cố gắng ra sao đi nữa.

Mãi về sau khi tôi đã dần quên cái lỗ ấy thì nó lại thủng to hơn và theo tôi đi cả quãng đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tươi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi sống ở ngoại ô thành phố, tại một vùng thôn quê tươi đẹp. Nơi quanh năm 4 mùa thuận hoà và cuộc sống sung túc. Tôi có những người bạn thân và anh em tốt, một gia đình hạnh phúc để tin tưởng.

Tôi có một tuổi thơ chở đầy hoa phượng vĩ, một thời thơ ấu trong sáng với bao mộng mơ, khao khát cho một tương lai tươi sáng. 16 tuổi, tôi hạnh phúc khi nghĩ mình có tất cả trong tầm tay.

Chap 1: Đôi nét về quá khứ

Tháng 4 ngày nắng, độ trước mưa còn giăng giăng phủ khắp đất trời vậy mà hôm nay, ánh nắng đã xuất hiện mang theo không khí oi ả. Mùa hè đã chính thức gõ cửa khắp phố phường miền Bắc. Mùa hè tới cũng báo hiệu cho lũ học sinh chúng tôi biết sửa sang sách vở ôn thi xong là nghỉ hè. Mùa hè này đã thành thoi hơn năm ngoái bởi vì năm nay tôi lên lớp 11, không bận rộn ôn thi vào 10 như năm ngoái nữa.

- Du Du... Làm bài hết chưa?

Đang ngẩn ngơ nhìn nắng hạ, nhỏ bạn thân gọi làm cô giật mình.

- Gớm, như ma ý. Tớ làm xong rồi!!!

- Sao cậu lại nở nói tớ là ma, tớ mà là ma cũng không tha cậu đâu.

- Hi... Sao vậy, không cần làm gì nữa à_ cô hỏi.

- Không, mình chỉ đi nhắc các bạn nộp bài thôi. Tuần sau thi rồi mà.

- Ủ... Vớ mình đây. Cậu nghĩ hè này làm gì cho đỡ chán đây.

- Cậu biết nhà mình rồi đấy, hè này chỉ đi học thêm thôi.

- Chán ghê, trốn đi. Hè này đi làm thêm với tớ.

- Hâm, đủ tuổi đâu mà làm thêm. Hơn nữa ba mẹ cậu cho à, nhà giàu thế đi làm thêm chi cho khổ.

- Chỉ làm ở tiệm sách thôi, người ta không phân tuổi tác đâu. Hơn nữa tại vì nhà giàu nên mới không thích sướng đó, hơn nữa nhà tớ không thể nói giàu được, chỉ là đủ ăn thôi. Tớ định nhân dịp mấy cái nghỉ hè mà kiếm ít tiền để sau này thích mua gì khỏi mè nheo xin mẹ nữa.

- Ôi, suy nghĩ sâu xa quá. Cũng được vậy tớ sẽ trốn đi với cậu. Suốt ngày học có khi còn ngu đi cũng nên.

- Thế nha!!!

- Ủ.

Sau hôm thống nhất đó cũng là thời điểm họ thi xong, như giao hẹn họ đến tiệm sách gần trường làm thêm. Mới 15 tuổi thôi nhưng họ đã tự dành dụm cho mình một ít tiền, tương lai họ đã rất tự hào vì khoản tiền nho nhỏ ấy đã giúp đỡ họ phần nào trong cuộc sống.

Chap 2: Bắt nhịp tuổi 16.

Sau hai tháng nghỉ hè đầy vui tươi, cô và chúng bạn lại trở về trường bắt đầu năm học mới. Năm nay là học sinh 11 rồi, đã quen thân và thích nghi với ngôi trường này rất nhiều. Không còn ngỡ ngàng và ló ngó khi mới vào trường nữa.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học sau dịp hè, mới vào cửa lớp thôi đã nghe thấy tiếng ầm ĩ của lũ bạn rồi. Năm nào cũng vậy, cứ nghỉ hè xong đi học lại là từ trên xuống dưới có bao nhiêu chuyện để tám. Chuyện nhiều đến nỗi nói một ngày cũng không hết chuyện, học sinh là vậy mà.

Du Du vào lớp liền hăng giọng:

- Ừm... Máy cậu biết tôi là ai không?

Bùng. Sau câu ấy cả lớp liền bùng nổ.

- Chị hai...

- Biết chứ, chị hai mà!!!

- Chị hai mà...

- Tốt, lâu rồi mới gặp lại. Các cậu vẫn lấm nhồm như vậy nhỉ_Du trêu ghẹo.

- Hầy... Chị hai vẫn độc nhồm như vậy.

- Kệ tôi, sao nghỉ hè có làm được công to gì không, có cua được em nào xinh xinh không?

- Ấy xời, chị hai. Gái thì chưa cua được nhưng mà game tăng max lever luôn chị.

- Lại game, mắt cũng muốn lòi ra rồi vẫn còn suốt ngày cắm đầu vào game.

- Hi hi...

- Tôi kệ các cậu, cũng sắp vào lớp rồi sao Thanh vẫn chưa đến nhỉ?

- Bọn em cũng không biết.

Bộp bộp bộp... Lúc sau Thanh Thanh chạy từ cửa lớp vào.

- Phì phì phì... Mệt quá đi, suýt thì muộn.

- Sao hôm nay đi muộn vậy_Du hỏi

- Haiz... Tại mình quên danh sách lớp nên phải chạy về lấy.

- Ui, Thanh Thanh yêu dấu của tớ. Cậu khổ quá mà.

- Cậu thương tớ là tốt rồi. Hôm nay lớp mình có học sinh mới.

- Ai vậy, nam hay nữ.

- Cả hai luôn, một nam một nữ.

- Tưởng hai nữ thì thật tốt rồi.

- Phải ha... Chẳng lớp nào như lớp mình. Có 30 kẻ thì có tới 27 kẻ là giống đực.

- Không sao, tớ và cậu là con gái còn gì!!!

- Có tớ thôi, cậu như đàn ông.

- Xác... Tớ đây mới không thêm làm con gái.

Tùng Tùng Tùng

- Ôi, trông rồi.

- Đi... Về chỗ thôi.

Trông vào lớp, thầy chủ nhiệm cũng tiến vào.

- A5 yêu quý, gặp lại nhau rồi. Các em nghỉ hè có vui không.
- Dạ có ạ_ All
- Tốt. Học kì này lớp ta có thêm hai bạn mới, may mắn là có thêm một bạn nữ để lớp ta đỡ khô héo.
- Ai vậy thầy_ All
- Các em vào đi. Giới thiệu làm quen với các bạn lớp ta luôn.

Từ cửa tiến vào một nam một nữ. Họ sắp tới sẽ là một thành viên của lớp A5 cô.

- Chào các bạn, mình là Lư Tiểu Hoa, mong các bạn giúp đỡ.
- Chào, mình là Lâm An Tường.
- Rồi, giới thiệu xong. Lớp trưởng giao hai bạn cho em phụ trách.

Thấy được xướng tên, lớp trưởng bắt đầu làm việc.

- Xin chào, mình là lớp trưởng của A5, Thẩm Tư Thanh. Chào mừng hai bạn đến với xứ sở đặc biệt của A5.

Sau câu giới thiệu ấy, đột nhiên hai bạn mới chìm trong yên lặng.

- Đừng nhìn mình như sinh vật lạ như vậy. Mình có nói gì sai đâu.

Về chỗ ngồi, tùy ý các bạn chọn, Lớp rộng mà, ngồi đâu cũng được. Kể cả đuổi người khác ra để có chỗ ngồi mình thích cũng được. Lớp ta hòa đồng cởi mở lắm.

Lại là một phen ngây ngốc. Nhưng nhanh chóng hai người họ tự tách ra, Hoa thì vào bàn ba cạnh một cậu bạn khác. Lâm Tường thì đi thẳng xuống bàn cuối, chình ỉnh cạnh bàn lớp trưởng và cô.

Cô thì hoàn toàn không biết gì, đem qua mãi xem phim nên hôm nay ngủ bù.

- Du Du... Dậy đi. Vào học rồi.
- Ủ. Thanh yêu dấu, lấy hộ sách và vở, kính và bút nữa.
- Lấy ra hết rồi, cậu chỉ việc học thôi.
- Hu hu hu...sao lại chu đáo vậy.
- Vì cậu chứ sao. Tỉnh chưa?
- Tỉnh... Huy Lôi. Chải tóc cho chị.
- Dạ.

Nghe lệnh cậu bạn Huy nhảy ra buộc tóc cho cô.

Mở căng mắt ra, thầy chẳng thấy chỉ thấy chình ỉnh một khuôn mặt lạ hoắc đang đọc sách.

- Hoe... Thanh Thanh. Bạn mới đây hả?
- Ủ... Lâm An Tường.
- Tên hay ghê, mặt cũng đẹp trai ghê. Và chăm học ghê.
- Ủ... Cậu thích hả.
- Không, chỉ là nói hộ thằng Minh Vẹo thôi.

Nghe vậy lớp trưởng liền đưa mắt tới bàn trên của mình, một thằng con trai đang nhìn chăm chăm vào bạn mới kia đầy ham muốn.

Cậu bạn tên Minh Vẹo bị nhắc tới thì cuống cuống quay lên, đỏ bừng mặt.

Thấy vậy cả hai đứa và Huy Lôi cười sảng khoái thích thú.

Còn riêng nhân vật chính lại chẳng để ý đến chuyện cười của họ. Anh nghĩ nó chẳng liên quan tới mình.

Việc anh tới đây ngồi học có lẽ chỉ là tạm thời, hãy xem nơi này là một điểm đến mới trong cái cuộc đời nhàm chán này vậy.

Cả ba người thấy cậu bạn kia không nói gì thì cũng không cả chón nữa, thầy vào rồi, học bài thôi.

####

Nhưng lâu dần họ thấy sự có mặt của cậu bạn mới này làm họ mất tự nhiên. Cậu ta đến lớp ngồi im như tượng, không trò chuyện, không để ý hay quan tâm tới bất kì ai. Cậu ta ngồi đây mà như người vô hình vậy, lần đầu tiên trong đời A5 thấy có loại người như vậy. Căn bản họ chẳng hiểu gì về cậu bạn này ngoài cái tên. Và cái im lặng ấy gây hứng thú cho cô, cô không hề hay biết việc mình chọc phá cậu ta, quen thân với cậu đã gây nên cho cô những điều gì trong cuộc sống sau này.

Tháng ngày cấp ba của họ sau này sẽ tràn ngập màu sắc, nó sẽ không phai tàn cho đến khi họ chết đi. Mãi là vậy!!!

End chap

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lại là một tuần mới của năm học mới. Hôm nay cô đến sớm, nghĩ rằng sẽ tạo cho cả lớp một bất ngờ bởi vì cô thường vào lớp trước 5 phút trống đánh. Vậy mà đến đã thấy cậu bạn tự kỉ đang đọc sách rồi. Đến sớm vậy, còn đọc sách nữa, đọc suốt ngày bộ không chán sao ta.

- Chào, bạn bàn bên_ cô chào hỏi theo phép lịch sự.

- Chào bạn.

-...

Vào chỗ ngồi, cậu ta thích tình vậy mình động vậy. Không thèm cảm tai nghe như mọi ngày, cô mở nhạc với âm lượng lớn, đứng bài nhộn nhắt. Giã vờ không để ý nhưng cô đang thích chí trong lòng bởi vì cô biết cậu ta đang khó chịu. Hừ, đừng tưởng lũ lớp này tự nhiên gọi cô là chị hai, có lí do cả đấy. Hôm nay nhân dịp kỉ niệm ngày đến sớm cô sẽ khai thác về con người này.

Không phải cô thích phá người khác chỉ là cô thấy cậu bạn này rất kì lạ.

Trong mắt cậu ta luôn ngập tràn sự cô đơn, sự tuyệt vọng, rất kì lạ.

Một cậu học sinh 16 tuổi, tuổi đẹp nhất của thời học trò lại có vẻ ngoài buồn thảm đến vậy, rất kì lạ.

Đừng hỏi sao cô thấy vậy, cô chỉ có thể nói là do giác quan thứ 6, ai cũng nói cô có giác quan rất nhạy bén.

Và một lý do khác nữa là cô từng được mang đến trại trẻ mồ côi và ở đó một tháng, không phải vì hoàn cảnh sao cả chỉ là bác của cô là viện trưởng của trại trẻ này. Ba mẹ cô thấy cô suốt ngày chỉ chơi, phá làng phá xóm nên đã tống cô vào đấy. Ở đây cô đã bị đồng cảm với họ, bị họ ảnh hưởng rất nhiều bởi tư tưởng và tình cảm.

Ít ai biết ở trại trẻ này lũ trẻ đã lớn lên như thế nào, chúng lớn lên bằng tiếng cười trong trẻo, thuần khiết chẳng rõ sự đời.

Bởi ngoài cười chúng chẳng biết làm gì nữa. Lũ trẻ ấy cười ngây ngô nhìn cuộc sống nó phải trải qua, nó cười nhìn ba mẹ lần lượt ra đi, nhìn họ vứt bỏ chúng đầy lí trí mà không chút

xót xa...vv, năm đó cô được 14 tuổi.

14 tuổi, cô thấy mình trưởng thành hơn bất kì độ tuổi nào. Tự lập hơn và sống tốt hơn, có ý thức, trách nhiệm hơn rất nhiều.

Chỉ là cô vẫn thích quậy phá một chút, bây giờ là tuổi để quậy phá mà, nếu ừ dột mãi thì đâu còn là trẻ nữa.

Cô chính là thích sống lạc quan như vậy. Sống tốt cũng là lạc quan, có trách nhiệm cũng là sống vui, tự lập cũng là sống có ích.

Từ lần đầu tiên cô thấy cậu bạn này cô đã nhìn thấy ánh mắt của bọn trẻ đó, không ánh mắt ấy còn buồn thảm hơn cả bọn trẻ nữa. Cậu ta phải sống

trong hoàn cảnh tồi tệ như thế nào mới có ánh mắt như vậy. Một lớp vỏ bọc hoàn hảo...đằng sau vẻ im lặng, đĩnh đạc đó. Cô muốn biết, nhưng lí do cô muốn biết chính bản thân mình cô cũng chẳng thể lí giải được. Và hơn tất cả cô muốn thay đổi một cái gì đó thật đặc biệt, cô muốn nhìn thấy bộ mặt khác của cậu bạn này. Có lẽ vì lí tưởng ngày bé của cô, cô mong muốn mọi người xung quanh mình luôn sống vui vẻ, hạnh phúc, hạnh phúc như cô vậy.

Thấy cậu ta có vẻ muốn đi cô liền nói:

- Đôi khi biết sẻ chia cũng là một loại hạnh phúc.

Bước chân anh hơi khựng lại nhưng rồi vẫn bước tiếp.

- Hãy cười khi còn có thể.

Lúc này thì cậu ta dừng hẳn. Cô rất hài lòng với kết quả này.

- Cậu nói cái gì vậy_ anh trầm trầm quay lại hỏi.

- Tôi nói gì kệ tôi_ cô lại lạnh nhạt không nhận.

- Vô vị_ anh chẳng thèm để ý đến mà đi ra khỏi lớp.

Nhìn theo bóng cậu bạn mới, cô chỉ lắc đầu thờ dãi. Minh cũng có lúc bất lực và không chịu nhận rằng mình nói gì cơ đấy. Hay phải nói là lúc ấy bị cậu ta nhìn chằm chằm cô thấy sợ ánh mắt của cậu ta nên trốn.

- Haiz... Là do mình lảm chuyện thôi.

Vào lớp, đúng như dự tính ai cũng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô. Nhưng vẻ mặt của lũ bạn lại không khiến cô vui như cô đã tưởng tượng,

chẳng biết mình sao nữa. Chẳng để tâm, cô lại ôm sách vở trốn sau lưng thẳng Huy Lôi, ngủ.

Vào lại lớp, không biết vô tình hay cố ý anh lại nhìn về bàn bên cạnh, cái cô nàng kia lại ngủ rồi. Anh không biết sáng nay cô ấy làm sao lại nói với anh những lời đó. Chẳng lẽ cô ta biết gì về anh sao, đó là câu hỏi anh đặt trong lòng suốt mấy tiết học. Hôm nay là ngày đầu tiên anh không chép bài, vì lí do đó hơi. Anh để tâm lời cô ấy nói.

Trống báo kết thúc buổi học vang lên, tiếng vang lớn nhất vẫn là tiếng học sinh. Đi học chính là vậy, nghe tiếng trống tan trường vang lên còn sung sướng hơn cả nhặt được tiền.

Vẫn như mọi ngày, cô là người ra khỏi trường đầu tiên. Để tránh phải khó chịu như ban sáng cô đến quán kem gần trường tự thưởng cho mình. Cô thích nhất là tiền, ăn sau cùng là ngủ, không có mê trai đẹp như thẳng Minh Vẹo, không thích làm đẹp như Thanh, cũng chẳng mê game như lũ trên lớp. Cô chính là yêu bản thân mình như vậy.

Tan trường hôm nay anh không về thẳng nhà mà tới thư viện lấy thêm sách về đọc. Lúc về thì trời đổ cơn mưa to nên chạy vào quán trà sữa gần đó trú mưa. Ngồi cạnh cái bàn bên cửa sổ anh nhìn thấy cô, cô đang ăn kem quán đối diện, sau lớp kính trắng xoá. Đây là lần đầu tiên kể từ khi anh tới đây anh nhìn rõ ràng gương mặt của cô. Gần 1 tháng nhưng anh chẳng nhớ nổi mặt ai, chỉ có cô và lớp trưởng thì anh hơi biết một chút. Cô gái này sáng nay đã từng nói với anh vài câu, lúc anh quay mặt lại đã nhìn thoáng qua cô ấy, và giờ này anh lại ngồi nhìn chằm chằm vào cô ấy. Cô ấy có khuôn mặt phính phính hồng hào, lúc nào anh cũng nghe thấy tiếng cười giòn giã của cô ấy, anh thấy mọi người trong lớp ai cũng quý cô ấy, giáo viên cũng vậy, dù cô ấy ngủ và không chép bài, họ cũng chỉ nhắc nhở mà chưa từng phạt. Ở cô ấy luôn ánh ra một vầng hào quang tươi mát, dễ chịu, yên bình khiến người đối diện muốn dốc bầu tâm sự.

Ngồi học nhưng tai anh luôn bắt chột lắng nghe tiếng cô trò chuyện với lũ bạn, anh đã để ý đến cô ấy, anh mong mình có được nụ cười hồn nhiên của cô gái ấy. Anh thêm sự quan tâm của mọi người dành cho cô.

Thì ra anh lại ích kỉ như vậy, anh thêm được yêu thương. Sống 16 năm, thứ anh thừa nhất là tiền bạc nhưng lại thiếu tình yêu thương đến nghèo hèn.

Cô ấy nói hãy biết sẻ chia và hãy biết cười. Anh cũng muốn lắm nhưng anh có thể sẻ chia với ai đây, một người bạn thân thiết anh cũng không có. Nếu có chắc toàn lũ giả tạo. Cả đời này anh căm ghét nhất chính là sự giả tạo, nói dối. Người ta nói dối nhiều quá khiến anh ghê tởm.

Mưa tạnh, cầu vồng lấp ló sau rặng cây, hai con người, ra về theo hai hướng ngược lại, họ sống ở hai nơi ngược hướng, và cũng như sống ở hai thế giới. Muốn chạm tới nhau cần phải một người đến trước, cố ý xả vào thế giới kia, xả vào cuộc sống của người kia.

Chap 3: Sinh nhật

Sáng ra, Thanh Thanh vừa vào lớp liền hô to.

- Tập trung.

Sau câu ấy cả lớp đều tán loạn, mỗi lần lớp trưởng kêu tập trung đều là có biến hết. Chưa đầy 3 phút sau tất cả ổn định chỗ ngồi, im lặng lắng nghe vấn đề.

- Tốt lắm, nay là ngày gì mấy chế nhớ chưa?

- Ngày gì, trường mở hội hả_ Nam Nấm hỏi

- Lớp 11A1 lại khiêu chiến hả_ Luân hùng hồn nói.

- Hay là lại có bạn mới_ Nhật tí tòn

-....

- Mấy cậu thật là, mai sinh nhật Tiểu Du của tớ đó.

- Phải ha, sinh nhật chị hai_ Huy lòi hét lên.

- Du Du lên 17 tuổi_ Hoàng phấn khích.

- Đúng rồi. Mỗi lần trong lớp có bạn đến ngày sinh nhật đều sẽ tổ chức và chúc mừng, nay là 26/8 sinh nhật của Du. Các bạn nói nghe coi tặng cậu ấy cái gì, nhanh nhanh không cậu ấy vào bây giờ.

- Hoa, bánh gato_ Quang phát biểu

- Áo mới_ Fu nghĩ

- Tặng giày đi, Du thích giày lắm_ Chột nói

- Ngu, Du thích ăn nhất. Mua kem đi, cả thùng kem luôn_ Chí phát ngôn.

- Mày mới ngu, có sinh nhật nào tặng kem không???_ Chột phản bác.

-....

- Thôi. Mấy cậu đúng là lù dờ dẩn. Toàn cho phát ngôn linh tinh. Lớp thiếu gái đúng là khổ mà. Giờ này ai mà rảnh nhảy ra chợ chọn giày với áo...Hoa, bạn có ý kiến gì không?

- Minh... Minh mới vào chưa quen tính cách các bạn nên cũng khó. Hay tặng bạn ấy son môi đi, con gái mà. Vừa này mình đi học phát hiện một cửa hàng mỹ phẩm đối diện trường đang khai trương đó.

- Ồi giờ, sao cậu có thể nói như vậy được_ Huy lòi hét lên.

- Hà_ Hoa sợ hãi.

- Hoa à, ý kiến của cậu còn không hay bằng lũ đực rựa này đâu_ Thanh tốt bụng giải thích.

- Sao vậy?

- Cậu thấy Du vẻ ngoài thế nào?

- Ủ, một cô gái mạnh mẽ.

- Phải rồi, mạnh mẽ. Cậu ấy rất mạnh mẽ, không có thích điệu đà đâu?

- Nhưng cậu ấy cũng là con gái mà.

- Con gái cũng có gu nam tính mà.

- Vậy sao?

- Phải. Thôi, Chu cậu đi mua 30 bông hoa về đây, một cái bánh kem nữa. Mỗi bạn tặng một bông hoa rồi để cậu ấy thổi bánh kem. Ok.

- Cũng được_all

- Đây, Chu, tiền quỹ lớp này. Cửa hàng gần nhất chắc không cần mình nói đâu nhii!!

- No no no... Lớp trưởng yên tâm kiểu gì cũng hoàn thành xuất sắc_ Chu đắc chí nói.

- Tốt. Đi đi

- Ok

- Chu đi mua gì đấy_ cô vừa vào lớp

thì nghe thấy cần mua đồ nên hỏi.

-....im lặng

- À... Không có gì? Đi mua sách bài tập cho lớp ý mà_ Chu Chu nói.

- Vậy hả, thế mua đi. Thanh Thanh, hôm nay có bài tập gì không vậy?

- À... ha không có, thứ 4 mà, có hai tiết thôi. Thể dục và Quốc phòng.

- Ủi xùi... Tớ quên mất đấy, mất công mang cả đồng vớ.

- Ai bảo cậu chép thời khoá biểu là cứ lười.

- Minh...

- Đi, xuống phòng thể dục thôi. Trống vào rồi, tí nữa mình sẽ chép giúp cậu.

- Cảm ơn. Yêu cậu chết mất thôi.

Chán với màn yêu đương của hai cô gái, lớp 11A5 kéo cả lũ xuống phòng thể dục, không gặp thầy nhưng cả lũ vẫn tập bài thể dục xong mới tản ra chơi trong khu vực gần nhau. Cô rất thích thể thao nên đi đánh bóng chuyền hơi với Huy lòi và mấy bạn. Còn Thanh, cô nàng ngồi chơi game thoir trang với Hoa, còn anh lại một mình đọc sách.

Chỉ vì có hai tiết thôi nên chưa tới 9 giờ sáng toàn bộ học sinh trường cấp ba Blue đã tan học. Cô cũng không ngoại lệ đang định đi về thì bị nhỏ Thanh ôm chầm lấy rồi còn bít kín mắt. Nói cái gì mà cô cũng khó hiểu.

- A5, nghe rõ mệnh lệnh.

- Rõ.

- Tớ đếm ngược nha, xong là các cậu phải xong luôn đấy

- Ok_all

- 3...2...1

- Happy birthday to you. Happy birthday to you. Chúc mừng sinh nhật Vân Du.

-... Bất ngờ. Quả thực cô rất bất ngờ, cô quên mất hôm nay sinh nhật mình luôn. Hửn nào sáng nay ba mẹ kêu về sớm. Cảm động ghê, biết ơn mọi người ghê.

- Cảm ơn mấy bạn, Du thích lắm.

- Không có gì_ All

- Du là chị hai của lớp mà, chị hai sẽ luôn ưu tiên hàng đầu_ Huy Lòi lăm le nói.

-...

Sau đó từng người đưa cô một bông hồng. Thanh thì đội mũ sinh nhật cho cô và chầm nển.

- Cảm ơn!!!

- Cảm ơn...

-...

Anh bị cậu bạn nào đó nhét vào tay một bông hoa, biết hôm nay là sinh nhật cô ấy nhưng mà anh vẫn ngại, anh chưa từng làm việc này bao giờ.

Đến lượt anh, anh chỉ dám đưa cho cô mà không nói sinh nhật vui vẻ như các bạn khác.

Anh đưa xong là cũng hết, anh là người cuối cùng mà. Bây giờ cô đang ước, chuẩn bị thổi nến.

Phù.... Một phát hết luôn.

- Du Du, cậu ước gì vậy_ Thanh tỉnh ngịch hỏi.

- Bí mật

- Bất mí đi.

- Không thể bất mí.

- Xác... Không thèm.

- Thế sao cậu còn hỏi?

- Du... Thôi, Yaaaa..., Búp... Du ăn bánh dê

-....

- Thanh, ya... Ôi ôi cả cái bánh đập vào mặt thế này, sao người ta dám về nhà đây.

- Ha ha ha..._ All

- Đi chơi đi?_ Huy lòi

- Đi, ra công viên Bát quái đi_ Lập hồ hởi nhất trí.

- Ok

Vậy là tất cả mọi người sau khi chờ Du rửa mặt xong thì thẳng tiến tới công viên Bát quái chơi. Công viên này cũng như tên, là nơi tất cả mọi người trò chuyện, chém gió kịch liệt và có thể chơi những trò chơi mạo hiểm, ai bạo thì có thể vào tận nơi sờ mó động vật nữa. Nói chung quy mô công viên này khá lớn. Người vào đây tham quan hầu hết là bọn trẻ như cô thôi.

Tuy A5 khá oai phong về mặt số lượng đàn ông nhưng họ cũng chẳng dám chơi mấy trò quá mạnh, chỉ loanh quanh trong này một lúc rồi cả bọn đi về. Phá nhất trường nhưng luôn là con ngoan của ba mẹ chính là đức tính tốt mà ai A5 cũng có.

- Đây, vì sinh nhật Du nên Du quyết định mời các bạn tới nhà Du chơi. Ai cũng phải đến nha!!! Trước cổng công viên Du nói lớn.

- Ok,

- Ok...

Anh đang định từ chối sẽ không đi thì bị cô bồi vào một câu.

- Bạn mới cũng đến cho biết nhà mình nha!!! Nhà mình nhiều cái hay lắm.

- Phải đó_ All

- Tôi không đi đâu_ anh hững hờ nói.

- Cậu phải đi, tôi mời mà cậu không đi, cậu không nể mặt tôi hả_ cô mè nheo nói.

- Nhưng tôi đâu biết nhà ai đâu!

- Yên tâm bạn đẹp trai, mình sẽ đi rủ cậu_ Chí chui vào nói.

- Cậu biết nhà tôi_ anh thắc mắc

- À, hôm qua nhà tôi chuyển nhà, đối diện nhà cậu luôn đó, sáng nay tôi mới biết.

- Vậy sao.

- Thật mà, tí nữa tôi rủ cậu cho.

- Nhưng mà...

- Ok, không bàn vấn đề này nữa. Chỉ đẹp trai tối rủ bạn mới nha, mọi người ơi chúng ta về thôi_ cô cắt ngang lời anh muốn nói và hét lên.

- Ok

- Ủ... , bye

-...

- Bye

Anh chỉ biết cách nhìn xa xa về phía lũ bạn kia đi mất. Trên đường về hôm nay anh có một người bầu bạn. Từ ngày chuyển tới đây, anh chưa thấy ai đi về đường cùng mình cả.

Như vậy càng thích, rất yên tĩnh. Anh luôn yêu thích sự yên tĩnh một cách vô điều kiện.

Bây giờ có bạn đi cùng thấy không quen, cậu bạn này còn nói rất nhiều nữa. Anh phải trả lời rất nhiều câu hỏi của cậu ta, hôm nay anh nói nhiều nhất trong suốt 16 năm qua mất!!!

Trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ rồi làm vài việc linh tinh thì nghe tiếng chuông. Là cậu bạn kia đến rủ tới nhà cô chơi.

- Hey... Đi tới nhà chị hai thôi_ thấy bóng anh sau cánh cửa bạn Chí liền bắt đầu nói.

- Tôi biết rồi, có phải đi xe không?

- Không cần đâu, đi bộ cho khoẻ. Nhà chị hai có tận 5 cách đến cơ, đi đường nhà Huy Lôi là nhanh nhất. Chui qua cổng sau nhà cậu ấy là nhà chị hai rồi.

- Lại có thể đi như vậy?

- Đương nhiên, nhà Huy Lôi gần nhà chúng ta nhất mà. Nếu không chui qua cổng sau nhà cậu ấy thì phải đi bộ 1 cây số mới tới nhà chị hai đó.

- Khác trên thành phố quá!

- Ủ... Đường làng thì toàn thông nhau thôi!

- Đi thôi!

Họ đi bộ qua đầu ngõ, rẽ vào hai con đường thì bấm chuông. Bạn Huy liền ra mở cửa, cả ba người họ chui ra tận sân sau rồi mở cổng, đi bộ hai ba nhà thì tới nhà cô. Anh thầm nghĩ, lại có cách tới nhà nhau tốn ít thời gian như vậy. Đây có thể coi như là khoa học không đây.

King koong..

- Tới đây..._ nghe thấy tiếng chuông

cô chạy vèo ra mở cổng.

- Hey... Chị hai.

- Hi mấy cậu, vào đi, chờ Lu, Hy với Viễn tới là đủ bộ. Mẹ tôi á hôm nay tặng tôi một phòng hát karaoke luôn, tí vào hát cho đã giọng.

- Thích thế_ Chí cảm khái.

- Thường thôi. Thế có muốn vào nhà không?

- Có chứ, phải hát nữa chứ.

- Thế vào đi.

- Vào luôn, triển luôn.

Chị chạy thẳng vào nhà, qua phòng khách vẫn không quên lễ nghĩa chào hỏi.

- Chào hai Bác.

- Ủ... Chào cu Chí, à chào cả cháu nữa.

- Dạ, cháu chào Bác. Cháu tên là Tường ạ, cháu mới chuyển tới ạ.
- À, hẳn nào bác không biết, nói không phải phét chứ ai chơi với Du nhà Bác thì Bác cũng biết tên hết đó _ ba Từ bắt đầu bép xép.
- Dạ.
- Bác thấy cháu là biết ngay cháu học rất giỏi nhỉ.
- Cũng tạm ạ.

Cô vào phòng nhưng vẫn không thấy cậu ta vào nên ghé đầu ra gọi.

- Bạn mới, vào đi.
-
- Cháu đi chơi đi _ ba Từ nói
- Vâng, vậy cháu xin phép.
- Ừ. Ngoan lắm.

Anh ngỡ ngàng bị cô nhắc nhở, chầm chậm bước vào phòng hát. Các bạn đều đã ngồi hết ghế, nên anh đành phải ngồi đất với cô. Lần đầu tiên anh đi chơi kiểu này, rất âm áp, rất vui. Các bạn đùa hát hay đùa hát dở nhưng rất vui, tuy anh không cười rộ vui hạnh phúc như các bạn nhưng anh hôm nay cũng cười rất nhiều. Ngồi cạnh cô đêm nay anh thấy lòng mình nhẹ nhàng, cô nói rất nhiều chuyện vui với anh. Cô không như anh, cô nói chuyện với anh rất tự nhiên, cảm giác rất thân thiết. Anh còn bị mấy bạn ép hát song ca với cô, đây là lần đầu tiên anh hát cho người khác nghe. Cảm giác như là có ai đó đang đổ đường vào lòng vậy.

Những giây phút ở mảnh đất này đã mang đến cho anh rất nhiều lần đầu tiên. Khiến anh thấy hạnh phúc kì lạ. Một năm nữa anh sẽ rời khỏi đây nhưng anh hẳn rất nhớ nơi này.

Đột nhiên anh sinh ra trong trái tim một lời khuyên. Anh muốn thay đổi, anh muốn hoà nhập với những người bạn này, anh muốn có cuộc sống như họ, anh muốn giống họ. Anh muốn sống là chính là anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sau ngày sinh nhật cô, anh thay đổi thật sự. Anh chẳng ngại ngần mà ngồi đọc sách một mình nữa, anh ngồi bên cạnh cô nghe cô và các bạn nói chuyện. Nghe họ kể chuyện trên trời dưới đất, rất vui. Không dám hòa theo mấy trò nghịch ngợm của mấy bạn nhưng rất thích bao che cho họ. Anh có thể thắng mặt đám đá, trò chuyện về game với mấy bạn nam trong lớp, được họ gọi đi đá bóng, đánh bóng rổ. Hay bạo hơn là vào nhà rất nhiều bạn chơi, anh biết nhà nhiều bạn hơn. Quen thân tự nhiên mà không phải để ý hình tượng như trước, rất là thích. Chưa bao giờ anh thấy hạnh phúc như vậy. Anh cảm thấy mình mở lòng là đúng, đâu phải ai cũng sẽ sống giả dối với anh như 'bọn họ'.

Đã 1 tháng kể từ ngày anh chuyển tới đây.

- Cả lớp, đứng _ Lớp trưởng thấy thầy vô liền ra lệnh.
- Nghiêm _ All
- Các em ngồi đi.
- Tuần nào cũng như tuần nào, tháng nào cũng như tháng nào, ngoài lớp trưởng ra thì ai cũng bị ghi sổ. Tôi nói các em nghe, các em ngoan một chút thôi thì có phải lớp ta tốt lên không. Mỗi tiết sinh hoạt lớp là tôi lại chẳng muốn vào, các em có biết tôi bị hiệu trưởng phê bình suốt ngày không? Các em quậy phá nhưng sao cứ để tôi mang tiếng thế hả _ vừa vào lớp là thầy lại bắt đầu ca cẩm.
-
- Tôi nói cho các em biết tuần này mà không đứng đầu trường thì tôi sẽ phạt thật nặng.
-

- Nghe đây, mỗi đứa viết vào tờ giấy người mình ghét nhất, hoặc không thân lắm vào giấy cho thầy.
- Đề làm chi thầy?_ Lớp trưởng hỏi.
- Cứ viết đi.
- Nhưng thưa thầy theo em biết thì không ai ghét ai đâu.
- Vậy hả? Vậy viết tên các bạn có sở thích khác mình hoặc điểm mình không thích ở họ vào giấy cho thầy.
- Nhưng...
- Lớp trưởng, ngoan.
- Vâng ạ.
-

- Thưa thầy, chúng em viết xong rồi ạ.
- Được, đưa đây. Các em tự học tiết này, thầy đi một lát rồi sẽ vào.
- Dạ

30 phút sau.

- Cả lớp, đứng.

Nghiêm

- Ngồi đi.
- Thầy vừa đi khảo sát xong. Bây giờ thầy sẽ làm việc này. Đổi chỗ cho các em_ thầy Tú bắt đầu hăng giọng.

Linh, không thích Si ở điểm là cậu toàn nói Linh là Linh Chích. Trùng hợp Si cũng không thích Linh ở chỗ, Linh toàn khoe bạn gái với Si.

Thầy tuyên bố hai em sẽ ngồi cạnh nhau.

- Ế...

Huỳnh muốn nghịch tóc Du nhưng Du toàn chê xấu nên không cho. Vậy mà Huy buộc xấu hơn Du lại khen đẹp. Huỳnh muốn được như Huy. Vậy thoả ước nguyện cho em Minh lên ngồi với Khang để Huỳnh ngồi với Huy.

- What....

-....

Rồi, đổi hết chỗ rồi. Ai có ý kiến gì không?

- Thầy ơi, thích lắm ạ.
- Em không thích đâu.

-....

- Thầy ơi, em muốn ngồi với bạn Tường cơ, không thích Khang đâu.

-...

- Cậu tưởng tớ thích ngồi với cậu chắc, thầy em muốn ngồi với Nhật cơ, bạn ấy rất hiểu em

- Thầy ơi, cả lớp bị đổi chỗ rồi sao lớp trưởng và chị hai không bị đổi?_ Chí to gan nói.

- Đổi làm gì, chị hai của em ngồi đâu mà chẳng nói chuyện được.

-!!!! Thầy quả là sáng suốt_all

- Ha ha ha... Thầy hiểu sự đòi ghê_ cô cười lớn.

- Thôi, nếu tuần này ngoan tôi sẽ cho ngồi cạnh những người các em thích. Nếu không ra cửa mà ngồi.

- Dạ...

- Học bài đi.

- Dạ.

Và họ đã thực hiện được lời giao hẹn của mình. Lần đầu tiên trong lịch sử A5 đứng đầu trường cấp ba Blue. Nó đã gây tiếng vang cho toàn thể hơn 50 lớp trong trường. Thầy chủ nhiệm A5 lần đầu tiên được khen và tặng tiền thưởng. Thầy rất mãn nguyện và giữ đúng lời hứa cho những bạn thích ngồi cạnh nhau được ngồi cạnh nhau. Minh vẹo không được ngồi cạnh Lâm Tường nhưng cậu ta lại quay về vị trí cũ ngồi cạnh Huy, Chí hàng xóm ngồi cạnh anh. Nhưng là ngồi ở bàn cạnh, cô bị thầy tổng ngồi anh với lí do, Chí nói rất thích lớp trưởng, mong chị hai cho cậu cơ hội ngồi cạnh. Lớp trưởng ban đầu phản đối nhưng rồi cũng nghe theo, căn bản người ta cũng thích cậu ấy. Họ là thanh mai chúc mã mà, ba mẹ họ còn coi nhau là thông gia hết rồi. Cô, tuy là bạn thân nhưng cũng đâu thể sánh bằng chồng tương lai.

Vậy là bắt đầu từ hôm đó, cô ngồi cùng anh. Những phát sinh nực cười sẽ bắt đầu từ ngày hôm nay.

Chị hai, bị ông bác nào đó ép buộc đi vào khuôn phép. Bởi lí do, anh sẽ kèm cô học bài thay lớp trưởng. Cô tiến bộ anh ta sẽ được thưởng, cô không tiến bộ cô bị phạt, cô không học cô cũng sẽ bị phạt. Hix hix...

Chap 5: Khép lại quá khứ

- Từ Vân Du, cậu làm bài tập chưa?

Vừa đến là anh đã oang oang cái mồm hỏi cô.

- Chưa làm.

- Tại sao chưa làm?

- Tôi đâu biết làm.

- Cậu đầu đất chắc, cả ngày hôm qua tôi đã dạy cậu rồi còn gì.

- Sao bây giờ cậu lảm chuyện thế nhì. Để tôi giết nốt con quái này đã, nó đánh tôi mất mạng mấy lần rồi.

- Ok. Cho cậu 5 phút. Tiết cuối mới có giờ của thầy.

- Cảm ơn.

5 phút sau...

- Từ Vân Du, cắt điện thoại đi. Hết 5 phút rồi, có 5 bài liền đó, cậu không làm là không kịp đâu.

- 2 phút nữa...

Anh chẳng thèm nghe nữa trực tiếp lấy điện thoại của cô đút vào túi. Cô bất đắc dĩ phải lấy sách vở ra làm bài.

- Tường Tường, cậu nói xem cái này áp dụng công thức gì vậy?

- Thầy cho ghi vào vở rồi đấy, bài 25 đó.

- Nhưng tôi đâu có chép bài đâu?

- Đây, vở tôi. Nhớ lần sau phải chép bài đó.

- Biết rồi.

-...

- Tường Tường, tại sao nó ra kết quả khác cậu vậy.

- Đưa tôi xem. Này, nhìn đi cậu quên không đổi dấu rồi.

- À à...

-...,

- Tường Tường, xem xem tôi xong bài 1 rồi, đúng hết chưa.
- Ủ, đúng hết rồi. Nhưng mà cậu cố gắng trình bày đẹp vào, tẩy xóa kinh quá.
- Lắm chuyện, đúng là được rồi.

Cốc,,,

- Sao cốc đầu tôi.
- Thích thì cốc thôi.
- Tường Tường, giờ mới biết cậu thật đáng ghét.
- Tôi có mướn cậu thích tôi đâu?
- Aaaaaaa...

-...

Năm tháng lặng lẽ trôi qua, hai bạn ấy trở thành nhân vật chính trong mỗi câu chuyện của nhau. Họ thân hơn và trong lòng họ song phương tồn tại một loại tình cảm vô cùng trong sáng. Tình yêu tuổi học trò chấp cánh bao ước mơ của họ, nhưng họ lại chưa từng nói ra mình thích đôi phương. Đến tận khi tốt nghiệp cũng không nói, ai cũng chôn cất trong lòng một bí mật. Bí mật khiến họ hồi hận mãi mãi.

Tốt nghiệp xong cũng là lúc anh phải lên đường sang Mỹ du học. Anh không nói với cô mình sẽ đi tới đó, anh lặng lẽ vội vàng bỏ đi sau khoảng thời gian tốt nghiệp. Anh bỏ đi, cô giận. Họ hiểu lầm nhau, cô ghét anh. Cô sống lặng lẽ suốt một thời gian dài, năm tháng đại học của cô buồn man mác. Nó yên ả và mờ nhạt, cô nhớ cậu bạn kia, nhớ năm tháng cấp 3. Nhớ tất cả những hạnh phúc năm 16 tuổi, năm 16 tuổi cô có tất cả mà cũng mất đi tất cả, cô mất đi sự tin tưởng vào tình yêu. Cậu ta chính là mối tình đầu của cô. Tình đầu sẽ khó quên nếu yêu ai đó thật lòng. Cô là một người khó mở lòng, khi đã mở thì sẽ rất chân thành, đến nỗi hình như rất lâu mới quên được..

Bạn bè lâu ngày không gặp có thể sẽ quên

Đơn phương lâu ngày cho dù không gặp vẫn sẽ nhớ

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mùa Xuân ấm áp đã gõ cửa, từng chùm nắng nhẹ dịu lướt nhanh rồi đi nhanh trong không gian. Thời tiết thích hợp cho những chuyến dã ngoại du lịch. Nhanh thật, lại một năm nữa sắp trôi qua, theo lịch Việt Nam, 2 tháng nữa sẽ là Tết Nguyên Đán.

Sắp Tết nên mọi người nô nức đi mua sắm, người lại cố gắng làm việc thật chăm chỉ để có thêm thật nhiều tiền thưởng. Nhân viên của Thanh Phong thuộc dạng vế dưới, ai cũng chăm chỉ làm việc để kiếm thêm tiền tiêu Tết. Tuy nhiên lại có một ngoại lệ, có một cô gái đang ngủ say sưa trên bàn làm việc.

Đêm qua cô nàng mãi chat online với bạn cũ nên đi ngủ muộn. Sáng ra phải dậy sớm đi làm nên cô tranh thủ trốn việc đi ngủ.

Bỗng nhiên trên loa tổng bộ có thông báo:" Xin chào tất cả nhân viên của Thanh Phong, tôi là Phó tổng giám đốc Triệu Hải Long. Ngày mai giám đốc của chúng ta bên Mỹ sẽ trở về điều hành công ti. Các bạn hãy chuẩn bị thật tốt, bởi cậu ấy sẽ đi kiểm tra đột xuất một phân bộ nào đó của ta. Tôi mong cậu ấy sẽ hài lòng với công ti này. Cảm ơn các bạn đã nghe thông báo, chúc mọi người làm việc vui vẻ".

Thông báo vừa phát ra đã gây xôn xao toàn thể nhân viên từ trên xuống dưới. Công ti này là chi nhánh mới mở cửa tạp chí SN thời thượng tại Việt Nam. Trụ sở chính bên Trung Quốc, chủ tịch là người Việt nhưng vì vợ chủ tịch là người Trung Quốc nên trụ sở đặt tại đây. Chi nhánh sẽ do con trai chủ tịch sau khi hoàn thành khoá học bên Mỹ sẽ trở về điều hành. Ngày mai có giám đốc vậy thì chắc chắn là con chủ tịch rồi, cậu ấy hẳn đã học tập xong. Thanh Phong sắp tới có lẽ sẽ có nhiều ngọn gió mới đây.

- Oáp...Thư Thư, mấy giờ rồi vậy_ cô vừa ngáp vừa oang oang hỏi cô bạn bên cạnh bàn.
- Cậu còn biết đường dậy hả? Nói cho cậu biết 15 phút nữa tan làm.
- Ôi, chết tớ rồi. Tớ còn chưa gõ xong bản báo cáo nữa!!! Sao cậu không gọi tớ dậy_ cô than vãn.
- Cậu ngủ ngon vậy ai mà nở gọi.
- Chàì ời, vậy Quản lí có tới không vậy.
- Yên tâm đi, chị ý đi họp rồi. Sắp tan làm rồi, cậu mang về nhà mà gõ bù. Xá, cậu nhớ on tớ canh giấc ngủ cho cậu đấy!!!
- Thật là, tớ biết rồi. Đói ghê cơ, tớ mới biết một quán lẩu ngon lắm, đi, tôi nay tớ đãi cậu.
- Được đó, nhắc đến là thèm chảy dãi à.
- Khiếp, bần kinh.
- Kệ người ta.
- Ha ha ha..._all

Hai người họ cười sảng khoái cầm túi xách ra về. Thẳng tiến tới quán lẩu gà cay mà đánh chén. Không gọi thêm bất kì ai, chỉ có hai người họ, uống rượu, ăn lẩu nhâm nhi, chém gió chém bão, hưởng thụ cuộc sống.

Thời gian trôi nhanh, thoắt cái đã 6 năm qua đi. Năm nay cô 23 tuổi, 23 bờ ngõ rồi trường, 23 sôi nổi lập nghiệp, 23 ta kiếm nhiều tiền.

Cô ra trường được gần hai năm, vận đời xui xẻo lại vào làm ở toà soạn tạp chí này. Nói cái cuộc đời này cũng thật buồn cười, cô học quản trị kinh doanh vậy mà lại làm ở toà soạn để sáng tác quảng cáo tạp chí.

Nhưng mà như vậy lại hay, nó rất hợp với cô. Vừa vào công ti, cô không có quen thân với ai cả, bờ ngõ như lúc mới đi học vậy. Dần dần thì quen hơn, mọi người trong công ti đối xử rất tốt với nhau. Cô thân với Thư nhất, cô ấy vào công ti cùng lứa tuyển chọn với cô, cùng ban với cô luôn. Hai người bằng tuổi lại có nhiều nét chung nên rất thân thiết. Thư cũng như Thanh, hai người đều là bạn tốt nhất của cô.

6 năm qua, cuộc sống của cô rất tốt, rất vui vẻ. Mỗi tội chả hiểu bị sao, cô chỉ thuận mắt nữ giới. Đứng trước trai đẹp hình như bị mất cảm giác. Tuy lúc trước có hơi nam tính nhưng đầu sao vẫn là con gái, cô cũng có mẫu bạn trai lí tưởng cho riêng mình. Nhưng mà bây giờ, cô không nhớ nổi mình thích mẫu nam giới như nào nữa. Nhờ Thư nói, tại vì cô thuộc cung Xử Nữ nên tính cách hơi bị đảo lộn. Cô cũng mong là như vậy thôi. không phải vì lí do ngờ ngẩn nào hết.

Chẳng hiểu cái con nhỏ lớn tuổi ấy còn rảnh rỗi đi đọc mấy cái dành cho học sinh, 12 cung hoàng đạo.

Cô đã lớn rồi, cô chỉ thích kiếm tiền, tự nuôi sống mình, tự hưởng thụ cái thú vui trong cuộc sống. Một mình đâu có chết, một mình tự do, mình mình khoái hoạt.

Chap 7: Tâm trạng chôn giấu

Sáng hôm sau, cô đi làm trong tâm trạng rất phấn khởi, ngủ đủ giấc nên mặt mày rạng rỡ hơn hẳn hôm qua. Vừa vào công ti đã thấy khác lạ rồi, ai nấy đều xếp hàng rất trật tự trước cửa kiểm tra thẻ nhân viên. Các anh nhân viên hôm nay rất chỉnh tề, mấy chị cũng rạng rỡ không kém, đánh phấn đánh son tươi như hoa vậy. Đi đến đâu cũng thấy một không khí tung bừng phấn khởi vô cùng, phải chăng cô đã bỏ lỡ điều gì hay ho đây. Chạy về bàn một cách nhanh nhất, thả cặp xách rồi lại chạy vào phòng chị quản lí.

- Quản lí Giang, công ti mình có biến.

Giang Ngân Ly đang kẻ móng tay bị cô xông tông tộc vào hỏi thì mất ý thức về lằm ra tay.

- Từ Vân Du, em không biết gõ cửa à!!!
- Hi hi... Tại chị có đóng cửa đâu? Thôi bớt nóng, để em tẩy lại cho chị nha!!!
- Lại còn chả treo. Sao? Cô vừa nói gì cơ?
- Chị Giang, công ti có biến rồi.
- Biết rồi, đừng nói với chị giờ cô mới biết.
- Em vẫn chưa biết gì cả, chuyện gì vậy chị.

- Thông báo to như vậy, Bác lao công cũng biết thế tại vì sao mà em lại không biết. Hay hôm qua em trốn việc hả, chị sẽ trừ lương em, sẽ trừ.

- Không không không, hôm qua em bị đau bụng, em xin phép đi khám nhưng mà chị đi họp nên em không nói được. Chị thông cảm cho em nha!!! Lương của em chẳng bao nhiêu, chị trừ hết thế em biết sống sao.

- Thật không?

- Thật mà.

- Chị tạm tin em. Nói cho em hay, giám đốc về rồi. Mau biến khỏi đây mà về làm nốt bản báo cáo cho chị. Chiều nay mà chị không thấy nó có mặt trên bàn thì chị sẽ cho em tăng ca xuyên đêm luôn.

- Dạ, em biến ngay đây.

Nói rồi cô lại phóng vèo về phòng, đúng lúc ấy thì Thư cũng đến.

Cô chạy lại vớ lấy cô nàng, bám riết hỏi han.

- Thư, giám đốc hôm nay về hả?

- Ủ, nghe nói ghê lắm, con trai chủ tịch đó.

- Thật sao? Vậy sao cậu không nói sớm, tớ vẫn chưa làm xong báo cáo nè, hôm qua đi với cậu về muộn nên ngủ luôn. Chả làm ăn được gì hết!!!

- Thế thì làm đi, tớ xong hết việc rồi. Bây giờ ngồi chơi, ha ha ha sướng quá đi!!!

- Thư, cậu làm hộ tớ đi. Tớ chơi hộ cậu cho.

- Còn lâu, người ta cay mấy đêm làm bản thảo, hôm nay mới rảnh xịu cậu lại nhờ vả. Có ngu mới làm. Chiều nay nộp rồi, nộp xong lại có việc mới đây, mau chuyên tâm mà làm đi.

- Thư Thư..._ cô lay lay mè nheo.

- I don't care.

- Thư... Không thêm, tối nay không mời đi ăn thịt nướng cô Ba nữa.

- Ôi, thịt nướng. Cậu đãi sao?_ nghe thấy đồ ăn thì mắt Thư sáng lên, nhỏ là một người cuồng ăn đến bất chấp tất cả, nhất là ăn chùa.

- Nhưng có người không quan tâm.

- Không không, mình là bạn tốt của nhau mà. Tớ sẽ giúp cậu, tối nay cậu phải mang tớ đi ăn thịt nướng cô Ba nhé!!!

- Cậu sẽ làm hộ tớ chứ.

- Ủ, tớ làm tớ làm cho.

- Yes.... Chút, yêu Thư nhất.

Đây đây, cậu chỉ cần viết nốt phần thân thôi.

- Thấy kinh, sao cậu ăn đậu hũ của tớ.

- Yêu cậu quá mà!!! Hic Hic

-...

- Hừm... Vào hàng đi_ Chị Giang vào phòng hắng giọng lớn, ra lệnh cho mọi người. Chết mắt, giám đốc vào kiểm tra thấy hai cái cô gái này cười cười nói nói, chị sẽ bị mất bao nhiêu lớp da mặt đây. Giám đốc mà không hài lòng xem chị có cho hai cô kia hết tiền lương không!!

Giật mình, cô và Thư đang trêu đùa thấy chị Giang vào hắng giọng biết ngay có việc. Vội vội vàng vàng chạy theo mấy anh chị khác ra cửa phòng, chắc giám đốc đến giám sát.

- Mấy em, tổ sáng chế của chúng ta rất may mắn là tổ được giám đốc ghé thăm đầu tiên. Chúng ta chào hỏi nhau nha_ chị Giang mở lời.

- Chào giám đốc_ All

- Chào mọi người. Tòì được chủ tịch bổ nhiệm về đây quản lí công ti. Tòì mong lần gặp mặt này để tỏ lòng cảm ơn đến các bạn, cùng nhau cố gắng vì

Thanh Phong.

- Dạ_ All

- Hôm nay chỉ là gặp mặt thôi, tôi đi trước.

Thấy bóng dáng một đám người đi mất cô mới an tâm đứng thẳng lưng, may quá chị Giang cũng đi luôn rồi. Đúng là khổ, bị bắt gặp xấu hổ đến nỗi cô chỉ dám cúi đầu chào. Còn chưa có điểm phúc ngắm nhìn khuôn mặt giám đốc nữa, chỉ là nghe giọng rất quen tai, có cảm giác thân thiết vô cùng.

Chắc cô bị ảo giác nên mới vậy. Mà sao giám đốc đi nhanh thế nhỉ.

Vừa mới tới công ti anh liền có hứng thú tới tổ sáng tạo đầu tiên. Vừa theo chân mấy ông chú công ti liền thấy một màn trêu nhau của hai cô gái. Nó sẽ rất bình thường nếu như anh không nhìn thấy khuôn mặt ấy. Cái cô gái hôn vào má cô bạn kia chính là Từ Văn Du, người luôn rúc trong tim anh không chịu ra suốt 6 năm trời. Thật không ngờ tạo hoá lại chớ trêu đến vậy, ngày đầu tiên anh trở về lại là lần gặp lại đầu tiên suốt mấy năm qua. Nhưng chắc chỉ có anh nhìn thấy, cô cúi đầu mà. Cô khác trước kia rất nhiều, biết sợ người khác luôn, trông cô cũng nữ tính hơn nữa, hình như cô càng ngày càng xinh thì phải.

Lâu rồi không gặp nên tâm trạng nó rất ngổn ngang. Trái tim nó cứ đập thành thịch, hân hoan đến kì lạ, cũng nhói một cách vô hình. Anh biết nó nhớ cô, anh cũng nhớ cô nhiều lắm. Anh sắp không chịu đựng được nữa nên tìm cách đi mất. Lướt qua cô, cô vẫn cúi mặt như vậy.

Giá như có thể nhìn rõ khuôn mặt ấy hơn thì thật tốt, nhưng nhìn rồi thì sao. Tim nó sẽ ghét anh, sẽ vỡ tan ra, không còn là chính anh được nữa, bởi vì nhìn thấy anh cô hẳn sẽ rất khó chịu, anh không muốn cô khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Giám đốc mới tới đã thay đổi rất nhiều chính sách. Anh ta cũng đã thay luôn cả nhân sự trong công ti. Những nguyên lão trong công ti đột nhiên bị sa thải hàng loạt, hầu hết là những người còn rất trẻ tuổi thể chân, những bộ mặt mới xuất hiện khiến không ít nhân viên công ti hoang mang. Đặc biệt là từ lần gặp đầu tiên về nước thì ngoài thư kí giám đốc không ai gặp lại anh ta nữa.

Nhưng ngày ngày lượng công việc càng trở nên nhiều hơn, từng khâu từng khâu được kiểm tra rất chặt chẽ. Đãi ngộ to lớn nhất là có thêm tiền thưởng, an ủi phần nào khổ sở những người thấp bé nhẹ cân. Và hơn tất cả việc sắp xếp lớn không xuất hiện chính là niềm an ủi to lớn của những con người vẫn ở lại như cô.

Từ hôm chị Giang dẫn giám đốc tới thấy màn đùa tai hại của cô thì đã ép cô thành giò luộc. Nộp ý tưởng đúng ngày, chơi đùa trốn việc đúng lúc, không có cho cao su như trước nữa.

Hôm nay là chủ nhật, ngày toàn quốc tung hoa. Cô muốn tung hết cả gia sản luôn ý chứ, cái cảm giác được ngủ mãi không lo gì hết trên cả tuyệt vời. Cô ngủ một mạch đến chiều, tắm rửa sạch sẽ định lên mạng xem có tin tức hay ho gì không thì nhớ Thanh gọi đến.

- Alo... Mẹ trẻ gọi có việc gì thế?

- Ủ... Con gái ngoan, mau thay quần áo mẹ đón con đi họp lớp.

- Sao lại họp lớp, mọi người rủ nhau về quê ăn Tết à.

- Không, thầy Tú của chúng ta sắp chuyển công tác về quê của thầy nên thầy muốn gặp lại chúng ta. Là thầy gọi điện muốn tớ thông báo cho các cậu đây. May mắn là gần Tết nên hầu như mọi người đều ở đây.

- Thật tốt, phải mấy năm rồi tớ không gặp lại mấy tên kia đây.

- Cuộc sống mà, phải chăm chỉ kiếm ít tiền nuôi gia đình chứ. Lần này vì thầy mời nên hầu như là cả lớp đi hết.

- Thế thì tốt.

- Ủ, chuẩn bị đi, 15 phút nữa tớ sẽ tới rước cậu.

- Ok.

- Lát gặp...

-...

Cắt điện thoại vào túi, tắt máy tính cô lại trở vào nhà tắm thay một cái đầm trắng giản dị, bôi ít kem và tô son. Đi đôi giày bệt rồi cầm theo túi xách ra khỏi nhà, xuống sảnh đợi nhỏ Thanh rồi đi luôn.

Chờ khoảng 5 phút thì nhỏ lái xe tới, tự giác mở cửa lên xe rồi thẳng tiến tới điểm họp mặt.

Đi khoảng 10 phút thì tới nơi, nơi họp mặt lúc nào cũng là quán này, cái tên lí tưởng thích hợp để họp lớp " My Friend ".

Đang định mở cửa xe thì từ bên ngoài cánh cửa đã có người mở ra, là một anh chàng đẹp trai.

- Hi...My sister.

- Hi... Very galant, thank you.

-....

-...

- Ngứa mắt, lộ bản chất hết đi mấy bạn_ Thanh gặp cảnh này ngứa mắt nên nói.

- Crazy_all

- Mấy cậu... Muốn chết.

-....

- Ha ha ha...ai dám chọc lớp trưởng_ cô nói.

- Tở lại càng không dám_ Huy Lôi xua tay sợ sệt.

- Thế còn được, vào thôi. Thầy chắc cũng sắp đến rồi đó.

- Ok_ All

Lâu ngày không gặp nên cô và Huy vừa đi vừa nói chuyện. Khác với trước, bây giờ chuyện họ nói với đôi phương luôn bắt đầu ở mức hỏi thăm sự nghiệp của nhau đầy nhạt nhẽo.

Huy Lôi mở lời trước.

- Chị hai, dạo này kiếm trác nhiều không?

- Tạm tạm, đủ tiêu xài. Còn cậu, sự nghiệp và tình yêu vẫn ổn chứ_ Cô trầm trầm trả lời rồi hỏi thăm, chị em họ với nhau nhưng mỗi người lại cách nhau trăm cây số, gặp nhau cũng khó chứ đừng nói biết tình hình của nhau.

- Em quá là tốt ý chứ, chị biết không em trai chị sắp thăng chức rồi đó_ Huy chẳng ngại ngần mà thổ lộ.

- Giỏi rồi, họa may tôi thất nghiệp nhớ kiếm cho tôi chân vào công ti cậu nha_ cô nói đùa.

- Rất hoan nghênh. Mà chị đầu quân luôn đi, làm mấy cái tờ tạp chí ấy phí hết cả tài năng kinh doanh của chị.

- Thôi, làm kinh doanh giàu thì nhanh thật nhưng suốt ngày bận bịu, tôi thích chơi hơn.

- Haiz... Chị sao có thể vẫn lười như vậy chứ.

- Kệ tôi.

- Cậu giờ mới biết chị cậu lười à, hai người vào trước đi, tớ đi vệ sinh đã_ Thanh chen ngang cuộc nói chuyện.

- Ok...

Đến trước cửa, Huy nhanh tay mở cửa phòng ra, trong phòng đã đầy ắp người, thầy vẫn chưa đến. Trong phòng ngó ra toàn một tập thể đàn ông, duy nhất một cô bạn đang e thẹn nâng cốc bia với một thằng tên Luân.

Chị đang đi chúc rượu cùng mấy bạn thấy cửa phòng mở ra thù toét miệng nói lớn.

- Hú... Chị hai của chúng ta đến rồi.

Hoan nghênh hoan nghênh.

Cô ưỡn ngực bước vào trong, tiện tay cầm lấy một ly rượu giữa cổ uống cạn, đặt cách một cái xuống bàn, háng giọng.

- Máy cậu vẫn nhớ tôi là chị hai thì tốt rồi.

Chị tiến tới khoác tay lên vai cô, nói chuyện đầy sáng khoái.

- A5 sao có thể quên chị hai được chứ. Phải không các bạn?

- Đúng đó_ All

-...

- Bớt nịnh nọt đi. Hôm nay là lần gặp mặt sau hơn 3 năm, nhất định chúng ta không ai được trốn về sớm đâu đấy_ cô hào sảng nói.

- Ok_ All

- Hoa, nghe nói cậu sắp lấy chồng. Lấy ai mà mãi không thấy thiệp mời cho tớ thế_ cô đột nhiên xoay mũi tên về cô gái thứ ba của lớp.

Hoa bản tính dụt dè, hay e thẹn bị hỏi bất ngờ mặt đỏ bừng ngập ngừng mãi không nói nên lời.

- Tớ, tớ sắp...

- Sắp lấy em.

- Lấy cậu, thật bất ngờ nha_ không thể tin được người vừa lên tiếng chính là cậu bạn Minh Vẹo nổi tiếng thích con trai năm xưa.

- Chị hai, em nói thật_ Và như để chứng minh lời mình nói, cậu bạn Minh liền kéo bạn Hoa đang đỏ mặt vào lòng.

- Cho dù thế nào thì chuyện này thật khó tin. Chẳng phải cậu thích con trai sao?

- Em có nói rằng em thích con trai sao?

- Cậu thật là, cậu cứ hành động như vậy thì ai chả nghĩ cậu bê đê, phải không mấy cậu.

- Phải đó_ all

- Mọi người thật là, đó là mền mợ, ngưỡng mộ người cùng giống lời với mình sao họ lại có thể đẹp trai như vậy. Mền mợ đó, hơn nữa lúc ấy em mới dậy thì mặt đầy mụn, bây giờ hết rồi. Chính em cũng không ngờ mình dậy thì xong lại có thể đẹp trai như vậy đó... Ha ha ha.

- ọ ọ ọ ọ..._ All

- Thấy kinh, sao cậu càng già lại càng ghê tởm hơn thế hả Vẹo.

- Bình thường mà chị_ vừa nói cậu bạn Minh Vẹo vừa cung nựng má của Hoa làm cả tập thể lại thêm một trận buồn nôn.

- Thôi, tôi cũng không rành tìm hiểu quá trình chuyển thành thẳng của cậu làm gì, bao giờ hai người kết hôn nhớ để tôi làm chủ hôn là được.

- Nhất định rồi, tiện đây mời luôn. Tháng 5 tới kiểu gì bọn em cũng về chung một nhà, đến ngày đó sẽ gửi thiệp sau.

- Tốt, chúc mừng chúc mừng nào. Lại thêm một cặp sắp nên vợ chồng rồi, cạn sạch vì nước phù sa không chảy ruộng ngoài nào_ cô hứng khởi nâng cốc.

Tiếp đó mọi người cũng hùa theo nói tiếng chúc mừng rồi nâng ly rượu của mình uống cạn sạch. Lúc đó thì cửa phòng mở ra, lại có người chuẩn bị tiến vào.

- Các em..._ thầy Tú từ cánh cửa ngoài bước vào nói.

- Thàyyyyyy..._ all

- Lâu rồi không gặp thầy...

- Chúng em nhớ thầy lắm đó...

- Sir...

-...

- Chào các em, lâu rồi không gặp trông ai cũng khác quá nhỉ? Thế có ai vẫn đang đi học không?
- Có em nè thầy, em theo ngành y, năm nay là năm cuối cấp rồi, sớm cũng ra trường thôi_ Hi nói.
- Em nữa thầy, số bất hạnh công ti bắt đi học lại lấy bằng tiến sĩ nữa_ Linh than thở.
- Em không đi học nhưng ngày nào cũng phải đến trường thầy ạ_ Luân nhảy vào nói.
- Sao vậy?_ thầy thắc mắc hỏi.
- Hi hi hi... Em cũng là giáo viên mà_ Luân hí hửng.
- Trời, em lúc nào cũng ranh mãnh như vậy, không hiểu em thi vào sư phạm kiểu gì nữa_ thầy lắc đầu chán nản.
- Thầyyyyy... Sao lại nói gì phũ vậy_ Luân phụng phịu
- ha ha ha_ All

- Trêu em thôi. Thấy ai cũng giỏi giang như vậy thầy rất mừng. Thầy cứ nghĩ các em học hành như vậy khó có tương lai lắm nhưng mà không ngờ hầu như bạn nào cũng đỗ đại học, ra trường lại có công việc ổn định. Rất là tốt. Thầy tuy không theo sát những năm đại học của các em nhưng đối với thầy các em chính là khoá mà thầy yêu quý nhất. Hôm nay không phải vì thầy chuyển công tác về quê mà là thầy xin nghỉ hưu sớm. Thầy dạy học lâu rồi nên muốn đổi gió, thầy muốn về quê làm việc cho quê của thầy. Trước khi về, thầy muốn gặp lại A5, coi như hồi tưởng về sự nghiệp giảng dạy của thầy. Các em chịu đến đây đủ thầy rất vui, nhưng còn thiếu một người.

- Ai vậy thầy_ Thanh hỏi.
- Ai ạ_ All
- Vào đi_ thầy nói lớn.

Từ cửa lớn bước vào là một chàng trai, khoanh khắc anh bước vào đã khiến tất cả mọi người trong phòng dậy sóng. Trong phòng này chưa ai từng nghĩ sẽ gặp lại con người này.

- Ngạc nhiên lắm phải không, có ai còn nhận ra bạn không?
- Lâm An Tường..._ Thanh ngạc nhiên nói.
- Tường, cậu về nước rồi à_ Luân hỏi.
- Tường cậu sẽ ở bên ấy luôn_ Chí thắc mắc.
- ...

Và rất nhiều câu hỏi khác, mỗi người hỏi một câu nhưng anh chẳng trả lời câu hỏi của ai hết, ánh mắt anh vẫn dừng trên người cô, anh đang chờ đợi câu hỏi của cô, anh muốn cô là người hỏi thăm anh đầu tiên.

Giây phút gặp lại cậu ấy cô không ngờ tìm mình lại đáp nhanh và rộn ràng như vậy. Nhưng cô sẽ khiến nó im lặng, cô không cho phép nó làm theo ý mình, nó là tìm của cô không được đập vì người khác. Cô là người sống lí trí, bởi nếu cô không nghe theo lí trí thì cô sẽ thất bại. Cố nở nụ cười thật tươi, ngược mắt nhìn vào cậu ta, khí phách lắm cô mới nói nên lời.

- Ôi, Lâm An Tường cậu đi du học về rồi à?

Anh chờ mãi cũng chờ được đến lúc cô hỏi anh nhưng câu hỏi lại không phải câu anh muốn nghe. Cô ấy không thay đổi, vẫn tàn nhẫn như vậy suốt bao năm.

- Ồ, tôi mới về được vài ngày.
- Vậy hả, về là tốt rồi.
- Cậu khoẻ chứ, Tiểu Du.
- Tôi khoẻ, gọi là Du đi, gọi Tiểu Du không hay lắm.
- ...
- À thôi, Tường ngồi đi, chúng ta liên hoan_ Thanh cố gắng xua đi không khí gượng gạo trong phòng.

- Cảm ơn_ anh lắng lắng ngồi xuống ghế, đối diện cô.

Anh biết nhất định sẽ có ngày phải chính thức đối mặt nhau như vậy, chuyện chỉ là nhanh hơn dự liệu thôi. Nhưng dù sao đi nữa, gặp lại cũng là gặp lại. Anh muốn đánh cược lần nữa, lần này anh muốn theo đuổi cô. Không phải là theo đuổi một tình bạn đẹp nữa mà là một tình yêu chân chính, không phải thích mà là yêu, đã là yêu rồi.

Các bạn khác hầu như không biết chuyện gì cả, trong mắt họ thì cô và anh chính là bạn tốt của nhau, lâu ngày không gặp nên lạ lùng. Nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu chuyện này kì quái thế nào. Suốt buổi tiệc, cô hầu như chỉ uống mà không ăn. Cũng không nói nói cười cười như bình thường mà rất trầm lặng nghe từng nẫu chuyện vui trong cuộc sống

của các bạn. Lúc phải tiếp rượu cả lũ thì đến lượt anh lại tỏ ra rất nhã nhặn và khách sáo, nếu người nào không biết còn tưởng bọn họ là đối tác làm ăn. Nực cười làm sao!!!

Lúc ngà ngà say, bụng dạ bắt đầu khó chịu, rất đau nên cô bảo Thanh mình về trước. Các bạn thấy cô đau thật nên cũng không nói gì, họ muốn đưa cô về thì cô từ chối nên thôi.

Cô ra ngoài được một lát thì anh cũng đi luôn. Đuổi theo cô, cô về một mình trong tình trạng như vậy anh không an tâm.

Mất thấy cô đang vẫy taxi ở phía trước anh chạy lại kéo tay cô.

- Tiểu Du, tôi đưa cậu về.

Hơi men khiến cô không tỉnh táo lại thêm ở bụng đang đau dữ dội nên cô không thể gạt câu ta ra được, chỉ có thể hét lên.

- Không cần, tôi không sao.

- Tôi đưa cậu về.

- Không..

Chẳng thèm để ý đến cô, anh trực tiếp kéo cô theo mình tới nhà xe. Mở cửa thả cô vào ghế, cài dây an toàn xong quay ra thì thấy cô đã ngủ mất tiêu, hẳn nào lại im lặng thế.

Thấy cô ngủ bình yên như vậy anh rất vui, biết là anh mà cô vẫn an tâm ngủ chứng tỏ cô không đề phòng anh, chỉ cần vậy thôi anh cũng vui lắm rồi.

Ngồi vào vị trí ghế lái, lái xe một lúc anh mới bắt chợt xót xa, anh không biết nhà cô ở đâu.

Lôi điện thoại ra gọi cho Chí, nhờ cậu ấy cho địa chỉ nhưng gọi mãi không được. Anh bất đắc dĩ đành phải đưa cô về nhà mình, kiểu gì sáng mai cô cũng sẽ hét lên chửi bới cho mà xem nhưng anh chịu được, muốn theo đuổi cô phải chịu khó để cô dày vò vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tờ mờ sáng cô tỉnh dậy, theo thói quen mò mẫm lên đầu giường lấy điện thoại xem giờ nhưng mò mãi cũng chẳng thấy đâu. Bực bội mở căng mắt ra nhưng trước mắt lại là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Theo phản xạ có điều kiện cô nhìn xuống dưới, thấy bình thường mới an tâm bước xuống giường. Loanh quanh trong phòng một lúc thì cô mở cửa ra ngoài, ngẫu nhiên đi thăm thú khắp nơi...

Căn nhà này rất đẹp, rất phong cách và thời thượng, đang tán thưởng trong lòng thì cô chợt khựng lại. Cả thể xác và tinh thần đều bán loạn, cô thấy anh, anh đang nấu nướng trong bếp.

- Cậu tỉnh rồi à_ lúc dọn ăn ra bàn thì anh thấy cô đang ngẩn ngơ trước cửa bếp.

- Đây là nhà cậu_ cô hỏi.

- Phải.

- Tại sao tôi lại ở đây

- Cậu say quá mà tôi không biết nhà cậu ở đâu nên đành đưa cậu về nhà tôi.

- Ra vậy, cảm ơn.

Giờ tôi tỉnh rồi tôi về nhà đây.

Dứt lời cô quay lưng đi mất, bỏ lại anh sau lưng muốn nói lại thôi.

Anh nghĩ sai rồi, cô không thích hết nữa, nhìn thấy anh ngay cả hét cô cũng không thèm, chỉ lặng lẳng khách sáo rồi đi. Anh không biết có phải chỉ mình anh bị cô đối xử vậy không nhưng mà anh sẽ cố gắng từng chút một, nếu bên cô chưa có ai.

Chạy theo cô, níu lấy tay một lần nữa.

- Ở lại ăn sáng đã, tôi nấu hết rồi.

- Không cần, tôi còn phải đi làm, phải về nhà nữa.

- Vậy tôi đưa cậu về.

- Không phải phiền như vậy, tôi bắt xe cũng được. Cậu cứ vào ăn sáng đi.

- Tôi nấu cho cậu ăn, cậu không ăn thì đồ, tôi đưa cậu về, không phiền chút nào.

- Nhưng..._ cậu ta nói vậy cô còn có thể nói gì nữa đây. Dù gì cũng là bạn bè cô tự dung nổi điên, ai mà hiểu được cơ chứ.

- Đi thôi_ thấy cô không nói nên anh trực tiếp lấy chìa khoá xe ra cổng. Tiện tay kéo luôn cô theo, không kéo cô theo cô lại bỏ chạy về cho xem.

Bắt đầu đi chỉ nhà cho cậu ta, cô không ngờ mình lại thân nhiên như vậy. Ngồi và chỉ đường, đến nhà chỉ kịp nói cảm ơn rồi chạy mất. Thật không có khi phách mã.

Nhìn theo hướng cô vội rời đi, anh trống rỗng. Lái xe thẳng tới công ti, hôm nay thám tử sẽ gặp anh.

Từ hôm gặp lại ở công ti anh đã cho người điều tra về cuộc sống của cô. Anh không cố ý xâm phạm đời tư chỉ là anh muốn biết khoảng thời gian trước cô sống sao thôi.

Đến công ti, theo thường lệ đi thang máy riêng của mình. Anh thẳng một đường lên tầng 18, phòng làm việc của anh. Vẫn còn sớm nên công ti khá vắng, chỉ có mỗi anh đang ngẩn ra trước cửa kính bàn làm việc. Anh thích nhìn cuộc sống sôi nổi qua một tấm kính nên đã thiết kế một tấm lớn tại phòng làm việc. Mỗi lúc buồn bực có thể phóng tầm mắt ra nhìn thế giới xung quanh, như vậy nỗi buồn sẽ vơi đi nhiều.

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi_ anh bừng tỉnh nhìn về hướng cửa và cất giọng trả lời.

- Chào anh Lâm, tôi có thông tin của người anh nhờ rồi_ Điều tra Triển Kha vừa bước vào phòng đã vội vàng báo cáo.

- Tốt, anh nói đi.

- Anh nhờ tôi điều tra cô gái tên Từ Vân Du, 23 tuổi. Hồ sơ của cô gái này bình thường, không có gì hết.

- Tôi không bảo anh điều tra để sa thải cô ấy, cái tôi muốn biết là cuộc sống của cô ấy như thế nào.

- À, vâng. Tại thói quen thôi...

Theo báo cáo thì cuộc sống của cô ấy không có gì đặc biệt.

Tôi sẽ tóm tắt để anh hiểu như sau: "Năm 18 tuổi, cô ấy thi đỗ vào trường kinh tế Quốc dân, học tập khoảng 4 năm thì ra trường. Cô ấy không tìm việc mà về quê ở với ba mẹ. Trong một lần ngẫu nhiên đã theo một đoàn phỏng vấn xin việc vào phòng văn tại công ti Thanh Phong. May mắn cô ấy lại được tuyển nên cô ấy đã đi làm luôn và chuyển hẳn lên thành phố này sinh sống. Nhưng hầu như ngày nghỉ nào cô ấy cũng về quê. Quê cô ấy khá gần, đi xe từ đây về chỉ mất 1 tiếng đồng hồ. Cô ấy là con một nên rất hiếu thảo, cô ấy về quê thường hay..."

- Thôi. Tôi biết rồi_ anh mà không ngắt lời chắc cậu này nói đến sáng mai quá.

- Vâng.

- Cảm ơn cậu, tiền tôi chuyển vào tài khoản của cậu hết rồi. Cứ đặt tài liệu đấy tự tôi đọc.

- Ok, tôi xin phép.

-...

Cuộc sống của cô hình như vẫn rất tốt đẹp cho dù có anh hay không. Thật đáng ghen tị. Giả như anh cũng có thể làm vậy được.

Cầm những tờ giấy thấm từ mang tới anh đọc rất chăm chú. Thứ anh vui nhất khi đọc những giấy này là có một dòng nói cô chưa có bạn trai, càng không có chồng. Chỉ nói cô chưa có bạn trai, anh chỉ biết vậy nhưng không tin lắm, bây giờ có bằng chứng hẳn hoi nên anh thấy rất vui vẻ, thật sự là tốt quá rồi.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô lái xe thẳng tới công ti. Chuyện hôm qua đã thuộc về một phần quá khứ rồi, bây giờ là hiện tại, cô tin chắc không gặp lại cậu ta đâu.

Vào tới bàn làm việc, một môi nằm bò ra sàn. Cô bắt đầu mè nheo với Thư.

- Thư Thư yêu dấu, người ta đói.

Thư đang gõ bài nghe tiếng rên rỉ của cô bạn bên cạnh thì dừng tay.

- Chưa ăn sáng sao?

- Phải đó.

- Thật may, tớ vừa có một phần ăn sáng của chùa.

Lấy lại tinh thần cảm nhận lấy hộp đồ ăn. Vừa ăn vừa không quên hỏi.

- Sao ở đâu có của chùa tốt thế?

- Không biết, thấy bảo là gửi cho cậu đấy?

- Của tớ, hẳn nào cậu tự dung tốt thế cho tớ ăn. Nhưng mà ai đưa vậy?

- Không biết luôn. Tớ vừa đến thì có người đẹp nào đó đưa cho tớ bảo tớ đưa cho cậu.

- Là nhỉ?

Thôi kệ, người ta cho thì lấy, đằng nào cũng ăn rồi. Cùng lắm khi nào tớ giả lại tiền vậy.

- Ủ, ăn đi rồi làm việc. Tối nay cậu phải đãi tớ ăn gà hầm đấy!

- Được, thế tối mai cậu đãi tớ thịt bò ha.

- Ok, ngày kia đến lượt tớ, ngày kia tớ muốn ăn sườn nướng.

- Ủ, ngày kia tớ muốn ăn gỏi cá.

- Xem nào, ngày nữa tớ muốn...

- Thôi!!!!

Đang bàn chuyện hăng say thì Thư suýt té ghế, cô thì bị sặc đồ bùng mặt, ho sặc sụa. Nguyên nhân xuất phát từ thanh quản cực tốt của chị Giang.

- Máy cô bàn việc thì ít, ăn thì nhiều. Làm việc đi, ngày nữa hai cô đãi chị ăn lẩu dê.

Nói xong chị Giang cũng quay lưng đi vào phòng làm việc, để lại hai khuôn mặt trông đến ngu. Nhưng rất nhanh họ cũng bắt tay vào làm việc. Phải làm việc chứ, bốn phận của họ mà.

Chị Giang chỉ hay to mồm lớn giọng nhưng mà đối xử với cấp dưới rất tốt. Chị không mấy khi lấy chức vị của mình để kênh kiệu với bọn cô mà rất đáng yêu, đôi khi biết bọn cô làm sai nhưng cũng chỉ nhắc nhở rồi quên. Tuy nhiên bọn cô cũng không biết vì sao vẫn dành một góc nhỏ cho sự sợ hãi chị ấy. Bởi sao, chị ấy có chất giọng và võ mồm khoé đáng nể. Chị ấy hét thì long trời lở đất. Muốn chị ấy không hét thì phải chăm chỉ.

Bọn cô phải luôn chăm chỉ, phải chăm làm việc mới được.

*** Nhịp sống lặng lẽ trôi. Thời gian không chờ đợi ai, chỉ có người chờ đợi thời gian. Chờ nó lặng lẽ trôi qua chóng vánh, có người mừng, có người hối. Chung quy vẫn là số phận.

Anh và cô, hai số phận trôi theo dòng chảy thời gian. Đến khi nào thời gian mới để họ nhận ra. Đến khi nào, thời gian mới dành cho họ, để họ không dùng thời gian mà chờ nữa, không hối hận nữa***

Chap 10: Thơ thần

Dạo này ở công ti cô thấy có rất nhiều chuyện lạ đến với mình. Sáng nào đến công ti cũng có một xuất ăn sáng chỉnh ỉnh giữa bàn làm việc. Lại thêm một lọ hoa hồng cam cô thích ngày ngày được đặt và thay thường xuyên cạnh chiếc máy tính. Cái máy tính mấy hôm trước còn tự dung được lắp tia chống bức xạ...

Cô khó hiểu đến nỗi hôm nay phải đến sớm rình xem chuyện gì đang xảy ra với mình. Trốn ở trong gầm bàn làm việc một lúc thì có một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thời thượng xách theo 1 hộp cơm tới. Quả nhiên đặt tại bàn làm việc của cô. Sau đó cô ấy đi mất rồi lại trở vào với một lọ hồng tươi mới. Hôm nay lạ hơn, cô thấy cô gái này còn lau chùi bàn của cô, sắp xếp giấy tờ rất gọn gàng, lại còn mài bút chì cho cô nữa chứ.

Lúc cô ta đi mất cô mới dám chui ra gầm bàn. Hiện tại cô rất bấn loạn, chẳng lẽ cô gái tuyệt vời kia yêu thầm cô sao, tình yêu đồng giới chẳng.

Ôi không cô phải nói chuyện với cô gái này, cô không thích cô ấy. Cô rất cảm ơn sự chu đáo của cô ấy dành cho cô nhưng mà thú thực cô không có hứng thú với gái đâu, trừ Thư với Thanh thì may ra cô còn tạm chấp nhận.

Suốt cả ngày hôm đó cô cứ trình ra một biểu cảm khó chịu, khiến cho bạn dân thiên hạ ai cũng thắc mắc. Thư chán với bản mặt thờ dài cả ngày của cô liền véo một cái thật đau vào má cô.

- Áaaaaa...

- Còn biết đau cơ đấy?

- Người chứ ma đâu mà không biết đau!!!

- Sao mà hôm nay cậu cứ thờ dài thế?

Rất cuộc cũng có người quan tâm mình rồi. Minh bày ra cái vẻ mặt thú hoắc này suốt từ sáng đến giờ cuối cùng cũng có người hỏi thăm để kể lể tâm sự.

- Hức...Thư ơi cậu nhớ cái chị xinh xinh hay đưa cơm cho tớ không?

- Nhớ.

- Hình như chị ý thích tớ đây.

- Hà_ Thư giật mình hét lên.

- Bé mồm thôi_ cô vội vàng bịt miệng Thư lại.

- Ok...Ok... Sao cậu lại nói thế?

- Hôm nay tớ theo dõi chị ta, chị ta đưa cơm cho tớ xong lại thay nước hoa, lau bàn, gọt bút,... Làm nhiều việc cho tớ lắm.

- Hề... mỗi thế mà cậu chốt chị ta thích cậu.

- Nếu không tự dung chị ta làm thế làm gì, chị ta làm cho tất cả đã dành dành này lại làm cho mỗi tớ, mà suốt ngày làm luôn mới chết chứ_ càng nói cô càng rầu rầu ruột.

- Phải ha, nếu vậy cậu nói chuyện với chị ta đi, nếu thật thì đồng ý quen với chị ta.

- Diên. Tớ không thích con gái đâu.

- Thế cậu thích ai, trai gái đều ghét thế làm sao mà có người yêu cơ chứ.

- Tớ chỉ thích cậu thôi, làm bạn gái tớ thì tớ đồng ý còn những cô gái khác tớ không cần_ cô giả bộ như thật vậy

- Buồn nôn. Cậu tốt nhất cút xa tớ ra nếu không tớ không chỉ điểm cho đâu.

- Ok, không giỡn nữa. Tớ phải làm sao.

- Cậu hỏi trực tiếp đi, lấy tiền ra mà trả cơm và hoa cho chị ta. Dứt khoát một lần đi. Chị ta thích cậu hay không thì cậu cũng phải trả tiền ăn của cậu suốt mấy tuần qua. Ở đời đừng nên nợ ai, nợ tớ thì còn tạm được.

- Tớ cũng nghĩ thế. Vậy bạn Thư à, cậu đi cùng tớ đi. Tớ ngại lắm.

- Không, tớ có quen chị ta đâu.

- Tớ cũng có quen đâu.

- Mặc kệ. Nói trước đừng lấy đồ ăn ra dụ tở, tở cần giảm béo.

- Thư à...

-...

- Không cần, cậu mang bài nộp cho chị Giang hộ tở. Tở tự đi đây.

Cô oai hùng bước chân ra khỏi cửa nhưng chưa đầy 3 phút sau lại chạy trở về.

- Nhưng mà chị ấy làm ở bộ phận nào thế?

Thư Thư nhìn chăm chăm cô một lúc rồi mới phán.

- Không biết.

- Thế thôi, để sáng mai rình tiếp.

- Ủ, vậy cậu đi nộp đi, hộ tở luôn. Nộp xong chúng mình tan ca sớm.

- Ok, hôm nay phiên cậu đi hộ tở đấy.

- Biết rồi. Ăn gì thì cậu cứ nộp đi rồi về bàn.

- Ok

Nói rồi cô ton tốt chạy vào vào phòng chị Giang. 10 phút sau lại ton tốt chạy ra, khoác tay Thư thẳng tiến ra cửa về.

Chuyện ngày mai để mai tính, trước mắt phải ăn đã. Cuộc sống chỉ tốt đẹp khi đầy bụng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sớm hôm sau, cô đợi cho tới khi chị gái xinh đẹp xuất hiện liền chỗ ra, mặt đối mặt đối đáp.

- Chào chị.

Chị gái xinh đẹp rất bất ngờ, lâm vào lúng túng, định chuồn mất nhưng nào có dễ như vậy.

- Chị gái à.

Vương Mai gặp phải cô đúng là xui xẻo, ông chủ mà biết thì sẽ giết cô mất. Nhưng mà không nói cho cô bé này thì chị đây cũng bị bức chết.

- Chào em.

- Thứ em nói thẳng, sao chị cứ mang đồ cho em vậy, em nhớ là em không hề quen biết chị.

- À... Em đừng hiểu nhầm. Chỉ là chị tiện tay mang hộ bạn thôi. Bạn em nhờ chị đưa hộ.

- Bạn nào chứ, chị có tình ý gì với em phải không?

- Không đâu, bạn em nhờ chị thật mà.

- Vậy chị cho em biết tên bạn ý được không, ai mà tốt thế!

- Cái này...Chị có nhiệm vụ phải giữ bí mật. Em cũng không cần tò mò, cứ việc hưởng thụ là được mà.

- Em không thích, nếu chị không nói rõ ra thì em sẽ tung cho cả công ti biết là chị để ý em đấy!!!

- Cô bé à, chị có chồng rồi.
- Kệ chị, thế lại càng hay, chứng tỏ chị định ngoại tình.
- Em gái à... Xin em đừng làm khó chị mà.
- Thế chị nói tên không?
- ...
- Nói không? _ cô đe dọa.
- Ok... Chị không nói tên đâu nhưng mà chị dẫn theo em đi gặp cậu ta. Nhưng biết rồi em không được bảo là chị nói mà là theo dõi chị lên đây. Ok...?
- Được.
- Tại sao mình lại sống cơ cực như vậy.
- Chị nói gì cơ _ cô thấy chị gái này cứ lăm bằm nên hỏi.
- À, không có gì.
- Thử em mạo phạm, chị tên là gì vậy _ cô rảnh rồi đi theo đánh tìm chuyện để nói.
- À, xin giới thiệu. Chị là Vương Mai, thư kí cấp cao của tổng giám đốc.
- Giám đốc, thư kí cấp cao. Vậy chị rảnh rang thế nào mà lại hay đưa đồ cho em vậy
- À không có gì, bạn em nhờ mà.
- Kinh điển, mà bạn em là ai chị cứ nói thẳng đi mà.
- Tí em khác biết.
- Mà bạn em lại làm công ti này hả chị, sao em không biết vậy.
- Có mà, sắp đến nơi rồi đây.

Ngồi trong thang máy mà cô cứ hỏi hết cái này đến cái nọ làm chị rất khó xử, cũng may là đã tới nơi rồi.

Đến tầng 18, cô rất sốc, bạn cô rớt cuộc là thần thánh nào mà làm việc ở tầng 18 cô cũng không biết vậy nhii!!!

- Chị chị, có phải đi nhầm đường không thế?
- Chị vào trước, 3 phút sau em đi theo. Lúc chị gõ cửa bước vào phòng, em hãy ghé mắt vào nhìn trộm nha _ Vương Mai không trả lời mà dặn dò.
- Ok _ cô rất nghe lời mà gật đầu.

Wương Mai bắt đầu diễn, giả bộ vào lấy tập tài liệu, rồi đi gần tới phòng lớn gõ cửa.

Nhận được câu trả lời 'Mời vào' chị liền mở cửa rộng hơn mọi ngày đi vào, lúc sắp đóng cửa còn nháy mắt với cô. Chị không khoá đâu, chỉ khép thôi.

Cô nhận được tín hiệu nên gật gật đầu hưởng ứng. Sau khi chị thư kí xinh đẹp vào cô cũng rón rén lại gần. Qua khe cửa cô nhìn thấy một bóng lưng cao lớn. Tầm lưng này khiến cô liên tưởng tới cậu ta, chắc không phải đâu sao có thể trùng hợp vậy. Nhưng đầu cô đã nổ tung sau khi tầm lưng ấy quay lại. Chính là cậu ấy, cậu ấy là giám đốc mới về. Tại sao cô lại ngu đến không biết là cậu ta chứ.

Đời đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra, mấy năm không gặp thì thôi vừa gặp là làm phiền cô rồi. Cậu ta cũng chỉ là bạn thôi, lấy cái thái gì mà đưa com cho cô, tặng cô mấy lọ hoa... cơ chứ. Nghĩ tới đó cô thấy giận, giận mình ngu ngốc, giận cậu ta thích xen vào cuộc sống của cô.

Cô giận đến nỗi không kiềm chế được chạy về chỗ của mình. Lôi máy tính ra tính và nhăm nhăm tổng tất cả số tiền mấy thứ cậu ta mang đến cho cô. Con số không ít nhưng cô trả được, rút tiền vào phong bì rồi bấm thang máy lên tầng 18. Thấy chị thư kí không có ở đó nên cô chẳng thèm hỏi thăm mà xông thẳng vào phòng lớn. Thấy cậu ta đang ngồi ở bàn làm việc thì chạy tới ném bộp số tiền xuống bàn.

- Giả nọ.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, là cô; lại nhìn xuống cộp giấy trên bàn. Sự xuất hiện bất ngờ này khiến anh hiểu rõ lí do hơn. Nhưng anh vẫn thản nhiên coi như không có chuyện gì xảy ra, cô nóng anh đổ nước cho mát, dần dần sẽ dịu thôi.

- Tôi nhớ không cho cậu vay tiền.
- Tôi trả tiền ăn sáng của mình_ cô nói thẳng, người thông minh sẽ tự hiểu cô có ý gì.
- À, cái đó cậu cứ nhận. Tôi tặng như món quà gặp lại thôi.
- Ok, tôi nhận. Vậy coi như số tiền này cũng là quà tôi tặng cậu, hoặc là nhân viên hồi lộ cấp trên cũng được. Có qua có lại, cậu nhận số tiền này coi như sòng phẳng, không ai nợ ai_ nói xong cô cũng chẳng nán lại mà quay lưng đi về.
- Nếu là quà thì phải mua bằng quà, tôi không hứng thú với tiền mặt. Còn nếu là hồi lộ sếp, cậu có phải coi thường tôi không? Số tiền này phải chăng là quá ít_ anh nói.
- Cậu..._ cô ngoảnh lại mà ghen hòng không biết nói gì.
- Còn về không ai nợ ai, tôi cứ thích cậu nợ tôi đấy!!!
- Cậu điên rồi, tôi nợ cậu thì cậu thích gì chứ. Chỉ thêm phiền phức_ cô gần như hét lên.
- Phiền phức, tôi rất thích phiền phức_ đối với thái độ tức giận của cô anh lại rất bình tĩnh.
- Nhưng tôi không thích. Lâm An Tường cậu bị làm sao thế, cậu quên cậu nói với tôi là rất ghét tôi vì tôi phiền phức sao?_ cô hôm nay bị điên mới tranh cãi với cậu ta.
- Trước khác giờ khác. Tôi bây giờ rất thích cậu bám theo tôi như lúc trước.
- Nhưng tôi chán theo cậu rồi. Tôi cũng không nhận lại số tiền kia đâu. Trong công ti tôi là cấp dưới của cậu. Chào giám đốc_ cô nói dứt khoát rồi đi nhanh ra cửa, không quay lại.
- Nhưng tôi vẫn luôn muốn cậu theo tôi như trước_ nhưng lời này chỉ là lời anh nói với mình, cô không nghe thấy.

Tâm trạng tụt dốc chẳng còn tí hơi sức nào làm việc được nữa. Đưa tầm mắt ra phía ngoài, xe cộ, dòng người vẫn nhộn nhịp như vậy. Khung cảnh đất nước này đã thay đổi rồi, đâu đâu cũng nhà cao tầng, không khí hiện đại bao trùm khắp mọi nơi mà sao con người anh lại không thể thay đổi được. Tại sao anh vẫn thấy mình cô độc như vậy, thế lương đến vậy, bắt lực với cô ấy như vậy. Nhìn cảnh vật bên ngoài tâm trí anh dần trôi về miền xa xăm nào đó của 6 năm trước, những ngày mà anh vẫn còn khoát lên mình bộ đồng phục học sinh, khoát lên mình nét cười âm áp cùng cô ấy.

Anh mang hai dòng máu Việt - Trung, mẹ là người Trung Quốc, bố là người Việt. Trong một lần mẹ sang Việt Nam du lịch đã gặp bố anh, hai người quen nhau và dần dần nảy sinh tình cảm. Họ yêu nhau chỉ vờn vờn 3 tháng mẹ sống tại Việt Nam. Sau 3 tháng mẹ phải trở về theo yêu cầu của ông bà ngoại. Họ lúc ấy tình cảm rất sâu đậm nên không nỡ xa nhau, mẹ anh đã tình nguyện dâng lần đầu cho ba trước khi về nước. Họ là yêu xa, một thời gian sau thì mẹ phát hiện có anh nên rất bất ngờ. Mẹ liên lạc với ba vì không dám nói với ông bà ngoại. Nhưng không biết tại sao liên lạc với ba không được, rồi ông bà biết chuyện. Trách cứ mẹ, ép mẹ phải bỏ thai nhưng mẹ không chịu. Mẹ bỏ nhà đi, thời điểm mẹ sinh anh ra không có ai ở bên nên tinh thần và sức khỏe suy yếu. Anh ra đời được 10 ngày thì cũng là lúc mẹ ra đi mãi mãi. Trước khi đi mẹ đã giao anh cho dì Lan, bạn cũ của mẹ, nhờ cô ấy tìm ba cho anh. Như phép màu, ba anh tìm đến và mang anh đi. Anh nghe bà nội kể là để có thể sang Trung Quốc tìm mẹ anh ba đã phải rất cực khổ.

Khi tìm thấy lại chỉ còn anh, mẹ anh đã ra đi mãi mãi. Ông ấy rất hối hận, hối hận vì đánh mất liên lạc với mẹ, hối hận vì để mẹ phải sống đau khổ đến vậy. Ông ấy một mình nuôi anh khôn lớn, nhưng là qua một người khác.

Ông ấy yêu mẹ anh thật lòng nhưng lại đối với anh lạnh nhạt như hai người xa lạ. Ông ấy giao anh cho vú nuôi chăm sóc, không quan tâm anh sống chết thế nào.

Ông ấy chọn ở lại Trung Quốc làm ăn vì nghĩ đến mẹ. Ngày ngày ông ấy lao vào công việc, đi đây đi đó bàn chuyện làm ăn. Mỗi tháng lại quẳng tiền cho vú nuôi để bà chăm sóc anh.

Từ lúc lọt lòng cho đến cả bây giờ số lần anh gặp mặt người gần gũi là cha mình chỉ vờn vờn trên đầu ngón tay. Thậm chí đôi lúc anh còn không thể nhớ nổi gương mặt ông ấy trông thế nào. Đối với ông ta anh vừa hận lại vừa thương. Hận ông ta không ở bên anh, hận ông ta ghẻ lạnh anh vì anh khiến mẹ chết nhưng lại không thể không thương xót ông ta, ông ta chính là cha, là người đã sinh ra anh.

Vú đã một tay nuôi anh khôn lớn, bà ấy ở bên, dạy bảo anh, cũng là người kể về mẹ cho anh nghe, cũng là người khuyên anh không nên hận cha mình. Bà ấy là người bà, người bạn, người thân duy nhất của anh. Nhưng Vú nuôi - bà ấy không may gặp phải căn bệnh quái ác nên đã qua đời, bỏ lại mình anh bơ vơ trong dòng đời nghiệt ngã. Năm ấy anh vẫn chỉ là cậu bé 9 tuổi, anh đã khóc rất nhiều khi bà ấy đi, khóc vì sự tủi thân, tại sao những người anh thương lại bỏ anh đi sớm như vậy.

Ngày bà Vú ra đi ông ta không hề về, không hề để tâm đến sự sợ hãi của anh trong căn nhà rộng lớn mà lạnh lẽo ấy. Đến lúc ông ta biết tin Vú chết thì đã trở về, dẫn anh đến thăm mộ bà ấy. Ông ta thăm mộ bà xong thì dẫn anh về nhà, đi mất không thấy về, người về là một cô gái xa lạ, cô ta là người ông ta trả lương để chăm sóc anh thay cho Vú. Ông ta bỏ mặc anh sống cùng cô ta, con người đáng sợ. Ngoài thời gian anh đi học cứ về nhà là cô ta cầm dao bắt anh phải dọn dẹp nhà cửa, giặt đồ cho cô ta, cô ta chửi mắng đánh đập anh như một con chó. Anh sợ hãi nhưng không thể làm gì, sự sợ hãi bắt lực, cô ta hành hạ anh như vậy suốt 4 năm trời. Bị hành hạ như vậy nên anh bị chứng trầm cảm nghiêm trọng, anh sợ bóng tối và cuộc sống ngoài cánh cửa sổ.

14 tuổi, anh được cứu thoát. Anh thoát khỏi tay của mụ phù thủy tàn độc kia. Anh được một người bà rất đỗi hiền lành đón về chăm sóc. Bà ấy mang cô ta tống vào tù, mang anh vào trong lòng che chở yêu thương. Bà ấy đã khóc khi nhìn thấy những vết bầm tím trên người anh, đã tự trách mình khi anh im lặng hàng giờ không nói chuyện, đã chửi ông ta (bố anh) vô lương tâm, độc ác, ích kỉ.

Bà ấy mang anh về ở tại một nơi xa lạ mà xinh đẹp, Việt Nam. Bà nói đây chính quê hương của anh, là nơi anh sẽ sống thật hạnh phúc, sẽ được bà bảo vệ không cho ai làm tổn thương anh nữa. Bà chính là bà Nội anh yêu thương nhất. Sống với bà, được bà thủ thỉ kể chuyện, được bà yêu thương, được bà dạy cho cách nói tiếng Việt, cái ngôn ngữ của quê anh. Anh rất thích tiếng Việt, nó đẹp và có chút rất giống tiếng Hoa, anh học tiếng Việt rất nhanh, rất thành thạo.

Thoát cái anh đã ở với bà rất lâu, hai bà cháu sống trong một ngôi nhà hai tầng đơn sơ, giản dị nhưng là nơi anh thấy mình sống đúng nghĩa nhất.

16 tuổi bà cho anh đi học lại sau gần 2 năm chữa bệnh. Theo lí anh phải học lại nhưng sau khi thầy giáo xem xét và thử kiến thức của anh thì đã cho anh lên học lớp đúng tuổi, không cần học lại nữa, anh chính là trường hợp đặc biệt trong ngôi trường đó.

Tại nơi đây anh đã gặp cô ấy, gặp người con gái anh yêu thương rất nhiều, rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đi học với anh là một điều nhàm chán, anh không thích tiếp xúc với người lạ. Với anh càng quen nhiều mình càng tổn thương, càng khó tin tưởng một người, chỉ chuốc thêm phiền phức.

Anh lấy sự im lặng để che chở cho chính mình. Lấy thờ ơ để bỏ mặc mọi sự việc xảy ra xung quanh chính anh.

Nhưng thời gian trôi qua, anh vô tình bị cuốn vào những cuộc vui của chúng bạn. Họ đối xử với anh rất tốt, chính họ đã lôi anh ra khỏi vỏ bọc đó và mở khoá trái tim chân thành của anh.

Lần đầu tiên của anh vô tình xảy ra rất nhiều lần với họ, anh cười nhiều hơn, nói nhiều hơn và hạnh phúc hơn. Những tưởng cuộc sống này đã mỉm cười với anh nhưng không phải thế. Nó chỉ nhếch môi để cuộc đời anh thi vị một chút sau đó sẽ trở về trạng thái vốn có của nó - Tịch mịch.

Thời gian qua mau, thoát cái đã đến thời điểm tạm biệt trường lớp, bạn bè, thầy cô. Ước vọng xa vời là được trở lại những ngày tháng trước đó dù chỉ một phút một giây. Nhưng đến nửa giây cũng không thể.

Sống và học tập tại trường cấp ba này đã cho anh rất nhiều kỉ niệm đẹp. Và đẹp nhất là với cô ấy, anh không hề hay biết mình đã thích rồi yêu thương cô ấy từ bao giờ nhưng trong suốt 2 năm đó, anh ôm về tim mình chất đông cả vụn vụn cười của cô ấy. Lần đầu tiên anh yêu một người lại yêu đến ngu si mà bất đắc dĩ đến thế.

Những tưởng đã quên nhưng khi vừa gặp lại trái tim lại có gì đó không nói nên lời.

Anh chính là yêu đơn phương cô gái ấy. Anh không dám nghĩ thử liệu cô ấy có thích hay yêu mình không hay chỉ coi anh như những người bạn khác của cô ấy. Anh sợ cô ấy không thích anh theo một hướng tình cảm khác. Thế rồi cứ vậy mà im lặng, lặng im thăm dò tình hình mà không biết liệu có kết quả gì không. Bởi vì không im lặng, giây phút nhờ mồm nói ra anh sợ cô ấy sẽ xa lánh anh, không ở bên anh nữa. Nhưng có xa lánh hay không thì anh cũng không ngờ khoảng thời gian bên cô ấy lại sắp hết. Bố anh, ông ta thông qua bà Nội đưa anh sang Mĩ học tiếp.

Ngày tốt nghiệp, vì biết thời gian bên cô không nhiều nên anh đã mạnh dạn định tỏ tình với cô. Cô đồng ý anh sẽ cố gắng không đi mà cùng cô học lên đại học nhưng lỡ như cô từ chối vậy anh sẽ đi. Ít nhất nói ra anh sẽ thấy tim mình nhẹ nhàng hơn.

Sau khi tham dự lễ tốt nghiệp anh đã rất nhanh chân chạy đi tìm cô. Anh tìm cô trong đám bạn, chạy lên lớp, lên phòng thầy chủ nhiệm cũng không thấy cô đâu cả. Anh lại chạy ra đằng sau trường, anh rất mừng vì thấy cô đang ngồi ở đó. Sẽ rất thích hợp để nói rõ tình cảm của anh nếu như anh không thấy cả một gương mặt lạ khác. Vì không biết cô đang có chuyện cần nói với cậu bạn kia nên anh né sang nơi gần đó chờ đợi, nhưng anh không hề biết mình lại xấu xa mà nghe lén họ nói chuyện.

- Vân Du, tớ để ý cậu lâu rồi. Tớ rất là thích cậu.

- Vậy sao?

- Thật đó, cậu làm bạn gái tớ được không?

- Ừ...

Anh lúc ấy vừa nghe cô nói Ừ thì hốt hoảng chạy mất mà không hề nghe thấy cô nói tiếp " Ừ... Để tớ nghĩ, nhưng mà hình như tớ thích người khác rồi ".

" Cậu thích ai, tớ không hề biết cậu đã có bạn trai cơ đấy "

" À, sắp rồi. Nhưng cậu ta khờ lắm, hôm nay tớ sẽ tỏ tình với cậu ấy đấy "

" Cậu bạn kia thật có phúc, cậu phải thành công đấy "

" Đương nhiên rồi. Dù sao cũng cảm ơn cậu đã thích tớ, tuy không thể thích lại cậu nhưng mà tớ sẽ làm bạn tốt nếu cậu cần, Đăng ha "

- " Cậu nhớ đó Từ Vân Du, nếu tớ mà tìm được người tớ yêu cậu phải bày cách tỏ tình thành công cho tớ đấy, đừng lại từ chối như cậu vậy, rất là đau lòng nha "

" Ok "

...

Trần Từ Đăng là đại ca có tiếng của lớp luôn đối nghịch với lớp cô, A1. Cậu ta tuy là lớp trưởng của lớp ấy nhưng luôn để ý cô từ năm mới vào cấp ba. Hầu như ai quen biết họ cũng biết rằng Trần Từ Đăng thích cô, chỉ là cậu ta chưa trực diện nói với cô mà thôi. Lần tỏ tình này thật ra cũng chẳng có gì bất ngờ, cô không nhắc đến nhưng trong lòng thì cũng biết rồi, cô cũng biết cậu ta chỉ thích thôi chưa đến mức yêu đâu nên vẫn gọi là chơi với cậu ấy. Hôm nay cậu ta nói ra thẳng thì cũng tốt, cô càng tiện từ chối luôn.

Sau khi nói chuyện vui vẻ với cậu ta thêm một lúc thì cô đi tìm cậu bạn ngốc của mình. Cậu ta rõ là ngốc, nhiều lần cô ám chỉ rằng cô cũng thích cậu ta vậy mà vẫn ngu ngơ không biết. Cô chờ cậu ta nói thích mình lâu rồi vẫn chẳng thấy nên cô quyết định sẽ nói trước vậy.

Đi vào lớp, không thấy. Hỏi thằng Chí, không biết. Xuống sân trường cô thấy cậu ta từ đằng xa đang tặng hoa cho một em lớp 10 rất dễ thương. Cô thấy em ấy cảm ơn và cười rất dịu dàng với cậu ta.

Dưới ánh nắng sân trường trông họ đẹp đôi thật, cô chưa xót nghĩ. Hoá ra không phải cậu ấy ngốc người ngốc là cô mới đúng. Cố kìm nén cảm giác khó chịu xuống bụng cô chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Thế này không được rồi, sao cô lại thấy buồn và có cảm giác như bị phản bội vậy nhỉ. Hắt từng dòng nước lạnh lên mặt, cố hít thở mạnh để làm màu đỏ trong mắt biến mất. Cô mỉm cười thật tươi, nếu cậu ta thích cô bé ấy thì thân là một người bạn cô phải thật lòng chúc mừng mới đúng chứ. Cô tự cổ vũ mình như vậy...Sau khi thấy ổn hơn cô bước ra ngoài, chạy mau lên lớp. Lúc gần vào lớp cô thấy một bạn gái khác va vào một bà lão khiến bà bị ngã, không đỡ mà còn chạy mất. Cô chạy nhanh đỡ bà dậy nhưng mà chỉ thấy thấy bà ú ớ nói cái gì đó. Lúc sau cô tình ý thấy lọ thuốc trên tay bà nên vội vàng dốc thuốc lên cho bà uống. Uống xong thì thấy sắc mặt bà hồng hơn và bắt đầu nói được rồi.

" Cảm ơn cô bé "

" Bà đỡ là tốt rồi ạ "

" Bà đột nhiên bị đau tim, may có cháu nên không sao rồi "

" May thật ạ, bà đến mừng với cháu ạ "

" Phải đó, bà đến mừng thằng cháu "

" Cháu bà là ai vậy, ai ở đây cháu cũng biết hết á "

" À... Nó tên.. "

- Bà ơi...

Chí từ xa chạy lại thấy bà anh đang nói với cô nên gọi.

- A hoá ra là bà của cậu.

- Chị hai cũng ở đây nữa hả.

- Ủ. Mấy lần họp phụ huynh chỉ thấy ba cậu không ngờ bà cậu cũng thật đẹp nha.

- Thì đó nhưng mà bà là...

- Thôi cậu chơi với bà đi, tôi đi chơi đây. Bà cẩn thận nha cháu đi đây.

Nói xong cũng là lúc cô chạy mất.

Vào lớp cô thấy rất ngạc nhiên, cô bé vừa cười cười với cậu ấy đang ngồi trong lớp cô, cứ tưởng vào nhầm lớp hoá ra không phải. Đi về chỗ, đi qua chỗ ngồi của cô bé đó thì cô bị bất ngờ, cô bé đó dấm cả gan gạt chân cô. Bất ngờ nên cô bị ngã, thành bàn đập vào bụng đau đến chảy nước mắt.

- Ôi ôi ôi em xin lỗi chị, xin lỗi chị, em không cố ý_ Uông Bách Hợp sau khi làm việc ác xong thì vội vàng giả bộ xin lỗi, làm như là mình không cố ý thật.

Cô nhin đau ngồi vào ghế xoa bụng, sau khi đỡ hơn mới ngẩng đầu lên nhìn lại cô bé kia bằng ánh mắt khinh bỉ tận cùng.

- Không cố ý, em mù sao mà không thấy chị đi qua vậy.

- Em không cố ý thật mà_ UBH giương đôi mắt vô tội lên nhìn cô.

Thấy cô to tiếng nên thu hút sự chú ý của cả lớp.

- Thật sao_ cô ngọt ngào nói.

Cả lớp A5 giật mình, ôi ôi chị hai sắp cho nhỏ này chết mất xác rồi. Mấy thằng trong lớp hào hứng đứng bật dậy hóng hót.

- Thật mà.

Cô đã cho em gái này một cơ hội thừa nhận tội em gây ra nhưng mà em ấy có vẻ không muốn nhận. Ánh mắt kia giả dối đến ghê tởm. Cô ghét ai ghê tởm như vậy lắm.

Cô đứng dậy bước dần lại về em gái kia, sau khi đứng trước mặt em thì dừng lại.

- Nếu là thật thì chị sẽ tha thứ. Nhưng...

Bụp... Khuyu...

- Áaaaa...

- Trả nợ đã!!!

Cô dùng lực chân mạnh nhất của mình đá vào đầu gối của nhỏ kia, nhỏ bị bất ngờ rồi đau nên ngồi phịch xuống tạo thành kiểu tư thế hài hước mà ngẫu nhiên quỵ trước chân cô. Nhỏ đỏ bừng mặt giận dữ nhưng không thể làm gì hơn vì đau không dậy nổi. Đúng lúc ấy anh bước vào, nhỏ kia không biết ăn trúng cái gì mà đột nhiên khóc thút tha thút thít đến tội nghiệp. Thấy cảnh nhỏ khóc dưới chân cô, anh ngu ngơ dậy đỡ nhỏ lên ghế rồi quay sang trách móc cô.

- Từ Vân Du, tớ không ngờ cậu lại xấu xa như vậy đó.

- Tớ làm gì mà cậu bảo tớ xấu xa.

- Thế sao em ấy lại quỵ dưới chân cậu.

- À... Em ý tự ngã đấy mà.

- Ngã, ngã mà như quỵ. Ngã mà như bị đánh đổ cả chân như vậy.

- Đúng đấy.

- Sao cậu lại không chịu nhận tội vậy.

- Anh ơi, em không sao, là em tự ngã thật mà... hu hu hu_ thấy anh mắng cô, nhỏ kia hả hê lắm, giả bộ tốt bụng tự nhất hết tội là tại mình.

- Đó em nó cũng thừa nhận rồi_ cô dịu dàng nhắc nhở.

- Cậu... Anh hỏi có phải chị ý đã em không? Không nói dối anh, nếu nói dối anh sẽ phạt em.

- Dạ...Dạ...Là chị ý đã đá em_ nhỏ thấy anh bênh mình thì không chần chừ mà khai thẳng tên cô.

Nhận được câu trả lời của nhỏ kia, anh tức giận với cô. Không nói thêm gì mà công nhỏ xuống phòng y tế, chỉ bỏ lại cho cô gương mặt thất vọng vì cậu.

Nhận về ánh mắt xa cách của anh, cô cười xoà trong bụng. Nếu cậu ta thực sự là bạn cô thì nên hiểu nguyên tắc của cô ' Người không đụng ta, ta không đụng người '. Một khi đã có người chọc phải cô rồi thì có chết cô cũng phải chọc lại gấp đôi. Cậu ta không biết gì đi vào chỉ thấy nhỏ kia đang khóc thì dỗi tại cô xấu xa, phải rồi cô đã bao giờ nhận mình tốt bụng đâu.

Cô là ai, tự dưng bị cả cái lớp này gọi là chị hai, tự dưng vừa vào trường đã được tôn sùng lên như vậy mà để một con ranh mới chập chọc vào đây bắt nạt sao. Cô không đập cho ngoan ngoan là tốt rồi.

Quay sang hàng loạt khuôn mặt ngơ ngác của cả lớp, cô nói:

- Các cậu tin ai đúng
- Đương nhiên chị hai đúng rồi, em gái kia bánh bèo quá à_ Luân chê bai.
- Phải đó, cái thằng Tường hôm nay sao thế nhỉ_ Hi nói.
- Bọn em tin chị mà_ All
- Chị hai vừa nãy cực ngầu luôn_ Sĩ hăng hăng hét lên.
- Các cậu tin tôi sao cậu ta không tin_ cô ngu ngơ hỏi.
- Ấy... Chắc tại cậu ta không biết thôi chị. Hôn nữa em gái ấy hình như là em của cậu ấy mà, cậu ta bênh cũng phải mà_ Thanh Thanh sợ cô suy nghĩ nhiều nên chạy lại ôm cô ra bàn ngồi.
- Sao tớ không biết cậu ta có em gái vậy_ cô hỏi.
- À... Theo tin tình nghi từ thám tử Chí cho hay em ấy là con của mẹ kế Lâm An Tường. Cô bé theo bố Lâm sang đây chơi rồi đòi ở lại học nên bố Lâm đã nhờ cậu ta chăm sóc cho_ Thanh xoa kính phân tích.
- Ra vậy, nhưng tớ thấy có vẻ cô bé kia thích cậu ta mất rồi, còn ngáng cả chân tớ để ăn vạ nữa đấy_ cô khinh bỉ nói.
- Phải đó, tớ vừa thấy nó là đã biết đồ hai mặt. Thế mà lũ con trai cứ tớ mãi lên, nãy cậu hét chúng mới ngoan đi đấy.
- Người ta đẹp người ta có quyền giả nai yếu đuối, mình xấu thì phải đóng vai ác thôi.

Trong lòng cô thầm khinh bỉ, mới có 14 tuổi đầu mà đóng đạ thể rồi không biết sau lớn chắc thành diễn viên nổi tiếng. Cô tức trong lòng, nổi tức giận càng sâu hơn khi cô nhớ lại cái cảnh dưới sân, nhớ tới cái thái độ của cậu ta với cô ban nãy. Cô làm sai đâu chứ, cô chỉ không thích bị bắt nạt thôi. Cậu ta không biết gì thì thôi lại dám chê cô xấu xa, cô thực sự rất xấu trong mắt cậu ta sao. Thì ra hình ảnh cô trong cậu ta lại không đẹp như vậy, điều này đối với cô thật tệ. Xưa nay bao nhiêu người ghét cô, hận cô nhưng cô cũng mặc kệ, chẳng liên quan đến mình nhưng tại sao khi nghĩ tới cảnh cậu ta cũng ghét cô thì cô lại đau lòng đến vậy cơ chứ.

17 tuổi cô biết yêu một người nhưng lại dạn dĩ mất mát như vậy, thật đáng buồn. Cô đúng là ngu ngốc, giúp đỡ cậu ta làm gì, để ý cậu ta làm gì để rồi trao trái tim cho cậu ta. Cậu ta có thương nó đâu, nó vẫn phải tìm về với cô thôi. Càng nghĩ tâm trạng cô càng tụt dốc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ra về, trời bỗng nổi cơn mưa to, sấm chớp thi nhau đánh trống, khắp nơi đều vọng lại tiếng than thở của con người bởi những hạt mưa nặng trĩu. Tại trường, cô hôm nay nằm trong số

những người đen đui không mang ô. Nhìn hạt mưa trĩu nước mà lòng cô thấy nhẹ nhàng thanh thản hẳn lên, ông trời khóc thay cô đây mà. Cô ngắm mưa được nửa tiếng mà vẫn thấy cơn mưa này chưa dứt, thậm chí còn to hơn ban nãy và gió thổi lạnh lẽo đáng sợ. Chẳng hiểu cô nghĩ gì mà lại cầm đầu lao ra trong màn mưa, tiếng mọi người hú hét lên vì sự dũng cảm của cô càng tiếp thêm sức mạnh để cô chạy nhanh hơn.

Thanh Thanh vừa bước ra khỏi phòng thầy, cô nàng muốn gửi lời chào cuối cùng của mình tới người chủ nhiệm tận tụy của bọn họ suốt 3 năm qua. Vừa ra đã thấy cô đội mưa chạy về phía cổng lớn, thật đáng sợ Thanh Thanh vội hét lên.

- Du Du, bệnh đó.
- Du Du mưa lạnh lắm đấy.
- Du Du..._ nhưng dù cô nàng có hét thế nào thì cô vẫn không màng tới, vẫn một mực tiêu về cánh cổng xanh lẽ phía xa xa. Có lẽ cô không nghe thấy bởi tiếng mưa đã át đi cái giọng lạnh lạnh của Thanh, cũng có thể cô đã nghe thấy nhưng giả vờ không nghe, có thể cô nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Thanh nhưng giả vờ không thấy...hãy để Từ Văn Du cô đi theo mưa một ngày thôi.

Cô chạy dưới làn mưa lạnh buốt, gió thét gào phẫn nộ cùng ánh mắt kì thị của những người đang trú mưa ven đường. Cô chạy nhanh lắm, chạy một phát đã về tới nhà, cô chẳng thấy lạnh gì cả, cũng chẳng thấy mệt gì hết, thật kì diệu.

Mẹ Từ từ trên tầng nhìn xuống thấy con gái đang đội mưa về mà hoảng sợ chạy như bay xuống dưới, vớ lấy cái ô ra che cho con gái, sự lo lắng khiến mặt bà tái đi trông thấy.

- Bảo bối, mẹ có mỗi con thôi sao con không biết tự bảo vệ mình thế hả.

Mưa này lạnh lắm đấy, con mà ốm thì sao!!!

Gọi điện ba đến đón không được hả.

Chạy như vậy nguy hiểm lắm đấy,...

- Dạ... Con xin lỗi mẹ.

- Thôi được rồi, mau mau lên tắm nước nóng nhanh cho mẹ.

- Dạ!!!

- Nhanh lên, để mẹ đi nấu nước gừng cho con. Khỏe lắm cơ.

- Con biết rồi, mẹ khổ quá cơ,tại con hết. Con xấu xa lắm mẹ ha.

- Vớ vẩn, mẹ khổ thật nhưng con mẹ tuyệt không hề xấu xa tẹo nào.

- Hi hi... Thật hả mẹ.

- Đương nhiên. Thôi mau lên tắm nhanh có mẹ.

- Dạ!!!

Không muốn mẹ lo nên cô chạy nhanh đi tắm, bước ra đã thấy một bát nước gừng bự chẳng bốc khói nghi ngút ở trên bàn học. Dù không muốn nhưng cô cũng cố uống một ít rồi trèo lên giường đi ngủ. Rất nhanh cô chìm vào giấc mơ, cô mê man trong cơn mơ lạ kì và đáng sợ. Cô mơ thấy cậu bạn ấy, cậu ấy nói ghét cô, hận cô rồi xua đuổi cô, đẩy cô xuống vực thẳm sâu hút trong nụ cười đáng sợ của con nhóc kia. Họ cùng cười nhìn cô rơi xuống,...

Hôm ấy là ngày tận thế của cô. Cô sợ hãi nhưng bất lực.

- Aaaaaaaa....

- Bảo bối, mẹ đây. Mẹ đây, mẹ đây, mở mắt ra đi con_ Mẹ Từ vừa lau mồ hôi vừa nắm chặt lấy bàn tay nóng hổi của cô.

Nghe tiếng trấn an ấm áp của mẹ cô từ từ mở mắt ra. Cảm giác choáng váng nhanh chóng truyền lên đại não khiến cô đau ứa nước mắt.

- Mẹ à, con khát nước.

- Được, đây đây, mẹ đỡ con ngồi dậy uống nước.

...

Nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc loà xoà của cô ra phía sau tai, mẹ Từ dịu dàng hỏi con gái.

- Bảo bối, con mê gì mà hét lớn vậy.

- Con cũng không nhớ rõ nữa, con chỉ nhớ hình như có ai đẩy con xuống vực đó mẹ, con sợ quá đi mất thôi_ cô tuy ốm nhưng cũng không quên nhiệm vụ với bà.

- Ai dám đẩy gái của mẹ xuống vực mẹ sẽ giết cả nhà nó trả thù. Con tỉnh là tốt rồi, mẹ mới nấu ít cháo, để mẹ đút con ăn.

- Con ôm hà mẹ_ cô hỏi một cách hết sức ngây thơ.

- Đúng rồi, con ôm vì cái tội dầm mưa về nhà đấy. Con ngủ mê man gần 2 ngày rồi đấy. Mẹ với ba lo gần chết, ba con hôm nay còn không thèm đi làm đấy.

- Mẹ, con xin lỗi. Con xin cáo lỗi với mẹ.

- Biết thế thì tốt.

- Mà mẹ ơi, lúc con ngủ có ai tìm con không?

- Có, cái Thanh nó mới về đấy. Hôm qua có thằng Huy, Si với Luân đấy. Còn mấy đứa kia nghe đâu bị mẹ không cho đi, chúng cũng muốn thăm con lắm đó.

- Chỉ vậy thôi à _ cô thất vọng hỏi lại.

- Không có. Thôi, con ăn cháo đi còn uống thuốc.

- Dạ.

Sau khi tỉnh dậy, cô đã tự mình uống thuốc và ăn uống nên sức khoẻ nhanh chóng đã được phục hồi. Hai ngày sau thì khỏi hẳn, cô quyết định tới thăm trường mới. Mẹ nói lúc cô ốm nhà trường đã gọi điện thông báo cô đỡ rồi, rảnh thì tới thăm quan và để đăng kí ban ngành muốn học.

Cả lớp cô toàn một lũ giống đực nhưng chúng lại thi nhau nộp hồ sơ vào trường sân khấu điện ảnh, đứa nào cũng muốn làm người nổi tiếng.

Có vài đứa thi thi vào trường quân đội. Thanh thích nhất là thiết kế thời trang nhưng cô ấy lại lựa chọn trường khiến ai cũng bất ngờ, cô ấy chọn chuyên ngành rất mới mẻ, đạo diễn cho phim truyền hình, một nghề mà chưa ai nghĩ Thanh Thanh điệu đà của A5 sẽ chọn.

Hoa, cô bạn gái mới mẻ của lớp rất giản dị, cô ấy vào sư phạm, hứa hẹn sẽ là một giáo viên tài năng.

Còn cô, tài chính ngân hàng. Cô rất thích tiền, yêu tiền thì chọn ngân hàng thôi. Căn bản cô không hề có ước mơ mình sẽ trở thành một cái gì thật vinh dự. Cô chỉ nghĩ sống là sống, thích gì thì thích, ghét gì thì ghét, thích thì tốt nhưng chưa chắc ta đã có thể làm được điều đó. Ghét tuy xấu nhưng nếu số phận đưa đẩy có ghét ta cũng chỉ cần rằng chịu đựng. Cô không quá thích cái gì, quá ghét cái gì nên mọi sự may mắn đến với cô như một lẽ thường, tí như cô thích tiền thì vào được trường mình thích nhưng nhờ đâu ra trường cô lại không thể làm đúng nghề thì sao.

Số phận chính là một cái gì đó khắc nghiệt, thích làm ngược lại những ý định ban đầu con người đặt ra. Ý định của cô, ông trời một lần cũng không cho thực hiện.

Ai cô cũng biết bọn họ học trường nào nhưng mà suốt cả học kì cô hỏi

dò cậu ấy mà không chịu nói, riêng cậu ấy cô không hề hay biết sẽ thi trường nào, có dự định mới gì, nói cho cô biết với nhưng một chút thông tin cũng không có. Cô bận ôn luyện nên cũng quên không hỏi lại nữa.

Ai trong lớp cô cũng biết một bí mật của họ nhưng riêng cậu ấy thì không. Cô bám theo cậu ấy cả ngày chỉ để mong được nghe cậu ấy nói gì đó về mình nhưng cậu ta toàn im lặng. Cô hâm hâm nên cứ dính lấy cậu ta. Rồi chẳng biết thế nào cậu ta lại cũng thuộc phe của cô, trở thành một người hiểu cô như Thanh vậy. Cô rất thích cậu ta, muốn nói với cậu ta cô thích cậu ta lắm rồi. Tiếc là hình như cũng lâu rồi nên quên mất, đến lúc nhớ thì muộn mất rồi.

Ngôi trường này y như lời đồn, to lớn và rộng rãi vô cùng, khung cảnh thoáng mát, dãy nhà tập thể cũng tạm chấp nhận được. Đây sẽ là nơi cô sống và học tập trong vòng 4 năm nữa, để được vào đây cô thực đã đặt rất nhiều tâm tư và hy vọng.

Mong rằng nhiều điều tốt đẹp sẽ đến với cô, mong rằng cô sẽ quên đi những gì nên quên và nhớ những gì đáng nhớ.

...

Từ ngày thăm trường về cũng gần ba tháng. Thời gian qua nhau, những dịp nghỉ hè cũng nhanh chóng hết. Suốt gần 3 tháng qua cô không hay tin gì của cậu ấy.

Giả vờ đi qua nhà cậu ấy thì lúc nào cũng khoá cổng, bạo dạn gọi điện thì thuê bao. Cô cảm thấy hình như cậu ta bốc hơi luôn rồi.

Cô buồn bực vô cùng, chẳng lẽ cậu ta vẫn giận cô. Bực mình, cô không giận cậu ta thì thôi cậu ta lại dám bỏ mặc cô, biến mất đi đâu không biết.

Không thấy cậu ta cô tự dung lại ghét mình, cô nhớ cậu ta. Cô nghĩ mình sẽ giận cậu ta lâu lắm, không thèm quan tâm nữa nhưng thấy cậu ta không gọi điện, không tới tìm cô thì con giận dữ biến thành hoảng sợ. Cô sợ cậu ta sẽ mãi không thèm tới gặp cô nữa. Thế rồi cô lại chủ động liên lạc, nhưng có gọi thế nào cũng không nghe thấy giọng nói quen thuộc. Cô thấy mình ngu ngốc, mình không còn là một cô gái nữ cường mà chính mình cũng tự hào nữa. Cô mệt mỏi và buồn khi nghĩ tới cậu ấy.

Rồi, ba tháng hè cũng hết. Cả lớp cô có hẹn gặp nhau buổi cuối trước khi dọn tới trường mới. Cô rất mừng, có khi lại gặp cậu ta. Nhưng lần họp lớp đầu tiên lại mang cho cô nhiều mùi vị cay đắng. Cô không hề thấy sự có mặt của cậu ấy. Lúc cô hỏi chuyện thì mới hay cậu ta đã không còn đứng trên đất nước này nữa rồi.

Chỉ nói sau ngày tốt nghiệp cậu ta đã lên đường tới Mỹ nhập học, dự là khó

trở về đây. Cậu ta đi với nên không kịp chào hỏi tất cả chỉ nhờ Chỉ chuyển lời hộ. Lúc ấy cô ốm nên không tiện nói cho cô biết.

Sau khi nghe lời giải thích xen lẫn biện minh của Chỉ cô gật gù đã hiểu. Ngoài mặt tuy không tỏ vẻ gì nhưng cô thực sự rơi vào tuyệt vọng. Cô hỏi học xong cậu ta đi đâu, cậu ta không nói. Cô hỏi cậu ta sẽ thi cùng cô chứ, cậu ta cũng không nói. Cô hỏi cô có phải bạn thân của cậu ta không, cậu ta cũng im re.

Giờ thì cô biết rồi, cậu ta học tại Mỹ, thật danh giá. Làm sao lại theo cô, lại coi cô là bạn thân được chứ, cô rất xấu xa, ngang bướng và chuyên đi gây sự như vậy, người ta nào dám xem cô là bạn thân.

Nếu thực sự coi cô là bạn thân thì đã không từ mà biệt như vậy. Cậu ta thực sự chẳng xem cô ra gì, không đến thăm cô ốm lại còn bỏ đi rồi xa.

Đi thì đi lại còn cắt bỏ số điện thoại, không gọi cho cô dù một cuộc điện thoại. Cô căm ghét cậu ta, căm ghét cậu ta căm ghét... Cậu ta đã biến cô trở nên thật nhục cười. Mãi mãi cô cũng sẽ không tha thứ cho cậu ta, kẻ đã biến tình cảm của cô rơi vào bế tắc.

Không có cậu ta thì thôi, cô vẫn sẽ sống tốt. Cô sẽ sống tốt hơn bất kể người nào trên cái trái đất này, cô sẽ quên cậu ta nhanh nhất có thể. Cô sẽ tìm về con người vô tâm vô tư của trước đây, cô sẽ bảo vệ trái tim mình thật kỹ lưỡng, không cho nó dao động linh tinh nữa.

Nói thì nói thế nhưng phần xấu xa trong con người cô biết cô thất vọng

không chỉ đơn thuần vì sự ra đi vội vàng mà còn là vì cậu ta nợ cô lời xin lỗi, cả đời này cô ghét nhất ai nói cô xấu xa độc ác, cả đời này cô ghét nhất ai bỏ cô đi mà không lời từ biệt, ghét nhất bị tổn thương..

Cậu ấy đã tổn thương cô mất rồi.

Sự căm ghét của cô chính là sự bất lực của chính anh. Sau khi đưa cô em gái khác cha khác mẹ vào viện anh nhận được cuộc gọi từ Chí. Nghe cậu ta kể lại toàn bộ sự tình, nghe thấy sự oan ức của cô, nghe tiếng hối hận day dứt trong lòng, nghe tiếng rơi bộp của sự chấm hết.

Mẹ kể anh, vợ của ba, anh gặp bà ấy ba lần. Bà ấy là người đàn bà goá chồng đáng thương may mắn gặp được ba anh và họ đã nên duyên với nhau. Gặp bà ấy lần đầu tiên, bà ấy cười dịu dàng và đáy mắt tràn ra sự phúc hậu vô cùng. Bà ấy rất giống mẹ anh, người mẹ anh thấy qua tấm ảnh trong phòng ba. Bà ấy hiền lành và cư xử rất tốt anh, bà ấy mang nhiều nét giống mẹ anh vô cùng. Anh biết đó có thể là lí do ba anh chọn bà ấy.

Bà ấy sinh cho người chồng đã mất một cô con gái, khi lấy ba anh con bé cũng về ở cùng. Ba sang thăm bà nội có mang theo cả bà ấy và con bé, con bé thấy anh thì đòi mẹ nó cho về đây học cùng anh. Ba ông ấy không nói gì, mẹ kể thì hết lời nhờ vả nên con bé theo anh đi học. Anh nghĩ con bé cũng tốt và ngoan như mẹ nó vậy nhưng hoá ra không phải. Nó khiến anh thất vọng thực sự, anh tổn thương vì sự lừa dối của nó, nó khiến anh nhớ lại quá khứ trước khi có cô. Hon tất cả nó đã làm cô ngã, nó đã khiến anh hiểu lầm cô, nó khiến anh làm cô tổn thương.

Anh sai rồi, anh sai thật rồi.

Cô từng nói cô rất ghét ai nói cô xấu xa, rất ghét bị ai đó tổn hại lòng tự trọng, đặc biệt là tổn thương cô. Anh thế nhưng chỉ 5 phút đã phạm phải tất cả cảm kị của cô. Cô liệu có thể tha thứ cho anh không? Bản thân anh bất lực và khốn khổ hơn nhiều so với những gì đã trải qua trước kia.

...

Đột nhiên anh lao ra ngoài, mặc kệ trời mưa rất to anh vẫn lao ra bắt xe, anh phải xin lỗi cô trước khi quá muộn, thời gian anh ở lại mảnh đất này không còn nhiều.

Nhưng chuyện anh không ngờ tới lại xảy ra, bà lên con đầu tim, đang cấp cứu trong bệnh viện, anh đành phải quay xe trở lại bệnh viện. Bà được cấp cứu kịp thời nên không sao nhưng anh phải ở lại chăm sóc bà, ngoài anh ra thì cũng có bà, ba anh ông ta bên Trung Quốc. Hôm sau ông ta về mang theo bà sang Mỹ chữa bệnh, anh cũng phải đi theo. Anh muốn tới chào cô tiện thể xin lỗi cô luôn nhưng không kịp, đúng lúc ấy trường học bên đó gọi điện tới làm thủ tục nhập học. Anh một lời cũng không thể nói, 1 phút nhìn mặt cô cũng không thể. Hôm anh đi, có thằng Chí tới, anh đưa nó quyển sách nhờ đưa cho cô, anh kẹp trong đây một lá thư, lá thư xin lỗi cô, nói ra tình cảm mình dành cho cô và mong cô sống thật vui vẻ. Nếu cô tha thứ và chấp nhận anh thì hãy viết thư cho anh tại địa chỉ trong thư, nếu như cô thấy khó có thể chấp nhận anh thì không cần viết thư lại, anh tự hiểu.

Ngồi trên máy bay anh vẫn giương mắt qua cửa kính mong nhìn rõ lại mảnh đất tươi đẹp này. Mảnh đất chứa hạnh phúc nhỏ bé của anh. Anh và cô phải xa cách nhau thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chỉ sau khi về nhà thì nhận được điện của Thanh, đến thăm cô ốm. Cậu ta mang theo quyển sách mà anh giao cho theo nhưng không hề hay biết trong đó có lá thư quan trọng của họ. Cậu ta đã vô tình làm rơi mà không biết, mẹ cậu ta thấy có giấy rơi nên vứt đi, mối liên hệ giữa họ chấm dứt thật sự.

Cô không nhận được lá thư, hay không hề biết có sự tồn tại của nó nên trách anh vô tình. Anh không nhận được thư của cô thì nghĩ cô ghét mình không tha thứ cho mình nên rất đau lòng. Anh lao đầu vào học tập nhưng vẫn canh cánh trong lòng những hoài niệm cùng cô, anh hối hận day dứt cùng nỗi nhớ cô vô bờ không nguôi ngoai.

Con người ấy bị căn bệnh trầm cảm lâu năm tìm về, sống khép kín hơn trước, thờ ơ hơn trước, vô tâm hơn trước, hon tất cả là không quên được cô ấy,

tình yêu đầu tiên của mình. Tình yêu tuổi 17 đẹp như hoa, đẹp đến nỗi không thể quên được.

khép lại quá khứ

Cô ấy đến bây giờ vẫn không tha thứ cho anh. Có phải cô ấy rất độc ác không, 6 năm rồi, anh xin lỗi cô ấy rồi mà, sao cô ấy vẫn không tha thứ cho anh được chứ.

Màn đêm dần buông xuống qua tấm kính trước mắt anh. Một mội, tình trạng này theo anh cũng 6 năm rồi, anh thấy mệt đến không buồn mở mắt ra được nữa. Phải chỉ ông trời mang anh lên đó, hay ít nhất cho anh sống thanh thản hơn bây giờ cũng được.

Cầm theo áo khoác, xuống hầm lấy xe anh phóng về nhà, vào phòng ngủ đồ ập người xuống tấm nệm, khẽ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Ngủ mang anh đến với bình yên, giá như cứ thế này mà chết đi, không cần đối mặt với cuộc sống này nữa thì tốt biết bao.

~~~~~ Đàn ông họ mạnh mẽ hơn phụ nữ nhưng đôi lúc họ cũng sẽ mềm yếu, sẽ bất lực và muốn dựa dẫm vào người họ thương ~~~~~

Sau khi trả lại khoản tiền cho cậu bạn giờ đã là giám đốc của mình cô trở về phòng. Nhưng tâm trạng một chút cũng không có để tiếp tục công việc. Cô, 6 năm qua cô khẳng định có thể quên được cậu ta nhưng tại sao khi gặp lại, dòng kí ức cô cất giữ lâu như vậy vẫn thản nhiên tràn về trong tâm trí của cô một cách đáng sợ đến vậy. 16 tuổi, cô gặp cậu ta lần đầu tiên trong lớp sau khi tỉnh ngủ, cậu ta đang đọc sách. Lần đầu tiên cô đã để ý đến cậu ta, quan sát như đang thăm dò đối tượng điều tra vậy. Nhưng tính cô hay quên, bằng đi một thời gian cô liền quên đi cậu ta đã tồn tại trong cái lớp của cô. Thế rồi tới ngày sinh nhật 17 tuổi của cô, cô tự đứng lại nhìn cậu ta rồi bảo cậu ta tới dự sinh nhật mình. Tối hôm đó, cậu ta và cô ngồi cạnh nhau, cùng hát song ca, thi thoảng cô rảnh rang lại tâm sự về các bạn trong lớp cho cậu ta. Thế rồi dần dần, cậu ta và cô thân hơn, nhất là khi thầy chuyển cô ngồi cạnh cậu ta. Cậu ta dạy cô học, cậu ta chỉ cô nhiều trò hay và lạ. Cô kể cho cậu ta về những thứ ở trường, bạn bè, rủ rờ cậu ta chơi nhiều trò nghịch ngợm của lớp. Cô dẫn cậu ta đến quán kem cô thích, dẫn cậu ta đi coi phim cô thích, dẫn đi khắp nơi mà cô biết. Nhưng cậu ta thì vẫn im im, chẳng chịu nói về cậu ta, gia cảnh, sở thích ha gì cho cô nghe. Cô chán với việc dẫn cậu ta rồi nên chuyển sang để cậu a dẫn cô. Cậu ta đi đâu cô cũng bám theo, cậu ta làm gì cô cũng làm theo, cô mê nheo, bắt nạt cậu ta. Cậu ta ngoài mặt khó chịu nhưng lại rất kiên nhẫn làm tất cả cho cô. Lâu dần cô với cậu ta như cặp bài trùng vậy, cô còn rất tự hào vì mình là người nói chuyện với cậu ta nhiều nhất.

Nhưng không gì là mãi mãi, cậu ta bỏ cô đi mất, cô ghét vì tự nhiên mất đi một người đã tạo ra cho cô thói quen trong cuộc sống, ghét sự biến mất không báo trước của cậu ta.

Cô những tưởng cậu ta sẽ ở luôn bên đó nhưng ai ngờ 6 năm qua đi đột nhiên lại sừng sững trước mặt. Đối với bản thân cô mà nói, khó mà chịu nổi, khó mà thích nghi được.

...

Lắc đầu, cô không muốn nghĩ nữa. Nghĩ nữa cô sẽ hoá điên mất.

- Thử, tan làm đi. Tớ với cậu đi uống rượu.
- Hic sao thế em, uống rượu cơ đấy, hay từ chối chị Mai xinh đẹp nên tiếc _ Thử kéo ghế tới gần, dí sát vào mặt cô trêu ghẹo.
- Ủ, tiếc nên mới rủ mày đi uống rượu. Thế mày có đi không?
- Đi chứ, cũng lâu rồi không uống, nhạt mồm nhạt miệng quá!!!
- Đi...Nếu có hứng tao sẽ kể mày nghe.
- Tuỳ mày, nếu cảm thấy nói với tao mày không sao thì cứ nói.
- Ủ, tao mời.
- Thì là mày mời còn gì!!!
- Ủ ha...

***

Lại một ngày mới bắt đầu, thành phố vào hè ngập nắng mai vắt vẻo trên vai những con người chăm chỉ đang chuẩn bị đi làm. Từ Văn Du sau một đêm nhậu toi bồi cũng khoan khoái hẳn ra mà chạy bộ tới công ti. Khác với bộ mặt chán chường hôm qua tâm trạng hôm nay của cô cực kì tốt. Nguyên là do hôm nay là ngày lĩnh lương, mai là chủ nhật có thể về quê chơi một hôm nên tâm trạng nó mới phấn khích như vậy.

Không riêng gì cô mà toàn nhân viên Thanh Phong đều có cảm nhận như vậy. Lương là tất cả hạnh phúc là tất cả tình yêu và là người tình bất diệt của con dân Thanh Phong đáng kính.

Cô tâm trạng mấy ngày nay không tốt, vừa hay lại đến ngày cuối tuần, cô sẽ cầm tiền lương mua chút đồ bỏ gì đó mang về quê cho ba mẹ. Mới ba tuần thôi chưa về mà đã thấy nhớ nhà rồi, có thể không hẳn là nhớ mà là muốn tìm về nơi bình yên, được thư giãn trong vòng tay mẹ thôi.

Cả ngày hôm đó cô làm việc rất chăm chỉ, hết ngày thì tới tiệm bách hoá mua ít đồ bỏ, xong xuôi thì lái xe về nhà ba mẹ.

Nhà cô không xa thành phố lắm nên đi hơn tiếng là về tới nơi, về tới thì trời đã tối om rồi. Lặng lẽ bước vào nhà, đứng ở cửa thôi đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt khắp phòng rồi. Tự dưng cô lại muốn khóc, thì ra cô chỉ mạnh mẽ trước mặt người ta thôi, trước mặt ba mẹ mình cô thật không cứng rắn được, cô thêm họ đồ dành như hồi bé vậy đó.

Rón rén rón rén ra phía sau bố, cô lấy hai tay bịt mắt ông lại.

Ba Từ đang đọc báo bỗng nhiên thấy trời tối mịt lại, trên mắt lại bịt bịt có tay ai đó, ông hơi bất ngờ một tí xong liền thừa biết là ai nhưng cũng mặc kệ giong với con gái cho vui.

- Ai ta... Tay ai mà mập mập như tay heo thế nhỉ?

- Bố à..._ cô thả tay ra phòng má tròn mắt nói, sao bố lại nói tay cô như tay heo cơ chứ, rõ ràng là tay búp măng đẹp như về thế này.

Ba Từ cười hạnh phúc kéo cô tới ngồi cạnh mình, xoa đầu cưng chiều.

- Con gái, mấy ngày không gặp hình như gầy đi rồi.

- Đâu có, con ăn nhiều lắm đấy.

- Thật không?

- Thật mà!!! Bố à, con mệt quá à!

- Khỏi thân con gái tôi. Nếu mệt thì về làm cùng với bố, bố trả lương cho.

- Con cũng định thế.

- Ha ha ha...

- Ôi dào, về rồi hà bảo bố_ mẹ Từ nghe thấy tiếng cười rúc rích ngoài phòng khách biết ngay con gái về nên tắt bếp chạy ra nhìn.

- Mẹ... Nhớ mẹ quá đi_ cô chạy tới ôm chầm lấy.

- Thôi, nhớ mẹ nhưng bố vẫn là đầu bảng phải không?

- Đâu có, ba mẹ đều là nhất.

- Thôi, về đứng giờ ăn. Con mau đi rửa tay đi rồi ăn cơm.

- Dạ, nhớ mấy món của mẹ quá đi mất.

- Vậy thì ăn nhiều chút đi.

- Dạ. Bố, chúng ta đi rửa tay.

- Được.

- Đây, bố mày vẫn hơn phải không?

- Hi hi..

- Gái yêu của bố, kệ bà già kia.

- Dạ... Hic

- Hai bố con nhà ông nhện hết nha.

- Không, mẹ/ vợ là tất cả.

- Ha ha ha... Đi đi.

Cả gia đình ba người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, mùi hạnh phúc lan tỏa khắp ngôi nhà màu xanh xinh đẹp.

- Bố ơi, con muốn đi chơi. Cả nhà mình mai đi chơi đi.

- Được, mai bố dẫn cả nhà đi câu cá ở vườn Thông. Mùa này vào đó là mát vô cùng luôn.

- Dạ, con với bố câu, mẹ đảm nhiệm chế biến nha.
- Được, lâu rồi cũng chưa đưa con đi chơi. Con làm gì có ở nhà mấy đâu.
- Dạ, con phải đi làm mà. Làm mới có tiền để nuôi bố mẹ chứ.
- Bố mẹ còn chưa cần chị nuôi đâu, chị lo kiếm tiền để lấy chồng là được rồi.
- Mẹ à, con không lấy chồng đâu, con thích ở với bố mẹ cơ.
- Được, con gái cứ ở nhà với bố.
- Vớ vẩn, ông không phải thương con gái quá mà giữ nó làm của riêng, nó cũng phải lấy chồng nữa chứ.
- Nhưng con gái không thích mà.
- Ai biết được, có khi lần sau về nó lại đòi lấy chồng cũng nên. 23 rồi cũng đủ tuổi lấy chồng rồi, đến lúc nó đi ông đừng có mà khóc đấy.
- Đến lúc đó hẵng tính. Con gái tôi mới 23 thôi, có 32 thì vẫn sớm chán.
- Bố là tất cả, tối nay con sẽ ngủ với bố.
- Được, bố sẽ ngủ cùng con gái.
- Thế tôi ngủ chỗ khác vậy.
- Con ngủ cùng bố mẹ luôn.
- Được, cả nhà mình cùng ngủ.
- Thôi, to xác hết rồi, ba người nằm kéo lại sập cả giường.
- Đùa thôi, con nào dám cản trở giấc ngủ ngàn vàng của bố mẹ, con về phòng ngủ đây, mẹ dậy thì gọi con nữa nha, con sẽ nấu bữa sáng cho hai người.
- Được, con muốn nấu thì nấu đi.
- Dạ bố mẹ ngủ ngon.
- Ngủ ngon.

Cô lên phòng mình, chưa buồn ngủ lắm nên mở máy tính lên mạng. Vừa hay Thanh Thanh đang online, cô lập tức nhắn tin than vãn.

Du gia gia: Thanh ơi, người ta buồn.

Thủ trưởng lầy: Thương quá, có chuyện gì xảy ra với cưng vậy.

Du gia gia: Cậu có biết sếp tổng mới của tớ là ai không?

Thủ trưởng lầy: Ai vậy, đừng nói với tớ là bạn học cũ Lâm An Tường nha!!!

Du gia gia: Sao biết hay vậy.

Thủ trưởng lầy: What!!! Chính là bạn cũ của tớ sao?

DGG: Ủ, tớ rầu quá!!!

TTL: Woa... Thật kinh điển. Ngôn tình chính là vậy mà. Tớ sẽ sản xuất bộ phim có tựa đề về yêu đơn phương người xa. Ha ha ha... Tốt lắm, để tớ bảo biên tập viết lại kịch bản thật cảm động. Nếu có cơ hội tớ sẽ cho cậu thử vai nữ chính luôn ha!!! Vì diều... Quả nhiên vì diều.

DGG: Thôi đi, cậu không còn là tình yêu nhỏ bé của tớ nữa rồi. Tớ tìm về với Thư đây.

TTL: Ủ đi đi, tình yêu nhỏ bé của cậu phải đi ngủ với chồng đây.

DGG: Hức, cậu từ ngày đi lấy tên quý kia liền không thương tớ nữa.

TTL: Giờ mới biết hả?* icon mặt cười* Trêu thôi!!! Dù thế nào tớ cũng tin tưởng cậu, tin cậu sẽ làm được điều bản thân cậu muốn. Nếu cậu không còn tình cảm với người ta thì việc gì phải buồn cơ chứ. Cậu ta làm sếp là việc của cậu ta, cậu làm nhân viên là việc của cậu. Liên quan gì tới nhau đâu mà buồn.

DGG: Tớ cũng định thế đấy. Mai tớ đi câu cá ở rừng Thông với ba mẹ. Cậu hiện tại ở đâu đấy có muốn đi cùng không?

TTL: Tớ á, đang ở trên Tây Nguyên, mai có cánh quay ở đồi chè rồi.

DGG: Thế mà kêu đi ngủ với chồng.

TTL: Thì thật mà, anh ấy cùng đi với tớ lên đây.

DGG: hạnh phúc quá ta, à mà quên mất tên Chí kia cũng là đạo diễn mà.

TTL: Ha ha ha...

DGG: Nhớ mua cho tớ mấy bộ đồ của người Kho-me nha!!!

TTL: Ok, chị đây về còn tặng ba mẹ Từ vài cân chè xanh mát gan bỏ phở nữa.

DGG: Thế thì còn gì bằng, nếu thừa tiền thì khi nào quay ở nước ngoài cho tớ đi ké nữa nha!!!

TTL: để xem* icon mặt xấu*

DGG: Gớm..

TTL: Hi hi... Thôi tối rồi, ngủ ngon nha!!!

DGG: Ok... Mơ đẹp.

TTL: G9.

...

Đóng máy tính lại, cô ngửa người ra sau rồi lăn đùng ra ngủ. Ngủ chính là thuốc tiên, cứu vớt toàn bộ sinh vật hâm hâm dờ dờ như cô.

Có lẽ cô đơn lâu rồi nên thành thói quen. Cho dù có thích ai, yêu ai thì vẫn cứ im lặng. Lí tưởng lớn nhất vẫn là gia đình và công việc. Cô đơn quá nên ngại yêu, chỉ muốn bình bình thân thân mà trôi qua từng ngày, cái gì đến thì đến, không đến thì thôi. Một mình càng tự do, càng không rước phiền phức vào mình. Kiểu như độc thân vui tính..

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sáng sớm cô tất bật chuẩn bị vài thứ cần thiết rồi cùng ba mẹ tới khu sinh thái rừng Thông chơi. Anh quản lí dẫn cả nhà tới trại nghỉ của khu rồi đi trả lại không gian cho cả nhà. Mẹ cô ở lại trông đồ và làm mấy món ăn đơn giản còn cô và bố xách cần đi câu cá.

Rừng thông là khu sinh thái phổ biến đa dạng và rộng lớn, có một hồ nước sâu thăm thẳm chứa rất nhiều cá. Ngoài ra còn có khu vui chơi cho trẻ em, đầm nước đi chèo thuyền hái sen, lấy mật ong và thi vị hơn và hàng ngàn hecta thông trải dài, ai không quen địa hình mà vào đây khả năng lạc là rất lớn, trong rừng không có động vật dữ chỉ có mấy con khỉ thích đu cây mà thôi. Tuy vậy nhưng ngoại trừ là đi với nhân viên thì chẳng ai thích vào rừng làm gì.

Bố Từ hôm nay đi cùng con gái nên vận may cứ tập hết vào người, chưa đầy 10 phút đã câu được 3 con cá trắng to tướng, ông ngồi cười rất thích chí, cô ngồi bên cạnh cũng thấy vui lây.

- Bố, bố phải vệ sinh cái hồ này mới được.

- Được được _ được con gái khích lệ ông lại càng vui vẻ, chẳng mấy chốc lên tay lại câu được con nữa.

- Bố ơi, con đi vệ sinh, bố cứ câu đi nha.

- Ừ.

Thấy bố nói vậy cô nhanh nhẩu chạy về hướng nhà vệ sinh ở phía xa xa kia. Chạy vội quá nên cô vô tình va trúng phải một người, chỉ kịp rồi rít xin lỗi rồi chạy mất, cô phải xử lí vấn đề của mình nên đâu rảnh mà so đo với người ta.

Có lẽ cô không biết người cô va phải chính là anh, nhưng anh lại thừa biết chính là cô, đang định nói vài câu thì cô đã chạy biến mất. Thật trùng hợp khi gặp cô ở đây, thằng Chí bảo anh tới đây câu cá, chưa gặp nó mà lại thấy cô rồi, chẳng lẽ lại hợp lớp tiếp. Thắc mắc, anh tự nhiên đứng ở đó chờ cô, cần bản anh vẫn chưa tìm thấy Chí, nghĩ cô biết nên chờ cô cùng đi vậy.

Từ Vân Du sau khi giải quyết vấn đề sinh lí của mình xong thì thư thái đi về phía hồ, vẫn không hay biết sự tồn tại của anh.

Anh thấy cô thì không dám tiến tới nói chuyện, chỉ lảng lảng đi theo phía sau cô, lúc tới nơi thì không thấy ai ngoài một bác lớn tuổi, trong kí ức của anh ông ấy chính là bố của Du. Hoá ra không phải hợp lớp mà cô ấy đi chơi với gia đình, anh bị lừa rồi.

Lôi điện thoại nhắn tin cho Chí:

" Chó "

Lần này thì chưa đầy 5s đã có tin nhắn lại rồi.

" Ủ, cậu phải cảm ơn con chó này đây, tạo cơ hội cho gặp cô ấy sướng quá lại còn quay ra chửi tôi, đã thế con chó đây không thèm xía vào mũi của hai người nữa "

" Ủ, xía vào làm gì "

" Cậu đúng là thằng đều "

" Cảm ơn lời khen "

"..." _ tức quá mà.

Trong không gian dịu dịu của mùa thu trên đồi chè, anh bạn Chí không nén nổi sự phiền lòng, chạy tới chỗ vợ ăn vạ, kể về sự độc ác của thằng bạn. Cô vợ thương chồng, tức quá nên nhắn cho ai đó một tin " Từ Vân Du, người đàn ông của cậu mới là chó ". Cô đang vui vẻ bên bố, nhận được tin nhắn của nhỏ bạn thì sững sờ, chẳng hiểu mô tê gì. Gọi lại thì ai kia chẳng không bắt máy. Tức quá, cô liền đáp trả " Chí chó ". Và màn tin nhắn liên quan tới chó được hình thành.

Anh nửa muốn tiến lên nửa lại không, rồi dứt khoát quay đi, thời điểm này chưa thích hợp để xuất hiện, hiện tại anh không muốn lại thấy cô khó chịu. Tương lai thì chưa biết được. Nhìn ngắm lại khuôn mặt tinh nghịch của cô, anh bất giác lại mỉm cười. Ngày ấy, cô cũng đã từng cười với anh như thế. Trái tim anh cũng rung rinh theo tiếng cười của cô, suốt 6 năm dài đằng đẵng, anh bất giác cố chấp vào tương lai mờ mịt, cô vẫn sẽ cười dịu dàng như thế với anh, suốt đời.

***

Ba Từ hôm nay câu được một xô cá, cả gia đình nướng ba con, còn lại định mang về chia bớt cho hàng xóm.

Mẹ Từ nấu ăn rất ngon, chế biến món cá nướng thơm nức mũi, hai bố con cô ăn vĩa cá cũng no căng bụng. Bữa trưa giải quyết xong, họ cùng nhau chèo thuyền đi hái sen, xuôi theo dòng nước gió thổi man mát, không khí dễ chịu. Tâm hồn cô chẳng mấy chốc thư thái hẳn ra, mọi phiền muộn cũng tiêu tan trong chốc lát ấy. Cô hái được một bó sen to đùng, cả búp sen nữa, theo lời bác chèo thuyền, cô tách búp sen ra, nếm thử những hạt sen tươi, vị nhàn nhạt, ngọt như sữa mẹ vậy. Thật là thích. Cô và bố mẹ còn chụp rất nhiều ảnh, cô đem in ra dán vào cuốn album gia đình, lúc lấy ra vô tình lại thấy cuốn album bạn bè. Như hoài niệm cô lật từng tờ một, bất giác lại mỉm cười, nhớ ngày đó quá đi mất. Giá mà được trở về một lần thì thật tốt, chẳng lo gì về cuộc sống, những vấn đề bức bách trong công việc,... Cứ chơi là chơi, phá là phá. Lật đến trang giữa, hình nào cũng có ảnh cậu ấy, lúc nào cô cũng đứng cạnh cậu ấy, thân thiết đến thế vậy mà cậu ấy lại chẳng coi cô ra gì. Giờ gặp lại, cô vừa thấy ghét vừa thấy tức nhưng không thể không thừa nhận suốt 6 năm này, cô bất giác luôn nhớ về cậu ấy. Bất chi bất giác trong tim cô luôn sẵn sàng tha thứ cho cậu ấy, chờ đợi cậu ấy.

Nhưng không hiểu sao, thấy cậu ấy cô lại dờ chừng, gằm gào như kẻ điên, xua đuổi cái người cô luôn ngóng chờ ấy. Thì ra trong cô lại tồn tại hai tính cách mâu thuẫn nhau như vậy, phản nghịch đến nỗi cô cũng không biết mình nên nghe theo bên nào, con tim lương thiện hay lí trí tàn ác đây. Ai đó hãy giúp cô lựa chọn với, cô mệt quá rồi, hay là không chọn nữa, trốn đi thật xa, thật xa đây.

Đóng lại cuốn album, cô đi về phía giường, ngả lưng lên tấm đệm mềm mại, đếm từng con cừu một rồi lặng lẽ đi vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ cô mơ thấy mình bị giăng bẫy, lọt hố của Lâm An Tường, từ đó không thoát ra được nữa.

Lúc tỉnh dậy đã là 6 giờ sáng, giấc mơ đêm qua cũng theo ánh nắng nhẹ nhàng mà biến mất, cô không nhớ rõ gì nữa, chỉ cảm thấy hơi bất an, lại có niềm xui xẻo gì bám lấy cô đây.

Lắc lắc lại tinh thần cô nhanh tay vào nhà tắm thay quần áo rồi lái xe đi làm, 8 giờ vào, cô có 2 tiếng để lái xe tới công ti. Vậy là vừa đủ, haiz... Một tuần mới lại bắt đầu rồi.

Vào công ti, soát thẻ nhân viên xong ngồi thang máy vào bàn làm việc, nhỏ Thư kia vẫn chưa đến, bản thân lại chưa ăn sáng, nhòm thấy đồng hồ còn 15 phút nên cô hướng căn tin ăn sáng. Chộp lấy cái bánh mì và hộp sữa, cô xử lí nhanh gọn rồi lại ton ton về phòng. Lúc này thì nhỏ Thư tới rồi.

- Hi... Lâu quá không gặp _ cô hí hửng chào nhỏ.

- Hi... Lâu quá, mới 2 ngày thôi mà oi _ Thư oang oang cái mồm phản pháo.

- 2 ngày, 2 tiếng là người ta đã thấy nhớ cậu rồi hà_ cô bắt đầu cà chớn.

Không thèm để ý tới cô, Thư hất hất cằm biểu thị.

- Gì thế_ nương theo ánh mắt của Thư cô nhìn thấy trên bàn làm việc của mình có 2 hộp quà. Vừa nãy có thấy đầu nhĩ, chắc lúc đi ăn có.

- Không biết, mở ra xem đi.

- Không thích, cậu biết ai mang tới không?

- Ở trên hộp quà có tờ giấy nhớ kia, đọc thử xem.

- Ủ_ giật tờ giấy ra, trên đó chỉ viết đúng 2 từ " Trà đồ ".

- Tớ nhớ là mình có cho ai vay mượn cái gì đâu nhĩ_ cô hơi thắc mắc.

- Thì cứ mở ra, nhờ đồ này cậu cho mượn lâu quá nên người ta đem trả cậu lại không nhớ_ Thư thông minh nói.

- Ủ.

Mở ra bên trong có một phong bì trắng tinh, cô và Thư khó hiểu nhìn nhau. Mở hộp còn lại thì là bức thư, cô mở ra đọc. Nội dung mang sự ức chế cho người đọc.

" Đây là số tiền hôm qua cậu mang lên cho tôi. Tôi là một người sắp liêm minh chính trực nên không thể nhận hối lộ của nhân viên được. Bạn bè tặng quà, quà kiểu này thật làm xấu mặt một người giàu có như tôi. Cho nên cậu nhận lại đi. Nếu không nhận, hay là lại lên văn phòng tôi chơi một buổi. Tôi thích cậu lên đây chơi với tôi lắm, lên đây rồi tôi nói cái tôi cần, cậu cho được thì cho, đừng cho tiền. Kí tên, người quen ".

- Ôi, cái thể loại gì thế này. Tôi thật không dám tin Lâm An Tường chính là người viết ra tờ giấy này. Sao cậu ta lại mặt dày thế được nhĩ, còn dày hơn cả mặt tôi nữa_ đọc xong mà cô phát hoảng, nội khí bùng lên, sát hỏa, muốn giết người, kẻ ngu mới không hiểu ý đồ của cậu ta. Nói đi nói lại là ít, ít chứ gì. Còn muốn tôi lên gặp cậu, bà đây không lên. Cho tiền không lấy thì tôi lấy.

- Ha ha ha, giám đốc kute thật đấy, Du Du tớ nói cậu nghe, lên xem thử anh ta nói gì về nói với tớ, tớ bắt đầu thích anh ta rồi đấy_ Thư chọc chọc trêu cô.

- Thích thì cậu đi mà lên_ nói rồi đút cả 2 hộp vào ngăn tủ. Lôi tài liệu ra làm, mặc kệ bộ dạng nhõng nhẽo của nhỏ Thư, quyết không khuất phục.

Ở đây cô tức tới bao nhiêu thì trên tầng cao nhất phòng Tổng giám đốc, người đang ung dung uống trà kia lại càng vui vẻ.

Anh biết cô sẽ không lên nhưng sẽ suy nghĩ này nọ, lần gặp lại anh cô sẽ không thiếu cái đề nói chuyện đâu. Ngồi tưởng tượng ra dáng vẻ của cô thôi anh đã không kìm được mà nhếch mép cười.

Người ấy của bạn năm 17 tuổi thế nào anh không biết, anh chỉ biết người ấy năm 17 tuổi của mình sẽ là hạnh phúc và hi vọng cả cuộc đời này anh theo đuổi. Cả đời này anh chỉ yêu một người, anh cố chấp chỉ vì một người, không dám từ bỏ cũng vì người ấy - Từ Văn Du. Anh có niềm tin mãnh liệt, sẽ có một ngày ngủ dậy,

được thấy cô ấy đang ngủ ngon lành trong ngực mình, được đặt nhẹ một nụ hôn lên trán và nói 'vợ ơi, sáng rồi'

Để có thể làm được điều đó thì buộc anh phải hành động, hành động vì tương lai ngọt ngào của anh mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Công việc bận rộn làm cô tạm thời quên đi sự kiện lúc sáng nhưng tới trưa, trong căng tin cái con nhỏ Thư lại khua môi múa mép nhắc tới.

- Du, thật sự không lên gặp giám đốc sao? Người ta đã nói như thế rồi?

- Không.

- Sao lại thảng thốt như vậy chứ, cậu cọt nhà đi, nói là có đi mà.

Nhìn bộ mặt bất quáỉ của nhỏ Thư cô đến là đau đầu. Nhưng IQ thông minh của cô từ đâu không biết nhảy ra ý này.

- Ê... Cậu muốn đi không, tớ đưa cậu cái này nhờ mang lên, lấy lí do chính đang để ngắm giám đốc đáng yêu của cậu nhá!!!
- Thật hả, tớ có thể lên nơi vĩ đại ấy hả?
- Vì gì mà đại gì mà. Nơi đó cũng bình thường thôi, chẳng qua rộng hơn cái nhà cậu một tí.
- Thật hả, đúng là bọn tư bản vô nhân đạo, xây cái phòng làm việc cũng to hơn nhà tớ.
- Không phải tư bản ác mà là nhà cậu bé thôi.
- Nhà bé thì sao, đỡ phải quét dọn nhiều, đồ tìm cũng dễ thấy, lại còn rất ấm cúng nữa chứ.
- Thôi thôi thôi lại lạc đề rồi. Ăn xong chưa, tranh thủ thời gian nghỉ trưa cho cậu đi tham quan cái nơi tớ được đến 2 lần.
- Ừm. Ăn xong rồi, đi đi.

Vậy là hai cô gái nhỏ tranh thủ về phòng, cô lấy giấy và bút viết mấy chữ, dán lại vào cái thiệp rồi đưa cho Thư.

Thư khoái chí bồng bồng ấn thang máy lên tầng cao nhất, tới nơi không ngoài dự liệu của bạn Du xinh đẹp không có ai cả. Mà tầng này rất thu hút sự tập trung của cô, cô đi chậm chậm chậm chậm, lại còn tỏ ra lén lút như trộm. Đến cửa phòng giám đốc thì ngó ngang ngó dọc mới dám đẩy cửa vào. Trong phòng cũng không có ai, cô thần nhiên vứt cái thứ trên tay lên bàn giám đốc. Trước khi bước ra ngoài cũng không quên cảm thán, phòng này trang trí đẹp thật, còn đẹp hơn cả phòng khách nhà ba mẹ mình nữa. Ngắm nghía xong cô nằng lại khe khẽ mở cửa ra đi, cô cũng đâu có ngu. Tham quan thì tham quan nhưng phải có chừng mực, lâu quá bị tóm thì chết.

Cô mở cửa ra thấy không có ai mới an tâm bước ra, quay người đóng lại cửa phòng lại, ngon nghề như lúc cô mới bước vào. Nhưng khoảnh khắc xoay đầu lại thì không ngon chút nào, cô đã không hình tượng mà ngã ngửa ra sau nhìn trần trần cái người trước mặt, cổ họng cũng không kịp nói được câu nào. Chết rồi, bị bắt gian rồi. Hu hu hu...

- Là cô...
- Anh là ai, không như những gì anh nghĩ đâu, tôi chỉ tới đưa thư thôi mà_ cô nàng kêu bù lu bù loa lên, thấy rõ không phải giám đốc thì bớt sợ hơn, nhưng mà người này xuất hiện ở đây chắc cũng là nhân viên công ti, anh ta thấy mình lén lút đi ra từ đây chắc chắn sẽ mếc giám đốc cho coi, kiểu này bị Từ Văn Du làm xấu mặt rồi.
- Đưa thư thôi thì làm gì mà cô phải ngã lăn quay ra sợ hãi như vậy, chắc chắn là làm chuyện thất đức gì rồi_ Ninh Nhật neho neho mắt nói.
- Làm gì có, không tin anh vào mà xem_ cô cố ra vẻ oai hùng cãi lại.
- Được, đi theo tôi.
- Anh tự đi đi, tôi đi làm gì.
- Kiểm tra.
- À... Không anh đi đi, tôi sẽ chờ ở ngoài này, thư tôi đặt trên bàn của giám đốc ý.
- Tôi tin cô làm sao được.
- Không tin thì thôi. Mà anh là ai, sao tôi chưa gặp bao giờ, chắc chắn anh không phải người tốt. Anh tới đây làm gì, hả hả hả???

Từ bao giờ thành cô gái này quay lại hỏi anh thế này nhi!!!

- Tôi là ai cô không nhớ hả, ta gặp nhau rồi đấy.
- Lúc nào nhi, căng tin, phòng trà hay là phòng máy in... Sao tôi nhớ là không có bản mặt anh nhi, trai đẹp là tôi hay nhớ lắm, anh cũng đẹp mà sao tôi lại không nhớ nhi?
- ...
- Thôi không nhớ thì thôi nhưng mà cô mà phải theo tôi. Tôi muốn xem xem cô là ai.
- Không nói thì thôi. Chị đây cũng không nói cho anh biết chị là ai... Thôi chị rút đây.

Nói rồi cô nàng chạy vèo ra thang máy, đúng lúc thang máy mở ra. Là giám đốc đích thực của công ti đây, cô nàng quyết không đi thang máy nữa, cúi chào giám đốc rồi chạy theo đường thang bộ, xuống tầng dưới thì mới bấm thang máy về phòng làm việc của mình. Cô cảm thấy mình thật thông minh, chạy về phòng.

Vừa thấy Du thì cô nàng liền khóc lóc ẵm vạ. Kể lại cho cô nghe, cô nghe xong mà cười đứt ruột, không ngờ Thư của cô cũng có ngày bị nã ngập nước. Hi hi hi

Lâm An Tường vừa ra khỏi thang máy thì thấy một con lốc thoảng qua, không rõ sự tình, cộng thêm bộ mặt vô sỉ của thằng bạn thì càng hiểu kì hơn.

- Nhật, mày cười xấu thế _ anh khế nói.

- Ôi, tiểu Tường tử của tao. Tao nhớ mày quá à _ Ninh Nhật càng cười một cách xấu xa.

- Tao mới ăn com xong. Đừng nói câu ấy, thất đức lắm _ anh không ngần ngại đáp trả.

- Ok... Tao vừa xuống sân bay tối qua. Hôm nay rảnh rồi tới xem công ti mày thế nào _ Ninh Nhật thản nhiên nói.

- Mày về chơi à.

- Không, lần này tao về ở hẵn. Lêu lổng lâu quá bị ông già tóm về, bắt đi làm rồi.

- Hai bác thật sáng suốt _ anh vuốt cằm nghĩ ngợi.

- Lâm An Tường, mày ác như chó ý.

- Tốt hơn mày, ít ra tao không đi gieo giống khắp nơi, không tiêu tiền phung phí, không gây thị phi và hiển nhiên không hai ngày lên báo một lần.

- Phải... Bạn tốt hơn tôi. Nhưng bạn có biết rằng bạn cũng không kém phần long trọng không?

Con nhà người ta tặng hoa, tặng quà

bạn không lấy. Tò tình, bạn từ chối.

Bị ngã trước mặt bạn, bạn không nâng. Người ta chỉ làm sai có một tí bạn dùng võ mồm chửi cho không biết giấu mặt vào đâu. Còn gì nữa không nhĩ...

- Đấy chẳng nói lên rằng tao xấu, ai bảo tao là hội trưởng hội học sinh. Tao được giáo viên ban cho chức ấy thì đương nhiên phải làm tốt rồi _ anh chẳng thấy mình sai cái gì.

- Vâng. Năm đầu tao nghĩ à không cả trường nghĩ mày thật lạnh, đi học thì ngồi im, hết giờ thì về. Chẳng bao giờ nói chuyện hay làm trò gì phá phách cả thế nên bọn tao luôn tìm cách phá mày. Ai dè, mày chẳng lạnh tí nào. Không nói chuyện gì nhưng mà cứ từng đũa từng đũa trong trường đều chết vì mày, bị mày làm cho không ngóc đầu lên nổi. Đúng là lù đù nhưng nguy hiểm.

- Thế mày có chết đâu, mày vẫn luôn đối nghịch tao đấy thôi.

- Vâng, tại vì tao mệnh tốt. Tao là đồng hương duy nhất của mày trong lớp.

- Không phải. Vì mày giống cô ấy. Là người duy nhất chơi với tao thật lòng.

- Ok... Chẳng qua tao thấy mày đáng thương không ai chơi cùng mày nên tao mới thế thôi.

- À hoá ra là vậy. Thế thì tao không dám nhận lòng thương của mày đâu, tổn thọ tao chết. Mày rút đi, đỡ ngứa mắt anh mày.

- Ấy chết, sao bạn lại thế. Minh mới đến công ti bạn chưa được 30 phút nữa, sao lại muốn đuổi đi rồi.

- Tao thích thế đấy, tại vì tao tự cao lắm, không dám nhận lòng thương hại của ai kia đâu.

- Ok... Là mày thương hại tao.

- Thế thì còn tạm được nhưng mà công ti bắt đầu làm việc rồi, mày vẫn phải rút đi thôi.

- Ừ thêm... Tao muốn đi tham quan công ti này cơ.

- Mày biết điều thì đừng dùng giọng ý với tao, tao mới ăn com.

- Ok... À thế mày tìm thấy nàng chưa. Tao cũng muốn gặp thử người đã khiến hội trưởng từ bỏ cả rừng hoa mắt xanh da trắng để về với da vàng máu đỏ đấy.

- Gặp rồi.

- Tốt quá rồi, thế rồi...

- Bình thường.

- Là như thế nào, tao ngu lắm không hiểu ý mày nói đâu!

- Tao vẫn đang từ từ...

-..._ thế khác gì không nói.

Là bước nào, chẳng lẽ khó thế.

- Phá cô ấy..

- Ôi... Tán tỉnh người đẹp mà mày phá người ta...

- Để cô ấy nhớ kĩ tao, tao đã trở về, mục tiêu là vì cô ấy.

- Về sự. Sao mày lắm chuyện thế, tán gái chỉ cần một bước. Nhanh gọn nhẹ!!!

- Gì...

- Gạo nấu thành cơm, nhai nát vào bụng rồi sau đó... He he tạo người!!!

-...!!!

Cắt ngay cái miệng thôi của mày lại đi, vừa mở ra là thấy thối hoắc à.

Tao nói cho mày biết, cô ấy khác với họ. Đừng nghĩ cứ ngu là xong, nếu tao ngu làm theo mày thật, cô ấy sẽ cho tao ăn vạ, rồi tránh tao như tránh tà luôn đó.

- Kệ cô ấy, lúc ấy mày tạo người trong bụng người ta, cô ấy không chấp nhận thì ba mẹ cô ấy cũng phải đồng ý. Cứ có danh phận đi đã rồi từ từ tính, đây gọi là định luật bảo toàn vợ yêu.

- Tao không muốn ép buộc cô ấy, tao muốn là chính cô ấy, tự nguyện.

- Ok... Tùy mày làm. Có gì cứ nói tao nhất định giúp, tuyệt không để mày ế tới già.

- Khép mồm mày vào. Đi đi... Cút khỏi phòng tao.

- Ờ tao cút luôn đây.

- Đi đi

Ninh Nhật nhanh chóng phóng ra ngoài. Anh ta đi thông thả dạo từng tầng từng phòng, đi đến đâu cũng nở nụ cười phóng đảng, mấy nàng trông theo cũng suýt xoa khen anh đẹp trai.

Anh ta đi mãi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng mình muốn gặp. Bất giác lại nhớ về chuyện hôm qua.

Hôm qua lúc vừa đáp máy bay xuống mảnh đất này đã là 9 giờ tối. Anh không quen mùi giờ bên này cho lắm nên để tài xế lái xe chờ hành lý về nhà còn bản thân mình lại đi bộ lượn lờ khắp đường phố. Đã rất lâu anh không trở về mảnh đất này nên chẳng biết bản thân đang ở nơi nào nữa rồi, chỉ thấy trước mắt khung cảnh trước mắt rất nhộn nhịp, đèn đuốc rực rỡ, người qua người lại rất náo nhiệt. Anh bước đi vô thức hoà vào đám đông đó, anh thấy có người bán hàng, có người mua và vô vàn hàng quán với những món ăn lạ mắt.

Có người bán quần áo, người bán đèn lồng, người lại bán những chiếc vòng nhỏ nhỏ xinh xinh...

Đi qua đi lại anh lại bước ra một con phố khác. Con phố này rực rỡ ánh đèn, sầm uất và hiện đại. Trước mắt anh có vô vàn những cửa tiệm, anh không rõ tự nhiên vô thức bước vào một quán cà phê.

Vào xong gọi một ly coffy đen đá, uống thấy tạm được. Xong lại chán nên lang thang đi theo dòng người đông đúc ở phía trước mắt.

Thế nào lại vẫn về cái phố bán nhiều thứ nhỏ nhỏ lấp lánh kia.

Lúc ấy anh phát hiện ra, ô hay thật, đẹp thật.

Anh sống ở Mĩ từ lúc 5 tuổi, Việt Nam với anh chỉ có mối liên hệ duy nhất là quê hương của anh, nơi ông bà đang sống, à lúc anh 17 tuổi thì ba mẹ anh cũng về, một mình anh vẫn ở lại Mĩ. Cách sống bên đó tạo nên con người anh hôm nay nên đôi lúc anh không hiểu về cách sống của Việt Nam cho lắm. Như thằng Tường kia nói thì anh là con người của gió, tự do phóng khoáng và hơn cả là vô tâm, cách nghĩ tiên tiến, cụ thể là tư duy của nước bạn không như ta, cách sống của ta vẫn mang nhiều nét cổ hủ và bí bách.

Lúc đi qua một cửa tiệm, anh đã mua một cái lắc chân bằng bạc, nhìn rất bắt mắt, mà giá kì thật rẻ hơn anh tưởng, anh còn nghĩ chắc mình nghe nhầm. Đang đoạn đưa tiền thì tự dưng tay anh bị tóm lấy và đàn lồng vào tay của một gái. Cô ta tự dưng từ đâu nhảy ra, khoác tay anh nói anh là bạn trai cô ta. Anh thấy cô ta đang nói chuyện với một tên con trai, phải nói thế nào nhỉ, xấu kinh. Mà cô gái lạ này thì trông cũng không đến nỗi nào, anh rù lòng thương nên rất thành thực im mồm không nói gì mặc kệ cô ta liên mồm nói như chửi vào mặt tên kia. Lúc sau thì tên kia cũng đi thật, anh đang muốn quay ra nói vài câu với cô gái này thì chưa kịp làm gì cô ta đã bỏ ra, cúi dập đầu cảm ơn rồi lủi mất. Hành động này làm anh hơi tủi thân, anh giúp cô ta như vậy, sau khi cảm ơn cũng nên nghe nguyện vọng của anh là hãy dẫn anh đi khám phá cái khu vui vui này chứ nhỉ.

Sau khi bị ăn bơ thì anh cũng mất hứng, bắt xe về nhà, ngủ một mạch tới trưa luôn. Rảnh rỗi nên quyết định tới thăm thằng Tường ai dè vừa vào người anh thấy đầu tiên lại là cô ta, cô gái đã lợi dụng anh rồi phui đi mất. Anh không nghĩ vừa thấy liền nhận ra luôn nhưng mà cô ta, cô ta lại không nhận ra anh. Đây chính là sự si nhục quá lớn, anh quyết định phải tìm ra cô gái này, đòi ít lãi.

***

Trong khi Ninh Nhật đang bối rối thì ở trong căn phòng giám đốc xa hoa anh lại cười rất khoái chí.

Anh đang đọc thư của một người, chính là cô gái anh thích. Cô ấy rất đang yêu, đến nỗi anh không nhịn được cười.

"Lâm An Tường mất nét, từ bao giờ cậu lại giám chê tiền của tôi làm ra thế hả. À vì giờ cậu đòi đòi rồi, cậu còn làm tổng giám đốc của tôi nữa kia mà. Cậu thiếu gì nữa đâu mà phải xin xỏ từ tôi, chỉ tôi mới dám xin cậu thôi, sếp ha. Nếu sếp từ chối quà hồi lộ của em thì em xin nhận lại vậy. Khổ ghê, cho mà không lấy, thói đời nhà ai lại đi chê tiền. Ngu quá sếp ha.

Sếp ơi, em không nỡ lên phòng ngài, kéo lại ảnh hưởng thần kinh thì chết, em sợ mắc bệnh chê tiền. Thứ lỗi cho em nha*** icon mặt cười***".

Cũng chỉ có cô ấy mới dám chửi anh ngu. Cái kiểu này nào giống anh là sếp, cô là sếp anh mới đúng, vừa chửi anh ngu lại vừa còn nhún nhả anh bị thần kinh. Tuy bị chửi nhưng anh rất vui, thế này chứng minh, cô không bài xích anh. Nếu cô ghét anh thì sẽ im lặng, mặc kệ anh làm gì cũng sẽ không để tâm, không nhìn thấy. Nhưng thấy anh cô vẫn giận, vẫn chửi, vẫn hăm hè chứng tỏ cô vẫn chú ý tới anh. Tự dưng lại thích nghe cô chửi, cô chửi càng nhiều anh lại thấy sướng tai. Lâu rồi chưa có ai chửi anh, xung quanh toàn tiếng vo ve nịnh hót thôi à, nghe phát ngán.

Thật muốn xuống nhìn cô, thấy nhớ dáng vẻ của cô quá. Thôi nhìn vật nhớ người vậy, khẽ nâng niu bức thư kia, anh đặt ngay ngắn lại vào ngăn tủ. Bên trong còn có một cái hộp xanh, khẽ vuốt ve cẩn thận chiếc hộp ấy. Bên trong chính là chiếc nhẫn tự anh thiết kế, anh muốn tặng cho cô, vào một ngày nắng vàng ươm của tương lai.

Tâm trạng tốt nên công việc cũng theo đó mà thuận lợi. Lúc về tự dưng anh lại muốn gặp cô, phải có lí do gì hay ho một chút, chứ hiện tại cô sẽ thẳng thừng quạc vào mặt anh, còn lâu chị mày mới đi. Thế thì anh sẽ tổn thương mất thôi, cách gì hay ho đây, trước hết phải tách được cô bạn của cô đã.

- Alo, Nhật, mày đang ở đâu thế_ anh nghĩ tới thằng cha chuyên lừa gái này chắc sẽ có ích.

- Công ti mày

- Sao mày vẫn chưa cút, cũng 4 tiếng mày ở đó rồi đấy.

- Tao đang chờ bạn tao làm xong việc.

- Ai mà có thể khiến mày ngồi chờ thế.

- Nhân viên công ti mày đấy, cô nàng tên là gì nhỉ - Thư.

- Cửa tổ 1 phòng ý tưởng hả?

- Sao mày biết!!!

-..._ tròi giúp mình rồi.

Không, thế có bạn cô ấy đi cùng không?

- Có, mà nè. Bạn của Thư rất giống nữ thần trong tim mày nhá, kinh chưa?

- Mày ngu vừa thôi, cô ấy chính là một.

- Oa Oa Oa... Trùng hợp vậy, kiểu như ông tao hay nói là cái gì phận hay duyên duyên á.

- Thiên duyên tiền định.

- Ừ đúng rồi, mày hôm nay rất hiểu tao, tao sẽ cho mày cơ hội lên đi theo tao. Biết không cô ấy cũng đi đấy!!!

- Được, mày tới trước đi. Nhớ đừng nói là tao, nhấn tao địa chỉ.

- Ok.

Mặc kệ hôm nay có ki đà cản mũi, hôm nay anh muốn đưa cô về nhà. Anh muốn nhìn thấy cô phồng má tức giận.

*** anh chàng này quả nhiên thích tự ngược ***

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thư sau khi chuẩn từ căn phòng của sếp thì tâm trạng không còn là sợ hãi nữa. Sau khi xả cho Du rồi thì nàng khoan khoái cười, bởi vì nàng đã được vi vu trong phòng sếp lớn. Nhưng cũng không cười mãi được, nàng đảm nhận tin vô cùng giật gân.

Nữ minh tinh nổi tiếng Khiết Băng hôm qua sau khi bị hiếp dâm thì bị cắt cổ chết. Cô đang viết tin về cô ta, trước khi chết cô ta làm rất nhiều điều ác, cảnh sát cũng nói đây là một vụ trả thù công bằng.

Cô ta từng qua đêm với vô số đại gia lớn. Điều đó chẳng có gì nhưng mà mỗi lần ngủ xong đều bị vợ của các ngài lớn tóm được.

Cô ta bị họ chửi, bị đánh bị dọa nhưng mà lần nào cũng thế, họ càng chửi cô ta càng lên mặt, càng tiếp tục ngủ với lão công nhà người ta. Mấy bà đó tức nhưng cũng bó tay, mặt cô ta dày quá mức độ cho phép. Nhưng theo điều tra lí do cô ta bị sát hại đó là vì cô ta đã tiếm ma túy cho con trai của một người đã từng được cô ta bồi ngủ, thằng bé ấy thật đáng thương, có 11 tuổi thôi à. Ông đại gia đó biết được nên đã cho người tới cưỡng hiếp tập thể cô ta. Cô ta bồi ngủ quen rồi, bị hiếp thì cũng thấy bình thường nhưng cô ta tức vì không có tiền bồi ngủ. Cô ta sau khi thoả mãn nhu cầu của đám người kia đã cầm dao giết chết mấy người đó, nhưng họ là đàn ông khoẻ mạnh nên cô ta giết không

được ngược lại bị họ phát hiện liền cho cô ta một dao, tạm biệt cuộc đời.

Cảnh sát điều tra còn lời ra được tin động trời hơn, tất thấy hành vi của cô ta là do cô ta bị hội chứng điên, ảo tưởng và một tâm hồn biến thái đến thối nát.

Sự thật này nhanh chóng được Thanh Phong cướp về, cảnh sát chưa thông báo gì cả, chỉ bật mí cho mỗi Thanh Phong thôi.

Công ti chủ quản của cô ta sợ sự thật phơi bày sẽ ảnh hưởng tới bộ mặt công ti nên trả giá rất cao để Thanh Phong nghỉ lại. Họ mong Thanh Phong sẽ không công bố chuyện này mà để họ lặng im giải quyết với cảnh sát, tiếp đến là con dân mạng xã hội.

Nhưng mà toà soạn Thanh Phong nức tiếng của cô có quy tắc phải viết theo sự thật, mà sự thật là cô ta thất đức nên bị trả thù còn gì, gieo nhân nào gặp nấy thôi.

Cô biết mình phải viết sự thật, chỉ là thấy tiếc tiền thôi, lão chủ tịch của cô Khiết Băng kia cho cũng không ít đâu, mà cũng thấy thương cho đám fan của cô ta. Thần tượng chết rồi, chết rất thảm nhưng mà chết là đáng, quả thật khóc không ra nước mắt. Haiz thói đời nhà người ta, nên sống tốt một chút kẻo lại không biết tại sao mình chết. Cô đang cân nhắc viết nhẹ nhàng thôi để fan người ta đỡ chết vì bệnh tim. Thấy cô tốt chưa!!!

Đang đắc chí thì cô bị một người vỗ vai, kẻ vỗ vai lại chính là tên cô gặp ở phòng sếp lớn. Cô lúc ấy bị dọa sợ nhưng mà cô chỉ nghịch chút đồ trong phòng sếp chứ có ăn cắp ăn trộm gì đâu mà sợ. Thế là cô rất oai oải lộn với anh ta, nhưng người thắng cuộc là anh, anh bị tăng hăng chuyện tới qua, xui như chó thế nào mà kẻ hôm qua cô vớ bừa lại chính là anh ta. Để bịt mồm tránh anh ta nói bậy bạ hỏng tới thanh danh của cô nên cô phải nuốt nước mắt mọi tiền ra mời anh ta ăn cơm, để tránh nghi ngờ nên cô lôi cả Du đi.

Hiện tại cô đang cùng Du tắm gió trời trên chiếc xe không có nắp của anh ta tới quán ăn mà không biết ở đâu, anh chàng này đi vòng va vòng vèo cũng một lúc lâu rồi.

- Này, bỏ tớ ời, anh đang đi đâu vậy.

- Tôi đang tìm một nhà hàng nhưng mà tôi không biết nhà hàng nào ngon ở đây hết.

- Thế mà nói oai không chịu được, bây giờ anh rẽ trái, đi thẳng ra đường cao tốc đi.

- Ok... Nhà hàng đó gọi là gì vậy để tôi còn nhớ.

- À... Gọi là 'Vĩa hè hoan nghênh khách quý'.

- Ôi tên gì lạ vậy.

- Việt kiều vui tính. Giỡn chơi anh thôi, Việt Nam mình nổi tiếng nhất là các quán ăn lề đường đó, nhà hàng sang trọng tạm thời hãy quên đi_ cô cũng góp vui vào một câu.

- Ô... Cảm ơn người đẹp chỉ giáo. Vậy các quán ăn đó nổi tiếng nhất món gì vậy.
- Trước khi trả lời câu hỏi của anh, tôi hỏi thật anh có bị bệnh sạch sẽ hay dạ dày nhạy cảm không_ Thư thắc mắc hỏi
- No
- Vậy thì tốt quá_ hai nàng thốt lên. Họ dẫn Việt kiều đi tham quan chính quê đã thấy lạ rồi, nếu để anh ta có bệnh thì sợ anh ta không muốn về quê luôn thì chết.
- Tại sao các cô hỏi vậy?
- Sợ anh ngại thôi_ cô nói.
- Quên đi, Hà Nội phố cổ nổi tiếng có 36 phố phường, mỗi phố lại mang nhiều nét riêng nhưng đều rất hoành tráng. Hà Nội còn rất nhiều khu di tích lịch sử và cảnh quan đẹp. Việt Nam ta thực sự rất đẹp không kém nước Mĩ của anh đâu_ Thư xỏ một tràng.
- Tôi thấy rồi, Mĩ của tôi nhưng Việt cũng là của tôi, tôi rất muốn tìm hiểu sâu về nước ta. Nhân lúc chưa tới cô lại nói cho tôi nghe vài thứ đi.
- Nói thì tôi sợ mình lại muốn đổi nghề sang hướng dẫn viên du lịch lắm. Nước ta gói gọn sẽ là thế này, cảnh đẹp người vui món ăn ngon lễ hội tung bừng_ Thư trầm ngâm nói.
- Anh bạn thấy khó hiểu phải không, tôi giải thích cho. Là khung cảnh đẹp đẽ, con người sống với nhau vui vẻ và tình cảm. Nước Việt giàu bản sắc dân tộc nên có nhiều lễ hội trải dài khắp mọi miền trên nước ta kèm theo đó là vô vàn món ăn ngon, mỗi một địa phương lại có một đặc sản riêng, hấp dẫn vô cùng_ cô tốt bụng nhắc nhở.
- Thì ra là vậy.
- Hơn tất cả là món ăn Việt ngon bổ rẻ, rất rẻ_ Thư không giấu nổi thích thú nói.
- Ô tôi cũng thấy rẻ, cái này tôi kiểm chứng rồi.
- Tốt lắm. À bỏ tờ ọi, anh thấy chỗ đông đông kia không?
- Có, trải dài vậy.
- Đương nhiên, quán ăn vỉa hè mà, phải trải dài khắp hè phố chứ.
- Chúng ta sẽ ăn ở đây sao?
- Yes. You OK.
- Ok
- Les't go.
- Anh bạn, cậu đi nhanh lên. Hết chỗ bây giờ_ cô giục.
- Ok... Đây là chỗ nào vậy.
- Khu chung cư mới đường Z. Mà cậu hỏi làm gì.
- Để biết thôi_ cô gái của Tường sao hỏi anh mãi câu thế nhỉ, tí thì tuột mồm nói để báo cho bồ cô biết. Haiz làm việc tốt thật không dễ dàng gì. Vừa phải thu liễm bộ mặt đứng đắn, vừa làm gián điệp cho bạn tốt nữa.

Sau khi nhắn tin cho Tường xong thì trước mắt anh cũng được các cô gái này gọi ra la liệt món ăn. Chỗ này cạnh bờ hồ, không khí thoáng đãng nhưng theo anh thì không vệ sinh cho lắm. Nhưng mà đi cả quãng đường rồi, gặp lại cô nàng kia rồi, làm gián điệp rồi, vẫn nên nếm thử món ăn cái nhĩ.

Nhận được dòng tin nhắn của Nhật anh phì cười. Cô thật là, vừa gặp mặt đã cho người ta đi ngồi lẽ đường.

***

Thức ăn dọn lên nhưng Nhật chưa động đũa, cậu quen ăn bít tết bò nửa chín nửa tái, ăn cá hấp hoa cúc, gà cũng được nướng vàng sánh trên nền lá trà... Tất cả món ăn anh nếm trước đây đều trang trí đẹp mắt vô cùng. Nhưng trước mắt toàn món ăn chưa nắm rõ tên, chúng được bày cũng khá đẹp chỉ là cứ cảm thấy không ổn sao sao ý.

- Anh bỏ ọi, mặt anh ngu lắm. Biết Hà Nội nổi tiếng món gì không?

- Không, lát tôi sẽ về hỏi.

- Bún phở đó, cái trước mắt chính là bát bún bò thơm hết nấc.

Bên cạnh là chân gà nướng, khoai chiên, thịt cá viên.

Đây đều là những món ăn vặt ngon nhất dùng để buôn chuyện. Anh ăn đi, có tôi ở đây, đảm bảo anh ăn ngon lần sau còn dẫn bạn gái tới nữa ý chứ_ cô nhận ra ánh mắt khó xử của Ninh Nhật nên giải thích.

- Được tôi sẽ thử xem nhưng mà bạn gái tôi ở ngay bên cạnh cô còn gì_ anh bắt đầu bình tĩnh và trêu chọc các cô.

- Đúng rồi, bỏ tớ mà_ Thư cũng tỉnh quái đáp.

- Ở hai người kể nghe thử gặp nhau thế nào vậy, anh bảo vừa về nước hôm qua đúng không?_ vừa nãy ở công ti chỗ ra anh chàng này, không biết nói gì mà mặt nhỏ Thư đang hồng hào chuyển sang xanh lè. Rồi hết giờ lại theo anh này đi chơi. Hai người bọn họ còn cứ bỏ tôi, bỏ tớ như đúng rồi. Mà chính miệng anh ta nói mình vừa về nước hôm qua.

- Cũng không có gì, tôi cứu cô ấy khỏi một tên dê già. Bỏ cũng là bạn mà phải không?_ thấy mặt cô nàng vắn

vẹo nên anh không nỡ nói ra sự thật. Hiển nhiên sau khi nói vậy cô nàng kia liền cười rất ngọt ngào với anh. Tự dưng thấy sượng sượng, con nhỏ này trông thế mà cười xinh phết.

- Ôi... Vậy cảm ơn nhiều, anh bạn Việt Kiều...

- Tôi rất đau lòng khi người đẹp khách sáo như vậy, lại còn nói như thế cô không nhớ tên tôi vậy.

- Thì đúng mà_ cô sau khi cười xong vì cho luôn anh một phát và đau điếng, người ta đẹp trai vậy mà đến cái tên cũng không nhớ.

- Tôi buồn đó. Nhưng không sao, tôi sẽ nói lại, nói xong hai người phải nhớ là đừng gọi tôi là Việt Kiều nữa đấy.

- Ok_ All

- Ninh Nhật, Nhật trong nhật nguyệt.

- Ô, nhớ rồi. Tên ngắn nhưng rất hay_ cô cảm thán.

- Ninh Nhật, anh vẫn nhớ tên tôi chứ_ Thư vặn ngược lại hỏi.

- Có, bạn gái mình mà không nhớ tên thì chết, Lã Anh Thư phải không?

- Đúng rồi, tên tôi rất hay phải không?

- Ừ hay lắm.

- Hai người công nhận rất đẹp đôi_ cô trêu nhưng mà thực lòng cô nghĩ thế thật.

- Thật hả, nhưng mà tớ không phải bỏ anh ta đâu_ Thư tròn mắt nói.

- Ừ, tôi cũng thấy hợp, tôi đang nghĩ nếu có 1 người nói giống tôi thì tôi sẽ theo đuổi Thư_ anh nói chơi mà nhìn ai cũng thấy rất vô lại.

Cô và Thư không hẹn khế thấy kinh.

- Vậy anh bạn Ninh Nhật, anh bao tuổi rồi, anh sao mà vào được công ti tôi mà không bị đuổi ra thế_ cô thắc mắc.

- Tôi 23 tuổi, tôi vào công ti thăm bạn.

- Ô, bạn anh là ai vậy, cùng tổ ý tưởng chúng tôi sao.

- Thăm tôi_ giọng nói này kéo theo sự chú ý của cả ba người.

- Giám giám...đốc_ Thư há hốc mồm ngạc nhiên.

- Hey, Tường cậu tới rồi à_ Nhật vẫy vẫy tay kéo anh về ghế bên cạnh.

Cô là bất ngờ nhất, không biết nói gì cứ trân trân nhìn cậu ta rồi thấy một cỗ máy lan vào trong cơ thể mang tên ghét ghê cơ, ma xui thế nào lại gặp anh ta ở đây.

- Giới thiệu với hai cô, đây là bạn thân của tôi, Lâm An Tường, chắc các cô cũng biết cậu ta nhỉ?_ Nhật ngoài mặt rất vui vẻ và vô tội trong bụng cậu ta

thì tự trách ghê gớm, Ôi mẹ ơi mặt người đẹp của Tường sát thủ quá!!!

- Phải phải... Đây là giám đốc của chúng tôi_ thấy tình cảnh đột nhiên bất thường nên Thư cầu mạnh vào tay Du, hoàn hồn đi mẹ trẻ của tôi.

- Aaaa... Con điên sao mày cầu tao_ đau quá nên cô buột miệng chửi.

- Ha ha ha... Tao nhầm_ trả lời nhưng Thư cũng không quên nháy mắt với cô.

Nhận được tín hiệu của Thư nên cô cũng dần bình tĩnh, cô biết đây là đâu, nên làm gì.

- Không sao, chào sếp tổng, khiến anh chê cười rồi_ cô thay giọng rất khiêm tốn và phải phép. Dường như người trước mặt chính là cấp trên cô kính trọng nhất chứ không phải cậu bạn cô từng thương.

- Ở ngoài chúng ta là bạn_ không phải không biết cô vẫn giận anh nhưng mà thái độ của cô như vậy vẫn khiến anh rất đau lòng.

- Ha ha phải, sếp cũng bằng tuổi chúng tôi mà_ lần này Thư đứng ra muốn phá vỡ cục diện âm u này.

- Đúng đúng bạn bè cả thôi, ông chủ cho thêm bát bún bò_ Nhật phụ họa.

Cô cũng không muốn khó xử nên thái độ rất phù hợp, cần nói nhất định không kiêu lời, trò chuyện cũng rất vui vẻ, dường như người đối diện cô vẫn là cậu bạn năm nào vậy.

- Ông chủ, cho chai rượu đi_ Thư rất bạo, ngồi ăn và nói thôi không có vị nên cô nàng quyết định làm một tí cón vào người.

- Có ngay_ tiếng ông chủ vang lên ngay sau đó.

- Thư, cô gọi rượu gì vậy_ Nhật hỏi.

- Cậu nghĩ rượu gì, đương nhiên là rượu trắng rồi.

- Ồ, rượu trắng nặng lắm đó.

- Thì sao, tửu lượng chị đây rất tốt.

- Phải không?

- Thật.

- Rượu của các vị đây.

- Cảm ơn_ Thư nói.

Nào nào tôi rót cho mỗi người một ly.

- Được.

- Ok, ly này tôi kính cho Ninh Nhật, cảm ơn và xin lỗi cậu chuyện hôm qua.

- Khách sáo, cạ.

Lại rót cho mình thêm một ly nữa, Thư lại nâng chén lên.

- Ly này kính anh, cấp trên. Du Du, cậu cũng nâng chén đi, ăn hoài_ Thư nháy nháy cô.

Cô cũng rất phải phép nâng chén lên, cạ sạch. Hơi men vào người nên cô thấy khoan khoái hẳn. Chẳng cần như nhỏ Thư bày trò kính này kính nọ cô im im rót rượu vào chén, cạ sạch sẽ. Lại rót rồi uống cạ, mặc kệ sự đời, cô uống rượu như thể đang giải sầu vậy.

- Uống ít thôi_ anh bất giác lên tiếng, hai người lăm lăm nhìn nhau. Từ lúc vào ngồi tới giờ ngoài nói câu ' ở ngoài là bạn ' ra thì sau đó chưa từng nói bất cứ lời nào. Đũa cũng không động mà chỉ ngồi nhìn lắng nghe họ nói. Lúc Thư kính rượu anh cũng chỉ gật đầu một cái, đôi mắt như vô tình mà chính là cố ý nhìn vào cô.

Ban đầu thấy cô ăn anh không nói nhưng mà giờ cô lại chỉ uống, anh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, dạ dày cô không tốt.

Cô cũng sừng sốt không kém, đây là ý gì, tưởng không biết nói cơ, nói cái là ra lệnh cho cô uống ít, cạ ta là cái thá gì.

- Không sao, tôi muốn uống_ cô bất mãn nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng nói, ngày trước cẩn thận cô thét vào mặt rồi đấy, cô bỗng cảm thân chuyện xưa, ngày ấy mình sao oai thế không biết.

- Muốn cũng không được, dạ dày không khoẻ thì nên ăn nhiều vào_ anh nói rất thân nhiên nhưng ý ở đây là không cho phép cự tuyệt.

- Cậu..._ cô bỗng nhiên thấy mình bị loạn ngôn ngữ mất rồi, không biết nói gì nữa.

- Ha ha ha...sếp nói đúng đó Du, cậu ăn đi, uống ít thôi_ Thư tuy ngoài mặt nhắc nhở Du nhưng trong lòng thật muốn hét lên, tuy tôi thích sếp nhưng mà Du là bạn tôi, tôi chưa ép cô ấy thì sếp cũng đừng có lên mặt, Du từ, cậu cứ uống đi, cậu thích nhất rượu trắng còn gì.

Cô sao không thấy ý nghĩ sâu xa trong mắt của nhỏ Thư chứ, cậu tốt nhất, rất hiểu tỏ, tỏ cũng không định nghe theo cậu ta đâu, hai tuần rồi chưa uống thêm muốn chết. Nhưng nói ra ngoài vẫn là "Biết rồi".

Cô đứng là ăn tiếp, chẳng buồn tiếp chuyện nữa mà trực tiếp ăn hết bát bún bự tổ chẳng luận, kèm theo đó là cũng uống thêm vài chén.

Anh thấy cô nghe lời thì rất vui nhưng mà không phải, cô ăn thật đấy nhưng mà vẫn nốc thêm 3 ly nữa. Thật khiến người ta lo lắng, cô sao cứ không ngoan như thế, anh quả thật chưa bao giờ quản nổi cô. Cô ngày xưa phá phách ra mặt giờ khác rồi phá cũng phá ngầm, thật khó nắm bắt.

- Ăn no rồi_ lời này là anh nói.

- No rồi_ cô đáp theo bản năng vậy.

- Tốt, nghỉ cho xuôi đi_ nói xong câu đó anh cũng không nói thêm gì nữa.

Thư và Nhật nhìn hai người họ, lại nhìn nhau rồi quyết định không thêm đề ý nữa, ta uống rượu với nhau thôi. Người ta có gian tình với nhau, mình không xen vào sẽ khoẻ hơn. Thống nhất như vậy nên Thư cũng không quá đề ý đến Du nữa. Đối với cô, chuyện của cô người làm bạn này có thể giúp đỡ và hơn là góp ý nhưng không thể quyết định thay được. Hai người họ rõ ràng vẫn thương nhau, hiểu nhầm nhỏ thôi, cô tin rằng họ sớm sẽ tha thứ và đến với nhau. Tuy sếp của cô có chút bỏ rơi tiểu Du của cô nhưng nhìn xem ánh mắt anh ta nhìn cô ấy rất nóng bỏng, rất cưng chiều và dịu dàng, người này rất yêu rất yêu Du của cô đó. Nhỏ Du ngốc đang tức yêu anh ta thôi, hai người này đúng là hai kẻ dở người, dở người hết thì sẽ bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Uống rượu với Thư xong Ninh Nhật cảm thấy rất đã, cô nàng uống rượu với anh sáng khoái như anh đang nhậu với bạn bè vậy chứ không phải là với một cô gái. Cô rất khác so với những cô gái anh từng gặp, những cô gái anh qua lại họ bám lấy anh, bộ dáng dè dặt, cẩn thận nịnh nọt anh, luôn tỏ ra yếu đuối và đương nhiên tất cả chỉ vì tiền. Nhưng cô gái này thì không, cô ấy rất to gan lớn mật, dám đánh dám chửi anh, đôi mắt khi nhìn thẳng vào con ngươi anh trong sáng đến xinh đẹp, cô không đẹp như bao cô gái anh quen nhưng cô đặc biệt hơn họ, đó là cách nghĩ của anh.

Cô nói rất nhiều, nói cho anh về cuộc sống tươi đẹp của cô, kể cho anh rất nhiều cái hay của nơi này, ồ cô còn nói về rất nhiều soái ca, cô ấy tự nhận mình rất mê trai đẹp, nhưng anh buồn cười là anh đẹp vậy mà cô không nhớ. Anh hỏi thì cô rất sáng khoái trả lời, cô mê trai đẹp nhưng mà tính hay quên, hơn nữa gặp anh có mỗi lần nên khó nhớ, huống hồ lần ấy cô vớ bừa, có thêm nhìn mặt đâu.

- Đây, Ninh Nhật anh nghĩ gì mà xuất thần thế_ Thư đang ngắm sếp, quan sát hành vi của anh ta, thấy anh ta không nhìn Du nữa thì chột chột anh bạn đối diện, mãi không thấy động tĩnh quay ra thấy anh ta chẳng biết nghĩ cái gì mà cứ nhếch mép tùm tùm cười.

-...

- Đây.

- Sao thế?

- Không có gì!

- Ừ, tôi cũng chẳng thêm quan tâm. Mà anh ăn no chưa, tôi ăn no rồi. Tôi với Du phải về, tôi còn về viết bài nữa.

Sếp tổng, anh no chưa_ mình là mình cứ hỏi theo phép lịch sử, dù sao anh ta nhìn bé Du của cô cũng no rồi nhì.

- Rồi, để tôi mời_ anh nhanh chóng lôi ví tiền ra, không để ai từ chối đã bước tới chỗ ông chủ quán giả tiền.

- Kệ cậu ta, nhiều tiền quá thì phải tiêu. Kéo đến lúc chết cũng có mang theo được đâu_ Nhật nói rất hùng hồn, kết quả bị cả hai cô nàng liếc xéo, cái đồ độc mồm.

-...

- Tôi đưa hai cô về nhé_ Nhật đề nghị.
- Không cần, có người tới đón chúng tôi rồi_ Thư cũng khéo léo chối.
- Bạn trai cô à_ Nhật thấy vậy liền buột mồm hỏi.
- Không, bạn tôi, cậu ấy vừa đi công tác về nên tới đón tôi đi chơi.
- Trần Lam hả?_ cô hỏi vì Thư nói chúng tôi, lại là bạn thì chỉ có nhỏ Lam thôi.
- Ừ, cậu ta mất tâm mất tích suốt 4 tháng, giờ mới chịu về nên cho chúng ta đi chơi. Thế cậu muốn đi không?
- Có, lâu rồi không gặp tớ cũng rất nhớ cậu ấy_ cô vui vẻ hẳn ra.
- Vậy chào sếp, chào cậu Ninh Nhật, chúng tôi đi trước.
- Khoan đã...

Anh đột nhiên lên tiếng, không để ý tới thái độ chờ đợi câu tiếp theo của ba người mà đứng dậy kéo tay đi mất, trước khi đi mới thềm nói nốt 'gần tới rồi, ra ngoài nguy hiểm'.

Cô bị kéo đi bất ngờ thì ngậy ra, cái cái gì vậy, cậu ta kéo cô đi đâu vậy, cô vẫn chưa đi gặp tiểu Lam mà. Ai cho phép cậu ta tự ý quyết định quyền giải trí của cô vậy, chết tiệt muốn điên quá.

- Lâm An Tường, cậu làm cái trò gì vậy, không nghe tôi nói tôi đang chuẩn bị đi gặp bạn sao, hà hà hà_ cô nói một hơi, gần từng tiếng một, cô muốn cho cậu ta biết cô đang vô cùng vô cùng phẫn nộ bởi hành vi tùy hứng của cậu ta.
- Biết nhưng cậu có hẹn với tôi trước rồi.
- Tôi có hẹn với cậu khi nào, khi nào thế sao bản thân tôi cũng không biết vậy_ cô điên hay bị điên không biết nữa, cô thể là mình chưa từng hẹn hò hẹn ước gì với cậu ta trước đó mà.
- Tôi tới đây, không phải để ăn, để nói mà là ngồi chờ cậu, như vậy cậu hiểu là hẹn gì rồi chứ_ anh nói như đúng rồi ý.
- ..._ sao cậu ta càng ngày càng kì quái vậy, thiên ơi ngài mau mang cái người không bình thường này về đi.
- Hơn nữa, cậu ăn no rồi, cần đi bộ đi xuôi com, tốt cho sức khoẻ_ anh chẳng buồn để ý tới bộ mặt xỉ xướng như bà già của cô mà nghiêm túc nói.
- Kể cả thể đi nữa, tôi đã đồng ý đâu.
- Vậy giờ cậu đồng ý đi.

-..._ Đồng ý cái đầu cậu ta, lời cô ra đường lớn rồi, muốn gọi Thư ra đón cũng không kịp, giờ thì chỉ còn đi bộ về thôi chứ làm sao giờ, may là nhà mình gần đây.

Vậy là cô mặc kệ anh xoay người quyết định mặc cậu ta cô đi bộ nhà.

- Ô đồng ý rồi_ thấy cô không nói lại mà xoay người đi bộ anh nghĩ cô đã thoả hiệp nên cũng quay người đi theo. Cô rất thông minh biết anh định đi bộ đưa cô về nhà đây mà.

-...

- Cậu ăn khỏe mà uống cũng khá nhỉ.

-...

- Trần Lam là ai vậy.

-...

- Mai cậu rảnh không, lên phòng tôi chơi.

- Lâm An Tường cậu sao lăm lăm mồm thế hả, vừa nãy thì cam như hén làm người ta tưởng mãi cậu bị tự kỉ, giờ thì hay nhỉ, nói nhiều đến mức đau đầu, và rồi cậu theo tôi làm gì vậy_ cô hét chịu nổi rồi, ức chế muốn đánh người luôn.

Ý muốn đó lướt qua trong đầu khiến cô cười tủm tỉm, đúng, cậu ta mà mở mồm ra một câu nữa cô sẽ đập chết cậu ta.

- Cậu không nói thì tôi nói còn vấn đề đi theo cậu. Sai, tôi đang đưa cậu về.
- Tôi không dám làm phiền cậu.
- Lại sai, cái này do tôi tự nguyện.
- Nhưng tôi không cần.
- Tôi thấy cần là được rồi.

Anh vừa dứt lời thì cô quay phắt người lại, nhìn chăm chăm vào anh. Nhanh như cắt cấu mạnh vào eo của anh sau đó quật ngã một cách đẹp mắt. Hừ, thật sáng khoái, lâu rồi không vận động tay chân, đánh người quả nhiên sướng, ha ha ha.

- Á... Từ Văn Du, cậu ám sát người ta_ anh hét lên, bị cấu tím cả eo lại còn bị quật ngã. Anh làm quá lên vậy thôi nhưng nhìn thấy cô cười vui như vậy anh rất mãn nguyện. Tuy thực sự là rất đau.
- Ha ha ha, tôi đang ngửa tay ai bảo cậu cứ lằng vằng làm gì.
- Phải tôi sai_ đứng dậy anh xoa xoa cái chỗ vô vừa cấu cho đỡ đau. Ánh mắt nhìn cô đến xuất thần, đây là lần đầu tiên từ lúc anh về cô cười với anh. Đau cũng đáng, đây mới là Từ Văn Du anh quen, anh thích cô như vậy hơn là cô cứ im im suốt ngày.
- Biết là tốt_cô cứ cảm giác có cái gì đó sai sai, hình như cô quên mất cái gì rồi ý nhỉ.

Mặc kệ sai cái gì, đánh xong rồi. Cô vui vẻ đi tiếp, cô tự dưng muốn chơi game, linh vật của cô đạo này chưa được nâng cấp thì phải.

Thấy cô không nói gì nữa nên anh đi theo, cũng không nói gì. Anh thấy cô cười là đã thu hoạch lớn nhất rồi, không nên làm gì thái quá, ngược lại cô sẽ ghét mất.

Cô biết anh vẫn đi theo mình nhưng mà cô mặc kệ. Đi thì đi đi, chân của cậu ta cô quản làm sao được, dù sao cô cũng xả giận rồi.

Chưa tới 10 phút sau đã về tới cổng chung cư. Cô nghĩ kiểu gì bảo vệ cũng sẽ ngăn cậu ta lại nên thoải mái bấm thang máy về nhà. Ai biết lúc mở khoá nhà, đã thấy cậu ta tựa vào tường bên cạnh nhìn nhìn, quái chẳng nhẽ bảo vệ ngủ quên, người lạ vào cũng không biết.

- Sao cậu vào được vậy_cô không nhận được hỏi.
- Tôi đi bằng chân vào_anh biết cô nghĩ gì.
- Vậy thôi, tôi tới nhà rồi, chào cậu_cô cũng chẳng buồn quản, mở cửa rồi bước vào nhà.

- Chúc ngủ ngon_ thấy cô bước vào nhà rồi nên anh quay ra. Anh rất muốn vào thăm nhà của cô, anh muốn biết cô sống trong ngôi nhà như thế nào nhưng mà anh biết là chưa được, cô về nhà an toàn là tốt rồi, lần sau anh sẽ cố gắng để vào được nhà cô, chắc là cũng không lâu lắm đâu.

Vào nhà rồi nhưng cô vẫn nhận được lời chúc của anh, cô nghe thấy nhưng ngại đáp lại. Cô thật sợ nếu cậu ta xông vào nhà cô nhưng cũng may là cậu ta không vào, nơi này là nhà cô, là nơi che chở cô, cô không muốn ai biết nó, trong này cất giữ rất nhiều bí mật của cô, cho dù là Thanh hay Thư họ cũng rất ít khi vào nhà cô. Cô không ích kỉ chi là cô trân trọng góc riêng tư của mình mà thôi.

Giờ thật tốt, không có ai xung quanh cô nữa, cô đang ở một mình rồi, thoải mái quá. Cả ngày hôm nay cô vừa vui lại vừa chán nản, cô thể hiện trước mặt cậu ta rất xuất sắc, cô sống tốt hơn nhiều so với cậu ta, chán nản vì thi ra cô lại dễ dàng thoải mái như vậy, cậu ta nói đưa cô về nhà thì cô đã vui muốn chết rồi.

Rốt cuộc mày sao đây hả Du, rốt cuộc những hành vi kì lạ của cậu ta trong 2 tháng qua là gì vậy. Chẳng lẽ cậu ta muốn theo đuổi mày, không đâu chắc chỉ muốn xin lỗi thôi. Nhưng mày đã nói sẽ tha thứ rồi mà, cậu ta bị làm sao vậy, khó hiểu quá cơ.

Cô cứ suy nghĩ linh tinh, nói muốn chơi game nhưng lại không chơi, đi tắm xong liền ngủ. Cô không phải không thông minh trong tình cảm chỉ là cô luôn bài xích nó, nghĩ nó không thể xuất hiện với cô được. Cô không tin tưởng bản thân mình, không dám đón nhận tình cảm của anh, cô nhát gan, cô vẫn ám ảnh rằng, người anh thích là cô em ấy, không phải cô.

Ở một nơi khác, anh vẫn chưa ngủ, anh đang nghĩ về một điều gì đó xa vời.

Hai người họ, thứ cần nhất phải để họ tự tìm ra thôi. Như lời của Thư nói, hết dờ thì sẽ vỡ lẽ mọi chuyện mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Thư nhìn trần trần màn cướp người của sếp tổng thì á khẩu không nói thành lời. Nhưng trạng thái hồi phục cũng không phải mức độ bình thường, rất nhanh cũng không thêm đề ý tới cậu bạn Ninh Nhật mà xoay người đi về phía chiếc ô tô màu đen có biển số quen thuộc mất hút sau làn khói.

Ninh Nhật thì đang cảm khái thái độ làm việc hiệu suất cao của thằng bạn, lúc quay ra cũng chẳng thấy đối phương kia đâu thì đau đớn bất hạnh, mình mới về nước không lâu, sao ai cũng bỏ rơi mình hết vậy. Bất đắc dĩ anh chàng phải lái xe đi về.

***

Kim đồng hồ quay vèo quay vèo không ngừng nghỉ chẳng mấy chốc trời lại sáng, mặt trăng lại tạm biệt vạn vật đi ngủ, ông mặt trời lên thay ca làm việc.

Cô nghe tiếng chuông báo thức đúng giờ thì dậy, đánh răng rửa mặt sạch sẽ, thay một bộ đồ nghiêm chỉnh, trang điểm nhẹ nhàng rồi bắt xe tới công ti. Hôm qua có người chở nên để xe lại công ti hôm nay lại mất tiền bắt xe rồi, nghĩ sao cũng thấy tiếc, ai bảo mình theo chủ nghĩa yêu tiền như mạng cơ chứ.

Bác tài lái xe rất vui tính, dọc đường đi kể chuyện rất hăng say với cô nên chẳng mấy chốc đã tới công ti. Đưa tiền xe rồi bước xuống, không xuống thì thôi vừa xuống liền chạm mặt cậu ta, sếp tổng Thanh Phong.

Anh cũng không nghĩ tới lại trùng hợp gặp cô lúc sáng sớm như vậy, theo anh nghĩ chắc vận đồ của anh đang lên đây mà.

- Chào sếp_ cô rất thức thời chào hỏi, đầu sao đây cũng là công ti nhà người ta mà.

- Chào _ anh rất muốn nói là ngủ ngon chứ tiểu Du nhưng mà thấy không phù hợp hoàn cảnh nên thôi. Thấy mặt cô rạng rỡ thế kia chắc chắn cô ngủ rất ngon rồi, cô lúc nào cũng khiến người ta thấy như vậy, tràn trề sức sống.

Màn chào hỏi qua đi cũng là lúc cô tiến vào cửa, anh là sếp anh đi thang máy của anh, cô là nhân viên cô đi thang máy của cô, chẳng liên hệ gì nữa.

Vào thang máy cô đi với vận tốc ánh sáng dù biết anh không đi theo, tới nơi vừa vào bàn đã thấy nhỏ Thư đang nhìn mình chăm chăm.

- Từ Vân Du, khai mau, hôm qua sếp tổng và cậu đã làm gì sau lưng tớ.

- Chẳng làm gì, cậu ta đưa tớ về nhà rồi thôi.

- Mỗi thế.

- Phải, thế thôi.

- Chắc chắc, mắt công tớ kể cho Lam nghe rõ sống động, tớ với nó còn tưởng tượng cậu với sếp làm hoà rồi trao nhau những cử chỉ thân mật nữa chứ.

- Hai cậu đúng là lũ ranh, cậu nghĩ xa vời quá rồi, bản thân tớ nghĩ thân mật cùng cậu ta mà rùng mình. Sao các cậu còn tưởng tượng độc đáo thế nhỉ!!!

- Hi hi..

- Thôi quên đi, thế còn hai cậu hôm qua đi đâu thế. Thấy tớ bị kéo đi mà không giữ lại, cậu đúng là đều.

- Tớ bất ngờ quá, lúc tỉnh thì cậu đã bị sếp kéo đi mất rồi.

- Thế cậu không biết đuổi theo à.

- Mình sai rồi_ Thư chớp chớp mắt vô tội.

- Bỏ đi, tớ cũng chẳng ranh mà trách cậu. Sao, Lam có gửi quà cho tớ không?

- Có, nàng tặng tớ một cái vòng cổ đẹp lắm, đây này_ vừa nói cô nàng vừa lôi từ cổ ra một chiếc vòng màu bạc tuy đơn giản nhưng rất tinh tế, mặt dây là một chiếc lá.

- Đẹp nhưng chị hỏi quà chị cơ mà, chị có hỏi quà của người đâu_ cô phòng má nói.

- Thì người ta khoe một tí. Đây, quà của tiểu Du nhà mình đây_ Thư mở túi xách ra lấy một chiếc hộp nhỏ màu nhung đặt vào tay Du trong ánh mắt chờ mong của cô.

Nhận lấy món quà mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn khắc theo hình chiếc lá đồng bộ với cái vòng của Thư.

- Oa, đẹp thật, để tớ đeo thử.

- Mau thử đi_ Thư thấy chiếc nhẫn cũng rất phản kích.

Lấy ra đeo vào ngón giữa, rất vừa, rất đẹp.

- Đẹp thật_ cô rất thích.

- Tiểu Lam của chúng ta chu đáo lắm, cậu ấy mua một bộ trang sức chiếc lá xanh đầy, tó vòng cổ, cậu là cái nhẫn này này còn cậu ta là vòng tay. Thế nào, thích nhi_ Thư phồng mũi nói cứ y như chính cô nàng mua vậy.

- Phải, tiểu Lam lúc nào cũng rất chu đáo. Lần nào cậu ấy đi công tác cũng mua quà cho chúng ta.

- Ủ, tí nữa về chúng ta đi quẩy đi. Hai tuần nữa cậu ấy lại đi rồi.

- Lại đi, suốt ngày đi mà cậu ta đi đâu.

- Đi Thái Lan đàm phán gì ý, tớ quên không hỏi kĩ rồi.

- Ủ, nhỏ này sượng nhi, đi khắp nơi thôi, hơn cả du lịch còn gì.

- Công nhận.

- Lại chém gió, công ti trả lương cho hai cô đến đây chém gió hả_ đang cảm thán về độ sượng của bạn Lam thì hai cô bị chị Giang đi qua thét cho một trận.

- Hi chúng em làm việc ngay đây_ Thư cười cười nịnh nọt.

- Dạ, chị Giang buổi sáng tốt lành_ cô cũng cười cười phụ họa.

- Không dám, Thư nộp bài đi để tổ sản xuất còn in báo.

- Dạ

Còn em, tiểu Du của chị, mau ra ngoài lấy thông tin của lão Thành cho chị, lão ta hình như muốn hỏi lộ ngài thủ trưởng để lấp liếm chuyện lão trốn thuế đấy, em mau đi kiếm chút tin tức viết bài đi.

- Ô chị, việc này của tổ thu thập tin tức mà.

- Thế em đích thân em đi không phải có cảm hứng hơn hả, hơn nữa có phải chị bảo em đi một mình đâu, em đi với Dương của tổ tin tức mà.

- Dạ, em biết rồi_ cô đáp ịu xù, sao đi thu thập tin cũng là mình, viết bài cũng là mình, chọn trang để in cũng là mình mà tiền lương lại chỉ có mỗi công viết hà, số nó thật bất hạnh mà.

- Tươi lên đi, cô đừng trách chị, ai bảo cô suốt ngày nói chuyện với ngừ trong giờ cơ. Yên tâm, lần sau sẽ đến lượt Thư làm, ha ha ha_ nói xong Giang Ngân Ly khoan thai về phòng, không quên dành nụ cười tàn ác cho hai nàng.

-..._ Thư và Du nhìn theo bóng dáng thướt tha của chị Giang mà cảm nín, bất cmm hạnh quá, tại sao quản lí của mình lại là con mụ thích hành người khác vậy cơ chứ.

Toà soạn của cô bao hàm cả biên soạn và sửa chữa tất cả toà báo và tạp chí, có quy mô rộng lớn sửa chữa tất cả các tin tức nóng hổi trong ngày, trong tuần, trong tháng rồi in ra.

Ngoài hỗ trợ in báo của các phóng viên, đài báo khác. Thanh Phong cũng tự đi làm tin tức riêng, độc quyền và còn đặc sắc hơn cả những báo như báo thanh niên, báo lao động, báo giải trí khác...

Nói Thanh Phong là toà soạn, đài

truyền thông hay đài truyền hình đều được hết, nhà thông tấn cũng vậy thôi.

Chính vì tham gia nhiều mảng như vậy nên trụ sở làm việc của Thanh Phong rất lớn, chia thành nhiều tầng và ban ngành khác nhau.

Tầng 1 chính là phòng tiếp khách, nơi ở của các cô tiếp tân xinh đẹp, lầu 2 chính là toà soạn, họ sẽ đọc và kiểm tra lại bài viết của tổ khác rồi mới quyết định cho in và đem đến công chúng. Tầng 3 ngoại giao, họ thường xuyên phải đối phó những nhà chức trách muốn đăng bài, hoặc cò kè mặc cả vấn đề liên quan tới bài viết mà Thanh Phong đăng sẽ có ảnh hưởng tới cuộc đời của người đó... Rất nhiều vấn đề rắc rối sẽ giải quyết ở đây.

Tầng 4, chính là địa bàn hoạt động của cô, tổ ý tưởng. Bọn cô nhận được tin tức gì thì sẽ nghĩ ra cách viết sao cho hay và ấn tượng để đăng bài. Nói không phải phét chứ tổ cô oai nhất vì ai cũng có ý sáng tạo rất hay lại dễ đi vào lòng khán giả.

Tầng 5 thì là tổ tin tức, cũng chính là phóng viên chuyên đi săn tin. Họ chia ra thành nhiều loại phóng viên lắm, nhưng chỉ biết thu thập tin tức thôi chứ viết bài đăng thì dở ẹc, nên mới gọi họ là tổ tin tức chứ chưa gọi là phóng viên đích thực.

Lầu còn lại trù tàng cao nhất là nơi làm việc của sếp và cán bộ cấp cao ra thì chính là phụ trách hoạt động các mảng như thiết kế hình ảnh, âm thanh, trang trí, trình bày báo, củng cố tinh thần nhân viên,... Tầng nào cũng rất quan trọng, tất cả tạo nên một công ti truyền thông mạnh mẽ, thành công cả trụ sở chính tại Trung Quốc hay chi nhánh ở đất nước Việt Nam này.

- Này...

- Hờ...

- Nghĩ gì mà mặt mày hồng hách thế, còn không mau đi làm đi.

- Ủ, tao đang tự hào vì công ti của mình.

- Bệnh rồi_ Thư nhìn cô bằng ánh kính dị, từ bao giờ nhỏ lười làm này biết tự hào về công ti thế nhỉ, chẳng lẽ bởi vì do sếp tổng trở về cai quản nên nó thấy công ti cũng trở nên vĩ đại. Đúng rồi, chắc chắn thế, quả không ngờ tình yêu lại khiến con người thay đổi.

- Mày mới bệnh, làm việc đi.

- Biết rồi. Nhớ về sớm ăn trưa với tao.

- Ủ...Thôi tớ rút đây, bạn hiền.

- Đi mạnh giỏi nhen, Du Du bấy bỳ.

May là chưa lỗi cái gì ra nên cô cứ thế xách túi ra ngoài, vừa ra đến cửa thì nhận được điện thoại của Dương, cậu ta nói đi xe của cậu ta, đã đỗ sẵn ở công rồi cô cứ việc đi thẳng ra đây.

Trên tầng cao nhìn xuống vẫn dòng người ấy nhưng hôm nay khác, anh thấy bóng dáng của cô, cô đang lên xe với một người nào đó, cười rất vui vẻ. Anh thấy lạ, cô không làm việc mà đi đâu vậy, kia nữa, ai vậy, nương theo bóng chiếc xe mãi cho đến khi nó hoà vào dòng chảy đông đúc.

Không nhận được, anh kết nối với thư kí.

- Giám đốc, anh cần gì vậy_ chị xinh đẹp ngọt ngào nói.

- Chị gọi cho quản lý phòng ý tưởng nói, Từ Vân Du đột nhiên ra khỏi công ti trong giờ làm việc

- Ế... Cái này...

- Chị có làm được không?

- Dạ!!!

- Tốt, đây là chị hỏi đây!

- Vâng.

Tuy biết sếp đang trong quá trình tán gái nhưng mà sao lại quản người ta chặt hơn cả chồng thế không biết. Lại còn độc ác bảo mình hỏi, rõ ràng người muốn biết không phải là mình, chưa từng thấy sếp thế này bao giờ.

Những lời này đương nhiên chỉ tồn tại âm thầm trong suy nghĩ của chị Mai, còn bên ngoài dù không muốn chị cũng phải kết nối điện thoại với phòng ý tưởng.

- Xin chào, Giang Ngân Ly phòng ý tưởng xin nghe.

- Xin chào, tôi là thư kí giám đốc.

- À vâng, cô có yêu cầu gì với công việc của tổ tôi hả?

- Không, tôi được biết nhân viên Từ Vân Du ra ngoài, cho hỏi đây là nguyên nhân gì?

- À, cô ấy theo lời của tôi ra ngoài lấy cảm hứng viết tin tức_ chị Giang khó hiểu, sao tổ cấp cao của công ti từ bao giờ quản lý người ghê vậy, ra ngoài mà cũng biết. Mà lại còn gọi điện xuống hỏi, như cảnh sát hình sự ý, người trong công ti này lúc nào mà chẳng phải thường xuyên ra ngoài.

- Vậy sao, vậy không làm phiền nữa.

- Không phiền.

Cả hai dập máy cùng lúc, ngoại trừ chị Giang bị khó hiểu ra thì thư kí Mai rất hào hứng vì cô gái của sếp ra ngoài có lí do.

Cốc cốc cốc

- Vào đi

- Giám đốc, tôi báo cáo chuyện của nhân viên Từ Văn Du.

- Chị cứ nói đi.

- Cô ấy ra ngoài lấy tin tức, chuyện này ở công ti mình rất bình thường.

- Tôi biết rồi, chị làm việc đi.

- Vâng.

Cô ra ngoài lấy tin mà sao vui thế nhỉ, lại còn đi cùng người đàn ông khác, cậu ta chắc là đồng nghiệp của cô. Nghĩ vậy nên anh chuyên tâm làm việc, được một lúc thì nhận được điện thoại.

- Alo...

- Anh Lâm, tôi mua được rồi, họ đồng ý chuyển đi, anh tới xem thử có muốn thay đổi nội thất hay trang trí lại không?

- Tốt, cái đó tùy ý anh, nhưng mà tôi muốn sạch sẽ và gọn gàng, đồ vật cần để nơi dễ thấy nhất. Tôi muốn mai có thể vào ở luôn, anh có sắp xếp được không?

- Sao anh vội vậy?

- Tôi thích, anh có làm được không?

- Được, ngày mai trước 5 giờ tối anh có thể dọn vào.

- Cảm ơn

- Không khách sáo, việc tôi cần làm.

Cuộc trò chuyện kết thúc, anh nhấc máy trước một bản báo cáo, không nhận được lại gọi thư kí vào.

- Giám đốc, anh cần gì_ chị xinh đẹp nhận tín hiệu của sếp nhanh chân chạy vào, tuy hơi mỏi vì đi ra lại đi vào nhưng chị vẫn giữ nụ cười lịch sự lắng nghe nhiệm vụ tiếp theo.

- Chị mang cái thứ này trả lại người làm cho tôi. Chỉ việc soạn lại rồi in thôi mà cũng không xong, đặt cái tiêu đề như vậy ai thèm đọc, chúng ta làm báo không phải viết nhật kí, viết đúng trọng tâm cho tôi.

- Dạ, tôi sẽ bảo họ làm lại.

- Còn nữa, ông Thomas sắp với sẽ vào nước ta, ông ấy sẽ chia sẻ kinh nghiệm làm giàu của mình, ông ấy sẽ làm 1000 quyển tạp chí kinh tế. Nếu chúng ta là người phát hành, tôi nghĩ sẽ bán đắt đó, đi gặp ông ta bàn bạc thử xem, không chọn chúng ta sẽ là sai lầm lớn của ông ta đấy.

- Ok, tôi sẽ liên lạc với ông ấy.

- Được, chị gọi mọi người họp đi.

- Vâng. Giám đốc, anh đã phê duyệt chi phí của buổi lễ chưa.

- Tôi chưa xem, năm nay là năm đầu tôi về quản lí, tôi sẽ đích thân chuẩn bị, tí nữa họp tôi sẽ nói với mọi người.

- Vâng.

Chị Mai tuy rằng chỉ là thư kí nhưng với mọi việc đều rất giỏi, rất giàu kiến thức chuyên môn và kinh nghiệm. Anh rất hài lòng với tinh thần làm việc của chị ấy.

Sắp tới kỉ niệm 5 thành lập đài truyền hình Thanh Phong ở Việt Nam, ngày trọng đại này anh muốn đích thân tổ chức. Anh muốn mở lớn để cho tất cả mọi người biết đến thanh danh của Thanh Phong, muốn cho mọi người thấy tầm quan trọng của Thanh Phong trong lòng người công chúng, mạnh mẽ vô cùng.

***

Trong lúc anh họp thì ở ngoài đường cô đang trốn sau lưng anh bạn Dương Vũ chụp ảnh. Quả nhiên là lão bụng phệ Thành Lai đang hối lộ thủ trưởng.

Ra tay thật hào phóng, bức tranh sơn dầu Garçon a la pipe của Pablo Picasso mà cũng mua được để tặng. Chẳng biết lão này ở Việt Nam đã làm giàu đến mức kinh khủng ra sao. Xem xem, đúng ý ngài thủ trưởng rồi, cười đến là sáng lạn.

Lần này cho cả hai người cùng chết, nhân dân sẽ phi nhỏ vào họ, cuộc sống chính trị của ngài thủ trưởng sẽ chấm dứt, lão già Thành này cũng ngồi tù một gông.

Xã hội thoái hoá quá mà, có tiền là sung sướng, không có thì chết sớm nhần rãnh.

- Sao sao, chụp rõ không?_ cô lo lắng hỏi.

- Cậu yên tâm, sắc nét vô cùng, nhớ ghi ở dưới ảnh tờ chụp đấy_ Dương cười sung sướng.

- Ok, xong chưa. Chuẩn sớm thôi không chết.

- Được. Phải theo dõi thêm vài ngày nữa rồi cậu hãy viết bài, thế này chưa đủ bằng chứng đâu.

- Ủ.

- Đi, ra đằng kia cafe rồi về.

- Khoan đã. Dương mau chụp, bồ nhí của ngài thủ trưởng kia.

- Ủ... Tách tách tách, sao mà may mắn thế, gặp luôn được bảo bối của ông ta. Phen này ông ta chết chắc với bà vợ cả rồi.

- Ủ, cho chết cái tội già còn dâm

- Mà công nhận bồ nhí đại gia, xinh không nói, cậu xem ngực to mông to, mỗi cứ đỏ mọng ra. Nhìn thấy là thích rồi_ Dương cảm khái.

- Không ngờ cậu lại thích loại ngực to mông phẳng đấy_ cô nhìn khinh bỉ nói.

- Không, tớ chỉ nói vậy thôi chứ cậu vẫn là đẹp nhất.

- Thôi đi ông nội, không cần mĩa mai tờ thế đâu.

- Ha ha ha. Thôi hôm nay tớ mời cơm trưa.

- Hôm khác đi, nhỏ Thư nói rủ ăn cơm rồi. Chúng ta về rồi ăn cơm căng tin cũng tiện.

- Ủ, đi thôi.

Cô và Dương theo dõi nhưng không ai phát hiện ra nên lúc về công ti được chị Giang khuyến mại cho một nụ cười rất rạng rỡ.

Xong việc hai người xuống căng tin, Thư đã xuống giữ bàn cho rồi. Vì một ngày chạy bên ngoài đường nên cô ăn rất ngon miệng, cả ba cũng thân nên bữa cơm trưa trôi qua rất vui trong tiếng cười của nhau.

Ăn xong, trò chuyện một hồi thì đến giờ làm. Tạm biệt Dương, cô và Thư trở lại phòng làm việc.

Một ngày lại sắp trôi qua, thật buồn.

Nắng vàng xuyên qua cửa sổ bắn vào kính tạo thành ánh sáng như cầu vồng vậy, cô thích thú nhìn thẳng ra ngoài bị ánh nắng còn sót lại của mặt trời làm chói cả mắt. Hoàng hôn buông xuống rồi, thật đẹp, thật tráng lệ mà cũng thật buồn.

- Du Du bảy bỳ, 5 giờ rồi.

- Ủ, về thôi.

- No, Lam cô nương đã lái xe chờ chúng ta dưới lầu rồi, mình đi quẩy thôi.

- Phải ha, đi thôi. Hôm nay bắt con nhỏ này phải đãi tớ.

- Đúng đó, đi.

Cất đồ đạc lại vào túi, như mọi lần cô và Thư khoác tay nhau, ung dung tự tại ra tới cổng, đập vào mắt là chiếc xe đỏ rực nóng bỏng, thu hút tất cả mọi người ngoài chiếc xe ra còn có chủ nhân của nó, cô nàng này lúc nào cũng vậy, sexy cực hạn.

- Hey, girl.

- Trần Lam, chói mắt quá đi_ cô nói thực, chói quá.

- Du Du, ôm cái nào, nhớ cậu chết mất.
- Không đâu, cậu đi tận 3 tháng, nếu nhớ thì cũng phải gọi điện chứ.
- Người ta bận mà, người ta thực nhớ hai người lắm đấy.
- Ủ, tớ cũng nhớ cậu

Vậy là giữa nắng, hai cô nàng ôm nhau rất tình cảm

- Thôi, cho tôi xin. Lam Lam à, lái xe mau lên, hai người ôm nhau thật kinh khủng quá_ Thư cười cười nói.
- Ok, lên đi. Hôm nay chế sẽ đưa hai bà đi quẩy hết đêm luôn.
- Chế bao nha!!!
- Ok, hai bà khỏi la, chế rất nhiều tiền.

Ha ha ha...

- Lam Lam, Thư bảo cậu chỉ ở lại hai tuần thôi hả.
- Ủ, tớ phải sang Thái một chuyến. Nhưng mà không lâu đâu, tớ chỉ sang đấy 1 tháng thôi. Xong việc thì không phải đi nữa, tớ sẽ xin nghỉ.
- Sao lại nghỉ, công việc của cậu tốt như thế_ Thư không nhịn được hỏi.
- Phải đó_ cô cũng thắc mắc.
- Tớ trốn một người rất đáng ghét, hợp đồng của tớ với công ti đó cũng kết thúc, nó quyết định nghỉ đi làm với các cậu.
- Ai mà có thể khiến cho Lam phú bà ghét thế_ cô hỏi.
- Mà đi làm với bọn tớ là sao nữa_ Thư bồi thêm một câu.
- Tẹo tớ kể cho, tớ định đến công ti cậu xin việc đấy, vừa nhân thành thạo còn gặp thần tượng nổi tiếng, thích chết đi được.
- Thế cậu vào tổ bọn tớ chứ_ cô nói
- Nếu thế thì tốt quá rồi, gần các cậu là sướng nhất. Không thì vào đâu cũng được, tớ giỏi mà... Ha ha ha.
- Bớt xàm đi, cậu quyết định thế nào bọn tớ cũng ủng hộ. Nhưng mà cậu không lái xe tới chỗ cũ hả?
- Không đâu, hôm nay tớ đưa hai cậu tới chỗ mới, tiện thể theo dõi tên này, tớ muốn trả thù.
- Ô, là cái tên cậu bảo ghét hả?
- Đúng vậy.
- Ối Lam ơi, ánh mắt bà ghê quá, đừng làm tôi sợ_ Thư trêu.
- Tớ rất muốn biết kẻ nào có thể làm cho phú bà nhà mình ghét như thế_ cô cũng hòa vào theo.
- Hai cậu quá đáng_ Lam cũng thuận theo tỏ vẻ đáng thương.
- Ha ha ha_ All cười rất vui vẻ
- Đúng rồi, gọi cả Thanh ra đi_ Lam đột nhiên nói.
- Để tớ gọi thử, chỉ sợ nhỏ này đang tí tởn với chồng thôi_ cô nói.
- Chán ghê, sao Thanh lại lấy chồng sớm thế hả Du.
- Nhà nó có hôn ước từ thuở còi chuồng tắm sông rồi nên thế. Mà căn bản chồng nó cũng thương nó nên xin cưới sớm.
- Ra vậy. Tiếc là lúc đó tớ và Thư không tham gia, tớ mà tham gia thì đám cưới của Thanh là đáng nhớ nhất.
- Cái này tớ công nhận, cậu sẽ phá đám cưới người ta thành trò hề mất thôi, Thư Thư của tớ nhi.

- Phải

- Ha ha ha_ cô và Thư cười sảng khoái mặc kệ bộ dáng phồng má của bạn Trần Lam xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Mấy cô trò chuyện vui vẻ một lúc thì Lam cũng lái xe tới một hội quán sang trọng. Mới 5 giờ nên bên trong quán vẫn rất im, không sôi động bằng lúc đêm tối thực sự. Quán này rất rộng và sang trọng, khác với những quán bar khác. Nhân viên ở đây cũng rất lịch sự, hoà nhã, Lam phú bà hay thật tìm được cái quán này.

- Lam Lam, vào phòng hay ngồi ngoài này luôn đây_ Thư hỏi.

- Vào phòng trước, mình vừa ăn vừa nói, tự nhiên hơn. Đợi lúc nữa, giờ cao điểm thì ra.

- Giờ cao điểm_ cô thắc mắc hỏi.

- Lúc đông thì sẽ mở nhạc, nữ DJ nóng bỏng sẽ điều hành hội quán, lúc đấy mọi gọi là quán bar, giờ thì chỉ là quán ăn thôi. Hiểu chưa, cô gái của tôi_ Lam nói ngắn gọn cho cả Thư và cô hiểu.

- Ra vậy, đi, đi ăn đi, xem thử cái quán 2 trong 1 này có gì ngon_ cô háo hức kéo tay hai nàng bên cạnh.

- Ok.

Cả ba theo anh phục vụ vào một phòng ăn sang trọng, yên vị tại chỗ thì điện thoại cô rung lên, mở ra đọc rồi cô nói với hai bạn.

- Con nhỏ Thanh thính ăn thật, nó bảo mới về được 2 tiếng, một lúc nữa sẽ tới. Nó hứa không mang theo chồng rồi.

- Tốt, chị em tự tập mà nó lòi chồng theo thì thật mất hứng_ Lam tán thưởng.

- Phải rồi. Vậy thì ngồi một lúc chờ nó rồi mình gọi thực đơn sau_ Thư nói.

- Thế cũng được, gọi đồ uống trước đi_ Lam bảo.

- Uống gì, tự đừng tao thêm uống nước mía_ cô cảm khái.

- Lạ bà, vào nhà hàng sang trọng, nước cam, nước dâu ép không uống, rượu nho thượng hạng không gọi lại đi thêm uống nước mía_ Thư cốc cho cô một cái.

- Du nói đúng, đi xa quê lâu quá tự đừng tớ cũng thêm nước mía.

- Thêm thì thêm, nhưng các cậu nhìn xem, làm gì có nước mía cơ chứ_ Thư than thở.

- Hic... Thôi hôm khác vậy, gọi một chai rượu đi_ Lam dấn dò.

- Phục vụ, cho chúng tôi trước một chai Absolut Vodka, tí nữa bạn tôi đến thì chúng tôi gọi thực đơn sau_ Du rất lịch sự nói.

- Vâng_ anh phục vụ trở ra lấy rồi nhanh chóng mang vào một chai rượu thượng hạng, rót cho cả ba cô vào ly rồi mới rời đi.

- Cảm ơn_ All

Sau khi trong phòng chỉ còn lại ba người thì Lam bắt đầu kể cho hai bạn những điều thú vị trong chuyến đi công tác 3 tháng của mình, được một lúc thì Thanh cũng đến, cả 4 người không kén ăn nên tùy cho Thư gọi món, cả 4 vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả.

Chính duyên phận đã đưa các cô trở bạn tốt của nhau. Thanh là bạn nối khố của Du, Thư và Lam cũng vậy. Ba năm trước, Thư và cô vào cùng nhau, làm cùng công ti, cùng tổ, chỗ ngồi lại còn cạnh nhau. Cùng lứa tuổi, cùng suy nghĩ nên hai người thân nhau, quen thân như bạn bè từ lâu rồi vậy. Thông qua cô và Thư, cô quen thêm Lam, Thư cũng biết Thanh, dần dần trở thành nhóm 4 bà tám như bây giờ vậy, ở bên nhau rất vui, không nói những tất cả đều rất hiểu nhau, hề cứ rảnh là cả 4 bám nhau không xa rời, chỉ là Thanh lấy chồng sớm, lại bận đi quay phim khắp nơi nên thỉnh thoảng vắng mặt. Nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng tới tình cảm của cả 4.

- Lam, kể về cái tên phá bà coi_ Thư nháy nháy mắt hóng hớt.
- Tên nào phá Lam cơ_ Thanh hỏi.
- Trong 3 tháng qua, nó để ý một thằng_ Du thích chí nói.
- Oa... Kê nào hấp dẫn được phú bà nóng bỏng của tớ vậy_ Thanh ngược mắt long lanh hâm mộ.
- Mau kể đi, dạo này chẳng có gì nóng hổi ngoài chuyện của cậu đâu?_ Thư cũng rất hóng.
- Nhắc tới là bức, mấy cậu biết tớ là thông dịch viên rồi chứ_ Lam hỏi.
- Ờ... Đương nhiên biết_ All
- Đồng đều ghê_ Lam trêu.

Ha ha ha...

- Đang làm thông dịch viên sướng, tớ bị giáng chức đi làm thư kí giám đốc_ Lam phẫn nộ nói.
  - Làm thư kí cũng sướng mà_ Du nói theo cảm nghĩ của bản thân.
  - Đây là thằng chứ đâu phải giáng_ Thanh phát biểu.
  - Chung quy cậu thấy sướng hơn hay khổ hơn_ Thư chốt lại ý kiến của hai bạn.
  - Mấy cậu thật là... Chẳng thông minh tạo nào. Làm thông dịch viên vừa nhàn vừa lương cao, thích bay nhảy khắp nơi. Đằng này, chuyển sang thư kí giám đốc, tuy vẫn được đi nhưng ngày nào cũng phải kè kè theo tên sếp kia, nghe hấn giao phó, cần nhân... Bực bội lắm, lương thì vẫn thế không tăng hơn, có ngu đâu mà làm.
  - Phải đó..._ Thanh tán đồng.
  - Nhưng đâu đến nỗi bỏ việc_ Du thắc mắc.
  - Đúng, Du Du của tớ nói đúng đây_ Thư phụ họa theo.
  - Tớ kí với công ti đó chỉ 5 năm thôi, hết hạn hợp đồng tớ có thể kí tiếp hoặc tới công ti khác cũng được. Thật ra tớ làm cái này 5 rồi, cũng thấy chán, muốn thay đổi, từ lúc còn là sinh viên tớ đã làm rồi.
  - Thấy cậu chán người ta mới cho làm thư kí đó_ Thư thắc mắc.
  - Lúc đổi, tớ thực rất thích. Nhưng mà tớ ghét thằng giám đốc của tớ, tớ căm thù khuôn mặt đều già của hắn.
  - À... Thì ra đó là kẻ đã hấp dẫn phú bà sao_ Thanh reo lên trêu chọc.
  - Ai vậy, thần thánh nào vậy_ Du tiếp lời.
  - Kì tích..._ Thư lại làm người chột.
  - Mấy kẻ vô tâm có còn muốn nghe không?
  - Có chứ_ All
  - Mấy cậu biết lí do đích thực khiến tớ muốn bỏ việc không?_ nói đến đây, cô nàng không còn đáng vẻ vô tư như lúc đầu nữa mà là sự tức giận, phẫn nộ sâu trong ánh mắt.
- Cả ba cô bạn đều kinh ngạc không thôi, họ chưa bao giờ thấy người bạn này có bộ mặt như vậy.
- Lắc lắc lắc đầu..._ All
  - Tớ bị hấn cướp mất đêm đầu tiên rồi_ Lam nói băng quơ, nhẹ nhàng nhưng bi phẫn.
  - Cái gì_ All
  - Cậu trân trọng nhất lần đầu mà_ Du sốt sắng hỏi.
  - Đó là của chồng cậu mà_ Thanh bức xúc.

- Khốn nạn_ Thư không nhìn được chửi bậy.

- Các cậu biết tớ rồi đấy, tớ ăn chơi, sành điệu, phóng khoáng nhưng...

- Nhưng rất trân trọng tình tiết_ All

- Đúng, hôm ấy ngủ dậy, tớ nghĩ chắc mình điên rồi_ nói đến đây hốc mắt Lam đỏ đỏ.

Thấy bạn như vậy, các cô không nhìn được nắm chặt tay Lam, họ biết cô ấy cần nhất sự an ủi.

- Tớ không sao, xã hội bây giờ thoáng rồi, chỉ thấy tiếc thôi_ Lam cười cười nhìn lũ bạn, đây chính bạn của cô đấy, tốt lắm.

- Không được, tớ phải bắt hán chịu trách nhiệm, già rồi còn dâm_ Du không nhìn được đứng phắt dậy.

- Đúng, tưởng giám đốc mà ngon mà, vợ lão ta không đủ thỏa mãn lão đây mà_ Thanh hét lên.

- Đúng rồi, Lam cậu mang bọn tớ tới gặp lão, tớ trả thù cho_ Thư gật gật đầu nói.

- Các cậu nói gì vậy, hán chưa vợ, chỉ hơn chúng ta 1 tuổi thôi_ Thấy lũ bạn mà đang buồn bực Lam cũng phì cười.

- Ghê, trẻ thế. Thế càng tốt, mau mau bắt hán lấy cậu đi_ Du vẫn không chịu ngồi xuống ghế.

- Phải, hán là giám đốc, giàu kinh thiên động địa đấy, tóm lấy hán đi Lam_ Thanh nhảy vào nói thêm.

- Ép hán làm nô lệ của cậu đi_ Thư mắt sáng ngời.

- Máy cậu đúng là hám tiền, hán cũng nói sẽ chịu trách nhiệm nhưng mà tớ ghét hán lắm, sống chung chỉ sợ thêm ghét, tớ muốn chồng tớ phải là người tớ thương cơ. Hơn nữa lần ấy cũng không phải lỗi của hán.

- Là sao_ All

- Tại tớ ngu. Không biết đó là âm mưu

- Haiz...

- Cậu kể xem tên giám đốc kia thế nào_ Du nói

- Cậu nghĩ làm cũng tốt_ Thư nói.

- Lam muốn nghỉ, sao cậu không nghỉ luôn đi, còn định đi Thái làm gì_ Thanh nói

- Tớ là người có trách nhiệm, tớ định hết hợp đồng rồi mới nghỉ, như thế anh ta cũng không bắt bẻ gì được, cũng không thấy khó xử_ Lam nói ra ý nghĩ của mình.

- Chúng mình tôn trọng quyết định của cậu_ All

- Cảm ơn. Hán chính là người đã yêu cầu tớ làm thư kí. Công việc này với tớ mà nói cũng khác thông dịch viên là mấy, chẳng qua là phải soạn một thời gian biểu cho anh ta hằng ngày, pha nước uống, đi vận động hợp và đi xã giao với anh ta,... Tớ thật ra có chút vụng về, thỉnh thoảng pha cà phê đen anh ta thích thành cà phê sữa tớ hay uống, chỉ thỉnh thoảng quên không nhắc anh ta đi gấp đôi tác, đi làm trễ hơn anh ta có một tí, hay cãi lại anh ta một tí, anh trốn việc một tí,... Thế mà anh ta mắng nhiếc tớ không ra gì, còn suốt ngày mỉa mai khinh khỉnh với tớ.

Mấy cái đó tớ nhìn, mình đi làm thuê cho người ta nhìn là phải thôi.

Sau một thời gian tớ quen việc, tớ không phạm phải sai lầm gì nữa. Nhưng trong một lần đi dự tiệc, tớ theo anh ta để thỉnh thoảng chắn rượu cho anh ta, từ lượng chị tốt nên chị không lo. Tớ đi cùng anh ta thì gặp một con mụ, lớn hơn tớ 3 tuổi, xấu hơn tớ mà rõ là kiêu ngạo, phách lối. Cô ta vừa nhìn thấy ông sếp của tớ thì thay đổi bộ dạng trở thành con mèo nhỏ, anh anh ngọt sớt, mẹ nó rõ ràng con lớn hơn cả tuổi anh ta.

Anh ta hình như cũng ngứa mắt cô ta nên không thèm để ý, tự dưng lại kéo tay tớ đi mất, gây hiểu nhầm cho cô ta...

- Ôi kể tiếp đi_ Du thấy Lam dừng lại thì nhắc nhở.

- Từ, uống miếng nước, khát quá... Mà bộ dạng mấy cậu trông ghê quá, học sinh chăm ngoan cũng không chăm chú như mấy cậu đâu_ Lam cầm cốc nước uống vào, tiện thể trêu chọc ba cô.

- Kệ bọn tớ, cậu kể nốt đi..._ All

- Ồ... Biết sau khi đó tớ làm gì không?_ Lam chưa vội kể mà hỏi.

- Không biết... Chắc cậu giúp anh ta nên phối hợp_ Du

- Gần đúng.

- Cậu chạy đi giải thích, nhưng hình như không phải phong cách của cậu_ Thanh xoa cằm phán.

- Thôi, kể đi bà nội_ Thư giục

- Ừ lúc ấy tớ rất tự nhiên để anh ta kéo đi, xong tớ giả bộ nói muốn đi vệ sinh, thật ra là tớ trở lại hỏi thăm cô nàng kia. Tớ bảo cô ta là tớ chỉ là thư kí của anh ta thôi, thật ra sếp tớ cũng rất quý mến cô ta, chỉ là ngại không dám nói nên cố tình tránh mặt. Tớ bảo cô ta chủ động trước đi.

Cô ta tin sái cổ, còn cười cười cảm ơn tớ, nói bọn họ mà thành đôi sẽ tăng lương cho tớ. Ha ha ha...

Các cậu biết không suốt buổi tiệc rượu đó cô ta bám dính anh ta như keo vậy đó, anh ta thì rõ ràng chán ghét từ tận tim ra mà cô ta vẫn lải nhải quanh anh ta. Tớ trốn biệt mất lúc gần hết tiệc mới trở về. Anh ta mặt đỏ lừ nhìn chăm chăm tớ nhưng mà tớ bảo gặp người quen nên anh ta cảm nín không nói được gì. Lúc ấy trong lòng tớ muốn cười đến thổ huyết luôn ý chứ.

Trần Lam này là ai, chọc tớ chỉ có chết.

Đêm đó tớ phải đưa anh ta về mới về được. Tuy về muộn nhưng mà đêm đó tớ ngủ ngon kinh khủng.

Sáng hôm sau đi làm tớ thấy mặt anh ta đen như đất nòi vậy. Lúc mang cafe vào mới biết hoá ra là cái cô gái hôm qua liên tục gọi cho anh ta, lúc ấy nhìn cười thật khổ mà. Tớ cho cô ta số của anh ta đấy, làm người tốt phải làm cho chót.

Mấy ngày sau mặt anh ta vẫn như vậy, muốn phát tiết nhưng tớ làm việc rất tốt nên anh ta muốn phát tiết cũng không được. Những ngày tháng đó thật tươi đẹp.

Nhưng mà tớ không ngờ mình lại là nạn nhân của sự việc mai mối ấy. Trong một lần đi gặp đối tác, anh ta bị bỏ thuốc kích thích, người bỏ chính là cô ta. Cô ta hình như có ý định bắt đền, anh phải lấy em, anh ngủ với em rồi.

Tớ đi theo anh ta, tớ là thư kí mà. Tớ cũng không biết anh ta bị bỏ thuốc. Tớ chỉ nghĩ chắc anh ta say, tớ lúc ấy cũng hơi choáng, tại lão già kia cứ ép tớ với anh ta uống đấy.

Lúc đi anh ta vào khách sạn thì gặp cô ta, cô ta muốn đưa người đi. Tớ thấy cũng chẳng sao nên đồng ý giao người. Chẳng biết thế nào đúng lúc ấy cô ta có điện thoại, cô ta nghe xong mặt xanh như tàu lá chuối rồi chạy mất.

Tớ chỉ thề một câu rồi lại tiếp tục công trình đưa anh ta vào phòng nghỉ. Thế nào vừa vào phòng anh ta liền giờ trò, tớ cũng hơi say nên không kháng cự được. Chuyện thế nào sau đó các cậu tự hiểu.

-..._ không khí đột ngột rơi vào im lặng, không ai biết nên nói gì.

- Vậy anh ta có nói gì không? _ Thư muốn biết tên đó có phải đàn ông không.

- Anh ta cũng sốc, cũng nói sẽ chịu trách nhiệm.

- Xem ra cũng không phải loại tệ bạc gì_ Du nói.

- Vậy sao cậu biết anh ta bị bỏ thuốc_ Thanh phân tích.

- Cái này mình cũng không rõ lắm, anh ta điều tra rồi nói với mình. Anh ta vô tội, nhưng anh ta cũng không phải sạch trách nhiệm. Anh ta cũng đem cô gái kia bỏ tù rồi.

- Thật, tội gì vậy_ Du kinh ngạc

- Mình chẳng quan tâm lắm, nghe nói hối lộ hay bòn rút quỹ gì ý.

- Ừ, cậu thật không sao chứ_ Thanh hỏi.

- Mình không sao, mình nói rồi mình chỉ tiếc thôi.

- Không sao, chuyện qua rồi, thế cậu vẫn đang làm thư kí của anh ta à_ Thư

- Không, mình nói anh ta mình muốn đi làm việc cũ, anh ta cũng chấp nhận. Anh ta kì thực cũng rất tốt, hình như thấy áy náy nên rất tốt với mình.

- Không gặp mặt cũng tốt, tránh dây dưa lằng nhằng_ Du

- Phải đó, nhưng cùng công ti chắc vẫn hay gặp mặt_ Thanh

- Ủ, nhưng mà mình thấy chẳng sao, căn bản mình vẫn không vừa mắt anh ta, cái mồm anh ta đáng ghét lắm, thấy anh ta điềm tốt chẳng nhớ nhưng mình lại nhớ rất kĩ những lời anh ta châm chọc mỉa mai mình.

- Nói chung là Lam Lam nhà mình rất thù dai_ Thư nói.

- Ha ha ha_ All

- Kệ tó.

- Thật không sao chứ_ Du vẫn thấy lo lắng.

- Thật, tó ổn, có khi cái này lại là cơ sở để tó tìm chồng. Nếu tó nói tó mất rồi mà chồng tó thấy không sao vẫn rất yêu tó thì đó là người chồng tốt. Còn nếu anh ta khinh bỉ đòi chia tay tó cũng chấp nhận, anh ta không đáng.

- Lam Lam, cậu nói đúng_ Thư

- Cậu chính là nữ cường của TK 21_ Thanh

- Nói rất hay_ Du

- Thôi, ở đây mà ca tụng. Ăn đi

- Phải rồi, phải ăn chứ_ All

- À đúng rồi, hình như thiếu cái gì tó chưa hỏi_ Du bộc phát nói.

- Cái gì cơ.

- Du thông minh lắm, nhớ rồi. Cậu vừa bảo đi trả thù. Là trả thù tên sếp của cậu hả_ Thư sốt sắng hỏi

- Không, trả thù cô ta, cái con mụ bỏ thuốc ý.

- Ế, chẳng phải cô ta ngồi tù sao_ Thanh thắc mắc hỏi.

- Mới thả ra rồi, nghe đầu hình như cô ta là bồ nhí của lão thủ trưởng, được lão ta bố trí cho người khác chịu tội.

- Ngài thủ trưởng, ấy có phải cô gái này không_ Du nghi ngờ nên nhanh chóng mở điện thoại ra rồi đưa cho Lam xem

- Á... Đúng rồi, sao cậu có ảnh cô ta thế.

- Mình theo dõi ngài thủ trưởng với lão Thành bên xí nghiệp xây dựng. Thấy ông ta đang bóp mông cô ta nên chụp cái, tiện thể lật đổ ông ta luôn.

- Du Du hay lắm, mình tí nữa về cho cậu thêm mấy cái này. Đảm bảo cậu càng viết càng đặc sắc, có khi còn thêm tiền hoa hồng đấy.

- Được, thank you.

- Bạn bè cả mà, mình cũng ngứa mắt lão dê già ấy, cả con cave kia nữa.

- Thế tí nữa cậu định làm gì_ Thư hỏi.

- Mình nghe nói cô ta đêm nào cũng tới đây múa thoát y với lão già kia trong phòng hồi sức ý. Mình lại mới xin được điện thoại của chị nhà nên gọi chị ấy tới góp vui. Tớ rủ mấy cậu tới đây xem đánh ghen. Chà, Du Du nhớ quay phim lại, có khi đây sẽ là vụ đánh ghen nổi tiếng nhất Hà thành năm nay đấy.

- Ok_ Du

- Thực chỉ tới đây xem full HD_ Thanh hỏi.

- Thanh Thanh thông minh lắm, nhưng mà thực sự cũng chỉ tới đây xem phim thôi. Xem cả sự lằng lơ và dê tiện của cô ta nữa.

- Để Lam dùng lời lẽ như thế thì chắc cô ta còn hơn cả thế nữa nhì_ Thư

- Phải, tớ thề lúc bà vợ tới ông ta sẽ bảo vệ cô ta, lão già đó thực chết mê chết mệt ả. Ông ta sẽ không để cô ta bị đánh mà lôi bà vợ về. Sau khi ông ta và vợ về cô ta chơi tầng 2, ra hân sân khấu thoát y cho bàn dân thiên hạ xem, kiểu gì cũng câu được khối đại gia. Cô ta một ngày bận lắm, phải phục vụ bao nhiêu anh, kiếm nhiều hơn tó với các cậu cộng lại đấy.

- Thật ghê tởm_ Du

- Cái đó tớ công nhận_ Thư khinh bỉ nói.

- Sao lão già thủ trưởng kia không biết vậy_ Thanh
- Lão biết nhưng mà không nói, mình lão làm sao thoả mãn được cô ta.
- Lão đó bị ngu à, thế mà vẫn bảo vệ à_ Du kinh ngạc nói.
- Theo tớ biết thì tuy à ngu nhiều, nhưng cũng giúp lão biết được nhiều thông tin có ích nên lão không tỏ vẻ gì, còn vui vẻ thả rong à nữa.
- Sao lại có loại người khiến người ta buồn nôn thế nhỉ_ Thanh
- Lúc mới biết tớ cũng rất buồn nôn.
- Cậu nam nữ, ô uest xã hội_ Thu
- Tớ thế, không viết cho lão thành ăn xin không làm người_ Du
- Biết thế nhưng cậu cũng phải cẩn thận, lão già đó tuy lớn tuổi nhưng khó chơi lắm, đợi giao bằng chứng cho cảnh sát rồi hãy viết bài.
- Tớ biết rồi, nhưng mà nếu không đánh à thì sao thành vụ đánh ghen nổi tiếng được_ Thanh hỏi
- Yên tâm, cái hay ở đây không phải đánh lộn mà ở cái mồm. Bà vợ kia của lão nổi tiếng chanh chua, kịch cồm. Bà ta chửi người có bài bản, có phép tắc, nghe bà ta chửi xong thành fan hâm mộ bà ta luôn ý chứ.
- Ra vậy_ All
- 7 giờ rồi, 9 giờ hai kẻ kia mới đến, tớ với các cậu tranh thủ đi lắp camera đi. Đờ phải quay phim làm gì cho mồm tay.
- Ok

Vậy là 4 cô nàng ra khỏi phòng theo sự chỉ dẫn của Lam, đột nhập vào phòng vip trên lầu, làm xong cả 4 khoái chí ra bàn ở phòng khách uống rượu. Nói chuyện tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Theo thời gian dần dần người vào quán đông hơn. Mới lúc ấy chẳng có mấy ai giờ này thì đông nghẹt. Ánh sáng vàng giờ cũng biến mất thay bằng thứ ánh sáng xanh tím loè loẹt, chói mắt nhức nhối. Phục vụ đi lại cười vui vẻ với khách, đồ ăn thức uống chỉ là phù du trước sự hấp dẫn của những vũ công múa cột nóng bỏng, nữ DJ sexy mở nhạc tung bùng. Khách vào nam thì lịch sự phóng khoáng, nữ thì gọi cậm chết người, cười cười nói nói trong những ly rượu đầy màu sắc, có người táo bạo ôm hôn nhau trong góc tối, mờ ảo. Cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu, xa hoa, trụy lạc đầy cám dỗ.

- Ê. Mấy giờ rồi, Thanh_ Lam hỏi.
  - Cậu tự nhòm điện thoại đi_ Thanh nói lại.
  - Cậu có đồng hồ ở tay, xem hộ tớ đi, không ngoan gì cả_ Lam phê bình.
  - Ha ha ha_ Du với Thu cười nắc nẻ.
  - Gớm, tớ không ngoan đấy, hơn 9 giờ rồi_ Thanh tròn mắt nói.
  - Kia, nam nữ chính tới kia_ Du vừa liếc ra cửa liền thấy người, thì thà thì thọt nói với lũ bạn.
- Nghe vậy cả ba đứa quay phắt lại nhìn, không hên mà nháy nháy mắt nhau cười bí hiểm.
- Ôi chộ ôi, à mặc thế kia thì coi chuông luôn đi cho nó mát_ Lam khinh thường nói.
  - Phải đó, xem xem mình quê mùa chưa này, vẫn mặc đồ công sở_ Thu chẹp chẹp miệng than thở.
  - Nhìn nhìn tay lão già kia, ối giời ối_ Du khích khích nói.

- Nói tóm lại là chương mất chứ gì_ Thanh khinh bỉ nói.
- Ờ_ All
- Vào phòng rồi, Du đâu mở điện thoại coi_ Thư gấp gấp giục.
- Nhanh nhanh_ Thanh cũng vội theo.
- Đây đây, người ta mới vào mà, người ta còn chưa gấp mấy bà gấp gấp cái gì_ Du nheo nheo mắt nói.
- Lam, gọi cho bà cả chưa_ Thư cẩn thận hỏi lại.
- Yên tâm, chị làm việc chuẩn lắm, đúng 15 phút nữa lúc ả không còn vải thì bà cả sẽ vào_ Lam khoái trả kẻ lể.
- Cậu ác quá đấy... Nhưng mà tớ thích_ Thanh sáng khoái nói.
- Hi... Bạn hiền quá khen_ Lam phồng mũi nói.
- Ok, mau đưa mắt ra coi đi mấy nàng_ Du lên tiếng

Nhanh chóng, cả nhóm dán mắt vào màn hình điện thoại của Du, mỗi người lại mang một sắc thái biểu cảm riêng.

Trong màn hình điện thoại chiếu cảnh lão thủ trưởng đang ngồi chòng chọc cười cười vô si trên ghế dài, còn ả kia mẹ kiếp thấy kinh. Cả người ả lắc lư theo điệu nhạc, mỗi một động tác đều vô tình hay cố ý xà xát lên bộ phận nhạy cảm để nó hơi hé ra, ánh mắt hồ li chớp chớp đúng đúng về câu dẫn đàn ông. ả đang tiến dần về phía lão già kia, tùy ý cho nào sờ nắn. Lúc sau ả lại tách ra, rót một ly rượu, cời phất cái áo ngoài ra, còn cái áo lót, ả đổ rượu lên ngực nhảy nhót với lão ta. Lão chồm lên người ả mút lấy mút để, khăn giả đang xem phim bỗng oẹ một tiếng kinh hồn.

Sau màn uống rượu chính là dần dần cời bỏ vương bận. Nhưng cời không phải bình thường, cũng không do lão cời mà phải đích thị ả cời. ả đẩy ngược lão già xuống dưới, ối ối mất lịch sự sờ cái gì của lão ý, trời ơi đúng là xem phim sex mà. May mà mình hơn 18 tuổi rồi, không thì xấu hổ lắm lắm.

Biểu cảm của lão già kia rất đa dạng, sung sướng, lâng lâng, thèm thuồng. ả vớ lấy con dao gọt hoa quả trong phòng đưa tới bên váy, cửa. Chiếc váy rách ra theo đường ả cửa, đến đoạn eo, thì vứt nó đi, lấy tay lão đưa vào bên trong giựt tụt nó xuống, vứt đi đâu ý. Còn lại bộ đồ bikini, ả chưa thềm cời vội. Chạy lảng xãng đuổi bắt với lão rồi để mặc lão bắt được, đánh vào mông. ả lại còn đỏ mặt mới ghê chứ, lưỡi thì liếm liếm môi, chớp mi động động vô tội.

Lão ta hình như không nhìn được nữa rồi, cời hộ cô ta sạch bách chương ngại vật. Giờ thì cô ta khóa thân đúng ý nghĩa của nó rồi, trong khi lão già kia vẫn mặc đồ nghiêm chỉnh.

Chính nó, giờ khắc này, bà vợ cả theo hướng dẫn bên điện thoại của Lam, phá cửa xông vào.

Mặt ả và lão nghệt như ngỗng ỉa, làm cả 4 cười sằng sặc. Bà vợ kia quả đúng là phu nhân cao quý, bà ta xông tới chỗ đang chuẩn bị làm việc của ả và lão đập phá, bà ta tóm lấy lão ở trên tát cho mấy cái, đập được một cái vào bụng cô ta thì bị ông già đó lôi ra. Bà ta bị giữ lại nhưng mà mồm vẫn không quên chửi.

Mày là con đ*, cave, mày cướp chồng bà, bà rạch mặt mày.

Mày ngủ chồng bà, bà nhổ trụi lông mày.

Mày ngực to à, bà cắt bà xẻo, bà bóp ra nước cho mày xem.

Con đàn bà lẳng lơ, không biết xấu hổ, cời chuồng cho ai xem, chỉ có vợ khi trong công viên mới cời chuồng cho người ta xem thôi. Mày còn không bằng nó đâu, mày quyến rũ bao nhiêu thằng, mày ngủ với bao nhiêu thằng. Mày, con đàn bà dơ bẩn. Lão dề già kia, mau buông tôi ra. Ông là thằng súc sinh, mẹ kiếp già rồi còn chơi gái, ông chơi tiếp đi, cho cả ông và đều bệnh luôn, HIV đi để tôi chôn cùng cho. Một cặp tiện nhân, cút ra hôm nay bà không làm đánh chết mày được. Bà về, nhưng nói cho mày biết chỉ cần bà sống, bà hành chết con đ* mày... Khốn kiếp, thằng già mày theo tao về....

Theo bước chân bà cả ra khỏi phòng, cả bốn cười rớt răng. Nhưng mà nhìn lại vào màn hình, kinh tởm không che dấu nổi. ả ta bị chửi mặt như không, cười cười rất vô tội. Nhìn theo bóng lão kia còn vẩy vẩy tiếu nước, hôn gió mới ghê. ả lấy trong túi xách ra một bộ quần áo, mặc vào rồi đi ra ngoài. Trên màn hình chỉ còn lại cảnh vỡ tan hoang của rượu.

Lam nhẹ nhàng biến mất trở lại căn phòng đó tháo camere mini. Xong việc, lại tụ tập với nhau. Chiêm ngưỡng tận mắt sự lẳng lơ của của ả. ả ra ngoài liền rơi vào tay của một đại gia khác, ngồi trong góc hôn hít chán chê rồi đi mất, chắc đi đặt phòng rồi.

Chap 22: Hành trình theo dõi nàng

Trong một góc tối khác, có bốn anh chàng vừa uống rượu vừa nhìn trân trân vào quầy bar, nơi có những cô gái họ thích, họ theo đuổi.

- Ra cô gái kia là Lam_ Ninh Nhật hỏi.

- Phải, không ngờ cô ấy cũng quen Du, lâu lắm rồi tôi không gặp em ấy_ Tả Bích Huyền nói.
- Anh quen tiểu Du_ anh nhướn mày nói.
- Ghen rồi_ Chí khoái trả đáp.
- Quen chứ, tôi là đàn anh luôn chăm lo cho em ấy đấy_ Tả Bích Huyền thân nhiên công nhận.
- Anh cùng trường đại học với cô ấy, chăm lo thì được nhưng đừng có ý gì với nàng, tên xấu xa kia chính chết anh_ Ninh Nhật ghé tai nói nhỏ với TBH
- Cậu đoán đúng rồi, tôi rất thích Du, em ấy rất đặc biệt_ Tả Bích Huyền ngó lơ Nhật, cố tình nói to để chọc tức anh.
- Phải không?_ anh nhẹ nhàng hỏi bằng quơ.

Mẹ kiếp sao ông trời lại cho tiểu Du học chung với tên biến thái Tả Bích Huyền này vậy.

- Đương nhiên, hồi mới vào trường, chính tôi là người đã đón em ấy đi đăng kí ở kí túc xá. Tôi còn cùng học, cùng làm luận văn, vui chơi... với em ấy nữa kìa. Chính tôi còn giúp em ấy xua đuổi đám ruồi muỗi bám em ấy đấy. Giờ ngẫm lại tôi chính là bạn trai hờ của Du đấy_ Tả Bích Huyền anh đây nói thật.
- Thế sao, nhưng cũng chỉ là hờ thôi, không phải chính_ anh ghét bỏ nói.
- Chẳng qua tôi không thích làm chính thôi, hờ mới vui_ TBH đắc chí nói.

Không ngờ cô lại thân với tên này tới vậy. Nói ghét bỏ chính là anh ghen tị, 4 năm sinh viên của cô tên này đều có mặt, anh chỉ tồn tại trong 2 năm cuối thời học sinh của cô. Nói không ghen tị chính là nói dối. Mà đã thế tên này còn khoe khoang chọc tức anh, nếu anh ta không phải cháu trai ngoan của ông già thì ngay sau câu bạn trai hờ là anh đã cho anh ta một cước rồi.

Chẳng hiểu bác trai bác gái lành thế sao đẻ ra cái tên đáng ghét thế này nữa, hôm nào phải về méc bà nội để bà dạy dỗ anh ta mới được.

- Anh Huyền, thế rốt cuộc anh thích Du hay Lam_ Chí nhảy vào hỏi.
- Ngụ ngốc, anh ta không tư cách thích Du_ anh lừ lừ thẳng bạn nói, thật nhảm nhí.
- Phải rồi không có tư cách. Nhưng tôi hơn cậu, tôi được ngủ với tiểu Lam rồi_ Tả Bích Huyền kháng khái chọc chọc lại
- Ha ha ha, thế tôi theo đuổi Thư được không?_ Ninh Nhật thấy vậy liền góp vui.
- Ngụ ngốc_ All
- Mấy cậu nói ai ngu_ Ninh Nhật tự dung bị chửi thì thẹn, tức tối nói.
- Ninh Nhật, cậu thật lòng à_ anh hỏi.
- Định bỏ cả rừng hoa à_ Chí bồi thêm.
- Tu chí làm ăn rồi sao_ Huyền phụ đạo nốt.
- Thật, từ lần cô ấy khoác tay nói tôi là bạn trai thì tôi đã nguyện làm thật rồi, cứ thấy cô ấy là tôi lại muốn nói, mình đi cục dân chính đi_ Nhật sốt sắng nói.
- Khó tin quá_ All
- Các cậu tin hay không thì tùy, tôi thấy Chí có vợ rồi nên tôi cũng muốn có vợ_ Ninh Nhật chớp chớp mắt khẳng định.
- Anh tin chứ, cố gắng lên_ Huyền vỗ vai Nhật tán thưởng.
- Nếu cậu thực tâm thì tôi không cần, nhưng đừng làm tổn thương bạn của Du nếu không..._ anh không nói gì thêm nữa.
- Ăn đám của chị hai ngay, Du Du từ bé đã võ công đầy mình, cậu làm tổn thương người cô ấy thương cô ấy có chết cũng sẽ giết bằng được cậu_ Chí giải thích nốt.
- Tôi biết rồi, nghe như mấy cậu không tin tôi vậy, tôi là loại người đó sao_ Ninh Nhật
- Thì là loại đó mà_ All
- ...
- Tôi nhớ ngày tôi lấy Thanh, Du làm phù dâu. Cô ấy đã đâm tôi một cái vào bụng, cô ấy nói. Thanh mà có chuyện gì buồn lòng về tôi chỉ cần cô ấy biết,

cô ấy sẽ cho tôi thanh bại danh liệt. Tôi biết cô ấy làm được, đừng nhìn cô ấy chỉ làm nhân viên nhỏ trong công ti của Tường, cô ấy mà thích làm giám đốc cũng có thể đó.

Tôi hứa sẽ đối tốt với Thanh xong cô ấy mới thôi dần mặt tôi. Tường cậu biết rồi đấy, Du từng nói nếu cô ấy mà là con trai cô ấy sẽ lấy Thanh. May mà cô ấy là con gái nên tôi mới lấy được Thanh về nhà_ Chỉ nhớ lại mà cười cười.

- Tôi biết, cô ấy rất trọng tình cảm_ anh dường như cũng nghĩ lại cảnh tượng ấy.
- May thật, nếu cô ấy là con trai chẳng phải Thư và Lam cũng là của cô ấy sao_ Ninh Nhật nói.
- Có thể lắm_ Chỉ nghĩ nghĩ rồi nói.
- Không đâu, cô ấy là con gái mà_ Huyền dốc ra hiện thực phụ nhận.
- Anh không biết thế nào là giả sử hả_ Ninh Nhật nói.
- ...

Ở đầu bên kia đột nhiên Du hát xì một cái. Mẹ lại bị ai nói xấu rồi.

- Cảm à Du_ Lam lo lắng hỏi.
- Du sao vậy_ All
- Mình không sao, ngứa mũi thôi.
- Thôi, mình về đi, hôm nay có ai muốn ngủ chung không?_ Lam lắc lắc chìa khoá xe hỏi.
- Có, ngủ nhà cậu chứ_ Thư nhanh mồm nói.
- Giống lần trước_ Thanh hỏi.
- Về nhà cậu quấy tiếp hả_ Du nói.
- Đúng vậy, hôm nay mấy đứa mình ngủ chung đi_ Lam hứng chí nói.
- Ok_ All

Lam đứng lại đưa thẻ cho nhân viên tính tiền còn Du đi lấy xe, Thư và Thanh cùng nhau chờ ở ngoài cửa.

***

Thấy các cô ấy ra ngoài các anh chàng cũng hết hứng đi về, định đuổi theo mấy cô để được đưa nàng về. Đột nhiên Chí có điện thoại, nghe được một lúc thì mặt méo xệch, ai oán.

- Mấy cậu mau đến bảo mấy cô kia trả người cho tớ. Thanh Thanh yêu dấu nói sẽ ngủ cùng mấy cô gái kia, tớ khăn đơn gối chiếu làm sao mà ngủ nổi_ Chí bỏ ra bàn trách cứ
- Đáng đời_ All
- ...
- Du uống ít rượu nhất nên cô lên thay Lam lái xe. Bốn cô nàng vừa đi vừa hát, cảnh đêm càng trở nên tuyệt đẹp hơn trên chuyến xe tình bạn ấy.
- Tình yêu là gì, phù du, phù phiếm, nắm chắc là hạnh phúc, vượt mất là niềm đau.
- Chỉ có ở đây, tình bạn vĩnh hằng, tốt đẹp, hạnh phúc vĩnh viễn cửu cửu.
- Du à... Thư à... Thanh à... Lam yêu các cậu_ gió thổi bay mái tóc vàng hoe của Lam, hơi rượu khiến mắt cô ấy trở nên lấp lánh, tuyệt đẹp như đưng cả ngàn vì sao vậy.
- Chúng tớ cũng yêu Lam_ All
- Ha ha ha... Tiếng cười vang vọng mãi trong đêm.
- Sao sáng, trăng sáng, đôi mắt em sáng, tất cả bùng lên trong màn đêm u tối, đêm nay là đêm duy nhất, của đôi ta...
- Du hát hay quá_ Lam cười cười nói.

- Để tớ hát tiếp... Bên em bên em mỗi giây, yêu em yêu em mỗi phút, thời gian ơi xin để em bên tôi..._ Thư vẫy tay hát.

- Đến Thanh nào_ Lam bắt nhịp

- Đêm nay là đêm duy nhất, của đôi ta... Em mãi là em duy nhất, của riêng anh... Anh yêu em..

- Vỗ tay_ Lam há miệng cười sung sướng

Bốp bốp bốp...

- Đùng đi làm nữa, chúng ta đăng kí thành một ban nhạc đi_ Thư phát biểu ý kiến.

- Được đó, Du đi xin sếp cậu đi, anh ta cho ngay đấy_ Lam trêu

- Mấy cậu đi mà xin

- Ha ha ha_ All

***

Phản chiếu sự vui vẻ của chiếc xe đồ rực phía trước, chiếc xe màu đen lẳng lẳng đi theo nó bên trong không khí lạnh như tờ. Chí cô đơn thương nhớ vợ đang cầm lái, bên cạnh là mặt sát thủ của anh, đằng sau là Tã Bích Huyền và Ninh Nhật đưa mắt ra ngoài ngắm cảnh. Không ai nói với ai câu nào, nhưng đều có mục tiêu chung, phía trước đang chờ cô ấy, tôi nhất định đi theo.

Chiếc xe đồ dừng chân tại một ngôi nhà ba tầng màu trắng tinh khôi, Lam không thèm mở cửa mà nhảy phát xuống xe, oai phong cầm chìa khoá ra mở cổng. Hai nàng kia cũng xuống theo, Du thì vẫn ngồi lại, thấy cổng đã được mở ra thì lái xe vào. Chẳng mấy chốc cả căn nhà sáng lên, bóng dáng của các cô gái cũng biến sau cái cổng sắt ấy.

- Vào nhà rồi. Các cậu ở đâu tôi chờ về_ Chí lên tiếng đầu tiên sau chuỗi thời gian ngắn im lặng.

-...

- Ê... Ngủ hết rồi à_ tiếp tục gọi.

- Không muốn về_ Ninh Nhật thương tâm nói.

-...

- Mấy cô gái ngủ tôi không yên tâm, tôi ở đây canh cho cô ấy ngủ_ anh mắt vẫn nhìn vào ngôi nhà ấy mấp máy môi nói.

-...

- Ra đây là nhà Lam, tôi ngắm nghía cái đã_ Huyền

-...

Thế tức là muốn ở đây, không về chứ gì.

- Thế xuống xe đi, tôi về. Vợ không có nhà, tôi phải quán xuyến nhà cửa, đầu rảnh như lũ ế các cậu_ Chí bực bội quát.

- Tôi không ế, tôi đang theo đuổi vợ_ anh thản nhiên nói.

- Tôi ngắm nhà vợ tương lai_ Huyền

- Tôi đi theo vợ sắp cưới tới_ Nhật.

-...

Vậy là cả đêm đó, bên ngoài ngôi nhà ba tầng nhỏ xinh, một chiếc xe lạ vẫn nằm yên ở đó. Đêm nay, có 4 anh chàng không ngủ, có 4 nàng nắm tay nhau đi vào giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tươi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trong phòng ngủ, Du là người dậy đầu tiên. Cô chưa vội đánh thức mấy bạn mà cẩn thận vệ sinh rồi vào bếp nấu bữa sáng.

Sau cô thì Thư cũng dậy, Thư tiện thể khua luôn hai nạng kia dậy luôn. Cùng nhau xuống nhà thì đã có bữa sáng trên bàn, Du của họ lúc nào cũng rất chu đáo.

- Hi..._ All

- Buổi sáng tốt lành các cậu, lại đây ăn sáng đi. Cháo thịt của Thanh, cháo quẩy của Lam, bánh bao của Thư và một ly sữa tươi_ Du chỉ chỉ chỗ ngồi phân phó.

- Bạn Du tôi number one_ Lam hát.

- Cung dễ sợ_ Thanh chồm lên thom chọt vào má cô một cái thật kêu.

- Ngoan lắm bấy bỳ_ Thư véo má cô cung chiều

- Ăn đi, xong còn đi làm_ nhận lời khen của các bạn nhưng cô cũng không quên dặn họ thưởng thức.

- Chiến thôi_ All

Ăn uống xong, Thanh rảnh nhất, cô nàng xung phong rửa bát để mấy bạn thay đồ đi làm. Nơi tụ tập chính của các cô là nhà Lam nên cũng để vài bộ quần áo và đồ đạc ở đây, ba mẹ Lam ra nước ngoài làm ăn nên không ở nhà, cô ấy chính là bá chủ một phường. Thanh vừa quay xong một bộ phim, đang trong kì nghỉ để chọn kịch bản quay tiếp nên ở lại dọn dẹp cho Lam nhà cửa rồi mới bắt xe về. Còn cô và Thư thì được Lam chờ tới công ti xong nàng ta mới lại đến công ti của nàng.

Hai giờ sáng, anh chàng Chí quá buồn ngủ nên lái xe về nhà, tất nhiên mang theo cả ba tên còn lại. Về tới nhà Chí mặc kệ họ lên tắm rửa rồi ôm gối vợ yêu ngủ, anh xem đây như nhà mình nên xông thẳng vào phòng khách ngủ, còn Nhật và Huyền, hai kẻ hơi xa lạ với nơi này nên tranh nhau cái sofa ngoài phòng khách ngủ.

Lúc Thanh trở về nhà thì thấy hai thằng đàn ông xa lạ đang nằm ngược lại trên cái ghế nhà mình thì hoảng hốt. Cô nàng còn tưởng mình đi nhầm nhà, chạy ra thấy số nhà đúng 30 thì mới an tâm. Không kịp nghĩ ngợi cô nàng chạy về phòng ngủ, thấy chồng thì trái tim mới được cất xuống. Cô trèo lên giường lay lay chồng dậy.

- Anh yêu...

- Vợ về rồi à_ Chí ngáp ngáp nói.

- Anh ơi. Sao nhà mình có hai kẻ lạ hoắc ngủ vậy, bạn anh hả_ Thanh hôn chụt một cái vào má chồng hỏi.

- Ủ, chúng bị vợ đuổi nên nương nhờ anh. Kệ chúng, tí nữa anh sẽ đuổi đi, vợ không cần lo lắng_ nhận được nụ hôn buổi sáng của vợ yêu Chí tỉnh ngủ hẳn.

- Không sao, không phải kẻ trộm là được. Anh còn buồn ngủ không, ngủ đi. Nếu không buồn ngủ, em nấu anh bữa sáng_ Thanh ngọt ngào nói.

- Ủ, anh muốn ngủ. Vợ ôm anh ngủ, ngủ cùng anh thêm lúc nữa, không có em anh ngủ không ngon_ Chí dụi dụi vào ngực cô nàng nỉ non.

- Được, em ngủ cùng anh_ thương chồng nên Thanh nằm xuống, xà vào lòng anh chàng ngủ, thật sự cũng hơi mệt, thời gian trước quay phim bắt kẻ ngày đêm nên thèm ngủ, giờ phải tranh thủ ngủ bù.

Vậy là cặp vợ chồng gia chủ lại ân ái ôm nhau ngủ. Dưới phòng khách, Huyền đã tỉnh, anh ta cầm lấy áo khoác ra khỏi nhà, bắt xe về căn hộ của mình tắm rửa rồi đi làm. Ninh Nhật và anh cũng tỉnh ngay sau đó, anh thần nhiên lái xe của bạn Chí đi về, đến nhà thì vứt bỏ nó cho Nhật, dù sao tên Nhật này cũng chưa đi làm, hẳn rảnh rang thì tự trả xe về cho chủ đi.

Anh lần đầu tiên đi làm muộn nhưng rất ung dung, anh là sếp mà đi muộn ai dám phê bình chứ. Vào phòng, ngồi vào bàn việc đã thấy một đồng giấy tờ chất cao như núi. Anh chỉ việc đọc, ôn thì kí không ôn thì trả về cho làm lại nhưng cũng mệt đến nát óc. Giới giải trí này lắm lúc làm anh đau hết cả đầu, cha già tiến quân vào ngành này làm gì không biết, cứ mở nhiều ngân hàng với khách sạn có phải nhẹ đầu hơn không.

Quá nhàm chán anh lại kết nối máy với chị thư kí.

- Giám đốc_ chị xinh đẹp nói.

- Chị gọi cho quản lí Giang xem Du cô ấy có ở công ti không?

- Dạ_ dập máy, chị Mai muốn chửi thề, sao mình suốt ngày mang tiếng ác không nè trời.

- Xin chào, trưởng phòng ý tưởng sáng tạo nghe_ Giang Ngân Ly nói theo bản năng.
- Chào, tôi là thư kí giám đốc, hôm nay phòng mình có ai phải ra ngoài không chị_ Thư kí Mai hỏi dò
- Không, mọi người đều đang làm việc _ chị Giang lại tiếp.
- Vậy sao, chúc phòng mình làm việc tốt, tạm biệt
- Tạm biệt_ chết rồi, sao công ti dạo này quản người ghê thế nhỉ, chị Giang vô tâm nghĩ.

Chị thư kí xinh đẹp nhanh chóng báo lại với anh sếp, thấy mặt mày sếp giãn nở ra chị mới khoan khoái trở lại làm việc.

Anh thấy cô ngoan ngoãn làm việc trong phòng thì rất vui, không nhìn thấy cô nhưng biết cô ở cùng mình trong một toà nhà làm việc cũng khiến anh vui vẻ. Tâm trạng vui vẻ nên anh làm việc rất mau lẹ, chẳng mấy thì hết ngày.

Kim đồng hồ vừa nhảy sang phút thứ 60, tròn 5 giờ chiều anh vớ lấy áo vét băng băng xuống nhà xe lái ra sảnh công ti chờ người. Anh phải nhanh chân mới được, ngộ nhờ cô lại bị mấy cô gái kia kéo đi mất như hôm qua thì anh thật thiệt thòi, anh chỉ mới gặp lại cô thôi, anh xa cô tận 6 năm đấy, sao họ cứ tranh cô của anh cơ chứ.

Thư và cô khoác tay nhau ra khỏi công ti, hôm nay theo lịch trình họ sẽ đi ăn vịt quay, Thư chủ trì, cô chủ chi.

Anh vừa thấy bóng cô thì dần dần tiến lại, chẳng mấy chốc đã chặn đường đi của hai người.

Cô kinh ngạc há hốc mồm, tên này lại giờ trò gì đây. Thư láu cá hơn nháy nháy mắt không khép được mồm, trong lòng cô nàng đang gào thét, mùi gian tình nồng quá!!!

- Ấy sếp, hết giờ rồi anh còn có việc cần căn dặn sao_ Thư nói.
- Cô về một mình được không?_ anh chẳng vòng vo tam quốc mà nói thẳng.
- Được chứ, tôi đi đây_ Thư sáng khoái đáp ứng, một lần nữa cô ấy lại gào thét Oa, sếp cool quá!!! Đẹp trai quá cơ!!!
- Cậu không phải về cùng tớ sao, đi thôi_ thấy tình hình không ổn nên cô kéo tay Thư giục giã, con nhỏ này bị cậu ta mê hoặc rồi hả, bạn thân cũng không giúp. Đi theo nhỏ này cẩn thận mình bị bán lúc nào không biết quá.
- Cảm ơn_ anh không để ý tới thái độ sốt sắng muốn chuồn của cô mà lịch sự cảm ơn Thư. Dứt câu, tách cái tay đang khoác của cô ra nắm tay, lôi đi.

Kèm theo một câu chân thành ra lệnh.

" Tiểu Du, phải về sớm. Là con gái không nên la cà "

- ..._ trên trán nổi rần rần 3 vạch đen.
- Hắc hắc..._ theo bóng của ngài sếp, Thư cười thô bị, hét lớn
- Sếp, nhớ cho em yêu tôi ăn no nha!!!

Anh không đáp lại mà chỉ giờ ngón cái ra đằng sau, biểu thị, tốt lắm, tăng lương. Còn về phần cô, cô sống có chết thoát khỏi gọng kìm của anh, cái miệng lo lổ om sòm.

- Lâm An Tường, buông chị ra, buông chị ra. Con nhỏ đáng ghét kia, bà hận người...

Không tình nguyện bị ngồi lên xe, cô tức mặt đỏ bừng. Tên này đúng là hiểu cô, giữ chặt hai tay cô, tay cô mà không bị giữ cô cho cậu ta đo đất rồi. Tức chết mà, nhìn khuôn mặt đắc ý của cậu ta lại càng ghét, Du ới phải bình tĩnh, không nên chửi bậy...

- Thắt dây an toàn vào_ anh nhìn chăm chăm cô ra lệnh, đứng chết ông chủ lớn.
- ..._ không động

Biết ngay cô dối, càng tốt càng có lí do ôm cô. Anh chồm lên người cô, kéo sền sệt cái đai mắc qua người cô rồi mới lưu luyến rời đi, trên người cô có mùi thơm riêng của phụ nữ, không phải nước hoa, rất dễ chịu.

- Cậu..._ cô cầm nín không nói được gì, mẹ kiếp tên này thật dai cho cô mà chồm hẳn lên người, dám lợi dụng bà hà, bà cầu chết cậu.

Hai mắt cô phùng phùng lửa, phóng ma trao cầu mạnh vào eo của anh, lắc mắt quay đi, không thèm đếm xỉa tới anh.

Anh thật ra đau lắm nhưng mà trên mặt không tỏ vẻ gì, thần nhiên lái xe đi, chỗ eo kia chắc lại tím một mảng rồi.

- Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với cậu.

- Chuyện gì?

- Cho cậu tới đây đã...

-..._ cô không hỏi thêm gì nữa

Khởi động xe lái về hướng ngược lại, suốt dọc đường không ai nói thêm câu gì, họ biết trong lòng mình vẫn còn mối nghi ngại nên khó có chủ đề hay ho để nói.

- Cậu muốn đưa tôi đi đâu_ cô lên tiếng trước, cái tên quái đản này lôi cô lên xe, đi mãi vẫn chưa đến nơi.

- Tới rồi cậu sẽ biết_ anh nói.

Màn im lặng lại đổ bộ vào chiếc xe.

Khoảng 15 phút sau rốt cuộc anh cũng dừng xe lại, khung cảnh trước mắt khiến cô kinh ngạc.

- Đến rồi_ anh lại quay sang tháo dây an toàn cho cô, bước xuống.

Cô cũng mở cửa xe đi xuống, đây là trường đại học của cô, cô bước ra khỏi nơi này hơn 2 năm rồi, khung cảnh cũng có chút thay đổi, đẹp hơn ngày xưa nhiều.

Cô ngơ ngác ngác nhìn ngắm lại, bước chân theo thói quen tiến vào khu lớp học, cô hình như bỏ quên anh rồi.

Trường đại học này không cho cô những ngày tháng viên mãn nhất như trường cấp ba nhưng lại là nơi dạy cô cách trưởng thành đúng đắn nhất. Ngày trước hành trình đi học của cô chỉ từ kí túc tới trường rồi ngược lại. 4 năm cô chỉ loanh quanh trong trường, thư viện, giảng đường, bạn bè cũng ít, không thân lắm, thầy cô lại càng xa lạ, chỉ gặp mặt trong mỗi tiết học.

Gần tới dãy lớp học cô đổi hướng ra ngoài sân, ngồi xuống chiếc ghế đá quen thuộc. Khoảng lặng ủa tới, tâm hồn thả lỏng hơn, lòng cũng nhẹ hơn. Cái trường mà cô cho rằng chán nhất sau bao năm lại trở lại cô chưa xót nhận ra rằng nó là nơi cô nhớ nhất. Năm tháng đại học của cô chỉ có một mình cô, cô lên thư viện đọc sách một mình, ăn uống một mình, rảnh lại ngồi tại đây ngắm các bạn khác vui chơi. Cô rất nhớ cái một mình ấy, cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn mà rất tự do, sâu trong nội tâm của cô rất thích yên tĩnh, thích ngắm nhìn mọi người qua lăng kính của đôi mắt, một niềm vui kì lạ. Quá trình trưởng thành trong im lặng ấy cho cô sự bình tĩnh, mạnh mẽ, kiên cường, vô tâm.

Nó trái ngược hoàn toàn với năm tháng cấp ba, cấp ba của cô nhiều bạn, nhiều trò vui, nhiều nhất vẫn là sự ngây ngô, trong sáng.

Năm tháng qua đi, cô không mất đi nét ngây ngô, cũng chẳng thiếu đi sự vui vẻ hoạt bát, nghịch ngợm mà là đón nhận thêm một nội tâm kín đáo, dè dặt nhờ nụ cười vui vẻ bảo vệ, vĩnh viễn nụ cười ấy sẽ giúp cho nội tâm cô cứng cáp, chín chắn hơn, cô cũng không phủ nhận nó vô tâm với cụm từ tình yêu hơn nhiều. Ở tuổi này, cô quý trọng nhất gia đình, sự nghiệp, bạn bè... Không có chỗ cho tình yêu ở lại.

Cô nhìn về hướng kí túc xá, phòng nào cũng sáng đèn, nơi đó là nơi cô từng ở, giờ là của các em khác rồi.

Bàn tay lạnh giá của cô chột bị ai đó nắm lại, kéo cô ra khỏi dòng cảm xúc dạt dào miên man. Cô ngược mắt xuống, tay cô lúc nào cũng lạnh ngắt, giờ nó đang được ủ ấm trong lòng bàn tay của anh. Cô khó hiểu nhìn, muốn rút lại, nhưng cậu ta lại cầm chặt hơn.

- Cậu biết tại sao tôi đưa cậu tới đây không?_ anh thoả mãn nắm chặt tay cô, từ lúc xuống xe tới giờ anh bị cô lãng quên, mới nắm tay cô có xú à, muốn rút ra ư, không có cửa đâu.

Cô không nói mà chỉ lắc đầu.

- Tôi muốn tới xem nơi cậu từng học_ anh nhìn sâu vào mắt cô nói.

- Làm gì chứ, cũng không có gì đặc biệt_ cô hất mặt, tránh ánh mắt của anh bạo gan nói lớn.

- Đặc biệt mà, dù sao cậu cũng đã từng vui buồn ở đây, tôi rất hiếu kì, tôi muốn biết thứ mà tôi không thể chứng kiến về cuộc sống của cậu trông như thế nào_ anh thất vọng nói, sao cô không nhìn thẳng vào mắt nhĩ, lần nào cũng thế, anh rất muốn nhìn thấy đôi mắt sáng của cô.

- Cậu rảnh thể nhưng tôi thì không, tôi muốn về nhà_ cậu ta muốn thấy thì tự đi đi, lôi cô theo làm gì. Cuộc sống của cô, cậu ta xem xét làm gì, vô ích.

- Từ Vân Du, lúc nào cậu cũng phủ phàng như vậy.

- Phải đó, cậu tức giận à, giận thì giận đi.

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Nếu là chuyện 6 năm trước thì khỏi cần, tôi nói rất rõ với cậu rồi, tôi quên rồi.

- Tôi không quên được. Bao năm qua, tôi luôn rất khó hiểu, tại sao cậu đọc thư rồi mà lại không tha thứ cho tôi, tôi đã nói rõ trong thư như vậy_ anh càng nói càng siết chặt lấy tay cô.

Anh thật sự đã không nhận được nữa rồi. Anh buồn anh nhớ 6 năm rồi, anh trở về không mong nhất chính là sự lạnh nhạt của cô. Anh sợ nhất là sự lạnh nhạt không quan tâm của cô, anh nhớ cô lắm, cô không biết.

Cô bị đau nhưng không nói, rốt cuộc là thư gì, tại sao lần nào gặp mặt cậu ta cũng nhắc tới nó, biểu hiện bất hạnh như vậy.

- Thư gì. Tôi không hề nhận lá thư nào của cậu hết, cậu làm sao thế.

- Cậu lại như thế?

- Lâm An Tường, cậu đừng quá đáng, tôi nhắc lại suốt 6 năm qua một lá thư của cậu tôi cũng không có thấy đâu.

- Tôi chỉ viết một lá thư duy nhất, chính là tất cả hi vọng của tôi. Tôi ở Mĩ chờ đợi, tất cả chỉ vì lá thư ấy.

- Cậu ở Mĩ chờ, chờ cái gì, tôi chẳng hiểu cậu nói gì suốt từ nãy tới giờ. Rốt cuộc cậu đang ám chỉ cái gì, nói rõ ràng đi. Tôi cũng muốn làm rõ mọi chuyện, để xem cậu còn có thể bày ra bộ mặt oán trách thế này nữa không!!!

- Tôi không oán cậu, tôi chỉ muốn..._ anh muốn nói thêm anh muốn cô đừng ghét bỏ anh được không...

- Muốn gì, cậu nói đi. Thư gì, cậu để đâu, cậu không bảo tôi sao tôi biết đường đọc_ đột nhiên cô bộc phát tính trẻ con, mặt cậu ta ửng đỏ kia mà.

- Thư trong quyển sách tôi nhờ Chí đưa cho cậu.

- Thư, sách, Chí. Đúng là Chí có mang cho tôi quyển sách nhưng không có thư, cậu không phải bịa chuyện.

- Tôi không bịa chuyện, trong quyển sách tôi đưa cậu, trang 88 - ngày sinh nhật cậu, tôi đã kẹp vào đó một lá thư, tôi nói tất cả, tôi nói tất cả..._ anh không chịu nổi, nói thẳng ra, anh không tin nói rõ như vậy mà cô vẫn còn trốn tránh.

Cô kinh ngạc, cậu ta nói cái gì vậy. Quyển sách đó cô đọc nó bao nhiêu lần, trong đó chỉ có nước mắt của cô chứ chẳng có gì, cậu ta nói vậy là muốn gì đây, chê cô ích kỉ sao.

- Tôi khẳng định, tôi không nhận lá thư nào của cậu. Nếu nó thật sự tồn tại, tôi cũng đã nói, tôi thấy cậu không có lỗi gì với tôi. Đi du học là lựa chọn của cậu, tôi chẳng là gì quản được. Cậu xin lỗi, tôi nhận. Tôi không hề trách cậu, cậu vẫn là bạn tôi_ cô mặc kệ anh, nhẹ nhàng nói. Chuyện cô không biết thì chính là không biết, cô là loại người ích kỉ như vậy sao. Cho dù cậu ta không thích cô nhưng chẳng lẽ không hiểu tính cô sao, nực cười.

Thái độ cứng rắn của cô khiến anh nghi hoặc. Nếu như những gì cô nói, hẳn cô không nhận được, cô cũng không biết tình cảm của anh, có lẽ cô vẫn tưởng anh thích Bách Hợp.

Anh có nên nói ra tình cảm của mình cho cô hiểu không?

Anh sợ cô bất ngờ, không tin, cô không bao giờ tin anh yêu cô, cô chỉ tin những gì cô thấy, cô thấy anh tặng hoa cho Bách Hợp, thấy anh bênh vực em ấy, thấy anh chê bai cô ấy trước mọi người...

- Tiểu Du, có lẽ cậu không tin nhưng chuyện của tôi cậu quản được, còn chuyện tôi với cậu là bạn. Tiểu Du à, làm bạn cậu tôi không cần_ anh chán ghét cụm từ bạn của cô, sao cô cứ nhắc đi nhắc lại làm bạn với anh vậy, anh không muốn, nếu chỉ muốn làm bạn với cô thì anh về đây làm gì cơ chứ, anh ở luôn bên ấy cho xong!!!

- Cậu..._ cô cầm nín, cô đã xuống nước như vậy, làm bạn với cô thì sao, cậu ta dám nói không cần.

Thấy bộ mặt đỏ lên vì giận của cô, anh thở dài. Cô lúc nào cũng hiểu sai ý của anh, anh thắc mắc cô ngu hay giả ngu với anh nữa.

- Tôi sẽ tìm lại lá thư năm đó, tôi muốn cậu đọc nó, tôi muốn sự tha thứ từ tâm hồn cậu, tôi muốn biết suy nghĩ trong lòng cậu. Lá thư ấy sẽ là câu trả lời cho cả cậu và tôi, tôi nhắc lại, tôi không cần làm bạn cậu.

Đi thôi, tôi đưa cậu về_ chẳng muốn to tiếng với cô thêm nữa. Cô tức lên mà không nói hẳn đêm sẽ suy nghĩ nhiều. Anh thương cô như vậy, cô lại vô tâm không biết gì.

Đứng trước mặt cô là tấm lưng của anh, nó rộng nhưng có nét cô đơn khiến cô nghi hoặc mọi thứ. Cô không biết bức thư ấy quan trọng thế nào mà cậu ấy muốn cô nhất nhất phải đọc. Kể cả cô nói cô tha thứ cho cậu ấy, cậu ấy cũng không cần. Cô phải làm gì mới đúng đây. Cô không rõ rốt cuộc cậu ấy bày đủ trò như vậy chỉ đơn giản để xin lỗi cô hay còn ý gì khác, cô hiện tại không dám tin cậu ta có tình ý gì với mình, cô từ lâu đã phong bế đoạn tình cảm ấy rồi. Cô không quên nhưng chưa hẳn là nhớ. Cô không muốn tự mình đa tình. Cô qua cái tuổi ấy rồi.

- Lá thư ấy rất quan trọng sao?_ cô chớp mấy môi hỏi.

- Tôi cũng không biết_ anh bất đắc dĩ nói, nó sẽ quan trọng nếu cô thấy cần, nó mất giá trị nếu cô thấy không quan trọng.

- À..._cô hỏi.

- Từ Vân Du, cậu có ghét tôi không?

- Có_ cô nói thật cũng là nói dối.

- Ha ha ha... Vậy cậu không thể tin lời tôi nói rồi_ anh cười khỏ.

-...

- Cậu ghét tôi vậy mà, sao chấp nhận tôi chứ, tôi là thằng hề trước mặt cậu rồi.

-...

- Tôi phải làm sao với cậu đây, tiểu Du.

-...

- Tôi biết cậu không tin mà, tôi biết cậu vẫn ghét tôi vậy mà còn làm phiền cậu.

Những lời anh nói khiến cô xao động, chưa bao giờ cô thấy một Lâm An Tường tự trách đến vậy. Vì cô sao, cô thực không muốn thế.

Trong không gian u tối, gió nhẹ thổi, chốc chốc lá trên cây rụng xuống, một cơn mưa lá thổi tới. Trong bóng tối, mảng im lặng đè ập lên họ. Một người đang đấu tranh giữa tình cảm và lý trí, một người tìm kiếm sự yên tĩnh. Anh muốn nắm lấy, tại sao cô lại đẩy ra, xin cô đừng đẩy nữa có được không? Tiểu Du à, cậu thử đón lấy tôi được không?

Cô nhắm mắt lại cảm nhận, hình như cô đã hiểu rồi. Một lần nữa mở ra, ánh sáng trong mắt cô bùng lên, cô sẽ thử nghe theo nó lần cuối.

Nhìn sâu vào mắt anh, cô khẽ mỉm cười, Lâm An Tường mong rằng tôi không hiểu sai ý cậu.

- Tôi ghét cậu. Nhưng tôi tin cậu. Tôi sẽ chờ, chờ cậu xoay chuyển được tôi.

Cô thấy nụ cười khỏ của anh. Cô rung động, cô xót. Cô muốn tin cậu ấy, cô sẽ thử tin vào cái cô lo sợ kia. Cô muốn chờ đợi một cái gì đó, hôm nay cô phó mặc cho tình cảm. Linh cảm mách bảo cô, hãy hé mở thử xem, biết đâu cầu vồng lại xuất hiện.

Nụ cười của cô chưa hề tắt sau câu nói ấy.

Anh run run sững sờ. Hạnh phúc bủa vây, cô ấy rất cuộc cũng mở lòng rồi. Cô ấy chịu hiểu rồi, đây là tín hiệu tốt. Cô ấy vẫn có chút gì đó đặc biệt cho anh, anh biết nó nhỏ nhưng nhỏ còn hơn không, anh biết rồi, anh sẽ cố gắng mở rộng ra.

- Cậu thừa nhận rồi nhé_ anh ôm chặt lấy cô tí tê, anh lại cười rồi, nụ cười thoải mái nhất từ trước đến giờ, đây là sự thật rồi phải không!!!

- Tôi thừa nhận gì chứ, cậu làm trò gì vậy, buông ra mau_ cô phì cười, hình như cô thấy hoa nở trong tim. Cô có thể tin đây sự thật không, cậu ấy thực sự có ý đó với cô sao. Sẽ không phải cô tự tưởng tượng đâu phải không.

- Không buông. Đúng như cậu nghĩ đấy, tôi thực sự có ý đó đấy. Cậu ngốc bỏ xừ, không hiểu chuyện_ anh chẳng ngại ngần tỏ lộ.

- Tôi ngốc, để xem tôi ngốc không, cậu đừng vội đắc ý_ cô mạnh mẽ nói, hơi hơi cảm động rồi.

- Phải, tôi mới ngốc.

- Thì thật mà.

Cô chưa thể chấp nhận mọi thứ vừa trải qua được. Với cô, 6 năm không phải quãng thời gian ngắn, nó rất dài. 6 năm ấy tạo nên chính cô rất gai góc, mạnh mẽ, cô chỉ vì bị bỏ rơi mà phong bế trái tim 6 năm liền, tạo thành hàng rào kiên cố. Cô cho anh cơ hội cuối cùng, hãy phá vỡ nó.

Hãy khiến nó đâm rụng lên một lần nữa, vì anh.

Nhưng khó lắm đấy, hàng rào cô dựng lên, chính cô cũng không tưởng tượng được nó mạnh mẽ thế nào đâu.

***

Tường, tớ chỉ muốn chắc chắn tớ không tổn thương nữa. Cậu hãy làm thật tốt, hãy để tớ biết, tớ tin cậu là đúng, tình yêu của tớ luôn đúng, dù là 6 năm trước hay hiện tại.

***

***

Thanh xuân của tớ đẹp lắm

Tự dưng cậu vào là xấu

Tớ khóc tớ buồn tớ đau

Cậu đi cậu đi mãi mãi

Sáu năm nhớ nhớ quên quên...

Tuổi trẻ của tớ tốt lắm

Tự dưng cậu ném vỡ tan

Tớ buồn xuôi tớ mặc kệ

Cậu khóc cậu khóc rất nhiều

Cậu và tớ kiếp này chia xa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Anh lái xe trở lại nhà cô, lúc này mới nhớ anh và cô chưa ăn tối. Anh muốn đưa cô đi ăn thì không ngờ cô lại mời anh vào nhà, cô nấu cơm. Cơ hội ngàn năm có một, anh đồng ý ngay.

- Cậu vào nhà tôi, nhưng phạm vi hoạt động của cậu chỉ dừng ở cái sofa kia, nếu cậu dám đi lại lung tung, tôi không muốn nhìn mặt cậu nữa đâu_ cô trước khi mở khoá liền cảnh cáo anh.

- Tại sao_ bình thường chủ mời khách chẳng phải nên để khách tự nhiên như ở nhà sao rồi cho đi thăm quan sao.

- Tôi không thích, đừng hỏi nhiều_ cô lờ mờ anh ra đòn phủ đầu.

- Ok_ mặt cô sát thủ quá, anh sợ.

Nhận được đáp ứng của anh cô mới lắc lắc cái chìa khoá mở cửa.

Cô vào trước, lấy dép của bố ra cho anh đi còn mình đi chân đất vào.

- Sao cậu đi chân đất thế.

- Cho mát.

- Vậy lấy dép cho tôi làm gì, mùa này rất nóng.

- Lịch sự.

-..._ từ bao giờ đổi vai vế của anh với cô thế nhỉ, rõ ràng anh mới là người nên nói ít.

Mặc kệ anh cô vào bếp nấu ăn, đúng 10 phút sau thì bê ra hai tô mì trứng.

- Nhà chỉ có mì tôm thôi. Cậu ăn tạm_ cô ái ngại nói. Có bao giờ cô nấu cơm đâu, toàn đi ăn quán với Thu, có mì tôm ăn là tốt lắm rồi.

Lúc này quên mất, giờ vào bếp mới nhớ, hổ thẹn với khách quá mà.

- Không sao, cậu nấu gì tôi cũng ăn được.

-..._ có tí cảm động.

Vậy là cả hai xì xụp bên bát mì tôm, tuy không phải cao lương mỹ vị gì cho cam nhưng với họ bát mì nóng này ngon hơn sản vật trên đời nhiều lắm.

Ăn xong, anh nói rửa bát, cô cũng chẳng cần. Nhưng mà rửa bát xong thì cũng chẳng có việc gì làm. Cô không biết mở lời thế nào để đuổi anh về mà hình như anh cũng không muốn về. Anh cứ cầm điều khiển bấm loạn xạ lên, chán lại cầm tạp chí đọc. Phạm vi hoạt động quả nhiên chỉ ở ghế nhưng cô rất ngứa mắt, rốt cuộc cậu ta còn định xem ti vi và đọc tạp chí tới bao giờ đây.

- Lâm An Tường, cậu không về à_ cô buồn ngủ nói.

- Vẫn sớm, nhưng mà nếu cậu đáp ứng một điều kiện của tôi tôi sẽ về.

Tên này rốt cuộc học được cái thứ gì ở bên Mỹ vậy, sao càng ngày càng mặt dày càng nói nhiều lại còn trả treo thích ra lệnh như thế chứ.

- Điều kiện gì_ cô ngáp một cái đáp ứng, dạo này thèm ngủ quá, tại hiếm khi được ngủ trộm trong giờ.

- Cậu lại đây_ anh ra về bí hiểm ngoắc ngoắc tay.

Cô tin sái cổ, chầm chầm tiến gần cậu ta.

" Chụt "

- Tôi về đây_ anh lần đầu tiên trong đời không hình tượng bỏ chạy

Cô bị hôn một cái bắt ngờ vào má thì mặt đỏ ửng ra. Lúc sau hết ầm lên

- Lâm An Tường...

Anh trong thang máy vẫn nghe thấy tiếng hét của cô. Trong lòng rạo rức muôn hoa đua nở, anh yêu rồi, yêu rồi, anh yêu cô mất rồi.

Khi trong phòng chỉ còn lại mình cô thì cô bất giác mỉm cười, đúng là đồ trẻ con, còn bày đặt hôn trộm.

Cả đêm ấy, ai trong thành phố cũng ngủ rất ngon. Trong giấc mơ cô còn nở một nụ cười tràn ngập hạnh phúc, tháng ngày sau này, anh nói thầm với trời rằng, sẽ là kị sĩ bé nhỏ của riêng cô.

Chap 25: " Hẹn hò..."

Đi ngủ sớm cộng thêm tối qua ngủ rất ngon nên cô thức dậy rất sáng khoái, thư thái. Thấy hãy còn sớm nên quyết định đi bộ, xe vẫn ở công ti mà. Đi từ nhà tới công ti bằng xe mất 10 phút, đi bộ chắc 30 phút. Ừ, mới 6 giờ 30 mà 8 giờ mới là giờ hành chính, còn 1 tiếng ăn sáng. Sợ quá, Du ơi, dậy dậy sớm thật nha!!!

Còn khối thời gian nên cô đi rất chậm, ngó ngó nghiêng nghiêng ngắm cảnh, cô còn trò chuyện vui vẻ với mấy bác hàng xóm dậy sớm thể dục nữa. Không khí buổi sớm rất trong lành, rất yên tĩnh, làm con ta thấy sáng khoái vô cùng. Lâu rồi cô không thấy thư thái thế này, cảm giác như ở nhà cùng bố mẹ vậy. Không nhịn được lại hát buông quơ vài câu...

- Em theo anh qua những cánh đồng thơm lúa Việt Nam

Nơi bao năm xa cách tưởng chừng hôm nay lớn dần. Lòng buồn...

- vơi vơi xa xăm, gọi lại kỉ niệm khôn nguôi, thương khói lam ban chiều và mái tranh thuở còn nằm nôi...

Cô đang hát tự dừng lại nghe thấy ai nhảy vào mồm, quay lại thì thấy gương mặt của anh.

- Cậu, sao ở đây_ cô tròn mắt hỏi.

Anh rất muốn cười, chắc cô không biết bộ dáng hiện tại của mình rất đáng yêu, hai mắt đã to lại còn tròn lên, hát hát khiêu khích anh.

- Cậu quyến rũ tôi_ anh nhếch mép nói.

-..._ tên này, mình đang hỏi hần mà, quyến rũ hỏi nào vậy.

- Trông mặt cậu ngu chưa kìa. Sao dậy sớm thế, còn đi bộ nữa_ anh lại bắt đầu lái nhái.

- Tập thể dục. Còn cậu, sao mở mắt ra đã đứng trước mắt tôi rồi_ cô chất vấn.

- Tập thể dục_ anh hồn nhiên nhái hàng.

- Tập thể dục tận đây, tôi không ngờ cậu siêng năng thế đấy_ cô mỉa mai.

- Nói thật, tôi bám cậu đấy_ anh nói

- A... Bạn Tường mà chịu bám người khác, thật khiến người ta cảm thấy vinh hạnh_ cô không chịu được lại nói

- Không đâu, đó vốn là vinh hạnh của cậu. Hôm nay cậu rảnh không?

- Không, hôm nay đi ăn lẩu cá nấu dưa chua với Thu rồi.

- Thế thì rảnh rồi, ngày nào mà cậu với cô ta chả đi ăn với nhau.

-..._ tên này thông tỏ thế.

- Tiểu Du à, tôi rất thích cảm giác lúc này, thật dễ chịu_ anh thân nhiên cầm lấy tay cô dắt đi. Anh không biết cô có cảm giác như anh không nhưng mà đây là giây phút hạnh phúc nhất trong 6 năm qua mà anh có.

- Này này, tay của tôi_ cô phòng má định rút nhưng mà cái tên này nắm chặt quá muốn rút cũng thấy mệt, mà trong lòng cũng thấy thích.

- Cho tôi mượn_ anh nhẹ mỉm cười.

Vậy là suốt cả quãng đường họ tay trong tay tới, đến cửa công ti dù không muốn anh cũng phải thoả hiệp bỏ tay ra nhưng mà anh nhất nhất lôi cô lên phòng mình. Cô không cự tuyệt được nên đành theo anh lên. Đây là lần thứ hai cô tới đây, vẫn rất sáng sủa và sạch sẽ. Trên bàn có một chiếc bánh ngọt và ly nước ép, cốc cà phê.

- Tiểu Du, lại ăn chút bánh đi. Lót dạ buổi sáng.

- Ồ, chỗ cậu thích thật, ngắm cảnh đêm chắc lác mắt luôn_ cô tình nghịch kể.

- Cậu thích thì ở đây luôn đi.

- Oh no.

- Tôi biết rồi. Thôi ăn bánh đi, uống hết cốc nước này nữa rồi mới được đi xuống. Cậu càng ngày càng gầy.

- Ok, nhưng phải nói lại đi. Cậu có biết một năm tôi tăng đều 2 cân không. Tôi sắp béo nứt người rồi đây này.

- Không đâu, cậu gầy lắm_ cô nói thật hay nói đùa vậy, ngày xưa trông còn béo hơn bây giờ ý.

-..._ tốt thôi, được khen gầy cũng là khen mà.

Cô rất thích đồ ngọt nên loáng cái đã ăn hết cái bánh, ừng ực thêm phát nữa là hết cốc nước, no chà bá luôn.

- Thôi, tôi về phòng đây_ cô cầm túi đứng dậy, chẳng thèm nhìn mặt anh lần nữa. Ai đó rất tủi thân.

- Khoan..._ anh gọi với theo.

- Gì.

- Làm việc vui vẻ_ anh muốn nói là trưa lên ăn cơm với tôi nhưng mà cô chắc không đồng ý đâu, cô toàn đi với cô gái tên Thu kia suốt thôi, ghen tị thật đấy.

- Ồ, cậu cũng thế_ cô cười roi roi nói.

Lúc cô xuống thì vừa hay gặp chị Giang, hôm nay chị ấy còn đặc biệt cười với cô. Làm cô có cảm giác hãi hùng, sờ sờ.

- Chị Giang có chuyện gì vui thế_ cô đáp lễ hỏi.

- Ha ha ha... Chuyện vui, em đoán đúng đó, chị, chị xúc động quá, chị với chồng trúng thưởng một tua du lịch tới Anh, đi một tuần liền. Ha ha ha, chị vừa xin nghỉ xong. May quá gặp em, thay chị hoàn thành việc công ti nha, quản lí hộ chị công việc trong 1 tuần tới nha... Cảm ơn em nhiều... Ha ha ha... Thật là không khép nổi miệng lại mà...

Dứt lời, bóng chị Giang cũng khuất sau cửa thang máy. Để lại cho cô nỗi đau vô tận, biết ngay là chẳng có chuyện gì tốt mà, việc mình làm còn chẳng xong hơi đầu ồm đồm thêm việc của chị ý chứ. Sáng mở mắt ra đã xúi quẩy rồi.

Cố gắng lê lét thân xác ử rũ về phòng, nản chí bật cái máy tính, mở file ra bắt tay làm việc. Thao tác của chị Giang nhanh thật, chưa gì đã gửi cho cô mấy file công việc rồi.

Thu tí tòn chạy về chỗ, vỗ đập cái vào vai bạn yêu toe toét cười nói.

- Bấy bỳ, good morning.
- Xe Xe, nia hào.
- Ài chà, bầy đặt nói tiếng Trung, chắc hôm qua mãi xem phim khuya quá nên bây giờ thèm ngủ đúng không? Cái mặt như đưa đám!!!
- Không, chị Giang lại đi du lịch rồi.
- Ha ha ha, hoá ra thế.
- Cậu không an ủi bản cung thì thôi còn cười. Cậu không phải tình yêu của bé bóng của tớ nữa rồi?
- Ha ha ha... Tớ thương, tớ rất thương bấy bỳ của tớ. Để tớ tắm lòng chân thành, tối chúng ta đi hẹn hò đi. Tớ mới có hai vé xem phim đây này.
- Được, lâu rồi không đi xem phim_ cô sáng khoái đồng ý, quên bém luôn chuyện lúc nãy anh nói. Khổ thân anh lúc nào cũng bị cô bỡ.

Không nói chuyện nữa, cô làm việc cô, Thư làm việc Thư.

- Ê, tớ đi pha trà, cậu uống không? _ Thư gõ gõ sang bàn cô hỏi.
- Ủ, cho mình ly cà phê. Cậu tiện đường photo mình cái này được không?
- Được, đưa đây.

Cô lôi một sấp giấy đưa cho Thư, không quên nói cảm ơn.

Cô đang sửa lại bản tin 7h sáng, xong còn phải mang bản thảo cho chị Giang, sang chỗ Dương lấy thêm tư liệu,... Nhiều việc như vậy nhưng được cái đến 10 giờ, cô sẽ được làm MC thay thế, đích thân trò chuyện với nam thần Quách Tuấn Phuong. Anh ta vừa mới trở lại làng giải trí sau 5 năm vắng bóng. Nghe nói thời gian đó anh ta đi khắp thế giới để theo đuổi vợ, vợ anh ta trốn mất. Nghe chuyện tình của anh ta cô rất cảm động, anh ta từ bỏ sự nghiệp đang lên, từ bỏ ánh hào quang để chạy theo cô vợ nhỏ trốn mất vì bệnh tật. Anh ta trở lại cũng là vì vợ anh ta đã khỏi bệnh, anh ta bắt được cô ấy rồi. Cô hâm mộ anh ta lắm, người đầu vừa đẹp vừa chung tình. Thế nên chạy tới tổng bộ năn nỉ đạo diễn cho lên sóng, ông ấy là bạn thân của chị Giang nên rất sáng khoái đồng ý. Thật ra thì cũng không hẳn vậy, tại MC đáng yêu của ông ta đang mở ruột thừa, cô mới được ăn mì số đó.

Lúc sau Thư trở lại, đón lấy cốc cà phê và tệp giấy. Cô nhấp một hớp, hương vị thơm thơm của cà phê trời xuống cổ họng khiến cô tỉnh cả người, vừa đắng vừa ngọt, vừa dịu dịu vừa khoan khoái.

Kiểm tra lại số trang của tệp giấy, xong xuôi thì kẹp vào tệp. Gom tất cả lại đặt gọn trên bàn, vừa uống cà phê vừa tranh thủ học thoại trước khi lên sóng. Chuyện này với cô không khó lắm, đầu sao cô cũng có đứa bạn thân làm đạo diễn, suốt ngày nghe nó lái nhai cách diễn, cách làm việc trên phim trường. Mà loại phòng vấn trực tiếp này thỉnh thoảng cô cũng làm, ai bảo cô đa tài cơ.

- Du, tớ xong việc rồi, tớ đến phòng truyền hình với cậu_ Thư tắt máy tính nói với cô.
- Ủ, cậu cũng muốn xin chữ kí chứ gì.
- Ha ha ha... Sao biết hay vậy_ Thư cười cười đều kinh khủng.
- Cậu mà tốt đi xem tớ thì trời sập, tất cả luôn có mục đích thôi_ cô chẳng ngại ngần vạch trần.
- Bấy bỳ hiểu tớ ghê. 9 giờ rồi, đi thôi.
- Ủ, đi đưa mấy cái này với tớ đã.
- Cái gì vậy?
- Cứ đi rồi biết.

Thế là hai cô tung tăng ra cửa, Du vào phòng chị Giang đưa tệp giấy hồi nãy cho chị sau đó cùng Thư đi xuống tầng 2 đưa bản tin 7h. Rồi lại quật lên tầng 8, vào phòng trang điểm kĩ càng, nghe sự sắp xếp của đạo diễn và tổ làm phim.

Đúng 10 giờ thì yên vị ở ghế tựa sang chảnh, chờ tiếng hô bắt đầu của ông đạo diễn.

3...2....1...Lên.

- 'Bí mật của sao' đã trở lại rồi đây. Chào các bạn khán giả yêu quý của chúng tôi.

Chắc các bạn đang hồi hộp mong chờ không biết thần tượng nào sẽ xuất hiện trong tuần này phải không?

Tôi cũng rất hồi hộp, tò mò quá đi. Khách mời đặc biệt của chúng tôi ời, bạn đừng trốn nữa, ra gặp chúng tôi với nào...

Màn hình dần xuất hiện khuôn mặt của Quách Tuấn Phương, đáng đi tiêu sái, nam tính hút hồn.

Đạo diễn giờ ngón cái lên, trợ lý hậu kì giờ lên cho cô tờ giấy, lướt xem tăng mạnh mẽ vô cùng.

Cô cười cười sáng khoái, quả nhiên Thanh Phong này luôn rất độc, nam thần vừa về nước cái là mời được luôn.

- Chào các bạn khán giả, chào cô Vân Du.

- Vâng, chào anh Phương. Cảm ơn anh đã xuất hiện bất ngờ thế này, thấy anh ở đây chắc các bạn gái đang xem gào thét ghê lắm đây. Kì thật tôi cũng không thể kìm nén được, ha ha ha.

- Cô lại đùa rồi nhưng tôi rất biết ơn nha... Tôi không ngờ mình vẫn còn được chú ý, tôi rất cảm động.

- Anh đương nhiên được chú ý, anh là nam thần của chúng tôi mà. Nam thần à, tới với chương trình của chúng tôi anh có thể nói gì với các fan ruột của anh không? Anh không biết chứ giây phút anh xuất hiện trên trang chủ của chúng sắp bị lượt bình luận đập chết rồi. Sức hút của anh thật kinh khủng.

- Cảm ơn fan, tôi rất biết ơn các em, anh yêu các em.

- Chúng tôi cũng rất yêu anh. Anh Phương này chính vì tình yêu của fan quá lớn nên rất quan tâm anh. Bí mật của sao rất muốn giúp fan của anh biết chút ít thông tin của anh, anh có đồng ý tiết lộ không?

- Đương nhiên...

- Tốt quá....

-...

-...

....

- Mọi chuyện tốt rồi, mong vợ chồng anh sẽ mãi sống thật hạnh phúc.

- Cảm ơn cô.

- Vậy anh Phương này, trở lại lần này anh có dự định gì không?

- Nếu các bạn vẫn ủng hộ tôi tôi dự định sẽ tham gia một bộ phim, đánh dấu sự trở lại của tôi.

- Ôi thật tuyệt, mong anh thành công. Chúng tôi sẽ luôn ủng hộ anh mà.

- Cảm ơn mọi người.

- Chúng tôi cũng rất cảm ơn lần ghé thăm này của anh. Mong anh luôn thành công trong cuộc sống. Hẹn gặp lại anh vào một lần gần nhất, Bí mật của sao luôn rất muốn lắng nghe câu chuyện ngoài ánh hào quang của các thần tượng.

- Nhất định, cảm ơn đã lắng nghe câu chuyện của tôi, Bí mật của sao, chúc chương trình của các bạn luôn thành công.

- Cảm ơn anh. Thời gian trôi hết mất rồi, Bí mật của sao hẹn gặp lại các bạn vào tuần sau, nhớ đón xem nhé!!!

- Tạm biệt.

- Ổn rồi, làm tốt lắm Du, Phương_ đạo diễn dừng máy nói.

- Cảm ơn.

Ghi hình xong rồi, cô bước vào phòng hoá trang tẩy trang. Lúc bước ra gặp lại anh ta, anh ta đang được vây bởi một đám fan cuồng chạy tới trường quay. May quá hồi nãy mình xin trước rồi.

- Du, tớ lấy được chữ kí rồi này_ Thư chạy vượt từ trong đám đông ra khoe khoang.

- Tớ lấy được lâu rồi nhé, đi thôi, ăn trưa nào. Nói nhiều giờ đói quá.

- Ủ. Xuống căn tin đi, nghe nói đầu bếp nấu mấy món cậu thích đây_ Thư chớp chớp mắt nói.

- Ôi ôi sướng thế. Vậy mau đi thôi_ cô quắc mắt lao như bay vào thang máy.

-..._ thiệt là, mình còn đang muốn kể tại vì sắp dọn làm mấy món dành riêng cho cậu đấy. Sao lại bay nhanh như thế chứ.

Xuống phòng ăn, quả nhiên rất nhiều món cô thích. Chắc hôm nay chú đầu bếp vượt qua mọi suy nghĩ rào cản để đến với suy nghĩ của cô nên mới làm ra những món ăn tuyệt vời thế này.

- Du, oi, mai, thứ bảy rồi_ Thư phấn khích

- Phải, được nghỉ rồi.

- Đi biển đi, mùa này đi biển sướng rên. Còn gặp mấy anh bán khóa thân nữa chứ, kích thích quá kích thích quá..._ mắt cô nàng sáng quắc như sao trời vậy.

- Có, đi chứ. Để rủ cả hai đứa kia nữa

- Bạn hiền, tớ gọi cho hai nàng rồi, Ok hết rồi, có khi bọn nó sắp hết hành lí rồi, còn mỗi tớ và cậu vẫn ngồi đây đấy.

- Nhanh nhẩu thế.

- Chuyện, nghĩ gì là phải triển luôn.

- Mấy giờ đi. Thế tí nữa có đi xem phim không?

- Có xem chứ, vé người ta cho không mất tiền chứ bộ. 1 giờ sáng khởi hành, gần 6 giờ tới nơi. Đi được có hai ngày thôi, đêm về chuẩn bị cũng được. Tí nữa xem phim xong về nhà cậu lấy quần áo rồi sang nhà tớ ngủ, sẵn đi luôn.

- Ok...

Kế hoạch triển khai, cô và Thư lại tung tăng về phòng làm việc. Ai cũng gỡ cành cành lên máy tính tốc độ đại bàng lửa. Thư xong trước, làm hộ cô một phần khác, hơn 4 giờ đã cười cười ôm ấp nhau, Xong.

Mang tài liệu vào phòng cho chị Giang, mặc kệ chưa hết giờ cô và Thư chuồn mất, êm êm.

Đi xem phim, đi xem phim. Thư mua một bộ phim đậm chất ngôn tình, chờ cô khệ nệ ôm hộp bóng ngó với hai ly nước thì vào rạp xem phim.

Hai cô xem rất chăm chú, đều là bạn già của ngôn tình nên hai cô rất thích. Hâm mộ tình yêu của nam nữ chính, nhưng không hẳn là vậy. Thư, do ám ảnh của đam quá lâu nên từ đầu phim đến cuối phim chỉ mong anh nam chính ghét bỏ nữ chính chạy theo nam phụ. Cô thấy còn biến thái hơn cô, xem phim cô chỉ mong nữ chính hận nam chính rồi theo nam phụ thôi. Nam phụ rõ tốt mà sao cứ đâm đầu vào cái kẻ tổn thương mình sâu sắc thế nhỉ.

Chap 26: An ủi tâm hồn

Trong lúc hai cô đang cười cười xem phim thì ở trong phòng lớn, mặt anh sắp đen như đất nồi. Vừa gọi cho quản lí của cô hỏi xem cô đâu thì cô ta nói cô và một nhân viên cùng phòng đã trốn về mất rồi. Sớm nay anh đã nói chờ anh cùng về, thế mà cô vẫn lén đi cùng người con gái khác. Sao cô có thể đối xử với tâm hồn mỏng manh này như vậy...

Xem phim xong, cô và Thư về nhà lấy mấy bộ quần áo mát mẻ và bộ đồ ngủ cho vào túi rồi lái xe cùng về nhà cô ấy. Vẫn còn sớm lắm, chưa 7 giờ tối nhưng về nhà rồi không muốn đi nữa nên cả hai ăn bánh mì thay bữa tối. Chuẩn bị thêm kem chống nắng, kính mát, tiền, sạc pin điện thoại, mũ nón,... Nhét tất vào cái vali của Thư, đồ của cô cũng nhét vào đấy. Cả hai định thức luôn tới 1 giờ rồi lên xe ngủ cũng được.

Thư chơi game còn cô chán nên đi dọn dẹp đồ đạc nhà cửa cho cô nàng. Lúc này mới mở điện thoại thì hết pin, cầm sạc thì thấy mấy cuộc điện thoại, toàn của anh. Bấy giờ cô mới nhớ ra, cô cho anh một quả hăng rồi. Gọi lại, chưa đầy 1s đã người nhấc máy.

- Từ Vân Du, cậu đâu rồi?_ anh cố gắng đè nén uất ức hỏi.

- Hic... Tôi đang ở nhà Thư?_ cô nhẹ giọng cẩn thận đáp.

Vẫn ở với Thư, Thư, Thư...

- Cậu về nhà đi, tôi chờ_ anh đã chờ cô dưới nhà gần 4 tiếng rồi. Gọi thì không thèm nghe, anh sắp phát điên rồi, cô để anh vào mắt một chút thôi cũng được mà.

- Thôi đừng, tôi hôm nay ngủ với Thư, mai tôi có việc với cậu ấy_ cô vô tội nói.

-..._ lại còn ngủ cùng. Ghen chết mất, anh yêu cô thế mà hôn cũng phải hôn trộm, cái cô gái tên Thư kia còn được ngủ với cô, bắt công, bắt công aaaaaa.

- Thế nhé, ngủ ngon_ cô chuẩn bị cúp máy.

- Khoan, việc của hai người là gì vậy_ anh chờ dẫn hỏi.

- Ôi ôi bí mật_ sau đó tắt máy cái rụp. Lâm An Tường, tôi cho cậu tức chết. Ha ha ha...

-..._ bí mật, bí mật, bí mật cái khi gì. Còn tắt máy của anh, không được. Tình hình thay đổi rồi, cô lại bắt đầu chơi lại anh rồi.

Lôi điện thoại ra, gọi.

- Alo...

- Nhật, mày chính phục được Thư chưa?

- Tường à, mày gọi đúng lúc lắm. Tao đang rầu lắm, tao rầu chết mất. Mày tới an ủi tao đi.

- Trả lời câu hỏi của tao.

- Chưa. Tại Du Du của mày, cứ bám cô ấy suốt thôi_ Ninh Nhật uất ức kể.

- Ngu ngốc_ tắt máy, rõ ràng Du của anh bị cô gái kia bám. Mạnh mẽ là thánh tán gái trong vòng 24 giờ thế mà cả tuần rồi hèn uống cà phê cũng không được.

-...

Tắt máy, anh lại cho Tã Bích Huyền.

- Alo..._ giọng TBH trầm trầm vang lên qua điện thoại.

- Tôi hỏi anh một chuyện, anh lời được cái người kia lên giường lần nữa chưa?

- Chưa_ tên này ăn phải bả chó à, tự dưng gọi điện tưởng cái gì.

- Vô dụng_ tắt máy lần thứ 2

-...

Rồi lần cuối cùng, cái thằng có vợ này chắc biết. Nó không biết thì anh đến giết nó.

- Alo, Chí yêu vợ vô đối xin nghe_ thấy màn hình hiện Tường nên anh nổi hứng trêu thằng bạn.

- Cắt giọng tỏm của mày đi. Tao hỏi mày, vợ mày đâu?

- Mày hỏi vợ tao làm gì?

- Tao hỏi xem vợ mày chuẩn bị đi chưa?

- À... Chuẩn bị rồi, cô ấy còn cho tao đi nữa nhé, mày á, chắc bị vút ở nhà đúng không?

Biết ngay là thằng ranh này biết mà, mới đoán mò một câu thế mà đúng luôn. Thằng này có tác dụng nhất, khen thưởng.

- Không tao cũng đi, mà mấy giờ thế tao quên rồi?

- 1 giờ sáng, có mày đi tao cũng đỡ cô đơn. Trời ơi mấy nàng ấy đi còn rủ vợ tao đi, tao yêu vợ như thế mà cô ấy đi tận 2 ngày làm sao tao chịu được. Tao phải đu cô ấy cả tối cô ấy mới cho tao đi cùng.

- Biết rồi, tập trung nhà Thư à_ bất luận đi đâu, biết thời gian và địa điểm là Ok rồi.

- Ừ.

- Cho tao địa chỉ nhà cô ấy.

- Mày không biết nhà cô ấy, cái thằng này, thế mày biết nhà ai hả?

- Du

- Ok. Số 5 đường Xxx

- Được. Tí gặp lại.

- Ha ha ha Ok

Nhận được thông tin, anh lái xe tới đó, ngồi chờ đến lúc đi. Anh mặc kệ thế nào, kiểu gì anh cũng phải thấy cô trong hai ngày tới mới được.

Chán chán anh lại gọi cho thằng dở người Ninh Nhật.

- Alo. Mà mà chửi tao thì cúp máy đi, ông không muốn nghe_ Nhật bị phẫn nói.

- Tao nói chuyện của Thu, nghe không?

- Có, cô ấy làm sao?

- Mà có muốn ở gần cô ấy không?

- Có!!!

- Mai cô ấy sẽ đi chơi. 1 giờ đi rồi. Mà đi không, tao đang ở trước cửa nhà cô ấy này_ anh phải rủ thằng này đi để nó bám lấy cô kia như vậy Du mới chú ý tới anh nhiều nhất.

- Có chứ, chờ tao. Tao tới ngay, mà đi đâu thế?

- Đến rồi biết... Tút tut tut

-..._ lại tắt máy.

Lại bấm số gọi. Nhưng mà sếp tổng có được nghỉ thứ 7 không nhỉ, sao cái cô Lam kia suốt ngày thấy chơi vậy nhỉ_ anh tỏ ra ngây thơ.

- Alo, tên khốn kia cậu còn có việc gì.

- Đừng giờ giọng giận đối với tôi.

-...

- Mai anh có được nghỉ không.

- Nghỉ hay đi do tôi quyết định. Cậu bảo gì.

- Không nghỉ được thì đừng để tôi tốn nước bọt.

-...

- Mai chúng tôi đi chơi, anh đi không?_ Ờ thì cô ấy đi chơi, anh bám đi. Nhưng sao có thể mất mặt mà nói như vậy, anh rất coi trọng da mặt.

- Cô ấy cũng đi.

Tút tut tut. Anh không nói chuyện với thằng ngu.

Đầu dây bên kia, Tà Bích Huyền tức đến thổ huyết, muốn giết chết cái tên vừa đập máy, thằng quý.

Điện thoại của anh rung lên, biết ngay là thành khờ Bích Huyền gọi. Từ từ chờ hết nhạc chuông đã, anh rất sang chảnh, không phải ai gọi là cũng nghe máy hết đâu.

Tà Bích Huyền ngồi chờ điện thoại mà học máu, thằng này mà là em mình sao, cha anh cũng không bằng nó đâu.

- Alo, tôi rất bận. Sao cứ làm phiền vậy.

-..._ kìm nén, kìm nén, kìm.

- Máy giờ đi, ở đâu.

- Thông minh hơn rồi đó.

-...

- 1 giờ sáng, tức là 2 tiếng nữa, công nhà Thu. Mà nhà Thu ở đâu tự đi mà điều tra. Tút tut tut...

-..._ mẹ nó.

Không biết nhà Thư, ông biết nhà Thư làm gì. Ông đây chỉ cần biết nhà cô ấy, giờ ông đây tới nhà cô ấy, đi theo là biết chứ gì. Thế mà Nội bảo tiểu Tường ngoan lắm, hiền lắm, chỉ ít nói thôi. Sao anh không thấy vậy nhỉ?

Sau khi gọi thông báo cho mấy tên kia anh mới thư thái nhắm mắt nghe nhạc. Thú vui tao nhã khiến anh cười thầm trong lòng. Hừ cô làm anh phát điên nhưng đâu anh có nỡ khiến cô phát điên như anh, anh phải chọc điên mấy thằng kia, cho chúng biết cảm giác tức giận nhưng không thể phát tiết. Anh không sống tốt những người khác cũng đừng mong yên, tức giận đi tức đi, tức thì mau tìm cô gái của mấy người đi, suốt ngày lôi kéo tiểu Du.

Khựa khựa khựa... Tâm hồn mong manh này rốt cuộc cũng được an ủi rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Anh không nghĩ tốc độ của cái thằng Ninh Nhật giờ lại nhanh tới vậy, chưa tới 10 phút đã thấy nó mở cửa xe ngồi vào rồi.

- Mày lái máy bay à_ anh không buồn mở mắt hỏi.

- Không, bắt trục thẳng_ Nhật lém lỉnh đáp.

-...

- Đùa chú thôi. Anh thật ra mới mua căn nhà cạnh đây, đi bộ tới nhà cô ấy chỉ cần 3 phút, như vậy mới có thể nói chung đường, anh đưa em về_ Nhật hạnh phúc kể lể.

- Thế sao 10 phút mày mới tới.

- Tao tắm qua cho sạch sẽ, tao không muốn cô ấy ngửi thấy mùi rượu.

- À... Mấy giờ rồi.

- Còn gần 2 tiếng nữa cơ, chán quá hay vào chơi nhì.

- Đùng, tao đi ăn, mày đi không?

- Mày chưa ăn tối à?

- Giờ tao mới nhớ chưa ăn!!!

-...

- Gần đây còn quán nào bán không?

- Không biết_ Ninh Nhật phun ra hai chữ.

- Thôi, lên nhà mày. Nấu tao cái gì đi để tao ăn.

- Sao tao phải nấu, nhà tao cũng chẳng có gì ăn.

- Có gạo không?

- Hình như có, mẹ yêu mới nhờ chị Dân mang gạo tới.

- Được rồi, tao cũng không yêu cầu cao, bát cháo là được. Dẫn đường..

- Mày đi mà nấu, tao có biết nấu đâu?

- Thế mày mua gạo làm gì?

- Mẹ tao mua, tao hông có mua.

- Đi, tao nấu.

- Mà biết nấu à, không ngờ đấy?

- Thế ngồi đi.

-...

Vào nhà Nhật, chẳng mất công tìm. Có một bao gạo nằm chùng ình trước cửa. Lấy một nắm tay thả vào nồi cơm điện, cho hai cốc nước, ít muối, mì chính. Khuấy đều rồi, gạt nút. Ra ngoài xem TV. Bạn Ninh Nhật từ đầu đến cuối theo sát anh cũng há hốc mồm, để thế nhì. Chỉ thế thôi thì lão đây cũng nấu được, lần sau phải thử mới được.

- Hú...Tuồng, mà lấy ít gạo thế, ăn no được chắc.

- Cái loại ăn mỹ thực mà lớn như mà làm sao hiểu được.

-...

- Tao nói cho nghe. Gạo nấu cơm thì phải nhiều, còn cháo thì ít đi, một nắm của tao, mà ăn ké còn được.

- Ăn ké, gạo nhà tao đấy mà.

- Tao nấu đấy mà.

-...

20 phút sau anh lại vào bếp, anh Nhật lại đi theo. Có vẻ anh chàng quyết tâm phải biết cách nấu cháo để nấu cho ai đó ăn vậy.

Anh mặc kệ cho tên học lõm tuyệt nghệ đang nhìn lấy thìa khuấy đều đều lên, nấu ít nên rất nhanh đã ăn được. Rút dây điện, múc ra cái bát rồi ngồi xuống ghế ăn. Nhà thằng bạn nó nghèo quá chỉ có cháo không, ăn tạm.

Nhật cũng múc lấy một bát ăn, ăn khuya cũng được mà. Ném thử, bình thường, ăn cũng được, màu gạo trắng tinh hiện rõ hạt gạo đã bị nấu chín vỡ nát, dễ phết nhì.

Ăn xong anh đứng dậy đi ra ngoài bỏ lại câu.

- Thằng ăn ké nhớ rửa bát.

-..._ Nhìn, nhìn, nhìn.

Liệng hai cái bát với cái thìa vào bồn rửa rồi nhảy xuống sofa, huyých huyých anh hỏi.

- Mà đi đâu đấy để tao còn chuẩn bị.

- Mà hỏi dò đi_ anh xui Ninh Nhật.

- Hoá ra cũng không biết. Xem lão đại thể hiện đây_ Nhật được cơ hội không ngại ngần vênh mặt khinh thường cái tên ra vẻ đạo mạo nho nhã của thằng bạn.

- Mời_ anh quả là không biết thật, để cậu ta thăm dò tình hình cũng tốt.

Nhật lòi điện thoại ra.

- Alo...

- Thưa, tôi là Nhật.

- Tôi biết, nó hiện tên trên cuộc gọi mà.

- À, mai cô rảnh không, tôi nhờ chút việc

- Việc gì vậy?

- Cũng không có gì, tôi mới chuyển nhà. Muốn rủ cô đi mua sắm thêm đồ đạc để cho nó giống nhà một chút.

- Không được rồi, mai tôi đi chơi, hôm khác được không?

- Cô đi đâu vậy tôi đi nữa.

- Nghỉ mát, tôi thôi có việc, cúp máy nha.

Tút tut tut...

Nhanh chóng dập máy, đang bận giết quái. Hành động vô ý của Thư đã làm tan nát con tim của Nhật, Thư à, Nhật chỉ muốn nói nốt một câu thôi mà.

- Sao, nàng bảo gì mà mặt như dấm phải phân chó vậy.

- Cô ấy không nói rõ, chỉ nói nghi măt.

- Ha... Vậy là đi biển rồi.

- Sao mày biết.

- Thông minh biết.

-...

- Mày đi đâu đó Tường_ Nhật gọi với theo.

- Ra xe.

- Còn tiếng nữa mới tới giờ mà, vội gì chứ.

- Tao về nhà lấy đồ, nghi măt. Mày muốn theo không?

- Có, đợi tao lấy vài bộ quần áo măt mẽ đã. Xong tao về lấy cùng mày.

- Nhanh lên.

- Chờ.

Anh lái xe mất 20 phút để về tới nhà, chả buồn bật đèn lấy cái vali nhỏ trong góc ra, cái này đầy đủ đồ đạc cho một chuyến nghỉ ngắn hạn. Anh thường phải đi nhiều nên đồ đạc cũng không nhất thiết để tú quần áo mà đặt sẵn trong vali, cái rộng để làm việc, cái nhỏ để đi chơi.

- Nhanh thế_ Nhật ngồi trong xe nhòm đồng hồ đúng có mất 5 phút đã thấy anh ra.

- Ủ, lái xe mau đi. Còn 15 phút thôi, mày mà để họ đi mất thì đi mà thức lái xe cho tao.

- Biết rồi. Tay đua kiệt xuất tao đây sẽ cho mày thấy, chưa 10 phút sẽ tới.

- Nhanh đi.

Thiếu gia Ninh Nhật giữa đêm lao đi như gió. Giờ này mấy chú công an nghỉ hết rồi, tha hồ mà phóng. Và chưa đầy 10 phút y đã tới nơi. Phía trước họ đã nhanh chóng thấy bóng dáng hai cô nàng đứng đó cười cười nói nói, khoác tay thân mật.

Cộc cộc cộc...

Mở cửa, Tả Bích Huyền thân nhiên bước vào. Và đương nhiên phía trước cũng có thêm cô gái Trần Lam kia, cô ta vừa đến đã hôn một cái má cô, cô cười như được mùa vậy. Anh lại bắt đầu ghen rồi đây, sao họ có thể tùy tiện ăn đậu hũ của cô vô tổ chức thế chứ, tại cái tên Huyền kia dạy dỗ không tốt mà.

- Ai cho anh vào đây_ anh lờm lờm nói.

- Thích_ tên này ăn phải bả chó à.

- Huyền, anh sao biết xe này mà vào thế_ Nhật hỏi.

- Tôi còn lạ gì cái xe ghê này nữa_ TBH nhướn mày nói.

- Anh Huyền thân phận cao quý, ngồi xe ghê làm gì, cút sang xe xịn đi_ anh cũng không vừa, đốp lại.

- Ha ha ha... Mercedes-Benz là xe ghê... Huyền, anh vui tính thật... Lâm An Tường lái xe ghê...._ Ninh Nhật khoái trá cười cợt.

- Tôi ngồi tạm thôi, tí nữa cút lên_ Huyền chây mặt ra nói.

Anh khinh thường chẳng nói gì nữa. Lúc sau một chiếc xe du lịch xuất hiện, bước xuống là vợ chồng thằng Chí, anh ta mở cốp xe nhét đồ đạc cho mấy cô gái còn để vợ tán dóc mấy câu với mấy cô. Cất xong, họ lên xe hết, lúc này anh mới nhảy ra xe. Trước khi xe kia đóng cửa đã an tọa bước vào, theo sau là Ninh Nhật và không thiếu giám đốc trẻ Tả Bích Huyền.

Với sự xuất hiện đột ngột của ba chàng đã khiến cho tập thể các cô gái há hốc kinh ngạc.

- Cậu...cậu...ở đâu chui ra thế_ cô lấp bắp hỏi.

Anh không trả lời mà tiến tới chỗ cô, nói.

- Tôi sẽ tăng lương cho người để tôi ngồi ở cái ghế này.

Thư rục rịch, nuốt nước bọt âm âm, sắp lại thế rồi, ngầu chết mắt.

- Gấp 3..._ Thư rặn ra mấy chữ.

- Thành giao...

- Ha ha ha... Sếp, mời anh ngồi.

- Thư..._ cô phồng má hét lên, cái con này. Sao lại chỉ vì gấp 3 tiền lương mà bán bạn bè thế chứ.

Nói xong Thư ton tốt chạy xuống ngồi với Lam, ai kêu Thanh ngồi với chồng rồi. Mặc kệ cô đang hét phía sau, bạn hiền à, Thư không bán đứng bạn, Thư chỉ giúp hai bạn, giúp túi tiền căng thêm thôi.

Thấy hành động của Thư, cả Nhật và Huyền đều đen mặt. Còn vợ chồng Chí và Lam cười như Tết đến, ai chẳng biết sếp lớn Lâm An Tường đang trong giai đoạn nổi lại tình cũ với bạn thuở học sinh.

- Chúng tôi đi biển, cậu vào xe làm gì_ cô vẫn thắc mắc hỏi.

- Phải sửa, không phải chúng tôi mà là chúng ta.

-...

- Xe bé lắm chỉ có 5 người ngồi thôi_ cô nói.

Mấy người kia nghĩ xe 20 chỗ mà.

- Nhưng tôi thấy vẫn rộng lắm, tiểu Du à, tôi vừa mới đi họp về, rất mệt, rất muốn ngủ, cậu đừng đuổi tôi đi được không?

Hình như cô thấy anh mệt thật nên cũng không trêu nữa mà đồng ý.

- Được rồi. Cậu ngủ đi.

- Cảm ơn.

Nhận được câu trả lời hài lòng, anh vút luôn cái túi đồ cho Chí rồi dựa vào vai cô ngủ ngon lành.

Tập thể khán giả xem đều nhất thời khinh bỉ anh.

Vừa mới chửi mình xong, họp cái khi gì_ TBH nghĩ.

Nó ở với mình cả đêm, họp khi nào thế nhỉ_ Ninh Nhật ghét bỏ nghĩ.

Thằng này sao nói điều không chớp mắt thế cơ chứ_ Chí khinh bỉ nghĩ.

Thanh nhìn chồng, thom một cái vào má, ý bảo, em đồng quan điểm với anh.

Chí thấy vợ hiểu mình thì sung sướng, hôn lên môi vợ thật sâu.

Thấy hành động không người của vợ chồng nhà nọ tập thể lại thêm dịp ghét bỏ, thật không tôn trọng người Fa mà.

Lam và Thư thì nháy nháy nhau cười rất gian, họ chơi thân nhau như vậy lý do cũng chỉ vì họ hiểu nhau đến nỗi cười thôi cũng biết đối phương nghĩ vì.

Tà Bích Huyền và Ninh Nhật thấy mấy kẻ kia có người đẹp ngồi cạnh thì căm tức.

Lam mãi quan sát anh và cô nên không để ý con người lên cuối đang đứng sau lưng mình, cô luôn quay xuống cười gian chọc chọc với Thư. Lúc ngoảnh mặt lại để chuẩn bị ngủ thì thấy anh ta, cô biết cảm giác của Du là thế nào rồi, không cô còn kinh ngạc hơn cả Du nữa, khắc tinh khắc tinh của cô đang ở ngay trước mắt cô, đang xuất hiện trên hành trình nghĩ mất thú vị của cô.

- Ôi, anh Huyền_ cô ngược mắt lên thì thấy bóng dáng của người bạn quen thuộc. Con người này sao tự dưng lại ở trên xe của cô thế này.

- Hi, tiểu Du. Lâu rồi mới gặp_ TBH cười cười dịu dàng.
- Ày, anh bạn này ở đâu chui ra thế, tôi không biết anh bạn nha_ Thư cũng rất thắc mắc. Lần đầu tiên cô thấy anh Huyền mà lại.
- Bạn anh hả_ Thanh quay ra hỏi Chí.
- Chào, tôi là Tà Bích Huyền. Anh họ của Tường.
- Ô, hoá ra dòng giống nhà sếp_ Thư nói.
- Anh là anh họ của cậu ta_ cô kinh ngạc hỏi.
- Hoá ra không phải bạn chồng_ Thanh gật gù bác bỏ ý kiến vừa nãy.
- Phải, mẹ anh là cô của cậu ta đấy.
- Ra vậy, kể cả là anh nhưng mà bọn em đi chơi, có liên đến anh họ của cậu ta đâu mà sao anh cũng lên xe vậy_ trong khoản nói thật và phũ phàng cô luôn đứng thứ nhất.
- Em nói vậy anh rất đau lòng, anh tuy là người thừa nhất nhưng mà anh có phải đi vì em đâu. Anh đi cùng vợ tương lai mà_ Tường, giờ anh mới biết thì ra mặt dày cũng có cái hay của nó. Cảm ơn chú đã dạy anh bộ mặt tốt như vậy.

Anh đang nhắm mắt ngủ nhưng làn môi mỏng cũng không quên nhếch lên khinh bỉ, Tà Bích Huyền anh cũng có ngày hôm nay.

- Vợ... vợ tương lai...Ai vậy, sao em không hay biết gì vậy_ tập thể đều hết sức kinh ngạc. Nhưng nhiệm vụ hỏi và thắc mắc luôn để cô đảm nhiệm.

Tà Bích Huyền không trả lời cô mà đi gần đến chỗ Lam và Thư. Thư sợ đến yếu tim, sao anh chàng này tiến tới chỗ cô làm gì vậy. Từ lúc thấy anh ta tới giờ toàn chuyện động trời dội vào tai không à.

- Cô bé, tôi có thể ngồi cạnh vợ mình chứ.

Bùng nổ, trừ mấy anh kia ra thì tập thể mấy cô gái đều nhảy dựng ngược lên. Cô bay khỏi ghế tí nữa làm anh cọc đầu xuống đất, Thanh chỗ mất cấu rõ mạnh và đuôi chông, Thư - nhân vật được hỏi sợ quá, tí thì trượt khỏi ghế. Lam nãy giờ im lặng cũng không nhịn được tròn mắt hỏi.

- Tên kia, vợ anh là ai vậy.

- Em..

- Tôi sao, tôi có biết anh là ai đâu?

Lam diễn như đúng rồi, cô không thể để tên này ăn nói sằng bậy như vậy.

- Thư, hấn bảo mình là vợ hấn kia, chết mất. Đừng tưởng chị đẹp mà vợ về làm của riêng nhé, chị không dễ dãi thế đâu.

Những con người đang trong trạng mịt thì bùng tỉnh. Mấy anh kia biết sự thật nhất thì nín cười trong lòng, chết mất, nhìn cười thật là khổ, đáng đời anh Tà Bích Huyền, ha ha ha.

Mặt Tà Bích Huyền đen như đất nòi, cô gái này, tai bay vạ gió thế nào mà khiến anh bất hạnh vớ được thế này.

Thư nghe lời Lam nói thì nổi điên, dám chọc ghẹo bạn của cô, thân là nhóm trưởng, Thư hất mặt xả giận vào mặt Huyền.

- Lam nhà tôi nói rất đúng. Nàng muốn mặt có mặt, đáng có đáng, quyến rũ thì khỏi bàn tuy nhiên nó không phải dễ dãi đâu nhé, nó có là vợ thì cũng là vợ tôi.

- Đúng đó, anh Huyền. Đừng có nhận bừa_ cô nể mặt đàn anh chơi thân với cô nên không nói gì quá đáng.

- Đúng rồi, Lam có chồng tương lai chẳng lẽ chúng tôi lại không biết_ Thanh không ôm chồng nữa mà đứng dậy nói.

- Tôi mới kết hôn với Thư rồi, có nhà nước đảm bảo, Thanh và Du còn là nhân chứng đấy_ Lam nói phét, quay ra nháy nháy mắt với đám bạn thân, cầu xin đừng lật tẩy.

Nhận được tín hiệu cầu cứu đáng thương của nàng, ba người nhất tề xông tới, chuẩn bị đập chết cái tên vợ bừa.

Chí và anh nín cười đến đỏ cả mặt. Từ nãy giờ Huyền tức nổ mồm, giờ thêm cả Ninh Nhật cũng tức oai oái, cô gái kia nói gì vậy, Thư của anh, của anh sao thành của bồ tên Huyền kia vậy.

- Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể bậy.

- Câu này nói anh mới đúng đấy_ Thư hung dữ ngược mắt lên nói.
- Tôi nói bấy lâu, xã hội bây giờ chấp nhận tình yêu cùng giới rồi, thế giới thứ ba của bọn tôi được cho phép rồi.
- Em đừng lừa tôi.
- Không tin. Thư, hôn miếng coi.
- Đùng..._ Ninh Nhật sợ hãi nói.

(Bác tài cứ chạy xe đi_ nhân lúc cả bọn cãi nhau Chí nhấn tin cho bác tài, nếu không đi sẽ tới muộn mất, thời gian chơi ngắn, muốn tranh cãi thì vừa đi vừa nói cũng được, từ đây tới biển còn 4 - 5 tiếng nữa, tha hồ mà tranh cãi.

Được_ Bác tài nhận lệnh khởi động xe)

Xe chuyển động bắt đầu đi nhưng chẳng ai thèm quan tâm, xem cặp này diễn vui hơn.

Cô và Thanh ở ngay cạnh nhau, thấy hai tên đàn ông này cứ cười cười, cười đến đỏ mặt thì thấy lạ. Thanh biến thân, đe dọa chồng hỏi thì anh bảo đừng xen vào, ngồi xem thôi nên cũng ngồi im xem. Cô cũng ngồi trở lại ghế nhưng mắt vẫn dán vào cuộc chiến. Cô là người khó xử nhất, một bên là bạn thân, bên kia là người đàn anh đã giúp đỡ cô rất nhiều trong những năm tháng đại học nên cũng lựa chọn im. Thấy họ tranh cãi nhưng cô khẳng định họ quen nhau, Lam chắc bày trò thôi.

- Em lừa ai. Mà có thật thì sao, hôn sao, tôi hình như còn ngủ với em rồi.
- Đúng đó_ Nhật bổ sung. Trong lòng anh đang khẩn cầu ông tướng này quản vợ cho tốt, chớ lại gần Thư của anh.
- Ngủ, Lam. Sao bà ngủ với lắm người thế_ Thư nghe tới ngủ thì hét lên kinh ngạc.

Tà Bích Huyền đen mặt.

Câu nói của Thư làm mọi người cười hân thành tiếng.

- Tổ ngủ với ai đâu. Anh ta nói bấy_ biết sự thật sắp bị bại lộ nhưng Lam vẫn chung thành diễn kịch. Lí tưởng đời cô là chọc điên tên Huyền kia, nhìn mặt hân hiện tại trong lòng cô rất sáng khoái.
- Nói bấy, chỉ sợ trong bụng em giờ cũng có con tôi rồi đấy.

Sau câu nói ấy, Thư cũng nhìn chăm chăm vào bụng của Lam.

- Nói, anh là ai_ Thư nghiêm túc hỏi.
- Tà Bích Huyền, sếp của em ấy, cũng là người đã ngủ với em ấy cách đây khoảng hơn 1 tháng.
- Oh my god_ Thư, Thanh và cô hét lên.
- Vì điều_ cô xoa cằm tán thưởng.
- Phải viết, chồng lấy giấy ra đây để viết kịch bản, chúng ta phải triển khai chuyện tình này. Lấy tên là Trợ lí nhỏ của tôi được không_ Thanh lắc lắc tay Chí.
- Anh là Bạo Vương tiên sinh sao, hân hạnh quá_ Thư sốt sắng muốn bắt tay.
- ..._ TBH chiêm ngưỡng màn lật mặt của mấy cô gái này thì khó nói lên lời.

- Lam, tình yêu, chính là Bạo Vương tiên sinh sao_ Thư tròn tròn mắt hỏi.

Lam bị lật tẩy cũng chẳng xấu hổ, hôn nhẹ lên má Thư nói rồi đeo mắt ngủ đi ngủ.

- Hình như thế. Tình yêu ngủ ngon.
- Ủ, ngủ đi. Tớ lấy công đạo cho cậu.
- Ủ, cứ xả trứng thối mặt hân đi dù sao tớ cũng sắp nghỉ việc rồi.
- Anh bạn này, tuy anh chính là bạo vương tiên sinh nhưng chuyện ấy đã qua rồi_ Thư nói
- Lam cũng không cần anh chịu trách nhiệm_ Thanh góp câu.

- Cô ấy cũng không nhận anh làm chồng đâu_ Du nhẹ nhàng thả bom.
- Tôi biết. Nhưng tôi muốn chịu trách nhiệm_ TBH nói rất nghiêm túc.
- Tôi rất hiểu Lam. Nó muốn lấy một người nó yêu, không phải trách nhiệm gì hết_ Thư cũng nói rất nghiêm túc.

Anh không cần tự vác khổ như vậy.

Tà Bích Huyền hiểu những gì cô gái này nói. Nhưng anh chịu trách nhiệm bởi vì anh thực sự thích cô ấy.

- Tôi biết, tôi không phải muốn chịu trách nhiệm vì thấy hối hận. Mà tôi thích Lam, tôi muốn lấy em làm vợ.
- Anh đừng lừa tôi. Cái con nhỏ thủ dai này anh chịu được chắc_ Thư thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh thì bất ngờ. Anh ta nói lời này nhìn Lam rất dịu dàng, rất yêu thương. Cô cũng thấy ngờ ngợ, trêu anh ta.
- Được. Tôi chịu được_ anh nói chắc nịch.
- Tùy anh thôi. Nếu anh đã nói vậy thì tôi cũng chẳng nói gì thêm được nữa. Nhưng tôi đồng ý lại chẳng liên quan gì đến ý của Lam cả, cô ấy mới là người quyết định.
- Tôi biết. Tôi chỉ mong cô đừng phá là được. Tôi sẽ theo đuổi em ấy.
- ..._ mẹ tên này dám bảo cô đừng phá. Nhịn nhịn nhịn.

- Khó lắm đấy anh Huyền ơi_ cô nháy mắt nói. Cô, Thư và Thanh biết tuy tên này làm được. Tuy mở miệng ra là ngỏ Lam nó chửi anh ta nhưng bọn họ biết, thật ra Lam không ghét anh ta đến mức ấy, có khi lại thích.

Nhưng mà họ cũng không mong Lam vội vàng đến với anh ta, mà họ thích xem náo nhiệt như vậy đương nhiên phải bắt quái đôi chút. Mà đặc biệt họ thích trêu ai kia.

- Lam nó xinh đẹp quyến rũ như vậy thể mà anh bắt nó pha cà phê, làm tay chạy vặt cho anh..._ Thanh không vừa, mĩa mai phô trương với anh ta.
- Nó đang làm thông dịch viên tự dưng phải làm thư kí...
- Lại phải chạy đi tiệc tùng khắp nơi...
- Đến nổi say mà ngủ luôn với ai kia...
- Mất đi lần đầu...
- Nó rất tiếc nha...
- ...

- Tôi xin lỗi, tôi sẽ cố gắng_ Bích Huyền phát sốt vì mấy cô nàng này. Cô gái kia thì ngủ ngon lành, để đám bạn xử lí anh. Tức chết anh mà.

- Thôi, nể mặt tôi tha cho anh tôi được không?_ anh cười đến nở rộ. Sau thấy tên kia khổ quá nên ra tay giúp đỡ.
- Sao phải nể mặt cậu_ Thanh lại giờ đáng lớp trưởng ra nói.

-...

- Cậu ngủ đi_ cô nói

-...

Thư rất hâm mộ vẻ cool ngầu của sếp nên giải vây, tha cho anh ta.

- Thôi, buồn ngủ quá cơ. Anh sang ngủ với Ninh Nhật đi. Lam không nói nhưng nó chưa muốn ở cạnh anh đâu. Tạm thời cách xa nó ra, đến nơi rồi tán tỉnh nó sau.

Buồn ngủ chết mất. Rõ ràng kì nghỉ của 5 người, tự dưng lòi thêm 3 người. Lại phải đặt lại khách sạn_ Thư cầu nhau, lộ ra vẻ mặt căm căi lại.

Mọi người thấy hợp lí nên không tỏ ý kiến gì nữa mà cùng nhau đi ngủ. Hai tên đàn ông không phục nhưng cũng chẳng thể làm gì, cô ấy nói đúng.

Mọi sự phải từ từ, vội vàng hỏng việc.

Nhật là đau khổ nhất, cậu không thể ngồi gần người cậu thích. Nhưng mà cậu không phủ nhận, cậu thấy khía cạnh khác của cô nàng rất tốt đẹp, cô ấy suy nghĩ rất chu toàn, khôn khéo.

Lam thật ra không ngủ. Cô nghe thấy lời anh ta nói. Có chút rung động, nhưng các bạn cô nói đúng đấy, cô rất nghiêm khắc trong khoản tìm bạn đời. Thà hi hi ha ha cả đời với mấy nàng ấy còn hơn lấy phải kẻ không ra gì, khổ cả đời.

Mỗi người quan niệm tình yêu khác nhau, tình yêu mà Lam quan niệm là đi đến một cuộc hôn nhân viên mãn.

Thư biết bạn thân chưa ngủ, cùng nó chơi từ bé nên Thư rất hiểu nó. Nó không biết đối mặt với anh ta thế nào nên mới giả vờ ngủ. Ngồi xuống, nắm chặt lấy tay cô nàng, vỗ nhẹ, tiếp sức mạnh cho cô ấy.

Cảm nhận được bàn tay đang nắm chặt tay mình, Lam rất hạnh phúc, cô có những đứa bạn thật tuyệt vời, cả đời này cô họ đã không có gì tiếc nuối nữa rồi.

Trên chuyến xe, có người ngủ, có người mở mắt tới sáng, cũng có người nhắm mắt lại chứ không ngủ. Mỗi người một suy nghĩ. Nhưng theo lời cô nói, dù muộn phiền gì thì cũng sẽ tan biến hết khi thấy biển.

Buổi sáng, trước mắt họ là biển bạc, tâm sự cũng vì thấy biển mà trôi đi hết. Hai ngày tới, biển sẽ là người đồng hành bên họ, biển thật vô giá, thật tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Vì sự chu đáo của Thư mà mấy tên đột ngột có mặt kia có nơi ở. Vợ chồng Thanh một phòng là chuẩn rồi. Còn một phòng cho ba người các anh và một phòng của các cô. Cát hành lý xong, dường như một môi vì thiếu ngủ cũng tan biến hết. Tất thấy mọi người cùng ra biển dạo, ngắm cảnh biển buổi sáng. Nếu nhắm mắt lại bạn sẽ nghĩ thấy mùi mặn mà của biển, tanh tanh của động vật sống dưới đáy biển. Trên bờ cát nhờ những con sóng thổi vào mà xuất hiện mấy con sao biển nhỏ, ốc nhỏ,... rất dễ thương.

Các cô khoác tay nhau đi trước, đằng sau là mấy tên đàn ông. Khung cảnh giản dị mà thu hút, các cô gái cười rất vui, rất đẹp mà đằng sau những người đàn ông ấy luôn đưa mắt dõi theo tận tình, sẵn sàng che chở bảo vệ cho người họ thương, sẵn sàng bảo toàn nụ cười ấy tươi thắm.

- Mát quá đi_ cô tách ra, chạy vào làn nước biển đến hơn cổ chân hất tung toé.

Thấy vậy mấy nàng cũng xông tới, vớt dép lại bãi cát mà lao thẳng ra biển.

Thư ban đầu giống cô nghịch ở ven bờ, quần áo cũng chẳng ướt gì. Nhưng cô nàng không thoả mãn, chạy thẳng ra xa, hờ mỗi bờ vai với cái đầu. Lúc này mới thoả mãn bơi, ngụp lên ngụp xuống như kinh ngư vậy.

Lam thấy rất thích rất cũng lời cả Thanh và cô ra chỗ Thư, giữa bờ biển nhấp nhô chỉ thấy đầu của họ và nụ cười vui vẻ chưa hồi tắt.

Mặc kệ các cô tắm, mấy anh ngồi lại trên bờ, nhìn xa xa, chốc chốc lại quay ra nhìn họ, mỗi người đều thấy lòng bình yên đến lạ, trái tim như lấp đầy không nhận được nỗi nụ cười hạnh phúc. Nhật lấy máy ra chụp cho họ một tấm, một kỉ niệm đã được lưu giữ.

- Tôi rất hâm mộ cô gái tên Thư kia_ Tà Bích Huyền bất chợt lên tiếng.

- Sao cơ_ Nhật ngạc nhiên hỏi lại.

- Lam rất mạnh mẽ, cô ấy làm gì cũng không cần ai giúp đỡ nhưng tôi lại thấy cô ấy ỉ lại rất nhiều vào cô Lam ấy_ Tà Bích Huyền vẫn nhẹ nhàng nói.

- Chuyện đó là đương nhiên, nghe Thanh nói, Lam và Thư là thanh mai mà_ Chỉ giải thích.

- Thế tôi mới hâm mộ_ TBH buồn buồn nói.

- Thế thì anh cũng nên hâm mộ thêm Tiểu Du và lớp trưởng đi_ anh khinh thường nói.

- Tôi cũng rất hâm mộ Du_ anh ta lại bồi thêm câu.

- Anh nhìn kĩ đi, không phải mình Lam đâu. Bốn cô ấy rất ỉ lại vào nhau, họ còn thân nhau hơn chị em ruột nữa đấy. Ở đấy mà hâm với chả mộ_ Nhật nheo mắt giải thích.

- Vợ tôi nói, Thư là chị cả của bọn họ, cô ấy suốt ngày hi hi ha ha không màng sự đời, lại trông có vẻ vô tâm vô phách nhưng thật ra lại rất chu đáo, cô ấy

rất sâu sắc trong việc đặt mình vào suy nghĩ của mọi người.

Cô ấy luôn làm tốt và hơn cả vai trò một người bạn đấy.

Lam dựa dẫm vào cô ấy cũng phải thôi. Cả vợ tôi và Du chỉ quen cô ấy có 2 năm mà còn thích dựa dẫm thì cái người biết nhau 23 năm lại không chắc _
Chỉ nghĩ tới những gì vợ hay kể, từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

- 23 năm có là gì. Tôi sẽ làm Lam i lại vào tôi suốt đời _ Tả Bích Huyền quay ngoắt thái độ, mạnh mẽ nói.

- Phải rồi, cổ mà bằng tôi đi. Tôi có vợ rồi đấy _ Chỉ cười cười kiêu ngạo.

- Nhanh thôi _ anh ta nói chắc nịch.

- Tôi cũng phải cố nức vào Thư về mới được _ Nhật hạnh phúc quyết tâm.

Cuộc trò chuyện trên bãi cát không lâu thì kết thúc, từ đằng xa cô ra sức gọi.

- Mấy người không xuống à, thích lắm đấy.

Anh lấy điện thoại chụp ngay khoảnh khắc vẫy tay của cô. Chỉ một cái vẫy thôi, cô đã khiến anh ám áp tốt cùng. Thay ảnh nền điện thoại, từ nay có thể ngắm cô ấy mỗi lúc rồi.

- Mấy em chơi đi, chúng tôi không chơi đâu _ Tả Bích Huyền hét ra biển.

- Ừ, không thì thôi, mất công gọi à _ cô hét lại, rồi trèo lên một cái phao con cá heo khoai chí trôi trôi giữa biển.

-...

Lam cũng nhảy lên ngồi cùng cô, ở dưới Thư và Thanh ra sức vuron tới kéo xuống, mấy cô gái thì nhau trèo lên, vui vẻ như quay lại hồi được ba mẹ cho đi biển vậy. Tranh nhau cái phao, hắt nước tung toé, bơi thi...

Nghịch nghịch 1 tiếng rồi cả bốn mới lòi nhau lên bờ. Mặc kệ mấy anh mà chạy về khách sạn tắm rửa, vui vui đùa đùa quanh phòng tắm.

Mấy anh bị bỏ rơi thì buồn lòng, tự xách dép về cho mấy nàng.

Buổi trưa tới cũng rất nhanh, vì thêm ngủ nên họ ăn luôn đồ ăn của khách sạn rồi mạnh ai về phòng nấy ngủ.

Hẹn 3 giờ chiều sẽ ra biển.

***

Hôm nay là ngày nghỉ, lại thêm thời tiết vào hè nên bãi biển đông cực kì, dọc từ đầu dãy biển đến cuối chân trời xa chỗ nào cũng có người, già đến trẻ, các bé con, bắt mắt đến sống động.

Cô lúc nào cũng là người dậy đầu tiên, xỏ dép bước ra khỏi phòng, tình cờ thấy anh đang hút thuốc bên ngoài hành lang. Thấy cô anh vội dụi rồi vút vào thùng rác.

- Dậy rồi _ anh bước tới gần nói.

- Cậu hút thuốc _ cô không trả lời và quay ngược lại hỏi.

- Ừ, thỉnh thoảng hút vài điếu cho đỡ nhọt miệng _ anh cũng không chối mà thành thật trả lời.

- Bỏ đi, không tốt cho sức khoẻ _ cô không kì thị người hút thuốc, bố cô cũng hay hút lắm nhưng vẫn phải nhắc nhở, thuốc lá có thể thư giãn tinh thần trong phút chốc nhưng cũng sẽ huỷ đi nội tạng từ cái phút chốc ấy.

- Ừ _ anh nhanh chóng đồng ý, anh cũng không nghiện, muốn bỏ cũng không khó.

- Cậu không ngủ hả, mắt đỏ quá rồi _ cô nhìn thấy sự mệt mỏi của cậu ta thì thấy hơi thương.

- Không ngủ được.

- Là gì rờng.

- Chắc thế, bình thường tôi không ngủ trưa.

- Cậu không ngủ được thì cũng cứ nằm trên giường mà nhắm mắt lại. Như vậy mắt sẽ đỡ mệt, tay chân cũng sẽ được thư giãn _ cô không nhận được căn dặn.

- Biết rồi_ anh bị bộ đáng giáo dục con nít của cô làm cho phì cười.
- Lại còn cười. Cúi xuống đây...
- Sao vậy..._ anh thắc mắc hỏi.
- Cậu cao quá, cúi thấp xuống, bảo cúi thì cứ cúi đi..._ cô lại cần nắn.

Giờ thì anh rất nghe lời cúi thấp xuống.

- Thôi, cậu ngồi xuống đây_ có vẻ thấy đáng vẻ của anh hơi khổ nên cô kéo anh ra cái ghế trước cửa ngồi xuống.

Anh cũng rất phối hợp làm theo, được cô kéo rất thích.

- Tốt rồi, mở to mắt ra xem nào_ cô như bác sĩ ra lệnh cho anh mở mắt.
- Không được chớp đâu đấy.
- Ừ...

Cô moi moi trong túi ra một cái lọ, nhỏ lên mắt anh mỗi mắt hai giọt.

- Ngửa ra sau ngửa ra sau không nó chảy xuống_ cô nhỏ xong hét hối thúc.

Anh tưởng gì hoá ra cô muốn nhỏ thuốc mắt cho mình nên vội ngửa ra sau, đợi cái thứ chất lỏng ấy thấm dần vào mắt mới chớp mắt ngẩng đầu lên.

- Dễ chịu lắm_ anh chớp thêm mấy cái nói.
- Đây là thuốc chống mỏi mắt, khô mắt, mỗi khi thấy mắt nhức mỏi thì nhỏ, mắt sẽ sáng hơn_ cô mỉm cười nói.
- Ừ, cảm ơn.

- Có gì đâu, bây giờ nhắm mắt lại, tôi mát xa cho, tối ngủ sẽ ngon hơn_ cô vừa nói vừa vờn tay đặt lên vùng quanh mắt và thái dương của anh bắt đầu mát xa nhẹ nhàng.

Bàn tay mềm mại của cô đặt lên mắt anh đã tạo dòng điện chảy thẳng vào trái tim của anh, khiến nó hạnh phúc muốn vỡ tung khỏi lồng ngực anh. Anh rất muốn nắm cô nhưng cô nói phải nhắm mắt nên anh bất đắc dĩ phải nhắm mắt lại. Khoảng cách hiện tại giữa hai người rất gần, anh ngửi thấy hương thơm nhẹ dịu của cô, cảm nhận sự thoải mái từ bàn tay của mang lại. Giây phút này với anh là vô giá, anh nhẹ nhàng cười, hưởng thụ khoảnh khắc tuyệt vời này.

- Ừ ừ, sắp sượng nhĩ_ Thư vừa bước ra khỏi cửa đã bắt gặp màn tình cảm của ai đó thì khoái trá trên chộc. Không hề có ý định quay trở lại phòng mà phải ở lại trên chộc mới thoả mãn.

Cô và anh bị tiếng nói bất ngờ, cô bắt giác đỏ hồng mặt xấu hổ, vội bỏ tay ra rồi cũng bước lùi lại một bước. Anh thì buồn bực mất hứng, đang thích thì bị phá, mất hứng.

Đồng loạt lúc ấy, mấy cái đầu cũng lòi ra, Thanh và Chí đang trên chộc nhau chạy ra khỏi cửa, Ninh Nhật và Tả Bích Huyền cũng bước ra ngay sau đó. Lam thì vừa buộc tóc vừa ngo đầu ra. Tất cả mọi người đã dậy, ai cũng thắc mắc chuyện gì đang xảy ra ngoài hành lang, và đương nhiên sự chú ý là ở cặp giữa hành lang.

- Cô biết thế mà còn phá_ anh không ngại người đông mà quay ngược ra trách kẻ đã phá anh.
- Hi hi, rút kinh nghiệm_ Thư không nhin nổi cười trả lời. Tuy nhiên cô sẽ không kể cho mấy kẻ mặt ngu kia biết đâu, cảm giác mình biết trong khi ai cũng không biết rất thích.
- Cũng chẳng có gì_ cô vuột lại mặt, khi nó trở lại đáng vẻ ban đầu thì nói điềm nhiên.
- ...
- Đi đâu chơi đây_ Chí hí hửng nói.
- Đi chụp ảnh_ Thanh giờ điện thoại lên chụp một cái ảnh có mặt chồng và mình.
- Đi nghịch nước_ Lam nháy mắt nói.
- Đi chợ cá_ Thư nghiêm mặt nói.

- No... Đi nghỉ mát_ Du vui vẻ nói.
- Ha ha ha..._ All mọi người được dịp cười vui vẻ.
- Thế này đi, biểu quyết chọn_ Thư đứng ra chỉ đạo.
- Ok_ All
- Ai đi ra biển, giờ tay.
- 1,2,3,4,5,6... Eo sao không ai thích tới chợ cá vậy_ Thư buồn bực nói.
- Có tôi đi với cậu_ Ninh Nhật đứng ra an ủi nói.
- Cảm ơn nhưng chúng ta phải nghe theo đại số thôi_ Thư cười cười lại vui vẻ như ban đầu.
- Thư, nàng hãy theo ta ra biển khơi, mai ta sẽ theo nàng ra biển cá_ Du hào sảng ưỡn ngực giả giọng trêu đùa chọc vui Thư.
- Ta mãi nghe theo chàng_ Thư cũng nhanh chóng nhập vai hoàn hảo.

Mặt anh và Ninh Nhật đen thui.

- Ha ha ha... Vậy là quyết định xong, mình ra biển tự sướng cho lũ nhân viên quay phim ghen chết đi chồng_ Thanh vui vẻ nũng nịu với Chí.

Đương nhiên anh chàng yêu vợ rất sung sướng, hi hi ha ha nói được.

- Mình ra tắm cơ, đi biển thì phải tắm suốt chứ_ Lam nêu ý kiến.
- Mình cũng thích nước nhưng mà lại không thích dính nhớp nháp quần áo nên mình sẽ đi lướt cano thám hiểm_ Thư xoa cằm phát biểu.
- Đưa đi Thư đi_ cô thấy ý kiến này được nên đồng ý theo.
- Chiến luôn, thế còn mấy cậu kia, mặt đực ra đó làm gì_ Thư hát hàm hời.
- Tôi đi với cậu, tôi cũng không muốn tắm lắm_ Ninh Nhật xun xoe nói.
- Tôi trên bờ được rồi_ Tà Bích Huyền mấp máy trả lời.
- Sếp theo Du phải không, chả hỏi cũng biết_ Thư chả buồn nghe ý kiến còn lại mà quyết định luôn.
- ..._ đoán chuẩn thế.

Thư nhanh nhẩu nhét tiền và điện thoại vào quần sooc rồi bấm thang máy xuống sảnh trước.

Mọi người cũng lục tục xuống ngay sau đó. Họ đều ăn mặc rất mát mẻ phù hợp với không khí du lịch biển tuy nhiên không có diện bikini sexy, căn bản họ không thích khoe thân cho lắm.

Như kế hoạch ban đầu, Thư, Nhật, cô và anh ra bãi thuê 4 chiếc cano để lượn ra giữa biển khơi. Còn vợ chồng Chí, cặp ' vợ chồng ' kì quái Lam Huyền chu du ở gần bờ biển, vừa chụp ảnh vừa đập nước trong nụ cười.

Ban đầu Lam không thích lắm xong vẫn để Huyền lèo đèo theo sau mình. Cô thả dếp và điện thoại cho Thanh rồi quẩy nước tung toé, một mình cũng chán nên cô dờ dáo chần lòi Huyền vào chơi cùng, té nước khắp người anh, còn cười rất vui vẻ.

Tà Bích Huyền được mỹ nhân đề ý đương nhiên mừng như điên, mặc cho cô hất nước khắp người mình cay cả mắt vẫn mở to ra để nhìn ngắm vẻ hạnh phúc của cô. Bất chợt cô nàng

và anh chàng đã chơi vui ra xa, nước đến ngực của cô ấy, ướt cả chỗ tóc phía đuôi. Cô ấy không hất nước nữa mà đột nhiên ngồi thụp người xuống, anh sợ quá chui xuống theo, thấy cô ấy nghịch ngợm trong nước, mồm ngậm chặt bịt mũi, hình như sắp không thở được nữa nên định ngoi lên. Anh kéo cô, ánh mắt cô biểu thị bảo gì, anh không quan tâm, kéo cô sát hơn, hôn lên môi truyền khí vào, rồi bế thốc cô lên trên khỏi mặt nước. Cô ấy vẫn ngây ngốc, không động đậy trong vòng tay của anh, ngây ngốc nhìn anh, trong mắt của họ chỉ có đối phương tồn tại.

Họ không biết khoảnh khắc họ hôn nhau đã có một người cũng ẩn mình trong nước biển chụp được, in ra tặng cho họ, chúc họ luôn hạnh phúc. Bức ảnh đó sau này được phóng to treo trong phòng khách nhà họ, kỉ niệm tuyệt vời.

Thanh được chồng cõng trên lưng đi suốt dọc bờ biển, không ai biết họ hạnh phúc thế nào, dù đã là vợ chồng mấy năm nhưng tình cảm của họ vẫn mặn mà như thuở mới yêu nhau vậy. Bên ngoài họ là cặp đạo diễn oai phong, về đến nhà họ chỉ là người bình thường, chồng yêu vợ, vợ yêu chồng, tình cảm giản dị mà ánh hào quang của sự nghiệp cũng không thể sánh bằng.

Họ chụp rất nhiều ảnh, nắm tay, hôn môi, ôm nhẹ... Trong ảnh chỉ có hai người duy nhất, tình cảm duy nhất tồn tại.

Bỗng nhiên, Chí nói với vợ.

- Lần sau tới sẽ thêm một người.
- Ai hả anh_ Thanh ôm chặt cổ chồng hỏi.
- Con của chúng ta chứ ai.
- Con của chúng ta rất đẹp trai_ Thanh ngó ra rồi lại cười hạnh phúc, nghĩ tới viễn cảnh trong tương lai.
- Không, rất xinh đẹp_ Chí phủ định nói.
- Con trai phải đẹp trai chứ_ Thanh cãi lại.
- Không, là con gái, nên rất xinh đẹp_ Chí bắt mãi nói.
- Anh thích con gái hả, em thích con trai cơ_ Thanh vẫn không chịu thua nói.
- Được. Vậy cả hai đi, con gái trước, con trai sau_ anh không muốn tranh cãi với vợ nên nhượng bộ.
- Không, bé trai trước. Như vậy nó sẽ che chở bảo vệ cho em gái nó_ Thanh hạnh phúc nói.
- Anh thích con gái trước, con gái rất ngoan, nó sẽ dạy cho em nó những điều tốt nhất_ Chí cũng nói ra suy nghĩ của mình.
- Nhưng con gái sẽ mau xe em, em không nỡ để nó xa em trước_ Thanh vẫn giữ quan điểm.
- Được, con nào cũng được. Đều sẽ đẹp như em vậy_ Chí thoả thuận.
- Tự nhiên đi, trai hay gái cũng tùy duyên, em vẫn sẽ là mẹ, anh cũng vẫn là bố, bố mẹ tuyệt nhất của chúng_ Thanh cũng thoả thuận hạnh phúc nghĩ.
- Phải, chúng ta là tuyệt nhất...

Phía trên bờ ngọt ngào lan tỏa, xa xa những chiếc cano đang lướt sóng, không có ngọt ngào mà là cuộc chiến nảy lửa của cô và Thư.

Nói là nảy lửa thì hơi quá đà, họ chỉ đi tốc độ vừa phải cho phép, phóng đua nhau khắp nơi tạo thành đường trắng ngà trên mặt biển. Tuy là thi nhưng trong họ chỉ có vui chơi thoải mái giữa gió và nước, không quan tâm kẻ thắng người thua. Anh và Ninh Nhật thăm thưng chạy vòng vòng theo họ, tức thì chán quá nên tiến tới thi với họ luôn. Giữa sóng nước, 4 cái cano kéo theo nhau tạo thành 4 vệt dài, ngoằn ngoèo, bắt mắt, sóng đôi bên nhau.

Lướt chán chê cô quyết định trở lại giả cano rồi đi dạo biển. Anh tới đây vì cô nên đương nhiên đi theo cô.

Thư thấy vậy mang trả leo về bờ nhưng cô nàng hứng thú với mưa sấm hơn nên dung dèo khắp con đường bán quả lưu niệm cùng với người còn lại - Ninh Nhật.

Cô sóng bước tới trước, trời đã về chiều tối nên sóng đánh rất mạnh, cô bước trên bãi cát chỗ sóng đánh tới, để lại vết chân, rồi để lại nhưng dù dầm rất mạnh vẫn bị sóng nước đánh tới làm phẳng. Tuy nhiên đó cũng là một trò vui của cô lúc này.

- Từ Vân Du, tới đây_ anh từ phía xa trước mắt gọi cô.

Cô ngẩng đầu ngạc nhiên, mới thấy ở đằng sau lưng sao vừa quay đi lại ở tí xa vậy.

- Gì vậy_ cô hét trả lời.

- Tới đây.

Vậy cô cô ngoan ngoãn chạy tới, tới gần cô thấy trên cát cho hai chữ "Tường Du". Là tên ghép của anh và cô, cậu ấy không vẽ trái tim cũng chẳng nói tới yêu cậu, tớ thích cậu mà chỉ là ghép tên cô vào tên cậu ấy nhưng lại khiến cô rất cảm động. Nó hay và ý nghĩa hơn nhiều so với cái cụm từ 'Anh yêu em' rỗng tuếch.

Cảm động là thế nhưng mà chẳng hiểu sao mở mồm ra lại thành thế này.

- Ai cho ghép vớ vẩn...

Biết cô chỉ mạnh mẽ thôi nên anh chẳng thêm quan tâm, ngược lại sẽ trêu cô.

- Thôi xoá vậy...

- Khoan... Hi hi. Trêu cậu thôi, chụp cái ảnh nào_ cô không giả bộ nữa mà thành thật với lời nói.

- Tôi chụp sao?

- Phải rồi, đứng bên tên cậu đi, tôi chụp cho tấm ảnh, đảm bảo đẹp hết nấc_ cô lôi điện thoại ra chọn camera trả lời anh.

- Được thôi.

- 1..2..3.. Tách. Xong rồi, đẹp lắm. Đến tôi, mau chụp cho tôi.

- Được rồi.

123 Xong.

Nhận được thông tin xong cô nhảy lại xem ảnh, thấy đẹp mới lưu lại.

Lúc cô xem ảnh, anh cũng lấy điện thoại ra, gọi.

- Tiểu Du...

Cô đang đứng cạnh anh, ngẩng mặt lên khỏi điện thoại, mặt anh cũng quay ra, hơi cúi xuống. Do độ trùng hợp của hành động mà môi cô và môi anh đã giao nhau.

Anh vừa cài chụp sau 3s nên nụ hôn bất ngờ của hai người đã được ghi lại. Anh cũng bất ngờ không kém, vốn chỉ gọi cô qua quay ra chụp một tấm với anh, ai dè được cả một lần chạm môi, hơi quá còn gì.

Cô giật nảy mình, lùi ra một bước, mặt dày như vậy cũng tự nhiên đỏ lên, bối rối, ngại ngùng, nói không phải phét, ngoài đã từng hôn cha, hôn cu tí nhà anh chị họ thì đây là lần tiên cô chạm môi với một tên giống đực khác. Cô từng rất nhiều lần được mọi người thơm má, nhưng môi thì hiếm không cần nghĩ ngợi.

- Xin lỗi, tôi chỉ muốn xem cậu bảo gì thôi_ cô bắt chợt ngu đi, giải thích vớ vẩn.

-..._ không cần xin lỗi, cái lỗi này có phạm cả ti lần cũng vẫn được hết mà.

Mới chỉ chạm môi thôi nhưng anh đã hưng phấn sắp điên rồi. Anh muốn nhiều hơn nữa cơ, môi cô rất mềm và mịn, thích chết đi được.

Anh kéo tay cô lại, môi cô đâm sâu vào ngực mình, bắt chấp tất cả hậu quả đằng sau, áp môi lên nơi mềm mềm vừa rồi, hôn.

Cô bàng hoàng, dây dụa, cô chưa muốn nhanh tới vậy, nhưng dây nữa dây mãi cũng bằng thừa, anh kẹp cô rất chặt, chỉ áp môi thôi không thể nào thoát nữa anh được, anh hơi chọc vào eo cô, cô giật nảy mình mở miệng. Anh nhanh chóng luồn vào khoang miệng cô, quấn lấy chiếc lưỡi trêu chọc, tham lam hút hết vị ngọt của cô. Cô bị anh hôn đến thất điên bát đảo, choáng, không thể dây dụa nổi lên.

Như cảm nhận nguồn oxy của cô dần cạn kiệt anh mới thả ra, dịu dàng nhìn cô tựa vào ngực mình hít thở. Anh vẫn giữ nguyên như vậy, ôm cô rất chặt trong vòng tay, lưu luyến không muốn tách ra, tốt nhất là khỏi buông cũng được.

Sau khi cô lấy lại được phong độ thì tức tối nhảy dựng lên, rất muốn cho anh đo đất nhưng bất thành bởi anh ôm rất chặt. Chỉ có thể sử dụng cơ miệng.

- Lâm An Tường, cậu...cậu dám hôn tôi_ cô vẫn chưa tìm được lời sỉ vả hay hơn.

- Phải_ anh rất thành thật nhận tội.

-...

- Xong chưa, hiệp 3 nhé_ anh rất vô tội nói.

-...

- Tôi rất thích cảm giác hiện tại, tôi rất thích người trước mặt_ anh nhìn cô âu yếm, trong mắt chỉ có hình bóng của riêng cô, đây là lần đầu tiên anh tỏ lộ tình cảm trực tiếp như vậy, rất hồi hộp, cũng rất miễn nguyện.

Cô vẫn âm ức nhưng nghe anh nói vậy thì rất ấm áp, rất hạnh phúc. Cậu ấy chưa từng nói như vậy trước đây, cậu ấy không bao giờ nói những lời sến súa, có thì cũng là những lời như hiện tại.

Nhưng để được thế này đã là tuyệt lắm rồi. Chỉ thế thôi cô cũng thấy ấm áp đến rơi nước mắt, quyết định của cô đúng rồi, cô đã đúng.

Tường à, cái tớ chờ không phải là thứ gì đó. Thứ gì với tớ không quan trọng, quan trọng là phán đoán, là quyết định của tớ không sai, tớ không yêu sai người, tớ chờ đợi cậu không hề sai.

Cậu đã nói tớ không hiểu chuyện, không phải thế, bởi vì tớ sợ nhiều thứ quá đẹp sẽ chỉ là giấc mơ thôi. Cái tớ cần luôn là thời gian, tớ phải nghe, phải cảm nhận, phải nhìn tớ mới tin, đó là tớ của cả tuổi xuân vừa trôi qua.

Tương à, giây phút này, tớ cảm nhận được rồi, tớ biết tớ đã cảm nhận được rồi.

***

Nhưng mà tớ cứ bị thích ngược cậu ý, tớ cứ muốn trêu chọc cậu thêm chút nữa ý, ai bảo cậu chọc giận tớ rồi lâu cơ. Tớ trẻ con chút xíu thôi, chịu đựng tí nha. Đợi tớ hết nghịch ngợm tớ sẽ ngó lơ cười cậu, nữ cường phải thế mới được, chờ tớ ngó lơ nha.

- Sao cậu thích lắm thế, già trẻ không tha_ cô áp mặt vào ngực anh, nghe tiếng đập thình thịch của anh khúc khích cười, trêu chọc.

- Nhất là cậu_ anh khoai trá đáp, lại cúi xuống hôn, nhưng nụ hôn này chỉ lướt qua thôi, anh vui vẻ thách thức.

- Ừm... Đừng tưởng tôi hiền mà lần tới nhá, tôi cần cho phát giờ_ cô bặm môi nói. Mẹ, sao tên này lại cứ nhằm môi cô ngâm thế nhỉ, thật buồn bực mà, càng ngày càng không ngoan.

- Ấy, cần đi, mau tới cần đi. Tôi chuẩn bị rồi_ anh nghe cô nói vậy ngược lại rất phấn khích, được cô cần, môi sẽ có dấu vết, đến lúc về có thể khoe khoang rồi, tôi và cô ấy cần nhau rồi đây, mấy người đã được chưa.

-..._ Tương của ngày xưa nét na lần mà ta.

####

Trong phố quà kỉ niệm, Thư vui vẻ kéo Nhật chạy tới chạy lui.

Thư là cô nàng cuồng mua sắm, cuồng chợ, cuồng sạp hàng kỉ niệm như thế này. Nên lần họp chợ ngày ấy cô nàng mới tình cờ quen anh chàng.

- Nhật, cậu xem, cái móc khoá này đẹp không?_ Thư chạy nhảy vui vẻ hỏi.

- Đẹp lắm_ Ninh Nhật rất vui, suốt từ nãy tới giờ luôn được nắm tay cô nàng dong duỗi khắp chợ.

- Cái trái tim hay ngôi sao đẹp hơn.

- Cậu tặng ai.

- Tôi tặng chị Giang, chị ấy thích mấy cái móc khoá teen teen kiểu này lắm.

- Vậy ngôi sao đi, bạn thì ngôi sao rất ý nghĩa_ thật ra anh muốn nói là cậu không được phép tặng cái gì hình trái tim cho ai ngoài tôi hết.

- Được, chị gái, cho em cái này.

- Được, em gái tình đây, còn mỗi cái duy nhất ở chợ này thôi_ chị bán hàng tấm tắc khen.

- Vậy sao, ha ha_ được khen ai mà không thích chứ, mặc kệ thật lòng hay không.

- Của em này.

- Cảm ơn.

Đút lại vào túi xách, Thư chẳng nghĩ ngợi gì nên lại cầm tay anh đi ngắm nghía khắp nơi. Người trên phố ai cũng nghĩ họ là tình nhân, tình cảm tốt thật.

Cô nàng và anh cũng chụp rất nhiều ảnh với nhau, họ khác những người bạn kia đã xác nhận tim mình có đối phương, họ chỉ bên nhau như những người bạn thân thiết, cùng cười, cùng sóng vai dạo phố, tình yêu sau này của họ chính là nảy nở như vậy, bình dị, thân nhiên, bất chợt đến tự lúc nào không hay. Một tình yêu đẹp cũng sẽ tạo nên từ một bạn đẹp.

Lần ấy họ được một bà lão tặng cho một cặp vòng tay bình an, bà nói thấy tương lai sáng ngời của họ nên muốn tặng họ. Chiếc vòng đơn sơ ấy chính là tín vật tình yêu đầu tiên của hai người, đều được họ đeo ở cổ tay hằng ngày.

Một chuyến xe, một bờ biển, một khung trời xanh thẳm, nơi bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Ngày hôm qua giờ trở thành hồi ức, hôm nay là tiết tấu tiếp theo của không gian và thời gian. Mới hơn 4 giờ sáng mọi người đã lục tục thức dậy, lí do là để ngắm bình minh, hôm nay cũng ngày cuối ở lại đây rồi, 5 giờ chiều sẽ trở về lại thủ đô nên ai cũng muốn khám phá thật nhiều thứ ở đây trước giây phút tạm biệt.

- Du ơi, người ta vẫn thềm ngủ cơ mà cũng muốn ngắm mặt trời, cậu buộc tóc cho người ta đi_ Lam hí hóp trên giường nói.
- Được_ Du dậy sớm nhất, đã đánh răng rửa mặt sạch sẽ, không vương bận gì nên thoải mái giúp đỡ cô bạn lười của mình.
- Yêu lắm cơ_ Lam lại nhắm mắt ngủ, thoải mái được bạn yêu phục vụ.
- Sướng nhỉ, nhanh lên không chị bỏ bom hết mấy cung đây_ Thư vừa nói vừa lấy chăn mền của tất cả gấp lại gọn gàng.
- Xong rồi đây_ All

Được buộc tóc gọn gàng Lam chạy nhanh vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, ra đến cửa thì nhận được chiếc túi xách quen thuộc từ Thư, xong xuôi ra khỏi cửa.

Mọi người cũng đã có mặt hết ở sảnh rồi, vẫn còn sớm nên trời vẫn còn tối, họ thông thả đi bộ ra cửa biển, ở đây người có mục tiêu giống họ cũng không hề ít.

- Máy giờ lão lão mới tới vậy?_ Thanh nhìn trời hỏi han.
- 5 giờ vợ ạ_ Chỉ mơ màng theo vợ trả lời, ánh mắt cũng chung thủy về hướng chân trời.
- Vậy là 15 phút nữa lận_ Thanh khẽ

than thở.

- Aaaaaaaa.....

Cả đám quay ra tìm kiếm nơi phát ra tiếng hét. Trước mắt họ là hình ảnh cô đang đứng từ xa trên bãi cát chạy một mạch thẳng tắp, rồi lặn mất tăm trong nước biển, 3 phút sau mới thấy lộ đầu ra, cười cười khoái trá.

Anh thấy vậy hoảng hồn hét lên.

- Tiểu Du, nghịch thế không tốt, lạnh lắm đây_ sáng sớm, sương chưa tan, không khí vẫn thấp, nhảy vô nước lạnh như vậy, cô cảm thì làm sao, thật không biết tự chăm sóc mình mà.
- Không lạnh, mát lắm, thích ời là thích_ Cô quả thật không lạnh, nước biển còn hơi ấm nữa, bản thân cô cảm thấy nó rất ấm nha.
- Thích lắm hả_ Lam nhìn theo khuôn mặt phấn khích của cô mà nhin không được hỏi.
- Lam Lam, xuống đi, thích lắm, không lạnh đâu_ cô vui vẻ trả lời, thật muốn chia sẻ cảm nhận của mình với bạn yêu mà.
- Chờ tở_ Lam nhận được câu trả lời chắc chắn nên vút túi và dép lại muốn tiến lên.
- Không được, sáng ra rất dễ cảm_ Tả Bích Huyền kéo tay cô lại, nghiêm mặt ra lệnh.
- Không lạnh, Du nói không lạnh, tôi muốn nghịch nước mà_ Lam bĩu môi khó chịu khi bị ngăn cản đến với thiên nhiên xanh.
- Không được, ngoan đi, đợi sáng hẳn rồi tắm_ Tả Bích Huyền dịu dàng khuyên ngăn.
- Nhưng mà... Tôi thích bây giờ cơ_ Lam không phát hiện ra mình lại đang nũng nịu với anh, kẻ mà hôm qua cô vẫn còn bày bộ mặt tôi không quan tâm.
- Ngoan nào, đứng đây cũng thích lắm_ TBH vẫn một mực ngăn cản.
- Nhưng..._ Lam vẫn muốn cãi lại nhưng mà đành ngậm miệng bởi vì anh ta đang cầm một thứ rất sáng.

Mẹ nó đó là chiếc đồng hồ bố yêu tặng sinh nhật 18 tuổi của cô. Cô nhớ nó biến mất khoảng 2 tháng rồi, thì ra là tên này cầm

- Đứng đây với anh_ TBH cười trộm trong lòng. Anh biết chiếc đồng hồ này của cô rất quan trọng, cô luôn mang bên người. Anh nhặt được nó trong đêm mê loạn ấy, định bụng trả cô nhưng chẳng hiểu sao cứ không muốn, cứ giữ như báu vật vậy, định khi nào cần mới lợi dụng nó. Quả nhiên có tác dụng.

- Hừ... _ Lam bực mình khoanh tay nhìn trời.
- Chộ ôi, nghe lời gớm _ Thu vừa đứng xem, hết phim thì nhảy vô bình luận.
- Lam ơi, có xuống không? _ cô vẫn khoái chỉ gọi.
- Nó không đi đâu, tớ đi với cậu _ Thu nháy mắt trêu Lam rồi hưng phấn chạy về phía cô, không quên kéo theo người cộng sự thân tín Ninh Nhật xuống biển.

Ninh Nhật bị kéo đi bất ngờ nhưng rất vui, cô ấy kéo mình chơi cùng, chứng tỏ mình có chút trọng lượng rồi. Ôi vui quá xá là vui.

Anh, Huyền và Chí nhìn bộ mặt quay lại hất hàm khiêu khích của Nhật thì ngửa mặt, xem cái thẳng, mỗi thế đã cười không thấy tổ quốc rồi.

- Chồng, em cũng muốn xuống _ Thanh hai mắt toả sáng nhìn về phía hai cô bạn của mình đang vui đùa.
- Anh cũng muốn xuống _ Chí cung chiều vợ đồng ý với cô.
- Được, lên... _ hai vợ chồng nắm tay nhau chạy thẳng ra biển, giờ thì thật đông vui, quả thật biển cũng không lạnh như vẻ bề ngoài của nó. Biển cũng như người vậy, lòng bạn ấm tự nhiên biển sẽ ấm, lòng bạn lạnh biển sẽ lạnh lẽo đến bức người.

Anh sau khi hết gọi cô mà cô cứ ngó lơ thì đã nhảy luôn theo rồi, anh đang công cô trên lưng, nước ngập tới eo nhưng lại không chạm tới cô, bởi vì cô đang ngồi lên lưng anh, rất cao, rất thích, trong tiếng cười trong trêu của họ, mặt trời cũng tới, ánh sáng mới le lói âm ập khắp mặt biển, một buổi sáng chính thức bắt đầu.

Lam không nhịn được nhảy lên lưng Huyền, bắt anh công mình tới chỗ họ, anh cũng vui vẻ đáp ứng. Giờ thì thật đông đủ, thật tuyệt vời.

Lúc ấy họ còn gọi thợ chụp thuê, nháy mắt cả đám đã tươi rói trong những tấm hình nóng hổi, biển bao quanh họ, tạo nền để nụ cười của họ tỏa sáng, lấp lánh như ngọc trai vậy.

***

Tắm chán chê họ nhanh chân trở lại trở lại khách sạn, tắm rửa sạch sẽ rồi cùng thưởng thức bát cháo trai lớn, thơm ngát của bữa sáng rồi đi tới chợ mua quà về cho mọi người.

- Mua gì đi mấy cô mấy chú ơi... _ tiếng mấy cô bán hàng rêu rao vang lên.
- Bác gái, cua tươi quá, bao tiền một cân đây.
- Rẻ thôi, cô mua cả thùng đi, 3 triệu.
- Cua to lắm, mới bắt được đêm qua đây _ Bác bán hàng ra sức giới thiệu.
- Có bớt không bác.
- Không bớt được, nhưng tặng kèm cô mấy cân cá này, ăn với com rất ngon.
- Vậy tôm thì sao?
- Tôm cũng thế, tôi bán chạy lắm, toàn cả thùng thôi, mỗi thùng 10 con, tặng các cô cậu mấy gói kẹo đặc sản luôn _ bác gái rất có niềm tin sẽ bán được.
- Vậy cho cháu 1 thùng cua, 1 thùng tôm.
- Được được, khách quý, có cần chờ hộ về khách sạn không?
- Vâng, làm phiền bác.
- Không đâu, A Lý, chở dăng theo các chị nha.
- Dạ
- Bác ơi, cho cháu thêm 5 cân mực đi, bác bước lạnh hết cho cháu, mang mang về nhà nên sợ nó chết.
- Yên tâm, đảm bảo rất tươi ngon, chúng tôi còn vận chuyển cả tấn vào thành phố nữa là.
- Vậy tốt rồi, cháu gửi bác tiền ạ.
- Không vội, tí nữa A Lý mang giao tận tay cho các cô rồi lấy tiền. Chúng ta làm ăn sòng phẳng, lần sau tới nghỉ mát lại nhớ đến cửa hàng này.

- Vậy cũng được, lần sau nhất định tới cửa hàng của bác.

- ha ha ha... Cảm ơn.

- Vậy chúng cháu xin phép.

- Chào cô cậu.

Thư thay mặt cả đám đi mua chút hải sản tươi để mang về gửi cho ba mẹ nữa. Cô rất chu đáo, gần 10 người nên mua nhiều một chút, về tới thì chia ra. Đã gọi là đi chơi thì nên có quà.

Mọi người rất an tâm giao việc mua bán cho Thư, nên ngồi chờ tại một quán nước gần đó.

Lúc Thư quay lại thì cùng trở về khách sạn. Thanh toán sòng phẳng mọi thứ, ngay cửa khách sạn có rất nhiều quán lưu niệm, họ tranh thủ mua thêm vài thứ, tất cả ai cũng mua chung một cái mũ, đội lên thật giống cư dân biển, con gái mấy cô thích mua sắm nên mua rất nhiều, tiền thì toàn có người trả hộ, không lâu sau thì về khách sạn ăn trưa.

Hải sản đã được cất lạnh trong kho, họ ăn trưa, xem phim rồi lại ra biển tắm thêm lần cuối cùng. Bấy giờ lên xe trở về thủ đô.

Hành trình 2 ngày 1 đêm kết thúc.

Chap 30: Ở lại

Xe đi nhanh hơn dự tính nên gần 7 giờ đã về tới nhà. Thư đóng gói từ hải sản đến quà đầy đủ đưa cho từng người, căn dặn từng thứ một. Bác tài cũng chào mọi người ra về, tập trung nhà Thư nên xe vẫn để ở đây, mọi người tự lái xe về.

Ngồi xe lâu nên ai cũng mỏi, chỉ kịp nói tạm biệt nói nhanh chân về nhà để nghỉ ngơi, tranh thủ trước ngày mai của tuần làm việc mới.

Anh cùng cô về, theo cô tới tận nhà cũng không có ý định về.

- Cảm ơn cậu đưa tôi về, giờ thì về nghỉ đi_ cô trước khi mở cửa quay lại nói với anh.

- Không về, ở đây cơ_ anh đột nhiên mè nheo.

-...

- Tôi ăn tối xong về_ thấy bộ mặt ghét bỏ của cô anh bất giác thờ dài, cái nhà này sao lại khó tới thế nhỉ.

- Được rồi, chỉ sofa thôi, đừng sờ vào hiện vật_ cô nhắc lại điều kiện.

- Biết rồi_ anh đáp ỉu xiu.

Thế giờ cô mới dám tra khoá mở cửa, cất quà ra ghế và đồ vào tủ lạnh, cô lại vào bếp. 5 phút sau bê ra 2 tô mì trứng.

- Lâm An Tường, ăn tối đi.

Anh ngó ra sau, quả nhiên lại mì gói, người như anh chỉ có thể ăn mì gói từ cô thôi.

- Ừ.

- Cậu đi chơi với tôi nên đừng thắc mắc gì nhiều, có mì ăn là tốt rồi đấy.

-...

Xì xà xì xụp bên làn khói bốc lên nghi ngút từ bát mì chẳng mấy chốc đã no bụng. Anh rất tự giác đi rửa bát, xong ra ghế xem ti vi tiếp.

Cô từ trong phòng ngủ đi ra, hắt hàm.

- Về đi, tôi có việc rồi_ cô không phải vô tình mà là có việc thật, cô phải làm nốt công việc, chị Giang đi nghỉ mát 1 tuần lận, cô phải tranh thủ làm để còn ngủ sớm.

- Sao lúc nào cậu cũng đuổi tôi về sớm thế, cậu bận gì vậy_ anh bực mình, mới ở cạnh cô riêng tư chưa được nửa tiếng cô đã tàn ác đuổi đi rồi.

- Làm việc, nếu cậu không muốn về thì cứ ngồi đấy mà xem phim, cấm đi lung tung đấy, tôi biết là tôi giận đấy.

- Được_ anh ngó quanh nhà này cũng chẳng có gì, cô cho anh ở lại là tốt rồi.

Vậy là cô lại lẩn vào phòng ngủ, tắm tấp qua loa rồi ngồi làm việc. Sắp xếp trình tự phát đài, nộp báo cáo thành tích cho sếp, phê chuẩn tin có thể lên sóng đưa cho sếp...

Kết thúc công việc sau 2 tiếng, ra ngoài rót cốc nước để ngủ thôi.

Cô ngáp ngán ngáp dài bước ra cửa. Ra tới cửa, đèn vẫn sáng, ti vi vẫn phát ra đều đều, và anh đang hướng mắt nhìn cô.

- Ế, sao cậu chưa về vậy_ cô kinh ngạc hỏi, cũng gần 10 giờ rồi.

- Cậu thật vô tâm, bảo vào là mắt tích luôn, tôi đã chờ cậu ngoài này lâu lắm đấy_ anh buồn rầu trách móc. Thật ra cũng không hẳn thế, anh giả vờ trách cô thế thôi chứ đang rất hưởng thụ ngắm cô. Cô ấy đã thay quần áo, cô ấy đang mặc một bộ quần áo ngủ rất đáng yêu, miệng ngáp ngáp mắt nhắm tít bước xiêu vẹo ra cửa, lúc thấy anh thì lại há hốc mồm, mắt tròn to lên. Bộ dạng ngái ngủ của cô cũng bắt mắt thật đấy.

- Sao cậu không về ngủ đi, không mệt à_ cô tiến về phía ghế, nói mặc kệ bộ mặt giả tạo của anh.

- Mệt, không có sức lái xe nữa rồi, đầu còn hơi choáng nữa_ anh thều thào nói.

- Cậu lại sao nữa_ cô quan sát thấy có vẻ anh không nói dối nên lo lắng hỏi.

- Bệnh cũ thôi_ anh bị mất ngủ cho chu kì nên thỉnh thoảng nhưc đầu chút thôi, quen rồi. Chẳng qua muốn ở lại nên anh phải cường điệu hoá nó lên.

- Có mang thuốc không?

- Không sao, ngủ một lát là khỏi thôi.

- Thật chứ?

- Tôi đã nói dối cậu bao giờ chưa?

- Rồi_ cô lém lỉnh trả lời.

-...

- Nói trêu thôi, vậy tôi đưa cậu về nhé.

- Không cần, tối rồi, cậu đi lại nguy hiểm lắm, tôi ở một lát rồi về_ anh không mè nheo nữa mà trả lời, ở thêm lát rồi về, đằng nào cũng khó ngủ, chỉ bằng ngắm cô thêm lúc nữa.

- Cậu mệt sao lái xe được. Vậy đi, cho cậu đặc quyền ở lại đây.

Đi, tôi đưa cậu vào phòng khách ngủ. Mai rồi về_ cô dịu dàng nói, nhà cô có ba phòng ngủ, cho cậu ta ngủ lại một đêm cũng chẳng hề gì.

- Không cần đâu!

- Đừng mạnh mẽ, theo tôi. Đợi đấy, tôi lấy quần áo cho mà thay, tắm rồi ngủ, sẽ thoải mái hơn.

Cô chạy ra cửa lục lục đồ rồi chạy lại đưa quần áo cho anh.

- Đây, cậu tắm đi, tôi làm cho li sữa nóng, đảm bảo ngủ rất thoải mái.

- Sao nhà cậu có đồ nam vậy_ anh cau mặt hỏi, của ai vậy không biết.

- Nam nữ gì, của cậu đấy. Của mình cũng không nhận ra, tôi lấy từ vali của cậu.

- À... Tôi đi tắm, cảm ơn cậu_ anh nhìn lại, đúng là của mình. Cô sao có thể có của ai ngoài anh chứ.

Thật tốt được ngủ lại rồi, sẽ tuyệt nếu như nhà cô chỉ có 1 phòng, như vậy có phải anh sẽ được ngủ cùng không, tiếc ghê.

- Xuýt nhanh lên, tôi mát xa đầu cho rồi hẵng ngủ.

- Cậu biết mát xa lắm thế.

- Ừ, tự nhiên biết đấy_ cô ưỡn ngực khoe khoang.

- Tiểu Du, giỏi lắm...

Thường.. Chụt_ thom vào má cô rồi anh nhảy vào nhà tắm cười khoái trá.

- Lâm An Tường... _ cô đứng ngoài buồn cười hét lên giận dữ, cậu ta thật là, hờ ra là ăn đậu của cô.

Nhân lúc anh tắm, cô pha một ly sữa nóng, mang tinh dầu vào phòng khách chờ. Không bao lâu sau anh cũng bước vào, đáng về lau tóc của anh làm cô ngần ngại trong chốc lát.

Anh thấy cô trong phòng chờ mình thì rất vui. Ngày nào trở về cũng nhìn thấy cô trước lúc yên giấc thì thật hạnh phúc, thật mãn nguyện mà.

- Uống sữa trước đi_ cô hoàn hồn vẫy tay anh chỉ chỉ về phía giường.

- Tôi không thích uống thứ này, ngấy lắm_ anh nhìn ly sữa ghét bỏ.

- Không thích cũng phải uống, tôi đã phải tận tay pha cho cậu rồi_ cô nghiêm mặt ra lệnh.

- Cậu uống một nửa, tôi uống một nửa_ anh khôn lỏi nháy mắt với cô.

- Thôi được rồi_ cô buồn cười cầm ly sữa lên uống, thấy còn một nửa thì dừng lại, chìa ra cho anh xử lí nốt.

- Đây...

Lần này anh ngoan ngoãn đón lấy, đặt môi đúng chỗ cô vừa uống mà đem cái thứ trắng tinh kia nuốt nốt vào bụng, tuy sữa thật ngấy nhưng ngọt vô cùng, anh lại được hôn gián tiếp cô rồi.

Cô lấy tinh dầu xoa nhẹ nhẹ lên hai bàn tay, không để ý bộ dáng thích thú của anh, nếu cô biết anh có ý đặt môi chỗ cô vừa uống chắc sẽ đỏ mặt lắm đây, sao cô không nhìn anh nhỉ!!!

- Xong rồi, nằm xuống đây_ cô đón lấy cái cốc đặt lên đầu giường rồi nháy mắt nói.

- Ừ_ anh rất nghe lời nằm xuống.

- Nhắm mắt lại, thư giãn nào_ tuyệt đỉnh của mát xa chính là phải nhắm mắt thả lỏng tâm hồn.

Anh nghe lời nhắm mắt lại, tinh thần cũng theo đó thả lỏng hơn. Đôi mắt nhắm nghiền nhưng anh vẫn cảm nhận được đôi tay mềm mại của cô. Hương tinh dầu thoang thoảng xông vào cánh mũi, thái dương được day day nhẹ nhàng, từng bước từng bước đem cái đầu nặng trĩu của anh thư thái hơn. Xúc cảm tốt đẹp dần đưa anh vào mộng mị, cô thấy anh buông lỏng, phát ra tiếng thở đều đều thì mỉm cười, vuốt vuốt lại trán mày của anh, khẽ khàng bước ra ngoài, trả lại không gian tĩnh lặng cho anh.

Trước khi ra ngoài hẳn còn nói nhỏ.

- Tường, ngủ ngon.

Anh cũng mỉm cười trong giấc mơ, một đêm ngon giấc tốt đẹp. Đã rất lâu anh không có giấc ngủ sâu và nhẹ nhàng tới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Đồng hồ sinh học đem cô tỉnh dậy, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ phù hợp bước ra ngoài, ra cửa anh cũng quần áo chỉnh tề bên ngoài. Ngờ người, hỏi tường lại, à cô cho anh ngủ lại mà.

- Chào buổi sáng_ cô vui vẻ nói.

- Chào buổi sáng, tôi đưa cậu đi làm_ anh cũng mỉm cười nói. Thế này thật giống vợ chồng son.

- Được.

- Trước đi ăn sáng đã, cậu muốn ăn gì nào.

- Ăn phở đi ăn cơm mãi cũng chán_ cô vuốt cằm suy nghĩ.

- Được rồi_ anh buồn cười nhìn cô, bước gần tới nắm tay kéo cô xuống dưới nhà, gặp mấy bác gái hỏi thăm còn không ngại " Vâng, cháu là bạn trai của Du ". Cô muốn phản bác lắm nhưng anh nào cho cô nói, nói xong là chuẩn luôn. Cô cũng chán chả buồn giải thích, nện thêm.

Ngồi trên xe, bắt chợt cô nhớ ra một chuyện.

- Ế, Lâm An Tường, cậu không mang theo hành lý rồi.
- Không cần, để nhà cậu cũng tiện.
- Tiện gì_ cô ngủ ngờ hỏi.
- Tiện ở lại mắc công lười muốn về_ anh hồn nhiên giải đáp.
- ...

Tên này ở lại có một hôm mà đã tự biến sẽ ở lại lâu dài rồi sao. Ai cho, ai cho phép...

Anh chờ cô tới một quán ăn coi như là sạch sẽ. Gọi hai bát phở bò, nhặt bỏ những cọng rau sống ra, vắt ít chanh tươi, sau đó mới cẩn thận đưa cho cô ăn.

Chứng kiến loạt hành động của anh, cô rất cảm động, thì ra cậu ấy vẫn nhớ cô ghét ăn rau sống. Cô từ khi sinh ra đến giờ ngoại trừ có thể dung nạp hành, bất cứ thứ rau sống nào với cô cũng là đồ bỏ đi, ăn chúng thật như nhai rom.

Nhưng việc này ít ai biết, ngoài bố mẹ cũng chỉ có cậu ấy biết.

Bát phở này ngon thật.

Ăn xong, anh cùng cô tới công ty. Tạm thời phải tách ra rồi, trong anh có chút tiếc nuối, được nhét cô vào túi thì thật tốt.

- Du, không cho đi với Thư, chiều về với tôi_ anh trẻ con nói.
- Được rồi, chiều Thư còn bận đi chơi với Nhật rồi, cậu khỏi nhắc_ cô buồn cười nói. Cậu ấy từ bao giờ lại trẻ con như thế chứ.
- Thế thì tốt rồi_ anh yên tâm nghĩ, có kẻ tách cô gái Thư kia ra thì tốt rồi.
- ...

- Tôi đưa cậu vào phòng nha_ anh kiến nghị.
- Thôi, cậu đi trước đi. Nơi ở của cậu còn xa hơn tôi đây_ cô hất hất tay chỉ anh đi đi.
- Không sao, tôi đưa cậu vào_ anh một mực nói.
- Thôi mà..._ cô trực tiếp đẩy anh vào thang máy của anh.

Trở ra cô khoan khoan đi về phòng, tâm trạng sáng sủa tung tung, vừa hay lại gặp Thư rồi.

- Thư, người ta cũng muốn uống cafe, cậu pha luôn hộ một ly nha.
- Ok, mới đánh trận với sếp hả, mặt mày phoi phới thế_ Thư nháy mắt tưởng tượng ra viễn cảnh bậy bạ.
- Bộp... Bớt xem phim đi_ cô cốc nhẹ vào đầu cô nàng, nhỏ này suốt ngày mơ mộng bậy bạ.
- Không phải sếp thì gì, tớ nói sai hả_ Thư xoa xoa đầu tròng lộn mắt.
- ..._ Ừ thì không sai thật.
- Đây, còn chổi. Thế nào mạnh mẽ kịch liệt sập giường chưa?
- ..._ sao nó lại đen tối vậy nhỉ.
- Không phải hả, thế yếu sao, không thể nào, sếp của tớ lại kém thế hả, thất vọng ghê_ Thư than thở nói.
- Con lạy mẹ, chẳng có chuyện đó đâu, tớ với cậu ấy đi ăn sáng thôi_ cô buồn bực nói.
- Thế mà đã cười ngất ngây rồi, làm người ta tưởng tượng_ Thư chán nản nói.
- Tại cung tâm hôn "trong sáng" quá_ cô khinh khùng giễu cợt.
- Hoi thôi.

Vậy là cả hai cùng phá lên cười, chẳng có chuyện gì họ còn cười vui được mà.

Chị Giang đi du lịch chẳng còn ai thết nát dạy dỗ cả phòng nữa nên họ sinh ra lười biếng. Công việc thì cũng chẳng có là bao nên ai nấy hoặc ngồi tắm hoặc chơi game... Cả phòng rôm rả hẳn lên, hội bà tám thì khua môi múa mép với nhau nước miếng văng tứ tung.

- Mấy người biết không, mục giải trí 8 giờ sáng đổi MC mới rồi, cô nàng mới thay này kinh điển luôn_ Maya oang oang tám chuyện mình nghe được.

- Kinh như nào_ Thư cũng nhập hội.

- Nói các cậu biết, ngực của cô ta phải to như trái dưa hấu ý, mông cũng gần thế, lúc đi giẫm khắp nơi mà nó cứ lắc lắc làm tôi chóng cả mặt_ Maya

- To thế sao, có ảnh không?_ Luxy khó tin hỏi.

- Có, cho mọi người chiêm ngưỡng, mẹ ơi từ lúc cha sinh tới giờ chưa thấy bộ ngực nào lồng lộn như thế_ Maya mở điện thoại, đưa tới trước mắt từng người một.

Cái điện thoại đi tới đâu mọi người rút cầm tới đấy, kiểu này có mà ngộp chết.

- Mấy tên trai tơ kia, các anh thích nhất loại này phải không?_ Maya giơ lên cao khích khích mấy tên đang bù đầu vào màn hình máy tính.

Bị nhắc đến, họ đồng loạt quay ra, chung một biểu cảm và cũng đồng thanh lên tiếng.

- Bọn em yêu đàn ông

- Ừ, xin lỗi mấy cung, chị quên mất_ Zee bày ra bộ dáng áy náy cợt nhả nói.

Cả phòng lại cười nghiêng ngả. Cả phòng có 14 người, nam nhân chiếm con số nhỏ nhoi là 3 đồng chí. Tuy nhiên, thời gian trôi qua chứng kiến sự ghê rợn của gái phòng ý tưởng thì họ đã tự bẻ cong chính mình, họ chỉ dám giao tâm hồn mỏng manh cho người đàn ông của họ mà thôi. Và gái ý tưởng rất bao dung, che chở họ như chị em tốt vậy, không hề có sự phân biệt về giới tính.

- Lại nói, sao MC cũ bị đuổi thế, cô ta xinh đẹp như vậy_ Lyn khó hiểu hỏi.

- Lyn à, cậu ôm chồng nhiều phát ngu rồi hả, người ta đẹp nhưng mà ngực không to, lui về đi, bao giờ tốt hơn lại trở về_ Maya khinh khỉnh nói.

- Kì thật, mấy lão đạo diễn thật dâm dê mà_ All ai oán than thở.

- Nói các cậu nghe, hôm qua chế đi vệ sinh. Đang trong sự giải phóng thì nghe thấy mấy ả phòng nhân sự nói là phó tổng đẹp trai sắp về Trung làm rồi, không biết ghê nóng sẽ về tay quản lí nào đây_ Rose mặt hình sự chuyển đề tài.

- Được bỏ phiếu tớ sẽ ủng hộ oppa Đình Hiếu bên kĩ thuật_ Tity nhảy vô nêu ý kiến.

- Đó là Tity tớ vẫn thích siêu nhân bé nhỏ Minh Quý bên toà soạn, chộ ôi người đầu mà trắng trắng dịu dàng_ Kat chớp mắt mê mẩn nói.

- Phải, tớ cũng thích bánh bao nhỏ Minh Quý_ cả bọn nhao nhao lên.

- Chị gái Thư đây đề cử ai nào_ Rose hát hàm hỏi.

- Chị đề cử mình, chị cũng muốn làm phó tổng hu hu hu, mấy cung ủng hộ nha..._ Thư rung rung nhìn mọi người.

-...

- Uầy, Du làm gì đấy?_ Maya ngó ngó hỏi cô.

- Mấy đứa bàn luận đi, tớ còn đi nộp bản thảo cho sếp_ Du gõ gõ máy tính trả lời qua loa.

- Thế cậu đề cử ai_ Lyn ngó ngó hỏi.

- Tớ á, theo tớ nghĩ thì không ai phù hợp bằng một người_ cô ngoi tay ngoảnh mặt lại ra vẻ bí hiểm.

- Ai_ all

- Biên tập viên tài năng Giang Ngân Ly, quản lí to cao của chúng ta_ cô bình bình nói ra.

- Sao cậu biết_ Tity nói.

- Các cậu có công nhận chị cả nhà mình rất giỏi không?

- gật gật_ All

- Nhưng mà chị Giang đi phòng ta ai lên thay_ Zee nói.
- Ai biết_ All
- Tớ nghĩ thôi, mà chắc gì phó tổng đẹp trai nhất công ti đã về Trung_ cô đặt ra nghi vấn.
- Phải ha... Đội có thông báo chính thức hăng hay_ Kai nói.
- Theo tớ chị Giang không đi đâu, chị ấy mới không chăm làm như vậy_ Thư bắt gác lên tiếng.
- Phải...hahaha...

Còn rất nhiều rất nhiều chuyện đàm đàn bà con gái nói với nhau. Trong chuyện của họ là tình yêu, bí mật của người khác, đàn ông, thời trang... Vô số chủ đề khác nhau, chung quy vẫn chỉ để cho hết ngày, thư giãn đôi chút, quen thân với nhau hơn trong mối quan hệ đồng nghiệp.

Nói chuyện chính là hình thức giải trí sinh động muôn hình vạn trạng. Sự sinh động ấy luôn được các cô tận dụng tối đa, quên cả thời gian, giờ giấc...

- Mấy người rảnh rồi này, chúng ta đi ăn trưa thôi_ Wen từ trong bể game chui ra, lắc lắc mấy người đang mải hăm mộ con siêu xe mới mua của nam thần nào đó về. Anh mà không nhắc mấy bà chị này cũng vẫn tơ tưởng đến trai. Lúc nhớ ra đôi bụng kiêu gì cũng lòi ba người con trai họ đã đánh đập vì tội không nhắc. Sống trong chế độ nữ quyền, đàn ông 50% cũng phải chết... Haiz
- Í đúng rồi, Wen em trai đã trưa rồi sao?_ Maya vội vàng hỏi, chẳng buồn ngó đồng hồ.
- Dạ chị, 12 giờ trưa vừa lác mông tới rồi_ Wen nhảm chán đáp.
- Ha ha ha...
- Đi mau, Du ơi, hôm nay có món sườn chua ngọt, món chị đại rất thích, mau tới không hết phần_ Thư hấp tấp chạy tới lôi tay cô kéo đi, về phần mấy mụ kia chạy từ lâu rồi. Gái phòng này nhắc tới ăn là hoá siêu nhân thần tốc hết rồi.
- Ủ, đi thôi_ cô đón lấy tay cô nàng, hai người khoái trá theo thang máy tới căng tin siêu cấp lớn của Thanh Phong.

Lấy phần ăn, ngồi bừa một chỗ, tán phét trêu đùa nhau lại diễn ra với quy mô nhỏ hơn giữa cô và Thư.

- Ê, cha Nhật đạo này hay dẫn cậu đi chơi thể_ Du bát quái hỏi.
  - Tại cậu chứ sao, bỏ người ta theo sếp tổng nên người ta mới phải đi theo người khác_ Thư rung rung nói y như oán phụ vậy.
  - ...
  - Xem mặt cậu kìa, xấu hơn cả tở thì thôi đừng có mà nhăn nữa_ Thư đại ca này chẳng ai vượt mặt được khoản tự luyện và giả bộ đáng thương, trong khi nó có một nội tâm rất cường đại.
  - Người ta hỏi thật chứ bộ_ cô dỗi rồi đấy.
  - Bạn bè thôi, bên hân rất vui_ Thư cũng chẳng cợt nhả nữa mà thành thực đáp.
  - Bạn bè lâu dần cũng thành uyên ương đấy_ cô nói thẳng trọng điểm.
  - Xuýt, đến lúc ý hăng tính_ Thư bối rối đáp.
  - Ủ, tở tin tưởng suy nghĩ của cậu. Nếu thấy được, anh ta cũng có ý với cậu thì tiến tới qua lại. Nếu vui chơi thì đừng đem tim vào, khóc tở không lau hộ đâu_ cô cười nói nhưng là sự thật, cô rất quan tâm tới bạn bè của mình nha.
  - Ai cần cậu lau, chị đây là loại người sẽ bị lụy vì tình sao?_ Thư cảm động lắm nhưng vẫn mạnh mẽ nói kiêu ngạo.
  - Đúng là chưa thấy qua_ Du vui vẻ công nhận, con nhỏ này mê trai như điều đồ nhưng tuyệt nhiên không có ý định khai thác. Với nó trai chỉ để ngắm, để thưởng thức chứ không muốn dính dáng tới, sợ phiền phức.
- Lần này nó đột nhiên phá lệ rất nhiều, hay đi chơi với tên mất phượng Ninh Nhật nên cô phải hỏi.
- Đây, thôi ăn đi, không ăn mang hết qua đây, lão gia xử hết cho em_ Thư không muốn bàn chủ đề này nữa.
  - Còn lâu, xem đi cơm không ăn mà sườn đã gần hết rồi, cái tật chỉ ăn thức ăn ngon bỏ cơm của cậu sao mãi không sửa được thể_ Cô nghiêm mặt trách móc.
  - Đây, ăn cơm đây, tại quên chứ bộ_ cái con nhỏ này, lắm lúc ghê thể không biết, quản như mẹ già vậy.

***

Bữa trưa tan, công việc lại đến, sáng có thể chơi nhưng chiều thì phải làm việc rồi. Không làm thì mai ti vi phát cái gì cho khán giả xem đây, tội ác của người này, ưu điểm người kia phải cho mọi người chiêm ngưỡng chứ...

- Oa... Xong rồi_ Zee vươn vai nói lớn, cười vui vẻ khoe thành quả.

- Là người xong đầu tiên nên tớ vinh hạnh nếu bạn Zee đi pha cho bọn tớ mỗi người ly cà phê sữa thơm_ Thư láu cá ngựa cổ lên nói.

- Ôi không?

- Ha ha ha_ All

- Đi đi_ Maya sung sướng giục.

- Chờ tớ, tớ đi pha cùng cho_ Rose hiền lành nhận hỗ trợ

- Được được, rose là tốt bụng nhất.

Vậy là không bao lâu sau từng bàn xuất hiện một ly cà phê nóng ấm, mọi người miễn nguyện nhấp môi thưởng thức, không quên cảm ơn hai cô nàng.

Theo chiều hướng cạn dần của ly cà phê trong cốc mà mọi người cũng làm xong. Tất cả đặt lên bàn cô, trợ lý tạm thời của chị Giang tin mình làm để cô đem lên đài và xuống toà soạn in tạp chí.

Thời điểm cô quay trở về thì mọi người cũng chậm chạp khoá tủ, cất đồ tắt máy tính ra về. Tạm biệt nhau rồi mỗi người một hướng ra khỏi công ti, trở về mái ấm của riêng họ. Thư và cô vẫn vậy, ở lại cuối cùng khoá cửa phòng rồi an nhàn đi xuống.

Trước cửa sảnh, anh chàng đào hoa Ninh Nhật một thân hàng hiệu đứng chờ Thư, nhìn thấy cô nàng anh ta vẫy tay cười hút hồn, miệng cũng không im mà lớn tiếng gọi.

- Thư tôi ở đây.

- Biết rồi. Cũng đâu có cận thị hay quảng gà đâu mà không thấy anh_ Thư ngửa mặt nụ cười hút gái của anh, đi ăn thôi mặc đẹp thế kia làm gì.

-..._ anh bị nói cũng không giận, đáng về giận ngầm của cô nàng thực rất đáng yêu. Cô cũng công nhận là nhỏ này chỉ được cái miệng, bên trong chắc ghen vì mấy cô gái kia cứ nhìn nhìn anh chàng đây mà.

- Tiểu Du_ anh chậm rãi bước tới, nhẹ giọng gọi cô.

- Ủ, cậu xong việc rồi à_ nhìn thấy anh cô cũng thấy vui hỏi han.

- Xong rồi, đi thôi_ anh nắm tay cô hồn nhiên bước về hướng nhà xe.

- Ế, Tường, bộ cậu không thấy bạn thân đang ở trước mặt hả, chào cũng không chào là sao_ Ninh Nhật bắt mắt nói.

- Không cần thiết_ anh thản nhiên không quay lại, về sự không phải tí nữa sẽ gặp lại sao, chào lăm lăm gì cho mệt.

- Cậu... Anh phóng khoáng không chấp_ Ninh Nhật hiểu bạn nên chẳng buồn đôi co, cũng gan lớn nắm tay Thư đi về xe của mình.

Thư đang vẫy tay tạm biệt Du thì bị lôi đi, lại nhòm nhòm xuống dưới, giờ mới để ý, mình và anh ta tay trong tay rất tự nhiên nha, cứ như quen thuộc từ lâu rồi ý.

- Đi đâu đây_ Thư theo thói quen hỏi.

- Thấy tôi hôm nay đẹp trai không?

- Ủ, rất đẹp.

- Tốt, dự tiệc với tôi. Hôm nay là ngày thông báo tôi chính thức tiếp quản công ti, đồng hành với tôi được chứ.

- Tiệc, công ti, tiếp quản. Tôi không đi đâu, tôi có phải giám đốc hay gì gì đâu mà đi_ Thư khó khăn nói. Đừng tưởng cô không biết tiệc này là gì, toàn mấy kẻ to đầu già vờ với nhau, nhằm chán. Hơn nữa nếu cô xuất hiện cùng anh, chẳng phải thông báo Thư, phiền phức của mấy tôi rồi.

Cô không phủ nhận, tại xem phim hơi nhiều.

- Thư à, tôi muốn giây phút làm người đàn ông chân chính không phải đại thiếu gia ăn bám nữa sẽ là em chứng kiến_ Ninh Nhật thay đổi bộ mặt cợt nhả nghiêm túc nói.

Cô bị bất ngờ ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt dịu dàng của anh.

- Cậu nói linh tinh gì thế_ Thư cười gượng nói.

Haiz nói thật mà cô sao có biểu tình đau khổ thế kia. Thất bại, thất bại, quá thất bại.

- Ủi tôi nói đùa đấy nhưng mà tôi rủ cậu đi là thật, đi đi, Lam, Du và Thanh cũng đi đấy, họ bảo tôi đón cậu đi_ anh thay đổi chiến thuật.

- Thật hả?

- Thật, tôi nói dối làm gì.

- Vậy được, tôi đi. Nhưng cậu chờ tôi về nhà đã, tôi thay quần áo đã chứ.

- Không lo, tôi đã mua cho cậu một bộ lễ phục rất đẹp rồi, cứ theo tôi là được.

- Nhưng nhưng sao lại mua cho tôi vậy.

- Cậu là bạn tốt của tôi phải không?

- Ủi.

- Quà gặp mặt giữa những người bạn. Cậu từ chối là tôi rất buồn nha.

- Nhưng tôi không có gì cho cậu.

- Nào có, cậu tặng tôi một buổi đi chơi biển đầy kỉ niệm hoành tráng đấy.

- Hi, thế mà cậu cũng nói được.

- Thật đấy, cậu mặc nó nha.

- Được.

***

Cô cũng được biết sẽ dự tiệc với anh không lâu, được anh đưa đi tiệm hoá trang một hồi thì liền thành công chúa rồi.

Giây phút cô bước ra ngoài anh đã lổn nhủn, cô đẹp và kiều sa trong chiếc cúp ngực đen tuyền, ánh lên làn da trắng sứ của cô, rất thu hút. Cô ấy thì ra cũng có lúc nữ tính và quyến rũ như vậy, vẻ đẹp của cô khiến anh xao động, muốn đem tất cả thứ tốt đẹp mang đến cho cô.

- Sao, tôi thế nào_ thấy anh ngó ra cô giục giả hỏi.

- Đẹp lắm_ anh dịu dàng nói.

- Chuyện, tôi lúc nào chẳng đẹp_ cô tự luyến phồng mũi.

- Phải, đi thôi, mấy kẻ vừa nhắn tin là đã tới_ anh chìa tay ra đón lấy bàn tay cô nói.

- Được. Cậu hôm nay cũng rất đẹp trai_ cô cười cười nhìn anh.

Anh cũng không nhịn được cười nhìn cô. Họ rời đi trong ánh mắt hâm mộ của tập thể nhân viên tiệm hoá trang.

Đến nơi quả nhiên tất cả mọi người đã đến, thêm rất nhiều thương nhân nhân quý tộc và đại gia lớn khác. Vì là bạn của chủ nhà nên may ra mấy cái đĩa đạo diễn, biên tập như cô và mấy đứa bạn mới tham gia được. Kể cũng quái, họ tham gia mấy bữa tiệc này làm khi gì, chán muốn chết, từng tốp từng tốp đến mời rượu lại còn hỏi đông hỏi tây, mệt cả người.

- Chán quá, bao giờ mới bắt đầu thế thiếu gia Ninh_ Thanh buồn bực hỏi.

- Sắp rồi, 10 phút nữa thôi.

- Sao anh không đi tiếp rượu đi, anh là chủ nhà đấy_ Thư thấy lạ nên hỏi.

- Không đi, cậu đi với tôi thì tôi đi_ Ninh Nhật mè nheo nói. Anh mà không xách cô đi họ tưởng anh độc thân thì chết, anh còn đang muốn họ hiểu là cô là người của anh đấy.

-...

- Kinh không, đã mặn nồng đến không rời xa nổi rồi đây_ Lam trêu.

- Ha ha ha..._ All

- Cười gì, cậu cút lên sân khấu đi_ Thư tức giận quay sang trút lên Nhật.

- Hi, lên đây, chờ tôi, lên ra mắt tí liền xuống ngay mà_ Ninh Nhật cười vui dặn dò.

Sau đó bước lên sân khấu, trước sự giới thiệu của bố Ninh mà bước lên sân khấu, nói mấy lời sáo rỗng rồi đi xuống. Cũng chẳng có gì, chỉ hứa hẹn sẽ đưa công ti phát triển này nọ, nhờ vả mấy người tự xưng ông lớn kia giúp đỡ,...

Sau đó nhường sân khấu cho MC, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Mọi người cũng thẳng tới chỗ nhân vật chính mà hàn huyên, chúc mừng.

- Chúc mừng Ninh thiếu gia...

- Cảm ơn bác Phương.

-...

-...

-...

Thư đứng cạnh anh chàng mà cũng cảm nhận được nụ cười cứng nhắc của anh rồi mà những người kia lại không biết mệt, nói liên hồi. May có mấy đứa bạn nữa đứng cùng không thì cô chắc cũng bị hỏi đến choáng váng khi bên anh mất.

- Để góp không khí cho bữa tiệc, chúng tôi có tổ chức vài trò chơi, mong các vị đều tham gia_ MC sau tiết mục ca hát thì chuyển sang bày trò chơi.

- được_ tất cả mọi người đều đáp ứng.

- Cảm ơn, sân khấu lớn đây mang tên hoa cưới.

Tôi sẽ giải đáp trò chơi.

Tôi ở đây sẽ quay mặt lại ném hoa cưới, các bạn xem tôi là cô dâu cũng được.

- Ha ha ha...

- Rất vui phải không ạ. Bó hoa này ném trúng ai, người đó được phép hôn cô gái mình thích có mặt trong hội trường, nếu không có ai vậy bạn hãy lên đây ném hoa, trao cơ hội cho người khác. Trò này hay không ạ...

- Hay lắm...

- Rất vui...

-...

Hiệu ứng rất phong phú, hầu hết ai cũng thích, đây gái đẹp, được hôn ai chả thích.

- Vậy được, nhạc lên nào.

1,2,3... Ném này.

- Ôi xời, Đan tiểu thư phải không ạ_ MC quay lại thì thấy bó hoa trên tay một cô gái mà cô này anh ta biết.

Đan nhận được mic từ MC.

- Phải, là tôi, bất ngờ quá, không ngờ tôi chỉ đang ăn thôi mà hoa nó cũng nhảy vào người. MC có ý với tôi hả_ Đan vui tính hài hước chọc vui mọi người.

- Cô thật hiểu tôi, tôi không ngại nếu cô hôn tôi đâu_ MC cũng rất hài hước phụ họa.

- Thế chẳng phải anh lời của tôi sao, để tôi xem xem ai đẹp trai nhất hội trường này nào_ Dứt lời Đan phóng mắt khắp nơi, tia con người sáng quắc ra khắp hội trường.

- Tôi có thể hôn em không?_ Bỗng tiếng một chàng cất lên, thu hút vô số ánh mắt của mọi người.

Ninh Đan cũng hướng mắt nhìn.

Góc tối, Thư chột chột tay hỏi Nhật.

- Ủầy, cô gái nhỏ kia là con cái nhà ai thế, trông khác mấy cô tiểu thư bốc lửa kia lắm, trong mắt rất tinh ranh nha.

Ninh Nhật nhìn cô phì cười, quả nhiên cô gái của anh, con mắt rất tinh tường.

- Em gái tôi đấy. Nó vừa thi đại học xong.

- Thật_ Cô cứ tưởng nhà chỉ có mình anh thôi, hoá ra còn có cả cô em nữa.

- Khó trách cậu không biết, ít ai biết nó là con gái nhà họ Ninh lắm, người quen mới biết tôi có em gái tôi thôi. Bố mẹ tôi muốn nó học tập trong môi trường lành mạnh nên không cho ai biết_ Ninh Nhật từ từ giải thích.

- Ra vậy, thế giờ lại muốn mọi người biết à.

- Không, cậu có nghe nó nói đang ăn không. Khó thân con bé, ăn thôi mà cũng bị làm phiền.

- Ha ra vậy, cũng tội thật.

- Tôi chỉ thắc mắc, tên Duật Phàm kia làm trò gì vậy, nó định hôn tôi đấy.

- Sao cậu biết?

- Nó chưa thích ai nên lần nào gặp vấn đề khó toàn tôi giải quyết, huống chi trong hội trường này ngoài anh trai nó ra nó còn nhờ ai được.

- Cô bé có thể lên ném hoa lại mà.

- Nó mới không mất mặt như thế đâu.

- Cũng phải.

Trở lại về chuyện cô bé Ninh Đan, đang nhìn ra hôn nhẹ anh trai yêu quý cho xong chuyện để đi ăn thì nhảy ra đầu tên này.

- Tôi định...

- Đan tiểu thư không hôn tôi định cầu viện anh trai sao?_ Duật Phàm tiến gần tới chỗ cô nàng, ghé vào tai nói nhỏ, phớt chốc mặt Ninh Đan biến sắc. Tên này sao biết thân phận thật của cô vậy, MC chẳng phải chỉ gọi mỗi tên cô thôi sao

- Anh, sao biết?_ Ninh Đan tức giận nói.

- Hôn tôi đi rồi tôi nói_ Duật Phàm khiêu khích nói.

Ninh Đan trừng mắt tức giận, đưa mắt cầu cứu anh trai, nói thật, Ninh Đan cô đây chưa có hôn ai ngoài anh trai đâu, cũng không có muốn ai ngoài anh trai đâu.

Ninh Nhật đón ánh mắt nóng bỏng của em gái mà bất lực, xin lỗi em. Tên này anh cũng không có trị được.

Ninh Đan tức luôn cả ông anh trai, giận dữ nhún lên hôn chụt vào môi tên kia, đang định rời đi thì mẹ nó, không có động đậy được.

Duật Phàm anh hôn nào có qua loa như vậy, giữ chặt cô gái nhỏ lại, dùng lưỡi cạy răng cô xông vào, dây dưa qua lại chán mới buông ra.

Người không biết thì vỗ tay ầm ầm, kẻ trong cuộc người thích thú người phẫn nộ.

Chứng kiến màn lép vế của em gái, Ninh Nhật kêu lên.

- Thôi, xong.

- Sao vậy_ Thư khó hiểu nói.

- Em gái bé bỏng của tôi bị lão sói già Duật Phàm để ý rồi_ Ninh Nhật giả bộ đau khổ thương tiếc lắm than thở.

- Anh ta bao tuổi rồi, già lắm sao? Có tốt không?

- Hắn 25 tuổi rồi, lớn thế rồi còn đi chọc giận cô bé 18 tuổi nhà tôi.

- Cách nhau 7 tuổi, chà chà con số không nhỏ, phải dặn em cậu tránh xa hắn ra. Trông mặt cáo già lắm.

- Phải, đúng là phải cẩn thận.

Bên này, anh, Tà Bích Huyền và Chí vô cùng khinh bỉ, Duật Phàm đúng là cáo già, nhưng em gái cậu cũng đâu phải cừ non. Chưa biết ai cẩn thận ai mới đúng.

***

Bữa tiệc diễn ra rất suôn sẻ, hơn 12 giờ đêm thì kết thúc. Đã khuya rồi nên Ninh Nhật để cả lũ ở lại. Nhà rộng nên mỗi người một phòng.

Trước khi ngủ, Ninh Nhật phải ghé qua phòng của bố mẹ Ninh.

- Cho con tự khai đó_ ba Ninh xem TV hỏi.

Ninh Nhật nhìn người ba già đầu còn xem hoạt hình của mình mà ghét bỏ. Lại còn cho con tự khai đó, thích thì bỏ đi mà điều tra, đằng nào bố chẳng về hưu rồi, quá là thừa thãi gian còn gì.

- Khai gì, con chẳng biết bố nói gì_ Ninh Nhật anh cứ thích giả ngu đấy.

- Thằng ranh, bố con hỏi mà còn giả ngu, mẹ dạy mày thế hả_ mẹ Ninh quát lên.

- Mẹ quát con, con còn đang định tặng mẹ chiếc vòng phi thủy hôm trước mẹ nhìn thấy trên TV, xem ra không cần rồi.

- Ấy chết, lão già khuya rồi không để con yêu tôi ngủ, hỏi vớ vẩn cái gì_ mẹ Ninh nghe vòng thì sáng mắt, tăng bốc con trai lên trời, quay thái độ như chong chóng.

Ba Ninh ghét bỏ bà vợ thấy vật chất quên nghĩa của mình, cái tật thích sưu thích vòng tay mãi không bỏ được, động tí bị con trai mua chuộc, bà không biết bà là người phụ nữ của ông sao.

Ninh Nhật thì cười cười vui sướng. Ông bà già anh càng già lại càng như trẻ con.

- Cô gái con dẫn vào nhà vừa nãy là thật lòng hay lại chơi bời thế_ bố Ninh tiếc nuối tắt TV quay ra nghiêm túc hỏi con trai.

- Thật lòng_ Ninh Nhật khẳng định nói.

- Aaaa, con trai yêu biết quay đầu rồi_ mẹ Ninh kinh ngạc hỏi.

- Cô gái ấy cũng thích con chứ_ bố Ninh hỏi.

- Haiz... vẫn đang theo đuổi_ Ninh Nhật buồn bực nói.

- Ôi...con trai à, con cũng có ngày hôm nay_ mẹ Ninh vui sướng reo lên.

- Con dâu tương lai của ta có khác, ha ha ha..._ ba Ninh tung hứng với vợ trên anh.

- Thật là, bảo sao tôi vừa thấy con bé liền vừa mắt_ mẹ Ninh không ngừng đá kích con trai.

Ba mẹ anh chính là như vậy, lấy đá kích anh làm niềm vui trong cuộc sống, tuy vậy anh biết họ rất vui. Họ luôn lo lắng nếu anh cứ chơi bời như vậy thì bao giờ anh mới lấy vợ, mới thật sự khôn lớn. Ông bà là người rất dễ thỏa mãn, không quan trọng môn đăng hộ đối như những gia tộc khác. Họ chỉ mong anh tìm được người mình thực sự yêu thương, và cô gái ấy đến với anh không phải vì bất cứ cái gì của nhà anh hết.

Họ không muốn chọn vợ cho anh, đó là ép buộc, bởi vì họ sợ hành động đó sẽ tổn thương anh. Anh sẽ không có được hạnh phúc mà anh muốn, họ chỉ mong ngày họ ra đi, vẫn sẽ yên lòng vì biết anh vẫn sống tốt.

Anh rất biết ơn điều đó, họ chính là bố mẹ tuyệt vời nhất của anh.

- Có cần bố mẹ giúp không, hiện tại vừa hay con bé ở đây, hót về luôn_ mẹ Ninh vẫn rất cao hứng, bày trò.

- Con chỉ sợ cô ấy thấy vậy sợ chạy mất dép, con lại ế cả đời thì chết_ Ninh Nhật phì cười trước trò của mẹ.

- Không đâu, lúc đó mẹ sẽ nhảy vào, bắt con bé chịu trách nhiệm với con_ mẹ Ninh vẫn rất tâm niệm kế hoạch của mình, bà thực tâm là muốn có cháu bé nhà.

- Mẹ sẽ dọa cô ấy chạy xa hơn mắt.

- Thôi được rồi, cố gắng lên con trai, về ngủ rồi suy nghĩ lại lời mẹ nói. Nếu thấy hiệu quả cứ tìm mẹ, mẹ vẫn rất thích cách của mình.

- Dạ

Ninh Nhật buồn cười, chúc hai người ngủ ngon rồi về phòng ngủ, đi qua phòng của cô nàng thì hơi dừng chân, thì thầm vài câu trước cửa phòng rồi mới về phòng ngủ. Một ngày dài đã kết thúc. Cô gái của anh nằm ngay phòng bên cạnh, hương hạnh phúc theo anh trôi vào giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tuy đi ngủ muộn nhưng cô vẫn dậy đúng giờ. Do đang ở nhà người bạn nên cô rất có chừng mực, thay đồ vệ sinh gọn gàng xong thì đi từng phòng khua khoảng mấy cô bạn của mình dậy. Căn nhắc trước sau để họ tự gọi mấy anh dậy, cô biết thân phận nên tới gõ cửa phòng anh. Nhưng cũng chẳng cần gõ vừa tới cửa đã thấy anh bước ra ngoài rồi.

- Buổi sáng tốt lành_ cô mỉm cười lấy lời chúc thay lời chào.

- Buổi sáng tốt lành_ anh cũng nhếch miệng cười, xem ra hôm nay không tệ mới có thể thấy cô đầu tiên.

Cô đi trước anh đi sau, thong dong xuống lầu, bố mẹ của Ninh Nhật đang ngồi đọc báo trên ghế, mấy người kia chưa xuống.

- Cháu chào hai bác_ Cô lễ phép nói.

- Hai bác_ anh cũng hỏi han.

- Hai con buổi sáng tốt, ngồi đây chờ một mấy bạn rồi cùng ăn cơm_ mẹ Ninh dịu dàng nói. Bà tâm trạng rất phấn khởi, 1 là có con dâu, 2 là sáng nay có rất nhiều người ăn cơm cùng bà, 3 là con trai đi làm thay chồng, bà được đi du ngoạn với ông đấy.

- Dạ_ All

10 phút sau thì mấy người kia cũng xuống, lần lượt chào hỏi người lớn rồi vào bàn ăn sáng. Không khí không tệ, rất ấm áp.

- Mẹ, Đan dậy chưa?_ Ninh Nhật hỏi, chỉ thiếu mỗi con bé đó thôi.

- Dậy rồi nhưng đi chơi rồi, mở mắt ra biến mất tăm, mẹ cảm thấy nó là sinh viên mà còn bận hơn kẻ đi làm như con đấy_ nhắc đến con gái mẹ Ninh lại ngán ngẩm.

- Con gái tôi vừa thi xong, phải để nó chơi chứ. Con trai bà chẳng chơi mãi là gì_ bố Ninh bênh con gái, nó là bảo bối tâm can của ông đấy.

- Phải, ông nói phải lắm. Nhưng mà tốt nhất yên phận ăn đi để tôi nói chuyện với con trai, phe đồng minh của ông không có ở đây đâu!!_ mẹ Ninh hất hàm nói.

-..._ những người chứng kiến ngoại trừ anh quen biết họ từ lâu thì mấy người kia đều ngẩn người, không ngờ bố mẹ Ninh Nhật lại vui tính như vậy.

- Ấy, ăn đi các cháu_ mẹ Ninh thấy cả đám ngẩn người không ăn thì sốt sắng. Chẳng lẽ đầu bếp thượng hạng bà mời về nấu ăn không ngon.

- Dạ_ All

- Ồi, tự nhiên như ở nhà, cứ coi hai bác như bố mẹ các cháu vậy. Thoải mái đi_ mẹ Ninh cũng vui vẻ nói.

- Dạ_ All

- Hôm qua bác quên không hỏi tên mấy đứa, chẳng biết gọi đứa gọi bằng cách nào nữa.

- Mẹ, đây là Thư_ Ninh Nhật nháy mắt nói.

- Vâng, con tên đầy đủ là Lã Anh Thư, bác gọi con là Thư được rồi ạ_ Thư ái ngại nói.

- Thư, được bác nhớ rồi. Thật là cô bé đáng yêu.

- Cảm ơn bác.

- Bác, chắc con không phải giới thiệu đâu nhỉ_ anh hài hước nói.

- Đương nhiên, bác mà không biết con thì mới có vấn đề đấy.

- Cậu thật lắm chuyện.

Mẹ, đây là Du, Thanh và Chí, họ đều là bạn học cấp ba của Tường. Kìa là Huyền, anh họ cậu ta. Cô gái bên cạnh tên Lam, bạn của Thư, Du với Thanh. Nói chung họ đều là bạn tốt của con.

- Ủ, bác nhớ rồi, tên đứa nào cũng thật kêu, đã là bạn của Nhật thì phải hay tới nhà chơi đấy_ mẹ Ninh nói.

- Dạ_ All

- Thôi, ăn đi rồi còn đi làm_ mẹ Ninh giục.

- Dạ vâng.

Bữa sáng ảm cúng trời mau, anh đưa cô và Thư tới công ti, Lam và Huyền cũng tới công ti của mình, vợ chồng Chí tới trường quay, mỗi Ninh Nhật là một ngã đường, bắt đầu tới công ti làm việc thay cho hình ảnh nhiều năm về trước của bố anh.

Cuộc sống bận bịu, nhịp sống lằng lằng trôi. Thời gian vô hạn, tương lai bất định. Không ai biết trước điều gì, cũng mù mờ từng bước chạy đua với không gian và thời gian.

Sau nụ hôn trên bãi biển lần ấy mà tình cảm giữa anh và cô tăng thêm một bậc. Cô không phát hiện ra điều gì nhưng anh lại cảm nhận rất sâu sắc quãng thời gian này. Cô không hề biết cô đã gỡ bỏ rào cản với anh rồi. Anh rất vui vì điều ấy, đôi lúc cô sẽ ân cần lo lắng cho anh, có khi lại vui đùa với anh, rất thoải mái, lúc sẽ nũng nịu kẻ khó, hạnh phúc vì vài thứ nhỏ nhặt trong cuộc sống....

Cô đã dần để anh bước vào tim cô, nhẹ nhàng như một cơn gió lướt qua mặt hồ vậy.

Cô đôi lúc sẽ giận dỗi vì anh kéo cô đi mất, không cho cô đi chơi với mấy bạn nhưng rồi sau đó lại vui vẻ khi anh đồng ý làm gì đó cho cô. Nếu anh bắt ngờ hôn cô, cô sẽ phồng má, tức giận, đánh anh, sau đó lại như bình thường nấu mì cho anh ăn...

Cô chính là đã thực sự để cho anh thăng cấp thành bạn trai rồi, anh mừng lắm, anh đang cố gắng để thành chồng cô luôn, như vậy mới càng chắc chắn vị thế của mình trong tim cô.

***

Lại một ngày đẹp trời như bao ngày khác, sau khi làm việc hăng say cả một ngày trời, họ lại cùng nhau ăn tối, dạo phố rồi mới trở về nhà.

Cô theo một thông tin đáng tin cậy từ bạn Thanh mà dẫn anh tới một nhà hàng thịt nướng mới khai trương nhưng rất ngon.

- Cậu nướng tôi ăn_ cô ra lệnh cho anh sau khi phục bộ dọn dẹp mọi thứ ra trước mắt.

- Được_ nhìn đáng vẻ chọc đùa sẵn của cô mà anh phì cười, cái gì cô khác nhưng về ăn thịt thì mãi là trò trường của cô, cô yêu thịt như mạng vậy.

- Cậu uống gì, coca được không, ăn thịt uống coca là đã nhất đấy_ cô hất hàm hỏi, có đồ ăn thì cũng phải uống chứ.

- Dạ dạ không tốt thì đừng uống nước có ga, uống nước lọc được rồi_ anh nghiêm mặt nói, đừng nghĩ hời ý kiến anh là sẽ nịnh được uống.

- Tường..._ giọng cô ngọt như mía lùi vậy, còn gọi rất tình cảm nữa.

Anh thoáng rung động nhưng không thể để cô tùy hứng được. Dạ dạ cô luôn không tốt nhưng cô chẳng bận tâm, ăn uống tùy hứng. Tuy là nhẹ nhưng không chú ý thì sẽ nặng, cô không quan tâm sức khỏe mình nhưng anh quan tâm được chưa.

- Tường..._ cô lại nũng nịu, sắp phá được thành trì rồi.

- Một cốc, nhưng đợi bán hết ga rồi uống_ anh thông minh nói.

- Bán hết thì còn vị gì nữa!!!_ cô than thở.

- Vị ngọt_ anh vẫn rất bình tĩnh nói với cô.

- Chẳng thèm chấp cậu, được rồi, cứ gọi đi_ cô hoà hiệp.

- Ngoan..._ anh hí hửng khen ngợi.

- Làm như con nít, ngoan..._ cô giả giọng anh, hết sức nhí nhố, không khí cũng theo đó là vui vẻ thích thú.

Anh cũng mỉm cười, cắt thịt đặt lên bếp nướng, lật qua lật lại, chín sẽ đặt vào bát cô, khoan thai ngắm nhìn cô ăn, rất mãn nguyện. Khi cô ăn thịt chính là lúc cô trở về dáng vẻ của đứa trẻ nhận được kẹo từ tay mẹ mang về, rất đáng yêu, chỉ muốn cắn một cái.

- Aaaa...

Cô bản thân nhìn cô, lại thấy cô đang gói miếng thịt vào rau sống đưa tới cho mình, hơi sững người nhưng rồi cũng há miệng, nhai nuốt miếng thịt gói ấy thật lâu mới nuốt xuống, ngon thật.

- Ngon không?_ cô hỏi.

- Ừ.

- Chuyện, được tớt đứt cho vị đương nhiên phải khác_ cô giương giương tự đắc.

- Ừ, nữa đi.

- Được voi đòi tiên_ nói thì nói vậy nhưng cô vẫn gói thịt cẩn thận rồi đứt cho anh ăn. Càng đứt càng hăng, thỉnh thoảng anh sẽ thuận tay đứt cho cô ăn. Tiếng hạnh phúc rơi lộp bộp hoà quện theo tiếng xì xèo của những miếng thịt dần chín vàng. Một bữa ăn đầy mỹ vị cho anh và cho em.

- Anh Tường...

Một tiếng gọi cất lên trong nhà hàng, thu hút sự chú ý của vài người. Có lẽ mấy người đó cũng tên là Tường như anh, giây phút anh ngẩng lên chính là giây phút anh thấy hối hận nhất. Người trước mắt khiến anh mặt cứng lại, nụ cười vụt tắt và trông mắt anh lên tia lửa căm ghét. Điều đó chỉ vụt qua vài giây rồi biến mất nhưng cô lại nhìn thấy, bản thân khó hiểu quay đầu lại.

Nhìn rõ người trước mắt, anh và cô đều im lặng, chẳng tỏ vẻ gì hay đúng hơn là không biết có cảm giác gì.

- Anh...

-...

- Sao anh không nói gì vậy, gặp em hạnh phúc đến nỗi không nói được gì sao.

- Làm gì_ anh lạnh giọng nói, người thông minh sẽ biết trong ý tứ của anh là tới đây làm gì. Anh là chẳng muốn cho cô gái trước mắt này nửa phân chữ, tòn nước bọt của anh.

- Anh thật là, em mới thi tốt nghiệp xong, sang đây chơi thư giãn, trùng hợp ghé lại gặp anh, em với anh như có duyên phận ý, thế mà lại cùng ăn ở một nhà hàng.

Em gái thấy anh đương nhiên phải qua chào hỏi rồi_ người đang nói chính là Uông Bách Hợp, cô bé muốn đẩy cô năm nào giờ đã rất xinh đẹp, sự xinh đẹp lắng đọng ẩn dấu sau bộ váy diêm dúa, nét quyến rũ nhất định, khác trước rất nhiều. Nhưng có nét không thay đổi là sự giả dối trong mắt cô ta, càng lớn ánh mắt ấy càng đen tối, thâm sâu khó lường.

- Không cần thiết, cô đi được rồi_ anh khó khăn nặn ra vài chữ, mùi hương của cô ta khiến anh chán ghét, đau đầu dữ dội.

- Sao lại không, không chung dòng máu nhưng anh vẫn là anh, em gái nên phép tắc.

-...

- Anh đang ăn với ai vậy. Ôi hoá ra là chị Du đây mà, trùng hợp thật. Vừa tới nơi liền gặp toàn người quen, chắc chuyến đi này rất ý nghĩa đây.

Chị Du lâu không gặp càng đẹp ra đây, chị có còn nhớ em không, em là em luôn rất nhớ chị đó nha!!!_ Uông Bách Hợp tỏ ra vui mừng nói.

- Đúng là lâu quá không gặp, Uông Bách Hợp_ cô khách sáo nói. Bao nhiêu không gặp, nghe nói cô ta về nước của cô ta không ngờ một lần sang chơi liền gặp lại. Nghiệt duyên a...

- May là chị vẫn nhớ em không thì tự mình độc thoại khó xử lắm_ Uông Bách Hợp giả bộ biết ơn nói.

- Sao quên được chứ?_ cô cũng theo kịp thời đại giả bộ nói, mà thật là về mặt này cô muốn quên cũng không quên nổi, ai bảo cô chưa thấy ai mặt dày vô sỉ như người trước mắt chứ. Lại cái gì mà có duyên, theo cô thấy là cớ tình tới đây gây chuyện thì có. Thật là đáng ghét mà!!!!

- Thật tốt, vậy hai người thông thả, em đi với bạn không thể nói chuyện lâu được. Em chỉ chào hỏi trước thôi._ Phải chào chứ, phải biết là mãi được sang đây một lần đây. Hôm nay chính thức chào hỏi, ngày tháng sau này còn gặp nhau nhiều, anh trai của em ạ.

Thấy ả rồi đi, cô thầm khinh bỉ, hừ lạnh với anh.

- Tôi chường mắt em cậu_ cô phì phò nói, cậu ta mà dám bênh ả cô sẽ đè đầu cưỡi cổ giết chết anh cho bỏ ghét.

- Nó không phải em tôi_ anh gần từng tiếng lên giận dữ, đáy mắt tỏa ra sự khinh bỉ không thêm quan tâm.

Cô há hốc mồm, cô nói ghét nhưng sao cô trông anh mới như vậy nhỉ, còn có sự thù địch khiến ta phát run nữa chứ.

- Sao vậy, nó chọc gì tới cậu sao, chẳng phải trước kia cậu đối với nó rất tốt sao?_ cô nghi hoặc hỏi.

- Nó không xứng..._ ánh mắt anh mờ hồ, chưa xót nói.

- Tường..._ cô gọi, cô chưa từng thấy anh như vậy, à có một lần lúc ở trường đại học của cô.

- Tiểu Du, tôi đau_ anh mệt mỏi than thở, tranh thủ sự ân cần dịu dàng quan tâm của cô. Anh biết cô thấy anh lạ, bộ dạng muốn hỏi của cô nhưng thật không biết nói thế nào. Anh cũng không muốn nhắc lại, chỉ thêm mệt mỏi.

Thấy anh có vẻ đau thật nên cô vội nhảy sang cạnh anh, dùng bàn tay thân của mình day trán và thái dương cho anh.

Về mặt lo lắng tức thì của cô khiến lòng anh thanh thản hơn nhiều, cầm lại tay cô vào tay mình, nắm chặt.

Cũng may là ăn gần xong rồi nếu không thật mất hứng, ăn cũng mất vị giác.

Anh cũng không muốn ăn nữa nên tính tiền kéo cô về. Dọc đường anh và cô không nói gì, lúc vào nhà cô rồi anh cũng không mở miệng, tâm trạng rất xấu có vẻ còn lây sang cả cô, mặt cô cũng không kham nổi một nụ cười gượng nữa.

Anh biết mình không tốt nên ôm cô vào lòng, mở miệng trước.

- Tiểu Du, xin lỗi.

Cô thấy sự mệt mỏi của anh, vỗ nhẹ vỗ lên tấm lưng rộng rãi, chẳng biết anh bị sao nữa.

- Cậu có lỗi gì đâu mà xin.

- Làm cậu mất hứng rồi_ anh nhắm mắt lại, tựa đầu lên vai cô, thở thê.

- Không sao, mệt rồi thì ngủ đi_ cô có nhiều lời muốn hỏi. Nhưng không phải bây giờ, mà cô cũng sẽ không hỏi anh, cô sẽ tìm Nhật hỏi chuyện, bởi cô biết chắc chắn sự mệt mỏi của anh bắt nguồn từ những năm qua.

- Ừ...

Anh nhắm mắt lại, tựa bên vai cô, nhưng không ngủ. Anh chỉ muốn ôm cô thôi, anh chẳng thấy buồn ngủ chút nào, có lẽ anh chưa biết ngủ đây giấc là gì trong cái cuộc sống này nữa mất.

Trăng vàng vọt lên cao, chiếu sáng le lói một góc trời, trong phòng họ ôm lấy nhau, trao hơi ấm và tình yêu của mình cho đối phương. Khát vọng về một tình yêu đẹp chính là có thể ôm lấy nhau mãi mãi, hi vọng cái mãi mãi ấy sẽ đến với họ trong tương lai không xa_ trích lời tác giả.

Chap 33: Mẹ bên con

Anh phát hiện ra cô nàng của mình ngủ rồi nên nhẹ nhàng nhấc cô lên, đặt cô xuống giường ngủ, lặng lẽ ngắm cô. Khi cô ngủ rất giống trẻ nhỏ, mắt nhắm chặt môi chu ra thờ khe khẽ, ngoan ngoãn im lặng một tư thế ôm gối, vùi mặt vào gối ôm mỉm cười.

Lần đầu tiên anh vào phòng ngủ của cô, trường hợp bất đắc dĩ thôi, anh sợ cô ngủ không thoải mái. Phòng ngủ của cô thế mà lại thông sang một phòng khác, gọi là thư phòng nhỉ. Có một cái bàn và vô vàn sách bao quanh, mỗi ngăn là một loại sách khác nhau, ngắn to nhất và dài nhất anh tưởng sách gì hoá ra là tiểu thuyết ngôn tình. Số truyện này của cô phải nói là nhiều gần bằng đồng sách văn học các loại kia mất.

Anh chậm rãi tham quan, có một cái tủ bị khoá, không thể xem cái gì trong đó rồi. Anh để ý kĩ không chỉ có một cái tủ đó mà có mấy cái liềm đều bị khoá, nó gây cho anh sự tò mò, bí mật nhỏ của cô chẳng.

Đạo một vòng, sự thần bí của thư phòng này khác với vẻ tươi tắn của phòng ngủ, phòng ngủ sơn màu xanh nhạt, trừ bỏ cái giường, cái tủ quần áo và TV ra thì khắp nơi đều mang lại cảm giác rất ấm áp. Giường cô không có con gấu bông nào như mọi cô gái khác nhưng lại đủ loại gối ôm, màu sắc lòe loẹt. Có rất nhiều vật thể nhỏ đặt trưng bày, rất nhiều tượng nữa, hẳn cô rất thích tô tượng.

Anh phát hiện ra cô rất thích giữ đồ, trên kệ bàn anh thấy bất gặp khá nhiều đồ từ tận nhiều năm trước.

Nhớ lúc còn là học sinh, trường tổ chức tham quan, đến chỗ thăm quan bán đồ lưu niệm, cô đã mua rất nhiều, tí như cái vòng, hạt trân châu đen, móc khoá... Chúng đều ở đây hết. Lần ấy cô cũng muốn anh mua cái gì nhưng anh chẳng hứng thú chỉ lấy con nhện giả mang về.

Lúc về không thấy, tưởng mất hoá ra là trong tay cô, con nhện nhỏ này bị cô trộm mất đặt đây đây.

Còn có mấy thứ đã mua ở biển đợt trước và rất nhiều đồ khác, chắc là từ bé của cô vẫn giữ lại. Nhìn những thứ này anh thấy cô mở tiệm đồ lưu niệm chắc cũng được mất.

Ngắm nghía chán chê, đã 2 giờ sáng rồi. Ra ngoài, qua khung cửa sổ, màn đêm vẫn đen đặc tối tăm. Rót một cốc nước, rồi trở lại phòng ngủ của cô, nhảy lên giường ôm cô ngủ. Ấm quá, người cô lúc nào cũng thơm thơm mùi sữa tắm, ôm lấy có cảm giác rất thành tựu. Mặc kệ chuyện sáng mai, ôm cô

lúc lâu chính anh cũng đi vào giấc ngủ, trong lòng ôm chặt lấy mẹ nhân.

Cô ngủ say cảm thấy có hơi ấm nên rúc vào, nằm gọn lỏn trong vòng tay anh, môi xinh lại khẽ cười thích thú, chắc lại mơ thấy cái gì đẹp rồi.

***

Mẹ Lâm mỉm cười từ trên cao nhìn xuống.

- Xin lỗi đã bỏ con lại một mình. Nhưng con trai, mẹ vẫn mãi theo dõi con, mãi che chở con.

Nhìn người con gái trong lòng con mẹ biết con dâu mẹ đây rồi phải không?

Con bé rất tốt, rất đáng yêu.

Mẹ tin hai đứa chính là cặp đôi hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Nhưng mà vẫn phải cố gắng lên, còn một cửa ải nữa đang chờ các con.

Vượt qua nó sẽ là hạnh phúc viên mãn mãi mãi, hai con sẽ bên nhau mãi mãi. Chỉ cần các con nắm tay nhau thật chặt thì không gì ngăn cản được hai đứa nữa. Rất dễ dàng thôi, mẹ tin các con làm được, cố gắng lên nhé.

Mẹ yêu các con!!!

***

- Mẹ trăng, ở lại thêm một lúc được không, con trai con mới ngủ, người kệ ba trời đi_ mẹ Lâm nói.

- Ủ_ mẹ trăng đồng ý.

Nhờ sự giúp đỡ của mẹ yêu, đêm dài hơn, giấc ngủ của các con cũng lâu hơn, anh ôm em cũng lâu hơn.

Chỉ có ba trời uy khuất.

- Ngày là của ta, đêm của bà hết rồi lại còn lần sân của tôi là sao.

- Ông có ý kiến_ mẹ Trăng hất hàm hỏi.

- Không_ ba trời cầm nín nuốt nước mắt chảy ngược.

Mẹ Lâm cười ha ha nhìn họ. Cuộc sống trên trời thật ra cũng vui vẻ không kém nhân gian đâu nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mặt trời lên cao, vui vẻ tỏa ánh sáng khắp muôn nhà, xuyên qua cửa kính rọi vào phòng ngủ.

Cô bị ánh mặt trời đánh thức, mắt nhấp nhèm mở ra, đập vào mắt là bản mặt của anh.

- Ôi..

Anh cũng bình thần mở mắt ra.

- Chào buổi sáng.

Trí nhớ của đêm qua được cô vận hành kéo về, sau một hồi thì quay sang hỏi anh với vẻ bình tĩnh nhất có thể.

- Sao, tôi nhớ là đang ở ngoài ghế mà, sao lại thành phòng ngủ rồi.

Anh bị đáng về ngây ngốc của cô chọc cười.

- Tôi bế cậu vào đây.

- Thế sao cậu cũng ở đây.
- Buồn ngủ quá nên nằm xuống ngủ luôn_ anh trả lời theo ý nghĩ vừa chạy qua trong đầu.
- Đáng lẽ phải sang phòng khách ngủ chứ_ cô phòng má nói.
- Buồn ngủ quá, không có sức đi về phòng bên đấy nữa_ anh than thở.
- Phét, có mấy bước chân à.
- Thật.
- Ai mà tin_ cô bấu môi nói.
- Ha ha ha_ anh bật cười.

Lật người đè lên cô, áp xuống hôn lên môi hồng đang chu ra của cô. Nhiệt tình bắt lấy cái lưỡi dây dưa, trêu chọc cô.

Bị tập kích bất ngờ khiến cô giật mình, muốn nói nhưng mà bị hôn đến choáng váng chẳng thốt ra nổi một chữ. Rặng mây hồng cũng lập tức xuất hiện, hây hây khắp má.

Bị hôn dài cướp mất lí trí của cô, theo bản năng cô đáp trả. Nhận thấy điều đó làm anh càng hưng phấn, hôn cô điên cuồng, môi lưỡi quyen luyến khó dứt.

Dù không muốn nhưng anh vẫn phải dừng lại, tại vì hôn xong thì anh cũng có phản ứng rồi. Nếu không dừng lại, anh sợ sẽ nuốt cô vào bụng mất.

Cô thoát khỏi ma trảo thì việc đầu tiên là lấy lại không khí. Đẩy anh xuống, đứng dậy tiến về nhà tắm, giọng như giận dỗi nhắc anh.

- Thay quần áo đi làm.

Anh tươi cười nhìn cô vào nhà tắm, xong đứng dấy trái lại giường trở ra phòng ngủ cho khách tắm qua loa thay quần áo đi làm.

Lúc bước ra thì chưa thấy cô nên vào bếp làm bữa sáng.

Trong tủ lạnh có bánh mì nên anh ốp hai quả trứng để ăn kèm, rót sữa cho cô và nước lọc cho mình. Rất nhanh bữa sáng đã hoàn thành.

Cô bước ra mang ngay sau đó, kéo ghế ngồi xuống, không khí ngưng đọng như vợ chồng mới cưới vậy.

- Sao không uống sữa?_ cô nhìn ra điểm khác biệt liền hỏi.
- Ngán_ anh nhìn ly sữa ghét bỏ nói.
- Nhưng sữa rất tốt, tăng can xi_ cô cãi cùn.
- Cậu nghĩ cái tuổi này cần can xi sao?
- Ừ thì chống loãng xương.
- Mới chưa già thế, cậu uống đi, cho tăng chiều cao_ anh chọc.

-..._ tức chề chị lùn sao.

- Đùa thôi, sữa rất tốt nhưng mà tôi không thích, cậu uống sẽ đủ chất, tăng thể lực cho buổi sáng_ thấy mặt bí xị của cô anh rất cao hứng.

- Biết rồi_ cô chẳng chấp anh, ngồi gặm bánh mì, nhanh chóng xử lí bữa sáng đạm bạc do sắp lớn làm.

Ăn sáng xong, anh tự nhiên cầm tay cô đi làm, tay phải cầm lấy bàn tay cô, tay trái cầm túi xách của cô. Từng hành động ngọt ngào đến nỗi cô cười thầm trong tim.

Anh vui vẻ tươi cười mở cửa xe cho cô, đặt túi của cô ra ghế sau cùng chiếc cặp của mình, ung dung lái xe tới nơi hẹn hò tiếp theo.

- Tiểu Du, cậu sinh tháng 8 phải không?_ anh hỏi.
- Biết rồi còn hỏi_ cô khinh bỉ tên bên cạnh nói.
- Tôi sinh tháng 5 phải không?_ anh mặc kệ sự khinh bỉ của cô tiếp tục trò của mình.

- Cậu không uống sữa nên bị lão xương sọ đấy, chả tháng 5 thì mấy_ cô nhìn anh ghét bỏ.
- Thế là tôi sinh ra trước rồi.
- Phải_ bị sao thế nhii!!!
- Trước 3 tháng nhĩ?
- Phải_ cô chán nản trả lời.
- Đã sinh ra trước thì gọi là anh nhĩ?
- Phải_ cô không để ý chỉ trả lời theo bản năng, ánh mắt đang dừng ở những chiếc xe đạp mấy em học sinh đạp phía trước.
- Gọi anh yêu cũng được chứ?
- Phải.
- Thật chứ_ anh kinh ngạc nói lớn.
- Cậu bảo gì cơ_ cô ngu ngơ quay đầu lại hỏi, sao lại hét lên thế.
- Cậu vừa đáp ứng phải gọi là anh yêu xưng em_ anh nói vui về nhắc lại hậu kinh ngạc
- Cái gì_ cô lập tức đỏ bừng mặt, cái gì anh cái gì mà yêu, cô đáp ứng sao, thật sao.
- Mau gọi đi, tôi vừa ghi âm tất cả rồi, có muốn tôi phát lại không?
- Thật là tôi nói anh yêu sao?
- Ủ.
- Thật sao?_ cô đáp ứng lúc nào chứ.
- Thật, rất thật_ anh cười lớn khẳng định, sáng nay cười nhiều thật.
- Không gọi_ cô không dám cất giọng nói nữa từ đó đầu.
- Thật là không?
- Không
- Thật chứ.
- Ủ gọi_ cô đỏ mặt phùng phùng. Chắc gì nhờ anh lừa cô thì sao, cô không tin mình lại chấp nhận gọi thế. Sến chết cô mất.
- Lật mặt.
- Tôi mới không thế đâu, không tin tôi nói thế đâu, mới cả vừa nãy tôi lơ đãng, cậu gài bẫy tôi_ cô phụng phịu trách móc.
- Đừng có giờ trò bưng, có gọi không đây.
- Mới không đấy_ cô oai hùng cãi lại.
- Tôi đem cái này cho phát lên đài Thanh Phong, để mọi người cùng nghe, lúc đó cậu cũng nghe biết ngay thật hay giả thôi mà _ anh lắc lắc cái điện thoại trước mặt cô trêu. Cứ tưởng chỉ được nghe anh, không ngờ cô lơ đãng, thế mà được thêm hẳn chữ yêu. Ôi sao ngày hôm nay lại nhiều thứ tốt đẹp đập vào người thế nhĩ.

Lừa cô thì sao, được gọi anh yêu ai mà chả thích. Cô với anh lúc nào cũng cậu tôi, cậu tớ người khác nghe chỉ nghĩ anh là bạn cô. Rồi thấy cô xinh xắn đáng yêu đến tán tỉnh, anh biết đuổi giặc kiêu gì cho hết.

Bây giờ phải bắt cô gọi anh xưng em, như vậy người ta biết anh với cô là người yêu, à không anh là chồng tương lai của cô, họ sẽ tránh ra. Địa vị của anh sẽ trường tồn, hơn nữa cậu tớ thật xa cách, anh em dễ bàn chính sự hơn.

Cô kinh hãi, chồm lên muốn cướp điện thoại. Nếu là thật, vậy mất mặt chết cô rồi, lại còn phát cho cả nước nghe chắc, thế thì biết giấu mặt vào đâu kia chứ.

Thấy cô chồm lên, anh vội tấp xe vào lề đường, dứt điện thoại ra túi sau quần.

Cô chồm lên, anh rất biết điều ôm cô vào lòng, ha ha ha vui thật.

Cô muốn lấy chiếc điện thoại của anh ai dè lỗ vốn bị anh ôm cứng không làm gì được, thật bi đát mà. Chẳng lẽ cô phải gọi cái từ sến sảm ấy sao, ngưng mồm chết được, xấu hổ chết mất....aaaaaaa.

- Cầm lộn xộn_ anh chuyển tư thế để cô ngồi hẳn lên đùi mình, khoái trá khỏi động xe đi tiếp.

Cái tư thế ám muội này nào cô cho phép xảy ra, không nghe lời cô muốn dấy ra, không lấy được đồ thì mau thả cô về ghê chứ.

- Mau buông tôi ra_ cô gầy nẩy lên.

- Nếu cậu không im sẽ có án mạng xảy ra đấy_ anh điềm nhiên ra lệnh.

Cô nhìn cái xe đang chạy của mình mà lo sợ, quả thật nếu cô không im cậu ta lặc tay lái thì ngày mai trên báo lại có tin ' Tổng giám đốc Thanh Phong tai nạn chết bên nhân viên ' mất. Suy đi tính lại tuy hơi ngại nhưng cô đúng là rất ngoan ngoãn ngồi im, xấu hổ úp mặt vào hõm cổ anh không muốn nhìn gì nữa đâu.

Thái độ của cô khiến anh rất hài lòng và tận hưởng, ngày nào cũng có người ngồi lòng để mình lái xe thì thật tuyệt hảo.

Giây phút ngọt ngào thật ngắn, dù anh đã cố đi chậm nhưng mà chẳng bao lâu vẫn là đã tới công ti. Cô cũng cảm nhận được chiếc xe đã dừng lại nên quay mặt ra, đối mặt với anh, tư thế này càng thêm ám muội. Không nhìn được anh lại cúi xuống ngấm lấy cánh hoa hồng thắm nhấp nháp, lời cô dấy đưa cùng mình, bản tay giữ chặt lấy cô, không để cô có cơ hội phản kháng.

Lưu luyến rời khỏi, nhìn cánh môi hơi xum ươm át của cô anh rất hài lòng, về mặt bi phần của cô nữa, kinh điển vô cùng, tiếc là chỉ có thể hôn thôi.

- Đây là công ti đấy_ cô chu mỏ hờn dỗi, nếu bị ai thấy cô biết nói thế nào bây giờ.

- Không sao, mọi người tí nữa nghe đài đều sẽ biết hết thôi_ anh nói bình thản nhưng ý trêu chọc cô rất rõ ràng.

Tự dưng cô liền hoá đã và cảm thán trời xanh, đây không phải Tường mà cô biết, Tường cô biết chỉ có cô trêu thôi chưa bao giờ trêu cô a...

Tức thì cô lại uốn éo vươn ma trào sờ soạng khắp quần áo anh, phải lấy được nó, lấy nó xong cuộc đời cô lại thăng hoa. Nhưng sự thật quá bi thảm nó nằm ở túi quần sau hông của anh, muốn lấy nó khác nào bảo cô chết đi chứ, chẳng lẽ bảo quay móng sang đây à...

- Làm sao để huỷ nó đi_ cô than thở đập mặt vào ngực anh thoả hiệp.

- Gọi anh yêu, chồng yêu, honey,... cái nào cũng được hay ông xã cũng không tệ đâu_ anh vui vẻ gợi ý, từ nào cũng rất hay...

- Gọi anh ơi được không?_ cô run run đề nghị, sao anh liệt kê được lắm nĩ từ kinh khủng thế chứ.

- Không, gọi ông xã đi, hợp lí nhất. Nếu không lên đài nghe radio đi, kì này mang chủ đề... Ủ...! Gọi anh yêu đi em' Ủ chủ đề này không tệ.

- Tường..._ cô gào lên mè nheo, sao lại ác thế chứ, hu hu hu...

- Không phải..._ anh khoái trá chết mất.

- Ông xã..._ dứt lời cô rúc mặt càng sâu vào lòng ngực anh, xấu hổ quá, ngưng chết con rồi.

- Ha ha ha, oi bà xã ông xã đây, em bảo gì_ thích chết mất, ôi có ai biết trong lòng anh sướng đến thế nào không, sướng không chịu nổi, ông xã... Ha ha ha, muốn kéo cô đi cục dân chính aaa!!!!

Cô xấu hổ tức giận đâm búp vào bụng anh, chị có võ chị đánh nguoi xem nguoi còn dám cười không, ức hiếp chị à.

Anh bị ăn đâm, đau đến trợn mắt nhưng vẫn không giấu nổi nụ cười, ôm cô đặt lại ghế phụ, lấy túi của mình các cô ra, mở cửa xuống xe, cùng vào công ti.

Đi đến sảnh lớn, chờ cô quẹt thẻ xong anh lôi cô đi thang máy cùng mình, nhiều người qua lại nên cũng không ai quá quan tâm đến họ. Trong thang máy, anh cổ trần trợn nốt vài phút ở cạnh cô.

- Muốn xoá triệt để cái này không?_ anh từ túi sau lấy ra điện thoại lặc lặc.

Cô căm tức nhìn hành động trêu nguoi của anh nhưng vẫn thập phần nghe lời đáp lại.

- Có.

- Gọi anh xưng em, Ok_ anh rất dễ nói chuyện.

Suy trước tính sau thấy cũng không có gì không được nên đồng ý.

- Ok, đồng ý. Cậu đưa điện thoại đây để tôi xoá.

- Không đúng_ anh không hài lòng nói.

- Ok, anh đưa em điện thoại để em xoá, được chưa?_ nó cáu rồi đấy, cũng rất muốn đánh người ngay bây giờ, có giỏi anh bày ra bộ mặt đáng ghét đó tiếp đi.

- Đây_ anh thập phần hài lòng đặt nó vào tay cô. Thật ra làm gì có cái ghi âm nào, anh đâu có tiện mà ghi âm nhanh thế, vừa nãy lúc cô gọi ông xã anh còn không có kịp lưu lại kia. Thật may là trong đây chỉ có duy nhất một cái đoạn ghi âm giọng hát của tên Nhật. Đưa cô để cô xoá cũng không mất gì, càng rộng bộ nhớ.

Nghĩ cũng kì, sao mình lại cứ thông minh hơn người thế nhỉ!!!

Cô bật nhanh điện thoại, mở miệng.

- Pass...

- Đoán đi..._ anh trêu người cô.

- Sinh nhật tôi đúng không?_ cô nói bừa, tay cũng theo thói quen gõ sinh nhật mình, thế mà lại đúng. Kinh ngạc quay ra nhìn anh, thấy ý cười nhàn nhạt của anh, tim cô lại đập thịch một cái, thế nào mà lại là ngày sinh của cô chứ.

- Là sinh nhật tôi thật này.

- Ủ, tại không nhớ ngày sinh nhật mình_ anh nói dối mặt không đỏ, rất chân thực luôn.

Biết anh nói dối nhưng cô lại thầm vui trong lòng, anh thật ngọt ngào, dễ thương quá đi mất, tự dưng cũng muốn yêu anh thêm một chút.

Cô mở ra thấy trong đó có duy nhất một đoạn ghi âm, nghĩ chắc chính là nó nên bấm nút xoá, vui vẻ trả lại cho anh sau khi xong việc. Thời điểm cũng là lúc thang máy lên tầng của anh, cô buồn bực lại phải bấm nút đi xuống, aaa... Thật mệt người.

Trở lại văn phòng, anh lại treo bộ mặt thờơ ngày, tuy nhiên trong ánh mắt lại thập phần vui vẻ. Trải qua vài khoảng khắc ngọt ngào của buổi sáng nên hiệu suất làm việc của anh lại tăng đột biến. Chị Mai ngoài cửa phòng cũng cảm nhận được gió xuân tràn mát từ giám đốc nhà mình nên tâm trạng thả lỏng.

Cả công ti nhờ vậy mà tươi tắn hẳn lên, mấy quan lại đi họp về cũng thư thái hơn mọi hôm, dưới phòng cô, chị Giang sau khi họp về tâm tình cũng phơi phới hẳn ra. Trông chị ngày càng rạng rỡ, đây là cho thấy sự nghiệp và gia đình đều hưng thịnh mà.

Thư nhìn thấy cô nháy mắt mờ ám, thật thì nhỏ này cũng không sáng. Nhưng nó cũng chỉ lẳng nhăng một lát rồi phải xách mông ra đường do thám tin tức.

Không khí quanh cô không vì thiếu sự nhí nhố của Thư mà buồn tẻ, ngược lại tâm trạng làm việc tăng thêm phần ham mê.

Từng giây từng khắc trôi qua, thật là một buổi sáng ngọt ngào!!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Trưa đến lúc đang ăn trưa cô liền nhận được một bó hoa. Nó sẽ thật tuyệt nếu không có những chữ trong tám thiệp.

Thư đang hâm mộ bạn thì thấy sắc mặt cô kém đi khi đọc thư, khó hiểu cô nàng dụt phát lấy.

"Hi, chị Du. Hôm qua gặp mặt chỉ kịp chào, hôm nay em rất chân thành tặng chị bó hoa làm quà ra mắt.

Chị nhận lấy nha, hoa hồng tươi lắm, cẩn thận gai nha chị.

Kí tên, Hạp Hạp... "

- Hạp Hạp là ai vậy_ Thư cau mày gặng hỏi.

- Một con nhỏ ngực to nảo phẳng_ cô khinh thường nói. Rốt cuộc thì cô ta lại định giờ trò diễn khùng gì đây, sao cứ ám mình hoài vậy.
- Không nói cũng biết, chưa gặp qua nhưng nhìn mấy dòng này cũng biết là loại người gì rồi_ Thư vút vèo tấm thiệp vào thùng rác, quắc mắt nhìn cô.
- Phải không?_ nhìn bạn hiền nêu ý kiến hợp ý mình cô cũng vui lây.
- Chứ sao, nhưng mà kể nghe thử coi. Máu bà tám lại lỏng lộn lên rồi, không đập sẽ bức bối khó chịu lắm nha_ Thư nháy nháy mắt nịnh nọt, phi hân sang ngồi sát với cô, giương mắt sáng chờ đợi.
- Biết rồi, nhưng mà bạn cậu ngứa mắt mấy bông hoa này, tính sao đây_ cô tỏ vẻ buồn bực ca thán.
- Dễ mà_ nhận được đáp ứng của đối phương. Thư hiểu lí lẽ cầm lấy bó hoa, rất cẩn thận nâng lên vì thực sự là bó hoa này chỉ bó lại cô định bằng cái dây ruy băng, bao nhiêu gai nhọn to đùng cứ lù lù như chọc mắt người nhìn vậy. Thư khôn khéo cầm hẳn lên cánh hoa ném một đường tuyệt đẹp lại rơi vào thùng rác, không sợ bắn còn thò chân vào dẫm nát bét, bó hoa tươi trở nên thực thảm hại.

Xong việc, quay trở lại đối mặt với cô, nháy nháy cao ngạo.

Cô rất hài lòng với việc làm trượng nghĩa của Thư nên gặt gao thưởng cho cô nàng một nụ hôn má theo thói quen, sau đó ngửa đầu cười thích thú. Đúng lúc ấy chị Mai đi qua bất gặp màn này liền lăm chuyện bô bô với giám đốc, nghe xong anh chỉ cau mày, chưa bao giờ cô ấy chủ động hôn mình thế mà cái cô Thư kia hà cớ gì mà suốt ngày được cô hôn như thế chứ, tức à...!!!

Trái ngược với anh, cô đang kể chuyện cho Thư, tuy đã là quá khứ nhưng buồn thì không thấy chỉ có sự tự kiêu ngạo vô cùng lớn, đó là ngày đó cô đã đập cho ai kia nhập viện, nghĩ lại mà vẫn thấy sung sướng. Thư chỉ nghe kể lại nhưng có vẻ cũng rất sung, vì là bạn tốt của nhau nên cô nàng cảm thán thế này.

- Giá mà có tớ, cậu đập chân tớ kiểu gì cũng rải thêm mấy hòn sỏi đá, kiểu gì lúc nhỏ đó ngã cũng dính trận địa mai phục sỏi xây nhà của tớ, không rất không làm người.

- Ý tưởng hay đấy_ cô thích chí tán thưởng.

- Chứ còn gì, hơn nữa tớ sẽ bắt cô ta xin lỗi cậu, nếu không chị đây lột sạch đồ cô ta cho bẽ mặt. Cái đồ lăng lợ chuyện đi gây chuyện thì phi..._ Thư cay nghiệt nói. Chỉ cần cô nói cô ta sai, Thư sẽ tin tưởng tuyệt đối. Hơn nữa qua lời kể mờ nhạt của cô, Thư cũng hình dung ra cảnh tượng lúc ấy.

Thư chị đây rất ghét cay ghét đắng những kẻ giờ trò bì ỏi, lừa dối, trơ trẽn, hèn hạ bôi xấu danh dự người khác như cô ta, suy ra dù cô không kể nhưng nếu có cơ hội gặp nhau, Thư cô đây nhìn liền biết người tốt hay xấu. Mà cô ta, chán chán thuộc về sau rồi.

Cô nghe xong rất cao hứng, quên bém cả anh liền đáp ứng cùng Thư đi ăn lẩu uống rượu đêm. Có bạn tốt thật thích, cho dù chuyện gì, chỉ cần mình nói mình không sai các nàng sẽ tin là mình không sai, cũng tự nhiên sẽ đứng về phía mình vô điều kiện. Tình bạn quả thật có thể làm lu mờ cả tình yêu đấy chứ nhi...!!!

***

Trở lại làm việc sau giờ nghỉ trưa. Cô và Thư lại chăm chú vào công việc của mình, duy chỉ có anh vẫn ngồi trên ghế lớn buồn bực. Chuyện là 5 phút trước cô gọi cho anh, bảo là cô nhất định sẽ đi ăn cùng Thư, anh đừng có bém mắng đến lời cô đi như mọi lần nếu không cô sẽ không cho anh vào nhà cô nữa đâu, hôm nay là ngày họp mặt của các nàng, hội phụ nữ tập họp.

Anh thật bất hạnh mà, ngày họp mặt gì chứ, tại sao tuần nào cũng tận 3 buổi gặp nhau như vậy chứ. Mấy cái tên kia quản vợ kiểu gì vậy, sao lúc nào cũng để họ cướp cô của anh đi vậy. Làm ăn chẳng sông phẳng gì hết, anh cả ngày đã không thể gặp cô rồi, tối đến họ còn tranh cướp nàng đi mất. Nghĩ là bực, người ta ăn dấm của tình địch đến lượt mình lại thành dấm của bạn bè nàng, tức nồ phổi mà không làm gì được, anh phải nhanh chóng đem tên cô viết vào sổ hộ khẩu mới được, như thế quản thúc mới dễ...!!!

Chap 36: Tự tập

Cô khoái trá cùng Thư lái xe đến tiệm lẩu chua cay sau khi tan làm. Trước đó cũng đã thông báo cho Thanh và Lam đến điểm hẹn. Đến nơi thì hai con người không có lịch làm việc kia đã gọi sẵn chai rượu trắng và nồi lẩu cay rồi.

- Hey...bên này_ Lam vẫy vẫy.

- Thấy rồi mẹ à_ Thư khinh thường nói, ngồi chồm hồm trước cửa vào luôn, thế mà nó còn vẫy, định hút trai chắc.

Lam thấy vẻ mặt của Thư cũng chẳng tỏ vẻ gì, kéo kéo tay cô ngồi cạnh, ghé tai thì thầm.

Thư thấy đôi mắt sáng quắc của Lam thì khó hiểu, dùng ánh mắt hóng chuyện lớn nhìn Thanh.

Thanh thấy vậy lập tức cũng ghé tai cô nàng nói.

- Nhìn trai

Hả, thì ra hóng trai thật. Hả nào mắt sáng như đèn pha ô tô vậy, nhưng mà kì quái, nhỏ này mê trai từ bao giờ vậy.

- Nó cũng hóng trai hả_ Thư hỏi ngược lại.

- Không biết, nhìn mà coi, cu cậu bàn cạnh cửa sổ đang uống rượu xuống đó_ Thanh hất hất mắt.

Thư cũng hiểu kì phóng mắt nhìn. Đúng là cu cậu thật, vẫn mặc quần áo đi học, tay thì nốc rượu như nước lã vậy, nổi lẩu sôi sùng sục mà không thấy ăn gì cả. Vấn đề là soái đệ đó nha, rất đẹp trai, mũi thẳng trán cao, môi mỏng ướt át, dáng vẻ lười biếng ngẩn ngơ, mắt buồn rất hút mắt, đẹp trai vậy mà cô đơn, thật đáng tiếc.

- Ủ, đẹp trai vậy mà lại uống rượu một mình. Nhưng sao nhỏ Lam lại dám tơ tưởng đến trai vậy, không phải nó có giám đốc Tả rồi sao?

- Ủ, vấn đề này tớ cũng đang thắc mắc, nó bảo đợi tất cả đến nói luôn một lượt_ Thanh chăm chú thả đồ ăn vào nồi lẩu nói.

- Đây, Lam kể xem, tí tê gì với mãi Du vậy_ Thư nghe câu trả lời nhạt nhẽo của Thanh thì cụt hứng, quay sang đối mặt gõ gõ vào bát của Lam, kéo lại sự chú ý của nàng.

- Đang bảo Du ngắm nhìn cu em đằng kia, chuyện Thanh vừa kể với cậu đấy_ Lam đón lấy miếng thịt bò của Thanh nuốt xuống bụng.

- Hải ghê, nói thì nói một lượt lại còn để Thanh nói với tớ, cậu lại nói với Du, mắc bệnh rãnh hả_ Thư kì thị nhìn, cũng đón lấy thịt bò mềm mại từ chủ tọa Thanh.

- Thế nó mới bí mật_ Lam nhai nhồm nhoàm nói.

Cô sau khi quan sát cậu bé kia cũng tham gia góp chuyện với lũ bạn.

- Cậu bé ấy thì liên quan gì tới cậu_ cô thông minh nói lên dấu hỏi chấm trong lòng mấy đứa còn lại.

- Ba cậu thấy nó thế nào?

- Được_ All

- Là như nào, mỗi được là sao?

- Mĩ nam buồn_ Thanh vừa nói vừa thoăn thoắt gấp đồ ăn cho mấy bạn, xử lí đồ ăn quanh nồi lẩu chín tới ngon lành để ăn.

- Đẹp trai nhưng chắc mới học cấp ba, sao lại chạy tới đây uống rượu giải sầu như mấy kẻ già vậy, đáng thương a_ cô nói.

- Quả là đáng thương, đã bảo rồi, hãy đi tìm Công đi_ Thư lại mộng mơ về cảnh tượng không trong sáng nào đó.

- Lúc nào cũng công với thụ_ Thanh nhét vào miệng Thư miếng đậu phụ, bịt miệng kéo nó lại lăm nhăm tại sao lại đến với chị này mà bỏ anh kia, thật hết cách, lúc nào cũng vậy. Đi đường mà thấy hai thằng đàn ông đi cạnh nhau, hơi thân mật chút mà nó lại chỉ này là công, này là thụ... Rất mệt mỏi a!!!

- Nói cho mà biết, nó là em họ đang được tớ đào tạo đấy_ Lam thì thầm nói.

- Em họ, vậy sao lại để nó ngồi một mình, lại còn để nó nốc rượu thế kia_ cô khó hiểu hỏi.

- Tớ gọi nó đến đây uống rượu đấy.

- Là sao?_ All

- Thanh, người ta muốn ăn bò tiếp, Du rót rượu đi..._ Lam chưa vội nói mà nhắc nhở hai nàng phụ trách ăn uống của mình.

Máu tò mò lên cao nên nghe hai người làm theo răm rắp. Thanh vớt hết rau ra cho Thư còn mình lại thả thịt bò vào, Du thấy ly của nàng cạn đầy thì nhanh chóng rót đầy.

Sau đó cả 4 nàng nâng chén dốc thẳng hết vào họng, hương vị cay xè xuyên qua vòm họng chui vào bụng, sáng khoái.

- Chà... Rượu trắng có khác, nặng thật_ Lam đặt cốc cái xuống bàn nói.

Thấy cô nàng mãi cảm thán nên mấy người bạn cũng không vội, tranh thủ nhét thức ăn nóng hôi hổi thơm ngon vào bụng, mắt vẫn căng to nhìn vào Lam, chờ đợi câu chuyện.

Lam ăn xong bò của mình thì khoái trá nhìn lũ bạn kể.

- Cu cậu tương tự cô em gái nhà bên mấy năm rồi. Tháng trước, tớ tình cờ tới nhà nó ăn cơm với bố mẹ thì bắt gặp cảnh nó thần thờ ngoài ban công nhìn xuống ngắm cô bé. Tớ đe dọa hỏi thì nó nói nó thích con bé lắm, nhưng không dám tỏ tình, bảo là ngại lắm lại còn mất mặt chết.

Tớ rất ba chấm với nó...

Tớ rất nghĩa khí nên đã quyết định sẽ giúp nó.

Tớ tiếp cận con bé, tớ giả bộ đến làm giáo viên dạy thêm tiếng anh cho nó.

Tớ phát hiện con bé rất dắt show, nhiều thư tình lắm nhưng nó toàn lấy làm nhiên liệu đun nước sôi thôi. Tớ hỏi nó không thích ai sao, nó nói không biết. Tớ rất thắc mắc, hoặc là có hoặc không, tại sao lại là không biết nhưng nó chính là không biết đấy. Bọn trẻ hâm thật...

- Hâm thật_ All

- Một tháng qua rốt cục cũng có kết quả, thì ra nó cũng thích thằng bé. Nhưng cũng bảo sẽ không tỏ tình, sợ mất mặt.

Không phải phét chứ tớ thật muốn giết người, mẹ nó hai đứa nó thích nhau nhưng vì lí do lằng xẹt là ngại mà không nói, bộ chúng nó thích tương tư hơn công khai há trời.

- Thế nói với em cậu đi, con bé nó là con gái chắc ngại, còn thằng em cậu chắc ngại vì không biết con bé cũng thích mình, nói cho nó biết thì nó sẽ đi tỏ tình với con bé thôi_ cô nói.

- Đúng đó_ All

- Vấn đề là tớ nói cho thằng bé nhưng nó cũng không đi tỏ tình, vẫn lí do ngại.

- Em cậu bị điên à_ Thanh bực bội rồi nha.

- Nó không điên chẳng qua thể diện đàn ông trong nó quá cao.

Hai đứa nó chính là oan gia, rõ là thích nhau muốn chết nhưng cứ gặp là sủa xối, mĩa mai, đả kích, chọc tức nhau, từ lúc bé tới giờ luôn, thằng bé còn hét vào mặt con bé là cho dù đàn bà con gái trên đời này có chết hết thì nó cũng bao giờ thêm lấy con bé, con bé nó tức quá cũng nói ngược lại như thế, chúng nó còn móc ngoéo nhau là sẽ không bao giờ là thích nhau, nếu thích đối phương thì sẽ phải cời chuông chạy quanh làng.

- Ôi trời lại có thể kiêu móc ngoéo kinh dị như vậy_ cô sốc nặng thót lên.

- Thề như vậy không tỏ tình là đúng rồi, mất mặt chết, nhục nữa_ Thư cảm khái.

- Bọn trẻ thật quá hồ đồ_ Thanh phán.

- Nhưng biết con bé cũng thích mình thì còn sợ gì chứ_ cô thắc mắc.

- Nó bị ngu bắt chột phải không?_ Thư bật cười nói.

- Đúng hơn là chúng nó sĩ diện dõm_ Thanh chốt.

- Đúng đó, nên tớ quyết định sẽ làm việc tốt đến cùng. Tại thằng bé to mồm trước nên tớ sẽ để nó nhục trước. Tớ nhân tiện đi uống rượu hôm nay tớ đã gọi cho nó, bốc phét là vừa thấy con bé đồng ý làm người yêu cái thằng Kha Dân, thằng Dân này là thằng theo đuổi con bé này rất lâu nên nói con bé đồng ý thằng em tin luôn. Tớ còn khoác lác là con bé và thằng đấy tốt nghiệp xong sẽ kết hôn luôn.

Nó chẳng thèm nghĩ liền tin sái cổ, tớ nói nó tới đây uống rượu với tớ. Nó uống như thật, nốc gần 3 chai, say mà mắt vẫn buồn rười rượi thế kia đấy.

- Sau đó cậu mặc kệ nó bảo có việc nên về trước rồi trốn ra đây ngồi_ cô nói tiếp.

- Ủ, tớ vừa gọi cho con bé bảo nó đến đây đấy. Thằng này cứ rượu vào là sẽ nói thật, gọi con bé đến, nó đang mơ màng thế kia kiểu gì cũng sẽ vô lấy con bé nói thật. Nó không chịu tỏ tình vậy để rượu nói hộ vậy. Mấy cậu thấy cách của tớ hay không?

- Được đó, vậy mình ngồi đây xem kịch hả_ Lam phấn khích nói.

- Ủ, phải xem cách của tớ có hiệu quả không?

- Nếu không thì sao?_ cô hỏi.

- Vậy phải nhờ mấy cậu cùng nghĩ cách cứu lấy hai đứa dở người kia rồi_ Lam cười cười nói.

- Được, tớ sẽ dùng hết năng lực của mình để làm tròn chức trách của bà mối_ Thanh giờ thì lên hào sảng đáp ứng.

Sau đó cả 4 cười phá ra, chủ yếu là đợi xem kịch vui thôi. Cuộc sống này đôi khi rất nhàm chán, thỉnh thoảng làm bà mối, thỉnh thoảng giải vây khó khăn của ai đó, thỉnh thoảng làm vài việc tầm phào,... Cuộc sống sẽ nhiều màu sắc hơn, nhiều tư vị hơn và cũng ý nghĩa hơn nữa.

Mà đặc biệt, chuyện của hai đứa bé này thú vị...!!!

Không ai bảo ai mấy cô vừa ăn và uống đã đòi, hơi cay nồng của rượu cộng với vị tê tê của ớt nấu lẩu kích thích vị giác con người, vừa suýt xoa le lưỡi vừa thích thú nhai nhồm nhào.

Từ cửa vào, một cô gái tóc ngắn tinh nghịch rất bụi bặm tiến vào, mắt liếc lia lịa, coi vẻ đang tìm ai đó khá lo lắng.

Cô nhanh mắt nhéo Lam, gặng hỏi.

- Cô bé đó phải không?

Lam ngẩng mặt lên, thấy đúng phải nó nên gật gật, sau đó giả bộ cúi xuống, tránh cô bé phát hiện mình.

Thấy đúng nên ba nàng rất phối hợp che che cho Lam, khi thấy cô bé đi về cậu bé ấy thì mới ra hiệu cho Lam ngồi dậy. Sợ bị phát hiện nên sau khi ngồi lại ghế, Lam cướp cái mũ của Thanh chụp lên đầu mình, còn cẩn thận tháo tóc ra che khuất gương mặt nữa. Thấy an toàn rồi mới ra hiệu cho mấy bạn ngồi trước mình quay lại phát trực tiếp cho cô nàng xem, nàng sợ quay lại nhìn quá lộ liễu.

Vậy là Thư lấy máy phát trực tiếp cho Lam và cô xem, còn mình và Thanh nhìn trực tiếp, hấp dẫn hơn nhiều.

***

Khải Minh nằm bò ra bàn cạnh mấy chai rượu, từ nãy tới giờ cậu chỉ uống thôi đồ ăn cũng chưa động, dạ dày rỗng tuếch chứa toàn cồn âm ỉ đau, hơn cả đau là cậu buồn. Cậu nhớ lại tất cả hình ảnh riêng của cậu và cô ấy, chẳng biết những cuộc chí choé, cãi lộn ngày nào lại khiến cậu thích con bé ấy, không gặp thì nhớ cứ hề gặp là lại cãi nhau. Rồi từ bao giờ mà mình lại thấy hối hận, giả mà mình không lăm lăm, không to mồm thì cô ấy có khi cô ấy đã không theo tên Dân kia, cô ấy còn sắp lấy hần nữa, chị Lam nói là cô ấy cũng thích mình mà, toàn đối trá, cô ấy thích tên Dân kia mới đúng..

- Này, Khải Minh... Bạch Khiết lo lắng chạy tới, thấy đáng về say khướt của cậu, cô bé rất lo lắng. Lần đầu tiên cô bé thấy cậu ấy uống rượu, lại còn say đến lảm bảm như người tự kỉ vậy.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Khải Minh tưởng mình nằm mơ nên ịch nằm lại lảm bảm, lúc sau mới ngóc đầu dậy, ánh mắt mơ màng lờ Bạch Khiết ngã vào lòng mình lảm bảm.

- Khiết Khiết...

- Tôi đây, cậu làm trò gì vậy_ lần đầu nghe thấy cậu ấy gọi mình âm áp như vậy, trong ngực của cậu cô bé mặt đỏ bừng.

- Sao cậu lại thích tên bê đê Kha Dân đó chứ, lại còn muốn lấy hần nữa...

- Cậu nói gì vậy, gì mà tôi gì mà Dân chứ_ Bạch Khiết bắt giác khó hiểu.

- Khiết Khiết à, đừng theo hần...

"Đừng theo, ở bên tôi đi mà..."

Tôi biết lỗi rồi, tôi biết lỗi rồi mà.

Tất cả đàn bà trên đời này không ai tốt bằng cậu.

Tôi thích cậu lắm, đừng bỏ tôi mà..."

Bạch Khiết híp mắt tùm tùm cười. Mặc dù không biết cậu ấy bị làm sao mà cứ nhắc đến tên đáng ghét Kha Dân nhưng mà cô nghe đoạn cuối rất thích. Thì ra tên thô lỗ này cũng thích mình, vui chết mất.

- Không bỏ đâu, người ta cũng thích cậu thật lòng đấy_ Bạch Khiết cười hạnh phúc nói.

Trong cơn mơ màng, cậu vẫn nghe rõ lời nói ấy, bắt giác không buồn nữa mà cười rất vui.

- Thật hả, vậy cậu không thích Kha Dân sao?

- Tôi ghét hần còn không hết ý chứ!!!

- Thật sao, vậy cậu làm bạn gái tôi đi.

- Ừ.

- Có thể không cời chuông chạy quanh làng không?

- Ừ, giờ cậu là bạn trai của tôi, cậu cứ chạy quanh tôi là được.

- Thật tốt, Khiết Khiết đáng yêu nhất.
- Giờ mới biết hả!
- Biết lâu rồi, Khiết Khiết đáng yêu từ bé lận.
- Ha ha... Nhưng mà cậu nói ra trước nhé, cậu thua rồi, phải làm cho tôi một chuyện.
- Được.
- Không được gọi tôi là Mỏ vịt nữa, không được bắt nạt tôi, không được chê tôi, phải kiếm thật nhiều tiền để nuôi tôi nữa.
- Được, sẽ yêu thương Khiết Khiết, đợi tôi giàu có rồi sẽ cầu hôn cậu, sẽ nuôi cậu béo núc ních luôn
- Mới không cần thành lợn đâu.

***

Chỉ mấy câu qua lại, hai đứa nó chẳng biết từ bao giờ từ chuyên đối nghịch nhau lại nhau sang toàn nói lời sến súa, Lam kinh kinh tắt búp điện thoại đi, sao thấy chuyện này cứ dễ dễ sao ấy.

- Ê, em cậu cậu được nữ nhân rồi, kế hoạch nói láo của cậu thành công rồi_ cô vỗ vỗ tay nói.
- Ủ, nhưng mấy cậu có thấy nó dễ quá không?
- Không biết, chắc tại cãi nhau nhiều quá nên giờ hết thứ để cãi ra nói, chuyển thành nói mấy mật ngọt cho ấm giọng_ Thư tình nghịch nói.
- Không, căn bản là chúng nó rất thích nhau rồi. Chỉ thiếu muối thôi, chúng ta rắc muối hộ tự nhiên đồ ăn sẽ ngon hơn và vừa miệng hơn, hai đứa nó chính là thiếu sự tác động thôi_ Thanh nhẹ giọng giải thích.
- Có lẽ là thế. Quà nhiên đạo diễn phim tình cảm, chuyện tình yêu khó nói cũng được cậu phân tích rõ ràng như vậy_ Lam cảm khái.
- Giờ mới biết hả_ Thanh hất mặt ra vẻ nói.
- Vâng_ All

Ha ha ha... Chuyện tình cảm của hai đứa nhanh chóng được giải quyết, họ cũng tạm biệt quán lẩu trở về, không quên nói chúc nhau ngủ ngon.

***

Cô vì có lũ bạn bên cạnh chọc vui nên chuyện bó hoá kia cũng quên mất, tươi tươi tắn tắn về nhà.

Lúc mở khoá cũng không quá ngạc nhiên khi thấy anh đang ngồi xem phim. Chẳng biết từ bao giờ anh đã xem đây là nhà mình rồi, còn cầm cả chìa khoá dự phòng nhà cô nữa.

- Về rồi_ anh ngước mắt hỏi.
- Ủ, ăn chưa?
- Rồi, chơi vui không?
- Vui, kể câu nghe chuyện này.

Vậy là cô bỏ túi chạy lên sofa ngồi kể lại chuyện lúc chiều tối của em họ Lam, anh thấy cô vui thì cũng cao hứng để yên nghe cô kể, tay thì kéo cô ôm vào lòng. Thình thoảng sẽ hỏi vài câu, kéo dài thời gian cô trong lòng mình, cũng để kéo dài thời gian được vào ngủ cạnh cô nữa. Mới một hôm ôm cô ngủ anh liền nghiện, chỉ muốn ngủ với cô thôi, mới cả cô cười nói cả chiều với mấy cô gái kia rồi tối đến anh nhất định ép cô vào lòng, ôm ngủ tới sáng mới chịu.

- À, cậu định ngủ lại đây hả?
- Cho nói lại.

Cô ngồi xoa cằm không biết mình nói sai cái gì mà phải nói lại.

- Cậu không về đúng không?
- Lại...

- Lại gì chứ, gợi ý xem nào.

- Nhớ lại chuyện sáng nay.

Nhớ lại chuyện sáng nay à, ánh mắt cô mơ hồ bắt đầu má đỏ hây hây.

- Chúng ta bằng tuổi mà, học cùng lớp nữa mị_ cô khôn lỏi nói.

- Thế thì sao, hứa thì phải thực hiện, nói lại đi.

- Anh...ngủ lại đây hả_ cô méo mồm nói, khó nhí, xưng hô thôi mà sao mà cô thấy ngứa mồm thế không biết.

- Phải... Em đi tắm đi_ anh vui vẻ trả lời, như vậy mới hợp lệ chứ.

- Ba ngày nay đều ở lại đây, cậu...à anh không về nhà kiểm tra đi_ tí lại nói lộn.

- Bán nhà rồi_ anh hồn nhiên nói, thật ra thì không có bán, chỉ là tạm thời bỏ lại nó để đi tìm nữ chủ nhân thôi.

- Cái gì, thế anh ở đâu?

- Bên cạnh.

- Bên cạnh, nhà này á.

- Ừ.

- Mua nhà bên cạnh làm gì, thế mua rồi thì về ngủ đi_ cô hất tay anh ra chỉ chỉ ra cửa, nhà ngay bên cạnh thì về ở đi, người không biết còn tưởng đây là nhà anh đấy, không phải nhà cô đâu.

- Mua để tiện đưa đón em đi làm, ở cạnh em. Còn về phần tại sao không về ngủ thì nên nói thế này, nhà bên cạnh chỉ dùng để đựng quần áo thôi, nhà này mới có thể ngủ_ anh rất vui lòng giải thích.

-..._ đựng quần áo, thế mua làm gì, sao không vào luôn đây mà sống, người đâu tự tiện, xấc.

- Có thể sao?_ anh nhìn liếc biết cô nghĩ gì, rất cao hứng.

- Có thể gì?

- Vào sống luôn ở đây?

-..._ anh biết cả tâm ngữ giả nữa hả.

- Không biết, chỉ là tự dung hiểu thôi_ anh lại giải thích.

-..._ thế mà kêu không biết.

- Thôi, em đi tắm đi, anh về bên kia.

- Ừ_ cô chẳng tỏ vẻ gì, căn bản cô cũng buồn ngủ quá à, uống mấy li rượu nên hơi vất vưởng.

Anh nhảy ra ngoài cửa, đi vào căn hộ bên cạnh của mình. Tắm tấp sạch sẽ thêm lần nữa, lại thay một bộ đồ ngủ thoải mái dễ gần, mở cửa tra khoá trở lại nhà cô.

Cô vừa tắm xong, nghe tiếng túc tắc của khoá thì đoán ngay là anh, hâm thật nếu định quay lại thì lúc ra khoá cửa làm gì.

Mái tóc còn ướt bện vào mặt anh mang theo dáng vẻ uể oải, vừa nhìn thấy cô thì tươi tắn hẳn ra, khoe khoang lắc lắc cái chìa khoá.

- Tưởng anh về ngủ, hoá ra về tắm hả?

- Quen miệng rồi hả?

- À... Hình như thế_ cô ngấm lại.

- Rất tốt. Bây giờ đi ngủ đây_ nói rồi chạy tới bế thốc cô lên hướng phòng ngủ của cô lao tới, đặt cô lên giường sau đó mặc kệ tóc cả hai còn ướt ôm khư khư cô, nằm bẹp dí trên giường của cô.

Cô bị tấn công bất ngờ lúc hoàn hồn thì đã bị anh ôm cứng trên giường rồi. Cô cự quậy cầu anh khiến anh đau điếng buông tay ra, cô ngồi phắt dậy, đề lên người anh dùng lực vừa phải bóp cổ anh lắc lắc.

- Lâm An Tường... ai cho phép lại chạy vào đây... Ra ngoài kia ngủ... Mau lên...

- Khụ khụ khụ... Bây giờ em có giết anh anh cũng không ra, anh muốn ngủ đây cơ.

- Không, hôm qua ngủ quên không chấp hôm nay thì đừng hòng_ cô không phải không muốn chỉ là cứ thấy sao sao ấy, thói quen chiếm lĩnh địa của cô cao, không cho phép ai bén mảng, cũng không muốn cho họ thấy bí mật riêng tư của cô, anh...cô sẽ cho anh khám phá nó mà nhưng phải là cô tự nguyện, cô không muốn bị bắt lức.

- Đi mà... Hôm qua anh liền phát hiện ra nếu ôm em ngủ sẽ không đau đầu và mất ngủ nữa, rất thoải mái..._ anh hạ mình năn nỉ. Anh là người chỉ cần đạt được nguyện vọng sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào, với mấy người trong công ti anh vừa nghiêm vừa ngọt. Họ chăm chỉ làm việc anh ắt sẽ không để họ thiệt thòi. Với kẻ thù anh đặc biệt tàn nhẫn, với bạn bè sẽ ôn hoà, với cô thì kiểu gì cũng chơi, cô tức giận anh sẽ hoá chim non sẽ xoa dịu, cô cười vui anh sẽ cười trừ chọc cô, cô buồn anh sẽ ôm cô che chở, cô không nghe lời của anh anh sẽ mặt dày năn nỉ à duy chỉ khi cô làm anh buồn anh mới không làm gì thôi.

- Đừng nói phét, mau ra phòng khách ngủ.

- Thật đấy, nói điều là chó con.

- Nhưng mà..._ cô bị xao động rồi. Ai bảo cô từng thấy anh lên uống rất nhiều thuốc ngủ chứ.

- Tiểu Du, chỉ ôm ngủ thôi, chỉ ngủ chung thôi mà. Phạm vi sẽ chỉ quanh cái giường này thôi, không đi đâu hết đâu mà_ anh thấy cô thả lỏng thì biết tông là Ok rồi nên dùng nốt chiêu cuối, đảm bảo.

- Được rồi, nhớ là chỉ phạm vi cái giường này thôi đấy.

- Biết rồi_ anh khoái trá kéo cô nằm hẳn lên người mình. Cô thật là cứ ngồi lên bụng anh như thể anh sợ sẽ nổi phản ứng mất. Mà có thật đây này, ai bảo cô mới tắm xong rõ là thơm, da lại trắng trắng mềm mềm, chỉ muốn cắn cho phát thôi.

Nhưng mà không sao, anh nhin 23 năm nay rồi, đợi thêm một chút thì có làm sao. Anh rất tôn trọng tôn ti trật tự đó nha...!!!

Cô nằm lên người anh như vậy thấy rất không thoải mái, lấy tay đè lên ngực anh nhòm đây, nhìn vào cằm anh chọc chọc, ra lệnh.

- Thả người ta ra để người ta còn đi sấy tóc, để tóc ướt thế này bị lấm đầu, sau thành sư cộ không gặp được mấy oppa đẹp trai thì chết_ cô bắt chiếc dáng vẻ mê trai của Thư trên anh, dùng nghĩ anh mới trên được cô, cô không thích thôi cô mà thích cô trên cho anh tức đỏ mặt thì thôi.

- Xắc, còn ai đẹp trai hơn trăm há?_ anh buồn cười nhìn cô.

- Tự luyện.

- Không phải tự luyện mà sự thật chính là như vậy_ anh vui vẻ thả cô ra.

Cô được tự do nhảy xuống giường lấy máy sấy ra cắm điện sấy tóc, thấy anh cũng ướt nên kéo anh dậy sấy luôn cho anh. Anh đương nhiên rất hài lòng nhận sự chăm sóc tỉ mỉ của cô. Lúc tóc khô rong rồi thì thoải mái nằm lăn trên giường, chạm nhẹ vào môi cô rồi chúc ngủ ngon. Cái chạm nhẹ thoáng qua của anh rất tự nhiên lấy được nụ cười viên mãn của cô, cô cũng chúc anh ngủ ngon rồi rúc vào bờ ngực rắn chắc đi vào giấc ngủ.

Họ dù là thanh xuân đã qua hay tuổi trẻ đang pháp phối thì vẫn giữ cho nhau tình yêu vô cùng trong sáng, mềm mại thì vị mà dễ say đắm ngọt ngào.

Ồ...có đôi khi hiểu lầm nhưng cũng sẽ qua thôi, vì biết đâu hiểu lầm đó là ân thân của hạnh phúc bên lâu, tình cảm chân thành và hơn cả là sự thủy chung tin tưởng mãi mãi về sau trong tình yêu nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Thời gian đều đặn trôi qua, không biết lí do gì mà ngày nào cô cũng nhận được hoa từ tay con bé ấy, mỗi lần lại là một tấm thiệp giống hôm trước. Chuyện này đến tai anh, có một lần anh đã đích thân xuống căng tin tìm cô, và anh thấy bó hoa đầy gai nhọn ấy. Anh đã vò nát tấm thiệp ấy ném vào thân đầy gai ấy, chẳng mấy chốc tờ giấy ấy lấm tấm những đốm đen đen, tất cả mọi người chứng kiến đều biến sắc, anh còn kinh khủng hơn, mắt tròn lên giận dữ, lần đầu chửi bậy trước mặt mọi người.

Cô thì gạt mình, Thư cũng bàng hoàng không kém, chuyện gì xảy ra với tờ giấy này thế.

Anh kéo cô đi về văn phòng của mình, khuôn mặt giận dữ vừa rồi biến thành lo sợ, ôm chặt lấy cô.

- Xin lỗi...
- Chuyện gì cơ?
- Vì không biết chuyện này sớm hơn.
- Vẫn không hiểu lắm, anh nói rõ hơn đi.
- Ừ, không hiểu cũng được. Chỉ cần biết là từ ngày con bé đó đưa gì cho em cũng vứt đi, nói gì em cũng đừng tin, gặp nó thì đánh chết nó cũng được, cần anh đi tù thay em_ anh cay nghiệt nói.

Trước những lời nói của anh khiến cô ngây dại, chuyện gì khiến anh nói ra lời khó nghe như vậy, con bé đó đã làm gì với anh vậy.

- Tại sao?
  - Vì nó muốn giết anh nhưng nó không làm được nên trút lên em, xin lỗi_ anh cúi đầu nói.
  - Tại sao nó lại có ý nghĩ giết anh, nó mới 21 tuổi thôi mà_ cô kinh ngạc nói.
  - Chuyện dài lắm, anh cũng không muốn em nghe. Chỉ cần nhớ lời anh nói là được.
  - Không nói cũng được. Vậy lí giải chuyện tờ giấy đó đi.
  - Có phải mỗi lần bó hoa đó được mang tới đều đặt trong hộp không?
  - Ừ
  - Biết tại sao lại như vậy không?
  - Không biết, chắc tại cho dễ để tẩm thiệp.
  - Không phải, là để tránh gai đâm vào tay.
  - Tại sao?
  - Nhỏ này điên, lên dùng đất chứa Xyanua trồng hoa hồng, bình thường thì không sao, trong vòng 24 giờ nó sẽ tự biến mất ra ngoài cơ thể nhưng nếu bị nhiễm nhiều sẽ gây chết người.
- Loại này nhiễm qua da, hô hấp và tiêu hoá. Nó dám mang tặng em loại hoa hồng này, nếu ngày nào em cũng hít phải rồi còn lơ như bị gai đâm vào tay bị chảy máu nữa, lâu dần sẽ dính độc. Mẹ nó dám làm hại em.
- Kinh khủng như vậy_ cô bất an nói nhưng mà cô đâu có làm gì nó đâu, nếu cô chết thật lúc điều tra ra nó cũng sẽ chết, nó bị điên rồi.
  - Thật xin lỗi..._ anh run rẩy nói.
  - Sao anh biết mà không hủy đám hoa ấy_ cô bầm bầm tay anh nói.
  - Anh chỉ biết nó có loại hoa này, vì lần trước nó cũng từng làm vậy với một người, còn về phần nó trồng ở đâu thì không ai biết.
  - Vậy người ấy chết rồi sao?_ anh run run hỏi.
  - Không, may mắn người ấy đến kì khám sức khoẻ, lúc khám thì phát hiện ra, do bị nhẹ nên không sao.
  - Thật tốt, nếu vậy người kia không kiện con bé sao?
  - Đó chỉ là người thử nghiệm của nó thôi, nhà anh ta nghèo nên bố anh cho anh ta tiền mọi chuyện cũng không đi đến đâu. Con bé cũng chẳng bị sao hết.
  - Vậy, có khi nào con bé ấy cũng bị nhiễm rồi.
  - Nó không, chắc nó dùng đồ bảo hộ. Mẹ nó từng nhốt nó bắt nó khai ra đám hoa rồi tự tay nó đã hủy hết nhưng chắc nó giấu trồng tiếp.
  - Vậy nói với đi ấy đi.
  - Vô dụng thôi, bà ấy không quan nổi nó nữa rồi. Anh sẽ tự tay trừng trị nó, tha cho nó một lần tuyệt không có lần thứ hai. Bà ấy có khóc lóc xin tha cũng vô dụng, nó dám hại em_ anh khàn khàn nói, nó đang khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh, anh sẽ không bỏ qua cho nó.
  - Rốt cuộc chuyện này là gì chứ, thôi em về phòng đây, em muốn suy nghĩ vài chuyện_ cô bực bội nói, rõ ràng nó yêu anh, ngày trước còn hại cô để

khuyến anh và cô hiểu lầm nhau, vận thế đổi dời, bây giờ nó hận anh, nhưng vẫn tiếp tục hại cô. Rốt cuộc nhỏ này là yêu mà ghen tị hay là hận mà căm phẫn trả thù đây. Cô giờ có thể khẳng định anh yêu cô rất nhiều nhưng sự xuất hiện của nó làm mình chứng thì cô không thềm, quá là đáng sợ đi. Rồi còn lí do khiến nó hận anh nữa, hận cô nữa, chuyện gì đã xảy ra nhiều năm trước trong cuộc sống của anh vậy, cô không chứng kiến nhưng cũng dần nhận thấy sự khó chịu đến ghê tởm của quãng thời gian đó.

Anh lúc nào cũng vậy, chuyên che giấu tâm sự một mình, có biết như vậy cô sẽ thấy mình thừa thãi lắm không? Anh muốn giấu cô mọi chuyện, anh tưởng giấu là tốt cho cô sao, khờ thật.

Cô thần thờ về phòng bỏ lại anh trần trọc khó chịu. Bức bối xen vào sự căm ghét của anh dành cho cái người em không cùng huyết thống kia. Rồi anh nghĩ đến cô, vội vàng gọi điện.

Chuông reo hai bài hát cô mới nghe máy.

- Tiểu Du, nó tặng hoa bao ngày rồi.

- 1 tuần 3 ngày rồi_ cô uể oải nói.

- Đã chạm hay bị gai đâm chưa, chúng ta tới bệnh viện khám đi.

- Không sao, mỗi lần thấy nó là nó lại nằm trong thùng rác rồi, chỉ có buổi đầu Thư cầm hoa vừa thôi, chắc không sao phải không?_ cô chợt nhớ ra, lại nhớ đến Thư hoảng hốt hỏi.

- May quá, Thư cũng không sao đâu! Nếu em lo thì anh sẽ mời bác sĩ tới khám sức khỏe cho toàn công ti luôn, cũng lâu rồi mọi người chưa kiểm tra sức khỏe.

- Ừ... Em không sao, lỗi không phải của anh đâu. Đừng có ngồi thần thờ tự trách. Ngoan ngoãn làm việc đi, tối chúng ta đi xem phim, mặc kệ con bé đó đi, em cũng chẳng sợ nó. Nên nhớ là em ra đời trước nó, chuyện gì chưa từng gặp qua chứ, nó cũng chỉ là có dòng máu độc ác thôi mà, ngoài ra nó có gì hơn em chứ_ cô nhỏ nhẹ nói qua điện thoại, chọc vui anh, nói để anh an lòng. Cô hiểu anh, chỉ cần có chút chuyện liên quan đến mình là liền vơ hết tội về mình, tự trách, rồi suy nghĩ vẩn vơ đến tự hành hạ mình. Cô không muốn anh lại phát bệnh trầm cảm đâu.

- Ừ, có em thật tốt_ anh hạnh phúc và nhẹ nhõm khi nghe cô nói. Như ánh mặt trời lên xua đi đám mây đen sì trên trời vậy. Cô đúng là thiên thần ông trời phái xuống bên cạnh anh mà.

- Giờ mới biết sao, thôi anh làm việc đi.

- Ừ.

Anh yên tâm chờ cô ngắt kết nối trước. Minh thì lại lật ảnh của cô ra ngắm, tâm tình cũng khá hơn, chỉ là anh tuyệt không tha thứ cho nhỏ đó.

Cô kể lại cho Thư nghe, rồi nhờ cô nàng vài việc. Thư bắt an nhưng rồi cũng thờ phào nhẹ nhõm, sốt sắng thay cô. Cũng mạnh mẽ chửi con nhỏ kia trút giận, nghe Thư chửi nó mà tâm tình cô cũng hưng phấn hẳn lên, ủng hộ nàng chửi nó.

- Cảm ơn_ cô ôm tay Thư lắc lắc.

- Xùy... Chị em tốt cả. Nói gì nghe kinh khủng vậy, cậu không sao là tốt rồi. Cậu mà có mệnh hệ gì tớ liều chết với con đó, dám hại bây by của chị.

- Ôi, tình yêu của tớ, cung dễ sợ.

- Ha ha ha_ All

***

- Alo, Nicco

- Vâng ông chủ.

- Theo dõi hành tung của Ưông Bách Hợp, tìm cách cho cô ta vào tù cho tôi.

- Vâng, vậy ông bà chủ..._ Nicco dè dặt hỏi.

- Nhớ cậu là người của ai_ anh chăm chọc.

- Dạ, em hiểu.

Lại lật điện thoại gọi tiếp.

- Chị Mai...

- Giám đốc căn dặn...
- Tôi muốn công ti này có an ninh chặt chẽ.
- Vâng, tôi sẽ làm ngay.
- Cảm ơn.

Lại gọi tiếp...

- Alo, Triển Kha, sang Trung Quốc thăm bố và di hộ tôi, điều tra xem con bé ấy trốn sang đây kiểu gì, hơn nữa canh chừng họ không sang đây làm phiền tôi.
- Anh yên tâm, tôi làm ngay.
- Cảm ơn.
- Không cần, rảnh rồi tặng tôi mấy số 0 là được, càng nhiều càng tốt, anh biết đấy, dạo này kinh khó khó khăn, thậm tử cũng nghèo ghê gớm..

Tút tut tut..._Tên này mắc bệnh nói nhiều, anh thật không kiên nhẫn nghe cậu ta nói hết được.

Ba cuộc điện thoại kể thúc, anh yên ngồi làm việc, mệt mỏi cũng tạm lắng xuống nhường đường cho những tập giấy trắng chi chít chữ.

Chap 38: Đại náo công ti Ninh Nhật

Cô và Thư lấy cớ đi thăm dò ý kiến người dân về các tin tức của Thanh Phong đưa tin mà chuẩn tới công ti của Ninh Nhật.

Trước lầu tiếp tân, Thư lịch sự nói.

- Xin chào.
- Chào cô, cô cần gì ạ_ chị tiếp tân lịch sự nói.
- Cho hỏi văn phòng TGD ở đâu vậy.
- Tầng 10, cô có hẹn trước không, chúng tôi sẽ thông báo thư kí giám đốc xuống đón hai vị_ chị tiếp tân thấy họ mặc đồ công sở nên nghĩ là đối tác làm ăn của công ti.
- Không cần, chúng tôi tự lên, cảm ơn cô_ Thư khôn khéo tránh vấn đề trọng tâm của chị tiếp tân mà trả lời, sau đó nhã nhặn bấm thang máy lên tầng 10.

Tới nơi, họ lại phải giáp mặt với thư kí, ca này khó lừa hơn ca trước, dẫu sao người ta cũng nắm lịch trình của sếp lớn mà.

Thư kí Lê thấy hai cô gái lạ xuất hiện ở cửa cũng loé tia ngạc nhiên nhưng sau đó rất lịch sự chào hỏi.

- Xin chào.
- Xin chào, chúng tôi có thể gặp giám đốc Ninh một chút được không?
- Hai vị là...
- Chúng tôi là bạn của giám đốc Ninh, phiền cô có thể vào thông báo anh ta gặp mặt một chút được không?
- Xin lỗi, hai người có hẹn trước không?_ thư kí nhã nhặn hỏi, cũng không thể trách cô ta được bởi vì hằng ngày có rất nhiều người gặp sếp, đều nói là bạn. Nếu mà lúc nào cũng rảnh ra gặp bạn thì công ti này loạn mất.
- Có, chúng tôi hẹn 3 giờ chiều_ Thư lại bắt đầu nói phét không chớp mắt.

Thư kí liếc liếc không tin, có hẹn mà sao mình không biết nhỉ, chẳng lẽ mình già rồi nên quên.

- Vậy xin quý danh của công ti_ thư kí tỉnh ranh nói.
- Phiền cô chuyển lời Lã Anh Thư của đài Thanh Phong_ Thư bắt đầu một mồi rồi đây, lúc nào cũng vậy, đến công ti mà muốn gặp sếp thì khổ như lên trời vậy.

Thư kí vận hành bộ não, Thanh Phong Đài Thanh Phong tới làm gì nhỉ, chẳng lẽ lại muốn quảng bá nhà tiếp.

Thấy thư kí rơi vào ngõ ngách, cô huých huých tay Thư.

- Công ti Ninh Nhật làm gì a...
- Kinh doanh bất động sản với mỹ phẩm làm đẹp.
- Ồ, hai cái này liên quan gớm.
- Công nhận, chẳng hiểu công ti gì vừa mô giới nhà đất, bán nhà lại kèm theo cả mỹ phẩm.
- Chắc là bán nhà cần nhan sắc nên bán mỹ phẩm để tu tiện tu bổ_ cô lém linh nói.

Chị thư kí thấy hai cô gái này thì thà thì thật cười gian nên sợ có âm mưu gì chứ không phải Thanh Phong gì đâu gì cả nên khéo léo đuổi.

- Xin lỗi nhưng mà sếp tôi đang bận họp, phải 5 giờ mới xong, nếu cần các cô thể chờ, tôi đi pha nước.
- Đang bận họp sao, vậy sao cô không nói ngay từ đầu_ ời sao mà mấy thư kí cấp cao hay nói phét thế nhỉ.
- Xin lỗi_ dứt lời cô ả chạy mất tiêu về chỗ, lại còn bày ra bộ mặt ôn thần canh cửa nữa chứ.

Hai cô buồn thối ruột, ức chế hơn cả là tên Ninh Nhật này không có nghe điện thoại.

Thư bực mình, không thêm đề ý hình tượng thực nữ mình xây dựng bao năm rống lên.

- Aaaaa...đau bụng quá!!!

Tiện thể còn bầm bầm tay cô diễn cùng mình.

- Sao vậy?
- Minh... Đau bụng quá...Aaaa, mau mau đưa mình đi bệnh viện!!!
- Sao tự dưng lại đau bụng, chẳng lẽ bị sảy thai rồi.

Thư quên cả giả vờ nghệt mặt ra, bạn hiền à, làm quá lí do rồi.

Cô bắt đắc đi lỡ mồm nhưng mà mất công chế rồi, phải tiến hành nốt thôi. Thế là vừa đỡ Thư vừa ngheu ngao khóc.

- Không phải chứ...Aaaaa... Con ơi, mới 3 tháng con đã muốn bỏ mẹ...Aaaaa đau quá!!!
- Hu hu hu... Thư kí... Mau xem bạn tôi, gọi xe cấp cứu...
- Aaaaaa....

Thư kí nghe tiếng hét giật mình, lại thấy cô gái kia ngã ra sàn kêu om sòm, cô bạn thì khóc bù lu bù loa, rồi sảy thai nữa chứ...

Sợ có án mạng chưa thành hình người xây ra, thư kí cuống quýt cầm điện thoại gọi, chẳng biết thế nào cuống quá lại cầm nhầm điện thoại liên lạc riêng với sếp.

Ở trong phòng, Ninh Nhật đang tranh thủ nhắm mắt nghỉ ngơi thì nghe tiếng ồn ào bên ngoài. Lại nghe thư kí của mình nói những nói cuội gì đó, không khí an tĩnh bị phá vỡ nên anh sinh ra bực bội. Đi ra khỏi phòng, không lịch sự lấy chân đạp bay cái cửa, hét lên.

- Thư kí Lê...

Chị Lê run run nhìn giám đốc, lại chỉ chỉ về phía trước mình, cuống quýt không bận tâm sếp cấp cao đang lừ mình mà nói.

- Sếp, có người sảy thai, gọi cấp cứu.
- Sảy thai, chị giờ còn cho cả phụ nữ có thai tới phòng làm việc của tôi.

Nói thì nói nhưng Ninh Nhật cũng bước ra ngoài. Cô và Thư diễn đặc sắc quá nên thấy anh cũng không dừng lại, thậm chí cô còn trêu chọc anh.

- Ninh Nhật, mau lên, vợ cậu sắp sảy thai rồi.
- ..._ Ninh Nhật ngớ người, lại không thấy rõ người đang nằm mà chỉ thấy mặt cô, run run không mở nổi miệng, anh có vợ khi nào chứ.

Thư nổi hứng trêu anh theo cô, càng ngày càng núp đầu vào ngực cô, lấy tóc cô che che mình, miệng oang oang rống lên.

- Aaaaaa... Anh ơi con chúng ta...

- Chị cố gắng lên, chúng ta tới bệnh viện.

Gọi cấp cứu chưa?

- Chưa? _ anh ngu ngu nói.

- Ninh Nhật, anh là tên khốn, vợ anh có thai, đến gặp anh mà không vào được. Giờ bị đau như thế mà còn chưa gọi cấp cứu _ cô dùng bộ mặt phần hận nhìn anh, thật ra trong bụng muốn lăn ra cười rồi, nhìn mặt cậu ta ngu quá.

Cô tỉnh ranh lấy điện thoại ném cho Thư, áp sát xuống tai cô nâng thì thầm: Ninh Nhật mặt ngu, mau chụp lại làm kỉ niệm.

Thư cười ha ha, đầu điện thoại sau tóc cô chụp lấy mặt anh, không chỉ ngu đâu, còn rất thối nữa.

- Du cô nói gì vậy, tôi làm gì có vợ _ bực rồi nha.

- Ủ nhĩ, tôi nhầm rồi _ cô đón lấy điện thoại cất đi, vỗ vỗ tay Thư hạ màn, bộ mặt vô tội hết sức.

Thư cũng vui vẻ chỉnh trang lại tóc lại, đứng phất dậy, miệng cười toe toét.

- Nhận nhầm rồi.

Cô cũng vui vẻ đứng lên, hai cô bộ mặt hớn hờ chào anh, làm như vừa nãy không phải họ làm việc xấu vậy.

- Lã Anh Thư, Từ Vân Du. Hai cậu... _ anh vừa tức vừa buồn cười.

- Chúng tôi làm sao? _ Thư hást hàm hỏi, không giờ trò liệu có gặp được giám đốc anh không hả?

- Lố quá rồi _ Ninh Nhật thở dài.

- Hi, tại thư kí cậu ghê, không cho chúng tôi gặp cậu _ cô mỉm cười thanh nhả nói.

- Vậy hai tiểu thư đại giá tới đây tìm tôi làm gì, nhớ tôi hả? _ Ninh Nhật buồn cười nói.

- Có việc, cậu có rảnh không? _ Thư hỏi.

- Nếu cậu nói nhớ tôi tôi liền rảnh _ anh không rảnh lắm nhưng nếu cô tới gặp anh anh liền rảnh.

- À ghê _ cô giả bộ kinh ngạc hăm mộ.

- A, Ninh Nhật tôi nhớ cậu _ Thư giả bộ chớp chớp mắt ngại ngừng nói.

Ninh Nhật biết cô giả vờ nhưng vẫn sung sướng vô cùng, cất giọng gọi.

- Thư kí Lê...

Chúng kiến màn ngọt ngào vô tư vừa rồi, chị Lê biết mình toi rồi, hoá ra bóng hồng của sếp a.

- Dạ, sếp.

- Từ lần sau có hai cô ấy đến thì cứ thông báo cho tôi, họ là bạn tốt của tôi _ anh đay nghiến từ bạn thật ra anh muốn nói là vợ lắm nhưng mà sợ bị cô dối a.

- Vâng.

- Được rồi, pha tôi ba ly cà phê mang vào phòng cho tôi.

- Dạ.

Chị Lê lạng lẽ cun cút biến ra ngoài.

Ninh Nhật quay sang cô và Thư, nháy mắt.

- Thỉnh...

Hai cô bật cười đi vào phòng. Anh đi theo sau, trong lòng đang suy nghĩ xem hai người cùng tới đây làm gì.

- Ninh Nhật, xin lỗi vì làm phiền cậu _ cô ngồi xuống ghế ấy náy nói.

- Không có gì, đừng khách sáo thế chứ.
- Ủ, tôi có chuyện muốn hỏi nên nhờ Thư đi tới gặp cậu, liên quan đến Tường.
- Tường xảy ra chuyện gì sao? _ anh khó hiểu hỏi, rõ tới qua nó còn ngồi liếc mắt nhìn mình vì để Thư lôi nàng đi mất.

Cốc cốc cốc...

- Vào đi.

Chị Lê mở cửa mang cả phê vào, sau đó liền lui ra ngoài, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

- Cậu biết cái cô gái tên Ưông Bách Hợp không? _ Thư sốt sắng hỏi thay cô.

Ninh Nhật chợt thoáng giật mình, cái tên này lâu rồi không có nghe nhưng vừa thấy có người nhắc đến là giật mình, chán ghét.

- Có, con mẹ kế của Tường.
- Cô ta mấy hôm nay hạ thủ Du, tôi đang tức giận đây.
- Mẹ kiếp, cô ta đang ở đây sao? _ Ninh Nhật tức giận hét lên.

Cô và Thư cảm thấy sự tức giận bất ngờ của anh càng thêm khăng Đỉnh chuyện năm đó anh có biết, họ tìm đúng người hỏi rồi.

Thế là Thư ngồi kể lại tóm tắt vừa qua, sau đó không quên nói mục đích tới đây của hai người.

Ninh Nhật nghe xong thoáng cau mày. Bộ dáng cũng nghiêm túc hơn mọi ngày. Cô và Thư còn cảm nhận được cái thờ dài từ tận trong lòng của Nhật.

- Tường không muốn cậu nghe cũng có ý của nó.
- Nhưng nếu tôi không biết cái gì thì tôi rất khó chịu, tôi biết Tường không muốn tôi nghe nhưng tôi lại rất muốn biết _ cô buồn bã nói.
- Vậy cậu biết tại sao ả lại hại cậu không?
- Vì trả thù Tường.
- Cậu biết thì chắc cũng đoán được nó hận Tường phải không?
- Ủ, hơn nữa tôi biết nó thích Tường, không hiểu sao giờ lại thành hận như thế, chắc không phải nó bị rảnh rồi đến phát điên đâu nhỉ?
- Đúng là vậy, nó là kẻ điên.
- Cậu kể Du nghe đi, nó mà tò mò cái gì là sẽ điên dại đi khám phá đấy _ Thư năn nỉ giúp cô, kì thực thì cô nàng cũng tò mò, cũng hiếu kì độ dở người của cái cô ả chưa từng gặp mặt lần nào.
- Haiz... Sao cái số của lão Tường cơ cực thế nhỉ? _ Ninh Nhật ảo não nói.
- Kể đi mà, kể đi _ Thư năn nỉ, Du nó cũng không dám khăng định Nhật sẽ kể nên mới nhờ cô đi cùng. Giờ mà anh không kể cô sẽ thấy có lỗi với sự kì vọng thâm tình của cô mất. Lã Anh Thư cô trượng nghĩa, sao có thể không giúp bạn tốt của mình chứ.
- ... _ anh vẫn chần chừ.
- Không kể là người ta giận cậu, không đi chơi với cậu nữa.

Nghe tới đây thì anh sợ rồi. Vợ chưa mang về nhà được thì còn quan tâm cái gì chứ. Thế là Ninh Nhật rất không hình tượng ngồi hỏi tường lại chuyện xưa, suy nghĩ xa xăm nên bắt đầu kể từ đầu.

Cô nháy mắt cảm ơn Thư, sau đó cả hai ngồi lặng lẽ nghe anh kể, từng đoạn thăng trầm của người cô thương suốt 6 năm cô không ở bên anh. Không biết là gì nhưng thấy thái độ lặng lẽ của Nhật họ cũng mơ hồ thấy bị thương nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

" Chuyện xảy ra vào khoảng 2 năm sau khi Tường tới Mỹ.

Hai năm trước đó, tôi chưa từng thấy cậu ấy có bạn bè hay người thân gì tới thăm cả nên càng coi trọng và quan tâm cậu ấy. Tôi và cậu ấy hai tích cách trái ngược nhau nhưng lại trở thành bạn tốt bao nhiêu năm.

Thời điểm ấy ở Việt Nam bắt đầu nghỉ hè thì phải, chính xác hơn là cô ta đã tốt nghiệp cấp 3 và tới đây học.

Tôi gặp cô ta trước cửa nhà chung, hỏi thì cô ta nói là tìm Tường.

Tôi hỏi cô ta là gì của Tường, cô ta nói người yêu, tôi thấy cô ta cũng xinh xinh nên tưởng thật liền dẫn cô ta đi tìm Tường. Và bi kịch cuộc đời tôi, nhầm...Tường bắt đầu từ đó, cô ta chính là mầm mống sâu bệnh đáng ghét nhất tôi gặp trong 23 năm cuộc đời _ Ninh Nhật chưa kể vợ mà cứ cảm thán.

- Vào chuyên mục chính_ Thư cụt hứng nhắc nhở.

Cô thì vẫn chăm chú yên lặng nghe.

Ninh Nhật buồn cười nhìn cô nàng của mình, bắt đầu vào chuyện chính.

***

Ninh Nhật dẫn Uông Bách Hợp tới quán cà phê của Tường.

Chương trình trên giảng đường không nhiều, giáo viên chủ yếu cho sinh viên đi thực hành và làm bài tập tại nhà nên mỗi lúc không có giờ học anh sẽ tới đây, quán cà phê anh mở kiếm tiền.

Thật ra thì cũng không thiếu tiền, mở quán giết thời gian thôi, quán cạnh hồ nên khách cũng nhiều, kiếm rất khá, hai năm qua anh vừa trả đủ tiền mua mặt bằng, lại tự sắm cho mình một ngôi nhà riêng, nghỉ đông hay dịp lễ Giáng sinh sẽ về đó ở, không hề về Trung Quốc thăm nhà bao giờ, cũng chẳng muốn về.

- Ừm, Tường rất thích đọc sách.

Lúc Nhật tới thì cậu ta đang đọc sách bên cửa sổ, biết tính nết nhau nên lúc Nhật gọi cậu ta chẳng buồn kêu, vì biết tí nữa là tôi xuất hiện trước mặt rồi.

Chỉ là cậu ấy không ngờ tôi còn dẫn cả một người khác, chính là Uông Bách Hợp.

Nói không ngạc nhiên là nói láo nhưng cậu ấy cũng không thể hiện ra ngoài. Cậu ấy kể với tôi có nghe qua cô ta sẽ tới đây, không ngờ lại nhanh thế, cũng không ngờ ông già lại còn mang cô ta đến học cùng cậu ấy luôn thôi.

Gặp lại sau 2 năm nhưng tình cảm thì không thể như lúc đầu, với cô ta Tường chỉ xem như có quen biết thôi.

Nhưng Uông Bách Hợp gặp cậu ấy thì lại khác, sự sung sướng tràn ngập khuôn mặt, ngây thơ nỉ non, tôi đứng bên cạnh còn thấy ngọt hơn cả đường nữa.

...

Sự việc bắt đầu từ giây phút đó.

- Anh Tường...

-...

- Anh vẫn giận em sao?

-...

- Hu hu hu..., thật là anh vẫn giận em sao, em xin lỗi anh rồi mà...hức hức _cô ta lúc ấy liên rung rung khóc, điệu bộ rất đáng thương.

Ninh Nhật chứng kiến mà không hiểu gì còn trách cậu bạn vừa gặp liền làm mỉa nhân khóc.

Anh thì mặc kệ, nể mặt Nhật lải nhải như bố già bên cạnh mới thốt ra một câu.

- Không giận.

Cô ta nghe thế liền khóc to hơn, rất tội nghiệp. Nhật lại lừ anh, anh thì ngại phiền nên buông câu nhẹ nhàng hơn.

- Tôi đây học thi đi nộp hồ sơ đi.

Cô ta nghe anh quan tâm mới sụt sùi không khóc nữa, nhưng mà mắt đỏ hoe ra nhìn anh, Ninh Nhật thấy mà tội bây giờ nghĩ lại mới thấy mình ngu, toàn giả nai thôi.

Cô ta vây quanh anh làm đủ trò, làm rất nhiều chuyện để anh để ý tới cô ta như trước đây. Lúc ấy anh thấy cô ta rất thành thật nên cũng mở lòng và lại đối xử rất tốt với cô ta, lại coi cô ta như em gái.

Chỉ là lòng tốt bị phụ lần đầu, ắt cũng có lần hai. Trước mắt anh cô ta là thỏ con yếu đuối, sau lưng lại là con cáo chuyên gây thị phi. Cô ta tự coi mình là người yêu của anh mà hống hách, hăm hại người khác, gây sự vô cớ khắp nơi, nữ sinh trong trường căm ghét cô ta, nhưng vì ngại anh là trò cưng của thầy cô nên chỉ khinh thường xa lánh ả. Những điều này anh biết nhưng không quan tâm, chỉ nghĩ là hiểu lầm giữa cô ta với mọi người thôi. Nhưng sự im lặng của anh chính là sự dung túng cho cô ta, càng ngày càng biến chất và thích diễn kịch.

Có một lần cô ta đi bar, kiêu căng ngạo mạn thách thức người ta, người đó tát cô ta một cái cô ta thế nào lại đập chai rượu đập vỡ đầu người đó. Lúc ở đồn cảnh sát vẫn còn hùng hổ chửi bới, thấy anh liền như thỏ con nói bị sàm sỡ vì tự vệ nên mới làm vậy. Anh tin thật nên không trách cô ta còn kiện ngược lại người đó, chuyện lằng nhằng mất tháng trời rồi cũng được làm hoà nhờ cảnh sát khuyên can.

Lần khác cô ta lái xe đâm người ta, cô ta i ôi rằng mình lúc đó đột nhiên bị choáng váng tụt huyết áp nên không cẩn thận đâm phải người ta, anh cũng tin thu xếp ổn thoả mọi chuyện đền bù...

Rất nhiều rất nhiều chuyện nhưng thấy ánh mắt tội nghiệp của cô ta anh liền tin, tin đến bị đưa vào tù.

Lúc ấy là tháng 10 năm học thứ ba, một năm xấp xỉ sóng đánh.

Cô ta lẩn lộn với thằng nào ấy đến độ có thai, thằng đấy không chịu trách nhiệm bảo cô ta bỏ nhưng cô ta lại đều đặn tung tin nó là con anh. Sau cô ngã nên bị sẩy, tin đồn thành anh cưỡng chế cô ta phá thai, cô ta mất khả năng sinh nở, anh thế nhưng vẫn không chịu trách nhiệm. Tin này truyền đến tai ông già ở quê, ông ta tưởng thật nên bắt anh lấy cô ta.

Anh đương nhiên không chấp nhận, nói và giải thích rất nhiều nhưng vô ích, ông cứ khẳng định anh là kẻ đã hại đời gái cô ta. Ông ta thà tin lời đồn tin lời người ngoài chứ không thêm tin thằng con ruột ông ấy nói.

Chính là anh tình cờ nghe được cô ta khóc lóc kể lể với ông ta, lời nói là đừng bắt ép anh nhưng ý tứ là hãy ép anh lấy cô ta làm vợ vì cô ta bị anh làm mất trinh tiết rồi, giờ con cũng không thể sinh, cô ta nói rất thương tâm, ông già mười phần tin đến mười một, nói thế nào cũng không lay chuyển được nữa.

Bộ mặt thật của cô ta khiến anh kinh tởm, nhiều hơn là tuyệt vọng, anh chưa từng bị ai quay như con rối giống cô ta, anh như thằng hề trong tay cô ta vậy.

Bao nhiêu lần cô ta gây chuyện là bấy nhiêu lần anh ra mặt xử lý, bởi vì anh luôn tin cô ta chỉ vô ý, không phải anh ngu mà vì ở nơi đất khách quê người, có một cô em, dù không phải ruột rà nhưng cũng là em, là đồng hương, anh đồng cảm, sự đồng cảm ngu xuẩn. Tiếc là hối hận cũng muộn rồi.

Mặc kệ ông già dùng bao biện pháp cưỡng chế anh cũng không nghe, cũng lười nói lại. Anh theo giáo sư học dồn chương trình, năm ấy anh cũng tiện lấy luôn được cái bằng, anh bán quán và nhà chuyển đi tới nơi khác, chỉ cho Nhật biết địa chỉ của mình. Cậu ấy là bạn tốt của anh, thấy anh đi nên cũng nhảy chương trình, mấy tháng sau sẽ cùng anh hội ngộ.

Những tương cuộc sống mới sẽ tươi đẹp hơn chỉ là không nghĩ tới mở đầu của nó từ đâu liền đã hoá đen.

Anh lười đi xin việc nên lại mở quán cà phê, ngày ngày đọc sách ngắm cảnh, sống lặng lẽ bình thản nhìn cuộc đời.

Mấy tháng sau, Nhật tới chơi với anh, cô ta theo dõi Nhật và biết tới địa chỉ của anh, lại khóc lóc giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Anh kì thật là khinh không thèm chấp luôn. Anh mặc kệ cô ta, muốn làm gì thì làm. Đây là giới hạn cuối cùng anh dành cho cô ta, đừng khiến anh bực là được.

Chính là con người cô ta quá biến thái, anh lạnh nhạt và mặc kệ cô ta khiến cô ta ghi thù, hại anh một vỏ đau điếng cả đời cũng không thể quên được.

Cô ta giao du với bọn du côn trong quán bar, xa đọa ma túy hút chích, ngày ngày ngập trong khói thuốc đến thân tàn ma dại.

Một hôm anh cùng Nhật đi ăn, tình cờ thấy cô ta và một tên mất lục cao to đả độn nhau trước sảnh quán. Nhìn thấy cô ta cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, anh cùng Nhật vào phòng riêng, đây là quán ăn Nhật Bản nên mỗi phòng chỉ cách nhau tấm cửa chắn đậm chất xưa cổ.

Anh đi vệ sinh trước để Nhật gọi món.

Ở trong phòng, Nhật vừa rót rượu xong thì nghe tiếng rống phát ra từ phòng bên cạnh, sau đó có tiếng kêu cứu kì quặc hơn là từ tấm cửa ánh lên vài vết đỏ bất thường. Nhật chạy qua, chỉ thấy lênh láng máu chảy ra từ người đàn ông, anh ta mất trọn ngược gẫy gẫy. Sự bất ngờ khiến Nhật mất tri giác, không kịp phòng bị liền thấy đau đớn ở bụng, đầu bị va đập mạnh, cảm giác đau đớn khiến anh ấy mất ý thức dần, trước lúc lịm đi thì thấy bộ mặt hung ác của cô ta.

Trong nhà vệ sinh anh bị đánh úp, không biết gì hết. Nhưng thật bi ai lúc tỉnh dậy liền thấy mình đang trong tù, tội danh giết người, người khởi tố Ưông Bách Hợp.

Thật nực cười, chẳng thèm nghĩ cũng biết cô ta đổ mọi chuyện lên đầu anh, không trách ai được chỉ trách anh thấy cô ta ngoài sảnh rồi còn không đi chỗ khác.

Không thể thanh minh vì con dao giết người có dấu vân tay của anh, thế nào mà anh lại có mặt trong hiện trường nữa chứ, lại có mấy kẻ lạ mặt tự xưng nhân chứng thấy anh giết người. Không ai giúp đỡ, không ai bảo vệ, ông già kia cũng không nhận anh, tệ hại nhất không phải anh bị oan mà là nỗi đau về người bạn của anh, cậu ấy chết rồi, và bị cáo lại chính là anh.

Cuộc đời u ám vậy đến, anh từ sống trong ánh sáng chuyển đến nơi u tối nhất, địa ngục kinh khủng nhất, oan đến nỗi bị tuyên án 10 năm tù, nhìn lũ người ngoài kia anh chỉ thấy chán nản, mắt cũng không thèm liếc, một lũ ngu dốt.

Ở trong cái địa ngục ấy ném đủ tư vị, đắng, cay, chua, chát nhưng cũng có chút ngọt, anh quen nhiều bằng hữu,

họ phạm tội thật nhưng chung quy vẫn là vì ضرорт mất kẻ đó nên ra tay, thực lòng mà nói họ liều lĩnh nhưng đáng mặt đàn ông, trong tù 1 năm, anh liền kết giao. Một năm sau anh được tại ngoại, không vì sao cả, chỉ là oan khuất của anh, anh chẳng buồn giải nhưng người ta muốn giải.

Đó chính là Nhật, Nhật chưa chết nên đã tố cáo cô ta, minh oan cho anh. Đáng tiếc, oan ức được giải nhưng kẻ hèn hạ như cô ta đáng lý phải vào thế chỗ anh mà đếm lịch nhưng lại chẳng làm sao hết, vì sao ư, anh tha cho ta thôi.

Một năm tù giam.

Anh đương nhiên nào có thể để 1 năm u ám của anh vô giá trị, anh trả thù, anh nhất định tống cô ta vào tù. Và anh đã làm được, cô ta thậm chí còn phải ngồi bù vì đã đổ oan cho anh, 20 năm là mức án dành cho cô ta. Quá nhẹ.

Nhưng ông già đó không biết lấy đâu ra bằng chứng là cô ta bị điên, không điều khiển được hành vi của bản thân nên miễn tội, vào trại thương điên ở. Bà mẹ ruột của cô ta cũng như mẹ kế của anh đã khóc lóc, cầu xin anh tha cho cô ta, bà ta còn cắt tay tự tử xin anh tha thứ nên anh mới không vạch trần tờ giấy báo bệnh giả đó ra, cũng không truy cứu mọi việc nữa, anh sống chính là hết tình hết nghĩa rồi.

Vì ông ta, vì mẹ cô ta anh tha cho cô ta, nhưng cũng là lần cuối cùng anh coi họ người thân của mình, trên đời này chỉ có bà Nội là người thân của anh mà thôi. Sự cầu xin của ông ta, anh toại nguyện, coi như món quà trả ơn vài lít máu ông ta cho anh thôi.

Ông ta chỉ còn là bố trên giấy tờ của anh mà thôi, tình cảm từ lâu đã mất tích rồi. Tha cho cô ta nhưng anh cũng có điều kiện, đừng để anh thấy cô ta lồn vồn trước mặt anh, ảnh hưởng tới cuộc sống của anh, anh sẽ thẳng tay bóp chết cô ta, cho dù ông ta và bà vợ kia của ông ta có chết trước mặt anh anh cũng không quan tâm.

Họ đương nhiên bắt buộc phải đồng ý, vì giữa điều kiện của anh và tù có vẻ điều kiện của anh có tương lai hơn.

Giải quyết mọi chuyện xong, anh quá mệt mỏi, niềm tin vụn vỡ, tình cảm chia đôi, bị lừa dối cảm xúc, tinh thần suy sụp,... Tất thấy chỉ vồn vện trong hai năm đáng lý nên làm sinh viên của anh.

Anh bị ám ảnh quá lớn, chứng trầm cảm đè nặng tư tâm của anh, anh bị đau đầu và mất ngủ từ đó.

Trải nghiệm trong tù chỉ 1 năm thôi đã biến anh trở thành một con người hoàn toàn khác. Đã thâm trầm nay thành không nói năng gì luôn, ánh mắt cũng dần u ám hơn, có lẽ cái tạo thành con anh ngày hôm nay cũng do vậy. Kể ra như thế cũng không tệ, anh trở nên tàn nhẫn hơn, quyết đoán hơn và trưởng thành hơn nhiều, giờ đây anh không bao giờ để người khác tổn thương mình được nữa, không bao giờ.

Quá trình trưởng thành khắc nghiệt tạo thành một con người khác nghiệt.

Sau đó anh chọn trở về Trung Quốc chăm bà Nội. Ông ta thế nào liền sang tên công ti chi nhánh cho anh, đưa chi nhánh bên Việt toàn quyền anh xử lý. Ông ta gọi đó là bù đắp. Ờ, thì ra sự bù đắp đó không phải lời xin lỗi mà là một núi tiền.

Bà Nội muốn anh nhận lấy. Anh cũng không từ chối, nếu anh từ chối thì tài sản của ông ta chẳng phải cho hết người dung sao, anh không tốt thế. Anh tạm thời lấy cái chi nhánh, từ từ nuốt trọn cả tập đoàn sau. Nếu muốn dùng tiền để bù đắp thì phải dùng tất cả tiền mà ông ta có, một xu cũng không được để lại.

Từ nhỏ đến lớn chẳng phải thứ ông ta cho anh nhiều nhất là tiền sao.

Anh trở lại Mỹ rèn luyện học hỏi thêm một năm sau đó trở về Việt Nam, quản lý Thanh Phong.

Ông ta cũng biết anh muốn nuốt trọn cả sản nghiệp bên Trung nên rất đề phòng anh, một người cha đề phòng con ruột của mình.

Ông ta phải đề phòng thôi, anh mà cướp được nó là ông ta đi ăn xin ngay lập tức đấy. Đừng trách anh vô tình, bất hiếu, căn bản anh đã tận hiếu với ông ta từ khi ông ta chọn đứng về phía cô ta rồi.

Còn bà nội thì ông ta vẫn là bố anh, bà không còn ông ta với anh cũng chấm dứt quan hệ.

Anh hận ông ta tới chết, chỉ tiếc mẹ ruột anh lại rất yêu ông ta, chết đi cũng muốn để lại gì đó cho ông ta. Nhưng bà nào biết, việc bà để anh lại cho ông ta là sai lầm cỡ nào, ông ta yêu bà thật đấy, nhưng với anh thì không.

***

Cô nghe tới đây thì mũi cũng đỏ ửng, ngăn không cho nước mắt trào ra, tại sao anh lại có cuộc sống tệ hại đến thế, tại sao là người thân với nhau mà họ lại đối xử với nhau mực cười như vậy, anh làm sao sống được đến tận bây giờ vậy.

- Cậu ấy ngốc thật, biết bao lần bị cô ta hại, còn cô ta nữa, sao lại xấu xa tới vậy chứ_ Thư uất ức nói.

- Không phải cậu ấy ngốc, là quá tốt thôi. Bà Nội dạy cậu ấy rất tốt, luôn tha thứ nếu có thể. Chỉ tiếc, người ta lấy tấm lòng của cậu ấy đặt dưới chân_ Nhật cảm thán. Bản thân anh chứng kiến hết thấy những chuyện xảy ra với cậu ấy, biết là không dễ dàng gì. Nhưng chung quy anh vẫn không thể hiểu hết được nỗi khổ sở của cậu ấy, anh chỉ chứng kiến chứ chưa từng trải qua.

Nhìn thôi cũng biết mệt mỏi thế nào, nếu phải trải qua e rằng với căn bệnh vốn có của cậu ấy, đã lên trời với mẹ Lâm lâu rồi.

- Ông ta có phải bỏ ruột cậu ấy không vậy, sao tôi tưởng là bỏ ruột của cô ta chứ_ Thư căm ghét nói.

- Có lẽ thế_ lần đầu Nhật cười nhạt âm trầm như thế.

Cô im lặng này giờ, cô nhớ tới ngày xưa khi nghe chuyện của anh, đến những năm đã qua cũng vậy, nỗi khổ của anh cô không hề ở bên mà chỉ biết được sau khi anh đã quay trở lại với hình dáng tốt đẹp nhất. Bố của anh sao lại như thế, từ bé đến lớn, tại sao lại đối xử với anh như thế, anh tốt đến vậy mà.

- Tại sao một năm sau cậu mới kiện lại cô ta_ cô ngược mắt hỏi.

- Phải cảm ơn ba mẹ đáng yêu của tôi đấy.

Tôi bị ả đập đầu và đâm một dao, mất máu rất nhiều. Ai cũng nghĩ tôi đã chết nhưng không. Ba mẹ tôi đưa tôi về nước chữa trị. Tôi bị va đập quá mạnh nên gây hôn mê sâu sống như người thực vật vậy, lúc tỉnh lại thì đã gần một năm rồi. Biết Tường bị cô ta hại nên tôi nhanh chóng trở về Mỹ tố cáo, yêu cầu kháng án cho cậu ấy.

Tôi điều tra lại và chính tôi là nhân chứng quan trọng nhất nên Tường nhanh chóng được thả ra. Tiếc là không thể đưa thể thân vào_ Nhật giải thích.

- Đáng lí ba mẹ cậu thấy cậu như vậy thì phải càng ghét Tường chứ_ Thư thắc mắc.

- Thế mới nói ba mẹ tôi đáng yêu. Họ không quan tâm mấy cái linh tinh đó đâu, họ lo cho tôi hơn, cũng có lẽ là họ biết Tường sẽ không làm vậy.

- Vậy cậu có biết tại sao ba Lâm lại luôn bảo vệ cho cô ta không?_ cô hỏi.

- Cũng dễ hiểu thôi, vì ba cô ta trước khi chết từng cứu ông Lâm suýt chết, ông ấy nhờ ông Lâm chăm sóc cô ta. Cô ta thì thích đóng kịch, trước mặt ông ta toàn diễn vai con ngoan, ông ta không thương cô ta đến chết mới là đấy. Còn về việc tại sao lại đối xử tốt hơn cả con ruột thì chắc cậu cũng biết rồi, ông ta luôn nghĩ Tường khiến ông ta mất vợ, từ xưa đã thế rồi.

- Tôi biết_ cô âm trầm nói. Cuộc sống này đôi khi tồn tại loại người như vậy, đổ mọi tội lỗi cho người khác vì sự ích kỉ của mình. Ông ta mất vợ liền trách con, sao không trách mình tìm đến bà ấy quá muộn.

Cô không biết cũng như thấu hiểu được tất cả nỗi khổ của anh nhưng từ giờ trở đi cô sẽ không xa anh nữa đâu, cô sẽ luôn ở bên anh, ủng hộ anh, bảo vệ, che chở anh, cô sẽ mãi anh mà.

"Đừng khóc nhé, cậu ấy không muốn hy vọng sống của mình khóc đâu_ Ninh Nhật nói thầm trong lòng, anh hi vọng qua hôm nay Tường và Du, họ sẽ càng gần chặt với nhau hơn, thấu hiểu nhau hơn. Tường, cậu ấy trở về thật ra nào phải vì công ti ấy, vì cô gái này đó chứ. Bao năm tháng ở đó, anh luôn thấy cậu ấy viết rất nhiều thư, gói rất nhiều quà, rảnh rỗi lại ngắm ảnh, cái nào cũng lấp lánh dòng chữ, gửi tiểu Du.

Cậu ấy bắt anh không được kể cho ai biết nhưng nếu cô biết cậu ấy si tình như vậy hẳn sẽ cảm động lắm. Anh còn bị lay động nữa mà ".

- Cô ta dám tới đây tức là nói sống chán rồi muốn chết đây mà_ Nhật cười khẩy.

- Phải, cô ta dám động đến Du nữa, ta sẽ dùng tay tát chết cô ta_ Thư dứ dứ nắm tay nói.

- Không cần, tới đây cũng được. Kết thúc mọi chuyện luôn, tôi vẫn cay cô ta làm tôi suýt chết đây_ Nhật cảm phẫn nói.

- Theo lí mà nói, không phải ngồi tù thì phải vào trại điên, sao cô ta lại thông dong ở ngoài như vậy_ cô bỗng nhiên hỏi.

- Tôi cũng thắc mắc, chẳng lẽ ông ta lại lừa Tường, ngấm ngầm rút tiền đưa cô ta ra ngoài_ Nhật suy đoán.

- Chắc chắn thế_ Thư nói.

- Cậu nói ông ta biết Tường muốn lấy trụ sở chính.

- Phải_ Nhật khó hiểu câu hỏi của cô nhưng vẫn trả lời.
- Vậy Tường có làm gì chưa?
- Chưa, cậu ta yêu bà Nội lắm, tuy nói là ghét ông ta nhưng cũng chẳng làm gì.

Nhưng lần này chắc sẽ làm. Ông ta phá lệ thả cô ta tới đây, lại còn hại Du thì chắc không tha đâu.

Có khi bây giờ đang bắt đầu xử lí cô ta rồi, còn ông ta nếu an phận bên đó thì chắc vẫn cho ông hưởng tuổi già_ Nhật cười trả lời.

- Tường luôn vậy, nói thay đổi nhưng thật ra anh ấy không thay đổi đâu, anh ấy rất yêu bố mình_ cô mỉm cười nói.
- Tôi biết tại sao Tường lại yêu cậu rồi_ Nhật mỉm cười nhẹ nhàng.
- Tại sao?_ cô hỏi.
- Cậu rất hiểu Tường_ Nhật không ngại trả lời thẳng thắn.
- Có lẽ thế_ cô mỉm cười vui vẻ.

*** Bao nhiêu năm anh luôn nghĩ tại sao Tường lại tha thứ cho những người tổn thương cậu ấy dễ dàng như thế. Giờ thì anh biết rồi, vì cậu ấy yêu bố mình, vì người tổn thương cậu ấy nhiều nhất vẫn là bố ruột mình, dù ông ta có làm gì thì vẫn là người đàn ông mình yêu nhất. Tường, cậu ấy sống tình cảm hơn lí trí.

Nhưng việc động đến Du của cô ta thật sai lầm.

Sở dĩ anh không chấp cô ta vì người cô ta động là anh. Hiện tại cô ta lại động đến người anh yêu tức là khơi dậy tổ kiến lửa rồi.

Tường à, cho thằng bạn này ké với. Tôi cũng tức cô ta lắm rồi, cậu xử lí cô ta tiện cho phần của tôi luôn nha*.

- Vậy tại sao cô ta lại hận Tường chứ, rõ ràng cô ta hãm hại cậu ấy, Tường không hận chết cô ta thì thôi cô ta lại còn giờ trò_ Thư hỏi.
- Hẳn là vì phải sống trong trại điên_ cô thông minh nói.
- Phải ha, nhưng cô ta thật là. Điên phải trị là đúng rồi, còn bày đặt hận người ta_ Thư khinh khỉnh nói.
- Thì đó_ cô cười cười.

Con người không phải ai cũng giống ai, có người phần ác nhiều hơn phần lành, phần điên dồ nhiều hơn phần bình thường đó mà. Chung quy cô ta không thuộc dạng nào, mà thuộc dạng âm hiểm hơn, vừa ác, vừa điên, vừa đại nã.

Tạm biệt Ninh Nhật, cô và Thư vội vàng trở về công ti. Mọi chuyện đều đã biết nên tâm trạng cô cũng không ức bách như lúc trưa. Khó hiểu gì cũng nhờ câu chuyện này làm rõ, cô tưởng cô ta yêu Tường nên nhưng anh không yêu cô ta nên hận nhưng rõ là không phải vậy, cô ta yêu bản thân đến ích kỉ, tự dung bị giam trong trại điên, không trách mình độc ác hại người ta lại còn quay ra trách người ta hại mình.

Làm người điều đó thật là xấu hổ, gieo nhân nào gặp quả nấy, đừng đổ lỗi cho người khác, mình hơn ai đâu.

Hiểu rõ mình cô cũng hiểu tâm trạng của anh mấy ngày trước, chẳng riêng gì anh, cô cũng thấy chán ghét và kinh tởm cô ta rất nhiều.

Công phu mặt dày chắc chẳng ai qua nổi cô ta, lại còn đến chào anh Tường, chào chị Du nữa chứ, nghĩ lại thấy rùng cả mình. Ai đó đến giết trừ cô ta đi, mang cô ta vào trại tiếp đi a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Như lời hẹn, sau khi phá công ti của Nhật về cô liền ngồi ngoan làm việc chờ chuông reo tan sở để đi xem phim cùng anh. Cô sẽ nắm tay anh cùng đi qua các con phố, cùng anh chiêm giữ tất cả hạnh phúc trên thế gian này.

Cô nàng Thư lại đi đấu game với Ninh Nhật rồi, nhiều khi ai không biết còn tưởng họ sống chung luôn rồi ý, Thư lúc nào ở nhà Nhật giết quái, đấu kiếm và ăn uống với cậu ta. Họ trở thành cặp bày tròng luôn, hai kẻ mồm mép lợi hại, lại có tính xấu thích phá người khác, hợm rơ nhau luôn.

Họ như thế nhưng cô rất vui, Thư của cô gặp được người yêu thương nó rồi.

- Đang nghĩ gì_ anh ngồi trong xe, hạ kính nhìn cô cười cười sáng lạn, không biết nghĩ gì mà vui thế, anh đến mà còn không hay biết.
- Không_ cô giật mình, sau đó trả lời. Có nghĩ gì đâu, chỉ là thấy vui thôi mà.
- Không mới lạ_ anh không tin đâu.

Cô mặc kệ ánh mắt dò xét của anh, vòng ra đằng sau lên xe, ngồi vào ghế lái phụ. Bất ngờ hôn chụt vào má anh sau đó làm như chẳng có chuyện gì thất đại an toàn, mở điện thoại ra nghịch.

Khỏi phải nói anh thế nào, rất bất ngờ, chưa bao giờ cô chủ động hôn anh dịu dàng như thế. Bất ngờ qua đi sự sung sướng lẫn sân, anh cư nhiên tháo dây an toàn của mình ra, đề lên cô ngầu ngẩn. Đã hôn là phải đến nơi đến chốn, mỗi thôm má thì ai mà cần, mà muốn thôm má thì phải cả hai má chứ.

Cô đương nhiên rất phối hợp, cùng anh môi lưỡi dây dưa, hai tay ôm chặt lấy anh, ầm ập dịu dàng tỏa ra, tình yêu là gì, nó kì diệu đến đâu, không ai biết và hiểu hết được, phải dùng trái tim mà cảm nhận, dùng tình yêu chân thành bày tỏ.

Anh rời khỏi môi cô nhưng vẫn nằm đè lên cô, ánh mắt sắc xảo nhìn chăm chăm cô, hôm nay cô rất dịu dàng, rất thoải mái anh, hơi khác với mọi ngày rồi.

- Em vừa nãy nghĩ gì, nói_ anh mân mê môi cô, còn lấp lánh nước yêu kiều, dịu dàng hỏi, thật ra là câu hỏi bắt buộc phải trả lời.
- Nghĩ đến Thư, cậu ấy có người thương rồi_ cô trả lời rất thật nha.
- ..._ suốt ngày chỉ nghĩ đến người khác, biết bao giờ cô mới chịu nghĩ sẽ cùng anh tiến vào lễ đường mà cười nhĩ...!!!

" Giờ mới biết sao? "

- Không phải không biết, mà chỉ nghĩ là bạn thường thôi, Thư nó kén lắm_ cô nói như đúng rồi.

*** Thư mà biết cô nói vậy kiểu gì cũng sẽ nói " Bộ cậu không kén hả "*

- Phải không?_ anh buồn cười nói.
- Thật, em giới thiệu cho nó bao nhiêu người mà nó... Haiz_ nghĩ lại mà cô thờ dài.
- Sao?
- Toàn mai mối họ cho nhau thôi!
- Không hiểu lắm.
- Thì là tác hợp hai thằng đàn ông với nhau đó, có phải người thế kỉ 21 không vậy_ cô theo thói quen chọc chọc ngực anh chế giễu.
- À, sở thích này thật thú vị, quả nhiên là anh già nên không theo kịp thời đại rồi_ anh cười lớn nói, con gái bây giờ không chịu lấy chồng hoá ra là như vậy, họ thích nhìn nam nhân lấy chồng hơn. Từ bao giờ khuyển hướng ở Thái Lan lại du nhập vào Việt Nam mạnh mẽ đến vậy.
- Chứ còn gì, nam nhân bây giờ phải lấy chồng, lấy chồng lấy chồng aaa..._ cô lại tưởng tượng tới cảnh tượng đen tối nào đó, chết thật bị nhò Thư lấy nhầm rồi.
- Phải, họ có thể lấy chồng nhưng em thì không thể lấy vợ đâu_ anh thấy cô cười hắc ám quá mà rùng mình, phải cách li cô với bạn Thư kia mới được.
- Tại sao, thế giới thứ ba đã mở ra rồi mà_ cô khó hiểu, tuy cô không bị bẻ cong nhưng cô kì thật cũng rất thích ngắm những người đẹp hơn mình nha!!!
- Bởi em phải lấy anh rồi_ anh cốc nhẹ cô nói, sau đó trở lại ghế lái, khởi động xe tới rạp phim.
- Ý, anh hỏi cưới em hả?_ cô quay ra cười vui nói, cái tên này thật là, sao lần nào tỏ tình cũng không mang quà cáp gì thế, bảo người ta đồng ý kiểu gì chứ.
- Phải, thế có đồng ý không?_ anh nhìn cô chăm chăm, thập phần hứng thú.
- Có chứ_ cô hồn nhiên trả lời.

Kít... Anh lấy chân đạp phanh, thắng nhanh giữa đường, trân trân nhìn cô kinh sợ.

Cô bị tốc độ phanh của anh mà giật nảy người, may mà có gài dây an toàn không là u đầu rồi, bất mãn, cô lườm anh, hét lên.

- Đang đi sao lại dừng

Anh chậm chậm phục hồi thần kinh, lại khởi động xe quay ngược lại hướng vừa đi trở về nhà cô.

Cô thấy anh im lặng, mặt đăm đăm lại còn đi quay ngược lại, bộ không đi xem phim nữa hả.

- Rạp phim là đi thẳng, anh đi đâu vậy.

- Về nhà.

- Không xem phim à, người ta vừa đặt vé xong.

Cô trách móc mà không biết lí do khiến do anh dờ chừng.

- Xem giờ còn quan trọng sao?

- Có chứ, mất tiền mua mĩ, bộ phim hot lắm nha!

- Bỏ đi, về nhà lấy đồ vẫn hơn.

- Lấy gì.

- Sổ hộ khẩu_ anh khắc ra mấy chữ.

- Làm gì, chẳng lẽ bây giờ xem phim mà cũng cần sổ hộ khẩu.

- Xem phim thì không cần nhưng lấy vợ thì cần_ anh lái xe như bay nói.

- Úi, là sao?_ cô giật thót lên.

- Là đi lấy vợ chứ sao?

- Anh lấy vợ, anh dám lấy vợ nào?

- Em chứ ai.

- Em sao, chúng ta chuẩn bị đi xem phim mà_ cô phòng má nói.

Kít... Anh lại đạp phanh kít dừng lại, quay ra nhìn cô.

- Em lại từ chối rồi sao?

- Từ chối gì?

- Em, mới anh hỏi em có đồng ý không lấy anh, em nói " Có chứ ", ồ thế thì là em đã đồng ý, vậy anh phải mau mau đi về lấy sổ đến cục dân chính chứ_ anh giần giận nói.

- À..._ cô buồn cười nói, cô chỉ thuận miệng nói thôi, thế mà anh lại vội vàng làm thật mới ghê, nông nổi quá à.

- Hiểu rồi thì mau, về nhà em lấy sổ hộ khẩu, chúng ta kết hôn_ anh vui vẻ khởi động xe đi tiếp, phải nhanh chứ, nhờ đợi đến ngày mai cô lại chối thì anh tính sao, bây giờ anh chỉ hận không vác được cô về nhà ngay lập tức thôi ý chứ.

- Không đâu, người ta chỉ nói vậy thôi, anh tự dung được hỏi thế không chịu đâu?_ cô vui vẻ chọc.

- Em vừa nói rồi, lời đã ra không thể hốt về, ngoan ngoãn đi đăng kí thôi_ anh ranh ma nói.

- Thế ít ra cũng phải có màn trình diễn cầu hôn chứ nhỉ?_ cô hất mặt nói.

- Chẳng phải nó vừa diễn ra cách đây vài phút sao?_ anh buồn cười nói.

- Đây là đối đáp câu hỏi thôi_ cô cũng không vừa cãi lại.

- À, thế thì để đăng kí rồi tái diễn lại sau nhé!_ anh dịu dàng thoả thuận.

- Thật là muốn đăng kí bây giờ hả?_ cô ngơ ngợ hỏi.

- Phải_ anh đáp chắc nịch.

- Anh thật là, thế anh định vượt mặt bố mẹ em à, anh chưa nói gì mà dám bắt em đi đăng kí. Nhờ họ không nở gả con gái yêu của họ thì sao? _ cô cười nói.

Anh nóng vội muốn lấy cô, cô rất cảm động. Một người muốn lấy bạn làm vợ thì là một điều tuyệt nhất trên đời, họ phải yêu bạn và yêu bạn đến đâu mới muốn nhất định làm nửa kia của bạn chứ.

Nhưng là vội quá rồi, cô cũng không muốn bán mình đi nhanh quá đâu. Cô còn bố mẹ mà, họ thương cô như vậy, bạn trai chưa ra mắt thì thôi, chẳng lẽ lúc đất về hô chồng con chắc.

Bao nhiêu năm qua cô chưa từng động lòng với ai, vẫn một mình như vậy. Chẳng phải bây giờ người cô chọn vẫn là anh sao, cô cũng đâu tỏ vẻ gì là tiếc nuối, anh cần gì phải vội, cô chờ anh 6 năm rồi, thêm lúc nữa cũng không tính là dài. Cô đã nói ' có đồng ý ' ý nghĩa trên mặt chữ. Cô nguyện gả cho anh rồi, anh cứ từ từ thôi, cô muốn giống bao cặp vợ chồng khác, yêu nhau, anh sẽ tới ngõ lời với bố mẹ cô, bố mẹ cô đồng ý thì anh và cô sẽ đi đăng kí và làm một tiệc cưới như mọi vậy, rồi sống chung, cùng sinh con, hạnh phúc tới già.

- Được rồi, vẫn nên xin phép bố mẹ đã... Hay là mình cứ đăng kí trước rồi ra mắt bố mẹ sau, mình chơi trò hôn nhân ngầm được không? _ anh ti tê nói, mấy ngày nay mục tiêu đứng trước công dân chính của anh bạo phát, thật là muốn đi tới đó lắm rồi.

- Thế cũng được, mình đi đăng kí, anh dọn đồ đạc của anh về nhà đi, cứ đăng kí rồi khi nào làm đám cưới anh hãy tới ở chung với em _ cô ranh ma nói.

- Sao lại thế, đã đăng kí là phải ở chung rồi chứ, nếu mà đợi tới ngày làm đám cưới thì nhanh cũng tháng sau liền, huống chi còn chưa xin phép ba mẹ _ anh giờ giọng trẻ con ra mà nheo với cô, anh đây không chịu đâu, anh đây thích vừa được đăng kí vừa được ngủ với cô hằng ngày cô.

- Không nghe _ cô vui vẻ nói, lâu rồi không làm bá vương, cảm giác đứng trên cao nó thật tuyệt.

- Thôi mình đi xem phim _ anh tiu nghỉu nói.

- Trẻ giờ rồi _ cô nhòm đồng hồ khinh bỉ nhắc nhở, giờ còn phim gì nữa chứ.

- Vậy đi đăng kí đi _ anh khoái trá nói.

-... _ hết cách.

- Im lặng là đồng ý _ anh gian xảo nói.

- Đăng kí cũng được. Vấn đề là hộ khẩu ba mẹ cảm a _ cô xoa thái dương nói, anh cũng thật là, cô đã không muốn phá nát tâm trạng của anh rồi mà lại cứ cố chấp ghê cơ.

- Càng tiện, mình về quê thôi...

-...

Nói thì nói thế nhưng anh cũng không có làm gì đâu, chỉ dối thôi. Cô đặc biệt tặng anh mưa hôn bù đắp anh liền vui tươi trở lại, nhưng là cuối tuần sẽ cùng cô về quê, xem ra anh vẫn không có từ bỏ để dàng đâu. Nhưng mà vẫn còn mấy ngày nữa mới hết tuần, nay mới thứ ba thôi, anh cứ trông ngóng đi...!!!

***

Nắng vàng lán lán trên mặt đất, cô và anh tay trong tay đi dạo khắp con đường. Sáng sớm nay cô không muốn ngồi xe nữa nên muốn đi bộ tới công ti, anh cũng chiều lòng đi với cô.

- Tường, nhìn đứa bé kia xem, xinh trai quá _ quá kéo tay anh chỉ chỉ.

- Ủ, thích trẻ con sao? _ anh dịu dàng nói.

- Rất thích, trắng trắng tròn tròn, nhìn là muốn cắn một phát rồi _ cô mơ màng cười tươi.

- Thích vậy thì làm một đứa đi, anh sẵn sàng góp sức tặng em một đứa _ anh lưu manh nói.

- Không thêm _ cô đỏ mặt

- Vậy bao giờ thêm nháy anh phát nha _ anh hào hứng cười, tâm tình lại cao vút.

- Đến lúc đó hãy tính _ cô ngùng ngùng nói, sao dạo này hay bị anh bắt chẹt thế nhỉ...!!!

- Ha ha ha _ anh vui vẻ cười to. Còn không xấu hổ hôn gió cho thằng cu xinh trai kia.

Bố mẹ nó thấy bộ mặt của anh thì sợ kẻ xấu nên vội đẩy xe con mình chạy mất dép.

Nhìn theo bộ dáng của họ, cô được dịp cười sặc sụa, ha ha ha... Anh cũng có ngày bị người ta cho là kẻ xấu nha!!!

Anh bị vợ chồng nhà nào đó ghê lạnh cũng không có vẻ gì xấu hổ, ngược lại rất vui vẻ cười cùng cô. Khung cảnh sáng sớm càng thêm mỉa mai.

Đi bộ hai người nên thời gian cũng không bị coi là lâu, vì trò chuyện nên qua rất mau, chẳng mấy chốc đã tới cửa công ti, trên toà cao tầng lấp lánh dòng chữ " Công ti truyền thông đa phương tiện Thanh Phong ".

Công ti chính là nơi làm việc nên bất kể vì lý do gì anh và cô cũng phải tách ra. Anh về phòng anh cô về bàn làm việc của cô.

- Hey, ngày sớm_ Thư vừa thấy cô liền típ mắt cười.

- Chào buổi sáng, hôm nay sắc mặt hồng hào, đêm qua lại mộng xuân hả?_ cô trêu đùa.

- Phải đó, mơ sắp nhà cậu tỏ tình với Ninh Nhật_ Thư không vừa đáp lại.

-..._ Biết ngay nhờ này không nói gì tốt đẹp.

- Hic, đùa thôi. Tớ vừa được nhận vé đi về quê hương của xa xăm của mẹ yêu, dự là không thể chơi với các cậu ngày cuối tuần rồi_ Thư nói.

- Ủ, sao tự dưng mẹ Lã lại muốn về quê thế?_ cô hỏi.

- Nghe đâu ở quê có chị gì đấy lấy chồng, mẹ lâu không về nên muốn nhân tiện về quê chơi, mẹ nói cả nhà mình đi cho vui, mình cũng chưa về quê mẹ lần nào, ai bảo ông bà ngoại mất lâu rồi nên mẹ cũng ít về_ Thư dí dỏm giải thích.

- Chơi vui nha, ở quê mẹ cậu có gì nhớ mang chị em xem đấy_ cô cũng vui vẻ nói.

- Còn phải xem thái độ của mấy cậu nữa, muốn ăn không đợi lộc á, mơ đi_ Thư cười cười nói.

- Không mua thì thôi_ cô giả bộ dỗi nói

- Nó không cần chị cần, nhớ mua đặc sản cho chị nha Thư_ chị Giang từ lâu chui ra chen mồm vào nói, ánh mắt thập phần mong đợi quà.

- Chị như ma ý_ Cô đến giật mình trêu chị Giang.

- Cô có thấy ma nào đẹp như chị không?_ chị Giang vuốt vuốt tóc chu mỏ nói, khinh bỉ nhìn cô.

- Ha ha ha... Mĩ nhân trưởng phòng Giang Ngân Ly luôn rất đẹp_ Thư nịnh nọt nói.

- Đấy, cái Thư không được tích sự gì chỉ được cái nói chuẩn, hôm nay miễn em ra ngoài lấy tin, đến lượt Rose đi đi_ chị Giang khoai trá nói.

- Thật là... yêu chị lắm cơ_ Thư sung sướng cười lớn.

Văn phòng của cô luôn rất vui như thế đấy, chị vài câu qua lại ngày sớm thôi cũng có thể tăng khí huyết dồi dào cho ngày làm việc.

Ngược lại với anh, vì thân phận cao nhất nên lắm lúc cũng tẻ nhạt nhất, một mình trong văn phòng rộng lớn xa hoa mà lạnh ngắt.

Bước ra từ thang máy, một thân ảnh quen thuộc lập tức rơi vào tầm mắt, anh thay đổi sắc mặt, bộ dáng cao ngạo nhìn chằm chằm kẻ trước mắt.

- Ông chủ.

- Thế nào_ anh lạnh nhạt nói.

- Thưa ngài, cô Uông vừa qua chỉ tới quán bar vui chơi thôi, chưa làm gì hết_ Nicco nghiêm chỉnh khai báo.

- Thế cậu tới đây làm gì_ anh khó chịu nói. Bảo tìm bằng chứng tống nó vào tù, chưa tìm thấy thì tới gặp anh làm gì, mất thời gian.

- Dạ, em tìm được chỗ cô ta trồng hoa độc rồi ạ_ Nicco vuốt vát mồ hôi nói. Lâu rồi cậu chưa thấy ông chủ mình nóng lạnh bất thường như vậy.

- Thế lại càng không nên tới gặp tôi, cậu không biết đường đi huy à_ anh lạnh giọng nói, từ ngữ sắc cạnh báo hiệu anh sắp đập chết người trước mặt.

- Dạ, em tới xin phép ông chủ. Tại vì đám hoa đó trồng ở nhà bà Nội ông chủ_ Nicco buồn bực mà không dám thể hiện ra ngoài, vội vàng nói.

Người ta nói làm thuê đúng là vậy. Khổ không chịu được, cứ phải nhìn sắc mặt sếp không à, rõ ràng nãy thấy mặt sếp rất tốt nên mới dám vào nói, thế mà chưa vào chủ đề chính đã bị nhìn cho nổi da gà rồi à.

- Ra vậy_ anh khẽ nhếch mép tán thưởng.

Ai cũng nói cô ta điên, nhưng có ai điên mà thông minh như cô ta không, còn biết trồng hoa ở nơi không ai ngờ đến như thế. May mắn sự thông minh đó

của cô ta có giới hạn, biết trông khi bà đã rời khỏi ngôi nhà đó rồi.

- Xin ý kiến ông chủ ạ.

- Đồi hoa..._ anh 'vui vẻ' phun ra hai từ.

Nicco thông minh nghe liền hiểu, chậm rãi cúi đầu lui ra ngoài. Cậu cũng chỉ mong được chuồn sớm thôi, đợi nghe hai từ của ông chủ mà sốt cả ruột. Cũng tại cái cô Ưông kia hết, con gái con đũa gì mà không an phận, ông chủ lớn yêu thương như thế, ngồi ở nhà mà chơi, không thích. Lại thích gây sự với ông chủ nhỏ cơ.

Mà không đúng, mình là cận vệ siêu việt của ông chủ Lâm Tường thôi.

####

Trong phòng vắng chỉ còn lại một mình anh, nụ cười trào phúng cũng dần tắt lịm, gương mặt lạnh lẽo cảm người tới tột ra, đắm chiêu chìm vào suy nghĩ, ngón tay gõ lạch cạch, lạch cạch lên bàn gỗ. Thần thái rơi vào vào một mê, trầm mê trong hồi ức xưa cũ, đối với anh chỉ nghe tên cô ta thôi cũng kinh tởm lắm rồi.

Cô ta tới đây 90% là trả thù anh, hiện tại chưa có động tĩnh, hẳn là đang thăm dò. Cứ thoải mái đi, anh cũng muốn xem xem cô ta đang dự tính gì, nếu kế hoạch hoàn mỹ anh sẽ không ngại diễn cùng cô ta vài phân cảnh nữa đâu...!!!

Reng reng reng...

Chuông điện thoại chợt vang lên trong phòng vắng.

- Alo..._ anh khề khề nói.

- Hi anh sếp, Triển Kha đây_ từ đầu bên kia Triển Kha tươi tắn chào hỏi.

- Có hiện thị người gọi_ anh khinh bỉ nhả ra vài chữ.

- Ok. Sau đây tôi xin phép báo cáo công việc_ Triển Kha nghiêm chỉnh nói, anh sếp này không thích đùa.

-..._ anh không nói, nhưng sự im lặng này khiến Triển Kha biết hãy bắt đầu nói đi.

- Ba tháng trước ông Lâm đã dùng tiền để đưa cô ta, mang cô ta về Trung Quốc chăm sóc, nghe nói là vì bà Lâm bị bệnh nên mong con gái. Họ cũng không dám làm trái ý cậu mà chỉ lên đưa cô ta về thôi, chỉ là không ngờ cô ta an phận được vài tháng liền trốn họ chạy tới chỗ cậu, họ cũng đang tìm cô ta, họ chưa biết cô ta ở Việt đâu_ Triển Kha nói ngắn gọn.

- Bà ấy bị bệnh gì?

- Cũng chẳng phải bệnh gì nguy hiểm lắm chỉ là bị suy nhược cơ thể thôi, sắp khỏi rồi.

- Họ không biết càng tốt, cậu cứ người trông nom hai ông bà đó đi, về đây cùng Nicco giám sát cô ta cho tôi. Chỉ e là cô ta không bị điên nhưng do sống trong trại điên lâu quá nên thù tôi, muốn trả thù tôi.

- Được. Ở đây tôi còn nghe nói rất nhiều chuyện, muốn nghe không?

- Không cần...Tút tut tut_ anh dập máy tức khắc.

Chưa từng thấy tên thám tử nào lăm lăm như cậu ta. Bảo điều tra có một chuyện, cậu ta liền bát quái hết tất cả chuyện nghe được, nói thì nhiều đến nhưc cả đầu. May cậu là thám tử riêng của anh, phải là người của bọn áo đen, cái dạng nói nhiều như cậu ta đúng là mắt mặt dân anh chị.

Triển Kha cau có tụt cả hứng, dạo này anh điều tra được rất nhiều chuyện, muốn tìm người để kể cho cùng nghe mà chẳng ai thèm, thật là.

Chap 41: Thế giới quan của Ưông Bách Hợp...

Trong gian phòng trọ tối tăm, mùi hoan ái sắc dục trộn lẫn lan tràn. Trên giường hai thân ảnh lả lơi sát sao cuộn chặt lấy nhau. Tên đàn ông to lớn thô bạo cắn xé nát nát, ra ra vào vào nơi thâm sâu nhất, ả đàn bà phía dưới thống khoái rên rỉ, ánh mắt thỏa mãn mê man chìm trong dục vọng điên cuồng.

Sau khi thỏa mãn lấp đầy, dục vọng được phóng thích, người đàn ông đó liền mạnh mẽ tách ra, bàn tay vẫn ra sức bóp chặt lấy ngực hoa trước ngực đến khi thấy vết thâm tím mới hài lòng đứng dậy vào nhà tắm. ả đàn bà bị đau nhưng vẫn sung sướng rên rỉ, thích thú nhìn theo bóng lưng tên kia vào nhà tắm.

Chưa đầy 10 phút sau hắn trở ra, trên người trang phục lại chỉnh tề, trước khi ra đến cửa ngoài liền tung một sấp tiền xanh kék, phần thưởng cho sự phối hợp của ả.

Nhìn đồng tiền bay bay trước mắt, ả cười điên cuồng, bàn tay sát sao túm lấy góc chăn nhàu nhĩnh. Kiểm tiền dễ thật, vừa sướng lại vừa nhanh giàu, bản

thân cũng chẳng lo có hàng khuyến mại, dầu sao ả cũng chẳng có con được nữa.

Nằm lại giường, ả nhìn chăm chăm vào đồng tiền ấy, cuộc đời ả từ bao giờ lại đi đến bước đường này, ả hận tất cả, ả đổ mọi tội lỗi lên đầu người khác, ả chưa bao giờ thấy mình sai, đúng hơn ả đã bị ích kỉ chi phối bản thân, ả điên cuồng trong cuộc sống nội tâm của mình, ả chỉ sống vì mình, ả làm gì cũng đúng, ả không sai. Cho dù ả sai, cũng là do bọn họ bức ép trước.

Năm ả vừa tròn 10 tuổi, ba ruột dẫn ả tới nhà một người bạn chơi, ông ta chính là Lâm An Vĩnh, ba của anh. ả không biết họ nói gì với nhau mà ba ả đã khóc rất nhiều, một tháng sau ông ấy liền qua đời, mẹ đi công tác ở vùng cao nên không thể liên lạc, trong những ngày bất hạnh đó, ả sống với ông ta. Ngày mẹ về, mẹ đã khóc rất nhiều và ôm lấy ả thủ thủ, sẽ chăm sóc ả thật tốt, sẽ làm tròn bổn phận của người cha đi không từ mà biệt ấy.

Cứ nghĩ hai mẹ con họ sẽ sống với nhau như thế nhưng không ngờ chưa đầy hai năm sau, mẹ liền lên xe hoa mang theo ả tới sống cùng ông ta.

ả còn bé, không hiểu chuyện, cứ nghĩ là chỉ có thêm chú tốt bụng ở cùng thôi, chú ấy tốt với ả như ba ruột vậy.

Mọi chuyện sẽ thật tốt đẹp nếu như ả không tỉnh ngủ giữa đêm ấy, ngày mẹ sắp lên xe hoa. ả khát nước quá nên mò xuống bếp lấy nước uống, vô tình giờ khắc ấy ả nghe đám người làm thì thụt, họ nói ông ta đã hại ba để lấy mẹ.

ả không biết sự thật thế nào nhưng từ lúc ấy ả liền khẳng định sự ra đi đột ngột của ba là do ông ta. ả từ đó liền biến đổi trong suy nghĩ và cách nhìn nhận. ả căm ghét ông ta và mẹ, ông ta hại ba như thế mà mẹ còn lấy ông ta. Nhưng ả cất giấu tâm tư rất kĩ, ả luôn luôn ngoan ngoãn trước mặt mọi người vì ả sợ mẹ bỏ rơi ả, dù ả ghét ông ta và mẹ đến đâu ả cũng phải nịnh, ả không muốn mò côi. Từ bé ả đã là cô công chúa nhỏ, được lũ bạn nhỏ cùng trang lứa vây kín chơi cùng, tự cao như thế làm sao chịu được bị chúng nó nói là kẻ không cha không mẹ, kẻ hư đốn bị ba mẹ bỏ rơi. ả sống như thế đấy, nực cười là ả rất thích kiểu sống đó của mình, mọi người xung quanh chỉ xứng đáng được nhận bộ mặt giả tạo của ả mà thôi.

Một lần ông ta đưa cô tới một đất nước khác, ông ta nói là quê hương của ông ta, chính lần đó ả đã gặp anh, ả vừa thấy anh ta liền thích, ả cũng chán ở với ông ta và mẹ rồi nên năn nỉ họ cho ở lại đó, ả sống cùng anh, ả cũng biết thêm anh là con ruột của ông ta.

Anh là người đàn ông dịu dàng nhất ả từng gặp, rất tốt và cưng chiều ả. ả yêu thích anh không thôi, lần đầu ả thấy đã thích anh rồi, càng ngày càng thích anh hơn. ả còn rất thích thú vì biết anh cũng bộ mặt giả ngoan của ả, vì thế ả càng ngày đóng càng chuẩn, càng diễn sâu hơn vào cuộc sống, nếu không phải phần đen tối tồn đọng trong suy nghĩ mỗi ngày của ả thì ả còn tưởng ả chính là cô gái ngoan nhất hệ mặt trời muôn ấy chứ.

Nhưng trong một lần ả phát hiện ra anh đã có người trong lòng, anh đối xử với cô chỉ là cô em gái khác họ mà thôi.

ả tức giận, ả căm ghét cô gái đó, và càng tức giận hơn khi ả biết người anh thích lại rất được lòng mọi người, ai ai cũng yêu mến cô ta cho dù cô ta mang tiếng xấu xa. Tại sao nói cô ta xấu xa là còn yêu thương đến vậy, thật ghen tị.

ả vì sự đố kị mà càng căm ghét cô ta, hôm đó là thời cơ tốt nhất của ả. ả thấy anh liền đi theo, ả chứng kiến tất cả, ả thấy cô gái đó được người khác tỏ tình. Anh thật ngốc, mới nghe được nửa liền bỏ đi, ả nghe thấy tất cả nhưng ả cũng chẳng tốt bụng đến nỗi giúp anh và cô gái đó đến với nhau. ả rời đi ngay sau đó, ả chạy tới tìm anh, ả định nhân lúc anh buồn sẽ an ủi anh, cướp cơ hội về tay ả. ả đã làm được, mắt thấy cô gái đó đi tới, ả cười típ mắt dịu dàng nhìn anh, còn nhờ anh vén hộ sợi tóc đang bay ra nữa. Sự dịu dàng của anh làm ả rất hài lòng, vì ả thấy cô gái đó biến sắc rồi. Họ yêu nhau, ả biết nhưng không bao giờ ả tác hợp cho họ, anh phải là của ả.

Rồi ả theo anh tới lớp chơi, mắt thấy cô ấy tới, ả bày trò và rất thành công, họ không những tách ra mà còn tách ra rất xa nhau. ả thích chí khi thực hiện xong kế hoạch của mình.

Những tưởng từ nay ả sẽ có anh nhưng không ngờ anh lại biết sự thật, anh lạnh nhạt với ả và rồi vội chạy tới Mĩ, ả không kịp làm gì hết.

Nhưng cũng chẳng sao, anh đi cô ấy cũng không gặp được, cô ấy và anh lại xa nhau, với cô ấy ả có hi vọng hơn nhiều. Vì hai năm sau ả thành công nịnh nọt ông ta cho tới Mĩ học cùng anh. Đất nước nữ lệ ấy cho ả rất nhiều hứng thú, không có sự giám sát của ông ta và mẹ ả như chim sổ lồng, sung sướng làm bao điều ả thích.

Đặc biệt ả còn được ở cạnh anh. Nhưng anh lại không giống như trước kia, anh hay thần thờ và ngó lơ ả. Và ả gần như phát điên khi biết anh vẫn yêu cô ấy, anh si tình đến nỗi ả khao khát anh thế nào cũng không nắm được anh trong tay.

ả đi chơi và quen mấy đứa bạn, chúng cho ả nhiều thú vui mới lạ. Rồi ả làm quen vài thằng, bị chúng dụ dỗ, ả xa đà. Thằng đàn ông ả quen rất vừa lòng ả, hẳn rất chiều chuộng thói xấu của ả. Nhưng là mẹ kiếp hẳn chơi chán ả xong liền đá, ả lúc đó còn có thai. Bị bọn bạn biết, chúng nó cười chê ả, ả sợ quá liền đồ thừa cho anh. ả tương kế tựu kế nói cho ông già biết, ông ta liền ép anh cưới ả. ả vô cùng hả hê, dù không nắm được trái tim anh ả cũng phải có được ít nhất thể xác của anh.

Rồi ả bị sẩy thai, bác sĩ nói ả không mang thai được nữa, anh cũng bỏ đi, có thằng nào ngu tự nhiên đồ vô thừa đâu. Ha ha...

Anh ta bỏ đi, nhưng trước khi đi anh ta liền ném vào mặt ả ánh mắt thương hại, chế giễu. Ánh mắt ả căm ghét nhất của loài người.

Nhưng dù thế nào, anh vẫn là người ả thích nhất, là thật lòng thích. ả theo dõi bạn anh và tìm đến anh. Nhưng không như lần trước, anh đối xử với ả như con đĩa hút máu người vậy, anh nhìn ả như thấy đám man rợ mọi rợ vậy. Dù bị thế nhưng ả vẫn không thấy làm sao, ả mặt dày tỏ tình với anh, nhưng đòi lại khuôn mặt kính tởm ả của anh, anh còn nói bị ả thích là điều kinh khủng nhất, ả không bằng cô gái kia.

ả hận, ả hại anh, ả gặp lại tên khiến ả mãi mãi khiến ả không có thai được nữa, ả giết hẳn, ả đổ oan cho anh. Anh ta ngu ngốc bị ả cho ngồi tù.

Ả vui lắm chỉ là không biết sao tự dưng ả bị người a mang vào trại điên. Ngày ngày bị một lũ điên nói vớ vẩn, ả bị đám bác sĩ đại dè ra tiêm, lúc nào chúng cũng tiêm, bức ả đang Bình thường thành điên. ả biết chính anh, chính anh hại ả, ả không bị điên. ả quyết tâm sẽ trả thù anh, ả làm gì anh mà anh bảo ả điên, ả chỉ nhờ anh đi tù thôi mà....!!!

Thời cơ đến, ả được thả ra, ả trốn sang đây, ả phải trả thù anh, ả phải trả thù anh.

Rồi ả phát hiện anh và cô gái đó vẫn đến với nhau sau bao nhiêu năm, họ sống hạnh phúc trong khi ả phải mê man trong bốn bức tường lạnh lẽo của nhà thương điên. ả hận, bọn độc ác. ả sẽ xử cô gái đó trước, anh yêu cô ta lắm mà, ả sẽ khiến anh mất đi người mình yêu mãi mãi....!!!

Nhưng mà ả quên chưa lấy tiền của ông ta. Không có tiền làm sao mà trả thù. ả thấy bọn đàn ông kia rất hữu dụng, ngủ với chúng nó liền có tiền, ả thông minh lắm phải không, chúng nó cho ả tiền để trả thù rồi, chỉ cần ả ngủ một vài đêm với chúng mà thôi. ả chẳng phải làm gì, chẳng phải mệt người mà vẫn có tiền, rất nhiều tiền. ả rất tự hào về mình, ả có thể làm cho đám đàn ông đó mê đắm ả đến nỗi đưa tất cả tiền của họ cho ả. Bọn đàn ông thì ai chả như nhau, coi quần ra việc khó liền dễ, dễ hoá không.

Chỉ là có một điều ả không hiểu được, bọn đàn ông ai cũng mê đắm thân thể của ả, ai cũng phát sốt lên khi nghe ả nịnh, nghe ả rên, nghe ả mị hoặc quyến rũ nhưng anh thì không. Anh càng khác họ ả lại càng thích anh, nhưng ả cũng hận anh cùng cực.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Một ngày mới không mấy tốt đẹp của cô xảy ra. Sáng sớm nay tiết trời vẫn trong lành, trời xanh mây trắng, trong vắt, thỉnh thoảng còn lấp ló vài cụm nắng nữa. Cô cứ như vậy yên tâm ra ngoài mua gà rán siêu bự cho cả phòng.

Phòng cô mới được nhận giải thưởng những nhân viên tích cực nhất năm nên chị Giang hào phóng khao cả phòng trâu gà rán thượng hạng. Cửa hàng là cửa hàng gà rán truyền thống nên sản phẩm họ làm ra rất thu hút khách hàng. Chính vì vậy tiệm không có chế độ vận chuyển, muốn ăn phải tự đi tới mà mua.

Cô thuộc dạng rảnh rang nhất nên bị đề cử làm công việc cao cả này. Cô thật ra cũng thấy rất tốt, không có vấn đề gì nên đồng ý đi.

Ai dè chưa thấy đáng đáp quán 'gà thượng hạng' đã bị mưa dè cho đứng leo lắt ở một mái hiên nhà người ta. Đã thế vừa nãy còn giờ chúng đi bộ, tại quán nó gần công ti mà....!!!

Cái mái hiên thì bé tí, mưa thì xả như được dịp vậy, tuy không bị nó đập thẳng vào người nhưng gió thổi cô cũng hứng đủ lượng nước mưa vào người. Đang mãi dí sát vào cánh cổng thì đột nhiên bị sao ấy, cánh cửa nó như sắp gãy vậy, cô lao đảo đảo mém ngã, may có người đỡ cô lại, ngại ghê_ chủ nhà.

Duy Trú đang chạy lên nhà đóng cửa sổ không nó hất vào nhà thì nhìn xuống thấy trước cổng nhà mình có một cô gái đang trú mưa. Tự nhiên lòng từ bi của bồ tát trời dấy nên cậu quyết định cho chị gái kia vào nhà trú mưa.

Che ô lao ra cổng, vừa mở cổng ra đã bị cái thân thể ướt sũng của chị ta tập kích vào người, hại cậu đang khô ráo cũng bị dính trường ướt áo, thối đời...

- Hix... Xin lỗi em trai, chị chỉ đứng nhờ một lát thôi tạnh mưa chị sẽ đi liền không ảnh hưởng tới mỹ quan cổng nhà em đâu_ cô ngại ngùng nhìn cậu em chủ nhà, cô có muốn thế đâu ai bảo cậu ta tự dưng mở cổng chứ.

- Không sao, chị vào nhà trú mưa đi_ Duy Trú mang khuôn mặt hăm hiu nói.

- Không cần đâu, nếu ảnh hưởng tới em chị đi liền à_ cô giả bộ nói.

- Không ảnh hưởng, chị vào nhà trú tạm đi, coi như đồng loại tương trợ nhau ý mà. Dẫu sao tôi cũng đang bị bỏ rơi_ Duy Trú buồn bã kể lể tâm sự. Cậu vừa tốt nghiệp đại học xong, tâm hồn vẫn đang mê mải tính đi du lịch nghỉ ngơi, ai dè ông bà già nhanh chân hơn, chạy đi trước hại cậu phải ở lại trông nhà, đã thế còn đi rõ lâu, nửa tháng nay cậu toàn nuốt đồ ăn nhanh, sắp bị tiêu chảy cấp rồi nè.

- Được, cảm ơn em_ cô sáng khoái trả lời ngay, tuy hơi ngại nhưng một tí nhưng còn hơn tắm mưa lạnh ngoài này, dẫu sao da mặt cô cũng không phải là mỏng.

Cô cướp ngay lấy cái ô của cậu bé, giờ cao lên, chỉ huy.

- Cảm ơn em cho chị nương nhờ.

- Không có gì.

Vào trong nhà, Duy Trú chạy lên tầng thay cái áo khác rồi lấy thêm bộ quần áo của mẹ mang xuống, mình là người tốt, ngại chỉ bộ quần áo, hướng chỉ bà già nghiện mua sắm như thế mất một bộ quần áo chắc cũng không biết đâu.

Cô tuy vào nhà nhưng cũng chỉ dám đứng ở ngoài, người cô ướt như vậy vào ngồi chẳng phải cũng ướt hết ghế nhà người ta sao, người ta tốt nhưng cũng cô cũng phải biết điều.

Lúc sau cô thấy cậu ta đi xuống, lúc này vừa vào nhà cậu ta liền biến mất, giờ liền xuất hiện, hoá ra đi thay áo.

- Chị thay quần áo đi_ Duy Trú chìa ra bộ quần áo thể thao của mẹ.

- Không cần đâu, chị nhờ một lát thôi rồi đi_ cô nhìn bộ đồ từ tay cậu mà mỉm cười, chàng trai này tốt ghê, giờ trai ngoan như vậy rất hiếm nha.

- Đạo này thời tiết bất thường, mưa này cũng vậy, chị mà không đi thay quần áo đến đêm 99% là sẽ cảm đấy. Tôi mời chị vào nhà trú mưa thì đâu thể nhìn chị ướt sũng đứng trước cửa như vậy. Chị không phải ngại, tôi là chàng trai vô cùng tốt bụng, chị cứ tự nhiên đi._ Duy Trú cười cười tự sướng.

- Em không sợ chị là kẻ xấu hả_ cô buồn cười hỏi xong cũng nhận lấy, đã nợ ân tình thì coi như nợ luôn thể vậy.

- Không_ Duy Trú đáp chắc nịch.

- Cảm ơn.

- Nhà tắm ở kia, nếu chị thấy đồ lót của mình cũng ướt thì mở cái thùng màu vàng trong nhà tắm đi, toàn đồ mới đó_ Duy Trú thẳng thắn nói

Cô nghe tới đây thì bất chí bất giác nghĩ lại, nói thẳng thắn như vậy xem chừng cũng không tốt bụng lắm đâu nhỉ...!!!

Duy Trú cười ằm lên trong bụng. Nếu so về độ xấu bụng chưa ai vượt mặt Duy Trú ta, nhưng bụng ta chỉ đen tối chút thôi chứ thật ra ta là người tốt 100% đấy.

Thấy người đã vào nhà tắm, Duy Trú lấy chổi lau lại chỗ nước rỏ, sau đó gác chân vừa xem phim vừa nhai bím bím, hình như cũng quên luôn cô rồi.

Thay đồ mới xong cô thấy thoải mái hơn nhiều, không biết đồ của ai nhưng cô mặc rất thoải mái, rất vừa vặn, sau đó cô rút quần áo ướt của mình vào túi xách, vắt lại mái tóc cho bớt ướt vì mưa của mình rồi mới đi ra.

Mất thấy trời vẫn mưa nên ngồi xuống ghế, cùng xem TV với cậu chủ nhà, tuy nhìn đáng ngời và ăn uống roi vãi bản thù của cậu nhưng cô cũng không thấy sao cả, nhà người ta mà, người ta làm bản nó cũng ảnh hưởng tới kẻ lạ mặt cô đâu.

Thấy cô đi ra, Duy Trú cũng không thấy lạ gì nhưng bắt đầu tán phét, lâu rồi chưa có nói chuyện với ai, toàn ngồi trong nhà làm bạn với cái điện thoại và TV, cậu thiếu hơi người đến sắp buồn thối ruột rồi.

- Chị gái tên gì vậy?

- Thế em tên gì?

- Bỏ thiếu gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, danh xưng nữ miều Duy Trú_ anh chàng nghe có người muốn biết tên mình liền lên giọng nói.

- Tóm lại là Duy Trú chứ gì, chị tên cũng hay lắm, Từ Văn Du, rất thơ mộng phải không?_ cô cũng không vừa suýt xoa nêu tên mình. Mới quen chưa đây 1 tiếng nhưng cô rất thích cách nói chuyện ngông cuồng của cậu em này, nó khiến cô nhớ lại mình nhiều năm về trước, rất thân thuộc. Sự thân thuộc này khiến cô thoải mái, bỗng nhiên cũng muốn trẻ con lại một chút xíu cho vui.

- Tóm lại là Du chứ gì, thế chị đi đâu mà mặc mưa thế này, cũng may chị chủ mưa nhà bỏ thiếu gia, nếu là người khác không có cửa vào đây đâu.

- Chị đi mua đồ ăn liên hoan nhóm, mưa thế này chắc phải đợi 1 tiếng nữa mới tạnh, cảm ơn em.

- Làm gì mà cứ cảm ơn mãi thế, mà chị làm ở đâu thế?

- Ở Thanh Phong, gần đây thôi.

- À, đài Thanh Phong, chỗ đấy làm thích không chị, tôi cũng muốn tìm việc gì làm đấy.

- Cũng vui, mà em bao tuổi rồi mà định đi làm_ thật ra thì cô cũng không có ý giễu thẳng nhỏ đâu chỉ tại thấy nó cứ lông ba lông bông, hồn nhiên lại giống công tử bột thế này liệu làm gì được đây.

- Chị nhìn mặt tôi trắng trẻo đẹp trai thế này chứ tôi đã 21 rồi đấy, sắp sinh nhật rồi nên cũng coi là 22 đi, tôi tốt nghiệp được gần 2 tháng nay rồi, nhưng mà vẫn chưa đi xin việc. Ông bà già nhà tôi bảo không vội, cứ ở nhà trông nhà cho họ là được_ Duy Trú buồn bã nói, có ai như cậu không, lớn rồi mà còn chưa biết vị đời thế nào, ông bà già toàn bắt trông nhà thôi, có cái bằng rõ đẹp mà chưa đi khoe được.

- Bố mẹ em vui tính thật, thế học trường nào đấy, chị đây nể mặt hôm nay em cho chị ở ké sẽ đi nộp đơn xin việc hộ em, nghề của chị đây quen biết cũng xem như rộng đi.

- Thật tốt, tôi từ bé đến giờ cũng chẳng rõ mình thích cái gì nhất nữa, trường học cũng là do bố tôi viết vớ vẩn vào nguyện vọng thi, là trường đại học Bách khoa chị thử nghĩ xem tôi làm gì được đây?
  - À... đúng là công tử bột, muốn làm gì cũng không biết, còn tệ hơn cả cô, ít ra cô còn tự chọn trường đại học cho mình. Mà nực cười hơn là cái trường ấy thích xin việc ở đâu mà chẳng được.
  - Bằng đại học của tôi sáng bóng ra, chưa khoe lần nào, chị xem xem tôi nên khoe ở đâu đây.
  - Cậu học cái trường đa năng đấy thì xin đâu chả được, căn bản cậu phải nghĩ ra cậu muốn làm gì_ cô cười cười nói.
  - Hay chị cho tôi vào đấy làm đi.
  - Vào đâu, công ti tôi á.
  - Ủ, công ti chị ý.
  - Công ti tôi thừa nhân lực, chỉ thiếu duy nhất một việc cậu làm không?
  - Việc gì_ Duy Trúc hưng phấn hẳn lên.
  - Lao công..._ cô thần nhiên thành thật, nếu để mọi người biết sinh viên bách khoa đi làm lao công há chẳng phải rất thú vị sao.
  - ..._ thì ra còn có người vui tính hơn cả cậu đây.
  - Hi hi... Đùa em thôi, em thấy mình có tự tin về Tiếng Anh không?
  - Úi dòi, tôi nói tiếng anh như gió luân, có bằng ngoại ngữ đẳng hoàng nha chị.
  - Tốt, vậy em có tự tin đứng trước máy quay phim không?
  - Tôi chưa thử nhưng mà tôi cảm thấy cũng bình thường, dễ như ăn cháo ý mà.
  - Tự tin gớm thế còn gì, thế có nhận thức chuyên môn về xã hội không, ví dụ như tệ nạn xã hội, tám gương nghèo vượt khó, giúp đỡ mọi người...hay chỉ ít cũng biết bình phẩm trước một sự kiện trong đời sống chẳng hạn_ cô moi kiến thức chuyên môn của mình ra dò hỏi.
  - Cái này thì tôi cũng không biết, tại vì quanh năm bốn mùa tôi toàn ở nhà thôi_ Duy Trúc tíu ngịu nói.
- Hắn nào da nó còn trắng hơn cả da mình, không chỉ là công tử bột đâu cậu em này còn là bảo vệ cấp cao nữa đấy.
- Muốn thử không?
  - Có chứ, làm gì vậy chị.
  - Chị thấy cậu cũng có khuôn mặt, lại thêm kiến thức không tồi, muốn vào công ti chị làm thì thử nộp hồ sơ vào chuyên mục bản tin Tiếng Anh đi, làm lâu năm có khi được lên sóng truyền hình cũng nên, lại có fan hâm mộ nữa đấy.
  - Được, sắp tạnh mưa rồi, tôi đi lấy hồ sơ chị nộp hộ tôi được không?
  - Được. Nhưng nói trước chị chỉ nộp hộ thôi, còn có vào được hay không là do em, chị cũng không nịnh nọt gì cấp trên đâu, chị là người rất liêm chính nha_ cô nói thẳng, giúp nhưng cũng không thể đảm bảo cái gì, cô đâu thể chỉ vì được trú mưa một lúc mà đi xin xỏ này nọ, hỗ trợ người ra đi cửa sau chứ, đó không phải cung cách làm người của cô.
  - Xì, chị muốn giúp thiếu gia đây cũng không cần, bản thiếu gia trông có vẻ kém cỏi thế sao?
  - Phải, ẻo là quá_ cô phũ phàng nói.
  - Chị... Đã bảo chị đừng nhìn tôi trắng trẻo đẹp thế này mà nghĩ tôi thế, tôi rất man lị đấy.
  - Phải, rất đàn ông_ cô vui vẻ nói, tuy mất mưa nhưng giây phút vừa qua không tồi, rất thú vị, kể ra cô cũng có đứa em trai như thằng này thì có phải tốt không, tiếc là cô là con một, độc đắc rồi.
  - Tạnh mưa rồi, chị chờ tôi lên lấy hồ sơ xong tôi chờ chị đi mua gà, tôi lại chờ chị tới công ti, chị cho tôi vào chơi ké buổi được không?_ Duy Trúc hăm hở nói.
  - Không đâu, em thăm quan nhà đài thì được, vào phòng làm việc của họ e rằng không được. Huống chi chị đây mới quen chú em 1 tiếng đồng, nhờ chú em là kẻ xấu thì sao?_ cô ranh ma nói.

- Lỗi của chị thực đau lòng. Hay tôi chỉ thăm quan bên dưới cũng được, tôi đưa chị CMND, visa, điện thoại và ví tiền của tôi được không. Chị đừng khinh riêng ví tiền tôi cũng khoảng 10 triệu tiền mặt đấy_ Duy Trúc năn nỉ.

- Sao chú em giàu thế?_ cô kinh ngạc hỏi, người ta dùng thẻ quẹt thêm vài trăm tiền mặt, tên này mỗi cái ví cũng nhét 10 triệu, nhỡ bị trộm thì hỏi cho tên trộm quá rồi.

- Chị nhìn xem chị đang ở nhà gì?_ Duy Trúc kiêu ngạo nói.

Cô cũng ngó nguẩy xung quanh, ừ là một cái biệt thự, đồ trang trí cũng đắt tiền,...

- Bản thiếu gia không giàu thì ai giàu, cha ta là đại ca chuyên cho vay nặng lãi, mẹ ta là cảnh sát trưởng sắp về hưu, ta là đứa con duy nhất của họ, đương nhiên tiền họ kiếm về để trả công ta trông nhà cho họ rồi.

- À..._ cô vuốt mồ hôi, vợ chồng nhà này làm nghề kị nhau thế mà vẫn lấy nhau. Một người mang nửa danh dân anh chị, một người lại là có máu đầy tớ của nhân dân, rõ là đối nghịch nhau mới đúng.

- Có đồng ý không, năn nỉ chị mà. Duy Trúc ta đây đã 1 tháng chưa được đi chơi rồi, ta lại chẳng có đứa bạn nào.

- Cậu thật không có bạn sao?

- Thật mà, tôi từ nhỏ đã không có bạn rồi_ Duy Trúc Ủy khuất nói.

- Tại sao, cu cậu dễ thương thế này mà không ai chơi cùng à.

- Phải, hễ gặp tôi là chúng nó lùi xa 3 bước.

- Tại sao? Chẳng lẽ em bị bệnh gì sao?_ vừa nói cô vừa làm nghiêm trọng lùi ra mấy bước.

- Chị thật là, tôi không có bệnh. Chỉ là nhà tôi cho vay tiền trên địa bàn rộng, hầu như 10 người nhà tôi phải cho vay đến 7 người đấy, tôi là hơi bị nổi tiếng luôn. Chính vì vậy mà chúng nó sợ gặp tôi thì tôi sẽ đòi tiền cho vay. Mà tức thật cơ, bộ tôi xấu đến nỗi cứ gặp là đòi tiền chắc, hơn nữa đòi tiền đâu phải nhiệm vụ của tôi, là của mấy anh bụng mỡ bố tôi nuôi mà.

- À, thì ra lại có nguồn gốc sâu xa như vậy. Thực đáng thương, bảo sao bố mẹ em lại bảo em làm bảo vệ rồi, không có ai chơi cùng thì phải ở nhà mà trông nhà đi chứ. Bố mẹ em giàu thế rồi em đi làm làm gì, ở nhà làm bảo vệ cấp cao đi_ cô cau mày nói.

- Chị...

- He he... Rồi thế muốn đi phải không?_ cô không trêu thẳng em nữa.

- Phải?

- Đưa ví tiền và giấy tờ tùy thân đây.

-...

Cô khoái trá vui vẻ nhìn bộ mặt ngu ngu của Duy Trúc. Xong cũng cho nó đi theo mình, linh cảm của cô cho cô biết cậu em này không xấu, nó được dạy dỗ trong môi trường đặc biệt nên cũng rất đặc biệt. Nó cho cô xem bằng đại học của nó, giấy tờ linh tinh, thậm chí cũng mở ví tiền ra, quả nhiên thẳng này rất nhiều tiền. Tuy cô không nghĩ ngờ gì nó cả nhưng nó cho cô xem thì cô cũng xem thôi. Công tử Duy Trúc này là chàng trai rất đáng yêu, phải là dùng từ đáng yêu để miêu tả nó mới chính xác.

Nó lấy xe đạp địa hình ra bắt cô đeo nó đi, nó rất hống hách biết cô không cao bằng nó thế mà nó dám bảo cô đeo nó. Đấu tranh mãi cô mới dám nhảy lên nó, một mình đi còn khó khăn mà còn phải đeo cục nợ nó đằng sau, đi tới tiệm gà rồi quay về công ti cũng mất hơn nửa tiếng. Về đến công ti mà cô nóng sắp bốc hỏa, nó thì cả dọc đường huyết sáo lú lo, đằng sau cứ chệch cô này nọ, đến cửa công ti cũng không thêm xuống hại cô phải dắt cả nó và xe vào tầng hầm. Rõ là nó chỉ kém cô có 2 tuổi mà y như thằng nhóc mới dậy thì, ngông nga ngông nghênh.

Hiện tại cô phải xách hai túi gà đi phía sau nó, nó thì huênh hoang vất tay ra sau đi trước, mắt hất lên trời căng căng chỉ muốn đắm thôi.

- Chị gái, số mấy đây_ Duy Trúc hát hàm hỏi. Cậu rất sáng khoái, vừa bước chân vào cửa cậu đã thấy rất hưng phấn rồi, vừa đông người lại nhộn nhịp, cả vô vàn màn hình lớn chiếu mọi thông tin nữa, rất nhiều camera ở mọi góc ngách luôn, một toà nhà mang không gian của sự hiện đại công nghệ mới. Chà chà.. Thích gặp bao nhiêu lần mấy bức tường vàng khè ở trường học, cái nhà nhìn đến chán ngấy suốt hơn 20 năm nay nữa.

- Tầng 4.

- Công ti này bao tầng vậy.

- Muốn biết thì tí nữa về ra cổng mà đếm_ cô trả treo nói, cái này hư đồn, mình đã chở nó học cả má tới đây thăm quan thế mà có hai ba bọc gà nó cũng không xách hộ mình nữa.

- Máy giờ tan làm vậy_ Duy Trúc nhún vai đổi câu hỏi, nhanh chân vào thang máy lên tầng 4.
- 5 giờ, tăng ca thì 9 giờ, còn tùy thuộc vào từng bộ phận.
- À, thế lương lậu cao không?
- Nhà cậu lắm tiền thế để ý lương làm gì?_ cô hất cằm hỏi.
- Phải để ý chứ, tuy lương trông nhà của tôi cũng cao nhưng mà lương khác cũng phải rành rồi chứ. Tôi còn đang tiết kiệm tiền để mai một lấy hai ba cô vợ đấy.
- Khiếp, một vợ là được rồi cậu lại còn lằng nhằng hai ba vợ, không sợ ghen chết à.
- Sao ghen được, đẹp trai phong lưu như tôi hai ba vợ là chuyện thường.
- Có mà phong lưu góc tường nhà, bạn cậu còn không có thể bạn gái ở đâu ra.
- Tôi cần bạn gái làm gì, tôi thấy ưng ý là lấy làm vợ hết. Hiện tại không có nhưng tương lai ắt sẽ có, chị đừng khinh. Bỏn thiếu gia mà ế sao? Nực cười_ Duy Trúc khoe khoang nói.
- Phải rồi, cậu không ế, chỉ là chưa có ai nhòm ngó thôi chứ gì?
- Chị đúng là không hiểu lẽ đời. Bỏn thiếu gia không thèm nói chuyện với chị. Đâu đến nơi rồi, thế chỗ nào là chỗ chị.
- Bên phải kia, đi thôi, tí nữa gặp người lớn phải ngoan nghe chưa, tuy chị mới quen chứ được gần 2 tiếng nhưng nề tình chú trẻ người non dạ sẽ coi chú như em trai, gặp mọi người cứ nói là em trai chị đi.
- Biết rồi, trẻ người non dạ, hơn người ta có 2 tuổi mà bày đặt người lớn.
- Thế cũng là lớn hơn rồi.
- Vâng, chị gái.
- Ngoan.

Cô dẫn Duy Trúc vào phòng, vừa thấy cô là mọi người lo lắng xông lên bao quanh cô, mỗi người một câu. Tại vì vừa nãy mưa lớn quá, cô lại đi bộ một mình, họ không lo thì thật là vô tâm mà.

- Tớ không sao, gà đây, vẫn nóng lắm ăn thôi_ cô mỉm cười đáp lại.
- Cậu thật là, nãy người ta gọi điện thế mà không nghe máy, lo chết được_ Thư dí dí trán cô trách móc.
- Phải đó, không sao là tốt, ý ai đây_ Zee nhìn ra phía sau cô, thấy một chàng trai trắng trẻo đẹp trai lù lù thì mắt lấp lánh hỏi.

Thấy thế ánh mắt mọi người cũng đổ dồn ra phía đằng sau cô, Duy Trúc nhận được sự chú ý thì nháy mắt vẫy vẫy tay mọi người, nở nụ cười sáng loáng.

- Aaaa.. Tiểu mĩ Thụ_ Thư hét lên.
  - Cục phẩm nào xuất hiện ở đây thế này_ Mina cũng hú lên thích thú.
  - Nhân viên mới hả_ chị Giang không như lũ chưa chồng kia, bình tĩnh hỏi.
  - Em của tớ đây_ Du bốc phét nói.
  - Ế, cậu có em lúc nào mà bạn này không biết thế_ Thư trố mắt hỏi.
  - Phải_ All
  - Mới thôi, vừa nhận xong, mọi người cho nó thăm quan thử được không? Nó định xin việc ở đây đây_ cô thành thật nói.
  - Chào mấy chị xinh đẹp, em là Duy Trúc, vừa tốt nghiệp xong, bỗng dưng xuất hiện ở đây có làm phiền mọi người không ạ_ Duy Trúc ngoan ngoãn nói.
- Cô thấy thì chóng mặt, thằng em mới quen này sao mà nó lăm bọ mặt thế nhỉ, lật nhanh hơn cả lật sách.
- Duy Trúc thấy bộ mặt khinh bỉ của cô thì cũng không tỏ vẻ gì, chị thật là, người ta chỉ muốn ngoan một chút để được dẫn đi chơi thôi mà.
- Không phiền, phòng này lâu rồi không có thấy tiểu mĩ thụ, rất hoan nghênh_ Thư hài hước nói.

- Tiểu nữ thụ là gì hả chị_ từ bấy tới giờ cậu cứ bị gọi là tiểu nữ thụ, nữ thụ là cái quần què gì vậy.
- À... Là... là kiểu như chàng trai mới lớn ý_ Thư chém gió nói, chẳng lẽ cô lại nói là chàng trai nằm dưới công thì thật tổn thương đứa nhỏ mà, nó sẽ nghĩ mình thực biến thái.
- À, cách gọi sao mà kì quặc_ Duy Trúc ra vẻ hiểu nói.

- Rồi, mọi người ăn gà đi, tớ cho nó thăm quan một lúc rồi quay về, nhớ phần nha...!!!_ cô hí hí mắt nói, xong kéo nó đi. Tuy nó là đàn ông đã 21 tuổi nhưng nếu so chiều với mấy chị già bụng đen tối này thì thua chắc, họ sẽ lột sạch quần áo trên người nó mất. Cả phòng có mỗi chị Giang đã lấy chồng thôi đó.

Duy Trúc được cô kéo đi, nói là thăm quan nhưng chỉ được lượn hết cả tầng thôi, không có sờ xà đồng đập lưng tung gì hết, sau cùng lên tầng 8 đưa hồ sơ của cậu cho ông chủ nào đó, cậu đứng ngoài không rõ sự tình nhưng lúc cô ra cô nói, thứ hai tuần sai tới phỏng vấn, nếu Ok thì phải đi huấn luyện ba tháng, thực tập khoảng 1 năm mới chính thức được làm.

Cậu thấy cũng chẳng có gì nên khoan khoái trở lại cùng cô về tầng 4, lì ra không chịu về, cứ ngồi bép xép với mọi người.

Ngẫu nhiên anh chàng công tử bột này lại trở nên thân thiết với mọi người, và cũng ngẫu nhiên cô có một cậu em trai kết nghĩa.

Sự tình trên đời này đôi khi cũng thật kì diệu, cô chỉ tình cờ bị mắc mưa, tình cờ trú mưa nhà nó, tình cờ được nó mời vào nhà, tình cờ ngồi tâm sự với nó ấy vậy mà lại trở thành quen biết nhau, lại không ngại ngại chỉ vì mới quen mà xa lạ, không vì mới quen và ngại ngại.

Cô trân trọng sự ngẫu nhiên này. Sự ngẫu nhiên tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Lúc tan làm rồi cậu em mới thoải mái ra về. Trước khi đi xuống nó còn bá vai bá cổ cô cười mãn nguyện.

- Chị gái à, hôm nay bốn thiếu ra rất vui, vì thế bốn thiếu gia quyết định coi chị như gái thật sự.
- Không dám đâu_ cô buồn cười trước dáng vẻ tự cao của nó.
- Có gì mà không dám, chị biết nhà thiếu gia rồi đấy, sau này chị phải năng đến nhà ta chơi với ta, ta trông nhà suốt ngày rất cô đơn. Còn nữa, vừa nãy ta đã tự lưu số điện thoại của mình vào máy chị rồi, có gì nhớ gọi hỏi thăm ta đấy. Còn gì nữa nhĩ..

-....

- À, ta thích công ti này. Ta sẽ cố gắng vào được đây làm.

Ta đây hạ mình cảm ơn chị đã đến trú mưa nhà ta để ta có việc làm.

-...

- Còn nữa, bây giờ chị đi lấy xe đi. Ta đãi chị một bữa thật lớn, coi như mở màn cho mối quan hệ của chúng ta.
- Không cần, chị đây có hẹn rồi, những lời cậu nói chị đã nhớ, còn nữa cậu tự đi mà lấy xe, đã cất hộ rồi còn bắt lấy hộ, chị có phải người làm nhà cậu đâu.
- Chị lại không nể mặt bốn thiếu gia đi ăn. Còn bắt ta tự đi lấy xe nữa.
- Phải đấy.
- Chị gái à, đi ăn với ta đi. Ta không muốn về trông nhà nữa đâu, ta mới ra ngoài chưa đầy 3 tiếng đồng hồ nữa.
- Thế cậu đi dạo đi, lớn thế rồi mà không tự đi được chắc.
- Phải có cạ đi mới vui chứ. Nếu đi một mình thì tôi ở nhà trông nhà làm gì?_ Duy Trúc bĩu môi nói.
- Phải rồi nhưng chị có hẹn rồi.

- Với ai.

- Với tôi_ anh đi thang máy ra thấy một tên đàn ông lạ hoặc ôm vai bá cổ cô. Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, cô cười tít cả mắt ra. Sao cô có thể nhân lúc không có anh thân mật mới thăng đàn ông khác như thế cơ chứ.

Nghe tiếng nói trầm sì, Duy Trúc và cô quay ngoắt người lại, cô thì cười nhìn anh còn hai kẻ đàn ông thì phóng mắt đánh giá lẫn nhau, định ý tuôn rào rào.

- Anh là..._ Duy Trúc mở lời, tuy thấy người đàn ông trước này rất không vừa mắt nhưng mà tướng tá không tồi, còn vừa nhận là kẻ có hẹn với chị gái Du.

- Chồng cô ấy_ anh bốc phét nói, tuy chưa phải nhưng cũng sắp rồi. Anh phải đánh dấu chủ quyền trước khi quá muộn.

- A..._ Duy Trúc không tin ngó ngó hỏi cô, ánh mắt ám chỉ là phải hay không phải.

Anh cũng không vừa, phi mắt sắc tới cô cảnh cáo nếu cô nói không phải anh sẽ lập tức nghiền nát cô, mang cô thẳng tới khu dân chính luôn.

Cô cân đo đong đếm mãi cuối cùng thuận theo anh, thôi cho người ta nở mặt chút xíu vậy không thì cái bản mặt thối hoặc thật đáng sợ.

- Phải rồi, đây là Lâm An Tường, ừ thì anh đây là C...hồng chị_ cô méo mồm nói.

Duy Trúc tuy không tin nhưng cũng không phản bác, niềm nở chào hỏi, trong bụng thì không có niềm nở thế đâu.

- Ha... Ra là anh rể, nhưng sao đám cưới lúc nào mà không mời em vậy_ Duy Trúc làm như cậu em nhỏ của cô thật chọc ghẹo lại.

Cô thì run run nhìn nó, cái thằng ranh này sao quái thế. Vừa mới gặp đã đòi hỏi đi đám cưới, chị chưa có làm đám cưới đâu mà mời, làm như em trai ruột cô không bằng. Hơn nữa lại nói, cho dù cô có làm đám cưới thật thì ai biết nó là thần thánh phương nào mà mời.

Anh thì nghe tiếng anh rể rất vui tai dù là giọng điệu mỉa mai thấy rõ. Nhưng vấn đề đặt ra là ba mẹ Từ có con trai sao, cô có em sao. Giả dụ có thì cũng bé bé thôi chứ, sao lại cao to như thằng này nhì. Hay em họ, không giống lắm, nhưng chung quy cũng chỉ có thể là em họ thôi.

- Ai nói làm đám cưới nhất định phải mời em_ anh đốp lại, chưa rõ lai lịch đối phương chưa thể động thủ.

- Ha... Vậy sao? Anh rể có hẹn với chị em đi đâu vậy_ Duy Trúc giả bộ tò mò hỏi, tuy nhiên cũng có ý tứ là không công nhận anh là chồng của cô thật, cô là chị của nó nha.

- Đương nhiên là đi về ngủ rồi_ anh cau mày nói. Thằng ranh này mồm mép ghê gớm thật. Nhưng còn lâu mới hạ được anh nhé, anh đây có bản quyền vừa được công nhận nhé. Muốn đấu với anh không có cửa đâu.

-..._ All đỏ mặt nhìn anh.

Mấy kẻ trong công ti đi qua ai cũng nghe thấy hết chuyện này, tin đồn hay bậc nhất đài Thanh Phong bắt đầu bùng nổ và lan truyền, làn sóng nước bọt mạnh mẽ tuôn khắp hơn 10 tầng lầu, sự việc thật giả lẫn lộn, mỗi người bép xép một chuyện, đảm bảo ngày mai còn nóng hổi hơn.

- Sớm mà, ngủ nhiều thành lợn đấy. Chị với em định đi ăn, anh có thể đi cùng, không thì về nhà dọn dẹp đi_ Duy Trúc giả ngây thơ nói.

Anh thì tức lồng lộn lên nhưng vẫn im lặng mỉm cười.

- Nào có chuyện đó, nếu là em vợ thì để anh chị mời, đi thôi_ sau đó anh cầm tay cô lôi ra khỏi Duy Trúc, ôm ngang eo cô đi ra ngoài, không ngại dắt chặt người đồng ôn nhu nhìn cô. Cô thì trong lòng đang đấu tranh rất lớn, toi rồi, kiểu này mọi người ai cũng biết quan hệ của mình rồi, thế giới yên bình của Từ Văn Du ta sẽ biến mất, ta ghét lắm người nổi tiếng a...!!!

Duy Trúc chẳng xấu hổ chạy theo anh và cô. Thấy họ chuẩn bị vào xe thì xông tới, ngồi chễm chệ trên ghế lái phụ, cô bắt đắc dĩ phải ra ghế ra sau ngồi, anh cư nhiên thành tên tài xế, đúng là cái thằng trời đánh.

Anh đưa cô tới nhà hàng mình vừa đặt chỗ xong, kéo cô ngồi cạnh mình, mặc kệ sự tồn tại của Duy Trúc. Anh gấp thức ăn cho cô, xé tôm cho cô ăn, ôn nhu tình ý chọc tức Duy Trúc như trẻ con vậy. Nhưng anh chàng nào có để tâm chuyện hai người, cầm đầu cầm cổ ăn, hùng hục chén, tại người ta trông nhà nên toàn ăn đồ ăn sẵn, hiện được ăn ngon, lại là của chùa, không táng như bội thực thì thật ngu ngốc.

Ăn xong no nê nó còn ợ cái ợ rõ kinh, suốt cả bữa ăn cô và anh chỉ nhìn nó ăn thôi, nhìn thì đâu đến nỗi nào, cô còn biết nó là thiếu gia nhà giàu thế mà ăn như hổ đói ba năm vậy, cộng hành cũng không còn.

- No quá, hôm nay là ngày Duy Trúc ta thấy sung sướng nhất trong cuộc đời làm người này. Vì vậy ta đặc xá của hai người chờ ta về nhà ngủ_ Duy Trúc thỏa mãn nói. Lúc đầu đối với anh không mấy thiện ý nhưng sau được ăn ngon thì thấy anh cũng không tệ, rất hào phóng.

-..._ hẳn là đặc xá.

Trong bụng đôi trẻ thầm khinh bỉ tên trước mặt. Xong họ vẫn chờ nó về nhà đằng hoàng rồi mới về nhà họ.

***

Mở cửa xong anh lôi cô tông tặc vào phòng ngủ, rất không lịch sự đè cô xuống, cắn một ngụm vào cổ cô. Cô bị tấn công bất ngờ nên đâm cho anh một phát, lật lại nằm trên người anh.

- Dám cắn ta hả, ta cho mi quả đấm_ cô chọc chọc vào trán anh. Chiếc áo thể dục được Duy Trú cho cởi hơi thoáng, bị cọ xát nên lúc nằm trên anh hơi mờ rộng, anh thấy rõ cảnh xuân bên trong nhưng vẫn nhin, cô có biết gì đâu, nếu để cô biết cô che mất đấy.

- Nó là gì của em_ anh khề khề nói.

- Ài, Duy Trú sao?_ cô ngạc nhiên hỏi.

- Ừ.

- Mới quen đấy, vừa nãy ra ngoài bị mắc mưa, nó cho em vào nhà trú mưa. Xong rồi nó theo em đến công ti, tự nhận là em trai kết nghĩa luôn. Thằng nhỏ rất dễ thương_ cô vẫn tắt nói.

- Em thật là, ra ngoài làm gì để bị mắc mưa, lại còn dám vào nhà người lạ ngòi. Lại còn em kết nghĩa nữa chứ, thời đại nào rồi. Nhờ nó là kẻ xấu thì sao?_ anh bực bội nói, tưởng em họ hoá ra là thằng nhãi mới quen, sao cô dễ tin người thế, còn để nó khoác tay khoác chân nữa, còn cười rõ vui với nó. Ai lại quen người dễ dàng như thế chứ.

- Anh thấy nó giống người xấu sao, con mắt nhìn người của em mới không tề đến thế_ cô gằn cổ cãi lại.

- Không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài_ anh vén tóc cô ra sau tai nói.

- Vậy anh thử nói xem đã, nhìn nó rất giống kẻ xấu xa sao?_ cô nói.

- Phải, dám khoác vai vợ anh chính là kẻ xấu_ anh tức giận nói.

- Ôi sao lại xấu tính như vậy chứ, nó rất đáng thương, nó không có bạn, lại còn bị làm bảo vệ giữ nhà nữa_ cô tỉ tê nói.

- Ai mà tin, cái tên leo mép đấy không có bạn thì cái thằng tự ki căng lè có bạn.

- Ừ thì tại vì nhà nó là chủ nợ, nhà nó chuyên cho vay tiền, nó không có bạn vì sợ cứ gặp nó là đòi tiền chúng.

- Cứ cho là vậy đi thì sao, nó không có bạn thật bất thường. Có khi nó là người xấu không ai chơi cùng.

- Xi...

- Ok, anh công nhận nó không giống người xấu, nhưng cũng quá là ranh ma đi, lại còn có vẻ rất muốn đâm.

- Ha... Vậy mới đáng yêu.

- Nó mà đáng yêu, đáng ghét thì có.

- Anh thật không biết gì cả, như vậy là đáng yêu.

- Không quan tâm_ nói xong anh quay người lật cô nằm lại xuống dưới, tỉ tê nói.

- Nhưng có một thứ anh rất bận tâm.

- Lại giờ trò gì đây_ cô nheo mắt nói.

- Cũng rất dễ ý.

- Cái gì.

- Em.

- À, em sao? Anh đề ý em làm gì, em ngoan lắm nha...!!!

- Em không ngoan, dám gian dối với kẻ khác trước mặt chồng sắp cưới. Nặng hơn là ra ngoài bị mắc mưa, em mà ốm thì phải làm sao đây_ anh lo lắng nói.

- Không sao?

- Bộ quần áo này nó đưa em sao?

- Phải, nó bảo của mẹ nó. Thấy sao nó tốt mà nhỉ?
  - Được mỗi một cái có tích sự_ anh uốn éo nói.
  - Cái gì?_ cô vui vẻ hỏi.
  - Tặng em bộ quần áo rất vừa mắt anh_ anh gian gian khi khi nói.
  - Là sao?_ thấy bộ mặt tráo trở của anh mà cô khề rùng mình.
  - Bí mật_ anh vui vẻ lại cúi xuống cắn phát nữa nhưng lần này là xuống môi hồng của cô, bắt lấy cái lưỡi tinh nghịch của cô trêu đùa, tha đồ phá phách trong khoang miệng xinh xắn.
- Cô bị trêu đùa sắp hết thở nổi mà anh còn chưa buông tha nên cố thoát khỏi tay anh đầu mạnh vào bụng, cố để cho người ta thở không thể.
- Anh là cái đồ không đàng hoàng_ cô nóng mặt cầu anh.
  - Sai, anh rất là đàng hoàng. Mà cho dù thế thật thì anh chỉ không đàng hoàng với em thôi.
  - Ghét...
  - Cảm ơn em, được em ghét chính là vinh dự to lớn của anh.
  - ..._ cạn lời.
  - À, tiểu Du.
  - Đồ đáng ghét..._ cô không thèm trả lời mà chọc anh.
  - Đồ đáng yêu..._ anh thấy cô dỗi liền giỡn theo cô.
  - Đồ xấu xa...
  - Đồ xinh xắn...
  - Đồ leo mép...
  - Đồ miệng ngọt...
  - Đồ hăm...
  - Đồ ngốc...
  - Thôi một quá không chơi nữa_ cô nhắm mắt lại muốn ngủ.
  - Nếu mệt rồi thì chơi trò khác đi, thích lắm_ anh sung sướng nằm lại bên cạnh cô. Để đầu cô gối lên tay mình, vòng tay ôm trọn cô vào lòng, ầm ập và mệt nhọc cũng tan biến. Hương thơm của cô khiến anh rất mê đắm, chỉ muốn nằm như vậy khỏi phải dậy luôn thôi.
  - Trò gì, hôm nay lại còn bày đặt có trò chơi_ cô hưởng ứng cái ôm ầm ập của anh nên cũng vòng tay ôm lấy anh, mặt nhỏ rúc vào khuôn ngực rắn chắc của anh cọ cọ như chú mèo con vậy, chưa tắm táp gì cả nhưng mí mắt đã kêu gọi đi ngủ rồi.
  - Mua 1 tặng 1_ anh khoái trá nói.
  - Là cái trò gì, mua cái gì mà tặng cái gì?_ cô khó hiểu hỏi.
  - Là chơi vật lộn_ anh cười cười mờ ám.
  - Tuy em có võ nhưng vật lộn không phải môn phái em yêu thích. Nhưng mà giờ vật lộn cũng tặng quà sao?
  - Có chứ, quà khủng luôn_ anh cười lớn hơn cả lúc nãy.
  - Cái gì_ cô hứng thú hỏi.
  - Muốn biết sao?
  - Ủ, thú vị thì mới chơi chứ!

- Vật lộn với anh, sản phẩm tặng kèm

một ông chồng, khuyến mại đặc một con nòng nọc nhỏ. Thấy sao? Quà khủng không? _ anh nháy mắt nói, nhìn khuôn mặt đỏ dần của cô thì càng vui vẻ hơn, đáng yêu chết mất...!!!!

Cô sau khi nghe xong liền biết anh hồ mình, vừa tức vừa buồn cười, cái gì mà chồng cái gì mà nòng nọc chứ, thật quá đen tối đi, còn vật lộn. Giờ mới hiểu vật lộn cái gì, thật mất mặt, uống công đọc bao nhiêu truyện ngôn tình mà không nghĩ ra anh hồ mình bằng cụm từ theo nghĩa bóng, vật lộn vật lộn đó...Không phải vật nhau trên sàn đấu đâu... Hức!!!

- Không chơi_ cô chui sâu vào ngực anh hơn ghét bỏ anh nói.

- Chơi đi mà _ anh mặt dày nói.

- Không? _ biết cô xấu hổ mà còn giả bộ ngây thơ, cái đồ xấu xa.

- Con gái nói không là có, nói có là không. Anh hiểu rồi, mình chơi thôi, cố gắng giành giải nha em... _ anh xấu xa nói.

Kéo cô nhìn thẳng vào anh, anh không giỡn nữa, anh thực sự muốn cô mà. Anh là đàn ông trưởng thành, ôm một cô gái trong lòng, lại là cô gái anh yêu vô cùng chỉ nằm trên giường ngủ không, mấy ai chịu được chứ!

Nhưng vì cô là người anh yêu nên anh không muốn tổn thương cô nếu cô chưa cho phép. Dục vọng có lớn đến đâu cũng bị anh ép xuống, vì anh nghĩ đến cô nhiều hơn. Bản thân anh cũng đã nói, sẽ bảo vệ trân trọng cô cho đến ngày cô đón lấy chiếc nhẫn của anh trong lễ cưới. Sẽ để ngày động phòng hoa chúc đúng nghĩa của nó.

Vừa nãy anh biết mình có phản ứng rồi, anh muốn trêu cô thôi, ai biết cô xấu hổ lại còn nói không làm nó mạnh mẽ hơn chứ, anh muốn áp cũng không áp xuống nỗi đây này. Tại cô hết...!!!

Cô nhìn anh đến mơ màng, và cô cũng dần cảm nhận được sự cương cứng của anh nên càng đỏ mặt hơn. Anh sẽ không làm thật đó chứ, cô chưa từng thử nên cô sợ, không phải cô không muốn cho anh, tại cô nhát gan thôi...!!!

- Tường _ cô nhè nhè gọi.

- Anh đau, em giúp anh đi _ anh thô thê nói.

- Ách... _ cô bối rối thật nha.

- Anh không ăn em thật đâu mà sợ, chỉ bảo em giúp nó bình yên lại thôi _ anh phì cười nói.

- Nhưng làm thế nào chứ? _ cô run run nói.

- Vuốt ve nó _ anh thần nhiên nói.

- Ôi, không làm đâu? _ cô lắc nguầy nguậy nói, sao lại bảo cô đi làm cái việc ấy chứ, cô không có làm được đâu, cô cứ thấy nó kinh dị sao sao ấy.

- Hay vật lộn với anh nhé _ anh vui vẻ nói. Nằm vật ra giường, mặt vì dục vọng hây đờ thêm giọng nói khàn khàn rất nam tính.

Tư thế của anh sẵn sàng vì anh biết cô sẽ làm cho bảo bối của anh thoải mái, trừng phạt cô cái tội làm nó ngắc đầu.

- Nhưng em không biết làm đâu?

- Anh dạy em... _ anh nói.

- Nhưng mà... _ cô kì kèo nói.

- Còn phương pháp khác mà...

- Thôi để em học vậy _ cô bắt đầu dĩ khóc thầm trong lòng.

- Tốt, làm theo lời anh.

- ...

- Tháo thắt lưng của anh ra _ anh ra vẻ tận hưởng nói. Không ăn được 10 thì chỉ ít cũng phải 3 phần chứ. Nói không phải phét 6 năm không có cô ở nên gái trai anh còn không phân biệt nổi chứ đừng nói là có dục vọng. Thế mà cứ ôm cô là nó đau nhức không thể chịu nổi. Nó bảo anh là tao nhịn nhiều năm rồi, sao mày cứ mang cô ấy đến hành tao thế. Anh cũng muốn lắm chứ nhưng đâu có dễ, chịu khó tắm bồn nó dần vậy.

Cô nhắm mắt lại, kêu gọi bộ mặt dày siêu cấp và tài năng bẩm sinh đọc H không đỏ mặt của mình tái xuất giang hồ. Sau khi nhuận khí ôn hoà thì mở mắt ra, nghe lời tháo thắt lưng cho anh.

- Ngoan lắm, em muốn trực tiếp hay gián tiếp.
- Là cái gì, lại còn trực tiếp với cả gián tiếp_ cô ngây người hỏi, trong truyện làm gì có cái này chứ.
- Cứ chọn đi_ anh kiên nhẫn nói.
- Trực tiếp đi_ trực tiếp cho nhanh nhì.
- Tốt, trực tiếp vui nhất_ anh sáng khoái nói.
- ..._ sao cô linh cảm không hay cho sự lựa chọn này.

Mặc kệ cô ngu ngơ, anh lấy tay cời từng lúc áo, hết sáu cúc vắt nó xuống giường. Nhìn cô tròn tròn mắt lên lại càng hứng thú, tối nay vui ghê.

Cô vừa trấn tĩnh xong chứng kiến màn nửa Nude của anh bị há hốc mồm, rất đỏ mắt, anh có sáu múi đầy, hằn nào ngực anh cứng như thép vậy, cô chọc chọc mà nó cũng không lún. Ừ nửa trên rất hoàn hảo, bộ dáng của cô tái xuất sắc nữ chính hiệu, không tệ nha...!!!

- Muốn sờ thử không?_ anh dò hỏi.
- Có chứ_ cô hưng phấn nói.
- Nhưng phải có điều kiện_ anh tỉnh ranh nói.
- Lại cái gì nữa thế, sờ có một tí mà cũng có điều kiện là sao?_ cô chu mỏ nói.
- Có qua có lại, em sờ anh, anh cũng phải sờ em_ anh đen tối nói.
- Gì, lỗ vốn_ cô nghe điều kiện thì hoảng, sao anh xấu xa thế.
- Không thì thôi_ anh cứng rắn nói.
- Thôi thì thôi_ cô bừa môi nói. Ta là nữ trung hào kiệt đó nha.
- Cởi quần cho anh_ anh không chấp cô nói.
- Cái gì?_ cô hét toáng lên, cời cời quần sao?
- Thì em chọn trực tiếp còn gì, trực tiếp là sờ trực tiếp còn gì?_ anh vô tội nói.
- Ách..._ cô nào biết ý nghĩa sâu xa của nó chứ.
- Không được nuốt lời_ anh vô sỉ nói.
- Nhưng mà em không muốn trực tiếp nữa đâu?
- Thế gián tiếp nha...!!!
- Được, gián tiếp đi.
- Không hối hận chứ?
- Chắc không?_ cô run run nói.

Anh hài lòng vô cùng.

- Đưa tay em đây?
- Làm gì?
- Gián tiếp mà.

Cô ngoan ngoan đưa tay cho anh.

Anh kéo cô và mình ngồi dậy ngay ngắn. Anh mở khoá quần, cầm lấy tay cô đưa thẳng vào vũ trụ ngầm của mình, giữ chặt tay cô không cho cô động đậy.

Cô bị hoảng sợ, biết cũng đã muộn. Tay tay cô đang trong quần anh, bàn tay cô đang cầm cầm cái thứ nóng bỏng của anh, nó to quá, làm tay cô nóng

bồng lườn. Mặt cô đỏ lừ, tay muốn rút ra nhưng bị anh không chế nên không làm gì được, sự xấu hổ lan tận mang tai, chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè.

- Vuốt ve nó đi _ anh khàn khàn nói. Giọng đục ngầu, lí trí sắp cạn kiệt rồi.

-...

- Nghe lời anh..._ anh đặc sệt nói.

Cô nghe giọng nói của anh thì biết anh khó chịu. Dù rất xấu hổ nhưng cũng tự giác nắm lấy nó, vuốt ve. Dần dần cô mới thấy sự thả lỏng của anh, dần dần cô cũng không xấu hổ nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, sự xấu hổ đó biến thành cơn buồn ngủ, phải, cô buồn ngủ rồi, còn phải xoa nắn nó bao lâu nữa đây, rốt cuộc cái đó của anh yên tĩnh chưa.

Khí huyết lưu thông, tinh thần sảng khoái. Anh thấy cô ngáp thì buồn cười, lấy tay cô ra, bế cô vào nhà tắm. Cô đang mơ màng thì cảm giác có người nhấc bổng lên, mở mắt thấy anh bế mình.

- Xong rồi.

- Ủ, mình đi tắm.

- Anh tắm trước đi em tắm sau_ cô giật mình nói. Tự dưng đi tắm là sao.

- Cùng tắm_ anh vui vẻ nói.

- Ách...

- Ngại gì, em sờ nó rồi. Tính ra là anh lỡ đấy, anh có thấy gì của em đâu mà em vừa thấy bụng anh vừa được sờ của anh_ anh ra vẻ oan khuất nói.

- Cái gì chứ, nhưng em đã nhìn thấy đâu_ cô cãi lại.

- Thế tức là em muốn chơi trực tiếp nữa hả?

- Ách...không?

- Ngại gì, trước sau gì cũng sẽ cho em thấy, giờ đi tắm đã_ anh cười thâm nói.

-...

Anh bế cô vào nhà tắm, pha nước ấm cho cô rồi thả cô xuống bồn, đi ra ngoài.

Cô thấy anh chẳng làm gì, chỉ vào pha hộ cô nước tắm thì thờ hất. Nghịch nghịch nước rồi mới cởi quần áo bước vào bồn, hoà thêm bao nhiêu bọt xà phòng để nghịch. Thích thú la la hát...

Anh ở ngoài buồn cười nghe cô hát, sau lấy quần áo sang phòng bên cạnh tắm. Tha cho cô đấy, không là anh lại vào hát cùng cô đấy?

Tắm xong, hai người lại ôm nhau ngủ, bình bình thường thường như bao ngày khác. Chuyện vừa xảy ra là chuyện gì, ai mà nhớ...!!!

***END CHAP BẢN CẢNH NÓNG...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tươi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Thời gian vận hành nhanh như mong ước của anh, thoát cái liên tới ngày thứ bảy, ngày nghỉ đáng yêu của loài người. Và ngày này cũng là ngày cực đáng yêu của riêng anh. Anh dậy từ sớm, tuy không thể hiện ra ngoài nhưng tâm tình rất phấn khởi, anh mang hết những món quà mình đã mua từ hôm qua ra cốp xe rồi trở lại nhà lay lay cô dậy. Cô đem qua cứ cắm mặt vào một quyển sách đến tận tờ mờ sáng không chịu ngủ, anh rình xem sách gì mà cô coi ghê thế hoá ra lại là truyện tình yêu. Lúc anh bắt cô ngủ cô còn phụng phịu không nghe, giờ thì hay rồi lay mãi không dậy.

- Nếu em không dậy thì anh thay quần áo cho em nhé!

-...

- Thay bộ quần áo thôi xong xuống xe ngủ tiếp_ anh cũng nựng nói.

-...

- Được không?

-...

Anh hết kiên nhẫn rồi, dù sao anh cũng mang danh biến thái vậy thì làm luôn cho đúng nguyên tác vậy. Anh mở tủ quần áo của cô ra, soi đi soi lại lấy ra một bộ quần áo thể thao, bước tới giường. Đúng chuẩn bảo mẫu thay váy ngủ của cô ra mặc quần áo vào, đầu sao cũng chỉ như cô mặc bikini ra biển thôi, anh cũng có thấy gì nhiều hơn đâu.

Cô biết anh thay đồ cho mình, nhưng cũng chẳng thêm quan tâm, người ta buồn ngủ quá trời luôn à, mới 5 giờ sáng đã nhí nhéo gọi rồi, đi đâu mà vội chứ, về nhà cô mất có 1 tiếng chứ mấy.

Hơn nữa của anh cô thấy chán rồi, cho coi tí không lại bảo ta kiệt. Xắc, nói chung chị đây buồn ngủ, muốn bán đi đâu thì bán.

Xong xuôi tắt máy, anh bế cô vẫn ngủ xuống nhà, để cô nằm ngủ ở ghế sau, mắc lấy cái dây buộc lỏng lỏng vừa đủ ra ghế sau để giữ im cô không bị sóc nảy mà ngã xuống gầm. Cầm theo cả cái gối ôm tím tím của cô cho ôm nữa. Thấy cô ngon giấc rồi mới vào ghế khởi động xe đi về quê, quê của cô cũng là quê của người bà anh yêu nhất. Cũng là nơi đầu tiên hai người gặp nhau, quen nhau, nơi đã mang cô đến bên anh mãi mãi, giờ anh trở về nơi đó, nơi sẽ tiếp tục đánh dấu năm tháng lịch sử tốt đẹp của anh, hôm nay anh ra mắt bố mẹ vợ...!!!

Mong là mọi sự suôn sẻ để anh có thể rước cô về làm Lâm phu nhân, làm người vợ danh chính ngôn thuận của Lâm An Tường anh, khả khả...

Trên xe cảnh vật con đường cũ dần dần xuất hiện, ngày ấy ở đây còn vô vàn cánh đồng lúa bây giờ thật khác, toàn nhà cao tầng chọc trời, không khác trung tâm thành phố là bao. Đất nước tiến lên, khu vực ngoại thành này cũng lên thành thị trấn rồi, đời sống con người cũng theo đó mà nâng cấp lên, cứ ngỡ là về quê thì không khí sẽ khác, chỉ là anh quên mất nơi này chính là một phần của thủ đô a.

Đi nhanh nên chưa đầy tiếng anh đã đến nơi rồi. Tuy nhà cửa bây giờ toàn là nhà cao tầng nhưng những con ngõ phố hẻm vẫn thế, nhiều hơn thôi.

Anh lái xe qua con đường to nhất, anh thấp thoáng ngôi cấp 3 ngày xưa ấy của mình, một thoáng hoài niệm chợt nảy ra trong tim, đi dọc theo đường của trường, rẽ trái đã đến nhà của cô rồi, dù mù đường nhưng đề miêu tả nhà của cô thì ai cũng biết, cứ đến trường cấp 3 đi thẳng rẽ trái là tới à.

Dừng xe trước cổng, heo con nhà anh vẫn ngủ say lăm. Mới 6 giờ sáng, cũng sớm không biết ba mẹ vợ dậy chưa nhỉ?

Anh chui ra ghế sau, tháo dây buộc cho cô, đỡ cho ngồi dậy nỏ non.

- Đến nơi rồi, em về nhà rồi.

Cô ngái ngủ tựa lưng vào lồng ngực anh, mấp máy.

- Nhanh thế!

- Ừ, thế chịu tỉnh chưa?

- Rồi_ cho điu điu mắt mờ ra, đúng là đã về đến nhà rồi, mấy tuần rồi không về kể ra cũng nhớ ba mẹ thật.

Anh thấy cô đã tỉnh thì lấy nước đổ vào khăn mặt lau qua mặt cho cô, răng thì tạm thời tì vào nhà để cô đánh sau vậy. Anh moi trong túi cô ra cái lược, chải tóc mượt mà rồi buộc lại gọn gàng cho cô. Chính trang lại quần áo, vuốt phẳng phiu lại, rồi chạy ra cốp lấy đôi dép quai mang vào chân cho cô. Nhìn cô hưởng thụ sự chăm sóc của anh bản thân anh thấy rất thành tựu, mặc dù có vẻ anh sắp biến thành bảo mẫu thay vì chồng cô mất rồi.

Hôn lên chán cô một cái thật kêu, anh hỏi.

- Em yêu, anh hôm nay có đẹp trai không?

Cô vì sự chu đáo của anh nên rất thích, nghe từ em yêu cũng thấy vui vui nên gật đầu chắc nịch.

- Anh lúc nào cũng đẹp trai.

- Thật hả?

- Thật.

- Được, vậy mình vào nhà thôi.

- Nhưng mà không nói gì tự anh vào nhà cùng em thì nó có sao không?_ cô lơ lơ hỏi. Không phải cô ngu đột xuất đâu mà tại vì chưa có nói về nhà lần này sẽ dẫn theo anh nha. Tại anh tự biên tự diễn hết, anh lải nhải mấy ngày liên nếu không ra mắt bố mẹ cô anh sẽ bỏ com tuyệt thực đấy, đe dọa theo

kiều con nít giờ cũng không giờ trò ấy nữa đâu.

- Không sao, em đừng làm anh nhụt chí, anh đang rất tự tin đấy.

Nói xong anh lôi cô vào trong nhà. Ba mẹ Từ đang tập thể dục buổi sáng, thấy con gái về, hơn nữa là gái yêu đang tay trong tay một người đàn ông khác, nói ông bà không giật mình thật là lạ. Mới sáng sớm đã có niềm kinh hi rồi. Mẹ Từ sau phút chốc ngăn người liền cười rạo rờ, con gái dẫn bạn trai về đây mà; ba Từ thì khác, ông đau khổ nhận ra rằng, gái yêu của mình sắp thành của người khác rồi..

- Bố yêu, mẹ yêu, bảo bối của hai người về nè_ cô vui mừng gọi.

- Chào hai bác_ anh cũng từ tốn nói.

Mẹ Từ kéo tay bố Từ tới, miệng lúng la lúng liếng vui vẻ.

- Bảo bối, con về rồi, còn dẫn cả bạn trai về nữa hả?

- Hi... Dạ...!!!_ cô ngại ngừng nói.

- Tốt, vào nhà đã, vào nhà đã_ mẹ Từ sau khi xác định rõ càng mừng hơn.

- Được ạ.

- Xin phép hai bác ạ.

Ba Từ này giờ im lặng ngẫm nghĩ, lúc ngồi xuống ghế vẫn không ngừng suy nghĩ, tính đi tính lại rồi mới thốt ra câu nói.

- Cháu có phải đưa nhỏ tên tiểu Tường tử không?

Nghe ông nhà mình nói vậy, mẹ Từ cũng ngờ ngợ ra, tỉnh mắt phát giác, trí nhớ dần quay về miền xa xăm nào đó.

- Đúng là tiểu Tường đây mà.

- Dạ, hai bác trí nhớ thật tốt, con chính là Lâm An Tường.

- À thế quay đi quay lại vẫn một người à_ mẹ Từ nói thầm, không cần điều tra hay tìm hiểu gia thế rồi. Ông trời thật trớ trêu, bà soạn ra bao nhiêu câu hỏi để hỏi con về trong ngày ra mắt, bao nhiêu thăm từ để bà điều tra cách hành xử, nhân cách và thái độ chân thành với gái yêu nhà bà. Phí công không cơ chứ, đi ra đi vào hoá vẫn người quen.

Ba Từ thì không tiếc mấy cái thứ dớ dẩn mẹ Từ hay nghĩ ra mà chỉ nhìn anh sắc lạnh hơn. Tài sản của cả đời ông dành dụm được chính là cô con gái này, ông yêu nó như thế thì đương nhiên cũng hiểu nó nhất. Nhớ năm ấy con bé từ ác quỷ xóm thành thiên thần làng há chẳng phải vì cậu bạn này sao. Vợ thì thấy con gái nữ tính hơn thì mừng nhưng ông không mừng đâu, ông nhớ bộ dáng dư dứ nắm đầm của con gái lắm luôn ý. Thật khí phách mà.

Nó không nói nhưng ông cũng biết, sao ông lại không nhận ra con gái mình biết yêu chứ, thế mà con gái ông còn chưa kịp sống thử cảm giác hạnh phúc của tình yêu thì thằng nhỏ này liền bỏ đi. Con bé liền đăng kí ở kí túc xá mà không chịu đi xe buýt về nhà mỗi ngày. Nó cứ trước mắt ông cười tươi nhưng quay lưng đi thì lại bộ dáng thần thơ. Mặc kệ hai đứa trẻ có chuyện gì nhưng ông thấy con gái ông buồn là ông giận thẳng rạch kia, may mà nó đi mất không ông đánh cho nó một trận rồi. Ấy thế mà quay đi quay lại đối tượng trước mắt ông vẫn là cái thằng này, sao con gái của ông lại cứ ngu dại thế chứ.

- Con mua chút quà, gửi hai bác_ anh đưa ba bốn túi lớn nhỏ cho hai người.

Chẳng ai thêm cảm, ông bà nhát trí ra đòn phủ đầu với anh. Cho dù sau bao năm con gái họ vẫn chọn anh thì sao, họ vẫn cứ phải cảnh cáo anh trước. Phải làm khó anh cho bở tức rồi mới tính chuyện sau này, gái yêu duy nhất nhà họ Từ nào dễ bắt nạt.

Cô thấy bộ mặt của hai bố mẹ mình thì phì cười, hai ông bà già nhà mình bắt đầu liên minh giờ trò đây mà. Thương anh quá cơ, đã bảo không phải vội về mà lại.

- Không dám nhận_ mẹ Từ liếc liên mắt nói.

Ông Từ thấy vợ yêu mình ra tay thì khoan khoái, đứng dậy lôi con gái ra ngoài chơi.

- Bảo bối theo bố ra ngoài chút việc.

Không biết nhà khác như thế nào nhưng nhà cô là vậy, trừ việc của dòng họ và xưởng làm việc, việc riêng của nhà bố luôn để mẹ làm chủ, bố luôn tin tưởng mẹ vô điều kiện, hay đúng hơn là nhìn họ hay chỉ chèo lái với nhau thế thôi, họ yêu nhau lắm, họ lấy cái nhau làm tiền đề hôn nhân, ba rất chiều mẹ, hồi mới lấy nhau ba chiều mẹ phải đến độ vô pháp vô thiên. Sinh cô mẹ rất vất vả nên ba không để mẹ sinh nữa, chỉ mình cô thôi, thế nên họ không bao giờ gọi cô là tên thật mà gọi bảo bối là thế đấy. Họ cưng chiều cô như thế nên đối tượng của cô phải được họ thực nghiệm rất nhiều, nhưng họ sẽ không làm gì quá đáng đâu, nề mặt người quen đi.

Trong phòng thoát cái chỉ còn lại anh và mẹ Từ. Anh cũng không ngạc nhiên lắm trước thái độ của hai bác vì anh biết chắc họ nhớ tới chuyện mấy năm trước.

- Hai đứa thế nào gặp lại nhau_ mẹ Từ hỏi. Bà sẽ chỉ hỏi vài câu thôi, bà biết rõ hai đứa này mà.

- Thưa bác, lúc mới về nước con không nghĩ tới Du lại là nhân viên công ti cùng mình.

- À...con rất yêu con gái ta sao?

- Vâng.

- Bao lâu rồi?

- Rất lâu rồi...!!!

- Con gái ta cũng yêu thích con từ rất lâu rồi. Chắc con không biết phải không?_ mẹ Từ mỉm cười nói.

- Con biết nhưng ngày ấy con không dám tin_ anh buồn buồn nói.

- Chuyện trước đây giữa hai đứa, Du không hề kể với ta. Và ta cũng không biết đối với con, con gái ta là gì. Nhưng nó đã rất thất vọng và buồn khi con rời đi_ mẹ Từ cười dịu dàng nói.

- Con xin lỗi

- Nếu suy xét chung, con không có lỗi. Nhưng ích kỉ mà nói, ta không thích ai làm con gái ta phải buồn, ai cũng không được.

- Con sẽ không làm cô ấy buồn nữa.

- Chưa nói trước được. Có thể hai đứa thực sự yêu nhau nhưng ai đảm bảo tương lai vẫn như vậy.

- Có thể bác nói đúng nhưng có một điều con dám đảm bảo, chỉ có cô ấy bỏ con con không bao giờ bỏ cô ấy.

- Con nói thế nhưng chưa chắc ta đã tin.

- Con biết. Nhưng đây là đảm bảo con nói với chính mình, chính con nói con nghe.

- Được rồi...

Lần này về là con có tình tiếp cận nó đúng không?

- Dạ.

- Chuẩn quá chứ, nếu con không tiếp cận con bé ta đảm bảo nó không bao giờ đứng cạnh con chứ đừng nói đưa con về nhà hôm nay.

- Cô ấy đôi lúc rất vô tình.

- Ta dạy nó đấy.

-...

- Lần này là muốn rước nó đi sao?_ mẹ Từ không vòng vo nữa mà hỏi thẳng chủ đề.

- Vâng_ anh cũng thẳng thắn nói.

- Quyết tâm rồi?

- Phải, con thực sự thật lòng với cô ấy, con về đây không phải chỉ để chào bác, con về đây để xin bác, xin phép bác cho con được lấy Du làm vợ, con muốn cô ấy là vợ con_ anh rất thành khẩn.

- Ô vậy nếu ta không đồng ý thì sao?_ mẹ Từ từ đầu đến cuối vẫn nghiêm mặt, bà không phản đối, bà tin mắt nhìn người của con gái. Bà cũng hiểu tính cách của đứa nhỏ này, nhưng bà cũng chỉ có một đứa con gái, lão già nhà bà yêu nó thế nào bà cũng yêu nó thế nấy, tuy bà hay giục nó tìm bạn trai nhưng bà cũng là muốn tốt cho nó, nó mạnh mẽ bà biết nhưng bà cũng muốn nó có chỗ dựa vào, bà mong nó cũng hạnh phúc như bà với lão già kia vậy.

- Con sẽ chờ đến ngày bác cho phép.

- Nếu ta mãi cũng không đồng ý thì sao?

- Thì con cứ ở vậy chờ thôi_ anh tự tin nói.

- Haiz... Được rồi. Ta mới không ác như thế. Con nói xem tại sao con lại thích con gái ta.

- Vì cô ấy là cô ấy thôi.

- Sao lại nói nghe mắt húng như vậy.

-...

- Được rồi, ta chỉ cần chính miệng bảo bồi nói nó muốn lấy con ta sẽ đồng ý. Ra sân đi, người phản đối kịch liệt không phải ta đâu? _ mẹ Từ than nói, bà giờ không thích thử thách nữa rồi, 6 năm trước bà từng thử thách nhóc này rồi. Tuy biến cố xảy ra khiến bà bị hụt hẫng một cái nhưng chẳng phải bây giờ chúng nó vẫn gắn với nhau sao, cũng không uổng phí công bà coi trọng thằng nhóc này.

- Dạ_ qua ải mẹ vợ làm anh thở hắt ra, bà rất dễ bằng lòng nhưng còn với

ba vợ chắc không dễ, anh thật hâm mộ cô, có một người cha tuyệt vời như vậy che chở mình.

Mẹ Từ vào bếp nấu bữa sáng để mình anh đi ra ngoài sân. Bà nhìn theo bóng anh tùm tùm cười, ả chồng bà dễ nhất đấy, chỉ cần để ông thấy tin tưởng ông sẽ đồng ý liền.

Cô đang ngồi nhổ tóc trắng cho bố, thấy anh ra thì nháy mắt chúc mừng. Bố Từ thấy anh thì cũng híp mắt cười, ông biết vợ mình sẽ chấp nhận anh mà.

Anh tới gần, khẽ khàng mở lời.

- Bác trai.

- Ngồi đi, có mấy sợi tóc thôi mà con bé cứ bắt ta phải nhổ đi, già rồi có tóc trắng cũng là chuyện bình thường.

- Dạ.

- Bảo bồi thích người này phải không? _ bà Từ quay ra hỏi cô.

Cô bị hỏi trực diện thì hơi ngại, ba cũng thẳng thắn quá đi.

- Dạ.

- Tốt, đi lấy cho ba tờ giấy cái bút.

- Làm gì ạ.

- Con lấy ra đây rồi bố nói.

- Vâng.

Tuy không hiểu giấy bút làm gì nhưng cô cũng phóng nhanh vào nhà lấy đồ.

Ngoài sân bố Từ tiếp tục hỏi chuyện anh.

- Con bé yêu gia đình lắm, nó sẽ luôn cười với mọi người trong nhà dù ngoài kia có ảnh hưởng nó tới đâu.

-...

- Được rồi. Con cũng thích con gái ta chứ?

- Vâng.

- Và rồi...

- Con xin phép bác được lấy Du làm vợ ạ.

- Được_ ba Từ sáng khoái đáp ứng, vợ ông đã đồng ý, ông cũng đồng ý.

- Dạ, con cảm ơn bác_ anh bất ngờ, đơn giản thế này thôi hả, anh hơi sờ sọ nha.

- Không có gì. Nhưng mà lấy con xong con gái ta được gì? _ ba Từ vận vẹo hỏi.

- Được hạnh phúc ạ. Con sẽ khiến cô ấy trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này.

- Không cần vì đại thể chỉ cần cái này là được_ ba Từ ôn tồn hắc ám nói.

- Cái gì thừa bác.

- Hãy vừa là chồng, vừa là bạn, vừa là vệ sĩ, vừa là quản gia của nó. Nó sinh ra đã là công chúa nhỏ, ta mong khi ta trao nó vào tay con nó vẫn là cô công chúa bé bỏng đáng yêu.

- Dạ.

Từ xa hai người đàn ông nhìn theo bóng dáng thanh mảnh đang dần tiến lại gần họ mỉm cười nâng niu. Ông không bán con bé đi, ông là đặt nó vào tay người ông tin tưởng sẽ thay ông bảo vệ nó khi ông tạ thế. Thằng nhóc này tuy không tốt đẹp lắm, trong mắt ông ngoài ông ra không ai hoàn hảo với vợ con ông cả, thằng nhỏ này ông thấy tạm được nên ông mới chấp nhận nó đây. Ai mà chẳng tiếc, con gái ông vừa xinh đẹp, vừa giỏi lại tốt tính nữa chứ, ông nuôi nó lớn đây.

- Bố, giấy bút đây_ cô lắc lắc cho ông thấy rồi ngồi xuống cạnh ông. Tuy cô tò mò muốn biết bố mẹ nói gì với anh nhưng cô sẽ không hỏi, 90% là dặn anh chăm cô cho béo múp múp là được.

- Tốt, giờ bố hỏi, tiểu Tường trả lời. Nếu trả lời đúng thì đánh tích, sai thì X. Hiểu chứ?

- Dạ_ All

- Bắt đầu. Nghiêm cấm con gái gian lận, nghiêm cấm nhắc bài.

- Vâng_ cô le lưỡi nói.

Du thích ăn gì?

- Sườn ạ_ anh không suy nghĩ trả lời.

- Uống gì?

- Nước mía đá vào hè, cà phê sữa vào đông.

- Tốt. Con bé có thói quen gì?

- Đọc tiểu thuyết xuyên đêm và sưu tập đồ lưu niệm.

- Sở thích?

- Tự tập với mấy bạn thân uống rượu. À thích đi hóng hớt chuyện của người khác nữa.

- Ghét.

- Cái gì không vừa mắt cô ấy là liền ghét_ anh mỉm cười đáp.

- Tốt, trả lời đúng hết rồi. Con bé cũng thích ngủ nướng nữa.

- Vâng.

- Thế chuyển nhá, bảo bố đưa giấy bút cho tiểu Tường đi.

- Vâng_ cô vui vẻ vút cho anh, cô ngồi từ nãy toàn viết với im mồm không à.

- Tiểu Tường thích ăn gì hả con?

- Mì tôm_ cô khoái trá nói, hì hì.

-...

- Thế uống gì?

- Sữa tươi ạ_ cô hí hí nói.

-..._ chết lặng toàn tập.

- Sở thích thì sao?

- Xem phim ngôn tình chuyển thể bố ạ.

-...

- Từ Vân Du, em..._ anh giật lấy lên. Cô toàn nói ngược là sao?

Bố Từ thì cười thầm trong bụng. May rồi, thế là tốt rồi. Con gái ta là phải như thế, kể cả chồng cũng không nương tay, chặt chém nó ra, ha ha ha... Vợ cấp cao có nói phải tìm cho gái yêu người chồng chịu đựng tưng tưng xấu của nó, như ông vậy thế mới sống với nhau dài lâu được.

Giữa không khí vui vẻ ngày sớm của nhà Từ lão, nhà lão Thẩm cũng rất nhộn nhịp. Hôm nay Thanh và Chí cũng về chơi nhà. Từ công nhà ba mẹ Từ, Thanh phi âm âm vào.

- Mẹ Từ ơi..._ giọng như cái loa gọi.

- Thanh à con_ mẹ Từ lộ ra từ trong bếp, thấy cái giọng lạnh lạnh của nhỏ mà nũng nịu cười. Ngày gì mà lũ trẻ rù nhau về thế nhỉ?

- Dạ, hôm nay sinh nhật bố con, con sang đây mời bố mẹ sang chung vui_ Thanh thấy mẹ Từ thì chạy lại, ôm choàng bà một cái rồi chạy vào bếp ăn bụng miệng trứng bà vừa ốp.

- Cái con bé này. Thế bố con hay bố chồng con.

- Bố con mẹ ạ, bố chồng con phải cuối năm cơ.

- Được rồi mẹ biết rồi. Hôm nay tiểu Du cũng về đây, ở ngoài vườn đây con. Ra ngoài chơi đi tí nữa vào ăn sáng, thế chồng con đâu?

- Anh Chí ở nhà mẹ ạ, con chạy sang đây đây. Mà cái con nhỏ Du này, về mà không bảo để người ta đi kè xe cho đỡ tốn xăng_ Thanh trả lời xong về sau thì thầm trong miệng.

Xong chạy vèo ra sân.

- Ba Từuuu...

- Thanh à con_ bố Từ thấy Thanh cũng không lạ. Nó vừa vào nhà là mọi người ngoài sân đã nghe thấy hết rồi, giọng nói không phải to bình thường.

- Vâng, ý Tường cậu cũng ở đây à?

- Ủ, tôi chờ Du về_ anh đáp.

- Du, dẫn bò về nhà mà giấu chị em nhà_ Thanh không hình tượng nói xấu cô.

- Cái con vô duyên_ cô lừ lừ nói.

- Từ bé, ba Từ ơi_ Thanh không để ý tới cô mà quay sang ngồi cạnh ông.

- Bảo gì con.

- Bố con hôm nay mừng thọ 50 tuổi, mời bố và mẹ Từ sang chơi, bố có thể dẫn theo bé Du bố ạ_ Thanh tí tòn nói.

- Ha ha ha... Được_ ba Từ nghe vậy cười thực vui vẻ.

- Ai là bé con kia, tôi bằng tuổi cô đấy_ cô phụng phịu nói

- Chưa lấy chồng thì vẫn còn bé, hắc hắc_ nói rồi Thanh nháy nháy mắt với anh.

- Ai bảo ta chưa lấy chồng, sắp rồi_ cô không biết mình bị gai nên gân cổ cãi.

- Thế à_ Thanh cười lớn.

- Hic, cậu trêu ta, ta xử đẹp cậu_ cô biết mình bị trêu nên xông ra bắt lấy Thanh, thế là hai người rượt nhau khắp sân.

Ba Từ lâu lắm không thấy lũ trẻ lại tụ tập vui chơi nên rất vui. Thấy như trẻ ra vài tuổi vậy, hai đứa này là hai đứa con gái cưng của ông đấy.

Anh thì cũng mỉm cười nhìn cô và Thanh, cảm xúc dần trôi về nhiều năm trước, anh cũng ngồi im thế này nhìn cô và các bạn khác chơi đuổi bắt, thỉnh thoảng cô sẽ chạy tới lấy anh làm bia chắn rồi chạy xung quanh anh. Những năm tháng ấy vui biết thế nào...

- Ăn sáng cả nhà ơi_ mẹ Từ mở cửa sổ phòng bếp hét ra ngoài sân.

Nghe có cơm là tất cả mọi người thông dong đi vào, vui vẻ quây quần dù đây chỉ là bữa sáng mà thôi.

Nhờ có Thanh mà không khí càng sôi động hơn, Thanh khách quen nên chuyên môn cướp món ngon của cô, cô bị cướp nhưng luôn được anh đút cho. Ba mẹ Từ thấy có người cưng chiều con gái lại càng mừng thầm.

Bữa ăn đạm bạc thôi nhưng ấm lòng tình thân.

Ăn xong, Thanh cũng cáo từ chạy về, nhỏ còn muốn mời mấy bác hàng xóm vui vẻ nữa.

Trước khi đi nhỏ hỏi cô hay gọi mấy đứa kia nữa cho vui nhưng mà thật buồn cho nhỏ, cô đáp Thư về quê mẹ ăn cỗ rồi, Lam á hoàn cảnh đặc biệt lại đi Nhật với Tả Bích Huyền rồi, hẹn hò hoài à.

Thanh biết vậy nên nhỏ cũng hi cười rồi chạy mất. Mọi chuyện giữa anh và cô suôn sẻ hơn trong tưởng tượng, cô rất vui, một niềm vui lạ.

Không khí hiện tại rất hiền hoà, bố và anh ngồi đánh cờ, ông dạy anh cách chơi cờ tướng đặc biệt chỉ có ở Việt Nam cho anh. Mẹ thì lướt web các trang thông tin báo mạng đọc, cô rất thoải mái gối đầu lên đùi bà nghe nhạc, thỉnh thoảng lại được bà nói vài câu bình luận về bài viết. Bà cũng sẽ góp ý nếu cô nói bài này cô viết. Không khí ở nhà thật tuyệt vời, dễ chịu, thanh thoi và an nhàn, tâm và não bộ đều đồng loạt được nghỉ ngơi.

***

Thanh sau khi ghé nhà mấy bác quen trong xóm thì tí tởn chạy về nhà chồng chơi. Có bố mẹ ruột và bố mẹ chồng là bạn thân kể cũng có cái hay của nó, như hiện tại, cô chạy ra đầu ngõ là nhà mình, chạy về cuối ngõ là gia đình chồng, thuận tiện biết bao, thích thú và dễ chịu vô cùng, thích thì ở nhà mẹ, không thích là chạy về nhà chồng rồi.

- Bố mẹ ơi..._ Thanh từ cổng chạy vào đã lớn tiếng gọi.

Bố mẹ Giản quen thuộc năng đầu nhỏ của mình nên mỉm cười nhẹ nhàng.

- Sao rồi con?_ mẹ Giản nói.

- Con đi mời hết mọi người rồi, giờ con sẽ lấy thân phận con gái của ba Thắm mời bố mẹ chồng đại nhân chiều tối đến ăn mừng thọ đầu 5 của ba Thắm. Bố mẹ có bằng lòng đi không ạ_ Thanh tình nghịch vui đùa với hai ông bà.

- Phải đi chứ, con dâu của ta dễ thương như vậy, lão già Thắm không mời ta cũng đi_ ba Giản vui vẻ nói.

- Hi... Ba mẹ ơi, anh Chí đâu ạ?

- Nó sang nhà lão Từ tìm con hay sao đấy, con đi lâu quá mà_ mẹ Giản trách yêu nói.

- Dạ, con xin lỗi ba mẹ ạ. Bây giờ con đi lấy báo chúc tội với ba, con lấy khung thêu chúc với mẹ nha_ Thanh tình ranh nói.

- Được_ All tổ mắt cười.

Thế là Thanh tí tởn vào phòng bố mẹ lấy đồ ưa thích của hai người đặt cẩn thận vào tay họ rồi lúng liếng mở miệng.

- Ba mẹ, con lại đi tìm anh Chí nhé, con đi một lát rồi về.

- Đi đi..._ ba mẹ Giản không can hắt hắt ra hiệu, vợ chồng nhỏ nên như thế, đánh nhau như sam là tốt.

- Dạ...

Nói rồi Thanh lại một đường chạy qua ra đường lớn phi ầm ầm hướng nhà cô. Cổng không khoá nên nhảy chân sáo vào, đứng trước cửa chính tình ranh chỉ ghé cái đầu nhỏ vào nhìn, cất giọng nhỏ nhẹ.

- Chào cả nhà...

Mẹ Từ và cô nghe tiếng nói thì quay ra cửa, thấy bộ dáng lén lút của nhỏ là ai nấy đều phì cười. Nãy thì oang oang ra, giờ thì như nói thầm trong gió vậy, nói nhỏ là Thanh sắc thái nào có sai.

- Sao nãy thấy về rồi cơ mà_ cô cong cong môi nói.

- Ủ, lại sang không được chắc.

Mẹ Từ cho con hỏi có Giản Minh Chí ở đây không ạ?_ Thanh cười hắc hắc nói.

- Có, đi bẻ ổi với ba Từ và Tường rồi_ cô thay mẹ trả lời cho Thanh.

- Ha... Sắp có ổi ăn rồi? Mẹ Từ có bán không, con mua cho mẹ?_ Thanh bước hẳn vào nhà, bẻ cái ghế con chạy đi ngồi cạnh cô.

- Có mấy cây để ăn thôi, con muốn ăn thì cứ ra vặt, mua bán gì?_ mẹ Từ cười cười nói.

- Mấy cây đậu, mấy cây ổi của mẹ quả nhiều như thế, bán đi mẹ_ cô chõ mồm vào nói.
- Phải á mẹ, con mua rồi đưa cho mỗi người trong đoàn một quả, nếu con ăn thì mẹ không lấy tiền con cũng nhận hết.
- Được rồi, con cứ vật đi, tiền nông tính sau, vật hết đi còn mang hộ mẹ lên trại trẻ tuổi thơ cho mấy đứa nhí ăn. Ở nhà có mỗi ta với lão Từ, già rồi ăn ổi cũng khó khăn lắm, ăn cũng chẳng hết được.
- Được, tớ đi cùng cậu. Lâu rồi con cũng không lên đây chơi, chiều mai con về tiện đường con qua đây thăm bọn trẻ luôn mẹ nha_ cô cười nói.
- Ủ, thế hai đứa đi đi, nhớ chào 'cậu' một tiếng hộ mẹ.
- Dạ...

Từ ngoài vườn, Chí hí hửng bê một rổ ổi vào, ba Từ thông dong đi đầu tiên, anh chậm rãi đi sau cùng, trên môi ai cũng nở nụ cười chân phác.

- Ba Từ..._ Thanh chào hỏi.
- Ủ, lại sang thế con_ Ba Từ hài hước nói.
- A, vợ tìm anh sao?_ Chí toe toét nói.
- Phải, tìm anh để ăn ổi_ Thanh tí tớn chạy lại, khệ nệ dành rổ ổi trên tay Chí. Bê tới bàn chính, lau sạch sẽ một quả đưa cho mẹ Từ, lại lau một quả cho ba Từ, xong chẳng lau cho ai nữa mà lấy tự mình ăn, miệng nhồm nhoàm.
- Tự túc đi các bạn, mình chỉ tự giác với ba mẹ Từ thôi.
- ...
- Em không lau cho anh sao?_ Chí tò vè giận dỗi.
- Cậu cũng không thể lau cho tớ nữa à, người ta từng thương cậu như thế mà_ cô phụng phịu nói.
- Người ta biết hai người thích ăn quả nào đâu mà lau_ Thanh vô tội nói.

Anh thì lấy ủa ương ương, giòn giòn lau đưa cho cô ăn, cô liếc khinh bỉ Thanh rồi cắn ổi ròn rột, thấy ngon nên tặng anh ánh mắt tán thưởng. Chỉ còn lại anh chồng nhỏ, tự túc lấy đại một quả đút vào miệng, không quen tỏ ra hồn dỗi vợ yêu, mãi cô ấy đút cậu quả ổi cô ấy ăn cậu mới thấy mãn nguyện, lại nũng nịu vợ, mặt ngọt chết ruồi.

Thời gian vui vẻ lúc nào cũng trôi nhanh, thoát cái đã đến buổi trưa, cô để mẹ ở ngoài chơi còn mình lôi anh vào bếp nấu bữa trưa. Vốn dĩ vợ chồng kia sẽ ở lại dùng bữa cùng gia đình cô nhưng họ cũng là về quê chơi bố mẹ nên đã dắt tay nhau về nhà rồi.

Anh tựa lưng vào tủ lạnh, thích thú hỏi cô.

- Em định nấu món gì đây?
- Với tài năng của em và anh thì chỉ có thể nấu thịt quay ướp muối, rau luộc, đĩa trứng rán và tổng kết là đĩa hoa quả tráng miệng thôi_ cô xoa cằm nói, ừ mấy món dễ nấu thôi.
- Thế em muốn anh làm gì?_ anh ra vẻ công nhận cô thông minh nhướn mày hỏi.
- Anh ngắt rau cho em đi_ cô ném cô anh hai mớ rau muống, còn mình ướp thịt để quay.
- Ok_ anh rất nghe lời đón lấy hai mớ rau, tỉ mỉ ngắt, bỏ lá vàng, vứt vô rổ, thao tác cực tinh tế và uyển chuyển, vì sự cẩn trọng của anh mà mớ rau mất rất lâu mới ngắt xong. Lại thêm phải rửa sạch nữa, đáng lí món rau luộc phải là thứ nấu nhanh nhất lại thành lâu nhất. Cô rất không hài lòng tặng anh vẻ mặt đá đều.

Anh chẳng tỏ vẻ gì, chậm mà chắc, bộ cô không thấy rau anh ngắt rất sạch sẽ sao, lại còn được rửa từ vàng tay vàng ngọc của anh nữa. Chúng hỏi quá còn gì.

Trong lúc cô với anh đấu mắt là lúc thịt quay trong chảo phản đối kịch liệt. Dầu ăn gặp muối mặn nên nổ tung bùng, cô phải đập vung chảo lại, né cạnh anh, cần thời gian chuẩn thì rón rén lấy đĩa dài mở vung rồi lật. Bộ dạng sợ hãi như mèo nhỏ gặp nước vậy. Anh da dầy thịt béo nên ôm cô vào lòng hưởng thụ, nếu cô bảo lật thịt sẽ vụn tay dài lật thịt. Tiếc là bếp ga nhà vợ mới thay nên lửa rất lớn và xanh, thoát cái đã nấu xong món ưa nổ tung toé rồi. Còn đĩa trứng rán, cái này hay làm rồi nên anh để cô nếm gia vị còn mình nhận nấu, cô ngồi bỏ sắn dưa hấu rồi đút tủ lạnh.

Xong xuôi hai người dọn đồ ăn lên bàn, hợp rơ nhau luôn. Bố mẹ Từ đứng ngoài quan sát thập phần hài lòng, hai đứa này sống chung không tệ.

- Ba mẹ vào ăn cơm_ cô chạy ra phòng khách gọi.

- Ủ_ hai người vui vẻ từng người vào phòng ăn. Đồng loạt nhất tề nhìn hai con mờ ám, hai đứa nẩu ăn mà cũng ôm nhau, bọn ta nhìn thấy hết nhé, tình cảm gớm ha.

Anh tỉnh ranh nhận ra sự bất thường của bố mẹ vợ nhưng không tỏ vẻ gì, tự nhiên đón lấy ánh mắt ấy rất hưởng thụ, như đáp trả, phải đó chúng con rất tình cảm, bố mẹ mau mau định ngày cưới a...

***

Bữa trưa xong, vấn đề nan giải là ông bà không biết để anh ngủ đâu. Ngủ thư phòng, ngủ phòng hát của con gái hay để anh ngủ sô pha đây...

Nên ngủ trưa chứ, như vậy mới khoẻ mạnh, rồi chiều còn sang nhà bác Thắm ăn tiệc sinh nhật.

Anh thì rất tự nhiên nói.

- Con ngủ với Du cũng được.

Ông bà sững sốt, chẳng lẽ hai đứa đã sống chung rồi, chẳng lẽ còn ngủ luôn rồi sao. Rồi hôm nay xin cưới vậy có phải trong bụng con gái đã có cháu ngoại rồi không?

Tự dưng nghe từ cháu ngoại ông bà phấn khích hẳn lên, chắc chắn là thế rồi, vậy hai đứa cứ ngủ chung đi, chúng ta nhất định đi xem ngày tốt nhất cho hai đứa.

- Ha ha ha... Được, có rồi thì còn phân phòng làm gì_ mẹ Từ khoái trá nói.

- Ý..._ cô nghe câu từ của mẹ hơi quái, muốn hỏi lại cho rõ thì anh đã khôn khéo chặn miệng cô lại, quay ra tươi cười nói.

- Vâng, bác gái tinh ý thật. Vậy cháu xin phép.

Ba mẹ Từ nghe công nhận rõ ràng thì lại càng vui vẻ kéo tay nhau về phòng mình, không thèm ngủ trưa như mọi ngày mà gọi điện lên lịch gặp sư thầy.

Thấy thái độ hí hửng của bố mẹ cô thấy sờ sợ, ngần ngại bị anh kéo vào phòng, mặc kệ anh đi thăm quan phòng cô, cô ngần ngại rồi sau đó hiểu ra, chạy tới bóp cổ anh.

- Lâm An Tường, bố mẹ hiểu nhầm em có thai. Anh không nói thì thôi lại còn để họ tưởng thật. Anh muốn chết_ càng nói cô càng dặt mạnh áo anh, tại anh cao quá cô không có với tới để bóp cổ được a.

Anh phì cười nhìn bộ dạng giận dữ của cô. Bố mẹ hiểu lầm càng tốt chứ sao, vừa không phải ngủ một mình, lại còn danh chính ngôn thuận là chồng của cô rồi, biết cô có thai có khi ông bà lại càng nhanh chóng trong việc chọn ngày ý, tự dưng được hỏi anh ngủ mới không làm nhé. Mà anh có nói gì đâu, anh chỉ bảo bác gái tinh ý thôi chứ bộ.

- Không làm thế anh nào được đứng đây với em.

- Anh có thể về nhà bà nội ngủ mà, căn nhà ấy anh có bán đâu chứ_ cô giận dữ nói.

- Anh chỉ về đó khi đón bà nội tới đây gặp mặt bố mẹ vợ thôi. Mới cả anh ngủ cạnh em quen rồi_ anh nũng nịu nói.

- Nhưng bố mẹ em hiểu lầm như vậy, nhờ họ hỏi em mấy tháng em biết nói cái gì, trong này làm gì có cái gì_ cô điên tiết nói.

Anh thập phần hài lòng, kéo cô đẩy ngã xuống giường, ma mị hôn lên đôi môi cô, khẽ khẽ nói vào tai.

- Làm luôn chắc còn kịp.

Cô nghe thì tức điên người, cái đồ xấu xa này, chỉ có không đảng hoàng là giỏi thôi.

- Tại anh, làm gì mà làm, bố mẹ nghe thấy có mà không dám vác mặt về nữa quá_ cô chọc nách anh nói, nhà không có cách âm đâu, bố mẹ nghe thấy có mà cầm đầu xuống đây mà đi ý chứ.

- Ha ha ha... Vợ anh thật đáng yêu, thế về nhà rồi làm nhé!

- Xấu xa..._ bụp vào ngực anh.

- Thế này mới xấu xa nhé_ nói rồi anh cúi xuống, miết tới môi cô, mon man rìa ngoài, đến lúc tăng tốc cuốn lưỡi vào trong xâm chiếm, mạnh mẽ ồn ào cuốn đi mật ngọt trong khoang miệng cô, răng lưỡi va đập, hôn đến kích tình mới dừng lại, vòng tay ôm cô vào lòng, nhưng không có rồi đi vẫn lưu luyến trên môi cô, nhắm mắt liền ngủ. Cũng không có cho cô động dẩy linh tinh, tư thế ám muội đưa hai người vào giấc mơ sâu. Trong mơ cũng tùm tùm cười mà ôm lấy nhau, mơ thấy đôi phương đây mà.

Chap 45: Sinh thọ của bác Thắm

Khoảng 5 giờ thì mọi người lục tục tới nhà họ Thẩm, hôm nay là ngày bác Thẩm tròn 50 tuổi, bác sống được nửa cuộc đời rồi, tháng năm trôi nhanh thật, con người rồi ai cũng sẽ già đi theo những năm tháng ấy thôi.

- Lão Thẩm..._ ba Từ thông dong đi vào, cất tiếng gọi.

- A, lão Từ sang rồi à. Mau mau ra đây uống chè với tôi.

- Được.

- Chị Từ với anh Từ sang rồi đấy, à cả tiểu Du cũng về rồi à con. Mọi người ngồi đi ngồi_ mẹ Thẩm bước tới vỗ tay mẹ Từ kéo ra ghế lớn.

- Con chào mẹ Thẩm_ cô cúi đầu chào.

- Ngoan.

- Chào bác gái_ anh cúi đầu nói.

- Đây là..._ bố mẹ Thẩm nheo nheo mắt nói.

- Lão Thẩm, là bạn trai của tiểu Du nhà tôi đấy. Cũng là bạn học cũ của tụi nhỏ, anh còn nhớ thằng nhóc học ngang ngựa lớp trưởng nhỏ nhà không? Thằng nhỏ đấy_ ba Từ vui vẻ nói.

- À, là thằng nhỏ ấy sao?_ ba Thẩm nhớ ra mừng nói.

- Chà, càng lớn càng đẹp trai đó nha_ mẹ Thẩm tấm tắc khen ngợi.

- Cảm ơn bác_ anh mỉm cười nói. Dù phong cách sống ở nơi quê thay đổi thì cách sống của người dân ở quê vẫn rất chân chất, thật thà và giản dị. Khác với thành phố cạnh tranh khốc liệt ở đây hàng xóm với nhau sống hoà thuận, giàu tình cảm quý mến nhau.

- Rồi rồi, mau ngồi đi cháu, bạn trai bạn gái gì cũng được, đều quen biết nhau cả. Bạn của con bác cũng là con bác, cứ tự nhiên nha_ mẹ Thẩm hiền từ nói.

- Vâng.

- Vợ chồng Thanh ở trên lầu đấy, hay hai con lên đấy chơi với nó_ ba Thẩm thấy hai đứa ngồi với ông bà già có khi chán nên bảo anh và cô đi chơi.

- Không sao, con ngồi đây chơi một lát_ cô duyên dáng nói.

- Được. Hai đứa nó, bác đã bảo không cần phải bày vẽ, ăn bữa cơm gia đình thôi mà chúng nó cứ nhất quyết tổ chức. Bác mới 50 chứ đã 80 đâu mà mừng thọ_ ba Thẩm cản nhắc nhưng trong giọng nói lại là sự ầm áp vô cùng vì đứa con của ông.

- Bác này, đã là sinh nhật thì phải tổ chức, như vậy tuổi mới lại càng khoẻ mạnh_ cô nói.

- Phải phải, các con nói đúng_ mẹ Thẩm típ mắt nói.

- Thế lão Giản đâu?_ ba Từ hỏi.

- Ông không nhắc thì thôi nhắc là tôi bực. Lão Giản biết sinh thần tôi nên đã chạy tới hầm rượu, đào rượu rồi, giờ chưa thấy về nữa...!!!

- Ha chắc Bác ấy lấy cớ để được uống rượu đấy, bị gan nên thím Giản có cho uống đâu_ mẹ Từ vui vẻ nói.

- Phải đó, suốt ngày bị bà ấy chửi mà vẫn không chừa_ mẹ Thẩm buồn cười nói.

- Tới rồi đây_ từ cổng, giọng ba Giản đặc biệt to, nể nhần trên khoé mắt vì cười cũng đậm đà, cái bụng bí của ông cũng như híp mắt lại, thần thái như ông thọ tỉnh vậy.

- Bác Giản..._ anh và cô chào hỏi.

- Ha, Tường với Du há con, lâu lắm không gặp hai đứa, lớn nhanh như thổi vậy_ giọng ba Giản khanh khách nói.

- Dạ, bác cũng càng ngày càng trẻ đó ạ, bác gái đâu bác_ cô lễ phép nói.

- À, bà ấy tới sau, bận gì ý bác cũng quên hỏi rồi.

- Vậy ạ, bác vào đi, bố mẹ cháu cũng vừa tới rồi ạ.

- Được.

Hội bạn bè gặp nhau, mấy ông bà được dịp trò chuyện vui vẻ. Cô và anh cũng xin phép lên tầng chơi, nói là sinh nhật nhưng cũng là cái cớ để mọi người tè tẹ, vui vẻ uống vài ly trải qua ngày nghỉ chung của mọi người.

Trên gác, mấy người trẻ tui cô chơi bài chéo cánh, vợ chồng Chí một đội, anh và cô một đội. Mấy ván đầu anh và cô toàn cô, mất mấy trăm đưa cho hai vợ chồng nhà nó. Sau vận đỏ kéo đến, gỡ được hết, trận bài chính thức mở màn.

- Q_ cô ra bài.

- K_ Chí tới.

- 2, he he..._ Thanh khoái chí chặn tất.

- Từ 10_ anh phe phẩy bốn lá lá trong sự đau khổ của vợ chồng kia và niềm hân hoan vô độ của cô. Lại thắng rồi, anh làm thế nào toàn bốc được tứ thế nhĩ...!!!

- Không chơi nữa, các cậu ăn gian_ Thanh vút bài, trề môi ăn vạ.

- Chơi thua lại còn ăn vạ, chị đâm cho cứng phát giò_ cô phì cười trêu ghẹo.

- Không được đâm vợ yêu của ta_ Chí kéo Thanh vào lòng, trừng mắt nhìn cô.

Cô bị hành động đáng ghét của họ chọc ngứa mắt, hung dữ nói.

- Ta phi..

- Đứng em, không nên mất hình tượng vì hai kẻ tiểu nhân này_ anh vuốt vuốt tóc cô nói.

- Lâm An Tường, cậu dám sỉ nhục vợ chồng tôi_ Thanh giận dữ chỉ trỏ.

- Tôi nói thế sao?_ anh vô tội nói.

-..._ đồ đê tiện.

- Mấy giờ rồi_ cô hỏi.

- Ôi, 7 giờ rồi. Mau xuống ăn cơm kẻo mẹ gọi_ Thanh chợt nhớ ra thốt lên.

- Ủ.

Thế là mấy người kéo nhau xuống, đúng lúc bàn ăn mọi người cũng ngồi gần hết, mấy kẻ tới muộn hề hề cười, đã ăn chực lại không làm gì, còn lớn thế này nữa, ngại ghê.

- Mẹ đang định gọi mấy đứa, mau ăn cơm thôi, xong lại chơi_ mẹ Thẩm dịu dàng nói.

- Dạ_ All

Tất cả mọi người quây quần trong cái bàn ăn lớn, gia chủ ngồi đầu tiên, sau là các ba ngồi, họ ngồi để còn hỏi xuân nhớ tuổi trẻ, uống vài li với nhau. Bọn cô ngồi cuối cùng, lễ phép mời tất cả người lớn rồi mới bắt đầu dùng bữa. Anh và Chí cũng phải uống vài li, cô cũng muốn uống nữa mà mọi người không cho nên chỉ uống nước ngọt thôi.

Ăn xong, để các cha các mẹ ngồi ăn trái cây tráng miệng cô và Thanh nhận rửa bát.

- Du, Tường tỏ tình cậu chưa mà đã ra mắt rồi, hai người nhanh chóng ghê cơ.

- Rồi, không nhanh đâu, ngày nào anh ấy cũng lải nhải, mình cũng đành thuận theo thôi.

- A, vậy như nào, lằng mạn không?

- Có lằng mạn lắm_ cô tỉnh nghịch nói.

- Oa, kể đi, người ta hóng_ Thanh chớp mắt tò mò.

- Muốn nghe sao?_ cô nháy mắt nói.

- Muốn_ Thanh chớp mắt lấp lánh.

- Ủ, hôm ấy là vào một ngày đẹp trời, mây trắng trời xanh, chim hót líu lo, trong con xe siêu cấp đẹp của Tường...

- Sao nữa_ Thanh chăm chú nghe.
- Anh ấy nói ' Nếu anh tỏ tình em có đồng ý không? ', tớ nói ' Có '.
- Rồi sao nữa?
- Thì hết, cuối tuần về gặp mặt bố mẹ thôi_ cô hồn nhiên nói.
- ..._ Thế mà lằng mằng cái gì lằng xẹt thì có.

Nhìn mặt ngu của Thanh mà cô nhếch mép cười, lằng mằng thế còn gì, chưa nói làm thế trên trái đất này luôn còn gì. Xắc.

- Sao cậu có thể dễ dàng như thế chứ. Tại sao tên đó lại có thể dễ dàng mang cậu vào tròng như thế cơ chứ, ngày xưa cậu đã nói tớ ghê thế nào, bắt Chí nhà tớ khổ thế nào, thế thốt sao mới cho lấy tớ chứ. Không biết đâu, bắt đền..._ Thanh mè nheo nói.
- Thế cậu muốn tôi phải khổ như nào_ từ ngoài cửa bếp, anh tựa vào cửa, ý cười nhàn nhạt.

Bạn Thanh hơi bị chột dạ nhưng vẫn cứng miệng.

- Thì... thì phải nghe tôi nói nguyên tắc hôn nhân_ Thanh nhái lại lời cô mấy năm trước cô nó với Chí.
- Được, tôi nghe đây cậu nói đi_ anh sáng khoái nói.
- Cậu không được ăn cắp bản quyền tớ đâu_ cô bữu môi khinh bỉ bạn hiền.
- Ai thèm chứ, chờ đấy, tớ về biên soạn, rảnh liền tới đọc cho các cậu nghe_ Thanh lí sự cãi cùn.
- Hào, tôi chờ_ anh sáng khoái đáp ứng.
- Ngoan_ Thanh phồng mũi khen.
- ..._ thuờ nào rồi nói ngoan.
- Tôi mới không cần từ ngoan của cậu. Đi ra với chồng cậu đi, tôi rửa hộ nốt cho_ anh liếc mắt nói.
- Gì, cậu rửa bát á_ Thanh chó mắt ngạc nhiên.
- Sao, lạ à_ anh nhướn mày.
- Ủ, công tử vàng họ Lâm rửa bát, kinh chết_ Thanh hướng kiểu mỉa mai.
- Kinh chết cậu đi_ anh khinh bỉ nói.
- Ghê gớm_ Thanh bữu môi rồi rửa tay chuồn ra ngoài, không quên chê trách anh một lời.
- ...

Cô thì cười nứt ruột, anh bị nói là khó tính đã đành, còn mang tội ghê gớm, he he như bà thím vậy. Liên tưởng tới bộ dạng thanh cao, lãnh ngạo, đầy quyền uy của anh ở công ti với bộ dạng tức đỏ mặt hiện tại thật mắc cười. Thật quá mất hình tượng đi.

- Em lại còn cười_ anh lườm cô.

Nhưng cũng chẳng nói thêm gì, tháo bao tay của cô ra, rửa cho sạch sẽ rồi lau khô cẩn thận.

- Em rửa chưa xong_ cô khó hiểu nói.
- Anh làm nốt_ anh dịu dàng nói.
- Thôi, để em_ cô long lanh nói.
- Ngoan...

-...

Thấy cô im lặng, anh mỉm cười hài lòng.

- Ôm anh_ anh ra lệnh.

- Ý, anh nói rửa bát mà_ cô khó hiểu nói.

- Nhưng anh cũng muốn ôm em_ anh lí sự.

Cô mỉm cười vui vẻ, vòng tay ôm lấy anh, áp mặt vào lồng ngực rắn chắc hít hà hương thơm nam tính của anh.

Anh rất hài lòng và thoả mãn vô cùng, để cô trong ngực còn mình đeo bao tay rửa bát. Trong không gian nhỏ của bếp, ánh trăng bên ngoài hắt vào cửa sổ lên bóng hình của họ, yên bình, ngọt ngào, nhiều tư vị lắng đọng, sâu tận đáy tim.

Mẹ Từ đi vệ sinh ngang qua thấy con gái rất được chiều chuộng và nâng niu thì cũng mừng. Con rể của bà là phải như vậy, con gái yêu, mắt nhìn người được lắm.

Bà cũng khéo ngăn không cho ai ngang qua đó, để không gian riêng tư cho con gái và con rể của bà tận hưởng ngọt ngào. Con gái cuối cùng cũng hạnh phúc rồi, mong rằng từ nay về sau sẽ mãi như vậy.

- Từ Vân Du, em nghe cái này bao giờ chưa?

- Cái gì?

- Nghe kĩ nhé...!!!

- Ừm

- Anh yêu em

- Cái gì cơ?_ cô bun miệng cười tủm tỉm

- Anh yêu tiểu Du_ anh mỉm cười nhắc lại.

- Đúng là chưa nghe...

Bất quá, người ta thích_ cô cọ cọ mặt vào ngực anh sung sướng.

- Anh yêu em_ anh nói nhiều thành nghiện, cứ nói cứ nói đến nỗi trái tim ngọt đến ngấy vẫn không thôi.

-...

-...

- Em cũng yêu anh_ cô thẹn thùng lí nhí.

Giọng cô rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe thấy, khoe môi không thể khép lại được, nếu không phải đang rửa bát anh đã đề cô ra hôn rồi, sao lại đáng yêu như thế chứ.

Anh không biết con người ta khao khát nhất thứ gì, cũng không biết cái gì mới khiến người ta thoả mãn, nhưng anh biết mình muốn gì, vẫn luôn biết...đó chính là có được tình yêu của cô ấy, của tiểu Du, tiểu Du của An Tường.

***

Ánh trăng bàng bạc kia cũng sẽ se duyên cho tất cả các cặp tình nhân trên trái đất này, chỉ cần họ yêu nhau thật lòng thật dạ mà thôi. Tình yêu rất to lớn nhưng nó cũng rất nhỏ bé, tưởng như xa vời vợi nhưng lại rất dễ gần gũi, đâu cần hẹn thề gì, hãy lãng lãng cảm nhận, lãng lãng mà cảm nhận...!!!

Chim bay xa cũng trở về với tổ

Người chân thành sẽ trở lại bên nhau

~~~~~ trích dẫn~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đêm đó mọi người ca hát tung bừng rồi mới ai về nhà nấy nghỉ ngơi. Niềm vui cùng kỉ niệm chong qua nhưng lại khắc thật sâu vào trái tim những con người ấy, đem nó chuyển giữ cất vào giấc mơ êm đêm.

Sáng, ngày tiếp theo trong tuần, ngày chủ nhật vui vẻ, đầy tươi trẻ và thơm tho.

Anh rời giường sớm như mọi ngày xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho cô, hôm nay địa điểm đặc biệt, dành cho cả ba mẹ vợ nữa.

Nấu một ít cháo thịt, tráng 4 quả trứng, rót 3 ly sữa tươi, vẫn giống như mọi ngày thôi, dầu sao anh cũng chỉ biết làm thế này thôi.

Xong xuôi, anh trở lại lay cô dậy. Đêm qua ngủ khuya nên giờ cô lại lười rồi. Hết cách, anh lại phải bế cô vào nhà tắm, yêu cầu cô há mồm để mình đánh răng, rửa mặt rồi mới công cô xuống bàn ăn, thế mà cô vẫn còn ngái ngủ đấy, thật lười mà.

Bố mẹ Từ đi tập thể dục về, thấy trên bàn đã có đồ ăn, lại thấy con gái vẫn nhắm mắt ngủ, ông bà liền tia laser về anh, mẹ anh đại diện hỏi.

- Con nấu hà?

- Vâng_ anh thấy có gì kì lạ đâu nên trả lời.

- Sao không đợi bác về rồi bác nấu, con thật là..._ mẹ Từ trách cứ nhưng trong lòng lại càng nhận định cậu con rể này, ôi sao thằng bé này càng lớn càng ngoan thế nhỉ!!!

- Cũng không có gì, con cũng quen rồi, ở nhà con đảm nhiệm bữa sáng mà_ anh mỉm cười.

- Thế trưa tối bảo bồi nấu đúng không?_ bà Từ rửa tay bước ra ngồi xuống bàn, đẩy ly sữa tới trước mặt con gái vẫn đang mơ màng.

Từ trong con mơ cô liền thoáng nói.

- Không, đi ăn quán xong về.

-...

- Bảo bồi phải nấu ăn chứ_ mẹ Từ ngồi xuống cạnh ba, cũng đẩy ly sữa về phía con gái.

Anh nhìn thấy hành động của hai ông bà thì thắc mắc, cô cũng có rồi mà, họ đẩy cho cô như vậy, họ không uống sao. Mẹ Từ thấy nét mặt anh thì cười nhẹ nhàng nói.

- Ta và ông ấy có uống sữa, nhưng nếu có bảo bồi thì sẽ đưa cho nó uống hết. Con biết tại sao không?

Anh lắc đầu, nói không.

Mẹ Từ biết chắc anh không biết nên nói luôn.

- Vì chúng ta muốn cho bảo bồi thứ ngon nhất.

- Tại sao lại vậy ạ.

- Con nghĩ con bé thích uống cả phê nhất phải không?_ mẹ nói.

- Vâng.

- Không đâu, con bé thích uống sữa nhất. Mỗi bữa sáng nó không ăn sáng nhưng sẽ uống ba ly sữa, từ bé đã vậy rồi.

- Nhưng con thấy cô ấy uống sữa rất ít_ anh không thấy thế.

- Phải, con bé nói, nó sẽ uống ba ly sữa mỗi ngày khi nó thấy nó đã thực hạnh phúc. Từ hôm qua khi thấy sự xuất hiện của con ta đã biết, con gái ta đã có được hạnh phúc rồi.

- Vậy cả phê là thứ cô ấy ghét sao?

- Ta không biết, nhưng ta biết con sẽ tự hiểu. Nhớ nhé, đây cũng là một sở thích để hiểu tâm lí con bé.

Mỗi sáng, con rót ba ly sữa mà con bé uống hết thì là tâm trạng nó tốt, nếu nó chỉ uống một ly, thì trong lòng con bé đang có tâm sự_ mẹ Từ khôn khéo nói nhỏ vào tai anh, mẹ sẽ chỉ anh nhiều thứ, hiểu con bé càng nhiều, trái tim con bé càng hướng về anh, sẽ chỉ hướng về anh mà thôi.

- Cảm ơn mẹ_ anh mỉm cười rạng rỡ.

- Không có gì ăn thôi. Con gái, mở mắt ăn sáng nào_ mẹ Từ dịu dàng chọc chọc vào má cô gái nhỏ đang nằm gục trên bàn ăn.

Cô bị chọc chọc khó chịu nên bực bội nâng mí mắt, miệng ề ề lẩm bẩm.

- Ăn sáng ăn sáng...

- ha ha ha _ All đều vì hành động trẻ con của cô mà cười vui vẻ. Người vui nhất hẳn là bố mẹ Từ vì lâu rồi họ không thấy con gái ngủ nướng trên bàn ăn, bé con sẽ ngủ mê mệt nếu nó không có gì phiền lòng, sẽ hoạt bát đáng yêu nếu như con bé đã tìm thấy mình của nhiều năm về trước, sẽ dám khóc trước mặt họ a...

Cô dụi mắt, thấy trên bàn có ba ly sữa, chẳng nghĩ ngợi gì liền vãi ba hóp uống sạch, sau đó đẩy cháo và trứng cho bố mẹ, nhảy chân sáo ra ghế xem hoạt hình. Bố mẹ cũng ăn rất nhanh, nghe tiếng động cô liền chạy vào, hùng hổ thay tất cả dọn dẹp rửa bát, miệng cũng ngâm nga hát, cũng không để ý tới mình đã khác lạ thế nào, thay đổi ra sao.

Ăn sáng xong, anh và cô đi dạo quanh làng xóm, ghé vào trường cấp ba cũ của họ. Nắm tay nhau dạo quanh sân trường, ngồi lên cái ghế đá họ thường ngồi, âm thầm nhắc lại những mẫu chuyện vui đã qua.

- Tường, còn nhớ ở đằng kia anh đã làm gì không? _ cô chỉ chỉ ra phía cầu thang hỏi anh.

- Nhớ, là lần đầu tiên em chủ động ôm anh _ anh tỉnh nghịch nói.

- Nào có, rõ ràng là anh không chú ý đường đi va vào mấy đứa khác, chúng tường em nên huých lại mới khiến em ngã vào anh chứ bộ.

- Rõ là em đã thích anh nên mới nhân cơ hội để ôm anh.

- Mới không thèm.

- Thế ngay tại đây em đã làm gì anh.

- Em làm gì chứ _ cô bĩu môi nói.

- Lại chối, em đã xé nát cuốn ' 1001 cách sống đẹp ' của anh nữa, thế cũng thôi đi em còn bóp cổ anh, nói gì nhỉ, cái tội suốt ngày đọc sách.

- Thì đúng chứ bộ, em rủ anh đi chơi, anh lại mang theo sách đó ngồi ì đấy, em nói thế nào cũng không chịu rời mắt.

- Anh sao dám rời mắt, em lôi anh đi đào trộm cây hoa Quỳnh hiệu trưởng thích nhất, anh mà làm theo em nhờ bị phát hiện rồi phạt thì sao, em bị phạt anh còn chép bài cho em, ngộ nhờ anh bị phạt vậy là cả hai cùng mất bài rồi. Em có chép bài bao giờ đâu...

- Anh đúng là nhát gan _ Cô phì phì ghét bỏ.

- Phải anh nhát gan, anh nhát gan mà lại nhận hết tội làm hỏng đồ thí nghiệm hoá giúp em nhỉ? _ anh không vừa đáp lại.

- Ờ thì anh không nhát gan. Nhưng anh có công nhận anh đều không?

Lần đó thầy giao 10 bài tập thể mà anh chép cho em có 6 bài, hại em chép phạt nhừ tay _ cô chọc chọc kẻ tội.

- 10 bài ấy anh đọc qua, chỉ có 6 bài đó em có thể tự làm, nghĩ là mai em đi học sớm sẽ ngồi giảng cho em. Thế mà em muộn 10 phút mới vào, không bị thầy ghi sổ là tốt rồi, em còn dám trách anh a... _ anh tức giận rồi nha.

- Đây là tại anh không báo em đi sớm sớm chút chứ bộ _ cô phụng phịu đáng thương.

- Ra lại là tội của anh. Không nhắc chuyện học hành nữa, tội chuyện em phá anh đi. Ở đằng kia, kia là nhà vệ sinh nữ mà em dám lôi anh vào, em lôi anh vào đó mà có biết mặt anh sắp cháy vì xấu hổ không?

- Lâu, em chỉ muốn anh biết cơ cấu nhà vệ sinh của bọn em thôi mà _ cô lém lỉnh nói.

- Ai thèm biết chứ. Lại nói, em còn bắt anh lên thư viện chờ em cùng học bài, anh làm thế thật thế mà em nỡ trốn đi xem phim với Thanh, bỏ bom anh không thương tiếc.

- Thì người ta quên chứ bộ _ cô nũng nịu lấp liếm.

- Ui _ anh phì cười nheo mắt cô, ngày ấy không một ngày nào là cô không mang anh đi gây chuyện, anh nhận được quả thật ngang ngửa với người tu tiên đắc đạo.

- Ui da, đau _ cô bị anh bóp mũi thì

phấn nộ, trừng mắt nhìn anh.

- Cho chừa nhé...!!!

-..._dỗi, không thèm chơi với anh nữa.

- Chút... Thương nè_ anh không nhịn được thom chọt vào gò má phụng phịu của cô. Cô nghịch ngợm nhưng rất hay giờ trò, giận dỗi vô cớ khiến người ta bó tay toàn tập không làm gì được cô luôn. Tí như giờ, cô dỗi nhưng mà lại rất khiến người ta thương cảm, thấy xót lắm luôn.

Cô mỉm cười ngửa tay lại nheo vào má anh, huê nhé...!!!

Nhìn dáng vẻ thích chí của cô anh thật muốn phì cười. Cô nghịch ngợm vậy đấy, nhưng mà anh thích mới chết chứ. Thích cô lắm luôn, cho dù cô phá sập cả trời anh cũng chống một góc lên để cô phá tiếp...

-...

-...

- Tường, em luôn gây chuyện như vậy sao anh còn thích em_ cô đột nhiên hỏi anh, cô chỉ thấy lạ thôi, cô nghịch ngợm như vậy, anh lại trầm lắng như vậy, sao lại thích cô nhỉ?

Anh nhìn vào ánh mắt mộng lung của cô thì tim đập thình thịch, đánh nhanh như trống vậy. Sự ngỡ ngàng của cô làm cô đẹp theo một vẻ rất trong sáng và thanh thuần, tìm anh lạc nhịp bất ngờ anh cũng không kịp ngăn cản nữa. Cô hỏi anh vì sao thích cô rồi kia, vì sao ư, vì mọi thứ thôi...

- Vì em rất ồn ào, chưa ai ồn ào với anh như vậy, rồi một ngày mà không có em bên cạnh lái nhái, tim sẽ lạnh, mắt sẽ mờ, khó chịu như bị cướp đi đồ chơi vậy.

- Thật sao?_ cô nhẹ mỉm cười vui vẻ nói.

- Ừm, anh thích em vì em là em thôi. Em nghịch ngợm cũng là em, em láu cá không nghe lời cũng là em. Em là em, không ai khác, anh cũng chỉ yêu em, không ai khác_ anh cung nựng cô nói. Anh không hề nói những từ sến súa, đây là những lời từ tận đáy tim anh.

- Anh thật tốt. Nhưng mà em lại không biết tất cả như anh đâu. Em không biết tại sao mình lại thích anh. Em chỉ biết lúc anh nhìn em khó chịu nhưng bó tay thì em rất thích.

Em thích khám phá cảm xúc của anh, mặc kệ là vui buồn hờn giận như thế nào cũng được, đừng mang bộ mặt ta không phải người phạm là được rồi_ cô tí tê nói. Cô không thể tìm ra nguyên nhân mình thích anh nhưng cô biết mình đã thích anh từ những giây phút như thế.

Chẳng hay khi thật sự khám phá một thứ gì đó lạ lắm, với mọi người nó không là gì nhưng mình thì nó như bảo vật vậy, mình cứ tò mò tò mò chờ đợi rồi bỗng một ngày nào đó phát hiện ra, bên trong nó xấu xí hay đẹp để thì mình cũng thích nó mất rồi.

- Ngốc, thích ai yêu ai đâu cần lí do. Anh không biết thì ra em để ý anh như vậy đấy.

- Em chỉ tò mò thôi, đúng rồi chắc chắn đó là bẫy của anh, biết em khác người nên anh cũng khác người chọc sự chú ý của em.

- Ý tưởng rất hay, nhưng cứ cho là anh bẫy em thật thì em chẳng phải cũng sa bẫy rồi sao?

- Anh lại định bảo anh có mị lực hơn người chứ gì_ cô liếc liếc đánh giá.

- Thế không phải thế chắc_ anh tự cao lên tiếng.

- Uy, chỉ tại em thấy bộ mặt ' không phải người phạm ' của anh đáng chú ý thôi.

- Sao lại không phải người phạm_ anh vui vẻ hỏi. Lô gic của cô luôn làm anh bất ngờ đến vui vẻ.

- Bởi vì anh rất lạ, anh không phải thuộc dạng lạnh lùng khó gần, không phải tự ki cô lập, cũng không hề ngây thơ hoạt bát, anh giống như tiên nhân vậy, hờ hững nhìn mọi thứ, không tham gia không tâm sự, lẳng lặng đứng nhìn, rất lãnh đạm... Nhưng sự lãnh đạm ấy không qua được mắt em, em biết chân chính anh là người nhiệt tình như lửa và rất thích kết giao tâm sự bạn bè...

- Cảm ơn em..._ anh nhìn cô ảm áp.

- Vì gì chứ?_ cô ngạc nhiên.

Vì làm thức dậy anh. Thì ra phải cảm ơn khuôn mặt ấy của mình mới đem cô vào lòng. Anh không biết, cuộc sống của anh có quá nhiều biến cố, chính vì vậy anh sợ tiếp xúc mà quen biết mọi người, anh rất cô độc, vì sự cô độc đáng sợ ấy đã chôn hết đi những cảm xúc của anh, cảm ơn em vì tất cả, vì đã đào nó từ sâu thẳm trong nội tâm của anh._ anh nhỏ giọng nói thầm.

- Tất cả.

- Xi anh nói em ngốc, anh mới ngốc ý, em nào có vĩ đại đến độ cái gì anh cũng cảm ơn em_ cô thì thảo nói.

- Ừ nhỉ?_ anh vuốt cằm nói. Cô nào biết trong anh cô còn to lớn hơn cả cái chết cùng cát bụi chứ, vĩ đại có là gì.

- Cái đồ..._ cô bị chọc chết mất, đang tung từng cảm giác lâng lâng vì sự to lớn của mình.

- Gì.._ anh thích thú nói.

- Đáng ghét_ cô phồng má nói, ra vẻ người ta đang giận đấy.

- Ủm..._ anh tận hưởng vẻ mặt muôn hình vạn trạng của cô, nó biến hoá đặc sắc đến nỗi anh không kịp chớp mắt luôn. Kéo cô ngồi lên đùi mình, hai cánh tay to lớn ôm chặt lấy cô, như còng ghim giữ mãi không bao giờ buông. Cảm ơn em vì tất cả, cảm ơn em đã quấy nhiễu cuộc sống của tôi để tôi biết tôi sống thật ý nghĩa, cảm ơn em đã dạy tôi biết yêu là gì, nếu không có em, có lẽ tôi sẽ cứ thờ ơ như vậy sống đến hết quãng đường đời dài lê thê chán ngấy này mất, tiểu Du tất cả là vì có em.

Cô cũng ôm chặt lấy anh, cô nghe thấy tiếng trái tim anh và cô hoà chung nhịp đập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nghe như tiếng trống hạnh phúc đang reo hò trong cơ thể vậy...

Cô còn nhớ rất rõ, tất cả tất cả kỉ niệm giữa hai người, kỉ niệm mang cho cô người đàn ông cô yêu nhất cuộc đời này.

Giây phút này, không gì cản trở họ nữa. Tất cả mọi thứ hiển hiện đều tốt đẹp như cái ôm này, cái ôm của tình yêu nồng nhiệt, cái ôm của tất cả tin tưởng tương lai, cái ôm của hi vọng sống hạnh phúc viên mãn.

Tình yêu là thứ gì đó thật đẹp và kì diệu. Nó mang trong mình luồng sức mạnh to lớn, nó sẽ dồn hết sức mạnh đó cho những ai biết trân trọng nó, hãy dùng tình yêu thương để sống.

Họ ở lại trường không lâu rồi nắm tay về nhà, vui vui về về bên bố mẹ một lúc rồi lái xe tới trại trẻ mồ côi với ba túi ổi to bự. Viện trưởng là bác của cô cũng là anh họ của bố, sở dĩ mẹ toàn gọi là ' cậu ' vì bác học cùng lớp với mẹ từ bé đến lớn, mẹ lười gọi bác là anh luôn, bác cũng không câu nệ tiểu tiết nên họ vẫn gọi nhau như bạn bè tốt vậy.

- Tiểu Du, sao em phải ở trong trại trẻ mồ côi vậy_ anh vừa lái xe vừa quay ra hỏi cô, rõ là anh thấy ba mẹ và cô giống nhau, chẳng lẽ cô nhận nuôi.

- Anh nghĩ bây giờ đây, em mà không sống trong trại mồ côi anh còn lâu mới lọt vào mắt xanh của em nhé_ cô bĩu môi nói, anh dám chọc cô à, cô là dòng giống đích thực nhà họ Từ đấy.

- Thế sao lại ở đó, lên chơi với bác sao?_ anh tiếp tục giả ngu hỏi.

- Nhắc đến là đau lòng. Năm ấy em mới có 12 tuổi mà mẹ tống em đi. Anh biết không lúc đấy em chỉ lỡ tay đâm chảy máu mũi mấy thằng hay trêu ghẹo Thanh thôi mà mẹ bắt em lên đấy ở. Thanh nó nói thế nào mẹ cũng không nghe, hức...xong rồi Thanh còn được bố mẹ cho đi biển chơi bỏ mặc em nghỉ hè phải lên trại trẻ mồ côi ở_ cô tội nghiệp nói.

-...

- Anh không biết đâu, những người đi lên nhận trẻ thấy em đáng yêu còn muốn nhận em làm con đấy, tiếc là chị đây đủ cả cha lẫn mẹ, chỉ học nhờ vài bữa trong quân khu thôi, em còn là chị đại của tất cả bọn nó nữa đấy, lớn nhất luôn_ cô hưng phấn kể lại, nói là ép buộc khổ sở nhưng có vẻ cô rất vui vì được tống ra khỏi nhà.

- Em đi đâu mà chẳng là chị đại_ anh bật cười. Chị đại ở đây không phải là người đứng cao nhất và được vô số đàn em bao quanh, chị đại mà cô nói chính là người đầu têu đủ mọi trò nghịch ngợm, anh lại chẳng hiểu cô quá còn gì.

- Chuyện, nhưng mà sau lần ấy em ngoan lắm, không hay nghịch ngợm gì quá đáng đâu_ cô giương mắt long lanh biện minh.

- Phải không?_ nếu đó chưa là quá đáng là cái gì mới gọi là quá đáng đây.

- Thật mà. Anh không tin đi hỏi hai vợ chồng nhà kia mà xem_ vừa nói cô vừa chỉ chiếc xe đang trước mình.

- Ha ha ha..._ anh thực vui về đó nha.

- Anh dám cười, bà dùng vỗ bẻ răng anh_ cô nhe nanh giương vuốt tức giận.

- Em thật đánh đá_ anh bí xì chê bai.

- Kệ người ta..._ cô mặt dày vui vẻ.

- Mà em học võ từ bao giờ, trông em chả giống người học võ gì cả, như lưu lanh vậy_ anh vô tội nói, người ta toàn nói sự thực thôi.

-..._ thử hỏi trên đời có ai lại câu trước khen người câu sau xia xói như anh không. Sao càng ngày anh càng thay đổi chóng mặt như vậy nhỉ.

- Ba tuổi bố liền bế em tới lớp võ ngồi xem, 5 tuổi thì đăng kí cho em học võ, em còn chẳng biết búp bê trông thế nào đấy. Em tập võ rất dẻo dai nha,

cũng khoẻ nữa, ít khi ốm vặt lắm, em trong lớp dẫn đầu em đám con trai bằng tuổi đấy. Thế rồi xong, em nam tính hơn cả đàn ông luôn. Còn về phần giống lưu manh, em sẽ về suy nghĩ lại, rõ là em trông rất khá ái mà, sao qua mồm anh thành lưu manh không biết, thực tổn thương_ cô đáng về khổ sở lau nước mắt dù chẳng có giọt nào.

- Thì ra là vậy, thế lúc ấy em nghĩ mình là đàn ông nên nghịch ngợm để khẳng định bản thân à_ anh nén giọng hỏi. Mẹ Từ nói đúng, cô quay về bộ dáng của ngày xưa rồi, lém la lém lỉnh, thích đóng phim vai bất hạnh nữa, thật là...

- Nào có, bản tính người ta sinh ra đã vậy rồi_ cô lên giọng phản đối.

- ha ha ha, bản tính tốt_ hẳn nào cô không bao giờ đánh phần mặc váy như các bạn nữ khác. Sao anh không biết cô có nhiều chuyện thú vị thế nhỉ. Cái này hẳn là tại anh, anh bị cô quay mòng mòng thời gian đầu mà hỏi này nọ.

- Đùng mĩa em, em liền thềm nước mĩa_ cô đánh mặt ra lệnh.

-..._ mĩa mai và nước mĩa thì có gì liên quan.

- Anh đừng nhìn em thế, mĩa chả gần giống mĩa là gì_ cô hồn nhiên nói.

-..._ cũng có lí.

- Lại còn diễn kịch câm_ cô xì môi nói.

-..._ anh chỉ đang nghĩ thôi mà.

- Ấy, bọn họ rẽ phải mà sao anh rẽ trái, rẽ phải là tới rồi mà_ cô đang ngắm cảnh đường, cô cũng chú ý cảnh sắc thay đổi trên từng con phố, càng để ý chiếc xe bạn thân đang đi phía trước. Ấy thế bỗng nhiên biến mất, hoá ra anh đi hướng khác, đi đường đó nào phải là nơi tới cô nhi viện chứ.

- Em thềm nước mĩa còn gì, anh mua cho em_ anh giải thích.

- Oa... Nhưng mà thế thì mất thời gian lắm_ cô nghi ngại, nhưng cũng vui ra mặt, anh thật đáng yêu nha.

- Không sao, mình ra đặt mấy thùng nước mĩa nhờ họ chờ vào cô nhi viện luôn, em với bọn trẻ cùng uống_ anh dịu dàng nói.

- Được a..._ anh thật chu đáo.

Nước mĩa chỉ là thức uống rất đời bình thường bên những lề đường khắp phố phường Hà Nội nhưng nó lại là cả một vùng trời kỉ niệm của tuổi học trò, vì thế cô rất thích uống nước mĩa. Cũng lâu rồi cô không uống, thấy thềm theo một loại vị giác tự nhiên, nghe được anh mua để uống cùng bọn trẻ lại càng thích thú, mĩa đá mát lạnh ngày hè, mát cả vào trong tim.

- Em thích là được rồi. Trời cũng nóng, mọi người cùng uống cho mát_ anh nói. Đến trại trẻ anh cũng muốn mang đến cái gì đó, cuộc sống của những đứa trẻ này có khi còn cơ cực hơn anh, phải không?.

- Ừm..

Bác cô nghe điện nên ra đón bọn cô, gặp lại bác ai cũng vui, gặp bọn trẻ ai cũng phấn khích. Những đứa trẻ chơi chung với cô năm đó đều đã ra khỏi đây tự lập, tự sống bằng bàn tay của mình hết rồi, họ thỉnh thoảng cũng sẽ ghé thăm bác, biết ơn nơi đã che chở họ cả tuổi thơ lạnh bạc. Hôm nay tới đây, cô chỉ nhận ra những đứa hồi ấy mới mấy tháng tuổi thôi, giờ chúng cũng to lớn hết rồi. Nhà trẻ tình thương của bác vẫn vậy, khác là nó đã khang trang hơn và cơ sở vật chất cũng tốt hơn, lũ trẻ cũng có đời sống tốt hơn.

Chúng tíu ta tíu tít như bầy chim non vậy, làm cô thật nhớ tuổi thơ của mình.

- Bác ơi, nhà có mấy cây ổi, mẹ con vật mang lên mọi người cùng ăn, bọn trẻ chắc cũng thích ăn lắm_ cô chỉ chỉ ba bọc ổi được anh và Chí xách kia.

- Được rồi, các con cứ mang vào bếp, rồi ra đây chơi, cũng sắp bữa tối rồi, để tí nữa rồi ăn luôn_ Bác họ cô nhẹ nhàng nói.

- Vâng...

Thanh đi tung tăng một vòng sân rồi chạy ủa tới, nịnh nọt.

- Bác Phương, bác nhớ con là ai không?

- Con lại chê bác già chắc, Thanh chứ gì, hai đứa bay suốt ngày như hình với bóng vậy, lớn cũng không đổi_ Bác họ cười cười.

- Hi hi, bác ơi, thế bác biết kia là ai không?_ Thanh ra vẻ tỉnh quái hỏi.

- Cái con bé này, bác đi ăn cưới mày bác lại không biết kia là chồng mày chắc, thằng cu của lão Giản chứ gì_ Bác Phương để chứng minh mình không già nên rất nhanh trả lời câu hỏi.

- Trí nhớ bác tốt thật, nhưng mà con đảm bảo câu này bác không trả lời được. Thế người bên cạnh chồng con là ai? _ Thanh tỉnh tưởng nói, nó soán vị cô về khoản trên người lớn rồi.

- À, là bọn mấy đứa phải không? _ Bác Phương trả lời, từ lúc thấy anh bác cũng chỉ dám đoán là bạn thôi.

- Sai nha, chồng phú hào tương lai của Du Du nhà mình đó bác _ Thanh tự đắc nói.

- Thật sao? _ Bác phương kinh ngạc nói.

- Thật mà, nó vừa về ra mắt bố mẹ Từ xong. Con nói bác nghe tí nữa nó giới thiệu bác phải tỏ vẻ không thích cậu ta để trên chúng nó nha bác _ Thanh đều cẳng xú quấy bác, chị Thanh lại không chịu ngồi yên đi phá đây mà, tí nữa để chị Du xử a.

- Cái con bé này, ai lại làm thế _ Bác Phương khó xử nói.

- Ủi xời, bác cứ làm đi, trên một tí thôi. Ở nhà ba mẹ Từ đồng ý rõ nhanh, còn không có đã gì cả _ Thanh ma quái nói.

- Con ranh quá đấy, được rồi, bác sẽ trên chọc chúng nó một lát _ Bác phương thỏa hiệp.

- Ok bác, ha ha ha..., cháu đi tìm chồng đây, lát ra hàn huyên bác tiếp, à bác xe nước mía kia cậu ta mua đấy, mang ra lấy đi, cháu đi lấy mấy cái bàn, chúng ta làm kiểu vỉa hè mía đá Bác ạ _ Thanh chỉ chỉ đằng xa nói, vừa lúc thấy anh lái xe ngược lại cô biết ngay cậu ta đi mua nước mía cho Du, đúng là từ bé đến lớn đều bị nó dắt mũi mà.

Thanh lúc đầu nói mà không biết, cô cũng toàn bắt nạt chồng mình đó thôi.

Vừa nghe thế bác Phương đã thập phần hài lòng về anh chàng này, hẳn nào hai em nhà mình dễ đồng ý, ra là đứa nhỏ rất hiểu chuyện.

Cô sau khi dẫn hai kẻ mù đường vào bếp thì cùng họ ra sân gốc cây phượng ngồi, chắc là mía đá tới nên trước mắt họ là một dãy bàn ghế nhựa xanh, tụi trẻ con ngồi chật cứng rồi, đứa nào đứa nấy cười như nắng xuân vậy.

- Ê, ngồi đây nè _ Thanh vẫy vẫy cất lực.

- Đặt mông xuống ghế, tay cô đón lấy một đứa trẻ 1 tuổi xinh xinh hồng hồng mập mập rất đáng yêu, chỉ tiếc là nghe bác kể thì bố mẹ đứa trẻ đều đã tai nạn chết hết, mọi người đang thử liên lạc với người nhà còn lại.

- Bác, bé con tên gì a... _ Thanh bẹo bẹo má phúng phính của nó mà cười ngô nghê.

- Thành viên mới tên Huyền Trân nha _ Tùng Dương đi tới nói, anh chàng năm nay 15 tuổi, ngày xưa rất hay chơi cùng cô ở đây. Nó càng lớn càng đẹp trai, lúc ấy có 4 tuổi thôi, cứng lắm.

- A tên hay quá, thích quá, chỉ muốn cắn hai cái má của nó thôi _ cô vui vẻ cứng nựng.

- Thật nha, bọn trẻ bây giờ ăn cái gì a. Đứa nào cũng xinh ơi là xinh _ Thanh reo lên vui vẻ.

Được phen mọi người cười ha hả. Mấy đứa trẻ con thì hút nước mía sùn sục, thấy mọi người cười cũng toét miệng cười theo.

- Ui mấy đứa có thích cô bé này không ta _ cô nhìn lũ trẻ hỏi.

- Có, bé thật xinh đẹp...

- Trân Trân đáng yêu nhất...

-...

-...

-...

- Tốt lắm nà, Trân Trân xem, các anh các chị ai cũng thương bé hết nè.

- Thích lắm sao? _ anh bất ngờ hỏi.

Này giờ cô bê tha anh ghé góm, trong mắt chỉ có bé con Huyền Trân thôi. Anh biết cô thích trẻ con, rất thích, cứ thấy chúng là mắt cô sáng lấp lánh như ánh sao đêm vậy. Lại nữa, thấy cô bé đứa nhỏ này, cả người toát lên hơi thở của người mẹ, một nét đẹp khác ngoài vẻ hoạt bát của cô, thấy cô vui như vậy anh cũng muốn mình có con với cô nha, lúc ấy sẽ thật ấm áp.

- Ủ, thương lắm cơ _ cô thuận miệng trả lời.

- Nhận nuôi con bé không? _ anh lại hỏi.

- Em cũng muốn lắm nhưng mà có về con bé vẫn còn người thân, chắc ông bà nội ngoại đang chờ con bé cũng nên_ cô rầu rĩ nói.

- Thế sinh một đứa cho chắc_ anh thích thú nói.

Lần này thì cô ngược mắt lên thật, giả bộ suy tư rồi phán.

- Hay là thế nhỉ?

- Được được, mau mau sinh đi, ta sẽ nhận làm mẹ nuôi đầu của bé con_ Thanh đột nhiên nhảy chồm hồm vào nói.

- ...

- Vợ à, nếu muốn chúng ta sinh cũng được, cần gì chứ em_ Chí ái ngại nói, vợ chồng họ cũng hai năm rồi, hay làm lấy một đứa trông nhà nhì.

- Cần chứ, em đang có con trai rồi, nó đẻ con gái, em làm mẹ nuôi, em trông chừng con dâu tương lai nha_ Thanh hồn nhiên nói, ý tứ rất rõ ràng, cô đang thông báo đó.

Chí nghe vậy mất vài phút để hiểu ra, nhìn trân trân vợ yêu của mình, hạnh phúc và vui sướng bất ngờ quá đỗi khiến anh chàng lớ ngớ lớ ngớ. Lũ trẻ hóng hớt nghe thấy lú lo, bé trai là gì, con dâu là gì... Nghe tiếng bọn trẻ nói Chí tỉnh mộng, chạy tới ôm chầm lấy vợ yêu. Anh và cô cũng hiểu chuyện thấy mừng cho họ, nhờ này giữ kỷ thật, giờ mới nói, thế mà từ qua tới giờ nó cứ nhảy nhót chạy nhảy suốt thôi.

- Kinh không?_ cô tủm tủm cười.

- Chúc mừng_ anh lên tiếng.

Bác phương nãy giờ lẫn trong đồng trẻ con cũng vui ra mặt nói vọng ra.

- Chúc mừng con gái.

- Cảm ơn mọi người_ Thanh cười tít cả mắt.

- Bao lâu rồi, sao cậu gầy kỹ thế_ cô hỏi.

- Phải đó, sao nở dẫu cả anh thế_ Chí buồn buồn nói.

- Hơn 3 tháng rồi, mới biết hồi đầu tuần thôi, em đẻ về nhà rồi nói với bố mẹ luôn_ Thanh nói.

- Nhưng sao anh không biết gì hết vậy_ Chí hỏi, anh ôm cô cả ngày có thấy nói lúc nào đâu.

- Lúc anh sang mẹ Từ vật ỏi đấy, em nói với bố mẹ hết rồi, họ không nói với anh là em bảo đấy, em muốn tự nói cơ_ Thanh giải thích.

- Ồ, hẳn nào sáng nay bố mẹ cứ nháy mắt với anh, mẹ lại còn tự nhiên cốc đầu anh, bố thì đá anh mấy phát. Hồi thì bảo anh ngứa mắt, anh thật tội nghiệp.

- Ha ha ha... Bảo sao Thanh nó lại ngông cuồng như vậy, thì ra trọng lượng của con trai chỉ bằng cộng lông chổi quét trần nhà... He he_ Cô chọc quê Chí, cũng thấy tội cho cậu bé, từ khi sinh ra tới giờ lúc nào cũng bị bắt nạt, thế mà hồi ấy cô còn lo hấn bạc đãi Thanh mới ghê, thật xin lỗi đã nghĩ về cậu như vậy, người bị tổn thương luôn là cậu mà.

- Kể ra tao cũng hơn mày_ anh hùa theo cô nói.

- Kệ tao, vợ tao vui là được_ Chí điềm nhiên đáp.

- ...

- Mà sao cậu biết là con trai, rồi con dâu... Chị đây còn chưa có mà cậu đã phán con gái rồi_ cô khó hiểu hỏi.

- Con của lão nương đương nhiên không thể giả đi, vậy nên là con trai rồi, chỉ có nhà cậu mới cần giả đi, thế là gái rồi_ Thanh giả thánh phán nói.

- Vợ nói chuẩn_ Chí cung nụng đưa tay đặt lên bụng cô nàng vuốt ve.

- ..._ mặt dày cả bọn

- Con gái của Lâm gia không thể giả đến nơi có bố mẹ chồng vô duyên của hai người được_ anh khẳng khái nói.

- Đúng_ cô cũng giương mắt khiêu khích.

- Á à, thế thì thôi. Chồng yêu, đi tìm con dâu thôi_ Thanh hát mất kiêu ngạo bước đi. Cũng quên luôn chuyện chính vừa bàn với bác Phương, tản bộ

quanh quanh khuôn viên trại trẻ dưới nắng chiều dịu dịu cùng chồng yêu của mình. Con yêu đến rất bất ngờ không báo trước với họ, tuy nhiên đây là một kinh hỷ tuyệt vời, có đứa nhỏ gia đình cô nàng mới càng hoàn thiện hơn. Thẩm Tư Thanh là một cô nàng hạnh phúc nhất trên đời, dù bé dù lớn hay khi đã là một người phụ nữ, cô ấy vẫn luôn hạnh phúc như thế, mãi mãi về sau.

Cô và anh ở lại tâm sự cùng bác Phương. Cô bé và bọn trẻ cũng theo giờ đi ăn tối, cô và anh cùng quyên góp nhà trẻ những trò chơi mới cho bọn trẻ chơi, chỉ mấy cái bập bênh mấy cái xích đu thôi hẳn cũng sẽ khiến tụi nhỏ vui ra mặt.

Vợ chồng Chí vì có niềm vui mới nên ra tay rất phóng khoáng, tặng cho trại trẻ một chiếc ô tô lớn để có thể chở bọn trẻ đi chơi, đi khám, đi du lịch thật tiện lợi...

Anh cũng nhận sẽ giúp những đứa trẻ đủ tuổi trưởng thành học tiếp lên cao để có tương lai rộng mở hơn. Mong rằng những thứ này sẽ giúp ích cho những cô bé cậu bé nhỏ ấy.

Bác họ rất mừng, cũng cảm ơn họ rồi rít, có lẽ người cha cả này đang ngập tràn hạnh phúc vì cuộc sống của trăm đứa con bơ vơ ấy. Cô rất bội phục bác, từ khi bác gả qua đời, các anh đi biệt ở xứ người thì thân già bác vẫn tràn ngập tình yêu thương cho lũ trẻ. Bác dùng tiền các anh gửi về mở nhà trẻ tình thương chăm lo cho bao nhiêu bé có cuộc sống tốt hơn, người khác không biết nhưng với những gì bác đã cho đi, bác còn tuyệt vời hơn cả những thiên thần nhân gian.

Trời tối cũng là lúc bọn cô tạm biệt mọi người trở về thành phố. Thủ đô sầm uất lấp lánh đèn là nơi những người tràn đầy nghị lực lao động sự nghiệp sinh sống, bọn cô cũng vậy, khi sự thanh bình của làng quê qua đi, cô sẽ trở về đây phấn đấu vì sự nghiệp và hạnh phúc tuổi trẻ.

Ngày mai, một ngày mới đáng mong đợi của tháng 8 xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Mới sáng ra tại công ti, cô vừa đi vệ sinh ra thì giật bắn cả mình, cái thằng ranh Duy Trức nó dám hù chết cô. Không biết nó làm cách nào chưa tới 5 ngày đã được chị quản lý khó tính nhận vào làm, cho nó lên hẳn làm MC tương lai dẫn bản tin Tiếng Anh. Theo lời nó thì hôm nay là ngày chính thức đi làm tập sự, đi huấn luyện kỹ năng mềm. Rõ là đi học tập thể mà nó còn có thời gian lớn vốn trước mặt cô.

- Chị gái, tôi đang đấu với mấy con nhỏ bánh bèo phần tin tức về vụ giết người hàng loạt ở miền duyên hải, chị xem làm thế nào bây giờ_ Duy Trức như thường lệ bá vai bá cổ đi cùng cô, nó dám cạy nó cao hơn cô nửa cái đầu đây mà.

- Làm gì, mấy kẻ thực tập sinh các cậu góp ý thôi trình gì được nhận, còn ra vẻ phần hận cái gì_ cô khinh khỉnh nói. Cho bọn nó đề đề học tập kiến thức thôi, lão làng không bao giờ giao toàn bộ việc cho người mới vì sợ hỏng việc, họ luôn đào tạo từ từ. Nghề này khác với nghề khác, không phải cứ giỏi là được, yếu tố phụ rất quan trọng, nhất là tài năng giao tiếp ứng xử càng cần thiết.

- Ai bảo chị thế, rõ ràng đội trưởng giao bọn tôi đi điều tra và thu thập tin tức, ai làm hay nhất sẽ được đi thực tế tại hiện trường_ Duy Trức lên giọng nói.

- Phải nói là được đi cùng thăm quan mới đúng_ cô thần nhiên lật tẩy, hãy nhớ cô cũng từng là thực tập sinh tại đây.

- Ủ thì đại loại thế, tôi nghe nói ở miền Trung rất nhiều gái đẹp, chị thử nghĩ coi một nơi toàn gái đẹp như vậy lũ bánh bèo đi làm gì chứ, lại còn tranh giành với tôi_ Duy Trức chép miệng nói.

- Tôi tưởng cậu không biết nữ sắc là gì chứ?_ cô thú vị hỏi. Quen biết ít ngày nhưng cô thấy thằng này rất ít khi đặt một cô gái nào vào lòng mắt. Nó chỉ toàn trêu ghẹo như với bạn bè thân thiết thôi, nghĩ xem con gái vào ngành ngày làm gì có ai xấu mà nó cứ một câu bánh bèo hai câu bánh xèo chứ.

- Tôi mới không thèm để ý bọn bánh bèo đó, tôi đi tìm vợ cho mấy anh làm thuê nhà tôi thôi, họ đến tuổi cập kê rồi_ Duy Trức bĩu môi nói.

- À... Nhưng có lỗi quá không, tuổi cập kê, chắc một đám người già khảm ế vợ chứ gì_ cô nheo nheo mắt nói, tuổi đời nhà ai mạng tiếng dân anh chị lại đang tuổi cập kê, nghe nổi hết da gà.

Chắc đáng sợ quá mấy cô gái xinh xắn chạy mất dép không nhìn tới chứ gì.

- Ế gì, tôi thân là ông chủ của họ phải có trách nhiệm cho cuộc sống của họ. Hơn nữa đám người ấy có vợ rồi tôi sẽ để vợ họ trông nhà cho tôi, thật tiện lợi_ Duy Trức vui vẻ nói.

- Suốt ngày chỉ trông nhà thôi, sao không thuê người làm chứ_ câu này cô muốn hỏi cậu ta lâu rồi nha.

- Bỏn thiếu gia thuê không ai làm mới chết chứ_ Duy Trức đau lòng nói.

- Sao?_ cô nghe lộn hã, nhà giàu thuê ôsin chắc chắn lương cao ngất ngưỡng, ngu gì không làm chứ, nhiều khi ôsin bây giờ còn thăng cấp lên làm con đầu cũng nên chứ.

- Bỏn thiếu gia đẹp trai quá, họ sợ không giữ được mình_ Duy Trúc vô si nói. Khinh thường bộ mặt ngu ngốc hết chỗ chữa của cô.

-...

- Chị thật xấu xa, nhìn tôi như quái vật thể hã, tôi nói thật chứ bộ.

- Chị nói cậu nghe, lí do không ai dám làm là vì..

- Gì chứ_ Duy Trúc hứng thú hỏi.

- Vì họ không dám vào động xà tinh của cậu đâu, ha ha ha...

- Chị quả nhiên xấu xa. Không thèm chơi với chị nữa tôi về giết đám bánh bèo kia đây_ Duy Trúc phôn lên chạy vèo lên tầng.

- Từ đã, nói nốt là làm sao họ không làm đã chứ_ cô nói với theo. Cái thằng này hỏi mà không giải thì để người ta bí bách đến chết à.

- Ừ nói đâu_ trong thang máy phát ra tiếng cười láu cá của cậu ta, rồi lặn mất tích.

- Ta phi, không nói thì thôi_ cô tức giận muốn bóp chết thằng ranh kia. Nhưng rồi cũng thôi, người ta giờ là cô gái nết na của năm, không chấp loại trẻ con mới ra đời nhà cậu ta.

Cô khoan thai về bàn làm việc, từ lần cho cậu em này vào thăm công ti thì quan hệ giữa cô và anh cũng bị mọi người biết hết rồi. Nhờ hồng phúc của cậu ta, miệng liến thoắng như vịt đực vậy. Giờ đi đến đâu cũng bị nhìn đắm đuối, đắm đến muốn độn thổ biến mất cho xong phim.

Qua việc này mà cô cũng sâu sắc cảm nhận được nhiều điều. Nhất là về con người thật của toàn trên dưới công ti. Nói rõ là không chỉ phòng cô có rất nhiều người biến thái mà hầu như trên dưới công ti ai cũng rất biến dị trong suy nghĩ.

Cụ thể là như vậy,...Họ vừa thấy cô liền sáng quắc mắt, tóm lấy hỏi dò dòm dáp. Có những bà cô còn rất kinh dị hỏi anh có mảnh liệt không, có tráng kiện không.. Giám đốc thích kiểu dáng nào, uy lực mạnh mẽ đến câu hồn đoạt phách luôn chứ, có... Và rất nhiều cái cô không làm cô nhức muốn vỡ đầu.

Cô nào biết chứ, người ta vẫn còn là gái trinh đấy, hỏi thế người ta biết trả lời thế nào chứ. Rồi đám người phòng cô, nhìn cô rất khí phách và hung tợn,

bọn ta biết tổng hết rồi, nhất là chị Giang cứ nhìn cô mà ánh mắt rất phức tạp. Ngụ ý là thì ra là vậy, hẳn nào sếp lớn lúc nào cũng gọi điện kiểm tra mỗi một phong văn là cô nàng phó phòng Từ Văn Du.

Mấy chàng trai cô quen cũng không hay trêu đùa vui vẻ với cô nữa, họ rất đúng mực khi biết tin cô là hoa đã có chủ. Tính ra cô hơi buồn nha, vì thế nào đi chăng nữa sự tự nhiên của cô với họ cũng hơi vui bớt đi rất nhẹ nhàng. Cũng may mắn là họ đều chúc phúc cho cô chứ không hề ganh tị hay nhìn cô ác cảm chút nào.

Người vui nhất có lẽ là anh, từ lâu anh đã muốn công bố người con gái đó là của anh rồi, giờ mọi người biết, anh có thể quang minh chính đại nhìn đến cô rồi. Thật ra thì biết hay không biếta thì anh vẫn rất cho là quang minh chính trực nha.

Nhưng anh nào biết, cả cái công ti này nào ai biết người mừng nhất là chị thư kí Mai xinh đẹp. Chị không cần hay đi lảng vảng quan sát phu nhân hộ sếp, không cần ngày ngày mặt dày gọi cho quản lí Giang phòng cô, không cần lên lút gấp đầu bếp dọn món ngon cho phu nhân, không cần hứng bộ mặt đen như đất nòi của sếp khi thấy phu nhân trốn ra ngoài rồi,... Chị mừng lắm, sếp còn khó hầu hơn cả con trai hay tè dâm của chị nữa.

Thư được buổi lên mặt, chuyện này chị biết lâu rồi, sau đó rất không tốt kể hết chuyện của họ, mang ra xào xào nấu nấu lúc rảnh rỗi, cô nàng bây giờ chính là tiêu điểm của hội bà tám đó nha.

Giờ nghỉ trưa, Nhật đến đón Thư đi ăn trưa, cô đi ăn một mình, ngồi chung với chị Giang và mấy bạn cùng phòng.

Trong nhà hàng sang trọng, Thư tít ta tít tit kể chuyện bát quái trong công ti, Nhật rất phối hợp nghe, chỉ sợ cô mãi nói quên ăn nên vừa nghe vừa đút cô nàng ăn.

- À, Du và Tường quyết định sẽ lấy nhau luôn đấy.

- Thế mà chẳng thấy thằng đó hé răng gì với anh.

- Thứ bảy tuần trước nó cùng cậu ta về, tuần tới này sẽ sang Trung thăm bà Nội của Tường luôn_ Thư đắc chí nói, moi mãi mới được cô kể cho đấy.

- Tường cuối cùng cũng đạt được ý nguyện rồi_ Nhật nở nụ cười chúc phúc cho thằng bạn. Chuyện giữa họ đáng lí đã thành từ nhiều năm trước rồi, để tới bây giờ là hợp lí chứ không sớm nữa rồi.

- Phải rồi ha...

- Thế em thì sao? Bao giờ chịu lấy anh đây?_ Nhật buồn bực hỏi, anh tỏ tình cô nàng được hai ngày rồi đó nha.

- Để người ta xem lòng thành của anh đã..._ cô nàng lém lỉnh trêu chọc.

- Còn muốn xem lòng sao? Lòng người ta chảy hết ra rồi vẫn còn không tin.

- Biết rồi, người ta đồng ý là được chứ gì_ Thư giả bộ phụng phịu nói hờn dỗi.

Nhật nghe xong cười toe toét, phải thế chứ, anh sao có thể thua mấy kẻ kia chứ, chúng mày có vợ lão gia ta không có chắc...!!!

Hai người nhí nha nhí nhố một lúc rồi cầm tay nhau ra về, Nhật đưa cô nàng về lại công ti. Họ không hay rằng gần đó có kẻ đã nghe lén hết toàn bộ cuộc nói chuyện nói họ. Đó là một cô gái rất sexy, nhưng khuôn mặt lại vận vẹo đến khó tả, ánh mắt như ác quỷ tái thể, cả người trắng bệch không sức sống.

Uông Bách Hợp không ngờ hai kẻ ả căm ghét đã sắp đến với nhau, chúng dám lấy nhau trong khi ả phải sống tù cực, ả không cho phép.

Ả vội vã trở về căn phòng trọ, ả hôm nay không đi tiếp khách nữa, ả đang bắt đầu âm mưu của mình, không còn thời gian nữa rồi, ả phải cho chúng nếm cảm giác đau khổ.

Đêm khuya, ả lên con co giặt, mắt trợn ngược kinh dị, ả lấy mảnh vớ cốc cắt vào ngón tay, máu tanh nồng chảy ra, ả sung sướng bôi lên mảng giấy có hình cô, ả phải thấy máu của cô, ả phải xem máu của cô có đỏ và đẹp như máu của ả hay không?

Máu tanh... ả thích màu máu, vị rất ngon, ngọt lịm...!!!

5 giờ sáng từ trong cơn mê sáng tỉnh lại, toàn thân ả bết bát mồ hôi, hạ thân đau đớn vô cùng, vết máu khô đọng lại trên bàn tay rất quý dị. Thần kinh bị ảnh hưởng nên vấn đề về đau nhức ả không cảm nhận rõ, chỉ thấy dưới bụng đau dữ dội, thật chó má lại đến tháng rồi, những ngày ả căm ghét nhất thế gian.

Lê lét vào nhà tắm giải quyết sạch sẽ, ả bịt kín người đi ra ngoài, trời vẫn nhá nhem tối, nhưng người qua lại không hề ít, ả ghé vào nơi thường nhật 'bar Nóng'. Lần đầu tiên ả vào mà ăn mặc kín mít như vậy nên lũ canh cửa dò hỏi, xong ả vẫn được vào. ả vào thẳng quán vip 1, chưa đầy 30 phút sau thì trở ra, cái áo khoác phồng lên, ẩn sâu trong đó là một khẩu súng đen tuyệt đẹp, bảo bối ả mới rước về tay.

Trời cũng theo đó mà sáng dần lên, mặt trời nhô cao chiếu rọi khắp nơi, bóng tối tạm thời ẩn đi, ánh sáng rực rỡ cần quấy không gian.

Sau một tối ngủ kĩ cô tỉnh lại trong nụ cười, và anh sẽ hôn cô chào buổi sáng. Tối qua mẹ gọi điện, dặn dò coi ăn này ăn nọ tốt cho thai nhi, cô thì vâng vâng dạ dạ nhưng bàn tay đã muốn nhéo anh đến tím đuôi rồi. Mẹ thân yêu của cô càng ngày càng hiểu lầm lớn rồi, bà thật mong có cháu đến lú lẩn rồi mà. Anh bị nhéo đau nhưng còn cười trêu người cô, anh là thích nhất còn gì, mẹ nói nửa tháng nữa là ngày đẹp, cô và anh có thể đi đăng kí trước, sang tháng thì làm lễ cưới là vừa. Không biết người khác thế nào nhưng anh thấy rất lâu, 1 tháng rưỡi nữa liền, anh tạo người đâu có kịp a...

Cô thì thấy rõ nhanh, phận danh độc thân của cô sắp kết thúc rồi, cô sắp được gọi là phụ nữ chính tông rồi, anh chính là chồng cô, đến giờ cô vẫn không dám tin.

Thì ra có những chuyện lại dễ dàng đến thế, tốt đẹp như thế.

Người đàn ông ghé bên cô năm 17 ấy hiện tại chính là người sẽ đi bên cô suốt cuộc đời, sẽ nắm tay cô không buông được nữa, sẽ mãi mãi là người đàn ông của riêng cô mà thôi.

Chap 48: Thăm bà nội

Việc công ti ngập đầu chóng qua, ngày mới chóng đến, mệt mỏi và sáng khoái cũng lần lượt ghé thăm qua từng ngày. Thứ hai hết, thứ ba,... Rồi đã tới cuối tuần, hôm nay cô và anh sẽ bay sang Trung thăm và thưa chuyện với bà Nội anh. Mọi chuyện với cô dường như không thật lắm, có lẽ cảm giác khi sắp lấy chồng nó như vậy. Ta sẽ có thể có rất nhiều bạn trai nhưng ta sẽ chỉ lấy một người chồng, hai tiếng vợ chồng nó nghe vui tai lắm, nó chính là minh chứng mãnh liệt nhất mỗi khi ta thấy nhau, gọi nhau thân mật hai tiếng vợ ơi, chồng ơi. Người ta nói hôn nhân là nắm mỏ nhưng khi yêu nhau sâu sắc ai cũng sẽ nguyện chôn thân vào nắm mỏ ấy mà thôi. Tương lai xa xăm cách trở, hy vọng nắm mỏ tình yêu của cô sẽ mãi không bao giờ phải đào ra.

Suốt dọc đường, bàn tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô, bay sang Trung Quốc rất nhanh, gần 2 tiếng là đến sân bay thành phố Thượng Hải hoa lệ. Trên chiếc xe vàng vàng, anh đưa cô xuôi đường lớn tới nơi bà Nội anh sống, đương nhiên cũng là nhà của bố anh. Trung Quốc là quốc gia giàu có, dọc đường đi cũng rất nhiều xe cộ lớn và những toà cao ốc chọc trời mang nét hiện đại đến choáng váng. Trên đỉnh cờ xa xăm là lá cờ đỏ 5 sao pháp phới, rất giống màu đỏ sao vàng của Việt Nam. Hai quốc gia nằm cạnh nhau, xa xưa thời phong kiến Việt Nam cũng bị ảnh hưởng không ít từ nền văn hoá của Trung Quốc nên đôi khi ta sẽ thấy Việt Nam và Trung Quốc có vài nét giống nhau.

Xe đi một lát là tới, cô thấy anh hơi biến đổi, hẳn anh cũng hồi hộp và bất an lắm, hơn hết chắc anh nhớ người thân của mình, dẫu gì họ cũng là máu mủ ruột già của anh.

Men theo con đường nhỏ rải đầy sỏi trắng, anh dẫn cô tới một ngôi nhà nhỏ thấp thấp bằng gỗ xoan. Hai bên có dòng nước mát mẻ chảy ra, ngôi nhà nằm ở giữa tạo nên sự thơ mộng bình yên đến khó tả. Xung quanh bao phủ bởi rất nhiều cây xanh, mướt mát một màu rất khí khái, không gian xanh khê

mê hoặc lòng người. Qua cửa sổ của nhà gỗ, cô thấy một bóng lưng gầy gò, nương theo ánh mắt dịu dàng của anh thì cô biết, bà Nội đây rồi. Nghe tiếng động bà ngó ra ngoài, mắt của bà trắng đục, không còn đen láy nữa nhưng lại rất tinh tường, nhìn thấy anh, bà cười đầy ấp yêu thương, vội vàng trở ra ngoài, cô còn thấy mắt bà óng ánh nước, nhìn thấy bà cô cảm thấy một cổ thân thuộc đến kì lạ, sự dịu dàng khe khẽ chạm vào trái tim cô, cảm ơn trời vì anh vẫn có một người phụ nữ yêu thương mình suốt cả cuộc đời như bà nội.

- A Tường..

- Nội, con tới thăm nội_ anh dịu dàng nói. Lâu lắm rồi anh mới về, bà so với trước lại gầy hơn rồi.

- Ngoan, mau mau cho bà ôm cái nào, xem con có gầy đi ít nào không?_ bà Nội nghen ngào nói.

Cô rất nhanh rời ra, vỗ nhẹ tay anh, anh liền cảm động dang vòng tay ôm chặt lấy bà của mình, không nói gì nhưng anh thật khó nói hết cảm xúc đọng lại trong tim mình.

- A Tường, con gầy đi rồi.

- Bà nội cũng gầy hơn rồi, Nội phải ăn nhiều vào chứ!_ anh xót xa nói.

Bà Nội qua cái ôm của anh cũng thấy cô, bà rời ra, nhìn cô mỉm cười đôn hậu. Cô thấy bà cười cũng nhẹ nhàng nhếch môi cười, ánh mắt nồng đậm ý vị, bà nội cười rất đẹp, như bà tiên vậy.

Anh thấy bà nhìn tới cô liền cầm lấy tay cô, nhỏ giọng nói.

- Nội, đây là Từ Văn Du, bạn gái mà con muốn lấy làm vợ.

Bà Nội tinh tường quan sát cô, bà nhìn cô rất lâu rất lâu, làm cô thấy hơi sợ nhưng rồi bỗng nhiên bà mỉm cười, bà cười rất tươi với cô, cô thấy sự yêu thương trong mắt bà, cô được bà chấp nhận rồi chẳng?

- Tiểu Du, còn nhớ bà bà không?

Nghe bà hỏi thì cô ngỡ ngàng, cô có tật hay quên nên hỏi cô có nhớ một người hay không là yêu cầu rất nhiều mẫu chuyện gợi ý nha.

Bà cũng đoán cô không nhớ nên vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô dịu dàng nói.

- Cháu gái, ta chính là bà lão đã được con cho uống thuốc kịp lúc tốt nghiệp cấp 3 của con.

- Aaa, bà nội đó sao, thế mà con tưởng đó là bà ngoại Chỉ nữa đấy_ cô theo trí nhớ hỏi lại, nhận ra đó là bà bà ngã ra sàn năm ấy hoá ra lại là bà Nội của anh thì có chút buồn cười, âu cũng là duyên phận.

- Phải rồi, bé con càng lớn càng xinh, bà già ta thật không nhận ra con nữa rồi.

- Hoá ra năm đó người cứu bà là em hả, thật tốt quá_ anh nắm bắt nhanh câu chuyện thì liền hiểu, ra người con gái bà nội nói đã cứu bà kịp lúc trước khi đi mổ để bà sống đến bây giờ là cô, cô thật đúng là sao may mắn của anh mà.

- Nào có ghê gớm vậy, bà khoẻ mạnh là tốt rồi_ cô vui vẻ nói.

- Cháu gái ngoan, mau vào uống nước đã.

- Dạ.

Theo bước chân có vẻ chậm của bà, anh và cô vào ngôi nhà gỗ đó, anh rót nước thành ba cốc, mọi người một cốc, tâm sự vài truyện và hỏi ý kiến bà.

- Bà Nội, bà thấy cô ấy được không?_ anh hỏi.

- Cháu thích là được rồi_ bà tin tưởng mắt chon bẹn đời của cháu, bà cũng tin cô bé là người tốt, bà cũng không thấy lạ lắm, bà biết cô bé này là ai trong lòng cháu trai bà mà.

- Bà, con muốn lấy cô ấy...!!!

- Hào...

- Bà Nội, bà nói với ông ta giùm con.

- Đó là bố con, con hãy đi nói với nó đi. Nó sẽ rất vui đó..._ bà Nội khe khẽ nói, bà thương nhất đứa nhỏ này, bà cũng rất khổ tâm khi nó sinh ra đã khắc cha nó, hai người họ bà đến nay không quan nổi nữa, chỉ có thể giúp được đến đâu thì hay đến đó.

- Bà nói giùm con, con muốn lấy Du, bà hỏi ông ta sang chào hỏi bố mẹ cô ấy được thì sang, không thì con chỉ cần bà Nội là đủ_ anh nhàn nhạt nói.

- Nó sẽ đi thôi_ bà nói, đây cũng khẳng định bà sẽ hỏi giùm anh. Hai cha con nó không gặp nhau có lẽ cũng tốt, đỡ làm mất hứng của bà.

Cô ngồi lặng im không xen vào đối thoại của anh và bà đến khi bà hỏi cô.

- Tiểu Du, đi dạo với bà Nội.

Cô nhìn tới anh, thấy anh gật đầu thì cũng không tỏ vẻ gì nữa, cười vui vẻ đáp.

- Dạ, bà Nội.

- Hào...

- Con đỡ bà...

- Ủ, A Tường giúp bà cho lũ chim ăn đi...

- Dạ.

Cô đứng lên đỡ bà nội, hai người thong dong đi lên cầu, khoan thai giữa khe nước thơ mộng, bà muốn nói vài lời với cô đây mà.

- Tiểu Du...

- Dạ

- A Tường rất thương con, từ lâu rồi, chuyện này chắc con cũng biết_ bà già rồi không hay ra khỏi nhà, chỉ biết cháu trai rất thích một cô bạn tên Tiểu Du, bao năm nay vẫn như vậy, không ngờ cô bé bà hiểu kì bao năm lại là cô nàng bà gặp gỡ trong chớp nhoáng đó, cháu trai của bà thật có mắt nhìn người, bà tin cô bé này và thằng bé chính là duyên tiền kiếp của nhau, cuối cùng thằng bé cũng có thể có được cuộc sống hạnh phúc hơn, bà bà mừng lắm, khi bà ra đi vẫn còn một người thay bà chăm sóc nó, bà hào hào...

- Vâng.

- Chuyện năm đó..._ bà lấp lửng hỏi.

- Qua rồi ạ, cháu đến với Tường là vì cuộc sống của tương lai_ cô nắm chặt tay bà dịu dàng nói.

- Hào, cảm ơn cháu..._ bà Nội kích động vỗ lên mu bàn tay của cô, thật là cô bé tốt.

- Sao bà lại cảm ơn cháu chứ_ cô cười cười giận dỗi.

- Bởi cháu chính là cháu dâu duy nhất của bà, bà cảm ơn vì đã ở bên nó_ bà nghẹn ngào nói. Già rồi hơi tí là xúc động không nén được nước mắt.

- Thế thì cháu cũng cảm ơn bà vì đã nuôi dưỡng chồng của cháu thật tốt để cháu gặp được anh ấy_ cô vui vẻ nói, bà nội làm cô nhớ tới ông bà của mình quá, tiếc là họ mất sớm rồi.

- Là nó gặp được cháu tốt_ bà hiền từ nói.

- ...

- Cháu biết không, gia đình này từ rất lâu đã không còn là gia đình nữa rồi, nếu ta không ở giữa e là sụp đổ lâu rồi. Ta sợ A Tường sẽ hận ba nó tới chết, ta biết nó hận là đúng nhưng cha nó một tay ta nuôi lớn, ta biết nó vì chuyện mẹ của Tường mà tâm tính thay đổi thôi, nó rất yêu thằng nhỏ. Ta biết A Tường cũng rất yêu ba nó, nó chỉ vì những bất công của ba mà hận nó suốt mấy chục năm trời. Điều này làm ta day dứt mãi, cũng là ý chí ta cố gắng bám trụ để sống hoà giải cho hai bố con nó nhưng ta không làm được, đến bây giờ ta vẫn bó tay, chỉ có thể ở sau hậu viện này mà ngắm cây cối thoả thời gian. Tiểu Du, bà biết là hơi khó nhưng con có thể giúp bà kéo lại khoảng cách giữa hai cha con nó được không?_ bà thều thào nói, một bên là con ruột, một bên là cháu ruột bà yêu thương rất nhiều, bà biết phải chọn ai đây, cả đời bà không thể nhắm mắt lại để đến với người chồng của mình là vì còn mắc nợ con cháu, bà không an tâm ra đi dù sức khoẻ không còn lại bao nhiêu.

- Con..._ cô thấy sự mệt mỏi tiểu tụy của bà Nội, bà rất mệt mỏi nhưng luôn gắng gượng cười rất tươi. Bà là người phụ nữ thật kiên cường. Nhưng phải làm sao đây, cô thì giúp được gì chứ, yêu hận trong lòng anh sớm đã hoà nhập làm một, cô có thể làm biến mất thù hận nhưng sao có thể biến ra tình yêu của anh dành cho bố cơ chứ. Quá khứ là để quên nhưng có đoạn quá khứ làm sao mà quên nổi đây, một người mắc chứng trầm cảm từ nhỏ làm sao trong chốc lát có thể khỏi hẳn đây.

- Con đừng nghĩ quá khó. A Tường giống ông nội, sống rất tình cảm, con chỉ cần để nó đừng trách bố mình thôi, không mong họ sẽ là hoà thuận ta chỉ mong bố con nó đừng để chết vẫn hận nhau, mẹ nó ở trên trời làm sao yên lòng nhìn hai người đàn ông duy nhất của mình chứ_ bà dịu dàng nói.

- Dạ_ không dám khẳng định nhưng cô sẽ cố gắng. Tuy cô chưa gặp bố của anh nhưng ông ấy là người mẹ anh yêu đến lúc chết thì chắc không phải quá tội tệ đâu nhì.

- Hào, bà nội cảm ơn con. Cả đời ta hối hận nhất là không đập cho thằng con mình một trận nhớ đời, già đầu rồi mà vẫn ngu, con ruột mình cũng không

đối xử tốt được_ bà Nội đột nhiên tức giận nói.

-..._ cô cười thực vui vẻ, bà nội thật đáng yêu, chắc hẳn anh di truyền nét này từ bà Nội đi.

- Thôi ta mệt rồi, con đưa ta về phòng đi_ bà thều thào nói.

- Dạ_ cô liền đáp ứng, ở đây gió cũng lạnh lạnh, bà Nội gầy như vậy, nhờ bị gió thổi mất cô biết làm sao?

- Bà không bay nổi đâu_ bà Nội thấy ánh mắt liên lảo của cô thì phì cười, cháu dâu của bà thật đáng yêu.

Già này cuối cùng cũng có thể nhắm mắt xuôi tay rồi, cháu trai có được hạnh phúc thì bà Nội cũng hạnh phúc, mà hạnh phúc là từ cô cháu gái nhỏ đáng yêu này đây.

Cô chợt dạ cười hề hề, anh ra học bí kíp đọc suy nghĩ người khác từ bà Nội đó nha.

Anh ngồi lau lại tấm kính của ông Nội bên giường bà xong thấy cô và bà lấp ló đằng xa đã trở về. Không biết họ nói gì mà cười vui vẻ như vậy, tìm anh như có dòng nước ấm chảy qua vậy, thanh thản và bình yên đến lạ, ngoài người mẹ đã không còn trên nhân thế thì hai người phụ nữ này chính là trân châu bảo thạch của anh, anh có chết cũng muốn bảo vệ họ mãi mãi.

- A Tường..

- Nội mệt rồi, nằm nghỉ nào_ anh tiến tới đỡ bà cùng cô rồi đặt bà nằm xuống giường, kéo chăn lại. Mái tóc của bà đã bạc trắng đầu nhưng nét mặt rất phúc hậu, đây là bà Nội của anh.

Trước khi nhắm mắt dường như bà nhẹ nhàng nói.

- Hai đứa đi chơi đi, trưa thì về ăn cơm. Bà có một bảo mẫu khó tính nấu ăn rất ngon, nhớ về thưởng thức.

- Dạ...

- Người có thể để bà cho làm bảo mẫu có chắc chắn là do bác cả đưa sang đi_ anh nháy mắt nói.

- Phải, chị Sáu là bạn của nó_ bà Nội đáp, chị Sáu là người trò chuyện với bà mỗi khi rảnh rỗi, cuộc sống của bà cũng không tệ lắm.

- Thật tốt rồi, nội nghỉ đi, con muốn đưa Du đi chơi một lát. Nội, để tối con sẽ thưởng thức, con dẫn Du đi chơi nơi này một lúc.

- Ừ, đi đi..._ bà Nội dịu dàng phát tay.

Bà mệt rồi muốn đi ngủ, để hai đứa ngồi cạnh làm gì, không bằng đi chơi cho đỡ chán.

- Dạ_ All

Anh cầm tay cô ra ngoài, theo lối đường sỏi trở ra ngoài, thăm quan vui chơi chốn mới mẻ.

Ngày nghỉ nên ngoài đường cực kì đông, họ đi bộ suốt khắp các quảng trường để tìm thú vui cho mình. Anh dẫn cô đi tới siêu thị mua sắm. Cô chung quy cũng từng học thêm môn phụ đạo tiếng Trung nên cũng hiểu ít nhiều từ, không khó khăn lắm trong việc hiểu những người kia nói gì. Ở siêu thị của Trung Quốc đương nhiên sẽ toàn chữ Trung Quốc, cô được dịp biết thêm nhiều từ loại gọi là món ăn Trung đi.

- Du, em ấn tượng với món gì nhất của Trung Quốc_ anh tựa cằm vào giá đồ ăn hỏi cô.

- Lẩu đi, lẩu Uyên ương lẩu Tứ Xuyên,...

- Muốn đi ăn không?

- Không, giờ đi ăn quán đường phố mới ngon, bánh bao chiên nè, súp cay, tào phớ, mì lạnh rồi bánh kẹp thịt chiên nữa chứ, đi thượng hải phải ăn cái ý cơ..._ cô liền thoáng kể ra vài món, ánh mắt lấp lánh trái tim luôn, ăn là sờ trường có tiếng của cô mà.

- Được, đi thôi_ anh bỏ lại không chọn đồ nữa mà nắm tay cô kéo thẳng ra ngoài, đi ăn món ăn chân chất của xứ này thôi.

Chỉ là đi thẳng một đoạn thôi nhưng trước mắt cô là một dãy các quán ăn lớn nhỏ, khói bếp nghi ngút trời, tất tần tạt hương thơm kéo căng tràn vị giác, mê người thực đó.

- Đi thôi.

- Ok

Anh thoải mái gọi tất cả món ăn cô kể, mỗi thứ một ít, nước coca cô hay uống khi ăn, mọi thứ đều sạch sẽ và thơm ngon.

Ăn xong cô cũng thấy hưng phấn lạ, muốn đi chơi quá.

- Anh, mình đang ở đâu đây?

- Tân Thiên Địa...

- Oa, là Tân Thiên Địa sao, vậy đi đi hoá trang đi, mọi người nói có thể sống thử cuộc sống cổ đại ở đây nha_ cô phấn khích nói.

- Được.

Đi thêm hai con phố, hiện ra trước mắt là những ngôi nhà cổ xưa và những bộ cánh nhiều lớp đậm chất Hoàng gia Trung Quốc. Theo bàn tay một bác gái xinh đẹp cô được đưa vào phòng hoá trang. Được khoác lên mình bộ hanfu của nước bạn, trang điểm kinh điển,...

Lúc sau cô được mang đôi dày cao của các quý phi, thân hình thực cao và khí phách hơn. Được nhìn vào gương mà cô không nhận ra mình nữa, thật đẹp, bộ cánh màu đỏ rực như máu kiều sa với những con hạc bạc trắng khí thế, bác nói đây là trang phục dành cho hoàng hậu đương triều. Cô khoan khoái nhìn mình trong gương, thực đẹp.

Từ ngoài cửa anh tiến vào, gây hấp dẫn cho cô, anh cũng mặc lên bộ trường bào đỏ thẫm, đính bạc lấp lánh, chiếc vương trên đầu khí khái và oai hùng như một bậc lãnh tụ vĩ đại của nhân dân vậy. Anh đến bên cô nhẹ nhàng, nắm lấy bàn tay cô, nhìn cô yêu thích không thôi, bác gái cũng cười cười rồi lui ra ngoài.

Anh chớp lấy thời cơ đặt lên môi đỏ của cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

- Em thật đẹp.

- Anh cũng rất đẹp.

- Hoàng hậu của trăm, nàng có muốn chụp ảnh không?_ anh cung nựng hỏi cô. Nhưng là đoàn người ngoài kia đã được anh triệu tập để chụp ảnh rồi, hay nói là khán giả mới đúng.

- Có nha, đẹp như vậy không chụp thực tiếc.

- Ừ, nhắm mắt lại nào.

- Chi vậy?_ cô tí hí mắt hỏi

- Bí mật, nhắm mắt lại nào.

- Ồ...

Cô nghe lời nhắm mắt lại, đi theo bước chân của anh, tự nhiên lại thấy bị bế thốc lên rồi được ngồi xuống. Cô rất tò mò nhưng tuân thủ nguyên tắc bí mật nên không có mở ra.

- Mở mắt nào em yêu...

Cô phấn khích mở mắt ra, sự kinh ngạc làm cô vỡ oà xúc động. Cô đang ngồi trên kiệu đỏ, anh đội lên đầu cô một cái khăn voan đỏ thẫm, hình như họ đang tổ chức hôn lễ.

- Anh..._ cô xúc động gọi anh sau tấm vải đỏ, anh chắc không biết mắt cô đang lấm lấm nước trực muốn chảy ra rồi.

Anh đặt tay lên miệng, khẽ hắng giọng nói cô yên lặng.

- Ngồi ngoan ở đây chờ anh.

- Ừm

Sau đó cô nghe tiếng anh ra khỏi xe ngựa, rồi cô thấy cái kiệu của cô hình như được nâng lên lơ lửng, phập phồng như trái tim cô hiện tại vậy.

Cô không biết ngoài kia anh thế nào nhưng khi xem lại đoạn phim quay lại cả quá trình thì cô thấy anh sau khi ra khỏi kiệu của cô thì lên một con ngựa có gắn hoa lụa đỏ trước đầu. Trước anh là một đoàn người khiêng rất nhiều thùng to lớn nhỏ, là lính lễ đồ đó. Anh đi ở giữa, đi trước kiệu của cô, kiệu của cô có 8 người đàn ông lực lưỡng khiêng, đi sau là đoàn người chúc mừng, rất khí thế, cô thích lắm, đây là đám cưới của cô và anh đó, cô chính là tân nương còn anh chính là lang quân của cô. Họ đang rước dâu nha...!!!

Không biết đi bao lâu cô thấy chợt được hạ xuống, hình như kiệu dừng lại rồi, bác gái vừa rồi cũng là người đỡ cô ra khỏi kiệu. Sau đó là bàn tay ấm nóng của anh chạm vào tay cô, anh đưa cô một đầu của sợi lụa hoa đỏ, từ từ kéo cô vào lễ đường. Người chủ trì oai nghiêm đứng trước mặt gia chủ, đồng thanh khí thế nói lớn, dẫn dắt một nghi thức cao đẹp của hôn lễ Trung hoa.

- Nhất bái thiên địa_ cô và anh cúi đầu lạy trời đất.
- Nhị bái cao đường_ cô và anh quay lại bái lễ đường.
- Phu thê giao bái_ cô và anh cúi chào nhau.
- Đưa vào động phòng..

Sau đó cô được anh đưa vào một căn phòng, anh dùng chiếc gậy lật khăn voan của cô ra. Cô còn nhớ rất rõ đôi mắt của anh lúc đó, trù mến, yêu thương dịu dàng và thâm tình lay động mạnh mẽ trái tim nhỏ bé của cô. Cô chưa bao giờ thấy trái tim mình mãnh liệt như vậy, kể cả người quay phim toàn bộ quá trình cũng bị cô và anh làm như không thấy. Anh rót rượu trao bôi cùng cô, dải hạt vòng khắp giường, hôn nhẹ lên môi cô dưới ánh nến đỏ rực ấm áp. Nếu không phải nhớ rằng mình sang đây chơi thì cô tin chắc đây chính là đám cưới của họ, đám cưới đáng nhớ nhất của họ.

Nụ hôn của anh không cần quấy không mãnh liệt mà rất dịu dàng, nhẹ nhàng đặt lên môi cô ản ản nâng niu cẩn thận từ từ cướp đi mọi xúc cảm kinh diễm của cô. Rất lâu rất lâu sau anh mới rời đi. Tiếng lòng thổn thức khiến giọng anh trở nên nhẹ nhàng không thôi, mê đắm cô chìm sâu vào giọng nói trầm khàn tình tế ấy mãi mãi.

- Lâm phu nhân, chào em
- Tướng công, chào anh.

Cô hạnh phúc nhìn anh, giọng nói cũng dần mềm mại thánh thót, câu dẫn trái tim lang quân đập như trống da trâu vào ngày lễ. Rung động không phải nhất thời mà là rung động đến hết cả cuộc đời, họ nhìn vào ánh mắt nhau đắm say, trong mắt chỉ có đối phương, cũng như trong tim người ấy là tất cả hơi thở.

Khán giả ủng hộ họ ồn ào nào nhiệt, vỗ tay bôm bốp, ánh mắt thực hâm mộ, tán thưởng và hơn hết là sự chúc mừng cho một tình yêu đẹp Vĩnh Cửu trường tồn với thế nhân.

Ai nấy đứng xem đều hết lời chúc mừng cặp tân lang tân nương trẻ. Họ cũng dùng điện thoại chụp lại khoảnh khắc tuyệt đẹp của họ. Hãy để những con người này làm minh chứng cho tình yêu đã đi đến điểm kết của họ, minh giám cho hôn lễ đỏ rực này, may mắn và hạnh phúc sẽ theo lời chúc mà tỏa ra, ôm ấp họ mãi trong tình yêu này.

Anh ôm cô thật chặt trong lòng, cảm ơn tất cả mọi người, những hộp to lớn sính lễ cũng được mở ra, bên trong là rất nhiều kẹo, anh và cô phát cho mỗi người một ít, sau đó hai người nắm tay nhau, cùng nhau lưu giữ rất nhiều khoảnh khắc tuyệt vời này, cả những người dân nhiệt tình này nữa. Một bức ảnh đáng nhớ được lưu lại, cũng được cất giữ nhờ bà chủ nhỏ bên hẻm phố Tân Thiên Địa...

Đây sẽ là một kỉ niệm cả đời cô không bao giờ quên.

Khoảnh khắc chóng qua anh và cô thay đồ trở ra khỏi nơi này, anh đã mua hẳn luôn hai bộ trang phục của họ mang về, không biết tốt thế nào bà chủ còn tặng cô một chiếc châm ngọc vừa gắn trên đầu cô nữa.

Mua thêm vài món quà nhỏ tặng mọi người cô và anh lên đường trở về.

Lại theo con đường sỏi ấy, cô và anh tiến bước vào.

Bà nội đang ngồi bên cửa sổ cùng một cô rất đẹp, hẳn là cô Sáu đây rồi. Cô ấy và bà mỉm cười dịu dàng nhìn cô và anh.

- Hai đứa đi chơi về rồi à...
- Dạ. Con chào bà Nội, chào cô Sáu.
- Ngoan_ cô Sáu mỉm cười nói.
- A Tường con mai hãy về_ bà Nội nói.
- Được ạ_ anh cũng tính ở lại thêm với bà.
- Ra đây là cô bé của A Tường, thực xinh đẹp_ cô Sáu mỉm cười tán thưởng.
- Dạ con cảm ơn cô.
- Ngoan, ra đây ngồi với cô nào.

Cô nhanh chóng tiến tới ngồi cạnh cô Sáu, cô ấy cầm tay cô rất ấm áp. Người phụ nữ này nhìn cô trù mến đến nỗi cô còn tưởng mình có thêm một người mẹ nữa chứ.

- Con gái à.

- Dạ.

- Con thực muốn bỏ cuộc sống độc thân tự do để đi lấy chồng sao?_ cô Sáu tiếc tiếc nói.

-..._ cô thì đứng hình không nói được gì. Cừ chỉ và lời nói hình như không ăn nhập chút nào thì phải, cô Sáu à, đừng làm cháu sợ nha...!!!

Anh nghe vậy thì nhảy dựng lên.

- Cô à, cô nói gì vậy_ họ mới làm đám cưới không lâu đâu, cô là nương tử của anh đó, cái gì mà từ bỏ cuộc sống độc thân hả trời.

- Cô chỉ nói lí tưởng của phụ nữ thời đại thôi mà, 27 tuổi là tuổi đẹp nhất để kết hôn, con bé mới 24 thôi chứ bộ_ cô Sáu chân thành nói, không hề có ý tự trách cho lời nói chia rẽ Uyên ương của mình.

- Thật hả cô?_ cô hùa theo giả bộ hỏi. Cô Sáu mới nháy mắt với cô nha.

- Em ngồi ngoan cho anh_ anh phì phò nói, mất hết hình tượng bình thân trước sóng gió hằng ngày.

Cô ngẩn tò te ngồi im, trêu thôi mà, anh cái đồ đánh đá.

Bà Nội nhìn cháu trai thì bật cười, ra là nó cũng biết tức giận nha, cháu dâu tài ghê.

- Chứ sao, A Tường chịu khó chờ 3 năm nữa đi_ cô Sáu làm như không thấy ánh mắt lửa của anh nói.

- Không nghe, tiểu Du có thai 3 tháng rồi, chờ 3 năm thì đứa bé 2 tuổi mới được đăng kí giấy khai sinh à_ anh điềm nhiên nói.

-..._ cô trở mặt bịt mồm nhìn anh nói phét. Bà Nội sung sướng nhìn muốn thủng cả bụng của cô luôn, cô Sáu thì ló hon, mắt trợn ngược ra ngoài.

- Bà có chất rồi_ bà Nội rung rung nước mắt nói.

Cô Sáu cũng tưởng thật không trêu anh nữa, sốt vó đi đi lại lại cần nhần.

- Đã 3 tháng rồi sao. Chết thật, bà ơi, con đi nói với thằng Vĩnh. Phải sang hỏi cưới gấp thôi, chết rồi 3 tháng rồi, không nhanh là bụng to không được áo cưới mất. Phải đi sắp xếp nhà hàng, quần áo nói chụp anh,... Không đủ thời gian mất, bà ơi mau mau thu dọn hành lý.

Anh thấy đáng về thay đổi 180 độ của cô Sáu thì hưng phấn không thôi. Muốn trêu anh, không có cửa đâu.

Cô nheo mắt nhìn đáng về đắc thắng của cô thì cảm thấy cạn không biết nói lời gì nữa, lại thấy sự vui mừng trên gương mặt già nua của bà Nội làm cô không dám phản bác, bà vui như vậy, cô không nỡ làm bà mất hứng.

Anh thấy cô im lặng thì càng mừng thầm, ra là vợ cũng muốn có bé con rồi. Lúc anh chuẩn bị lên tiếng thì đáp lại anh chỉ là cái bóng lưng của cô Sáu và kèm theo vài lời ngăn ngừi.

- Ta đi đón cháu dâu...

Bà Nội cũng buồn cười hết lời với cô Sáu, bà nhìn cô càng nồng đậm ý vị, một lời khó nói hết sự hạnh phúc của bà.

- Con gái, ta cảm ơn cháu, Lâm gia lại có người thừa kế rồi.

- D...ạ...!!!_ cô méo mồm mới nói ra được từ đó, bốc phét cũng rất cần sự chuyên nghiệp nha.

- Hào hào hào, ta phải xem xem con bé Sáu này làm gì rồi, ta phải đi nói với thằng Vĩnh nữa,..._ cô cũng gấp gấp muốn đi. Bộ dáng hình như khoe lên rất nhiều, bà đi thoăn thoắt, có chất làm động lực đẩy mà.

Thấy đi hết, anh thích thú kéo cô lên đùi, hôn chụt khắp mặt cô, có câu hát như này: ' Ôi vui quá xá là vui ', rất đúng để diễn tả cảm giác của anh hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Chị Sáu tạt ngang qua nhà chính nói chuyện của anh và cô. Ông ấy biết bản thân có lỗi với đứa con trai này lắm nên không có ý kiến gì xen vào, tuy quyết định của mẹ mình. Nhưng ông sẽ cùng đi về, sẽ đích thân ra mặt tham họp cùng nhà gái. Có lẽ việc làm ít ỏi này sẽ bù đắp phần nào món nợ ông

gây ra cho con. Mấy năm qua ông hối hận rồi, ông biết bản thân đã sai lầm như thế nào rồi, ông biết ông tổn thương con trai rất nhiều, càng có lỗi với mẹ nó, ông không chăm sóc nó tốt. Ông biết nó hận ông lắm, một lời xin lỗi khó có thể thay đổi được những chuyện đã qua. Chỉ mong nó bình an, sống hạnh phúc là tốt rồi.

Anh biết ông ta đồng ý đi nhưng không tỏ vẻ gì, dường như cũng dự liệu được kết quả từ lâu. Về đây nhưng vẫn ở lại nhà nhỏ cùng bà sau hậu viện cũng không thêm lên nhà chính gặp ông ấy, càng không muốn thấy bà mẹ của ả đàn bà kia.

Nhắc đến cô ta cũng thấy buồn nôn, một người phụ nữ mặt hạng, đề tiện, đáng kinh tởm. Anh không thể ngờ từ một tiểu thư khoe các như ả lại ngày ngày đi tiếp khách, lăng lơ hơn cả đám đàn bà đứng đường ngoài phố, mặt trình tiết từ lâu cũng thôi đi nhân phẩm sao có thể sa đọa tới mức đấy, ti tiện đến thế.

Bà mẹ cao quý kia có biết con gái bà ta đáng khinh như thế không nhỉ, ông ta có biết đứa con gái ông ta nâng niu lại đang làm trò vui cho đám đàn ông đứng nhìn không? Mấy người cao quý ấy, ngày mặc hàng hiệu, đêm đi nhà hàng, lái xe hạng sang nhưng lại dạy dỗ ra thứ bỏ đi như cô ta, không biết nghe tin này thanh danh một đời của ông ta, bà ta có cháy trụi hết không đây? Đời lắm chuyện vui, lên voi xuống chó, đây là quả báo cho việc làm của mấy người họ. Cũng may anh từ lâu đã không còn lưu luyến người cha máu mủ này, nếu không đã khóc cạn nước mắt cho ông bố này rồi.

Trưa tại sân bay Nội Bài, anh cùng cô và mọi người đáp chuyến bay sớm nhất trở lại Việt Nam. Bà Nội yếu nên nằm trên giường, khi đáp máy bay thì anh đặt bà lên xe lăn rồi đẩy về nhà, ông ấy đương nhiên bám theo. Anh không cho phép bà mẹ kế đi theo nên chỉ có bà Nội, ông ấy và vị quản gia đáng kính cô Sáu tới đây mà thôi. Bà Nội tuy mệt nhưng vì trở lại quê hương nên rất vui, bà rom róm nước mắt muốn về lại căn nhà hai tầng đầy leo xanh trước đây của hai bà cháu.

Anh cũng không ngại nên một đường lái xe trở lại nhà. Anh đã từng nói khi nào có đủ người anh mới bước chân vào lại căn nhà này, giờ thì hay rồi, bà Nội đã về, có ông ta và đặc biệt có người con gái anh yêu đang ở đây, anh sẽ mở chìa khoá cũ kĩ ấy ra, đón tất cả mọi người vào nhà. Ngôi nhà chỉ ẩm áp khi tẻ tụ đầy đủ chủ nhân của nó.

Bản thân Lâm An Vĩnh ông cũng mang đầy tư vị trong lòng, đã bao lâu rồi ông không trở mảnh đất yêu thương này. Ông hình như bỏ quên đi nơi thực sự nuôi mình khôn lớn để đến xứ người, tìm kiếm bóng hình bà ấy đến quên mất rằng mình cũng còn có quê hương khác ngoài cô ấy. Nơi đây đã thay đổi đến nỗi bản thân ông cũng không nhận ra nữa rồi, hay ông đã già lắm rồi, già đến nỗi nếu không có việc chắc sẽ chẳng về đây lần nào.

Ngôi nhà của bố vẫn còn, vẫn rất sạch sẽ và ấm áp, mẹ ông nếu không vì bệnh tật chắc chắn sẽ không nỡ bỏ căn nhà này mà đi đâu. Thực cảm ơn tất cả để cho ông cơ hội về thăm lại căn nhà này, kí ức tuổi thơ chóc chóc hiện về, cuộc sống khi ấy nghèo khó nhưng hạnh phúc đến không biết mình nghèo thế nào. Nhưng, đã là cách xa mấy mươi năm rồi...!!!

Anh cứ nghĩ nhìn thấy ông ta rất khó chịu nhưng có lẽ khoảng thời gian qua anh đã buông bỏ tất cả rồi. Lâu rồi không gặp ông ta cũng mất đi vẻ phong độ hàng ngày rồi, mái tóc đen nhánh cũng bạc trắng đầu, nếp nhăn phủ lên ánh mắt hư mờ của ông ta thoát nhìn già đi nhiều lắm, người cũng gầy đi nhiều và dáng vẻ không còn sự uy nghiêm dữ dằn nữa. Chỉ hai năm không gặp thôi mà ông ta sa sút như vậy rồi, anh không nghĩ sự thay đổi này là do anh, cho dù phải thì cũng vậy thôi.

Anh không trách ông ta nữa rồi, đã quá già để mang trong lòng sự chấp niệm quá khứ. Lâu nay, chính anh cũng mệt mỏi đến ngạt thở rồi.

Khi cánh cổng xanh lá mở ra, bà Nội cũng không ngồi xe lăn nữa mà bám lấy tay cô Sáu đi vào, bà nhờ cô dìu vào phòng rồi một mình ở trong đó rất lâu. Bà không nói nhưng ai cũng đoán được chắc hẳn bà đang lau lại những tấm ảnh của ông nội, vuốt ve kỉ vật giữa hai người.

Chuyến bay không dài nhưng cướp đi nhiều năng lượng của mọi người nên ai về phòng nấy nghỉ ngơi. Anh dẫn cô vào phòng mình, cho cô biết nơi anh thường ngủ mỗi ngày trước kia.

Hai người coi như là bạn thân nhưng anh lại không bao giờ để cô vào nhà hay hình như là sự ham chơi của cô mỗi lần đứng trước cổng là kéo anh đi chơi chứ không hề có ý định vào nhà thăm quan thử. Cho nên đây xem như là lần đầu cô tới đây.

Anh cũng không cho cô đi táy máy nhiều mà kéo cô nằm bẹp lên giường với mình. Đặt cô lên ngực ôm chặt, nhắm mắt dưỡng thần, tìm lại sự thoải mái để xua đi mệt mỏi vừa rồi.

Bàn tay cô nhẹ nhàng xoa tấm lưng rộng rãi của anh, thủ thủ ngọt ngào, có lẽ cũng mệt rồi nên cô nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Nghe thấy hơi thở đều đều của cô thì anh mở mắt ra, ôn nhu vuốt lấy bên má trắng hồng, đặt một cái hôn nhẹ lên vầng trán tinh xảo, thật lâu không có rời đi. Dù biết cô ngủ rồi anh vẫn ngồi hát ru cho cô, từng câu hát theo tông giọng trầm khàn trôi vào giấc mơ của cô, cô cọ cọ vào ngực anh, thích thú không rời.

Mất thấy bộ dáng đáng yêu của cô anh khẽ cười vui vẻ, cô gái nhỏ, ngủ ngon.

Anh chỉ nằm một lát rồi nhẹ nhàng đặt đầu cô lên gối, thay thân mình bằng cái gối ôm thật bự để cô gác chân. Sau mới rón rén xuống nhà, đi ra siêu thị mua chút đồ ăn về nấu, mọi người đi đường mệt, cũng sắp đến giờ ăn tối rồi nên ăn một chút.

Đi cũng nhanh trở về cũng nhanh, tự tay vào bếp, lúc đi qua khu dân phố anh có ghé vào bảo họ mở nước và điện, anh sẽ bắt đầu trả từ tháng này.

Với tài năng hạn hẹp học từ cô, anh chỉ biết luộc rau, chiên trứng, luộc thịt và thêm món đậu phụ rán. Chỉ mấy món đơn giản thôi nhưng cũng làm anh tất

bật không thôi trong bếp.

Trong phòng ngủ, chắc do lạ hơi nên cô chỉ thiếp đi một lát rồi tỉnh, không thấy anh đâu nhưng lại thấy mình được chăm chút chu đáo, cô cười tủn tủn, chắc anh xuống nhà rồi.

Cô cũng không vội đi xuống mà thích thú thăm quan phòng nhỏ của anh lần nữa kĩ càng hơn.

Tường sơn màu trắng tinh, rèm cửa cũng màu trắng ngọc, giường hay gối, bàn học rồi ghế, giá sách, dép để nhà,... Tất cả đều mang một màu duy nhất, một sắc trắng đến ngợp người, nó không có vẻ tinh khôi trong trẻo mà lạnh ngắt một màu, nhằm chán đến tịch mịch.

Duy chỉ một thứ hấp dẫn cô đó là cái hộp màu đỏ điều khắc tinh tế nằm dưới chân bàn học, trong không gian trắng này có chiếc hộp đỏ rất bắt mắt, như một điểm nhấn thú vị của căn phòng vậy.

Trí tò mò nổi lên, cô không được bước chân tới gần nó, chạm vào nó vuốt ve đường khắc tinh xảo, đặt vào tay, khá nặng, cũng khá to, cô phải rất khẽ khàng để mang nó đặt lên mặt bàn.

Cái hộp quý quái này thế mà lại có khoá. Cô buồn bực đưa mắt nhìn xung quanh, kéo ngăn tủ, lật từng góc sách, tìm trong cả cái cặp cũ kĩ ngày xưa của anh thế mà cũng không có. Chán nản nằm bò ra giường, mắt liếc ngang liếc dọc và nháy mắt loé ra tia sáng vui vẻ. Ngày xưa anh đặc biệt thích quyển sách ' Ánh sáng loé ra từ tâm hồn em ', dù không đọc nhưng lại rất mang theo đặt trong cặp sách. Vừa nãy cô không thấy nó, chắc chắn anh đặt khoá trong quyển ấy, phải tìm nó mới được.

Thế là cô loay hoay tìm mọi góc ngách, té ra nó nằm dưới gối của anh. Và quả nhiên như cô đoán, nó nằm trong bìa mặt sau quyển sách, một cái khoá cũng màu đỏ nốt.

Cô thích thú cầm khoá, cạch, mở ra được rồi. Bên trong có vô số thứ, mà những thứ này đều liên quan đến cô, lần đầu tiên trong mấy năm qua, cô khóc đến nghẹn ngào như vậy, khóc đến không ngăn nổi nước mắt chảy xuôi, anh ấy, anh ấy làm cô thấy có lỗi...

Bên trong là rất nhiều giấy, nhiều lắm, cô đếm mãi cũng không hết, hơn 2000 tờ giấy chi chít chữ, toàn là viết cho cô, tất cả đều có một chữ tiểu Du lấp lánh phía đầu giấy, màu mực xanh khiến cô hoa mắt, đau đến chảy ra bao nhiêu là nước, lau mãi mà không có dừng được.

Cô không biết sao nhưng càng đọc lại càng nghẹn uất, càng thấy trái tim xót xa, thương anh nhiều thế...!!!

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, tôi nhớ cậu lắm, hôm nay là ngày thứ 400 tôi xa cậu, mới gần hai năm thôi mà thật dài, lâu đến nỗi tôi sắp quên nụ cười của cậu rồi. Thật đáng sợ, tôi không muốn quên nó. Nhớ cậu, nhớ cậu, tôi mua một con hạc bằng bạc tặng cậu nhé...

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, tôi vừa tới Mĩ đã thấy nhớ cậu rồi, ở bên này toàn người lạ thôi, tôi hoảng quá, cậu có thể chọc vui tôi không, tôi buồn quá...

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, mai là sinh nhật cậu, chúc mừng cậu bước sang tuổi 20 thật đẹp. Tôi giữ lời hứa mua tặng cậu một chiếc đồng hồ Rolex rồi này nhưng tôi không biết đưa cho cậu kiểu gì đây, hay cậu đợi tôi, khi nào về tôi đưa cậu nha.

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, tôi hối hận vì đã không tin cậu rồi. Cái con bé ấy xấu lắm cậu biết không, nó hại tôi mất tất cả rồi. Tôi mệt quá sắp không chịu nổi rồi. Nhớ cậu lắm, bọn họ ở đây không ai tốt cả, chỉ có cậu thôi.

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, sang đây tôi quen một thằng bạn. Nó vui vẻ và thân thiện giống hệt cậu, cũng hay nói như cậu vậy. Tôi bị nó nói nhiều đến thủng màng nhĩ luôn, bức thiết. Cơ mà may mà có nó không tôi buồn chết mất. Mới mấy ngày liền nhớ cậu...!!!

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, hôm nay sau khi tỉnh dậy tôi thấy mình ở trong tù, ngoài song sắt kia có cô ta, có mẹ cô ta, có cả bố tôi. Nhưng mà hình như tôi không quen biết họ, bố tôi sao lại ác thế chứ, đâu có người bố nào đưa con mình vào tù chứ. Nực cười thật, tôi buồn cười đến chết đi mất. Nhưng mà tôi không cười được. Du ơi tôi muốn khóc quá, thằng bạn tôi nó chết rồi, chết rồi, chết rồi. Trái tim tôi đau lắm, bọn họ đều là người xấu, tôi có làm gì đâu, tôi có làm gì đâu...

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, hôm nay tôi bắt gặp trên đường một cô gái tóc vàng vàng, hay nhảy nhót trên đường. Bị ngớ ngẩn thế nào tôi đi theo, suốt cả một chiều hôm ấy, đến bắt chợt cô ấy không phải là cậu. Cậu sao có thể ở đây chứ, tôi hâm quá.

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, thì ra bạn tôi nó không chết. Nó cứu tôi ra ngoài, nhưng ra ngoài rồi tôi vẫn thấy tuyệt vọng, không thể nhìn thấy cậu, cũng không có bà nội, nơi nào cũng như nhau cả thôi.

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, tôi vừa về nước, tôi gặp lại cậu rồi. Tôi không kìm nén nổi, tôi muốn ôm cậu quá. Nhưng sao cậu lạnh nhạt như vậy, tôi xin lỗi mà, tôi xin lỗi. Hãy tha thứ cho tôi được không?

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, hôm nay là bức cuối cùng tôi viết gửi cậu. Từ hôm nay tôi sẽ theo đuổi cậu, cho phép tôi được không?

Cậu đừng lo, theo đuổi cậu là việc tôi muốn làm, cậu không cần đáp lại cũng được. Nhưng đừng ghét bỏ tôi, tôi không chịu được.

Tôi sẽ cất toàn bộ những lá thư này đi, hãy coi như 6 năm qua tôi chỉ bị lạc đường mà lạc mất cậu thôi. Từ nay, ánh sáng chiếu rõ lắm, hãy để tôi lại cảm chặt bàn tay cậu nha. Tôi hứa sẽ không rời xa cậu nữa đâu. Yêu cậu, yêu cậu, yêu cậu...

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, nhanh quá. Lại sắp đến sinh nhật lần thứ 22 của cậu rồi. Thích gì nè, ở bên này nhiều đồ đẹp lắm, cậu muốn gì tôi cũng cho cậu hết. Tôi biết cậu không thích sơn, không thích nước hoa, tôi liền tặng cậu một đôi dây thể thao mới nhé. Tha hồ cậu bay nhảy đầm đá luôn. Thấy tôi thương cậu nhiều không nè.

- Ngày...tháng...năm

Tiểu Du, tôi vừa trở lại thăm bà nội, tôi cũng gặp lại ông ta rồi. Ông ta thật nực cười, lảng tránh tôi, bộ tôi đáng ghét thế à...!!!

Từng tờ từng tờ cô đọc lại đặt ra sàn nhà, nhưng bên trong hộp vẫn còn nhiều lắm, đọc mãi không có hết, hơn nữa mỗi dịp lễ, Tết và sinh nhật cô nữa, quà anh cũng để trong này. Cô chỉ trừu anh thôi, anh thế mà liền mua thật cái đồng hồ đắt đỏ này, đôi giày thể thao vẫn còn mới cứng, chiếc vòng cổ mang tên cô, cái lắc tay màu lam cô ưa thích... Anh viết nhiều thư như vậy, mua nhiều quà như vậy nhưng chưa bao giờ mang tới cho cô, lảng lảng như vậy cô biết làm sao được chứ. Sao anh lại ngốc thế chứ?

Phía sau mỗi tờ giấy đều là ảnh của cô, ảnh nào cô cũng cười thật rạng rỡ, anh chụp lúc nào sao cô không hay biết gì vậy.

- Tiểu Du..._ anh vừa nấu cơm xong, lên tầng gọi cô dậy ăn cơm. Nhưng vừa mở cửa ra thì đập vào mắt anh là gương mặt đỏ bừng nước, mắt và mũi đều đỏ ửng. Anh hoảng quá, không nghĩ được gì chạy lại ôm chầm lấy cô, sao vậy, sao cô lại khóc, ai dám làm cô khóc vậy.

- Em làm sao vậy?

Lắc lắc_ cô không có nói được, giọng đặc sệt rồi, nói ra chỉ toàn tiếng khịt khịt thôi.

Anh không tin. Bây giờ nhìn xuống dưới chân, lại thấy cái hộp đồ của mình, thờ dài, lập tức hiểu ra vấn đề. Cái cô gái này, táy máy nghịch ngợm.

Anh khom người thu hết những mảnh giấy thư cất trở lại vào hòm, khoá lại rồi cất vào trong tủ.

Bỗng cô ra giường, hai bàn tay nhẹ nhàng gạt đi những vệt nước đọng lại trên gương mặt trắng hồng của cô, gạt những sợi tóc loà xoà ra phía sau tai, anh đặt nhẹ một nụ hôn lên trán cô, yêu thương.

Cô ngước đôi mắt long lanh còn đọng nước lên nhìn anh.

Anh thông minh liền với chai nước, rót ra cho cô uống, không biết cô ngốc này khóc bao lâu mà giọng cũng lạc mất luôn, anh mà không lên chặc ồm vì mắt nước mắt, thật không giống bộ dáng hung dữ thường ngày mà.

Cô uống nước vào, cô hòng cũng thanh thanh hẳn ra, như chú mèo nhỏ chui vào ngực anh, rúc rúc.

- Sao không gửi cho em

Anh đăng trí quá. Anh không muốn vào nhà nên nhờ bác quét dọn cất hộ anh cái hòm này vào phòng anh, rồi đi luôn. Nhưng anh nhớ là anh khoá hòm rồi, thế mà cô vẫn mở được. Cũng tại anh hăm, đi làm hai chiếc chìa khoá thông dụng có thể mở tất cả cửa nẻo trong nhà, một cái anh để trong xe, một cái cất trong sách. Bao năm qua anh đi cũng không về lại đây nên chắc cô lấy cái khoá này ở trong quyển sách kia đi.

Cũng tại anh quên sự tồn tại của cái hòm này, quên mất sở thích ngắm nghía đồ của cô, quên cả cái chìa khoá trong sách, giờ thì hay rồi, cô khóc, tại anh cả. Nhưng cô cũng đừng khóc, anh xót lắm, tự nhiên cô khóc làm anh mất hết cả lí trí, còn tưởng ai bắt nạt cô nữa chứ.

- Không quan trọng_ anh vuốt nhẹ lưng cô nói.

- Có, anh đã mất công viết thì phải gửi về cho em. Nếu anh gửi về, em chắc chắn không bao giờ ghét anh, em sẽ chờ anh mà_ cô sụt sịt nói.
- Không việc gì, nhờ em chờ anh mà anh không về thì mới chết. Ngoan, quên hết đi, mình xuống nhà_ anh dịu dàng nói.
- Nhưng mà tại sao anh không gửi cho em chứ_ cô đắm nhẹ vào ngực anh trách móc.
- Anh sợ làm phiền em_ anh cười nhàn nhạt nắm lấy cái tay đắm loạn xạ của cô, không đau nhưng mà dễ nổi thú tính lắm.
- Anh không gửi sao biết phiền chứ. Tại vì anh không gửi nên em mới ghét anh_ cô phụng phịu nói. Anh lại chỉ vì sợ làm phiền cô mà gửi tâm thư cất vào hòm, giữ kỉ niệm chắc, làm cô tự dưng thấy có lỗi quá chừng.
- Ủ, anh hâm anh hâm. Tại anh nhớ em quá nên viết thôi, em cũng đừng nên khóc vì nó chứ, anh sẽ thấy đau lòng hơn cả em nữa_ anh ôn nhu nói.
- Tội của anh quá lớn cần nghiêm trị trừng phạt. Mang cái hòm ý ra đây cho em_ cô trợn mắt chỉ chỉ ra bàn, bộ dáng lưu manh tái xuất.
- Hừm..._ anh giả bộ không nghe thấy nói. Anh si tình thế đấy, si ngốc vậy đấy nhưng anh không cần cô biết để rồi tự trách mình rằng mình không yêu anh nhiều bằng anh yêu cô. Anh chỉ cần cô biết anh yêu cô và mong cô cũng có chút tình cảm với anh là đủ rồi. Hư vinh lớn nhất cuộc đời anh chính là gặp gỡ cô. Cả thế giới này có cô hay không không quan trọng nhưng với anh nếu không có cô thì cuộc sống tầm thường này thật nhạt nhẽo và vô vị. Anh đối cô trân quý như vậy, nên, anh không muốn cô phải khóc, kể cả vì anh đi chẳng nữa, cô hãy cứ cười như lần đầu gặp gỡ đi.
- Em muốn nó, từ giờ nó là của em. Anh không cho em em đổi_ cô phị mặt ra, chị đây giờ trò những nhẽo của bọn con nít được không...!!!

- ...

- Không cho anh ôm nữa!
- Rồi rồi rồi..._ thiệt bó tay với cô, cơ mà không cho anh ôm thì anh khó chịu chết mất a.

Anh tới cái bàn ôm cái hòm đỏ tới bên giường đặt xuống cạnh cô. Thoả hiệp mở khoá ra, tùy cô xử lí.

Cô lấy ra từng món quà bên trong, chỉ có thư là để lại. Những món quà này đều tặng cô hết, cô rất cảm động. Xếp bằng chứng trên chần bông, cô chỉ chỉ nói.

- Anh tặng em hết đúng không?
- Ủ_ anh lại kéo cô vào lòng ôm cứng, mấp máy nói ra một tiếng trả lời.
- Vậy anh mang cho em đi_ cô típ mắt nói.

Anh hơi đứng người một lát rồi chợt hiểu ra, khoé miệng giương cao thoải mái, không nhịn được thom chọt vào hai má phính phính của cô rồi với tay mang lên cho cô.

Lúc sinh nhật 19 tuổi của cô anh mới sang Mỹ nên chưa quen điều kiện phố xá lắm ngoài khuôn viên nhà nghỉ và trường. Nhưng anh vẫn biết là ngày sinh nhật cô nên đã mua vài quyển manga, cô thích nhất truyện manga mà.

Lúc 20 tuổi, anh liền mua đồng hồ, cô có sở thích sưu tập đồng hồ nhưng vì là học sinh nên chỉ là đồng hồ bình thường thôi. Anh biết thế nên hứa với cô khi cô 20 tuổi sẽ tặng cô một chiếc thật xịn. Anh mua được rồi, tuy lúc đó chưa thể đeo cho cô nhưng giờ tốt rồi, vật về với chủ rồi. Anh tháo nó ra khỏi hộp nhưng vẫn còn mới đeo lên tay cô, vừa khít và lấp lánh vàng. Thật đẹp, cô đeo đồng hồ rất cá tính và chín chắn.

Còn nhiều thứ nữa, anh đều giữ rất cẩn thận và mới, anh chưa từng nghĩ đến việc giao hết một lượt cho cô mà chỉ để trong hòm ngày qua ngày thôi. Nay có thể chính tay tặng cô rồi đeo cho cô nữa, giấc mơ chân thực đến hạnh phúc nao nao, ấm áp lấp đầy con tim.

Cô miết nhẹ chiếc đồng hồ, sờ lên từng món quà từ lâu giờ mới đến tay, vui vẻ, thích thú, tràn đầy trong tim. Cảm ơn anh nhiều lắm.

Cô kéo cổ áo anh xuống, chủ động dán lên môi anh biểu đạt sự hạnh phúc của mình. Anh tiếp nhận nụ hôn của cô, thoải mái dây dưa không dứt, từng giọt ấm áp tràn vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Khi mất cô không còn đỏ, mi không còn đầm nước thì anh nắm tay cô xuống lầu. Cô gọi cô Sáu và bố Lâm, anh gọi bà nội, mọi người sau vài phút đã

tập hợp đầy đủ trên mâm com, không ồn ào nào nhiệt mà rất lặng lẽ, từng người từng người nhanh chóng ăn xong phần com của riêng mình. Bữa com gia đình kết thúc trong chóng vánh, cô nhận rửa bát.

Trong lúc cô rửa bát thì mọi người tập trung ở phòng khách.

- A Tường, con muốn chúng ta đi tới nhà con bé bây giờ sao? _ bà Nội chậm rãi hỏi.

- Không bà, con và Du sang chào ba mẹ Từ một lúc rồi về trên kia, mai vẫn còn việc, bà và mọi người cứ thoải mái đi cuối tuần con về rồi mình sang, mẹ Từ cũng nói không vội.

- Hào, vậy con đi đi, ta cũng không có việc gì, dành mấy ngày tới đi thăm quan đường xá, lâu rồi cũng không có trở lại, cái gì giờ khác xưa rồi.

- Vâng.

Thật ra đi đi về về cũng chỉ mất có 2 tiếng đồng hồ mỗi ngày nhưng anh muốn buổi gặp mặt diễn ra vào ngày nghỉ, ai cũng thoải mái.

Bà nội cũng sẽ có nhiều thời gian thăm lại hàng xóm cũ, ở bên kia đều không phải người cùng dân tộc nên đôi khi nói chuyện cũng không tự nhiên, về đây người mình bạn mình có lẽ bà sẽ thấy vui vẻ hơn mà khoẻ mạnh trở lại nữa. Người già cần lắm tiếng trò chuyện mà.

Năm 2017 là một năm rực rỡ đánh dấu cột mốc 20 năm trưởng thành của Thanh Phong, sự kiện huy hoàng này đã được lên kế hoạch từ ba tháng trước đó, tâm vế mời của bữa tiệc này vô cùng trân quý, phải là một công ti cực đại mới được giám đốc cấp cao của quý công ti đem tặng. Nó có quy mô vô cùng tầm cỡ, 20 năm không phải một chặng đường ngắn. Trụ sở chính gây dựng được 5 năm mới có thể chống lưng đề đề ra đưa con Thanh Phong như hiện tại. Nhưng hiện tại ngoài nhũ danh là một chi nhánh tầm cỡ bên Trung Quốc thì Thanh Phong đã tách ra, là một công ti lớn riêng biệt dưới sự quản lí của CEO Lâm An Tường. Cho nên kỉ niệm sinh nhật lần này là của Thanh Phong chứ không phải Đại Phong, là Thanh Phong 20 tuổi đời chứ không phải Đại Phong 25 tuổi.

CEO của công ti đích thân đem tám thiệp vàng mời từng bạn bè gần xa, kỉ niệm lần này không chỉ quy tụ các xí nghiệp công ti lớn trong ngoài nước mà còn sự có mặt của các ngôi sao hạng A nổi tiếng, những ca sĩ đầy tài năng, các đạo diễn biên tập của nhiều bộ phim kinh điển, những hoa hậu người đẹp nức tiếng châu Á, cả những chính trị gia cũng sẽ góp mặt vào buổi tiệc,...

Tất cả quá trình của buổi tiệc sẽ diễn ra trên 5 kênh truyền hình của đài Thanh Phong. Đảm bảo hứa hẹn rất nhiều điều, bữa tiệc này sẽ là bữa tiệc đáng nhớ trong lòng khán giả cũng như là bữa tiệc ấn tượng trong lòng khách mời.

Phòng văn giám đốc trẻ anh còn đặc biệt nói, khán giả nào chụp được khoảnh khắc đẹp nhất của buổi tiệc sẽ nhận được 5 triệu đồng và 1 tháng lên trang đầu tiên báo tạp chí nhà đài, hoặc những cô cậu bạn trẻ muốn gặp thần tượng của mình nếu như may mắn chụp được giây phút đẹp nhất buổi lễ ấy thì anh sẽ tổ chức một buổi giao lưu riêng cho bạn đó với thần tượng. Phần thưởng cực khủng ấy khiến ai cũng thêm muốn nhưng thật khó vì ngài giám đốc trẻ không có bất mí giây phút đẹp nhất bữa tiệc là lúc nào.

Đừng nói khán giả, chân chính thành viên của nhà đài cũng không biết lúc đẹp nhất là lúc nào ấy chứ.

Chị Giang bảo, sự kiện lần này sẽ thuê hết, giao toàn bộ cho công ti tổ chức sự kiện, công ti mình và các thành viên chỉ việc tới ăn chơi thôi không phải làm gì hết.

Nghe vậy nên cô cũng như mọi người cũng không có hỏi gì cả, ăn chơi nhảy múa chờ ngày được ăn ngon thôi, kỉ niệm lần này đặc biệt được anh cho nghỉ 2 ngày, mọi người trên xuống dưới, ai cũng hô giám đốc no 1 cả nhưng là hai ngày sau nữa cơ.

Một tối nào đó anh bật mí cho cô là đề tiện lợi nghỉ cả thứ bảy chủ nhật để cô và anh về quê. Kể ra anh cũng biết tính phết nhĩ, vừa được lòng dân lại vui cả lòng mình.

- Từ Vân Du, hôm nay là ngày mấy_ anh trịnh trọng hỏi.

- Thừa sếp, hôm nay là ngày 7/8, thứ hai đầy tuần_ cô vừa ăn kem vừa leo leo nói, mấy hôm nay nóng kinh người, ra khỏi điều hoà cái là người như bị tẩu hỏa nhập ma vậy, bức bối muốn chết.

- Mai là ngày gì ta_ anh chống cằm nhìn cô ăn hỏi tiếp.

Họ mới tan sở xong, vì thời tiết kinh thiên động địa này nên tạt vào quán kem ăn. Cô thì thấy món ăn ưa thích đến quên cả anh, không thèm nhìn anh gì cả, trông mắt chỉ có màu đen của kem socola thôi. Anh đâm ra buồn bực phải hỏi cô.

- Mai là ngày sinh nhật của công ti, tối mai được đi chơi_ cô tiếp tục trả lời.

- Không phải_ anh bác bỏ.

- Thế là ngày gì?_ cô chép chép miệng hỏi.

Lại quay ra đằng sau hét lớn.

- Chị ơi, thêm một trà sữa bạc hà.

- Em ăn một bát kem chưa no lại còn uống trà sữa, lạnh quá coi chừng ốm. Thời tiết này dễ ốm lắm đó_ anh bó tay với cô, người ta gọi ly kem đến cô ăn toàn gọi nôi lẩu kem, chưa đã lại còn uống thêm trà sữa.

- Dân học võ sức khỏe vô địch không ốm được đâu?_ cô cười hí hí nói.

Đúng lúc chị phục vụ mang ly trà sữa tới nghe thấy thì buồn cười, đặt xuống bàn rồi rời khỏi, ánh mắt đầy tự vị nhìn chằm chằm anh.

Cô thấy vậy thì khó chịu, sao chị phục vụ nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, ghét.

Anh không để sự biến dạng trên gương mặt lúng liếng thịt của cô mà thần nhiên tráo đổi.

Cô tức giận vỗ lấy hộp thì ngó ra, ly bạc hà mát lạnh của cô đang được anh hút mát rồi.

- Sao anh uống của em_ cô hét lên, tay không yên phận nhéo anh một cái, bạo lực.

- Em uống matcha xanh của anh đi, trà sữa này hơi lạnh không nên uống, viêm họng. Ngoan, nghe lời không anh hôn em tại đây đây_ anh lên giọng uy hiếp, chỗ da bị cô nhéo bắt đầu đỏ lên rồi, thật đáng ghét.

Cô phồng mồm tròn má phẫn nộ, cá matcha này uống như uống sôi pha đường cô không muốn uống đâu, cô muốn trà sữa mát lạnh cơ.

Phóng mắt nhìn xung quanh, quán này đông khách thật. Nếu mà bị anh hôn ở đây thì biết giấu mặt đi đâu cho đỡ ngại đây, giữa đồ ăn và cái mặt cô đành nuốt ngược nước mắt mà chọn cái mặt đáng giá vài tí bằng anh này vậy.

Thấy gương mặt bị xỉn của cô thì anh phì cười. Nhưng mà cũng không có chiều cô được, mai ngày quan trọng lỡ như cô lăn ra ốm anh biết làm sao, anh đâu thể vác mặt lên sóng bão dòi sang ngày khác chứ.

Nhìn dáng vẻ cười nham nhở của anh cô ngứa mắt, hút một hơi hết ly matcha trà chanh, trong mắt vẹn nguyên chỉ có những hạt châu đen bóng và màu xanh nhạt của bạc hà mà thôi. Thèm chết cô rồi, anh thật nhẫn tâm, không biết cô thích uống sữa sao hả trời.

- Đừng nhìn nữa, nó là của anh. Em trả lời câu hỏi của anh đi nào?_ anh hất mặt khiêu khích, vui vui ghê.

- Ừm, mừng 8/8, 88,...

- Phải...

- Đề em nghĩ thử đã...

-...

Cô trầm ngâm mắt đảo như rang lạc, hình như nghĩ ra cái gì đó nên mắt tỏa sáng lấp lánh.

- Oa, là ngày đầu tiên anh vào lớp, cũng là ngày gặp mặt đầu tiên của chúng ta...!!!

- Em không quên là tốt rồi_ anh thở phào nói, cô quên thì anh thật đau lòng nha, lần ấy cô còn nhìn anh cười rõ gian, anh không quên nổi lần rừng mình ấy đâu.

- Hi, anh nhớ siêu thật, thế mà ngày kỉ niệm lại đúng ngày này, ấn tượng ghê ta_ cô chớp mắt nói,

- Không trùng đâu, kỉ niệm là ngày 1/8 kia, anh đây đặc biệt lấy việc tư bỏ vào công lùi xuống 7 ngày đây_ anh hồn nhiên không giấu diếm cô nói.

- Oa, làm sếp sượng ghê gớm, nhưng mà có hơi quá đáng không, ngày kỉ niệm thì phải đúng ngày chứ_ cô thật vui nhưng mà hơi có lỗi, nên công tư phân minh chứ nhỉ!

- Từ năm nay kỉ niệm sẽ là 8/8, dù sao lúc thành lập nó anh cũng không có ở đây, giờ nó là của anh, anh bảo nó ngày 8, nó chính là sinh ra vào ngày 8, hơn nữa ngày 8/8 là rất đẹp mà, số 8 nằm ngang không phải là ' vô cùng ' sao, 88 là vô cùng vô cùng còn gì, ngày kỉ niệm ' vô cùng ' rất đặc biệt phải không?_ anh phân tích cho cô, thật ra anh cũng có phần ghét số 1, nó là ngày mẹ anh rời khỏi nhân thế, cho nên anh ghét tất cả số 1 trong tháng.

- Phải ha, mai là một ngày rất đặc biệt. Em sẽ tặng anh một món quà lớn_ cô phấn khởi nháy mắt, anh và cô thì ra đã quen nhau được 8 năm rồi, lại là số 8, con số tuyệt vời, ngày 8/8 năm nay là 8 năm gặp gỡ của cô và anh, vô cùng vô cùng vô cùng....

- Không cần quà, chỉ cần mỗi ngày hôn anh 88 lần là được_ anh ranh ma nói, quà gì chứ, anh chẳng thiếu cái gì cả chỉ thiếu những vị ngọt từ đôi môi cô thôi, nhìn là muốn cắn rồi.

-..._ hình như hơi nhiều, chắc 10 phút một lần quá, nghệt thờ mà chết luôn đây, anh sao lại tham thế nhỉ. Nghĩ vậy thôi lòng cô ngọt đến ngất ngây rồi.

Chẳng biết từ bao giờ anh và cô lại sến súa thế này. Tình yêu thật ngấy mà cũng thật thêm...!!!

Ăn uống hết ngày xong họ lại trở về mái ấm của mình, trò chuyện gặp mặt bà nội một lúc, hỏi bà có muốn lên dự tiệc cùng anh và cô không, rồi hỏi bố mẹ cô nữa, nhưng là họ đều từ chối, ông bà đều thích yên tĩnh trò chuyện với làng xóm hơn là tham gia tiệc tùng nhức đầu. Anh và cô cũng không nói thêm gì, họ vui vẻ là tốt nhất, anh còn không quên dặn họ bảo với mọi người nhớ xem trực tiếp buổi tiệc để nhận quà, thật muốn cười vui vẻ. Bố anh nói ông cũng không tham gia dù là chủ tịch cấp cao, có lẽ ông vẫn còn ngại anh, dù sao cũng đã có xích mích tạo khoảng cách, tình cảm phai nhạt phải cần rất lâu để hàn gắn, cô thấy ông ấy cũng đã già rồi, chuyện cho qua được thì nên cho qua, đời người ngắn ngủi, ông cũng chỉ có mỗi mình anh là con ruột, dù đã đi bước nữa nhưng cũng không thấy có con, anh là duy nhất rồi.

Mai là ngày đặc biệt nên Tả Bích Huyền và Lam cũng đã hứa sẽ đáp máy bay về dự, vợ chồng Chí và cặp đôi dễ nên duyên Thụ Nhật cũng đã nhận thiệp mời riêng của anh, tiệc của công ti cũng là tiệc để sum họp bạn bè. Cô còn trộm được của anh phát cho mấy đứa bạn cũ của hai người hồi cấp 3 nữa, lần đầu gặp gỡ của anh và cô rất đặc biệt nhưng cũng là lần anh vào lớp đầu tiên mà. Bạn bè nên có cái cớ để gặp nhau chứ, lâu rồi cũng chưa gặp Huy lại, Luân với vợ chồng tương bê đề Lưu Tiểu Hoa,... Thật nhớ bọn họ nha!!!

Đối với cô mà nói là gặp gỡ lần đầu nhưng sau ngày mai anh sẽ biến ngày ấy trở thành một ngày khác, sẽ biến ngày mai trở thành ngày khó quên nhất trong cuộc đời anh và cô. Mãi không quên được, không quên đâu mà phải không?

Ôm cô vào lòng, hít hà hương thơm thoang thoang mùi sữa tắm của cô, tiến vào mộng mị. Mong ngày mai là một ngày đẹp trời, thật đẹp vào nha...!

Uông Bách Hợp nghe đài, nhìn thấy gương mặt tuấn lãng của anh trên màn hình, rồi thông tin về bữa tiệc gì đó, à mơ màng. Điên cuồng nghiên cứu, à phải có được về mời đó, nhất định, à muốn tham gia bữa tiệc lớn ấy, à cũng là tiểu thư nhà họ Lâm mà, sao không ai mời à, lữ khốn nạn, chúng mày không mời tao tao càng phải đi, tao phải đi phá tan cái buổi lễ ấy, 20 năm gì chứ, điên cuồng, một lũ điên cuồng.

Vào nhà tắm, thay một bộ đồ thật gợi cảm, tóc vén lên cao lộ ra cái cổ trắng ngần hút hồn, tô son đỏ chót, kẻ mắt khói bốc lửa, mang theo đôi gộc chục phân và chiếc ví không có gì, à lên xe taxi tiến tới bar đẳng cấp nhất Hà thành, à phải đi câu vài vị đại gia, nghe nói ở đây hôm nay có vài vị nhận được chiếc thiệp vàng à cần, rất tiện để lợi dụng, theo chân họ, à liền có thể tham gia bữa tiệc siêu khủng ngày mai rồi.

Thật đáng mong đợi, à ưỡn ẹo tiến vào, liếc mắt đưa tình, đôi mắt hồ ly quét vài vòng, câu dẫn hồn phách đám nam nhân mặt hạng kia, đàn ông chỉ cần 'sướng' muốn gì chả được. Vợ con có ngoan có đẹp mà không đáp ứng được nhu cầu của họ thì cũng vô dụng, đã không tài năng thì đừng trách tại sao 'tiểu Tam' lại tồn tại trên thế giới.

Đêm ấy, à rất nhanh dự được một thằng lên giường. Và đương nhiên với sự lăng lơ và kỹ thuật câu hồn người, sự đi thoã của một con hồ ly chính hiệu, à đã có vé tham dự thay mặt gia của hắn ta, một đêm điên cuồng tới tận sáng đôi lại một chân vào bàn tiệc ngày mai, cũng đáng mà.

Chap 51: Shopping đề...!!!

Để chuẩn bị cho bữa tiệc nên anh đặc biệt cho mọi người nghỉ buổi chiều để trang hoàng, tân trang lại bản thân chu đáo. Anh đối cô lại càng cẩn thận hơn, đã mua hẳn một bộ lễ phục mới tặng cô, việc cô chỉ cần làm là ngồi để chuyên viên trang điểm và làm tóc, ngắm anh nữa. Vì 6 giờ mới bắt đầu nên cô tranh thủ đi ngắm đồ với Thụ, không cho anh và tên hoa hoa Ninh Nhật đi theo.

Nhật nói đã mua lễ phục cho Thụ lâu rồi, cô nàng buồn chán vì không thể tự sắm sửa như mấy chị em khác trong công ti nên lôi cô đi chọn mấy thứ linh tinh, cả Thanh nữa, đi đồng cho vui. Tiếc là Lam 4 giờ mới về nên không đi cùng được, nó với Tả Bích Huyền cứ bay đi bay lại suốt ngày thôi, thật tiếc. Nhưng mà cũng không hẳn, Lam nói nó bị trúng thưởng rồi, lần đầu trúng thưởng luôn, mãi lúc đi biển về mới biết. Tả Bích Huyền sướng nhất, được dịp hớn hơ khoe mình mạnh mẽ, chỉ mơ màng có một lần liền để lại vào đây một con tinh trùng nhỏ của mình, quá là đỉnh đi.

Lam nó phần nộ lắm, đối với anh ta ngứa mắt, cay nghiệt lắm nhưng không nỡ bỏ đứa bé, cô nàng sexy của nhóm nói sẽ lấy chồng muộn nhất để làm phù dâu cho hai bạn cô lại là đứa có con sớm nhất trong 4 người. Thật đúng là không gì ngờ được bằng chuyện tương lai.

Tả Bích Huyền nghe nói lúc ấy cũng ăn đủ của Lam nhưng mà không biết thế nào dù bị sự tàn độc của nó tra tấn vẫn mặt dày tiến tới, ép cô nàng đăng kí kết hôn bằng được. Họ cũng đăng kí được một thời gian rồi, gái nhà họ Trần đã trở thành phụ nữ một con rồi, bé con chưa biết trai gái, nhưng cũng được 4 tháng rồi, lâu không gặp nên không rõ bụng to đến đâu rồi. Ba người bọn cô rất hào hứng ngày cô nàng sinh, hôm nay tiện đi shopping, mua luôn quà mừng cho cô nàng.

Tả Bích Huyền còn nói, đợi cô nàng sinh xong sẽ tổ chức đám cưới, vô si dặn cô và anh không được cưới trước để làm phù dâu rể cho anh ta. Nhưng mà đáng tiếc, anh chồng tương lai của cô đã lôi cô chuẩn bị đăng kí rồi, nửa tháng nữa luôn rồi.

Thật nhớ tiểu Lam mà, tối nay nàng về phải hỏi cho ra nhẽ tất cả mọi chuyện với được, qua điện thoại thật không có thỏa mãn sở thích nhiều chuyện mà.

- Thanh, ở đây nè_ Thụ đứng ở cửa vẫy vẫy Thanh, cô và Thụ chờ nàng tới rồi cùng đi xem. Chứ mua sắm rồi nào có thì giờ nghĩ miễn man tới tiểu Lam chứ.

Thanh thấy hai bạn thì phấn khích, nhảy nhót tiến lại làm hú hồn cô và Thụ.

- Bà nội của con, cậu đang mang thai đấy, chạy nhanh như vậy nguy hiểm lắm_ cô nắm lấy tay cô nàng giữ chắc. Sao lúc nào cũng hồn nhiên như cô tiên vậy, ba tháng đầu mang thai nguy hiểm lắm biết không hả, đã không gặp đề bảo hộ cho tiểu Lam, vậy nhất định phải nghiêm khắc với người gần nhà Thẩm Tư Thanh, cô và Thụ đều là mẹ nuôi của bọn chúng đấy, phải bảo vệ con nuôi của họ cẩn thận chứ.

- Hi, tại phần khởi quá_ Thanh le lười ngại ngồi. Vừa chào ông xong, lại nhìn thấy luôn hai con bạn thân, nhất thời quên bém mắt cái bụng phẳng lì của mình hiện có đứa bé, chạy nhanh quá.
- Thôi, đưa tay trái đây_ Thư vuốt bụng già bộ trấn an bé con ra lệnh.
- Làm gì_ Thanh hỏi.
- Dẫn cậu đi chứ sao. Đưa tay trái tớ cầm, tay phải Du cầm lấy, cậu đi ở giữa hai bọn tớ, an toàn_ Thư bẹo má của Thanh nói, chưa có bụng nhưng mà cô bạn này đã bắt đầu béo ra rồi, hai má hồng hồng mập mập, càng ngày càng xinh ra. Ta nói lấy chồng tốt chính là vậy, béo đẹp béo khỏe, béo lung linh tươi tắn a...
- Ok, thank you_ Thanh cười típ mắt nói. Sướng ghê cơ.
- Bày đặt tiếng anh_ cô ngứa tay giống Thư bẹo vào má bên kia của nhỏ. Ôi chao xúc cảm thật sướng, cứ như da em bé vậy, bạn Thanh nhà mình may mắn lọt vào tuyết người càng có thai càng đẹp ra đây mà.
- Đau, hai cậu xấu xa. Mau đi thôi, chị đây muốn mua giày thấp, nhà toàn gộc cao thôi, đi chẳng may ngã thì chết.
- Biết sợ rồi sao_ cô thích chí cười.
- Xác_ Thanh bừa môi nói rồi cả ba cùng phá lên cười

Thanh giờ nhàn rồi, Gian Minh Chí sợ việc ở phim trường vất vả nên ngưng trọng toàn bộ việc của cô nàng, để nàng ở nhà nghỉ ngơi dù thai nhi vẫn còn rất bé. Minh cậu ta đi làm, vì thương vợ buồn nên chỉ nhận quay quảng cáo chứ không nhận những bộ phim dài tập nữa, thời gian hai người họ rảnh rỗi, dù sao mấy bộ phim hai người họ quay trước kia cũng thu về tay họ khối tiền, hai kẻ này nghỉ đến hai ba năm cũng chẳng chết đói được.

Ba nàng dạo bộ xung quanh siêu thị cửa hàng, cô cũng mua một món quà để tặng anh. Thư chọn cho mình một cái túi và một đôi dây cao mới, thêm vài cái áo đi làm. Thanh đương nhiên mua đầm bầu và dép xăng đan mới. Cô mua quà cho anh rồi tự sắm cho mình vài bộ quần áo mới. Cả ba cũng mua nhiều đồ trẻ con sơ sinh cho hai bé sắp chào đời, còn về phần người đàn ông của mình, chẳng mua gì hết, tạm thời chưa nghĩ ra họ thiếu cái gì, toàn là sắp nên đầy quần áo, biết mua cái gì, để hôm nào dẫn đi rồi mua cho sau vậy.

Mua sắm đã đời họ vào quán nước ngồi, chờ mấy anh tới đón. Họ sẽ cùng trang điểm và làm tóc với nhau nên các anh dặn sẽ đón. Và đương nhiên không ai phản đối, trong bọn họ còn có bà bầu cần chăm sóc mà, trời hôm nay nắng to, say nắng mất, Chí kia xót vợ lắm.

Đương lúc rảnh rỗi, ba kẻ than vãn sự đời.

- Cuộc đời bất hạnh, làm việc cật lực suốt cả tháng mới có tiền triệu, chỉ đi mua sắm có 2 tiếng liền hết sạch a..._ Thư vuốt ve ví tiền xót xa.
- Phải đó, tớ cũng cạn ví rồi, ôi tiền, tiền của mị_ cô vỗ bôm bốp vào túi rung rung nước mắt.
- Ủ, tớ cũng hết tiền rồi. Nhà tớ dạo này nghèo lắm, chồng làm việc vất vả mới đủ ăn_ Thanh giả vờ như thật lấy khăn giấy chấm chấm nước mắt.
- ..._ Ôi thật xấu xa, lương của nó còn gấp đôi lương của hai chúng ta cộng lại đó, nghèo... Chưa thấy đạo diễn sản xuất phim nào...' Nghèo '...!!!
- Giả tạo_ cô liếc mắt nói.
- Xấu xa_ Thư giựt khăn giấy của nàng vo nát.
- Hi hi hi..._ Thanh cười nhe nhón, người ta bị nhầm mấy phim người ta quay, người ta là đạo diễn mà cũng phải biết diễn chứ, không dạy đám người kia kiểu gì. Với cả lâu rồi không tới phim trường, phải ôn lại không quên cách diễn thì chết.
- Đại tư bản..._ cô nhìn điệu bộ nhăn nhó của Thanh nói.
- Hút máu_ Thư bồi thêm
- Người ta là đạo diễn đâu phải boss hay chính trị gia mà nói người ta hút máu người, người ta giận_ Thanh ông ẹo nói.
- ..._ mếm quên bạn này của họ thích diễn kịch, mỗi khi nó diễn cảm có chê a.

Chém gió chém bão độ nửa tiếng thì người chồng thương vợ Gian Minh Chí đã tới, một mạch chở cả ba tới tiệm làm đẹp luôn, mặc kệ anh và Nhật kia có tới không. Họ đương nhiên đi theo, ba người mất một nói chuyện hồng có đã.

Họ tới nơi thì được làm việc luôn, anh gọi nói với cô bạn kiểm tra hội trường nên khi nào xong thì đi luôn với Chí, anh chờ ở cổng. Nhật cũng phụ giúp anh luôn, nên ba cô trông chờ vào tài xế Chí. Phục trang của họ cũng đã được mang tới sẵn rồi, chỉ ngồi im cho nhân viên người ta múa lên mặt và tóc thôi. Thanh vì đang mang thai nên chỉ bôi kem và thoa chút son bóng, mang lễ phục ngắn để dễ đi lại, tuy nhiên trông nàng vẫn rất xinh, lại mang theo tư vị của một người sắp làm mẹ, đẹp theo một cá tính rất riêng, rất quyền rũ.

Cô và Thư cũng chỉ đánh nhàn nhạt thôi, chủ yếu là được làm tóc rất cầu kì, mỗi người một vẻ, khác ngày thường một chút, ai cũng xinh hẳn ra, mang phong vị khác nhau, thích thú ngắm mình trong gương và không quên lưu giữ vài tấm hình kỉ niệm. Có lẽ cô không biết hôm nay mình rất nổi bật bởi vì trước đó anh đã căn dặn người làm phải chuẩn bị cho cô thật lộng lẫy, nổi bật mới được, nhất là khi cô mang bộ lễ bộ phục vào, không ai dòi mắt được. Thư kiều sa như vậy cũng nhìn cô chớp chớp mắt, vẻ mặt hết như sắc lang.

Chuẩn bị tất cả, họ lên đường tới buổi tiệc, hồi hộp và khoái chí đan xen, thật lắm tư vị, là một thành viên của Thanh Phong, họ lại càng nhận nhạo, nay sinh nhật ngôi nhà lớn của họ đấy.

Với cô còn là ' vô cùng, vô cùng, vô cùng '... đáng nhớ!!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Chiếc xe đen tuyền Toyota của vợ chồng nhà nọ mang theo ba người đẹp tới công khách sạn ' Thiên đường ' nơi sẽ là hội trường tuyệt mỹ của đêm này. Thân là thành viên công ti nên hầu như họ đến rất đúng giờ, qua khung cửa vừa kéo xuống cô thấy tất cả con dân của Thanh Phong rồi, cô cậu anh chàng nào cũng thực tuyệt mỹ, ta nói cái nghề của cô hầu như không ai xấu hết, toàn hạng mỹ nhân trở nên thôi, ngành giải trí mà, quan trọng luôn là khuôn mặt.

Vợ chồng nhà này giàu có ai cũng biết nên khi chiếc xe sang chảnh này phóng tới đều thu hút ánh mắt của mọi người, theo nguồn tin cô cho biết, Thanh cô nương đã tích khoản tiền này từ rất lâu, rất lâu để tậu bằng được em xe này về, vợ chồng nhà này hợp rơ nhau ở khoản thích xe đẹp.

Đứng trước cửa, Chỉ dừng xe, ôn nhu chậm rãi tiến về bên kia mở cửa xe cho vợ yêu, hai người họ tay trong tay khiến bao người hâm mộ, đây chính là hai vợ chồng làm phim nức tiếng hiện nay đó, hình ảnh đẹp đương nhiên lọt hết vào máy ảnh của đám phóng viên ghi hình.

Cô và Thư thì không có cần trịnh trọng thế, tự nhiên mở hai cửa mà đi ra thôi, sau đó hai cô tự khoác tay nhau vào, mình thích thì mình làm một cặp thôi, đâu cần phân biệt giới tính, dầu gì cô cũng nức tiếng một thời say mê gái đẹp, Thư là baby của cô đó nha.

Đương nhiên đã là khách mời, dù là ai cũng sẽ được chụp ảnh, huống chi hai mỹ nhân đây còn đi chung với đạo diễn Giản, mười phần thì đến chín là bạn thân rồi.

Anh này có nói sẽ đón cô ở cổng nhưng mà cô đi vào bàn đã lâu cũng không thấy anh, gọi cũng không người bắt máy. Chắc anh bận nên cô cũng không để ý, hoà vào đám nhân viên phòng mình, Thư chẳng rõ bị Ninh Nhật lôi đi góc nào rồi, vợ chồng kia đi chào hỏi mọi người rồi.

Tuy vậy cô cũng không chán lắm, phòng cô toàn người thú vị, nói chuyện cả ngày cũng sẽ không chán.

- Tổ mới câu được anh bên kĩ thuật, đẹp như sĩ điều luôn_ Jee hớn hờ khoe

- Biết mặt thằng cha rồi, trắng hơn cả con gái_ Rose bĩu môi nói.

- Đây gọi là thư sinh, thư sinh hiểu không?_ Jee bẹo má Rose hất hàm

- Ừ hiểu, không bằng chú của tớ, tuy hơi già chút nhưng vẫn nam tính chết người_ Rose mắt lấp lánh nói.

- Xi...

- Nói đi nói lại mấy cung vẫn không bì nổi chị, chị có chồng rồi hí hí..._ chị Giang nhảy vào nói.

- Đàn bà một con đừng lên tiếng_ All

-..._ chị Giang méo mặt, mình lạnh quá nên bị bọn này đàn áp đây mà.

- Ờu, nhìn xem, các mỹ nữ đích thực tới rồi kia_ Wendy chỉ chỉ nói.

- Xác, bao giờ thấy hai mỹ nam nắm tay nhau đi vào thì hãy kêu_ Lyn chẳng biết từ đâu nhảy ra nói. Gái này chính là 1 chín 1 mười của Thư, mê mẩn đám nam nhân ngày xưa gọi là đoạn tụ gì gì đó.

- Thế thì hơi bị kích thích quá_ cô buồn cười buông lời.

All gật gật tán thành.

- Eo, nay Du nhà ta xinh phết nhỉ, hơn cả đám hoa hậu kia luôn ý chứ_ chị Giang vuốt ve má cô nói.

Và bắt đầu mục tiêu nhắm vào cô. Họ sờ cô loạn xạ ra, lỗ nhất phải là cô nàng Mina, ôi thôi đen tối kinh khủng.

- Du, bộ này quen quen_ Tina chọt chọt hỏi.

- Ấy, nhớ show diễn công ti ta dàn dựng để tung bộ thiết kế mới nhất của Lucky không?_ Zee vuốt ve hỏi.

- Đúng rồi, lần ấy người ta được cử đi chụp ảnh nè_ Yến Yến nhảy vô nói.

- Là một trong số đó này, tiểu Du, trộm được bảo vật mà chẳng rù chị em gì cả_ Zee tặc lưỡi nói.

- Đâu có, tớ có biết vấy vót gì đâu, cái này đi mượn đây_ cô chớp mắt nói dóc.

- Điều..._ Rose ngửi ngửi tóc cô phán.

- gật gật gật_ All tán thành.

- Thật mà_ cô chớp mắt vô tội, cô có am hiểu vấy vốc gì đâu, đồ công sở cũng gần như toàn quần, đánh nhau cho tiện, lại siêu chống nắng, mới cả cô chỉ thích đọc truyện thôi hồng thích xem tạp chí thời trang đâu.

- Ớt tin, theo hiểu biết của lão nương của này là sếp tặng, đúng không?_ Tina bép xép nói.

- gật gật gật..._ lại tán thành.

- Không, mượn mà_ cô chối bay biến, hí hí, luyện lại tài năng bốc phét, lâu ngày không dùng mớ chết.

- Ớt tin_ All

-..._ đám người này cáo thật.

- Im lặng là đồng ý. Ôi sếp yêu của em_ Wen rung rung nói.

- Người đàn ông si tình bất diệt của mị_ Jee ôm tim đau đớn.

- Ông xã quốc dân của tui_ Lyn mắt lấp lánh nói.

-..._ cô cảm thấy bị khủng hoảng trái tim a...

-..._ ca ngợi

-..._ tiếp tục ca ngợi.

-..._ vẫn đang ca ngợi

- Oa, nhìn xem hãy nhìn mà xem, tím này, màu tím này...sếp lăng mạn chết mất, đây là thủy chung không đổi vì em mà...!!!_ Mina hưng phấn nói.

- Chung thủy a... Si tình a..._ All

- Tím thủy chung không đổi...

- Tại sao lại lăng mạn như vậy a...

-...

-...

Một đám người không để ý về mặt méo xệch của cô hết lời sờ soạng người cô, ca tụng anh lên chín chín tầng mây luôn quá.

- Sao cậu cứ miết bụng tớ hoài vậy_ cô dí dí trán Mina trách vấn. Cái con nhỏ này, suốt từ nãy tới giờ tay cứ chọt chọt bụng cô, xong lại vuốt vuốt. Mới đầu cô không để ý nhưng mà cũng cứ sờ soạng lâu quá cơ.

- Người ta đang dùng tâm thuật để xem trong này có cái gì chưa, có rồi thì...Tất cả chị em, mau chào chị dâu_ cô nàng khoái trá nói, một bộ dạng xấu xa không chịu nổi mà, oang oác cái mồm ra, làm cô sợ chết khiếp.

-..._ chắc điên quá.

- Chị dâu..._ All hòa theo Mina trêu cô.

-..._ thật là đám người xấu xa mà.

-..._ All cười sung sướng.

- Mà Du này, sắp theo đuổi em từ lúc nào thế, chị nghe Thư nói mà đầu óc quay mòng mòng_ chị Giang uống rượu quay ra nhìn chăm chăm cô hỏi, cái cô thư kí Mai của sắp đây chị không phải thời gian ngắn đâu.

- Không có gì hết, tự nhiên mà đến thôi_ cô dịu dàng nói. Rất dịu dàng nha, cái đám người này sao cứ quẩn lấy cô thế, chết mất...!!!

- Ừ chịu đâu, người ta thích nghe tiểu sử cơ_ Zee lẩn tránh ra, rất không hình tượng cọ mặt vào ngực cô. Ôi cái cô nàng lợi dụng này, may là con gái, con trai là chị cho ăn đám rồi đấy, đám ăn đậu phụ của chị.

- Phải phải..._ All chu môi chu mỏ tán thành.

-..._ nhiều chuyện quá.

- Ừ chịu đâu..._ All giả bộ những nhẽo.

-..._ thua.

- Mọi người vẫn không nghe sao, em tưởng Thư nhiều chuyện kể hết rồi_ cô thờ dài ngoáy ngán nói, đúng là không hợp với sự duyên dáng hiện tại chút nào.

- Chút chút_ Giang Ngân Ly sợ cô không hiểu nên cần độ đốt ngón tay biểu thị.

Mấy chị em ban khác đi ngang qua nghe thấy, máu tám nổi lên kéo bè kéo cánh chạy ra bàn cô ngồi, ánh mắt người nào người nấy lấp lánh, cho nghe cùng với, chúng tôi hâm mộ giám đốc Lâm a, cho nghe kể nha, tí thôi na na na...

Cô nhìn bàn trắng của mình ngày càng đông người ngồi thì phì cười, công ti ngày ngoài mác là công ti giải trí lớn nhất khu vực thì sâu trong lại là một đám người suốt ngày chỉ ba hoa chích choè, đừng lạ vì sao Thanh Phong cướp được tin tức nhanh thế, đơn giản là vì họ có khả năng đánh hơi chuyện kì dị trong dân gian với tốc độ kinh hoàng, đi lấy tin nhưng toàn giả bộ dân thường ngồi lê đôi mắt nghe lỏm tất cả thông tin, sau đó tập hợp viết báo là Ok. Bí kíp nhỏ đó...!!!

Làm báo chính là vậy, chịu khó đi nhiều một chút, chứ ngồi lì trong phòng thì một tin cũng chẳng có mà rơi xuống đầu cho bạn viết đâu.

- Máy cậu thử nói nghe xem mình biết gì rồi_ cô lấu cá rút bông hoa trong lọ ở bàn ra, phe phẩy vào đám người trước mặt. Cô mới không kể đâu, ai lại lôi chuyện tình của mình bỏ cáo thiên hạ chứ.

Để tránh thu hút đám phóng viên đài khác viết nhăng viết cuội nên cô ra hiệu nói khe khẽ thôi. Trêu đám người này chút cho vui.

Mọi người biết ý nên lùi bộ của mình ra canh chừng, lễ kỉ niệm vui vẻ nên tha hồ dẫn chồng và người yêu đến chơi, không thì rủ bạn đi cùng cũng được hết.

- Giám đốc vừa gặp đã yêu, cật lực theo đuổi cậu đúng không?_ Mina trừng mắt nói.

- Không phải ngôn tình đâu má ơi_ cô buồn cười nói, nghe cậu ta nói sao mà kinh điển thế.

- Ô thế thông tin sai à_ Mina gãi gãi đầu ngu ngu.

- Yes_ cô tốt bụng nói.

- Cậu thích giám đốc từ lần gặp đầu tiên, nên dùng 360 chiêu kế câu dẫn sắp Lâm phải không?_ Roy bên hậu trường phòng má nói. Bộ dạng chắc như đinh đóng cột.

- Không đâu, bộ cậu quên tờ rất thương tình yêu nhỏ bé Lã Anh Thư sao?_ cô lắc đầu nói, lúc ấy bao mỹ nam của công ti, rồi các thần tượng nổi tiếng nữa sao cô không xi nhê mà vừa gặp anh liền yêu thích rồi. Mặc dù cô không phủ nhận anh chồng tương lai của cô rất soái khí nha.

- Thư bảo sắp theo đuổi cậu mãnh liệt lắm, ngày nào cũng mặt dày đứng trước cửa nhà cậu nói: I Love U.

Đến công ti thì phải nhịn nội thương không đi tìm cậu cho thoả nỗi nhớ.

Bữa sáng bữa trưa đều cật lực chuẩn bị, ngày nào cũng hỏi thăm cậu qua số phone của đại ti Giang. Còn có quyền chiếm hữu rất cao, bất kể tên đực rựa nào bén mảng gần cậu 10 cm là đập cho lên bờ xuống ruộng. Không để ai liếc mắt đưa tình với cậu hết, cấm mọi hành vi luôn, còn nữa nhưng tạm thời chưa nghĩ ra..._ Yến Yến bên hình ảnh thao thao bất tuyệt nói.

- Cái này chắc chắn đúng phải không?_ suy nghĩ của mọi người.

- Không, hãy nghĩ đơn giản thôi, đừng phóng đại quá lên thế_ cô buồn cười lắc lắc hoa nói. Cô sắp bị họ nói cho nổi da gà rồi nè.

- À, hay là cậu vào nhằm toilet nam, gấp sếp tổng rồi thấy cái không cần thấy nên ảnh bắt cậu chịu trách nhiệm_ Rose hưng phấn kể.
- Đi đóng phim đi má_ cô chán nản vuốt trán, sao lại có loại tình huống cầu huyết như vậy ở thực tại này chứ.
- Phải đó_ All
- hi hi hi, tại người ta góp vui chứ bộ_ Rose le lưỡi nói, nhận gạch đá toàn tập của hội.
- Thôi, đừng có nói vớ vẩn gì hết. Bọn tớ là bạn cấp 3. Tớ chỉ nói thể thôi mọi người hiểu sao thì hiểu, đừng có mà đi chém gió tóc mái công ti đi đấy_ cô nhàn nhạt nói. Một với mấy cô cậu này quá thôi, toàn nghĩ liên tha liên thiên.
- À... Thanh xuân vườn trường_ Lyn tâm đắc nói.
- Tri kỉ..._ chị Giang vuốt cằm phun ra hai từ, nhất thời hiểu ra mọi chân lí, đuôi mày ngài cũng rục rở hẳn ra.
- Thanh mai trúc mã_ Jee tán thưởng nói.

-...

-...

Và bỗng mọi người vỡ lẽ, àm ỉ lên.

- Oa, tình đẹp...!!!

-..._ cô cũng thấy đẹp, hi hi hi.

Chap 53: Ngày kỉ niệm (2)

Sau khi tất cả thành viên công ti tới hết thì dần dà bên ngoài các sếp lớn, nhà chính trị gia và các người đẹp cũng giá lâm. Ngoài cửa muôn vàn siêu xe ngự trị, bóng bảy và sang trọng biểu đạt sự thành công và xa hoa của chủ nhân. Xe này nối tiếp xe kia, và bước xuống từ đó luôn là những đôi chân lịch thiệp được dặm bởi những đôi giày tây bóng loáng, những đôi gót cao chót vót đầy quyến rũ. Rồi sau đó bước ra là những quý ông quý bà sang chảnh, những giới chuyên môn tiếng tăm, những người đẹp lóa mắt. Tất cả họ đều tươi tắn trong ống kính vang lên tanh tách suốt đêm. Ai nấy cứ chi tao nhả, thanh lệ, duyên dáng và kiêu sa như một danh gia vọng tộc đương thời.

Bước trên thảm đỏ với hàng ngàn cánh hồng bay bay từ trên cao, trải dài từ cổng cho tới khi vào tận hội trường. Trên đỉnh cao là sân khấu rộng lớn hoành tráng lấp lánh đèn màu chiếu qua lại, dưới khán đài là hàng trăm bàn ăn đã được bày biện đầy mỹ lệ, tao nhã sẵn sàng chờ khách khứa tới tham dự.

Phục vụ nhà hàng bắt đầu hoạt động, rất lịch thiệp mang lên cho từng vị một ly rượu vang ngọt ngào, đồ ăn đã được xếp hàng dài bên phải, bắt mắt tinh tế hấp dẫn vị giác và xúc giác làm việc.

Cả hội trường đều rục rờ màu xanh lam, nổi bật là hàng ngàn bông hồng lam khoe vẻ kiêu kì tinh tế tươi tắn mới mang về từ xa sáng nay. Những hoa, những sắc và ánh đèn huyền ảo. Hội trường không hề dùng đèn mà được sáng lên từ hàng nghìn ngọn nến sáng lấp lánh, bốn bề lãng mạn đến khó tin.

Khách mời sẽ đưa thiệp cho bảo vệ và tiến vào, sẽ để lại một bức ảnh kỉ niệm nơi chụp ảnh cùng phó giám đốc công ti Thanh Phong, sau khi theo hướng thảm đỏ vào bàn ngồi dự. Mọi người cũng có thể trò chuyện giao lưu trước khi buổi lễ chính thức bắt đầu.

Khung cảnh bắt đầu đông hơn và nhộn nhịp, mùi nước hoa nồng nàn đan xen với hương rượu và tiếng trò chuyện chào hỏi nhau khiến bất chợt ồn ào hơn. Ngoài sự ấm cúng tự nhiên của bàn cô thì bàn ai cũng vậy, con người ta cư xử với nhau khách sáo, lịch sự đến thờ ơ lạnh nhạt, chỉ xem như xã giao, không đặt tình cảm lại. Tiệc tùng chính là vậy, lợi dụng tất cả để được gặp chào hỏi nhau, xem chừng có thể hỗ trợ nhau trong công việc hay không, rồi băng qua lâu ngày lại trở thành kẻ xa lạ biết mặt.

Đèn sân khấu lập loè, ra sân là một màn múa chào mừng đầy kinh điển, hùng tráng hấp dẫn.

Pháo bông nổ rập rền lấp lánh, đèn tối từ từ sáng dần và xuất hiện hai MC duyên dáng, thật không ngờ Thư biến mất này giờ đã lại nhảy lên làm MC cùng Ninh Nhật rồi. Đẹp đôi lắm, tình chàng ý thiếp đáng ghen tị.

- Xin chào tất cả mọi người, cảm ơn rất nhiều đã tới tham dự tiệc kỉ niệm 20 năm của Thanh Phong chúng tôi...

- 20 năm là cả một chặng đường dài đầy khó khăn và thử thách, cảm ơn rất nhiều các bạn đã đồng hành cùng chúng tôi, ở bên chúng tôi suốt bao năm vừa qua để Thanh Phong lớn mạnh như ngày hôm nay...

- Đặc biệt cảm ơn sự hỗ trợ của công ti nước giải khát Tinh Châu, nhà sản xuất thuốc Thiên Dương, công ti điện lực Mạnh Mỹ, công ti điện tử Hoa Lâm,... Cảm ơn tất cả các bạn luôn luôn nghe đài, đón xem tin tức và chờ đợi TPtv, TTtv, PPtv, GTtv, Y and I tv. Cảm ơn các bạn rất nhiều...!!!

Dường như cảm nhận sâu sắc lời cảm ơn chân thành của hai MC, tất cả mọi người đón xem đều vỗ tay nồng nhiệt. Các nhà tài trợ cũng lên sân khấu nhận bó hoa tươi thắm của phó giám đốc.

Sau đó hai người cũng lui vào sân khấu để đón xem những màn trình diễn đặc biệt của các ca sĩ nổi tiếng.

Tại chỗ của cô, cô thấy bất an, đã hơn 1 tiếng rồi cô vẫn chưa thấy sự có mặt của anh, mọi việc đâu vào đấy rồi sao anh còn chưa xuất hiện.

Rất nhiều người nổi tiếng cùng ca sĩ, cả những người cô hâm mộ nữa cô cũng không thèm nhìn nữa, cô chỉ liếc ngang liếc dọc, mãi mê nhìn xem anh ở đâu. Tự nhiên cô thấy nóng hết cả tim gan, bình thường dù không thấy anh cô cũng chẳng sao nhưng suốt từ nãy tới giờ cô khó chịu không chịu nổi, anh đang làm gì vậy sao không nghe cô gọi chứ.

Mọi người đều hưng phấn xem những màn trình diễn nên không để ý tới nét mặt tái dần của cô.

- Chị sao thế?

Cô giật mình, ngước lên, cô rất mong là anh nhưng không phải. Là Duy Trú, cậu bé chắc mới về từ vùng duyên hải, không già dặn hơn trước rồi.

- Không sao?

- Còn nói không, mặt trắng dã thế kia rồi, tôi thấy lạ nên đổi chỗ với Jee qua đây với chị đây, chị ốm sao? _ Duy Trú lo lắng hỏi. Phải, cậu vừa về sáng nay, tiệc đặc biệt mà, con dân Thanh Phong được phép bỏ việc về hết.

- Không, chị không gọi được cho Tường_ cô gượng cười nói.

- Có thể mà chị làm tôi hết hồn. Giám đốc anh ta chắc đang bận đọc thoại trong phòng đây, tí nữa phải lên đọc diễn văn rồi còn gì_ Duy Trú thấy mặt cô tái quá nên nhẹ giọng trấn an, kì thật cậu cũng không thấy anh ta đâu hết.

- Mong là vậy_ cô nhìn trân trân Duy Trú cố trấn an mình.

- Là vậy, thả lỏng đi, ngày vui mà mặt chị như đưa đám ý_ Duy Trú chọc cô cười chỉ lên sân khấu. Đám người trên kia cậu không hứng thú nên mới rảnh rỗi thấy bộ mặt lo lắng của chị ta, thật là người ta kính sợ mà.

- Ừm_ cô nhẹ cười buông lỏng hơn tinh thần, chắc anh đang bận thật, điện thoại hết pin cũng nên.

- Uống chút nước đi_ Duy Trú lấy ly nước đưa cho cô.

Bà chị này ngoại lệ mới được thiếu gia ta quan tâm đây. Thấu cảm sự quan tâm của cậu em, cô bình tĩnh hơn, nhìn tiếp lên sân khấu.

Uông Bách Hợp vừa vào cửa liền nựng nịu lão chủ tịch đi vệ sinh. Ắ tránh đi ánh mắt của mọi người hành động, ả đi vào khách sạn, giả bộ hỏi thăm nhân viên và biết số phòng nghỉ của anh.

Đến trước cửa phòng, ả thản nhiên bước vào, ngồi yên trên ghế sofa. Anh từ phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy vị khách không mời thì nhú mày, cảm giác ghê cổ trào ngược từ dạ dày bốc lên, kinh tởm.

- Xin chào anh hai_ ả thấy anh thì vui vẻ, vẫy tay bộ dáng điềm đạm đáng yêu lắm.

- Mày muốn vào trại tiếp sao?_ anh hững hờ nói. Nén cảm giác chán ghét lại ngồi xuống đối diện ả, anh muốn xem nó muốn làm gì, nó mà không xuất hiện thì anh mềm lòng nó đang ở đây đây, không biết Triển Kha đủ bằng chứng chưa nhỉ!

- Anh hai nặng lời thế, em chỉ tới thăm anh thôi mà_ Uông Bách Hợp vô tội chớp chớp mắt.

- Thật sao? _ anh nhàn nhạt nói.

- Thật...!!!

- Xong chưa?

- Xong rồi, mới chào xong nè_ ả gật gật duyên dáng.

- Thế cút_ anh khề khề phun ra hai từ, không khí sắp bị con nhỏ này làm biến dạng rồi.

- Ừ đâu, mới chào chứ đã nói chuyện đâu mà_ ả làm như không nghe thấy giận dữ nói, anh ta càng ghét ả càng thích giả bộ, xem ai ngửa mặt hơn.

- Thế sao? Nhưng tao thấy cần thiết, vào từ đâu thì ra từ đây, mày nhảy qua kia cũng được đây_ anh thản thoi nói, chỉ ra cửa kính ngoài lầu, xa xa trước mắt là bầu trời đã tối dần, đây là tầng 2, nhảy cũng đâu có chết được, cùng lắm thì gãy xương thôi.

- Ha ha ha... Lâm An Tường anh được lắm_ ả không nhịn nổi vẻ thù mị nữa, cười méo mặt, thẳng khôn nạn, nó muốn ả không chết mà què đây mà.

-..._ anh khinh thường không buồn nhìn ả nữa, khoác lại áo véc chuẩn bị ra ngoài, anh đi gặp vợ yêu để lấy lại sự trong trẻo của đôi mắt, thật kinh dị khi nhìn thấy bộ mặt đều già của ả.

Ả nhìn trân trân anh bước dần ra cửa, mắt thấy anh sắp ra ngoài rồi thì chồm ra, dùng sức mạnh đập một nhát lên tay anh. Anh cũng cảm nhận được ả ở đằng sau quay lại tránh được một nhát của cô, anh vật tay ả ra, rơi xuống là một cây kim tiêm. Khốn kiếp, nó đang làm cái quái gì, trong kim tiêm này nếu là ma túy anh thề trước khi chết anh sẽ bóp chết nó.

Anh dùng lực đẩy ả ngã bật ngã ra sau, bước nhanh ra ngoài, muốn gọi bảo vệ vào vớt ả ra ngoài.

Ả nhanh chân đứng dậy, cầm theo kim tiêm đuổi theo anh. Mọi người đều đi xem dưới tầng nên trên tầng 2 rất vắng, anh định quẹo vào thang máy cho an toàn thì ả từ đâu bất ngờ xông ra, cầm phịch mũi kim vào bả vai anh. Anh giật mình đi nhanh không mang theo mũi kim này, anh đá mạnh vào bụng ả vào thang máy, rồi từ từ lẹm đi. Khốn kiếp, quá khinh địch rồi.

Ả bị đau nhưng vẫn sảng sặc cười, nhìn thấy anh ngắt đi thì ả sung sướng. Nhưng vui không lâu thì có 3 người cảnh sát xuất hiện, còng tay ả mang tay, anh cũng được mang về phòng kiểm tra, mọi chuyện chưa dừng lại ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Bên ngoài hỗn tạp, nhiều kí giả nên ả được bí mật mang đi từ cửa sau. Trong phòng có tất cả ba người đàn ông, một nằm im lìm trên giường, một ngồi trông và người còn lại thì gác chân lên sofa chơi game, bộ dạng rất thanh nhàn, thoải mái. Người ngồi trông gương mặt lo lắng, lúc đỏ lúc trắng quay ra trách lẫn kẻ đang chơi game.

- Khốn kiếp, sao ngài chưa tỉnh?

- Không sao đâu, cậu để anh ngủ độ nửa tiếng nữa rồi anh tỉnh liền mà_ anh chàng chơi game phát ra tiếng reng reng chậm rãi nói, như trên người anh chàng ngồi cạnh.

- Nửa tiếng nữa, đã gần 1 tiếng rồi, ngoài kia cũng sắp kết thúc chương trình rồi, ngài không ra thì họ nào dám nhập tiệc chứ_ anh chàng phẫn nộ nói.

- Bình tĩnh bình tĩnh, sắp rồi, sắp lớn tỉnh ngay giờ đây_ anh kia buông điện thoại xuống, he he cười trấn an.

- Bình thế quái nào được, anh thả cái gì vào đó hả?_ anh chàng rít qua kẽ răng nói.

- Thuốc mê ý mà, thuốc mê thôi_ anh kia ròn rợn nói.

Cố gắng gạt lực thu nhỏ người lại để không gây chú ý, hơi sờ sờ anh chàng kia rồi, sao mà ghê gớm thế, đúng là chủ nào tởn này, chỉ giỏi mỗi cái làm người ta sợ thôi ả.

- Cẩn thận cái mặt anh không thể lấy vợ nữa đâu đấy_ anh chàng ghét bỏ nói.

Trong khi hai người kia gây nhau lộn xộn thì anh ở trên giường cũng nhủu mi tỉnh lại, bả vai hơi rung rức khiến anh nhủu chặt mày kiểm, từ từ dòng kia ức dội về, như nhớ lại gì đó tác động mạnh mẽ nên anh choàng tỉnh lại hẳn, bật dậy người cùng nắm đầm chặt đến ướt máu.

Ánh mắt hướng xung quanh, nhìn thấy hai người bên cạnh thì bàn tay mới chịu thả lỏng, đưa lên xoa mi tâm mát xa, đầu đầu quá đi mất.

- Tôi bị sao?_ anh khàn khàn nói.

- Ông chủ anh không sao hết, ả đàn bà kia cũng bị tạm giam rồi_ anh chàng kia nhanh nhẩu trả lời.

- Nói rõ đi_ anh không kiên nhẫn nói, thật mệt mỏi, bả vai húng mũi kim tiêm rất nhức nhối, áo sơ mi trắng của anh cũng bị loang một vệt đỏ, chắc chắn bị chảy máu rồi, ả đàn bà độc ác, may là qua ba lớp áo nên vết đâm không sâu lắm.

- Dạ, chuyện là vậy thưa ông chủ. Theo lời ngài chúng tôi theo dõi tiểu... ả nhằm Uông Bách Hợp. Tôi không hề lo là điều tra, mấy hôm nay biết được ả đã mua một ống ma túy hạng nặng, dự định đem tới bữa tiệc để hại ông chủ. Biết thế nên chúng tôi đã tương kế tựu kế thay ống đó thành vitamin, cũng đã hợp tác với cảnh sát để dẫn ả xa lưới. Và hiện tại thì ả đã bị tóm rồi ạ, chắc đang điên dại trong phòng thẩm vấn đấy ạ..._ Nicclo nghiêm chỉnh khai báo.

Thông qua vài câu nói của Nicclo anh đã hiểu mọi chuyện.

- Vitamin gì làm tôi ngủ hơn 1 tiếng. To gan không báo cáo sự tình với tôi.. Có phải muốn về quê nghỉ rồi_ anh ngược mắt lên hững hờ hỏi, bộ dạng tức

giận tăng cao đột biến. Đảm bảo nếu có gì phật lòng sẽ làm ra chuyện bản thân cũng không tưởng nổi đâu.

Nicclo run run, phóng lười dao về phía Triển Kha, tắt cả mọi chuyện là anh ta.

Thấy ánh mắt rét lạnh của Nicclo, Triển Kha rất không hình tượng giả ngu lơ ngơ nhìn đi nơi khác. Anh khinh thường hai kẻ này hừ một tiếng, rõ là tháng nào anh cũng trả lương rất cao cho hai kẻ này nhưng sao anh cảm giác họ mới là chủ của mình vậy, làm việc gì cũng không hỏi qua người trả tiền công cho họ lấy một câu, mất hết ki cương.

- Nói...!!!

- Dạ dạ tại Triển Kha hết thừa ông chủ, tôi định đi nói với ngài một tiếng nhưng mà cậu ta ngăn cản tôi, tôi bất đắc dĩ thôi.

Triển Kha tròn mắt nhìn Nicclo đổ mọi tội lỗi lên đầu mình, được lắm đồ phản bạn bè.

- Giám đốc à, thiệt tình tôi cũng có muốn thế đâu. Anh thử nghĩ coi, anh bận tâm nhiều việc của buổi lễ như vậy tôi nói cho anh chẳng phải anh sẽ rất phiền muộn sao. Lại nói, ma túy hạng nặng là gì, là tiêm một cái liền co giật hoặc sao sao đấy tôi chưa thử, nếu như tiêm cho anh vitamin không thì anh khoẻ re ra, nên tôi mới phải thay bằng thuốc ngủ cho nó thật. Càng quan trọng hơn là qua vở kịch này càng khẳng định tóm được à ta ngồi tù, anh không biết chuyện chẳng phải mức độ của vở kịch càng chân thật hơn sao?_ Triển Kha cãi bay biến, lí lẽ dẫn chứng thật địch đáng.

- Già mồm. Tôi là chủ của một đài truyền thông danh tiếng, chẳng lẽ tôi không biết diễn kịch hay sao mà chân với chả thật. Càng to gan hơn là dám đề à tới gần tôi, chạm vào tôi. Nếu cảnh sát biết rằng à hại người thì sớm bắt đi, lại còn đề à tới tận phòng tôi giờ trò. Hai người giỏi thật rồi_ anh mĩa mai, diễn kịch. Anh trả tiền cho họ để tìm bằng chứng phạm tội của à, không phải lỗi anh ra làm nạn nhân hay nhân chứng, càng không phải để họ tự tung tự tác làm theo ý của mình.

- Chúng tôi xin lỗi, nhưng mà giám đốc tôi theo nghề này lâu rồi, nếu để cảnh sát làm chứng mọi hành vi phạm tội của một người thì không cần luật sư kẻ đồ tự nhiên cũng sẽ bị cảnh sát xử lí, anh tha thứ cho chúng tôi đi mà. Là tại tôi chưa chu toàn mọi việc_ Triển Kha bày tỏ bộ mặt vô cùng ăn năn hối lỗi, người ta chỉ hết lòng vì bằng chứng thôi mà, xin ngài chiếu cố, tuy tôi làm việc cho anh nhưng tôi cũng làm việc cho ngành của tôi mà.

- mấy giờ rồi_ anh chán chẳng buồn so đo với họ. Hôm nay là ngày quan trọng của anh.

- Dạ ông chủ 9 giờ rồi ạ_ Nicclo nhìn đồng hồ run run nói.

- Ra ngoài hết đi, xử gọn gàng vụ của à cho tôi. Nếu tôi thấy mức án không vừa lòng thì hai người chuẩn bị xuống làm lao công đi là vừa, toà nhà của tôi dạo này cũng thiếu nhân lực_ anh nấp máy môi ghét bỏ. Ở với cô lắm thành ra anh tốt tính, đều là để tích đức cho con của họ sau này thôi.

- Dạ_ nhận được đặc ân hai kẻ trời đánh lao như bay ra khỏi phòng, ai cũng thảm thờ phào một tiếng, may là không sao, chỉ cần ngài đừng nóng thì làm lao công cũng không tệ với họ đâu.

- Mang vào cho tôi bộ đồ khác_ anh lạnh lùng nói.

- Dạ_ Nicclo nghe thấy tiếng anh vọng lại thì trả lời một tiếng rồi căn dặn phục vụ mang đồ vào đồ anh. Hoàn thành thì biến mất tích vào đám đông, mấy khi đi tiện.

Trong phòng vắng, anh uống một hơi cạn ly rượu. Vào phòng tắm tắm rửa thật kĩ càng, xoa đi dấu vết của à, thay một bộ comple khác vừa mang tới, đường hoàng bước xuống dưới sảnh, sắp đến giờ anh lên sân khấu rồi.

Bộ quần áo hàng hiệu kia cũng gọn lỏn trong thùng rác, chỉ cần có chút dính dáng tới Ông Bách Hợp thì đều là phế vật.

Lôi điện thoại ra, bấm vài nút lạch cạch, rất nhanh có người bắt máy.

- Dạ ông chủ_ Nicclo đáp lời.

- Nó vào đây bằng cách nào_ anh hỏi.

Tín hiệu không đầu không đuôi của anh nhưng đi vào tai của cậu ta liền có ý nghĩa.

- Dạ, cùng với giám đốc xưởng rượu vang Châu Thành.

- Ra là lão dê già đó, không ngạc nhiên lắm. Tôi sẽ chỉ bắt ngờ nếu ngày mai không thấy vợ chồng ông ta đánh nhau trên phố_ anh nhếch mép qua màn hình cứng của điện thoại.

- Dạ, tôi hiểu rồi.

- Tút TUT TUT...

Gọi xong anh mới thấy mấy cuộc gọi nhờ của cô, trái tim nấc lên một cái. Nhưng không gọi lại, để cô nghĩ anh biến mất một lúc thì tí nữa mới càng đặc sắc. Hôn nhẹ lên dòng tên của cô, anh sai bước xuống sảnh, lão phò bắt đầu rục rịch đi tìm anh rồi.

- Ôi ôi tiểu gia gia của con, anh đây rồi, anh đi đâu vậy hả làm tôi tìm này giờ cuống đến đâu cả ra quần đến nơi rồi nè_ Triệu Hải Long mắt ngân ngấn lệ nhìn anh, bộ dáng như cha như mẹ người ta vậy.

- Lố quá, lên giới thiệu đi_ anh nhàn nhạt nói, cái tên Phó này, nếu không phải làm việc đâu ra đấy thì anh thật muốn đá bay cậu ta, cà phắt cà phơ như thằng du côn vậy, ông a ông ọo như bê đê.

- Được rồi, anh đã thuộc chưa? _ Triệu Hải Long thu lại bản mặt nghiêm chỉnh hỏi.

- Chưa thuộc thì sao, lên thì vẫn phải lên_ anh mặt môi trả lời, lên đấy nói gì chả được, anh đồ đám người bên dưới không vỗ tay đấy.

- He he he, phải ha. Tôi đi liền, anh đứng ra kia sẵn đi_ lão Phó Long lại nhí nhảnh cười đi ra cánh gà.

- Biết.

Sau rất nhiều màn trình diễn đỉnh cao và những bài hát đã đi vào lòng khán giả kết thúc thì MC thông báo anh sẽ lên sân khấu. Bên dưới là một tràng vỗ tay, cũng thời khắc đó cô mới an tâm bỏ hồn đá trong lòng xuống, nhìn Duy Trúc cảm kích vì đã trấn an cô, khuôn mặt xanh lét cũng hồng hồng trở lại, mỉm cười tươi tắn nhìn người đàn ông đang bước từng bước tới micro. Anh ấy kia rồi, hôm nay anh rất bảnh, bộ véc đen lịch lãm với từng đường kim mũi chỉ tinh xảo, tóc được vuốt ngược lên ướt át nam tính, đôi giày da bóng loáng đầy sức hút, bước đi vững chãi đầy uy nghiêm như bậc đế vương xưa kia. Chiếc mic hơi thấp nên anh phải hơi khom người, ánh đèn trắng tập chiếu vào, trên sân khấu chỉ có duy nhất anh làm tâm điểm, thu hút ánh mắt cháy bỏng của ngàn cô gái xinh đẹp. Mệnh danh là người thừa kế nhưng thiếu gia anh lại rất kín tiếng và ít tham gia các sự kiện lớn nhỏ, duy lần này mà xuất hiện hai lần, một là trên sóng truyền hình hai là trên sân khấu này, vì thế anh rất được mọi người quan tâm đề ý, càng đề ý hơn về ngoài lịch lãm của anh.

- Thay mặt trên dưới công ti truyền thông đa phương tiện Thanh Phong tôi giám đốc Lâm An Tường gửi lời cảm ơn chân thành tới các bạn. Nay là sinh nhật lần thứ 20 của quý công ti, cảm ơn các bạn đã tới dự và có những lời chúc chân thành tới chúng tôi. Cũng cảm ơn rất nhiều tới sự quan tâm và góp ý của khán giả luôn đón xem chương trình của đài chúng tôi. Vì các bạn chúng tôi sẽ nỗ lực hơn nữa, cố gắng hơn nữa để tạo ra nhiều chương trình hay hơn, bổ ích và thiết thực nhất để phục vụ nhu cầu giải trí của các bạn. Mong rằng chúng tôi sẽ có thể đồng hành cùng các bạn lâu hơn và mãi mãi về sau.

Đây là chiếc bánh kem 20 tầng, đại diện cho hai mươi tuổi của Thanh Phong, vì sự kết nối mãi mãi tôi xin mời lên đây một vị khách cùng tôi cắt chiếc bánh này_ anh nói chậm rãi, đồng dạng và hướng tới chiếc xe bánh khổng lồ đang được đẩy vào, không chỉ thực khách tại đây ngạc nhiên mà rất nhiều khán giả xem phim cũng trở mắt nhìn chiếc bánh khổng lồ. Chiếc bánh to lớn cao hơn cả người mất rồi.

- Vị nào có thể cùng tôi cắt bánh được không?_ anh lặp lại đề nghị. Chiếc bánh này là anh cho người làm suốt từ đêm qua tới 3 giờ chiều nay mới hoàn thành, bánh chỉ to nhưng mỗi tầng đều thấp để đủ 20 tầng, nguyên liệu cao cấp nên không hề ngấy, ăn kèm với rượu vang thì sẽ tạo vị rất riêng. Anh muốn bữa tiệc của anh phải làm người ta nhớ mãi không quên.

Bên dưới mọi người nhao nhao lên phấn khích, được cắt cái bánh bự kia lại còn được gần giám đốc trẻ, thích quá còn gì. Nhưng mà toàn sĩ diện nên cũng ngại, vinh dự này nên để người có quyền lớn làm là thích hợp nhất.

Sau cùng là để chủ tịch công ti điện tử Hoa Lâm lên cùng anh cắt bánh, họ sẽ cắt đại diện một nhất sau đó được mang vào để thợ cắt mang tới từng bàn cho mọi người.

Cũng kết thúc lời phát biểu tại đó, mọi người bắt đầu nhập tiệc ăn uống, màn đêm buông xuống nhưng là thời khắc hoạt động của con người, vui vẻ thường thức mỹ thực, thường thức vẻ bề ngoài của các cô tiểu thư và tiền sinh hào hoa, thường thức sự lãng mạn của ngàn ngọn nến trong khung cảnh màu lam trong trẻo, dịu mát, non tơ.

Cuộc vui chưa bắt đầu tại đó, sau khi mọi người ăn uống xong thì trở lại bàn tiệc, mỗi chỗ đã được đặt một miếng bánh và một ly rượu vang, ai nấy thường thức đều trầm trồ khen ngợi, ánh mắt thập phần vẻ viên mãn, những anh những cô phục vụ cũng nở mặt vì sự hài lòng của khách quý trong khách sạn nhà mình.

Hội trường, ánh trăng lên cao và sáng lấp lánh mê hoặc, bàn ghế, đồ ăn tất cả đều đã mang xuống, trả lại không gian rộng lớn cho hàng ngàn người nắm tay nhau khiêu vũ, mê hoặc nhau trong ánh nến vàng cam lung linh.

Cô vẫn ngồi một mình, chớp mắt anh lại biến mất đâu rồi, anh sao thế nhỉ, rõ là thấy cô rồi mà chẳng thèm nhìn cô cái nào lần mắt tiêu. Tự nhiên thấy hụt hẫng kinh khủng, may là cái thằng thủ thân như ngọc Duy Trúc ở cạnh chơi, nếu không cô chán chết.

Vừa gặp Tả Bích Huyền, Lam đột nhiên bị ốm nên nghỉ tại nhà rồi, không tới được, nói anh xin lỗi mọi người hộ cô nàng. Thư và Nhật cũng đi khiêu vũ rồi, mấy chị em kia cũng tốn từng đi hết rồi. Mặt đũa nào đũa nấy như hoa vậy, miệng cười không ngớt tí nào. Nghĩ đến mình, chán.

- Ê, chị với mày cũng ra nhảy đi_ cô đột nhiên ra sáng kiến.

- Mới không, nhảy là phải lượn qua lượn lại, nhờ tôi bị ngã vào lòng đứa con gái nào rồi nó bị tôi mê hoặc tôi biết làm sao, tôi mới không cho họ vinh hạnh ấy đâu_ Duy Trúc bêu môi nói.

-..._ thật muốn nói ' tiên sư cái thằng tự ki ' mà.

Thế chú mày cứ ngồi vuốt cánh hoa hồng như vậy bộ không chán hả?

- Không, hoa nó còn đẹp hơn đám người kia_ Duy Trúc không thèm nhìn cô tay mân mê cánh hồng nói.

- Thế chị có đẹp hơn hoa không?_ cô chò mong hỏi.

- Nếu so với cái thốt thì đẹp hơn_ Duy Trúc đập nát hi vọng của cô, phũ phàng nói.

-..._ cái thằng xấu xa.

Ôi sao chán mớ đời thế này, anh thì mất tâm mất tích, cái thằng ngồi cạnh thì bị tâm thần, bạn thì nó đi chơi hết rồi, sao hôm nay Từ Văn Du ta lại cơ cực thế này. Quá chán cô lại rút một cành hồng trong lọ ra, mân mê bắt chước Duy Trúc, thế này cũng không tệ, hình như hoa còn đẹp hơn cả mình thật.

Chap 54: Ngày kỉ niệm (kết)

Đang khiêu vũ vui vẻ bỗng nhiên nhạc bị tắt, mọi người ai nấy khó chịu ra mặt. 5 phút sau thì vang lên một bài hát rất lạ.

Cô đang chán bỗng nghe thấy bài hát này thì ngây người, này là bài hát cô hay hát ru anh ngủ mỗi khi anh đau đầu, bài này từ bé lận, cô chỉ hát cho mình anh nghe thôi. Sao tự dưng ở đây cũng phát bài này thế nhỉ.

Bài hát kì lạ được phát ra, mọi người vẫn ngây ngốc nhìn nhau, rồi từ trên màn hình to lớn hiện lên một đoạn phim. Là ảnh của một cô gái, khi thì cô ấy ngủ, khi thì cô ấy đang đi trên đường, khi thì đang ở ngọn cây, khi lại nằm ở trên bãi cỏ,... Rất nhiều khung cảnh khác nhau nhưng chỉ duy nhất một thứ không thay đổi trong đó là nụ cười tươi tắn đến trong trẻo của cô gái đó.

Mọi người ai cũng xem rất cẩn thận, xem đến ngây ngốc cũng không hiểu gì lắm. Cuối đoạn phim là hình ảnh một tờ giấy chi chít chữ xanh, có vẻ như một lá thư, sau đó là một giọng nói đọc lá thư ấy.

" Gửi người con gái tôi thương...

Đã 1 tuần không gặp cậu, nhớ biết mấy. Nhưng chắc phải rất lâu nữa cũng không thể gặp lại nhau.

Mai tôi đi rồi.

Thời điểm cậu nhận được lá thư này chắc cũng là lúc tôi đang trên đường sang Mỹ quốc học tập mất rồi. Xin lỗi vì không cho cậu biết sớm hơn.

Cậu biết không,sau ngày hôm ấy, tôi đã tự trách rất nhiều. Tôi thấy hối hận vì đã nghi ngờ cậu, đã to tiếng với cậu, đã tổn thương cậu. Cảm giác tự trách tôi tệ biết mấy, tôi muốn gặp cậu quá, muốn gặp cậu một lần thôi cũng được.

Chắc cậu không biết đâu, hôm ấy tôi thấy cậu gặp mặt ai đó sau trường. Tôi buồn bực, nên lúc xảy ra sự tình ấy tôi bị sự ích kỉ khó chịu to tiếng với cậu, tôi cũng không ngờ em mình lại lừa tôi hại cậu.

Tôi sai rồi, tôi xin lỗi, tiểu Du, tôi sai rồi, cậu có thể tha lỗi cho tôi được không?

Mai tôi phải đi rồi, tôi đi nhưng tôi để trái tim mình ở lại. Cậu biết tại sao không? Vì tôi thích cậu đấy!

Chắc cậu không tin nhưng tôi nói thật, đừng ghét bỏ tình cảm của tôi. Cho dù cậu đã có người khác nhưng xin cậu đừng ghét bỏ tôi.

Tôi không biết từ bao giờ trong cuộc sống u ám của mình lại có sự xuất hiện của cậu. Cậu bên tôi, cậu nhí nhảnh và hay cười, tôi bị mê hoặc bởi nụ cười của cậu.

Chưa một ai cho tôi cảm giác hạnh phúc, tin tưởng và nhớ nhung nhiều như cậu. Hằng ngày đến trường, có cậu bên cạnh là chuỗi ngày tôi cảm thấy mình hạnh phúc nhất trên trái đất này. Mỗi ngày tôi lại thích cậu một chút, thích một chút, đến bây giờ khi sắp phải chia xa tôi mới ngó ra, không còn thích nữa, tôi yêu cậu mất rồi.

Ngày đầu tiên vào trường tôi khẳng định chỉ thờ ơ, bởi vì tôi biết tôi sẽ đi du học, không can hệ tới nơi này nữa. Điều tôi lo sợ nhất chính là tôi không thể thờ ơ và giờ đây khi xa nơi này, xa cậu tôi đau khổ biết mấy.

Tôi không muốn đi nhưng dù tôi có không muốn thì tôi vẫn phải đi, ba tôi cố chấp và độc đoán hơn bất kì ai.

Tôi đi nhưng tôi không ngờ cái tôi mang đi ngoài sự tiếc nuối còn là sự dằn vặt đau khổ. Điều tiếc nhất là cậu, đau nhất cũng là cậu, bất lực cho chính tôi.

Tôi viết lá thư này không cầu gì hết, chỉ là xin lỗi cậu, xin lỗi cậu rất nhiều. Nếu cậu tha thứ cho tôi thì hãy viết thư cho tôi. Nếu cậu giận tôi và khó chấp nhận tôi thì hãy quên đi. Chúng ta đã từng có những kỉ niệm đẹp, cảm ơn cậu vì tất cả ".

- Em à, anh tìm thấy lá thư ấy rồi.

Anh biết giờ nó không có ý nghĩa gì cả nhưng anh vẫn muốn em nhìn thấy, để em biết anh chưa từng nói dối em đâu, em yêu à, anh sẽ không đâu.

Màn hình vụt tắt lần nữa, chỉ có tiếng nói vẫn tiếp tục vang lên trong ánh nến.

- Năm ấy lời cuối cùng trong thư anh nói em hãy quên anh đi. Nhưng mà anh thay đổi ý định, anh không muốn em quên anh chút nào. 6 năm trước là 6

năm trước, nghiêm cấm em nhắc lại. Hôm nay mới là điều em cần phải ghi nhớ.

Thứ nhất, 8/8 không phải ngày sinh nhật của ai hết, đây là ngày kỉ niệm tình yêu của anh với em.

Thứ hai, em đừng để ý khán giả bên cạnh, hãy ngược lên trời đi.

Ở trong đám đông, cô xúc động nhận ra tiếng nói của anh, nhận ra từng hồi ức đẹp đẽ của cô qua những tấm ảnh. Cô thấy cả bức thư lem luốc chữ, đây là chữ của anh, em biết rồi, em tin anh không nói dối em mà, em biết rồi mà.

Cô ngược mắt lên trời, ngay sau đó bỗng nhiên trên trời rơi xuống hàng ngàn cánh hoa hồng từ một chiếc trực thăng, không chỉ cô mà ai nấy đều hưng phấn đến viên mãn, gió tay hứng lấy cánh hoa, thật là đẹp.

- Chưa xong, thứ ba, nhắm mắt lại và đoán xem anh ở đâu.

Mọi người vẫn chưa biết nữ chính là ai nên sau khi nghe thấy lời này thì ngơ ngác nhìn ngó, những người biết sự tình thì thần nhiên đón xem hâm mộ, này là giám đốc của họ đang tỏ tình đó nha.

Cô đề tay lên trái tim đập bùm bụp của mình, nhắm mắt lại, hồi tưởng những chuyện đã qua của họ, khe khẽ cười. Lúc sau cô mở mắt trở lại, hướng lên trời cao, nói lớn.

- Anh ở sau lưng em đúng không?

Nhất tề mọi người quay mặt, tìm kiếm người vừa nói, tự động rẽ ra tạo thành một khoảng lớn bao quanh cô, ai nấy quan sát cô và thì thầm hâm mộ. Đón xem cô đoán có đúng không?

Trong đám đông một tiếng cười khẽ vang lên, không to nhưng cũng thu hút sự chú ý của mọi người. Cô cũng quay lưng lại, tiếng cười ấy đích thực là của anh. Những người sau lưng cô tản ra để anh tiến tới, mỗi bước chân anh tiến tới lại là thật nhiều cánh hoa rơi xuống, đám người xem đông như vậy, nhiều như vậy nhưng không hề cản bước chân anh, trong đôi mắt của anh cũng duy chỉ có một hình bóng của cô mà thôi.

Đến khi cách cô khoảng ba bước chân thì anh dừng lại.

- Thứ 4, không được khóc.

Cô ngạc nhiên đưa tay quạt thử lên má, nước mắt ướt đầm mu bàn tay, cô khóc lúc nào thế nhỉ. Cô nhìn anh phụng phịu, lấy tay lau sạch nước mắt, tròn mắt nhìn anh, khẽ lườm.

Anh nhìn cái thói trẻ con của cô mà bật cười, dang rộng vòng tay chờ cô.

Cô cứ thích nạt anh nên coi như không thấy sự chờ đợi của anh, khoanh tay lại hất hàm, ý gì em không hiểu.

Mọi người xem thì rất hưng phấn, cặp đôi này dễ thương quá thể. Thực là thích quá đi, độc đáo hơn cả phim truyền hình dài tập.

Anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, vòng tay vẫn dang rộng chờ đón cô. Nhưng mà kiên nhẫn không lâu thì anh nản rồi, cô định lực luôn rất cao, bắt buộc anh phải tiến về phía trước mà kéo cô vào lòng. Cô thoả ý nguyện thì cười nắc nẻ, vòng tay ôm lấy anh, âm nhạc lại nổi lên, là một bài khiêu vũ lãng mạn. Mọi người thấy thế cũng tự nhiên biết điều bắt cặp khiêu vũ, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn liếc về phía họ.

Nhìn gắt gao nhất vẫn là Thư, cô nàng chán nhảy rồi nên kéo Nhật ra ngồi cùng với thiếu gia này giờ đen xì mặt Duy Trúc.

- Anh biết rồi đúng không?_ Thư hỏi.

- Đâu, anh cũng như em thôi_ Nhật liếc liếc anh nói.

- Sếp ghê thật, ta nói số bạn tôi nó sướng thế nhỉ_ Thư chống cằm nói.

- Cậu chắc kém_ Thanh từ đâu chui ra nói.

Chí và Nhật nhìn nhau lắc đầu cười. Duy Trúc không thèm liếc đám người tự nhiên bu quanh mình, cậu đang hờn dỗi, sao chị ta đều thế nhỉ, nãy mình ngồi cả đêm với chị ta, không cười lấy một cái nhếch mép, thế mà thấy trai cái là tón lên bỏ cậu lại, lại còn mang bộ mặt hạnh phúc như bắt được vàng nhìn tên kia nữa. Bất công ghê gớm, dẫu gì người ta cũng là em kết nghĩa mà.

Thanh và Thư nói chuyện ngày càng ra tăng cường độ và âm thanh, câu chuyện đêm nay cũng làm họ quên bống và tiếp nối chủ đề ai sướng hơn ai, hai anh chàng kia đến là đầu đầu, họ đối với hai nàng không hơn không kém tên lù dù nhưng nguy hiểm Lâm An Tường kia đâu. Đúng là tên trời đánh, bữa nào đúng dịp phải thể hiện mới được, như thế vợ mới càng yêu.

Anh ôm cô đứng đưa theo tiếng nhạc. Giọng nói trầm trầm ghé bên tai cô.

- Sao em biết anh sau lưng em?

- Em nghĩ thấy_ cô thành thật trả lời, cô nghĩ thấy mùi hương đặc trưng của anh, dù thế nào cũng không thể lẫn được.

- Cảm ơn em_ anh vui vẻ nói.

-..._ cô tựa vào ngực anh không nói gì cả.

- Tiểu Du, hôm nay anh mang nến cho em, mang hoa cho em, mang cả anh đến cho em, đủ điều kiện chưa?_ anh khẽ khẽ nói. Anh cho họ xem đủ rồi nên mới bảo nhân viên bật nhạc. Những lời anh muốn nói anh chỉ dành riêng cô nghe thôi, họ có thể xem đoạn đầu là may mắn của họ rồi, đoạn sau mơ đi, ai hỏi đâu nói cho mọi người cùng biết, nói cô nghe thôi, những lời anh nói không thể bị sao chép, lời của anh phải độc nhất dành riêng cô thôi.

- Điều kiện gì?_ cô buồn cười hỏi lại.

- Màn trình diễn cầu hôn_ anh nói.

- Ra là anh đang cầu hôn em sao?_ cô giả ngu gật gật đầu.

- Phải nha, màn trình diễn của anh đạt yêu cầu chưa nè_ anh nhéo mũi cô nói, sao mà cô cứ thích giả vờ giả vịt thế nhỉ.

- Chưa đâu, em đã đồng ý đâu_ cô lém lỉnh nói.

- Em sẽ đồng ý thôi_ anh gạt nhẹ sợi tóc bị gió thổi bay vào vành tay cho cô.

- Vậy sao?

- Theo kịch bản thì là thế_ anh ra vẻ suy tư nói.

Nghe anh nói cô bất đắc dĩ bật cười, nhân dịp đó anh mi nhệ lên trán cô, bàn tay luôn tới khoá váy sau lưng cô, lấy ra một thứ.

Cô hơi nhột vì hành động của anh, giây phút nhìn lại thì ngạc nhiên, là một chiếc nhẫn, thì ra khoá váy của cô có gắn một chiếc nhẫn, thế mà suốt bữa tiệc cô không hề hay biết.

Anh đặt nhẹ vào lòng bàn tay mình, giữa khe hở của hai xoè ra, ánh mắt dịu dàng nhìn sâu vào con ngươi đen láy của cô chờ đợi.

Trên nền trời hoa hồng biến mất, thay vào đó là những chùm pháo hoa rực rỡ tạo thành dòng chữ hoa lệ lấp lánh 'Làm vợ anh nhé '.

Mọi người đứng hình nhìn chăm lên trời ngẩn ngía, trong mắt cô ánh sáng của dòng chữ ấy còn sáng hơn cả ánh trăng đêm nay, nó khắc sâu vào trái tim của cô, là ngọt ngào, là hạnh phúc, là tất cả nước mắt cảm động.

Ánh mắt anh vẫn dịu dàng như thế, chờ đợi câu trả lời từ cô. Cô một lần nữa lại ứa nước mắt, nghẹn ngào nói.

- Làm theo kịch bản vậy.

Anh bật cười, bộ cô nói em đồng ý thì chết người hả sao cứ vịn vẹo anh thế nhỉ.

Nhìn khuôn mặt đáng thương của anh cô bật cười ha ha, nhón chân lên ghé vào tai anh, nói nhỏ.

- Em đồng ý...làm bà Lâm của anh!!!

Anh vỡ oà hạnh phúc, giữ cô lại đứng tư thế này, tìm kiếm môi hồng hôn sâu.

Khoảnh khắc môi chạm môi cũng là khoảnh khắc đẹp nhất mà anh đã nhắc tới. Bao quanh anh và cô khi ấy phun lên một hàng rào nước trắng xoá, ngăn cách đám đông bên ngoài, trong màn nước anh và cô môi lưỡi quấn quýt triền miên.

Anh đeo chiếc nhẫn vào tay cô, sau bao nhiêu năm cuối cùng chiếc nhẫn này cũng có thể đặt vào tay chủ nhân của nó rồi.

Cô hạnh phúc nhìn bàn tay đầy đặn của mình, bình thường không thích đeo nhẫn nhưng khi mang chiếc nhẫn này cô lại không thấy vướng víu chút nào, rất là thoải mái. Nhẫn là không chỉ đơn thuần là một món đồ trang sức mà nó còn mang ý nghĩa vô cùng thiêng liêng. Nó là vòng tròn quấn chặt tình yêu của hai người, là tín vật đại diện cho tình yêu, là sự đánh dấu về chủ quyền của hai con người trong hôn nhân vĩnh hằng.

Giữa trời đen lấp lánh ánh sáng tung bùng của pháo hoa, dưới mặt đất tình yêu diệu kì vẫn tiếp tục xảy ra, một đêm tốt lành.

Ai cũng tò mò chuyện của hai người trong làn nước nhưng mà tò mò thì cũng đành chịu, ai lại vô duyên xông vào chứ.

Bên ngoài, tiếng loa ngân lên.

- Cảm ơn sự tham sự của các khách quý, hôm nay không chỉ là ngày kỉ niệm thành lập công ti mà còn là ngày gặt gờ định mệnh của giám đốc và phu

nhân giám đốc nên bữa tiệc có chút tách ra thành hai phần. Chắc các vị sẽ không ngại đâu phải không ạ.

- Không đâu...!!!

- Rất đặc sắc...

- Chúc mừng giám đốc Lâm..

-...

-..._ All

- Vâng, rất cảm ơn các vị. Để cảm ơn các vị, chúng tôi đã làm ra hơn 100 poster về từng vị khách tham dự để tỏ thành biết ơn, ngày mai sẽ lên sóng trên khung giờ đặc biệt của tất cả kênh truyền hình của Thanh Phong. Một lần nữa chân thành cảm ơn sự góp mặt của các bạn. Chúc các bạn một buổi tối tốt lành.

Ai nấy nghe vậy đều vỗ tay rầm rầm, không để ý lần nước kia nữa mà vui chơi tung bừng cùng nhiều trò chơi mà khách sạn tổ chức.

Anh ra hiệu tắt nước, sau đó cùng cô leo lên tầng thượng ngắm trăng, tay đan chặt vào nhau, nhìn xuống cảnh vui của mọi người, trao nhau những nụ hôn nồng nhiệt ấm áp.

Hoàn thành phân đoạn tỏ tình rồi, giờ là tiết mục đăng kí kết hôn và tiến vào lễ đường, anh nôn nóng quá, rước mĩ nhân về nhà cần nhiều bước quá, có cách nào bớt cái là xong không nhỉ?

Ngày kỉ niệm, ngày có em, ngày em là của anh...mãi mãi.

Cô tựa đầu vào ngực anh, chưa bao giờ cô thấy mình hạnh phúc như bây giờ. Cô là một trong số những người con gái hạnh phúc nhất trên thế gian này, vì cô có anh, người đàn ông yêu cô rất nhiều. Gặp gỡ nhau trong đời là một cái gì đó rất ý nghĩa, phải như thế nào ông trời mới tạo nên cái cơ duyên như thế, tất cả đều là nguyên nhân sâu xa của nó, cô đã thấu hiểu nó rồi vì vậy cô sẽ trân trọng mỗi lương duyên này.

- Du, anh là người thô tục, cuộc sống lằng xẹt. Anh không bao giờ làm nhiều trò như vậy vì ai, em là ngoại lệ. Anh cũng không thích nói lảm lòi hoa mĩ, thực dụng. Đối với em anh chỉ nói một câu, anh sẽ không bao giờ làm em khóc.

Anh sẽ là vườn hoa lá để hưởng ứng nụ cười của em. Anh yêu em, tiểu Du_ anh ôm cô từ phía sau, tựa cằm vào đỉnh đầu cô, ôn nhu nói.

- Em là một cô nàng không thích nói lời thật lòng nhưng mà em yêu anh, lời này là lời thật lòng_ cô không trọng lực tựa cả người vào anh, để anh làm điểm tựa chống đỡ cô, thực thoải mái.

- Anh sẽ là chồng em phải không?_ anh vui vẻ nói.

- Không muốn sao?_ cô hỏi ngược lại.

- Không, chỉ đang tự nói thôi, cảm giác nó không thật sao sao ấy_ anh dụi dụi vào mái tóc cô nói.

Cô quay người lại, ôm chặt lại anh. Anh to gan tỏ tình giữa đám đông thế mà lại hoang mang khi không dám nhận. Anh phải áp lực đến đâu mới sinh ra cảm giác lo sợ về hạnh phúc như vậy. Căn bệnh trầm cảm thật ra còn hành hạ con người ta ghê gớm hơn bất cứ căn bệnh ung thư nào. Nó làm con người ta bị tổn thương về tinh thần ghê gớm, anh đã bị dày vò rất lâu vì nó rồi.

- Tường, chồng em tên là Lâm An Tường, chúng ta sẽ là một cặp vợ chồng hạnh phúc nhất thế giới này.

- Ừm..._ anh vui vẻ ôm cô trong tay, đây, họ là vợ chồng có 1 không 2 trên thế gian này đấy. Cô đích thực sẽ là vợ của anh, là nửa kia hậu hĩnh riêng anh, cách biệt rồi, chia xa rồi, hiểu lầm rồi,... Nhưng có sao đâu, yêu nhau thì sẽ về bên nhau, sự chờ đợi luôn là màu hồng của nền tảng yêu.

- Từ Vân Du, bà xã, mẹ của con anh, đòi đòi kiếp kiếp_ anh nói lớn.

- Đòi đòi kiếp kiếp_ cô ôm anh thật chặt. Chung lời hẹn thề, suốt đời vạn kiếp bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Một đêm lãng mạn trôi qua mỗi người lại đặt vào lòng một loại tư vị khác nhau. Vì phần thưởng cực lớn từ anh nên mới sáng sớm ra đã bùng nổ trang mạng xã hội của công ti, hàng ngàn bức ảnh được gửi về, ai cũng mong rằng bức ảnh của mình là đẹp nhất, và sẽ mang được giải thưởng về nhà.

Người quyết định tất cả là anh, khoảnh khắc đẹp nhất mà anh đã nói chỉ vồn vện có 5s, phải là người thông minh và nhanh tay thì mới bắt được.

Anh đã cho mọi nhân viên nghỉ 3 ngày nên anh rất rảnh rỗi ngồi nhà kiểm tra, đêm qua anh và cô lái xe thẳng về nhà dưới quê với bà Nội.

Vì yếu tố bất dịch nên cô về ở nhà bố mẹ, chỉ mình anh thơ thẩn nghiên cứu đồng ảnh này. Sáng nay lão Phó đã in ra rồi gửi về đây cho anh, kể ra cũng vui, họ chụp rất nhiều, đây một thùng mì tôm ăn liền luôn.

Tiếc là toàn ảnh gì đâu, anh không vừa lòng lắm. Bức thì chụp cảnh hoa rơi, bức chụp làn nước, bức chụp hoa và nến, bức lại chụp pháo hoa bắn trên trời, thế cũng thôi đấy này đa số ảnh chụp là các thần tượng âm nhạc, các diễn viên tài năng và các người đẹp. Anh liếc cũng chẳng buồn liếc họ nên tính sẽ mang phát cho đám trẻ trong trường cũ, bọn trẻ hâm mộ nhiều idol lắm, cho chúng là chúng lấy hết thôi.

Thấy quá chán nên anh quyết định đi tìm cô, thay đồ gọn gàng, sạch sẽ, bước ra cửa, cánh cửa lớn nên không may đập vào cái thùng ảnh khiến nó văng hết ra ngoài, lộn xộn hết cả lên, cúi người thu xếp lại, trong đó rơi ra một tấm ảnh đẹp đến khiến anh ngẩn người. Đó là bức ảnh chụp cô, cô đứng trong đám đông, nhìn thì rất bình thường nhưng trong tấm ảnh nó lại mang tới cảm giác rất nhẹ nhàng, khuôn mặt cô ngơ ngác nhưng đôi mắt to tròn lại ầng àng nước, giọt nước mắt của cô như viên trân châu đọng lại nhưng không rơi xuống, nó cứ lấp lánh ở đây mắt cô đẹp đến mê lệ, nó khơi gợi bản tính muốn bảo vệ của một người đàn ông.

Anh không thu dọn nữa mà mang tấm ảnh ấy lồng vào khung, đặt cạnh đầu giường rồi mặc kệ đám lộn xộn bước ra khỏi nhà.

Ở một nơi khác tại trung tâm thành phố, đồn cảnh sát điều tra khu vực 2.

Trong phòng tối chỉ thấp một cái đèn bàn duy nhất và nó cũng là điểm ngăn cách của hai nhân vật. Một uy nghiêm hung hãn, một lạnh nhạt chống đối.

Anh cảnh sát thẩm vấn từ đêm qua tới giờ vẫn thu được gì, cuồng mắt đã bắt đầu thâm tím và sức chịu đựng cũng gần cạn kiệt, lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt.

Cô ta cũng vẫn mang bộ dạng ngày hôm qua có điều nhếch nhác hơn chút, cô ta rất bình tĩnh đối mặt với anh, ánh mắt căm ghét và cứ chi có vẻ rất thoải mái, môi đỏ không hé ra lần nào dù anh đã hỏi rất nhiều. Trong vòng 15 phút nữa nếu cô ta không nhận tội anh bắt buộc phải để nữ cảnh sát tiến vào, họ là phụ nữ với nhau làm việc cũng không cần nề nang như anh.

- Nói đi, cô lấy số ma túy đó ở đâu?

-...

- Chúng tôi đã cho lục soát phòng trọ của cô, phát hiện hai gói thuốc cấm, một lọ thuốc chất kích thích. Từ những bằng chứng chính chủ đưa tới, cô đã hoạt động mại dâm nghiêm trọng. Mất đạo đức và tình hình trị an khu vực, cô cũng đã từng làm bị thương nhiều người, vi phạm pháp luật,... Tất cả do tội danh trên đều được thành lập, cô có nhận tội không?

-...

- Đêm qua, đồng chí chúng tôi theo dõi cô và biết hành vi phạm tội của cô, đây sẽ quy nặng vào tội cố ý giết người, cô nhận tội chứ _ anh vẫn kiên nhẫn nói.

-... _ à vẫn ngây ngốc gõ lạch cạch lên bàn, làm như không quan tâm.

- Tốt thôi, cô rất gan dạ _ anh cảnh sát khẽ tán thưởng, đứng dậy đập bay cửa ra khỏi phòng mang theo khuôn mặt tức giận. Gặp tới đồng nghiệp thì lắc đầu, ra hiệu ám chỉ rồi vào phòng nghỉ ngơi. Đàn ông phạm tội đã mệt, đám đàn bà mà phạm tội không chỉ mệt còn rắc rối nữa, đánh không được chửi cũng chẳng xong.

Trong phòng tối chỉ còn lại mình ả, nở nụ cười thích thú vì nghĩ rằng anh đã bị nghiến. Dường như sự tệ hại của ả hiện giờ không là gì, rất tốt, ả sung sướng vì hành động thông minh của mình. Môi đỏ khẽ mở ra ngân nga hát, trêu chọc cái đèn làm nó lúc sáng lúc tối, ả trèo lên hẳn cái bàn nằm xuống ngủ, dường như việc ả ngồi trong tù là điều bình thường, phải ả ngồi tù quen rồi, cũng chẳng còn thấy sợ nữa. ả chỉ sợ ả ngồi tù mà lũ khốn kia ở ngoài sung sướng thôi.

Song phương với thời điểm thẩm vấn trong tù của ả thì nổi cộm còn ở ngoài là vụ giám đốc Châu Giang của xưởng rượu Châu Thành rạn vỡ đầu báo lá cải tin tức ngoại tình. Đầu báo rạn vỡ là thế, khi mở ra còn khiến người đọc giật mình hâm mộ, trang thông tin của ông ta chiếm mất 5 tờ báo chỉ để liệt kê các em chân dài và ảnh chụp thân mật giữa ông ta và đám chân dài đó. Không hề mờ mà được chụp rất rõ nét, rất đặc sắc, mỗi em ông ta bao đường không chỉ xấu hơn mà chỉ có xinh hơn người, da trắng chân dài mắt to long lanh, lại thêm vẻ ngoài nóng bỏng như muốn hớp hồn người vậy. Thế không hâm mộ sao được đây!!!

Bà Châu vừa đi du lịch về, nghỉ chưa kịp nghỉ đã nhận được món quà nóng hổi từ người chồng thân yêu làm suốt tăng xông. Bà vớt tất cả đồ đạc vào sân rồi ra hiệu tài xế lái xe tới công ti, không thèm bận tâm có kẻ nào theo không mà hùng hổ tiến vào, bà phải đập chết kẻ trắng hoa kia, già rồi còn đề tiện, hạ lưu cạp kẻ với toàn bọn bằng tuổi cháu mình. Ra cái thể thống gì, bà đây đêch cần mặt mũi, bà đây nổi tiếng đánh đá sẵn rồi, bà xử xong lão già kia

bà sẽ tính sổ với mấy con đ** kia, lằng lộn, hồ li tinh.

Buổi sáng náo nhiệt là vậy cũng không thể bằng ban đêm, nghe đâu ông Châu Giang bị đánh đến bầm dập và bị nhốt vào trong phòng, mẹ vợ thế kỉ của ông ta đã nhốt ông ta và giao công ti cho các con quan li. Nghe đâu đám hồng hồng của ông ta cũng bị ăn một trận toi tã, sự nghiệp cũng suy sụp đổ, thì nhau vào viện phẫu thuật lại, bị đánh đến vẹo mũi, ọp ẹp ngực sữa và lệch cả cằm luôn.

Tại nhà, Nicclo và Triển Kha xem tin tức mà nhếch miệng lắc đầu, kể ra sếp cũng ác thật, mấy trăm triệu đi sửa chỉ vì một bài báo của sếp làm hồng hết rồi, tiếc ghê...!!!

Bệnh viện thẩm mỹ là cái lạy thần linh, họ thật may mắn vì tự nhiên đất sô, thật nhiều người ghé thăm nha...

Cảnh sát xem tin tức cũng ngó ngó vào lồng sắt, à may ghê may mà ở đây với họ không thì là cũng bị bà vợ kia đánh cho te tua rồi...

Cô và mọi người xem tin tức, mỗi người một biểu cảm tặc lưỡi, đúng là ác liệt, ta nói tốt nhất đừng để đàn bà ghen, nhất là đàn bà chanh chua, nếu không số phận bạn sẽ bi thảm như lão già kia thôi...

Anh gác chân lên bàn, ánh mắt cũng chẳng buồn nhìn, đây là vẫn còn nhẹ nhàng chán, lão mới bị vợ đánh, lão đã bị đám trong tù đánh đầu mà có cảm giác, anh vẫn nhàn từ chán...

*** Gặp gỡ vui vẻ

Mặc kệ mọi chuyện xảy ra xung quanh, mặc kệ những bộn bề vất vả, mặc kệ dòng người ngược xuôi, việc của anh bắt đầu tiếp diễn theo dòng thời gian của màu hồng. Sáng sớm tinh mơ, anh hôn nhẹ lên tấm hình cô đã đóng khung đẹp đẽ, rồi giở vệ sinh sạch sẽ, xuống dưới nhà dọn dẹp.

Anh kiểm tra tất cả mọi thứ, đóng quà vào túi giấy, đặt cạnh cửa ngoài. Vào bếp nấu bữa sáng đơn giản cho mọi người, dọn lên bàn, anh nấu xong thì mọi người cũng ra ngồi đầy đủ. Bữa cơm thường thì không ai nói gì nên chóng vánh trôi qua, chị Sáu dìu bà vào thay đồ, ba anh cũng trở lại phòng thay đồ gọn gàng, anh cũng vậy tắm táp qua loa rồi thay một bộ quần áo lịch sự xuống nhà. Hôm nay, ngày lành tháng tốt, anh đưa phụ huynh tới gặp gỡ bố mẹ vợ tương lai, có lời chào hỏi chính thức với họ. Vừa hôm qua mới gặp xong nhưng anh vẫn thấy hôm nay nó là lạ sao ấy, hưng phấn tốt độ.

Bà Nội và mọi người cũng nhận ra tâm tình rất tốt của anh nên ai cũng cười vui vẻ. Anh xách quà theo sau họ đi bộ tới nhà của cô, quãng đường không quá ngắn cũng không quá xa khiến anh lần đầu tìm đập rộn ràng, những rung động tuyệt đẹp của anh đã có một kết thúc đẹp như mơ rồi.

Ở nhà cô cũng cảm nhận được không khí như gió xuân của anh nên rất hào hứng, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, lau chùi bàn ghế, đồ vật bóng loáng, cả cái bồn cầu hôm nọ cũng thơm tho lạ thường. Bố mẹ Từ đi thể dục về thấy thế phá ra cười, nay có cô Tâm ghé thăm.

Cả nhà ăn sáng xong, cũng tự thay cho mình một bộ đồ thật lịch sự rồi ra phòng khách ngồi chờ nhà trai đến, dù đã quyết định hết rồi nhưng là lần đầu cũng như lần cuối già con gái, họ không hồi hộp mới lạ, con gái của họ sắp về làm dâu nhà người ta rồi.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông cửa làm thức tỉnh mọi người, cô theo lễ nghĩa chạy ra mở cổng, nhìn thấy là mọi người và anh thì nở nụ cười thật tươi rồi đưa họ vào nhà, hai bên gia đình ngồi hai bên ghế, đối mặt nhau, đều giữ nụ cười chân thành.

- Chào anh Từ, chị Từ / bác trai, bác gái_ All

- Chào bà, anh Lâm và chị nhà_ bố mẹ cô nói.

- Không phải bố mẹ ơi, đây là bạn của con gái bà Nội, cô Sáu kiêm quản gia của bà luôn_ cô nhẹ giọng giải thích.

- À, tôi xin lỗi_ bố Từ ái ngại nói.

- Không không, hiểu lầm thôi, không cần xin lỗi đâu_ bố Lâm lên tiếng.

Trong khi mọi người nói chuyện thì cô pha trà, rót cho mỗi người một ly.

- Bà nội, bác và cô dùng trà. Bố mẹ uống trà_ cô đặt chén nước tới trước mặt từng người rồi lễ phép nói.

- Cảm ơn con gái_ All

- Bác trai, bác gái... Nhà con tới đường đột, có món quà từ bên kia mang về mong hai bác nhận cho ạ_ anh khôn khéo nói, thật ra thì gọi thẳng là bố mẹ vợ cũng được nhưng mà trong không khí oai phong của buổi ra mắt thì nên kiềm chế chút.

- Quà cáp gì chứ, toàn người nhà cả_ mẹ Từ ái ngại nói, cái thằng nhỏ lần nào tới cũng có quà là sao thế không biết, hôm qua cũng có, nay cũng có, nó mua cả bộ tặng chắc.

- Mong anh chị nhận cho, là tấm lòng cả thôi_ bà Nội nói.

- Vậy, được rồi. Cảm ơn con, lần sau không cần phải thế đâu_ mẹ Từ nói.

- Dạ_ anh lễ phép nói.

- Cùng làng cùng xóm với nhau nên tôi nói thẳng. Con trai tôi có ý với con gái nhà mình, điều này hai nhà đều biết cả rồi. Cũng không cần phải hoa mỹ làm gì. Đối với tôi cứ chân thật với nhau là tốt nhất, chúng tôi mong rằng sẽ được rước tiểu Du về làm dâu, được gọi anh chị một tiếng thông gia, anh chị thấy được không ạ_ bà Lâm vận dụng nhiều năm kinh nghiệm của mình nói.

- Anh nói rất đúng ý tôi. Tôi cũng không thích câu nệ tiểu tiết, tui nhỏ thích nhau thì cứ đến với nhau, tôi cũng muốn gọi anh một tiếng ông thông gia rồi_ bà Từ nói.

- Hào, cảm ơn anh chị. Già này chờ ngày này lâu lắm rồi..._ bà Nội xúc động nói.

- Bà quá lời rồi, chúng tôi cũng là rất mong ngày con gái thành gia lập thất_ mẹ Từ thấy ánh mắt đo đo của người bà thì cũng rất cảm động.

- Sinh con gái rất thiệt thòi, nó chỉ sống mấy chục năm với bố mẹ rồi cả đời sẽ bên gia đình chồng. Chúng tôi biết sự vất vả của anh chị nên tất cả mọi sự sắp xếp chúng tôi đều nghe theo nhà mình. Tôi biết anh chị rất thương yêu con gái nên hãy làm mọi thứ thật tốt đẹp vì con gái của chúng ta, cũng vì con trai chúng ta được không?_ bà Nội nói.

- Cảm ơn bà, con gái tôi có một gia đình chồng tâm lý như vậy chúng tôi có chết cũng nhắm mắt được rồi_ bà Từ nghe thế rất mừng, quả là con gái ông, không nhìn nhầm đối tượng.

-...

-...

Hai bên gia đình trò chuyện rất vui vẻ. Anh và cô tranh thủ đi tâm sự, đến khi họ phát hiện ai nấy cũng nhìn mình thì nhận ra đã trưa nên quyết định không nấu cơm nữa mà ra nhà hàng thưởng thức.

Buổi họp mặt diễn ra tốt đẹp, nói là gặp mặt nhưng theo lời của bác Thẩm, mẹ Thanh nói lại. Đây chính xác là buổi tán chuyện giữa những người thân trong gia đình, vì ngờ ngợ nên lúc đầu sẽ rất lịch sự nhưng khi đã quen nhau và có tiếng nói chung, sẽ thân nhiên và thoải mái hơn nhiều.

Thật là một ngày dài và nhiều cảm xúc...!!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Vì công ti còn việc nên bố Lâm chỉ ở thêm vài ngày rồi trở lại Trung Quốc, ông muốn bà nội đi cùng nhưng bà nhất quyết từ chối. Bà già rồi, bà muốn ở lại đây, ở trong ngôi nhà yêu thương đây ấp ủ kỉ niệm khi còn có ông Nội, cô Sáu sẽ chăm sóc bà. Anh muốn đón bà lên thành phố bà cũng từ chối, bà quen sự xanh tươi của làng quê rồi, dù nó thay đổi nhưng vẫn là quê hương tươi mát của bà.

Ba mẹ cô cũng nói không cần lo cho bà, họ sẽ chăm sóc bà cùng cô Sáu, bà cũng như mẹ của họ mà thôi.

Trở lại thành phố sau 3 ngày nghỉ ngơi, mang lên trên không chỉ sự hạnh phúc của kì nghỉ ngắn, của buổi gặp mặt đầy hứa hẹn mà còn là quyền sở hữu khẩu đồ chót được tận tay ba Từ giao cho anh. Hôn lễ sẽ tổ chức vào tháng tới còn việc đi đăng kí sẽ vào 29/8, một ngày đẹp trời và nhiều niềm vui, vậy là còn 5 ngày nữa.

Vì để cảm ơn tới các khách mời nên Thanh Phong chỉ dập khuôn đăng bài vào mỗi ngày, các bộ phim và sự kiện cũng theo dự định mà tổ chức hợp lí, nhờ có sếp mà tháng này việc nhàn hẳn. Tuy nhiên, hôm nay là một ngày quan trọng đối với toàn nước vì hôm nay sẽ là ngày công bố khán giả có bức ảnh chụp đẹp nhất. Sếp rất hào phóng, lần này đặc cách ra hẳn 4 giải mà không chỉ 1 giải nữa, càng khiến mọi người mong đợi.

Trong công ti ai cũng hỏi cô ảnh nào đấy, nhưng kì thực cô không biết, anh còn chẳng cho cô xem tấm nào, anh bảo toàn trai, không cho cô ngắm, tức chết cô mà, thế nhờ toàn gái thì anh ngồi ngắm chắc.

Đúng 9 giờ sáng, tấm ảnh đẹp nhất đã được tung lên trang chủ của công ti, thu hút hàng trăm nghìn lượt xem và bình luận, các idol nổi tiếng cũng hứng thú nhảy vào xem, bức tranh đẹp nhất đêm đó do anh chọn lựa, là tấm ảnh tất cả mọi người nắm tay nhau, ôm nhau nhìn lên trên trời ngắm pháo hoa, trong đám ấy nếu nhìn kĩ sẽ thấy ánh mắt sáng trong veo của cô đang đọc dòng chữ ấy. Anh đăng tấm ảnh này vì thấy nó sẽ không gây chú ý lắm, bức ảnh cô đang rơi lệ ấy là của anh rồi, anh sẽ giữ làm của riêng và không mang bố cáo cho ai biết. Nhưng phần thưởng vẫn sẽ được mang tới, người chụp bức ảnh ấy sẽ giành giải đặc biệt, được anh bí mật đưa tới tận tay.

Giải nhất là tấm này, còn giải nhì ba bốn là do chị Mai và Triệu Hải Long chọn lựa. Tuy họ, thấy ảnh nào đẹp thì chọn, chọn xong thì giả anh để anh còn mang tặng bọn trẻ trong trường nữa.

Phòng cô xem bức ảnh xong thì tỏ ra nhợt nhạt, tưởng ảnh gì đẹp lắm chứ, ra là ngoại cảnh, còn không đẹp bằng giải sau đâu, giải nhì là của một cô bé 17 tuổi chụp lại khoảnh khắc đang cười cúi chào tiền bối của Trình Dương, diễn viên thế hệ mới của công ti giải trí Long Thành, hiện đang làm khuynh đảo giới trẻ bởi vẻ ngoài thư sinh của mình. Giải ba là ảnh của nữ ca sĩ Giang Lệ Lệ, cô đang đánh đàn piano trên sân khấu, bức ảnh cho thấy một nữ thoát tục và kiêu kiêu, cô là ma ca rỗng của xứ bạn, dù đã gần 40 nhưng vẫn rất xinh đẹp, cô ấy theo vài người của công ti Đại Phong sang tham dự thay bố anh - Lâm An Vĩnh.

Giải tư là bức ảnh buồn cười nhất thế hệ, ai mà ngờ nữ nam mới đến Duy Trúc lại lọt vào máy ảnh của bạn khán giả chứ, cậu ta đang giận dữ với một bông hoa trên tay, bức này vừa tung lên đã có vô vàn người vào tìm kiếm thông tin của cậu ta, có khán giả còn hài hước bình luận, đây hẳn là thực tập sinh của công ti giải trí nào đó, à mà đúng đây, của Thanh Phong.

Cô xem tấm ảnh mà phì cười, đây chẳng phải lúc cô và cậu ta nói chuyện, cậu ta xì mặt ra vật trụi lá hoa hồng sao? Ai nhanh tay mà tóm được thế nhỉ...!!!

Duy Trúc biết có rất nhiều fan hâm mộ đang truy lùng mình thì lên mặt. Thiếu gia không đẹp trai thì ai đẹp trai nhất cái công ti này đây, tự nhiên có mấy trăm lượt kết bạn, xác...thiếu gia chẳng còn lâu mới kết lại, nếu muốn lấy các 'anh' nhà thiếu gia thì được, họ đang ế lắm rồi.

Uông Bách Hợp chính thức được đưa đến trại giam thành phố. Tuy cô ta không chịu nhận tội nhưng cáo buộc rất rõ ràng, chỉ chờ ngày định tội mà thôi. Cô ta cũng không có luật sư bào chữa nên việc tuyên án càng trở nên dễ dàng.

Bên kia ranh giới, nhà họ Lâm nhận được điện thoại. Là thông báo của cảnh sát tới người nhà cô ta, họ nên biết tình hình của con gái mình, cũng là cho cô ta cơ hội được người nhà thuê luật sư, dầu sao ở cái đất nước dân chủ này, con người vẫn sẽ được khoan hồng, chút ít.

Lâm An Vĩnh nghe tin cô ta bị giam giữ tại Việt Nam thì vừa sốc vừa thất vọng, mẹ cô ta thì ngất luôn tại trận, đôi mắt vẫn chảy ra giọt lệ. Họ đã quá già để chịu đả kích từ chính đứa con mình yêu thương nhất.

Đêm đó họ bay tới Việt Nam, thăm cô ta trong trại giam ngột ngạt của thành phố.

Nicclo báo tin cho anh, anh chỉ cười không nói, gieo nhân nào gặp quả nấy, ngày xưa khác ngày nay rồi, ông ta có tiền thì sao, quan hệ rộng thì sao, với anh ông ta sẽ không thể làm gì được nữa đâu. Anh sẽ không bao giờ tha tội cho cô ta nữa, cô ta nên chịu trách nhiệm về tất cả hành vi của mình.

Lâm An Vĩnh rất thất vọng mà gần như mất hết niềm tin vào cô ta. Mẹ cô ta khóc đến sưng mắt nhưng cũng chỉ có thể nhìn cô ta thoáng cái 15 phút. Trước sự bi thương của vợ, ông ta đã tìm luật sư và nhờ vả nhiều người, không mong thoát án chỉ mong mức án nhẹ nhàng hơn.

Nhưng không một luật sư nào nhận và cũng chẳng ai giúp đỡ, vì đây là Việt Nam, là nơi sống của anh, là nơi anh có thể làm tất cả một cách triệt để và mạnh mẽ nhất.

Ông ta biết anh đứng sau nên chỉ ngậm ngùi, ông ta nợ anh nhiều rồi, đầu còn mặt mũi nào mà xin xỏ nhờ vả nữa. Ông ta bị ép vào thế bí, một bên là sự xấu hổ với con ruột một bên là người vợ đã ốm yếu rất nhiều vì con gái của cô ấy. Ông ta khó xử, nhưng cũng không dám gặp anh, ông không thể giúp gì được nữa, có giúp anh cũng không giúp ông nữa, anh hận ông như vậy mà.

Bà Lâm biết sự khổ sở của chồng, bà cũng thấy có lỗi rất nhiều nên cũng không làm khó ông ấy nữa. Nhân lúc ông ấy ngủ bà lén rời khỏi nhà, tới Thanh Phong tìm anh. Bà có lỗi với ông ấy nhiều bao nhiêu thì nợ anh bấy nhiêu. Ông ấy đối với con bà rất tốt nhưng bà lại đối với con của ông thật xấu xa, nhưng bà hết cách rồi, bà biết con gái bà sai nhưng bà thương nó đến không dám nhìn chịu khổ, dù một chút cũng không chịu nổi, bà biết sự ích kỉ của mình rất quá đáng nhưng bà không làm khác được.

Chị Mai gọi qua điện thoại cho anh, nói bà Lâm muốn gặp anh. Anh đã ưu tư rất lâu trong phòng làm việc rồi mới để bà vào gặp mình, nhìn dáng vẻ tiều tụy của bà ta anh không biết có cảm giác gì, chỉ thấy rất xa lạ và lạnh lẽo, bà ta chỉ là mẹ kế, theo lí mẹ kế con chồng thì anh chẳng việc gì phải tôn trọng bà ta hết.

- A Tường..._ Lâm phu nhân thấy anh liền khe khẽ nói.

- Gọi tôi là Tường tổng_ anh ngược lên nhìn nói.

Lâm phu nhân nghe anh nói vậy thì thụt người lại, dáng vẻ tiêu điều của bà ấy run run lên, đôi mắt lại trừng trừng nước mắt. Bà cắn chặt răng, khịu chân xuống quỹ trước mặt anh.

- Tường tổng, xin con giúp đỡ Hợp Hợp. Ta biết nó có lỗi với con nhưng mà con có thể tha thứ cho nó nốt lần này nữa được không, ta sẽ mang nó đi thật xa không bao giờ để con gặp lại nữa. Cầu xin con, cầu xin con tha cho nó đi mà...!!!

- Một trò không thể diễn mãi, hai năm trước bà cũng diễn trò này rồi, hai năm sau bà lại trình diễn trước mặt tôi. Bà nghĩ nó có tác dụng sao?_ anh lạnh nhạt nói.

- Ta biết, ta biết, ta có lỗi, nhưng mà ta xin con, con có thể hiểu cho nỗi lòng của người mẹ như ta được không?_ Lâm phu nhân khóc nức nở nói.

- Xin lỗi, tôi chỉ có thể nói không?_ anh mập máy nói.

Nhấn giữ điện thoại, thông ra ngoài cửa, nói ' thư kí Mai, tiền khách '

" Dạ "

Thư kí Mai vừa dập máy thì từ đằng xa, ông Lâm vội vàng chạy tới, xông thẳng vào phòng làm việc của anh. Đúng như ông dự đoán bà ấy ở đây, lại còn quỳ trước mặt anh.

- A Lan, em làm gì thế hả?_ ông chạy tới đã bà dậy.

Anh nhận ra người trước mặt thì điềm đạm hoàn thành nốt công việc. Họ vừa xuống máy bay, vừa thăm con gái về là tất tả tới gặp anh, đây không biết có phải phúc của anh không nữa.

- A Tường, con giúp ta nốt lần này thôi, ta sẽ làm tất cả cho con, con muốn Đại Phong không, ta và lão Lâm cho con hết, cho con tất cả, phải không anh_ bà Lâm nức nở lay lay tay chồng, ngược đôi mắt già nua lên hỏi.

- Phải phải phải, A Tường con tha cho tiểu Hợp đi được không vậy...!!!_ ông Lâm thấy vợ khóc đến đỏ cả mắt thì rối loạn, bà ấy bị viêm cầu mắt cấp tính, nếu khóc nữa thì phải làm sao..,

- Đó, con nghe thấy không? A Tường con tha cho Hợp Hợp đi mà. A Tường, ta cầu xin con nốt lần này thôi mà..._ Bà Lâm thấy hành động của anh thì bất lực, dập đầu xuống đất cầu xin, sân nhà cũng vang lên tiếng rõ ràng, bà ấy có lẽ rất đau nhưng không dừng lại, mỗi cái lại mạnh hơn, mặc kệ chồng có lỗi thế nào cũng không đứng dậy.

- A Lan, em đừng làm vậy, sẽ rất đau đó_ ông Lâm bất lực nhìn vợ, lại nhìn sang con trai. Thấy anh vẫn thờ ơ dường như họ không tồn tại thì xót xa, tự nhiên ông thấy ghét anh ghê gớm.

- A Tường, di Lan đã cầu xin con như thế con có thể thay đổi chủ ý không? Tiểu Hợp vẫn là trẻ người non dạ_ ông bất bình nói, ông không biết như vậy sẽ làm tổn thương anh đến thế nào đâu.

- Phải phải, xin con tha cho Hợp Hợp, nó còn trẻ, còn cả tương lai phía trước_ bà Lâm cúi đầu đáng thương, mặt mũi tựa bên ngực chồng tìm kiếm chỗ dựa.

Bà ấy là một phu nhân cao quý nhưng trước mắt anh chỉ là một người hèn mọn cầu xin sự giúp đỡ, chỉ là người mẹ ích kỉ sẵn sàng từ bỏ tôn nghiêm vì đứa con đã mất hết đạo đức của mình.

Thế nhưng sự tôn nghiêm ấy không có giá trị gì với anh cả, anh hờ hững nhìn, hờ hững ra hiệu cho chị Mai, hờ hững nhìn chị Mai đưa họ ra ngoài. Không phải anh không tha thứ mà con người cô ta không cứu được nữa rồi, cầu xin cho cô ta thì cô ta sẽ được nước lấn tới, một lần há có lần hai lần ba, cha sinh con trời sinh tính, đâu chỉ vài lời cam đoan là có thể thay đổi mọi thứ, càng không thể thay đổi nhân cách con người. Trẻ người non dạ ư, đâu phải cứ trẻ thì mọi hành động đều có thể tha thứ, nếu vậy thì làm sao để phân biệt giữa thiện và ác đây. Hai người họ có mặt tại đây chỉ khiến anh thấy lòng lạnh lẽo và thất vọng tràn trề. Ông Bách Hợp ơi là Ông Bách Hợp, cô đã làm gì mới có thể khiến cha tôi yêu thương cô hơn cả con ruột như thế chứ, nực cười...!!!

Lại nói với họ, quê của anh là Việt Nam, không phải Trung Quốc, anh không cần Đại Phong gì hết, mà cho dù anh thích anh cũng dư sức đoạt về, cần ý kiến của họ sao. Toàn nói lời vô ích.

Mở khoá tủ ra, lâu lắm rồi không động tới nó. Lôi một điều ra, bật lửa hít một hơi dài rồi mới nhả ra. Hương cay nồng của khói thuốc xuyên qua cổ họng thấm thấu vào máu rồi truyền lên xung thần kinh. Thuốc lá giúp anh tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hít ba hơi dài, điều thuốc cũng gần dần, chỉ còn tàn thuốc đọng lại, rơi vào tay anh, loé đỏ rồi tắt lịm. Lại châm một điều nữa, con thêm thuốc dần ủa tới, trong làn khói trắng lượn lờ, tàn thuốc rơi vãi đầy bàn, đôi mắt mờ mờ khể nhắm lại, chìm sâu vào mộng mị.

Giờ nghỉ trưa, cô đột nhiên thấy nhớ anh vô cùng nên bấm thang máy lên gặp anh. Mọi người đều xuống căng tin rồi nên các phòng hầu như vắng lặng. Chị Mai và mọi người cũng đi rồi nên cô thân nhiên xông vào, muốn gây bất ngờ cho anh. Cô bước từng bước khể khằng, tới khi đến gần bàn làm việc của anh thì nhủ mảy.

Trên bàn vương vãi toàn điều thuốc lá, caravat bị anh vứt chổng chơ trên góc bàn, anh đang ngủ nhưng giấc mơ có vẻ không bình yên, cô nhẹ nhàng đi tới, xoa mi tâm cho anh. Cô không biết anh có chuyện buồn đấy, sao anh không bao giờ chia sẻ với cô mà lúc nào cũng ngậm ngậm để trong lòng vậy chứ. Lại còn tự hành hạ mình thế này, rốt cuộc anh đã hút bao nhiêu điều cơ chứ, cả gan trốn sau lưng cô hút thuốc, cô đã cảm rồi mà.

Tức trong lòng vậy nhưng cô cũng thương anh lắm. Cô lấy áo véc trên giá đắp lên cho anh, bàn tay linh động xoa bóp thái dương, giúp anh thư giãn hơn trong giấc ngủ. Anh bị động nên tỉnh lại nhưng ngửi thấy hương thơm quen thuộc nên vẫn nhắm mắt hưởng thụ, cô hôm nay lại lên đây chơi với anh, anh rất có phúc nha.

Cô không phát giác anh đã tỉnh nên sau khi mát xa xong thì định đi xuống. Anh biết cô sắp chuẩn nên ngay sau thời điểm cô buông tay thì anh đã túm lại, kéo cô ngồi lên đùi mình, ôm chặt vào trong lòng, ánh mắt vẫn kiên trì nhắm lại, miệng khể nói nhỏ.

- Ngủ ngon...!!!

Cô bị anh làm bất ngờ, sau khi nghe anh nói thì bật cười, buồn bực cũng bay luôn, ôm lại anh, tựa vào ngực, ngủ thật luôn. Đàng nào cũng nghỉ trưa, tranh thủ ngủ tí vậy, sau khi tỉnh lại anh sẽ nói với cô thôi. Cô không biết thì thôi cô mà đã biết cái gì anh đều phải thành thật khai báo, cấm có giấu diếm. Anh dám giấu diếm cái gì thì biết tay cô.

Vậy là cặp đôi nào đó ôm nhau trên ghế ngủ say sưa, mặc kệ thế giới. Đôi khi, hạnh phúc chính là khoảnh khắc anh và em được ôm nhau ngủ, thật chặt. Trong vòng tay rộng rãi của anh luôn có em,...

Thư kí Mai đi ăn về, thấy trên điện thoại có tin nhắn, mở ra là lệnh của sếp " Đừng làm phiền tôi ".

Nhìn thấy nó làm chị hăng một cái, đang định đi vào thông báo lịch buổi chiều, may mà kiểm tra điện thoại trước không thì bị mắng te tua.

Cùng thời điểm, chị Giang thì toe toét cười, sếp nhắn tin cho chị nha. Vĩnh dự phải biết, nội dung thì hơi riêng tư, cụ thể là ' Du có việc, xin nghỉ chiều '. Sếp xin phép hộ đấy, ai dám không phê duyệt chứ. Mấy người đi ngang qua phòng chị ấy thấy nụ cười đó mà rung mình, gian thế không biết. Chị Giang lười vận động, bấm loa ra ngoài thông báo cô nghỉ, bấy giờ họ mới im lặng, không có định đi tìm cô nữa.

Cô thì không biết gì, ngủ là sở trường của cô mà, nằm một phát khi tỉnh lại đã chiều rồi, lại còn nằm trên đệm êm nữa. Cô hốt hoảng ra khỏi phòng thì thấy anh đang làm việc, chỗ mất chỉ chỉ đồng hồ với khuôn mặt sợ hãi vô cùng, chết tiệt gần 5 giờ rồi, 10 phút nữa sẽ tan sở.

Anh thấy vẻ mặt kinh hoàng của cô thì phì cười, bước tới bên cạnh, lại kéo cô ngồi lên đùi mình, nhỏ vào tai.

- Anh giúp em xin nghỉ chiều rồi.

Nghe vậy cô thờ phào nhẹ nhõm nhưng không lâu lại chỗ mất lên.

- Anh xuống đó xin phép sao, ôi ôi ôi lũ quỷ kia chọc em chết_ cô đau khổ úp mặt vào ngực anh đắm chìm búp, sẽ ra sao nếu bị lũ bạn đem ra xào nấu đây, khó bảo toàn tính mạng a...

Anh cười cười nắm bàn tay cô lại, nhỏ giọng an ủi.

- Anh không có xuống, là mật báo cho quản lí Giang thôi.

- Chị ấy là đại biến thái đó, sao anh không gọi em dậy chứ_ cô không có dấu hiệu vui vẻ mà càng thấy thâm hơn, nếu lũ kia là tiểu biến thái thì chị ấy là đại ca luôn đó....!!!

- Được rồi, anh sai rồi. Nhưng mà cũng hết giờ rồi, cũng không thể quay ngược thời gian, thôi thì đợi một tí rồi về nhà vậy, anh sẽ sửa lỗi mà_ anh vuốt tóc cô cẩn thận ra sau tai, dỗ dành. Càng ngày cô càng biết cách nũng nịu rồi, làm anh chịu không nổi!!!

- Anh sửa sai kiểu gì đây_ cô về mặt chán chường ngửa lên nhìn anh.

- Tặng em thân xác này có được không?_ anh mở lên môi cô trêu chọc.

- Không thêm_ cô bĩu môi nói, bị anh hôn trộm nên cứ ngó ngó xem có bị ai thấy không dù đang trong phòng làm việc riêng của anh.

Anh phì cười tiếp tục mở xuống, lần này quyết không nhả ra nữa, giữ chặt đầu cô truyền tới nụ hôn sâu, luồn vào trong miệng cuốn lấy lưỡi cô dây dưa qua lại, chìm đắm trong mật ngọt.

Hôn một hồi thấy cơ thể mình thay đổi thì lưu luyến rồi đi, còn tiếp tục là anh ăn cô luôn tại trận mất, anh nhịn cũng lâu rồi, anh cũng giữ mình rất tốt đó chứ, tại cô quyến rũ anh.

- Em quyến rũ anh.

- Không có_ cô thờ hờn hờn phản bác, lần nào cũng là anh hôn cô đến hết cả không khí, cô nào đã được dịp quyến rũ anh đâu, cô mà quyến rũ thì anh còn lâu mới bình tĩnh nhìn cô như vậy nha.

- Cái..

- Xí, đồ đáng ghét.

- Đồ đáng ghét định dẫn em đi ăn đồ Hàn đây_ anh ra về tiếc hùi hụi nói.

- A... hôm nay tiểu Tường nhà mình đẹp trai ghê_ cô nghe thấy đồ ăn thì mắt lấp la lấp lánh khen ngợi. Không thêm để ý danh dự khen ngợi anh, khuyến mãi cả hai cái thơm má thật kêu.

- Haiz, đang không định đi nhưng mà thấy ai đó có lòng nên đi vậy_ anh vui vẻ hưởng ứng quà tặng của cô nói.

- Xuất phát..._ cô hằng hái nói.

Đồ ăn, đồ ăn, đồ ăn,... ta đến đây...!!!

Đêm ấy, anh đã thủ thi hết mọi việc với cô, cả việc anh mãi mới xuất hiện trong bữa tiệc ấy nữa, chuyện cô ta đã làm với anh, rất nhiều chuyện mà đến Nhật cũng không biết về cô ta.

Đợt trước khi sang Trung Quốc đón bà nội, anh đã gặp hai người lạ, họ tìm tới anh và nói rất nhiều. Họ nói họ là ông bà ngoại của anh, họ xin lỗi vì đã bỏ rơi mẹ anh để bà ra đi quá sớm, họ đã tìm mẹ anh rất lâu, khi biết được bà đã qua đời thì họ muốn nhận lại anh, họ muốn chăm sóc anh.

Anh chỉ thấy họ sao xa lạ quá, dù là ông bà ngoại thật thì sao, vì sự lạc hậu của phong tục họ đã bỏ rơi mẹ anh cần ấy năm để đến hôm nay muốn tái ngộ anh, có nghĩa lí gì chứ. Anh cũng 24 tuổi rồi, còn cần sự chăm sóc gì đây. Khi anh cô đơn nhất thì chẳng ai ở bên đến khi anh không cần thì họ cứ tấp nập chen vào cuộc đời anh làm nó đảo lộn hết cả lên.

Chung quy anh cũng sẽ không bối rối đến thế nếu như không nhận lá thư mà người đỡ đẻ cho anh mang tới, trong bức thư ấy anh nhận ra bức ảnh của mẹ, bà nói đừng bao giờ hận những người thân của mình, bà muốn anh sẽ thay bà chăm sóc hai người sinh thành bà, dù thế nào đi nữa. Cũng không được hận ba mình, bà ấy dường như tiên đoán trước được tương lai vậy, cái gì cũng nói rất rõ ràng trong di thư.

Anh sẽ làm như thế, anh sẽ làm vì để trả ơn sinh thành của bà ấy. Anh nhận lại họ, gọi họ một tiếng ông bà ngoại, nhưng anh vẫn về Việt Nam, thỉnh thoảng sẽ trở lại thăm hai người. Chuyện này anh cũng đã nói với bà nội, bà rất vui vì điều đó, nhưng anh chưa nói với ông ấy.

Anh cũng không hận ông ấy, chỉ là khó mà khôi phục quan hệ ban đầu.

Khi buông bỏ cái gì thì lòng cũng nhẹ hơn, anh đang dần cải thiện tâm trạng rất tốt, có thể đối xử khác đi ông bố mình.

Chỉ là hôm nay ý tưởng đó đã bị bẻ gãy, sự xuất hiện của bà mẹ kế thông báo cho anh biết không bao giờ thành sự thực được. Giữa họ là một bức tường vô hình mang tên bà ấy, ông ấy sẽ toàn tâm toàn ý với bà ấy, sẽ làm tất cả vì bà ấy. Sẽ lại đối đầu với anh để xoa đi nỗi bi thương trong mắt bà ấy, con gái bà ấy là kẻ thù của anh nhưng là hạnh phúc của bà ấy.

Anh bất hạnh khi nhận ra rằng cô gái xa lạ ấy luôn tốt hơn cảm nhận của chính con ruột ông ấy.

Xin lỗi mẹ nhưng mà con đã làm đúng, lần này là kết thúc, con phải được hưởng hạnh phúc. Họ quấy rầy con lâu rồi, nhân nhượng với người khác là tàn nhẫn với chính mình, con buộc phải sống vì mình, vì người con yêu.

Con sẽ không hận ông ấy cũng không trách ông ấy nhưng là, không thể giúp đỡ ông ấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tươi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

/8 của tôi

Mở mắt ra là một màn mưa bay giăng giăng khắp chốn, lát phát bay bay cũng đủ làm ướt đường, trong không khí khô nóng như vậy chút mưa phùn lộng gió thật là mát mẻ. Mới sáng sớm mà tinh thần phấn chấn hết cả lên, anh và cô cùng ngồi thưởng thức trà bánh bên ngoài hành lang, ngắm thành phố vào sáng, hứng trọn ngọn gió đầu ngày trong lành, da dẻ cũng trở nên căng bóng và mịn màng hơn, tràn trề nhựa sống.

Một ngày mới lại lên và hành trình tiếp tục công việc luôn tiếp diễn đều đặn. Ăn sáng xong họ lái xe ra ngoài nhưng mục đích không phải tới công ti. Hôm nay chính là ngày đẹp trời bố mẹ đã nói tới, ngày họ đăng kí kết hôn.

Họ mặc một bộ cánh thật đẹp, trên môi luôn thường trực nụ cười hạnh phúc, sau sáng nay họ sẽ chính thức là vợ chồng, là bạn đời của nhau mãi mãi. Nếu cảm giác tiến vào lễ đường là lảng lảng run run hồi hộp thì tiến vào cục dân chính lại là cảm giác rất oai phong, hùng dũng như chuẩn bị đi đánh trận vậy. Hào hứng kích động đến tim muốn bật khỏi lồng ngực, mình sắp không còn độc thân nữa, sắp là người có gia đình, sắp là một phụ nữ chính hiệu rồi.

Họ nắm tay nhau tiến vào, may mắn là chỉ có hai cặp trước họ nên không cần chờ lâu. Quản lí đưa cho họ một tờ giấy điền thông tin, sau khi họ điền xong thì kiểm tra sổ hộ khẩu, vài thứ linh tinh rồi dẫn đi chụp ảnh chứng nhận. Trước ống kính có phần cũ kĩ, nó đã ghi lại khoảnh khắc ấm áp giữa hai người, giống như bao tình yêu khác, nó cho ra lò một minh chứng quan trọng và sẽ tồn tại mãi mãi trên tờ giấy hôn thú.

Bác gái sau khi hoàn thành tấm giấy đỏ chót nóng hổi thì trao tận tay anh và cô, miệng cười đôn hậu chúc mừng, bác rất may mắn, bác là nhân chứng cho bao nhiêu tình yêu đã đơm hoa kết trái ở nơi này, họ cũng đã nên vợ nên chồng từ bác. Thật đáng chúc mừng.

Anh dường như vẫn không tin vào mắt mình, đứng trước cửa cục, siết chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của cô.

- Chúng ta kết hôn rồi?

- Ủm, chúng ta vừa đăng kí xong_ cô cười lấp lánh đáp anh. Cô cảm nhận sâu sắc được cảm xúc của anh, thật là khó tin, để trở thành vợ chồng với nhau thì ra chỉ mất có 30 phút thôi, sau 30 phút mọi chuyện như mở ra một trang mới vậy, li kì mà phần khích thật.

- Aaaaaa....

Anh kích động bế thốc cô lên, xoay tròn trước ánh mắt của bao người, vững vàng bước qua một con đường, đặt cô vào trong xe, ngắm nghía cô rồi lại nhìn tờ giấy đỏ. Anh cất nó vào một cái hộp nhưng tuyên xưng, vuốt ve cẩn thận. Cũng không vội vàng đi ngay mà hướng ánh mắt âu yếm tới cô.

- 7 giờ 43 phút, xin chào Lâm phu nhân_ anh thích thú nói.

- hi hi... Xin chào Lâm tiên sinh!!!

- Phu nhân thấy hiện thời ra sao?

- Ta thấy hình như...

- Hử?

-...ta có chồng rồi!!!

- Ồ thật sao, ta cũng mới phát hiện ra ta vừa có vợ, chẳng hay là phu nhân?

- Ha ha ha..._ họ trêu đùa nhau trong tiếng vui vẻ của hôn nhân. Hôm qua ngưu lang chúc nữ gặp nhau không mưa, hôm nay họ chia xa vì luyến tiếc mà không ngừng đổ lệ xuống trần gian. Khác với họ, hôm nay anh và cô thề nguyện bên nhau mãi mãi dưới sự trời buộc hôn nhân vĩnh hằng.

Hồi nhân gian, đừng để có ngưu lang chúc nữ thứ hai.

Hồi tình yêu, mãi để có anh và em hôm nay.

Anh và cô tới công ti muộn giờ hành chính gần 1 tiếng, tuy nhiên cũng không sao, xin phép đến muộn rồi. Thời điểm trưa ngày hôm đó, một trận oanh tạc nổ ra.

Họ không biết là có phóng viên theo đuôi nên bị ghi hình lại toàn bộ quá trình ở cục dân chính. Tiêu đề nóng hổi nhất trong ngày ' Chính thức về chung một nhà '. Bài báo thu hút vô vàn lượt quan tâm của độc giả, hàng ngàn lượt yêu thích và lời chúc chân thành tới họ. Sau đêm bày tỏ lãng mạn ấy họ là cặp đôi được săn đón nhất mạng xã hội, tình yêu vượt biên ải cuối cùng cũng đã có một kết thúc tốt đẹp. Trên dưới Thanh Phong đập bàn đòi ăn mừng không thêm xuống căn tin ăn trưa mà chen chúc vào hội trường chuyên tổ chức sự kiện gặp mặt và bày tỏ lòng hâm mộ tới nhân vật chính.

Anh thì khỏi nói, thấy bạn phóng viên làm chuyện kia cũng không ghét bỏ, ngược lại rất tán thưởng hành động của anh ta, cảm ơn anh ta đã giúp anh bỏ cáo thiên hạ rằng anh đã là hoa có chủ, là có thể an lòng mà vứt đi cái mác vàng độc thân hoàng kim.

Cô thì hơi xấu hổ, cô không thích quá nổi tiếng, như vậy đời tư sẽ bị chú ý, dù rất ít thôi nhưng cũng thấy phiền lắm rồi. Ấy vậy mà anh thì không, tỏ ra rất thích thú, cứ ngồi mân mê chiếc nhẫn trên tay cô thôi à. Cũng may là phóng viên đài khác, nếu là của Thanh Phong cô sẽ bóp chết anh ta, làm chuyện, đi hóng chuyện người nổi tiếng không hóng đi hóng thường dân như cô làm gì.

Anh phóng viên rất vô tội, mình chỉ kiếm cơm thôi mà, với lại bữa tiệc tỏ tình ấy hoành tráng như vậy, muốn người ta không biết thì đừng có mà tổ chức chứ.

Chap 58: Hung tợn

Uông Bách Hợp trong trại giam đến giờ giải trí 30 phút, mấy người trông trại đưa họ tới nhà tập thể xem phim. Không muốn cũng phải đi, đây là luật lệ rõ ràng rồi.

Đối với ả, trong này chẳng khác gì khu lao động tập thể, ngày dậy sớm tập thể dục, quét dọn và giặt giũ quần áo, nhổ cỏ sân vườn rồi chăm sóc cây cối, học luật pháp và các nghề nghiệp cơ bản có thể kiếm sống, nghe kinh thánh,...Ăn trưa xong lại làm việc, chiều thì tắm rửa rồi đi xem phim và ngủ. Tuần hoàn đến chán ngắt và kinh tởm.

Bình thường vào giờ này ả sẽ ngồi tỉa tóc móng tay, móng chân và ngắm nghía bọn chị đại hành hạ mấy đứa hiền lành. ả là ma mới nhưng không bị bọn nó hành thật ra cũng phải kể đến sự thông minh của ả, ả biết nịnh nọt chúng nó và sẵn sàng giúp đỡ những việc chúng nhờ, rất hợp với khả năng của ả.

Nhưng hôm nay cái TV chết dầm kia đã gây cho ả một cơn thịnh nộ khủng khiếp. ả nhìn chòng chọc những hình ảnh trên TV với nỗi căm hận đến bật

máu mới.

- CEO hào phóng Lâm An Tường của Thanh Phong sáng nay đã chính thức đăng kí kết hôn với nàng thơ của mình, cuối cùng sau bao sóng gió cách trở họ đã có một kết thúc đẹp, nghi vấn sẽ tổ chức đám cưới ở khách sạn Châu Châu, chuyên mục ' NGƯỜI THÀNH ĐẠT ' đưa tin, và đây là bằng chứng ghi lại khoảnh khắc đó do phóng viên Hải Trường - ABC thực hiện.

.... CỐP....

Sau khi MC xinh đẹp nói xong, trên màn hình là cảnh anh bế cô quay vòng bên giấy chứng nhận hôn nhân, khi nhìn thấy cảnh này ả đã không thể kiềm chế được mình điên lên, ném bốp phát cái điều khiển vào màn hình TV, gây ra sự kinh ngạc cho tất cả mọi người, cai ngục cũng hết sức bất ngờ nhìn ả.

Vì cú ném quá mạnh nên TV cũ kĩ hắc ám của nhà tù bị nứt một mảng lớn, chiếc điều khiển xấu số vỡ tan tành, trước sự kinh ngạc của mọi người ả rú lên điên loạn.

- Aaaaaa.... Khốn kiếp, lũ chó....aaaa....!!! Tao sẽ không để chúng mày yên đâu, không bao giờ, sao mày dám đến với nó, tại mày mà tao phải ở nơi thối tha này, tao giết mày...._ ả gầm gào, tròng mắt đỏ tưng tưng máu, đập bàn ghế cùng mọi thứ xung quanh. Hai nữ cai ngục tỉnh đi lên ép chặt ả lại, ra hiệu cho đám tội phạm dọn dẹp thủy tinh và bàn ghế rồi đang hoảng đi về ngủ.

Hai người giữ chặt tay ả trong chiếc còng nhưng bị tấn công, ả lên cơn xô đẩy họ đập vào chân bàn choáng váng, ả mắng chửi tất cả mọi người, đánh đá mọi thứ rồi chạy ra ngoài, cai ngục phải huy động lực lượng đuổi theo.

Ả bị hình ảnh trong TV làm thần trí điên đảo, bất thường. ả uốn éo khó chịu, miệng lẩm bẩm chửi rủa anh và cô hết sức thô tục, chạy thực mạng khắp mọi nơi, đi đến đâu đập vỡ đến đó, đứng trước 5 anh cai lực lưỡng vẫn mơ hồ đánh lại, dù bị công vẫn ra sức giãy giụa, đá vào họ, giãy đánh đập trên sân, mếu máo rủa bậy, lăn đùng đùng trên sân. Các cảnh viên lần đầu thấy trường hợp này thì nghệt ra, kéo thế nào ả cũng không dậy, cứ nằm giãy giụa trên sân đòi giết người, cào tóc đến bù dù bẩn thỉu.

Rồi ả như bị điện giật, đùng đùng co giật cơ thể, ánh mắt loé sáng, chạy biến mất theo hướng nhà bếp. Mấy anh thấy vậy ngớ người đuổi theo, họ can thiệp giữ ả lại và mang tới bệnh viện kiểm tra.

Khi họ tới nơi thì ả đang cầm trên tay con dao, họ khá bất ngờ, ra khỏi bếp họ đã cắt toàn bộ dao và lục soát từng người, thế nào dao trong tủ sắt cô ta lại lấy ra được vậy.

- Ưông Bách Hợp, yêu cầu cô đặt dao về vị trí cũ_ cảnh sát Lí nói.

-...

- Ưông Bách Hợp...

-..._ ả làm như không thấy những gì họ nói, vuốt ve con dao gọt hoa quả, thần nhiên cứa vào đốt tay như thử độ sắc bén của dao, những người vây quanh vô cùng khó hiểu, không thể chịu được nữa, cảnh sát Tinh rón rén tới đá bay con dao.

Con dao biến mất ả gầm lên giận dữ, trợn ngược mắt nhìn cảnh sát Tinh như kẻ thù, bất chấp muốn nhặt lại con dao nhưng không thành.

Cảnh sát Lý tiến lên đánh ngất, trước khi chìm vào giấc ngủ, ánh mắt ả hung tợn đến rợn người, từ đáy mắt chảy ra hai dòng nước mắt uất ức, phần hận đến tuyệt vọng.

Cảnh sát Vân nhìn ả nhắm mắt nhưng lại khóc rất nhiều thì cũng đồng cảm lạ thường, hai người khiêng ả lên cáng, tiến vào xe tới bệnh viện quân đội, nếu như họ đoán không nhầm, ả bị suy thần kinh đến điên loạn, không có ý thức như người bình thường nữa rồi. Nếu là thật, ả không thể ở lại mà sẽ tới trại giam dành cho người tâm thần, điều trị với các bác sĩ đặc biệt của ngành an ninh nhân dân.

END chap ngắn

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Vừa mới nghỉ xong nhưng mà kì nghỉ tiếp theo đã lại tới rồi, Việt Nam có một ngày lễ vô cùng đáng nhớ mà hầu như ai ai mang trong mình tiếng nói dân tộc Việt cũng biết, đó là ngày Quốc Khánh mừng 2 tháng 9. Ngày chính thức khai sinh ra nước Việt Nam dân chủ Cộng hoà, ngày tuyên bố chủ quyền của một đất nước gan góc, kiên cường, đoàn kết.

Nhưng đó là ngày nghỉ của mọi người còn với Thanh Phong cũng như các chương trình khác thì đây là dịp để quảng bá mạnh mẽ thực lực của nhà đài. Mỗi kênh truyền hình sẽ đồng loạt chiếu lại đoạn ghi hình chủ tịch vĩ đại Hồ Chí Minh đang đồng đặc đọc bản Tuyên ngôn độc lập trên quảng trường Ba

Đình.

Thanh Phong cũng vậy, sau khi phát thì các khung giờ khác sẽ chiếu tin tức liên quan, ghi hình buổi lễ tưởng niệm của chủ tịch nước và toàn dân trước ngọn cờ Tổ quốc. Văn nghệ chúc mừng ngày Quốc Khánh của các khu vực nổi bật,... Sự kiện đặc biệt này sẽ được phát trực tiếp trong hai ngày liền, tuy nhiên những chuyên mục giải trí vẫn sẽ chiếu đầy đủ.

Vì lẽ đó nên hầu như ai cũng chăm chỉ làm việc, ai cũng tích cực viết báo tưởng niệm, ca ngợi sự biết ơn.

Đài Thanh Phong chủ yếu thiên về chính trị xã hội nên những việc trên là cần thiết. Hai kênh GT tv và Y and I tv thì khác, như tên gọi nó nhằm mục đích để giải trí cùng bạn và tôi. Nó sẽ không chiếu bất kì tin tức thời sự nào mà cập nhật 24 giờ tin tức của sao, thần tượng cả trong và ngoài nước, các bộ phim hấp dẫn kinh điển bắt sóng từ khắp Châu lục, các show thời trang đẳng cấp quốc tế và không thể thiếu những show thực tế của sao - món ăn tinh thần của bạn trẻ. Đường nhiên cũng phục vụ cả các khán giả đã có tuổi, những bữa tiệc âm nhạc hoài niệm, vọng cổ, cải lương...

Vì để phục vụ tận tình cho khán như vậy nên mọi người hoạt động rất năng suất, tăng ca để hoàn thành. Anh cũng đã nói cố gắng hoàn thành trước 5 giờ chiều ngày 1/9, sang ngày mùng hai và ba chỉ việc tung ra và theo giờ mà phát, tối mùng 2 anh sẽ mở tiệc khao cả công ti ăn lẩu, coi như tụ tập vì ngày lễ đi.

Liên hoan chính là liều thuốc tinh thần có một không hai trên thế giới, sáng nhận tin sếp lấy vợ đến trưa là bắt đầu ra sức làm việc, nội trong ba ngày tiếp sẽ có thể thành thói quen, hoàn thành...

Cô là một nhân viên công ti đương nhiên sẽ nỗ lực hết mình vì nó, hôm nay ngày gần cuối của tháng tám, cô nhận nhiệm vụ bay vào Nam, trực tiếp đi thăm và quay chương trình phỏng vấn những chiến sĩ già của dân tộc và những bà mẹ Việt Nam anh hùng. Sẽ ghi hình trong ba ngày, trưa mùng hai sẽ trở lại, dù anh là sếp nhưng công việc của cô thì cô phải làm, những ngày đầu kết hôn lại là ngày xa nhau của hai người, anh không vui nhưng cũng chỉ có thể im lặng, vợ nói phải ngoan, cũng nghiêm cấm lợi dụng chức vụ để điều động người khác đi thay...!!!

Thế là ngày tuyệt vời nhất trở thành ngày chán đời nhất, ai đó không được ôm vợ ngủ nên cảm thấy nhà Ninh Nhật, hai anh chàng muốn đi chơi với Thư cũng không xong. Tả Bích Huyền và Chí thì may mắn hơn, họ phải chăm sóc vợ mang thai nên mới không bị anh làm phiền. Châm ngôn của anh là ta bất hạnh thì người khác đừng mơ sung sướng, có họa cùng chịu, vậy mới công bằng...

Thư thì cũng không sao, cô nàng rất bận rộn, Du đi, chị Giang cũng đi nên cô nàng đứng ra làm quản lí phòng, tất bật chuẩn bị mọi việc.

Đôi khi làm sếp lớn chính là tốt như vậy, thỉnh thoảng sẽ chỉ ngồi và phê duyệt là xong.

Đúng 8 giờ hơn ngày đầu tháng, mọi việc hoàn thành, ai nấy thành thói quen về ngủ, tận hưởng trọn vẹn khoảnh khắc thành quả lao động của mình. Sáng hôm sau, chỉ việc tung ra phát hành, phỏng vấn nhất hần là biên tập viên và các dẫn chương trình, một ngày tháng hoa.

Buổi trưa, cô và đoàn người mang theo máy móc trở về đúng giờ, cùng nhau đi ăn trưa rồi mới về công ti. Hôm nay thì ai cũng rảnh rỗi, ngồi cắn hạt dưa nước lợc hết với nhau.

- Ê, cậu về rồi à _ Thư thấy cô thì vầy vầy.

- Ủ, xong hết rồi _ cô tiến vào nhập bọn, bàn tay thò vào bóc một nắm hạt dưa, cắn.

- Thích không? _ Thư hứng thú hỏi.

- Có, các cụ hầu như toàn sống ở quê nên lúc tới tới thích lắm. Cái gì cũng màu xanh, đồng xanh trời xanh đến cả mấy con trâu cũng cảm giác như là nó màu xanh luôn ý _ cô hứng chí nói.

- Sướng ghê, thế nào nữa _ Mina nhảy tới hỏi. Sau đó cả nhóm ra nhập bọn hóng chuyện, bắt đầu buôn dưa lê bán dưa chuột.

- Tớ và mọi người đi ô tô tới nhưng mà đường ngõ nhỏ nên đành đi bộ, qua một con suối mát lạnh luôn, vào nhà của cụ Đan. Ai cũng tui tui hết, cụ già lắm nhưng trông vẫn minh mẫn lắm, cụ ngồi kể lại tất cả chuyện thời chống Pháp, đoạn tới lúc kể về Bác thì cụ khóc, mắt cụ lấp lánh khi nhớ về ngày này của 72 năm trước, lúc ấy cụ vẫn là một chàng trai 18 tuổi, hăng hái xung phong ra mặt trận.

Tất cả quá trình và câu chuyện cụ kể bọn tớ đều giữ lại nguyên bản không chỉnh sửa. Sau đó bọn tớ xin phép cụ rồi đi, lên xe tới nhà mẹ Lành. Mẹ sinh ba người con nhưng đều đã tử trận nơi chiến trường, mẹ sống với con dâu cả, chỉ có anh cả là đã lấy vợ và một người con, cũng trạc tuổi bọn mình này. Ở ngõ đó cũng có rất nhiều bà mẹ anh hùng, ai cũng rớm nước mắt khi nghĩ về chuyện xưa, nhưng mà ai cũng tự hào vì đứa con của mình. Bọn tớ ghi hình nhân ái nên tặng các cụ những món quà cảm ơn, các cụ cũng cho đoàn nhiều đặc sản lắm, tớ cất dưới xe tí cho các cậu mỗi người ít...

- Oa, cảm động ghê _ Zee hâm mộ nói.

- Phải đó, các cụ hay thật, chứng kiến toàn bộ quá trình thay đổi của đất nước này _ Rose nói.

- Thế mới đáng kính trọng mà đi thăm hỏi chứ _ Tina nhảy vô nói.

- ...

-...

- Sao nữa? _ Thư vẫn chuyên chú lắng nghe, kệ lũ kia tranh luận.

- Quay xong thì nghỉ ngơi, chụp ảnh làng quê, thăm thú vài nơi nổi tiếng rồi bắt xe ra sân bay về. Chuyến đi này thư giãn tinh thần lắm nên cũng không thấy mệt mỏi gì_ cô trả lời, chẹp miệng vui vẻ nhớ lại.

- Sướng nhất cô, bọn tôi ở đây chạy đi chạy lại sửa bài_ Jee bẹo má cô nói.

- Ha ha, ai bảo đi không ai nhận. Lúc người ta đi lại ghen, các cậu đều thật_ cô vuốt má cầu lại Jee, nhờ này không biết đau hay sao mà bẹo má cô đau thế.

- Ui, em xin lỗi chị, em biết lỗi rồi ạ_ Jee bị đau la oai oái xin tha.

Cả phòng được dịp cười phở lớ, đúng lúc ấy chị Giang cũng về tới cửa.

- Làm thi lười chỉ có ăn với bốc phét là tài thôi_ chị Giang rống lên theo bản năng.

-...

- Tiểu Du báo cáo công việc đi_ chị Giang nhìn đám người mặt nghệt như tượng sáp thì hứng trí, tâm trạng phơi phới hướng mục tiêu sang cô.

- Ok rồi chị, anh Thiện đang sắp xếp với sửa lại, mai là chiếu được rồi_ cô báo cáo.

- Tốt, cũng không việc gì nữa rồi. Mỗi người viết cho chị một bài đánh giá thành tích tháng tám, đầu tuần sau lĩnh lương, chị thấy ai viết đúng thì sẽ có thêm hoa hồng, không thì vẫn thế thôi. Viết đi, chính xác vào, không xong thì đừng tới tiệc liên hoan, trừ lương toàn bộ đấy..._ chị Giang cười sung sướng phát tay vào phòng, khoan khoái chiêm ngưỡng hết bộ mặt ai oán của cấp dưới. Ta nói nhìn người khác đau khổ chính là hạnh phúc kẻ cũng không sai đâu, he he.

Chán đời, mọi người tản ra ai về chỗ người nấy gõ máy tính viết báo cáo, ánh sáng duy nhất họ bám vào có lẽ là tiệc liên hoan tối nay và tiền lương sáng thứ hai tới mà thôi...!!!

Kim đồng hồ chỉ vào số năm cũng là lúc mọi đồ vật trên bàn làm việc bay vào túi xách, ai cũng phấn chấn hẳn ra, vội vàng về nhà tắm rửa sạch sẽ để tới tiệc lẩu liên hoan do sếp thiết đãi. Cô cũng rất vui vẻ mau mau xuống nhà xe về nhà, tới nơi anh đã ngồi chờ sẵn trong xe rồi. Nụ cười chưa bao giờ tắt càng thêm rạng rỡ, mở cửa thật nhanh, lao vào vòng tay ấm áp của anh.

Anh cũng rất nhớ cô, hiện tại mới được ôm cô trong lòng nên ra sức hít hà, ba ngày không thấy cô rồi, nhớ phát điên.

- Nhớ em..._ anh vuốt ve nói.

- Em cũng nhớ anh, thương nè... Chụt chụt chụt_ cô típ mắt nói, sau đó hôn khắp má anh yêu thương ngập tràn.

Anh nghe cô nói xong tim gan cũng rụng rời hết cả ra, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu ' Quốc Khánh vui về '

- ' Quốc Khánh vui về '.

Anh và cô sau khi tắm rửa sạch sẽ thì nắm tay nhau tới nhà hàng đã đặt sẵn, mọi người trong công ti hầu như đã đến đông đủ, để thêm gần bó thì anh đã cho người xếp bàn thành một vòng cung lớn và dài, ngồi cạnh nhau như một chữ U hoa không lồ vậy. Có thêm vài vị khách không mời là vợ chồng Chí, Lam và Ninh Nhật nữa. Tất cả quây quần bên nồi lẩu nóng hổi giữa trời thu trong lành, mát mẻ, vui vẻ ấm áp như Tết đoàn viên vậy.

Là một lãnh đạo tốt, anh mời rượu cùng với tất cả mọi người, xoá đi sự xa cách giữa hai giai cấp, hoà chung không khí như là một lớp học và những người bạn lâu năm vậy. Rất ý nghĩa và thiết thực.

Mọi người cũng gửi lời chúc chân thành tới anh và cô, chờ ngày được mời tham gia vào hôn lễ chính thức. Cùng hứa hẹn với nhau rằng sẽ làm việc tốt hơn nữa vì công ti, phát triển công ti mạnh mẽ hơn nữa.

Sau một chuỗi những chào hỏi và chúc mừng thì bắt đầu nhập tiệc, ăn mừng.

Cô định ngồi cùng bàn với các bạn trong tổ nhưng bị mọi người liếc xéo khinh bỉ nên đành nhảy lên ngồi cạnh anh, Thư cũng bị đá đít lên, vậy là cô và Thư chuyển lên ngồi vị trí đầu đoạn cùng vài khách không mời kia nữa.

- Hai đứa bây sao lại đối xử với tôi như vậy hả? _ Ninh Nhật oán thán nói, dựa cả người vào Thư ai oán.

-..._ anh nhìn thẳng bạn khinh bỉ.

Cô sau khi nghe Thư kể chuyện thì thấy có lỗi lắm nhưng nhiều hơn là buồn cười, vậy nên cứ nhìn Thư nháy mắt cười tủm tỉm. Bị nhò dư dứ nắm đấm thì nép vào anh thách thức, hành động của vợ yêu rơi vào tròng mắt anh rất sinh động, cảm giác che chở cho vợ mình thật là khí phách.

Tà Bích Huyền mặc xác ai chê bai ai, anh ấy một lòng chỉ có vợ và con, ngồi ti mẩn từng món ăn một, xem xét kĩ lưỡng mới dứt cho Lam ăn, bà hoàng tựa lưng ra ghế, gác tay lên thành ghế ung dung hưởng thụ sự phục vụ của ai kia.

Thanh cô nương cũng không kém, cầm gương soi ngắm nhan sắc xinh đẹp của mình, mồm thì hạ lệnh món muốn ăn, Chí nghe lệnh dứt tận miệng, vì cơ thể nàng khá tốt nên gần như chẳng cần kiêng kị gì, thích gì ăn nấy, tối về uống thuốc khử thành phần độc hại trong thức ăn là xong. Kể cũng lạ cơ từ lúc mang thai đến giờ Thanh lại có hững hờ đẹp, cả ngày cứ soi mình trong gương, tự khen mình đẹp, ông chồng cũng không thấy sao cả vì vợ ông đẹp thật mà!

Hai cặp chưa có con nhìn hai cặp có con thì đến là ngứa mắt, sến súa, ra vẻ lại còn 'ăn hại', chỉ việc ăn thôi mà cũng cần dứt tận miệng, sao mà...!!!

- Mấy người thôi đi được không, mắt cả hững hờ của tôi_ Thư ghét bỏ lên tiếng.

Dừng hình trong 3s sau đó lại bắt đầu tiếp tục xem như không có chuyện gì xảy ra.

- Ê, sao mấy người dám phớt lờ Thư của tôi thế hả_ Nhật trùng mắt nói.

- Đang nói bọn này sao?_ Tà Bích Huyền ngừng đùa hời, bộ dáng thật sự vô tội.

- Chứ còn gì nữa_ cô giải thích giúp.

- Bọn tớ làm gì đâu chứ_ Lam bữu môi nói, xong há miệng đón lấy miếng thịt bò nhai nhồm nhoàm.

- Đây, ghét như thế mà bảo không làm gì, cậu tự ăn không được chắc_ Thư dí dí cái má đang phồng lên của Lam nói.

- Phải đó_ Thanh nháy mắt nói, đón lấy sự khinh bỉ của cả một tập thể, Chí hơi ngại vì lời bộc phát của vợ nhưng mà nàng là nhất nên quay ra lườm mọi người cháy mặt.

- Cũng cũng thế thôi_ Lam cười he he nói.

Nhưng mà thật sự bạn Thanh không hề xấu hổ chút nào hết, lại giương gương lên ngắm.

- Ông xã, em muốn nước cam.

Chí nhanh nhẩu hạ đĩa bê cốc nước cam dứt cho vợ uống.

Thật sự là nói đến độ sến thì không ai vượt mặt được cặp vợ chồng nhà này, họ còn suốt ngày lên báo thì độ tình tứ đấy.

Cô chán nản không thèm chấp, gác chân lên đùi anh uống rượu ăn cơm, thỉnh thoảng anh cũng sẽ tự dứt cho cô vài thứ cô thích ăn, không tham gia vào cuộc trò chuyện, tâm trí chỉ vờn quanh người đang gác chân lên đùi mình thư giãn kia thôi.

Thư và Chí gấp đồ ăn cho nhau, trừ hai mẹ trẻ thì mọi người đều uống rượu, cạn hết ly này đến ly khác, ai cũng ngà ngà say. Một ngày Quốc Khánh tuyệt vời.

- Thanh, cậu định tặng tớ con dâu hay rẻ vậy_ Cô nghịch ngợm tung đùa hỏi.

- Siêu âm thì là một thằng cu_ Thanh nói, cô nàng tưởng là con gái cơ ai dè hai tháng nay đi khám bác sĩ cho xem ảnh lại là trym nhỏ, là cu cậu rồi.

- Zê, tớ là con gái, vậy tớ sẽ bao nuôi con cậu, mang nó tới làm con rẻ nuôi từ bé của tớ đi_ Lam cao hứng nói.

- Vợ vẫn, người ta đặt trước chứ bộ_ cô phồng má nói.

- Cái độ lép xẹp nhà cậu thì chờ ca sau đi, ca này tớ xí rồi, phải không Tà Bích Huyền_ Lam hất hàm nói.

- Vợ nói chí phải_ Huyền gật đầu nói, trong 4 tháng qua anh đã thấm nhuần quan niệm sống của một người chồng, cho nên vợ nói đúng thì không thể nào bảo sai được, nếu không ôm sofa ngủ đi là vừa.

- Vợ tôi không có lép xẹp, như tôi thông báo với gia đình mình thì cô ấy đang có con của chúng tôi rồi_ anh nói dối như thật, đập tan tình trạng om sòm, thu hút ánh mắt kinh ngạc của nhiều người về cái bụng của cô, đương sự thì vuốt chán ái ngại, sao đi đến đâu anh cũng bảo đã có là sao chứ.

- Đừng nhìn tôi như thế, bộ mấy người không thấy lạ sao tự dưng chúng tôi đi đăng kí hả?_ anh tiếp tục bốc phét, vuốt vuốt đùi cô bảo im lặng.

- Ra vậy, nhưng mà cũng không thể được, con gái tớ phải có bố mẹ chồng làm trong ngành giải trí thì sau này mới có cơ thi hoa hậu được_ Lam mè nheo nói.

- ..._ all đơ toàn tập

- Ủi dòi, đã tính cho bé con thi hoa hậu rồi_ Thư bật cười nói.

- Đương nhiên, mẹ nó làm hot girl, nhan sắc đỉnh cao cùng với khí chất bất phàm không thi hoa hậu có mà phí của dòi_ Lam tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Huyền nhìn vợ sùng bái, không hổ danh là vợ mình, suy nghĩ rất sâu xa.

- Tớ không thể để con trai yêu có bà mẹ vợ ảo tưởng như cậu được_ Thanh ảo não nói.

Chỉ vô cùng tán thành ý kiến của vợ.

- Ảo tưởng sao, đó là sự thật mà. Tớ đã bắt đầu tuyển chọn thầy dạy kiến thức chuyên môn cho gái yêu rồi đấy_ Lam nói.

- Oh my god_ cô phòng má buồn cười, sao bạn của cô ai cũng hâm hấp thế này cơ chứ.

- Tớ tạm tin cậu vậy, nhưng mà tớ không cho cậu con rể nuôi đâu cậu mang tớ con dâu nuôi từ bé thì được_ Thanh gật gù nói.

- Không cần, cứ mang hết đây, dù tớ nghèo tớ cũng nuôi nổi hai đứa nhỏ, cứ sinh xong rồi giao cho tớ_ Thư nhảy vô nói, bộ dáng rất anh hùng.

- Ý hay ý hay_ cô tán thành nói.

- Never_ All

- Thôi..._ Thư nhặt nhẹo nói.

Mọi người lại cười hớn hở, ai cũng chờ mong hai bé cưng sắp ra đời của Thanh và Lam, chủ đề mỗi khi họ tụ tập 10 phần thì đến 8 phần là chuyện cục cưng, còn lại là các thú vui trong việc và cuộc sống. Giãn dị mà chân thật, lắm lúc lại bật cười vì sự khôi hài của nó, hấp dẫn hơn cả phim truyền hình nữa.

Chap 60: Tạo ra sự thật.

Màn đêm dần buông xuống, ăn uống no nê, nói cười đã đời thì mọi người bắt đầu tán đi, chào tạm biệt nhau ai về nhà nấy, kết thúc một ngày đầy ý nghĩa.

Vì tiệc rượu nên ai cũng có chút quá chén, anh rất lịch sự bỏ hầu bao thuê taxi để họ đi chung về. Ai nấy đều cảm kích vì sự chu đáo của anh, thật là sếp number 1.

Chăm sóc hai mẹ mang thai nên hai ông chồng thì nhấp môi chút rượu để lái xe đàng hoàng. Anh và Nhật không say nhưng nồng độ cũng quá quy định nên tàn ra hai xe, Chỉ chờ Nhật và Thư về, Huyền chờ vợ chồng mới Tường Du về nhà.

Trong xe, anh ôm cô ngủ rất an tĩnh ở ghế sau, bản thân cũng nhắm mắt nghỉ ngơi, chờ đến khi về nhà. Huyền lái xe rất an tĩnh và từ từ, nên đoạn về nhà họ có vẻ rất lâu, mất 30 phút mới tới trước chung cư của họ.

Anh thỉnh ngủ, phát giác xe dừng lại thì choàng mở mắt, cảm ơn và chào tạm biệt vợ chồng Huyền rồi ôm con heo lười cô đi vào nhà. Cô rất thoải mái ôm chặt lấy cổ anh, áp má vào ngực anh ngủ tiếp, cảm giác luôn là an toàn và dễ chịu như vậy.

Vào nhà, đặt cô lên giường, cô được thả ra nệm êm thì mở mắt, ngái ngủ nhìn anh.

- Về nhà rồi hả anh?

- Ủ, em muốn tắm không?

- Không tắm đâu, mỏi lắm_ cô nũng nịu nói.

Anh phì cười, cúi xuống hôn cô, hơi thở ướt át nóng bỏng do còn phả thẳng vào gương mặt trắng nõn của cô. Không biết do trời nóng hay uống rượu vào mà cô thấy nóng ghê gớm, khi anh hôn cô nhiệt độ lại càng tăng lên, rất nóng, nó khiến cô mê mết, rơi vào tình trạng rỗng tuếch, ăn mòn lí trí. Hai tay cô vòng lên cổ anh, tiếp hợp nụ hôn của anh, dây dưa môi lưỡi cháy bỏng. Anh vì sự cuồng nhiệt của cô mà hưng phấn hẳn lên, trườn xuống cổ, bả vai rồi mơn man xuống quai xanh tinh xảo. Đôi môi anh di chuyển lên từng thớ thịt của cô, vừa nóng hổi cuồng quýt lại vừa dịu dàng mãnh liệt, mang theo sự nín nhịn thèm khát muốn khóa lấp.

Bàn tay cũng không yên phận mà luồn vào áo của cô mơn trớn nhẹ nhàng, chậm rãi như đang âm thầm hỏi ý kiến từ cô mà cũng không phải, chỉ là sự dịu dàng trước khi ghé hớp, giao hớp kháng khí...

Cô run rẩy trước sự động chạm của anh nhưng nhanh chóng thấy thoải mái, bàn tay anh to lớn ấm áp, lướt nhẹ lên tấm lưng của cô. Đầu óc trống rỗng càng trở nên mơ hồ, bàn tay cô cũng chẳng biết chui tọt vào lưng anh lúc nào. Hơi men càng khiến cô trở nên bạo dạn, nhanh như chớp đã tháo hết cúc áo ra, bàn tay xúc cảm chân thực lên cơ ngực rắn chắc, cô thích thú vẽ vòng tròn lên đó trên đùa.

Trước ngời nỏ của cô thì không kẻ giống đực nào chịu nổi, anh điên cuồng chạm tới móc xích trên lưng cô, gỡ ra. Vội vàng đến nỗi chẳng thềm cời mà

xé toạc cái áo, vứt xuống giường, trên người cô còn lưu lại chiếc áo nhỏ đồ chơi, hấp dẫn kích thích. Dục vọng chính thức lần át lí trí, khôi phục bản năng nguyên thủy của một người đàn ông trưởng thành.

Để cho phù hợp anh cũng vứt luôn áo của mình đi, tha hồ cô sờ mó.

Nhẹ nhàng tìm về đôi môi cô ngấu ngiến, bàn tay vứt luôn thứ đồ chơi che đậy sơ sài kia, bàn tay to lớn áp lên nơi đòi cao đầy đà nhất, xoa nắn.

- Ừ...

Cô bị xúc cảm xa lạ này làm hồi phục thần trí, ánh mắt mông lung nhìn chăm chăm anh, khi hiểu ra sắp tới sẽ có chuyện thì hơi sợ hãi, đây là lần đầu tiên của cô nói không hoang mang là nói dối. Cô bất động hơi cứng người lại nhưng cũng không dám khiến anh khó chịu, họ là vợ chồng rồi, đây chẳng phải việc tốt đẹp mà vợ chồng làm với nhau sao.

Anh cũng nhận ra sự thay đổi bất ngờ của cô, động tác dần trở nên dịu dàng, nụ hôn cũng mê đắm hơn, khe khẽ nói.

- Đừng sợ, theo anh...

- Ừ...

Cô hoang mang đi theo chỉ dẫn của anh, lơ ngơ như một búp bê ngốc ngếch ngây ngô lần đầu tiên vào đời.

Nhiệt độ cơ thể cả hai người tăng cao chóng mặt khiến căn phòng cũng trở nên mê hoặc lạ thường, nụ hôn của anh mê hoặc thần trí cô, bàn tay anh mon trón nhũ hoa đã căng cứng dưới bàn tay anh, đẹp mê hồn.

Giọng anh khàn khàn nhuộm màu dục vọng, rất ám áp chỉ dẫn từng bước cho cô, đưa cô vào thế giới diệu kì của tình dục.

Bàn tay cô run rẩy kéo khoe quần anh, chậm chạp lơ ngơ, mãi chẳng được, đến lúc cô tháo nó ra thì mồ hôi đã vương khắp trán rồi. Mất cô trợn ngược nhìn thứ to đùng kia đang bị giam giữ dưới quần nhỏ, nóng máu, sao vẫn còn phải cời nữa vậy nhỉ.

Anh nhìn điệu bộ cô thì cười, hai tay mau lẹ tự làm nốt thao tác, chính thức giải phóng cho cậu nhỏ ra ngoài tắm gió trời. Cô thấy nó thì thiếu nước hét lên, lần nước có chạm vào rồi nhưng không có nhìn trực diện, hôm nay tận mắt thấy đúng là danh bất hư truyền, vừa to vừa quái thai, hại cô đồ bưng mặt.

Anh làm gì cho cô hưởng lợi không, vật cô lên trên, chính diện chiêm ngưỡng gò bồng cao vút, với tay ra sau tháo khoá váy, lột vứt đi, cái thứ bé xiu kia cũng vứt nốt.

Đây mới là hoà nhau, chân thực khảo nghiệm tất cả bí mật của đôi phương.

Cô bị anh nhìn chăm chăm thì ngượng chín mặt, thế nào chớp mắt cô đã khỏa thân rồi, lấy tay che mắt anh lại, úp mặt xuống che đậy, sự tiếp xúc da thịt làm điên đảo chúng sinh, vừa ngượng vừa thích thú.

Anh lật ngược cô trở lại, thềm khát hôn lên, bàn tay lại khuấy đảo nhũ hoa rồi từ từ di chuyển xuống dưới, dưới nữa, dưới nữa. Cơ thể cơ cũng run rẩy theo từng cái chạm của anh.

Anh lần theo lối mòn tìm tới nơi bí hiểm của cô thăm dò, anh cho cô thời gian tiếp nhận, ngón tay thăm dò nơi tư mật.

- Ừ ừ ừ...

Cô rên lên, uốn éo lạ lẫm, muốn tránh đi nhưng không thể, anh dùng tay giữ chặt cô lại, dùng miệng ngăn cô kiến nghị.

Nơi tư mật trở nên ướt át dưới sự trêu đùa của anh, dịch lỏng chảy ra tay anh nóng hổi, cô bị anh trêu chọc đến thần trí đảo lộn, rên rỉ khó chịu, trong người cô chạy dọc một luồng điện kì lạ, nó thôi thúc cô làm gì đó mà cô không biết. Cô chỉ biết hiện giờ mình rất khó chịu, rất ngứa ngáy, thêm muốn cái gì đó không thể tả nổi, đã thế tự đâu cổ họng không nghe lời cứ phát ra tiếng kêu lạ lùng, nghe rất xấu hổ. Cô rất muốn hỏi anh nhưng mà anh chặn cô nói nên cô không thể làm gì ngoài đây dựa cùng anh.

Anh biết mình đã thành công khơi mào ham muốn của cô nhưng vẫn rất chậm rãi, muốn trêu chọc cô tí.

Đến khi cô vặn vẹo không chịu nổi anh mới rút tay ra, tách hai chân cô ra vòng ngang hông mình. Cô nhìn anh mơ hồ, khó nói thành lời, vòng tay nhất quyết ôm chặt lấy anh.

- Chuẩn bị xong chưa?

-..._ cô lúc đầu không biết.

Anh mỉm cười trấn an, vào cái lúc cô hồ đồ nhất đâm thẳng tới nơi tư mật vừa tạo lối. Cô bị bất ngờ thì hét lên, cảm giác đau đến kinh hoàng. Ra sức muốn đẩy anh nhưng không được, cô bất giác mất hết sức lực, cơn đau kì lạ ập tới khiến cô chảy nước mắt.

Anh hôn nhẹ lên từng giọt nước mắt trấn an. Khi mở cửa xong anh cũng không vội, nhẹ nhàng hôn cô an ủi, muốn đánh lạc hướng cô.

Sau đó lại đột kích tấn công tiến thẳng vào, anh biết lần này là đau thật.

Cô đã hét rất to, bàn tay trên lưng anh cầu mạnh, nước mắt như mưa chảy xuống, thút thít. Cô cảm nhận được thứ quý giá của mình vừa bị xé rách, nó đau đến nỗi cô không thể cảm được giọt lệ của mình, đầu biết lần đầu đau nhưng không ngờ lại đau đến khiến người ta khó quên như vậy.

Tiếng rên rỉ nức nở của cô khiến anh xót xa nhưng anh cũng không thể dừng lại được, mới bắt đầu thôi mà.

Anh lại tìm tới môi cô, thu lại hết tiếng nức nở vào nụ hôn của mình. Xác định đã công phá vào được anh bắt đầu đâm vào, tìm kiếm sự khoái lạc.

Sự di chuyển của anh khiến cô thoải mái hơn lúc nãy, cơn đau cũng dịu dàng tan biến thay vào là sự thích thú. Cô bắt đầu hoà nhập đúng đưa cùng anh, đôi lấp vẫn lấp lánh nước nhuộm màu dục vọng mờ ảo, ngây thơ cùng anh đẩy đưa. Anh bật cười sung sướng đưa cô lên đỉnh cao của dục vọng, ở trong cơ thể cô thoải mái ngao du, làm cho cả hai cùng sung sướng.

Bàn tay bạn rộn vuốt ve da thịt trơn nhẵn, khuấy đảo không khí ám muội. Rồi khỏi môi cô nhắm tới nhũ hoa cắn xuống, đánh dấu chủ quyền.

Cô bị anh cắn đau điếng, tức thì cắn ngược lại, bạo dạn hơn sờ soạng khắp người anh kiểm tra.

Cô thích nghi với thứ không lồ trong cơ thể mình, tự cựa quậy để tạo cảm giác thoải mái nhất, vui vẻ tận hưởng khoái cảm xa lạ, thích thú chơi đùa.

Anh đưa cô rong ruổi khắp nơi, vừa khiến cô thoải mái mà bản thân cũng hạnh phúc vì lấp đầy được dục vọng. Hoan ái khiến người ta say mê và sung sướng vô độ.

Tuổi trẻ sung mãn nên anh đâu chỉ vừa lòng có một lần, cứ ra vào nhiều lần, hành hạ cô suốt cả một đêm. Cô mệt rã rời nhưng cũng chiều anh tới bến, mãi tới tận tờ mờ sáng mới thiếp đi vì mệt. Anh sung sướng ôm cô ngủ, chẳng thèm ra mà ở luôn trong đó tận hưởng, cô nằm trên người anh ngủ, khẳng khít ôm trọn lấy nó không rời.

Một đêm điên cuồng kết thúc. Ngoài rèm cửa ánh sáng đã lên rực rỡ, một ngày mới lại bắt đầu. Cứ tiến độ như đêm qua thì việc bóc phét sẽ sớm thành sự thật thôi, cái gì khó chữ tạo ra thẳng cu là sự thật quá dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Uông Bách Hợp được mang tới bệnh viện và kết quả nằm trong dự đoán, ả bị rối loạn thần kinh, ảo tưởng và sống thế giới của riêng ả, thế giới nhuộm màu sự ghen ghét, đố kỵ.

Đây là một trường hợp có chút khác biệt với những căn bệnh liên quan đến hệ thần kinh, rối loạn thần kinh của ả là lúc mơ lúc thực, lúc bình thường lúc lại sống trong ảo ảnh của chính mình.

Muốn chữa khỏi nhất định phải rũ bỏ đi sự ích kỉ điên dại của chính ả, phải biết tự nhận ra những ảo tưởng không thực là của ả.

Ả sẽ được chuyển nơi ở tới trại giam dành cho những người tâm thần - bệnh viện an ninh. Ả bị bệnh nhưng không phải bệnh thường, hơn nữa lại là tội phạm nếu chỉ giam vào trại thương điên bình thường thì sẽ rất nguy hiểm, vẫn nên để có cảnh sát giám sát thì tốt hơn.

Uông Bách Hợp tỉnh táo lại và thấy mình đang trong một khung cảnh khác thì ngỡ ngơ. Ả đi ra ngoài, một hành lang trắng toát và lạnh lẽo, ả ghé vào từng phòng và nhận ra đây là bệnh viện tâm thần. Ý thức bắt đầu tan biến, nỗi căm phẫn nhuộm vào trong mắt, ả tức giận nhìn chằm chằm đám người trước mắt, ánh mắt sắc như dao rít lên.

- Shít..._ ả tức giận ném bay thùng rác bên cạnh, đá cửa đến độ muốn lung ra sập luôn vậy.

Thấy vậy, y tá và bác sĩ nhanh chóng có mặt, xông lên chế ngự ả, tiêm một liều thuốc an thần cho ả rồi mang ả về lại phòng, một công việc thường niên của họ, vì tính khí thất thường của mấy người bệnh này nên ở đây cũng chẳng có cái gì ngoài thùng rác và dây ghế. Thu dọn cũng chẳng mất bao lâu, họ về phòng thỉnh thoảng mới có ai đó ra ngoài kiểm tra tình hình, kiểm tra số lượng bệnh nhân,...

Trong cơn mê sảng, ả gặp lại ba ruột của mình. Ông ấy vẫn cười hiền lành như vậy, ông nói ả đừng gây họa nữa, hãy sống thật tốt, ông chỉ cần ả hãy sống thật tốt. Ả khóc trong giấc mơ, ả nhớ ông dù kí ức rất vụn vặt, ông ra đi từ lúc ả vẫn còn nhỏ, cái chết của ông khiến ả hoang mang và đi sai hướng.

Mảnh kí ức hồi nhỏ dần tái hiện trong mơ. Hình ảnh ủa tới đầu tiên là cảnh lúc ả năm tuổi, ả có một cô bạn hàng xóm rất thân thiết. Nhưng bỗng một hôm cô ấy tát ả và nói ả ăn trộm tiền của cô ấy, ả không có mà, ả giải thích nhiều lần nhưng cô ấy không nghe, bêu rêu ả với cả lớp, bị bạn bè tẩy chay đến

nổi phải chuyển lớp. Mãi sau ả mới hay biết, cô ấy chơi với ả vì ả dễ lợi dụng. Mới năm tuổi thôi mà ả đã bị xã hội này nghiệt ngã tới vậy. Lúc ấy chỉ có bố, bố sẽ dỗ dành và ôm ả an ủi, mọi tủi buồn sẽ tan biến sau cái hôn của ông ấy.

Một lần sang đường, vì láu táu nên không nhìn trước sau mà tí bị xe đâm phải, ả ngã ra đường xước sát hết cả chân. Đau oi là đau, bố vội vàng bế ả tới bệnh viện, vừa đi vừa thổi phù phù, ả nghe tiếng bố dỗ dành thì hết đau liền. Đêm ấy bố canh cả đêm để ả ngủ không bị muỗi hút máu ở chân, cả đêm thức trắng để vỗ về khi ả rên đau. Bố là thiên thần đáng yêu của riêng ả mà thôi.

Năm ả lên lớp 5, bố mẹ cho ả chuyển trường tới học trường chuyên tốt nhất thành phố. Bạn bè xung quanh ai cũng rất xinh gái và sáng sủa, học giỏi nữa. Lần đầu tiên ả vào trường liền được ngồi cạnh một bạn nam rất khôi ngô, ả thích bạn ấy lắm. Lần đầu tiên một cô bé khờ khạo như ả biết thích một người, ôi lúc ấy ả mới 9 tuổi thôi. Cái tình cảm non nớt ấy khiến ả vô cùng thích thú, chỉ muốn tới trường mỗi ngày để ngồi cùng bạn ấy. Nhưng mà tình cảm nhỏ nhoi ấy chưa nở đã tàn, khi sắp chuyển lên lớp 6, cậu ấy theo bố mẹ sang Úc. ả trốn trong phòng khóc tu tu, chỉ mong bố mau về an ủi ả. Nhưng chờ mãi mà bố không về, ả lại không muốn nói với mẹ, ả chỉ muốn bố thôi. Nhưng bố vẫn không về, mấy ngày sau mẹ bảo bố đi rồi, bố ả lại không thêm nữa. ả mất đi vòng tay ấm áp mỗi ngày, mất đi tấm lưng rộng rãi luôn ôm lấy ả, mẹ nói bố có việc đi xa lắm. ả khóc kinh thiên địa trời mà bố vẫn không về. Rồi ả và mẹ chuyển tới một ngôi nhà khác, ả gặp một người đàn ông mà mẹ bảo gọi là bố, ả biết ông ấy, bố hay cho ả đi chơi cùng ông ấy lắm. ả không gọi là bố nhưng ả rất ngoan, rất quan tâm chú ý. Nhưng một đêm ả ngủ dậy, muốn tìm mẹ thì nghe thấy mẹ nói gì đó không hiểu, đi xuống uống nước thì đám người làm trong nhà chú ý nói bố không đi xa mà là chú ấy đã giết bố.

Ả nghe như sấm đánh, chạy một mạch lên phòng trùm chăn kín đầu khóc hu hu. Lần ấy đã ám ảnh tâm trí ả tới tận bây giờ. Tại vì rất yêu bố, tại vì bố là chỗ dựa tinh thần duy nhất của ả. Nên sau khi chính tai nghe thấy đã rất cảm tức kẻ đã hại bố. Họ có biết đối với ả, bố là cả một khoảng trời ấm áp hay không, dù bạn bè xa lánh hay ghét bỏ chỉ cần có ông ấy ả sẽ không khóc nữa.

Ả rất nhút nhát, lại ít nói nên cái gì cũng để trong lòng, nghe tin đó thì rất giận dữ nhưng bản tính sợ hãi, sợ bị vứt bỏ, càng sợ những cái nhìn kì thị của bạn bè nên chỉ biết ôm ấp mỗi hận ấy cả tuổi thơ dài đằng đẵng.

Thế rồi một ngày ả thấy anh, ả cứ ngỡ mình gặp lại cậu bạn cùng bàn năm nào. ả bị si mê trước anh, nhưng ánh mắt của anh luôn nhìn về hướng khác. Lần đầu tiên ả nảy ra ý nghĩ táo bạo phải giành giật, phải giữ anh lại, anh là của ả cơ mà. Từ bé đến giờ toàn người giành giật đồ của ả, ả có nói gì họ đâu. Giờ ả cướp anh chắc cũng không ai chê trách ả đâu. Nhưng tất cả đều là sự ngu dốt của một con bé tự kỉ. Thứ ả muốn có không bao giờ là của ả, dù ả có cố gắng thế nào thì cũng sẽ thế thôi, ả chỉ là một con bù nhìn giữa xã hội cay nghiệt này.

Và rồi ả chợt nghĩ, nếu như ả không quen biết nhà họ Lâm, không gặp họ thì cuộc đời phải chẳng đã đi theo ngã rẽ khác. Suy nghĩ đó đã thay đổi bản thân ả một cách ngoạn mục. ả hận tất cả bọn họ, hận người mẹ vội vã theo chồng mới mà quên đi người thương cũ quá sớm, hận sự hèn nhát của chính mình, hận đã không đấu tranh về bố, hận đã đâm đầu vào anh vì thứ rung động ngốc xít. Thật toàn những trò điên rồ, tại sao ả có thể diễn tuồng nó suốt 18 năm thế nhỉ. Thay đổi là tốt nhất, ả thấy choáng ngợp trước sự mới mẻ của nhiều thứ, ả tìm thấy niềm vui từ sự phóng thích chính mình, những kẻ bị xã hội gọi là xấu xa lại là những kẻ mang cho ả khoái lạc mà ả chưa bao giờ tìm thấy trong cuộc đời nhàm chán này. ả chìm đắm vào đó và không muốn dứt ra nữa. Những việc làm xấu xa rất phù hợp với ả, ả thấy mình thật tuyệt khi làm điều xấu. Nhưng mà chó chết, đời nó chơi lại mình.

Thằng người yêu ả hại ả có thai còn không chịu trách nhiệm, bản tính xấu xa trời dạy, ả đổ tội lên hết những kẻ ả ghét.

Hôm ấy ả thấy anh ngồi ngắm bức hình cô gái ấy, ả ghen ghét không để ý nên chạy đi vấp phải đá ngã sảy thai, cũng không thể mang thai được nữa, mất đi đứa con, mất đi tất cả các con, đời này ả sẽ không có một đứa con nào hết. ả hận, hận số mệnh bạc bẽo với ả, hận lên cả bọn họ, những người gián tiếp tạo nên bi kịch cuộc đời ả.

Chuyện đã qua mất rồi....!!!

Nước mắt lăn theo hàng dài rơi xuống, ả lại mở mắt với hình ảnh giống như ban sáng. Đưa tay lau nước mắt, đôi mắt thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ khi vào tù cho tới nay ngày nào ả cũng gặp ông ấy trong giấc mơ, lần nào cũng mơ về những ngày tháng đã qua, ả muốn ông đưa đi nhưng lần nào ông cũng xua tay từ chối. Bây giờ là lúc ả tỉnh táo, là lúc ả tỉnh táo hơn bao giờ hết, ả thấy mình trống rỗng và nhạt nhẽo. ả không thấy ghét anh, không ghét mẹ mình, không ghét tên đàn ông đã phụ bạc vứt bỏ ả, mọi thứ xung quanh khiến ả bình tâm và tĩnh lặng. ả chợt nhận ra mình đã phạm phải biết bao sai lầm, biết bao tội lỗi.

Trong ảo ảnh ả lại thấy ông ấy, ông nói ' con sẽ chỉ giải thoát nếu hoàn thành sứ mệnh xuống trần gian '.

Rốt cuộc sứ mệnh ấy là gì đây, ngồi trong căn phòng lạnh lẽo này thì ả làm được gì chứ. ả có thể làm gì chứ...

Sự bi thương nhuộm vào ánh mắt, đôi mắt trống rỗng chợt biến hoá, đen lấy trở lại. Một nụ cười xấu xa hiện lên, trái tim rùng rục đập. Đầu óc linh hoạt biến hoá, bàn tay bóp lấy chiếc gối trở nên nhàu nhĩnh, thấm hại. Đây là trại thương điên sao, lũ chó kia dám mang ả tới đây, ả phải giết chết chúng, giết hết nhà họ Lâm.

- Aaaaaa...

Gả gầm gào lên đáng sợ, xé rách gối, vứt bông tung toé, chạy tới cửa sổ đập bùm bụp.

- Thả tao ra, thả tao ra, tao phải về nhà...

- Thả tao ra lũ khốn...

Bác sĩ và y tá nghe tiếng kêu là hốt hoảng chạy tới, dùng sức của bốn người để trói ả lên giường. y tá làm việc mau lẹ cho ả uống thuốc điều trị xong thì bác sĩ lại gây mê, nếu không để ả ngủ thì thời gian trôi qua với bệnh nhân sẽ rất lâu, họ sẽ cảm thấy mình bị ngược đãi và càng thêm điên loạn.

Ả lại rơi vào giấc mơ sâu, đôi mắt nhạt nhòa và tư thái yên bình, tĩnh lặng mong manh và đầy thương cảm, nỗi bi thương nghẹn ngào nơi cổ họng, không được nữa rồi, không được nữa mất rồi. Trái với lúc tỉnh táo, thời gian ả rơi vào thế giới thù hận của mình ngày càng lâu, nó sẽ thống lĩnh toàn bộ cơ thể ả và làm ra những thứ không thể tưởng nổi.

Thì ra sứ mệnh của ả lúc này đây là có thể tìm lại chính mình của 10 năm trước, tìm lại nét trong trẻo thuở nằm trên lưng bố ngủ gật. ả có thể làm được không đây, phần xấu xa trong ả đã quá lớn để khôi phục vẻ đẹp tâm hồn mất rồi. Sứ mệnh này, ả phải từ bỏ thôi, ả không làm được đâu...

Lại một giấc mơ dài đằng đẵng, ả tỉnh lại thì cười khanh khách, điên loạn trò chuyện một mình.

Bà Lan và ông Lâm tới thăm, khi bà đứng trước phòng ả thì không thể ngăn nổi dòng lệ nóng, cơ thể già yếu ngã khuỵu xuống nền đất lạnh băng. Bà van xin bác sĩ mở cửa cho bà vào trò chuyện với nó một lát.

Với vai trò như một thiên thần áo trắng, ông cũng không nỡ nhìn người đàn bà già này cứ quỳ mà khóc trên đất như vậy nên đã mở khoá để bà vào. Ông Lâm muốn đi theo nhưng bà ngăn cản, bà nói ông hãy chờ bà bên ngoài, bà muốn nói chuyện với Hợp Hợp.

Bà run rẩy tiến vào trong, nhìn đứa con gái bà yêu hết lòng thì không thể chịu đựng nổi.

Uông Bách Hợp thấy bà ấy ngồi cạnh mình thì mắt đỏ au tức giận, hét lên mạnh mẽ.

- Bà tới đây làm gì, cười nhạo tôi sao, bà về với thằng chồng mới của bà đi.

- Hức hức, con ả, mẹ tới thăm con. Mẹ không bao giờ cười nhạo con đâu mà _ Bà Lan run rẩy nói.

- Đồ điên _ ả cay nghiệt nói. Vứt luôn cái gối mới vừa thay vào bà, đôi mắt trợn ngược hung dữ, giẫy giụa loạn xạ, hét lên ầm ĩ.

Bà Lan sợ hãi nhìn trân trân con gái, bà đau đớn ngồi bệt xuống đất nhưng không cho phép ai tiến vào. Bà khóc đến thương tâm nhìn con gái, tại sao nó lại trở thành thế này, bà có chết chứ không thể nhìn con cứ tự đây dọa bản thân như vậy. Rốt cuộc là tại sao thành cơ sự này cơ chứ.

Bà mặc kệ tất cả, lao tới ôm chầm lấy con. Mặc cho ả giẫy dụa bà cố gắng đẩy bà thế nào bà cũng không buông ra. Bà ôm chặt lấy con gái, ôm chặt đến nỗi ả không giẫy nữa, không trợn ngược mắt nữa.

Ả từ từ vòng hai tay ôm lấy đáng yêu gầy yếu của bà, khuôn mặt trắng hồng dễ thương vỗ vỗ tấm lưng bà an ủi. ả nhìn bà trìu mến và nồng nàn yêu thương, đáng yêu nanh ác vừa rồi hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng tỏa ra từ tận trái tim.

Bác sĩ từ ngoài cửa nhìn thấy mỉm cười hạnh phúc, những cái ôm bất chấp mang đến sự ấm áp sẽ là liều thuốc tốt nhất cho bệnh nhân.

Bà Lan hạnh phúc khi thấy ánh mắt trong trẻo của con gái, phải, người trước mắt mới chính là con gái bà, cô bé nhút nhát nhưng cực kì lạnh lợi.

- Hợp Hợp...

- Mẹ _ ả mỉm cười đáp.

- Con gái, rốt cuộc thì mẹ phải làm sao với con đây _ bà Lan lại rung rung lệ sầu.

- Mặc kệ con đi, giờ con hỏi gì mẹ nói đấy, sau ngày hôm nay mẹ đừng đến thăm con nữa. Dù tương lai nghe được tin tức gì từ con thì cũng quên đi, con sẽ chỉ là Hợp Hợp của mẹ khoảnh khắc duy nhất này thôi, sau thời điểm mẹ bước chân rời khỏi đây là Hợp Hợp sẽ biến mất thật sự, tôi là Uông Bách Hợp vô cùng độc ác, chính là Uông Bách Hợp đệ nhất ma quỷ, sẵn sàng giết cả mẹ đây _ Uông Bách Hợp nhàn nhạt nói, thân xác và linh hồn này từ lâu đã là của Uông Bách Hợp độc địa, bản tính của Uông Bách Hợp là vô cùng tuyệt tình, vô cùng đáng ghét, không có trái tim.

- Con nói gì vậy _ bà Lan kinh hãi nói.

- Bà nghe tôi hỏi đi.

- Hợp ả...

- Bố tôi do bà và ông ta giết đúng không? _ UBH lạnh lùng nói. Viên mắt trắng đã gân từng tơ máu đỏ quạch.

- Con nói gì vậy, sao bố con lại do mẹ giết được chứ? _ bà Lan kinh hãi nói.

- Lí do gì mà tôi tin bà _ ả đẩy bà ra chệp miệng gác chân lên thành giường, bà Lan đứng như phỗng bên cạnh giường, bà hoảng loạn khi thấy bộ dạng của con gái, đáng sợ làm sao.

- Bố con bị bệnh, vì không muốn mẹ đau lòng nên đã giả vờ thay đổi đẩy mẹ đi, ông ấy đã nhờ bác Lâm chăm sóc mẹ con mình sau khi ông ấy ra đi. Bác Lâm rất tốt, đã coi con như con ruột tại sao con lại nói bác giết bố chứ _ bà Lan vội vàng giải thích.

- Thế sao bà không nói với tôi, bà lại để cho người người nói rằng chính bà lăng loạn giết hại chồng, rồi cái đêm ấy sao bà lại ôm ông ta mà nói có lỗi với tôi, tại sao??? _ ả nói mà gần như hét lên.

- Vớ vẩn, con đừng nghe họ nói linh tinh. Mẹ có lỗi là vì mẹ đã đã không cho con gặp bố con lần cuối. Mẹ cứ nghĩ ông ta muốn dành quyền nuôi dưỡng con nên đã giấu con đi, mẹ không biết ông ấy quá yếu mới muốn gặp con. Mẹ có lỗi với con, có lỗi với tình yêu của ông ấy. Mẹ xin lỗi... _ bà Lan nắm lấy tay à phập phồng nói trong nước mắt. Chính vì điều này mà dù bà là phu nhân cao quý, được chồng yêu quý nhưng bà luôn tự trách mình, luôn ân hận, bà ích kỉ với người đàn ông đã yêu bà cả khi đã chết ấy, bà dù cười nhưng vẫn âm thầm hối hận, vì ân hận bà đã dồn hết tâm sức vào đứa con gái này, dù nó có làm gì bà vẫn sẽ yêu thương nó mãi mãi. Nhưng giờ đây bà cũng chẳng thể làm gì được cho nó, nhìn nó thế này tim bà như vỡ ra hàng trăm mảnh vụn.

- Được rồi, coi như là thật đi. Tôi mệt rồi, bà đi đi _ à mệt mỏi xua tay, nằm phịch xuống nhắm mắt ngủ. Á ngủ cả ngày rồi, hiện tại dù không buồn ngủ à cũng phải ngủ, à không muốn thấy bà ấy khóc trước mặt mình, nó khiến à phân tâm và thấy tội lỗi kinh khủng.

- Con gái à, vậy con nghỉ đi, lần sau mẹ lại tới _ bà Lan thút thút nhặt lại túi định ra ngoài.

- Không cần, đây là lần cuối cùng tôi gặp bà. Quên tôi đi, bà giờ là Lâm phu nhân không còn là Uông phu nhân lâu rồi, bà nên quên họ Uông này đi, sẽ tốt cho cả hai _ à quay mặt vào tường, nói rõ ràng từng chữ. Như một lời dặn dò trước khi đi xa vậy.

- Con gái à... _ bà Lan ngã thụp xuống đất, nhìn bóng lưng của cô con gái yêu quý mà tê liệt não bộ, mắt tri giác. Đầu bà ong ong rồi lịm đi.

Ông Lâm ghé vào thì quá sợ hãi, vội giục bác sĩ mở cửa rồi chạy vào bế bà tới bệnh viện. Theo tiếng bước chân của ông là gương mặt dần dần tái nhợt của à, trắng bệch nhợt nhạt.

Màn đêm buông xuống, trong đêm đen của phòng bệnh lạnh lẽo, đôi mắt à sáng quắc như một con cú mèo già đời. À ngồi thờ thẩn ngắm ánh trăng, mơ màng về cái gì đó xa lạ trên bầu trời rộng lớn kia. Căn phòng trắng toát này thực lạnh lẽo, lạnh hơn cả bắc cực ý, lạnh đến tê liệt tim gan. Mẹ nói bố không phải do ai hại chết hết mà vì bố bị bệnh thôi. Trong mơ ông ấy cũng nói như vậy, vậy bây giờ không còn gì tiếc nuối nữa rồi. Có phải nên quay về cuộc sống thực tại và bắt đầu tiếp nhận hình phạt không? Có phải nên tỉnh táo lại để làm người mẹ duy nhất của mình hạnh phúc hơn không? Có phải sự xuất hiện của bố là muốn con thức tỉnh, không chìm vào thế giới thù hận ích kỉ không?

Tôi muốn đi thật xa, rũ bỏ những muộn phiền, hẹn một kiếp đời khác...!

Chap 62: Vật lộn

Vợ chồng ai kia ngủ một mạch tới 2 giờ trưa, đói quá nên tỉnh. Anh tỉnh dậy sớm hơn chút, nhìn vợ yêu đang ngủ trên người mình thì khoái chí không ngủi, còn tranh thủ sờ mó linh tinh.

Cô bị anh trêu chọc liên mở mắt, đập một phát vào bụng anh.

- Dê già...

- Ha ha ha... Anh chỉ thể với em thôi _ anh vui vẻ trêu cô, vút cái chân mỏng chum trên hai người ra, hai thân thể trần trụi đối diện nhau, anh vật cô lại dưới thân, chỗ nào đây bắt đầu đau nhức rồi.

Cô thấy thế thì như bị khủng bố vậy, một muốn chết rồi, anh lại muốn giờ trò gì đây.

- Anh, em đói... _ cô lật ngược anh lại, ôm cứng trên người anh, không cho anh thấy cái gì hết, cái chân thon thả đụng phải bảo tàng của anh cũng không ngại gì, che nốt lại, cô cũng không muốn thấy đâu. Lần đầu thì ngại thật đấy nhưng mà xong rồi thì thôi, thấy hết rồi ngại ngừng gì nữa, ngại nữa người ta bảo già vờ thì chết.

Hôm qua là ngu ngu thôi, hôm nay trí thông minh ủa về, thánh đọc H chưa bao giờ đỡ mặt đã trở lại, nên đối với chuyện sinh hoạt vợ chồng cũng coi như là đạo đầu đi, nay mình sáng rõ rồi.

- Hay ăn thịt anh đi _ anh tón từng ra đề nghị, không thấy cơ thể nữ miều của cô thì sờ tạm vậy. Anh mặt dày mày dạn vuốt ve tấm lưng nuột nà của cô rồi cặp mõng tròn vút cao nữa, trêu đùa từng tác thịt của cô. Sau đêm qua anh bắt đầu hoá sói, chỉ rình cơ hội là chén ngay.

Cô không thể chịu nổi tên này, dù cố gắng nhưng mặt cô vẫn đỏ au, lặn xuống tránh màn tay ma quỷ của anh. Nhưng nào có dễ thế, cô lặn xuống anh vồn lên, lần này là nhìn trực diện toàn thân thể nàng luôn. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, từ dịu dàng tới mãnh liệt, hôn cô đến mơ màng thì rục rịch. Bàn tay áp lên gò bồng xoa nắn, trêu đùa nhũ hoa khiến nó căng cứng lại, cao vút kiêu sa, tay kia vuốt ve cặp mõng tròn trịa, đàn hồi vào tay đầy dề mê.

Đứng trước sự tấn công mãnh liệt của anh, cô bắt đầu giãy dụa, làm ơn đi cô mệt lắm, đêm qua mấy hiệp làm cô xiêu đi rồi, giờ người vỡ vụn ra mà anh còn muốn nữa, hồng mắt.

Nhân lúc anh hôn xuống cổ, cô lấy hơi phì phì nói.

- Anh, em mệt lắm, để sau đi mà...

- Một lần, một lần rồi anh đưa em đi ăn hải sản tăng cường kháng thể _ anh giả bộ khổ sở nói, vùng dưới nhức nhối lắm rồi, nếu không giải tỏa sẽ chết thật đó.

Cô bị gương mặt khó chịu của anh làm cho rung rinh, mơ màng đồng ý. Cũng may là học võ từ bé nên thể lực cũng không phải quá yếu đi.

Nhận được lời đồng ý, anh hớn hờ tiếp tục công việc, cắn một ngum lên nhũ hoa đỏ hồng vào bắt đầu hành trình xâm lấn. Rung ra rung rinh thích thú vật lộn cùng cô.

Hai người cò kè mặc cả thêm một tiếng đồng hồ, anh bế cô cùng vào nhà tắm, lần này đảng hoàng tắm cho cô nhưng vẫn vụng trộm ăn một chút. Giả như lau ngực cô lại thành bóp, lau lưng lại thành hôn mấy cái, còn cắn lên cổ cô thâm tím đúng lúc cô không để ý, tắm tấp lại mất thêm một tiếng đồng hồ.

Cả người cô chẳng còn tí sức lực nào nữa, tuy anh tắm cho, mặc quần áo rồi bế ra xe. Đến nhà hàng là 4 rưỡi, vậy là thành ăn chiều luôn. Do quá đói nên vừa thấy đồ ăn là cô như tìm thấy vàng vậy, chẳng cần sự trợ giúp của anh cũng tự bẻ bát ăn ngấu nghiến.

Anh thì rất là vui, nhìn bộ dáng ăn như đĩa đói của cô cũng thấy rõ là đáng yêu, ngồi vật cưa cho cô ăn, rõ là rất đói mà cũng chẳng thèm ăn, chuyên tâm đút cho cô ăn. Giờ thì anh hiểu cảm giác của mấy thằng kia rồi, đút vợ ăn quả nhiên là một loại thú vui tao nhã.

Ăn no nê hai người lại về nhà, cũng may nay là chủ nhật nên thành thôi. Vì đã nạp đạn nên cơ thể cô dần phục hồi, nhưng mà tay chân vẫn mỏi ra rồi. Cô nằm lên sofa bắt anh matxa cho, anh rất nghe lời bóp vai cho cô, đầm lưng, thành thật matxa giúp cô thư giãn.

Thả ga xong họ ôm nhau xem TV, vui vẻ nói cười như một cặp vợ chồng già vậy.

Cô đi vệ sinh anh liền có điện thoại. Nicclo báo cáo việc chuyển trại giam và tình trạng của ả, cả việc hai ông bà Lâm thăm ả sáng nay cũng khai báo. Anh cũng không ý kiến gì nhiều, việc cô ta bị điên là đúng rồi, nghe cậu ta kể chuyện thì có vẻ cô ta hiền lành hẳn lên rồi.

- Cậu cứ để ý cô ta đi. Mặc kệ họ, lần sau chuyện vật như vậy không cần kể với tôi. Từ giờ cô ta là người của trại giam, lo tốt cái trại đấy đừng để tới làm phiền tôi là được. Dặn Triển Kha tìm cho tôi một vệ sĩ tốt nhất, tôi muốn có người bảo vệ vợ tôi.

- Dạ

- Tút tut tut...!!!

Nicclo lắc đầu, lúc nào cũng thế, sắp toàn cúp máy khi cậu chưa kịp nói tạm biệt là sao chứ.

Tức giận quay ra kẻ đang nhai snack cười hô hô quái.

- Im mồm.

Triển Kha mặt ngu ngu nhìn hấn, mình làm gì nên tội sao?

- Tìm vệ sĩ cho vợ ông chủ_ vứt lại một câu rồi bèm bẹp đi lên tầng, khi qua Triển Kha cũng không quên vứt gói snack và lon bia của cậu ta.

Chap 63: Trốn

Trong bệnh viện, đến giờ tắm nắng, bác sĩ cho tất cả bệnh nhân ra ngoài. ả cũng không ngoại lệ, lững thững bước ra ngoài khuôn viên thăm thú, chọn một cái ghế đá dưới tàng cây ngồi xuống. ả trộm được từ chỗ y tá một quyển sổ và cái bút, bắt đầu hí hoáy viết tiếp.

Bác sĩ đi qua thấy ả lẳng lặng một mình viết gì đó thì cũng không quan tâm, ả là bệnh nhân dễ chịu nhất của ông ấy, ở đây rất nhứt đầu với đám người có bệnh thần kinh. Họ khác ả, họ bị giống nhau, vì một cú sốc nào đó mà bị điên. ả thì khác, tâm lí rồi loạn thành hai nửa, lúc bình thường lúc không, lúc bình thường sẽ lặng im như thế kia, lúc không thì la hét ầm ĩ, chửi rửa tất cả mọi người. Thời gian qua ông rất cố gắng để điều chỉnh hai tình trạng này có thời gian bằng nhau, không thể làm lúc bị bệnh biến mất, ông chỉ có thể làm lúc bình thường nhiều bằng khi phát điên thôi. Phải có một ai đó có tác động rất lớn tới ả, khiến ả nhận ra góc tối của bản thân thì căn bệnh mới có thể trị tận gốc, đối với một người có tiền sử tự kỉ như thế này càng khó chữa hơn nữa.

Ngày nào bà Lan cũng tới nhưng chỉ dám đứng từ xa nhìn con gái, vì mỗi lần nó thấy bà liền hoá điên, đập phá mọi thứ và hét ầm ĩ. Bà rất sợ dáng vẻ ấy của con nên chỉ nuốt nước mắt nhìn con bé từ đằng sau. Ít ra ở cái bệnh viện này còn đỡ hơn trại giam, con bé sẽ không phải chịu sự ngột ngạt đến tấc thờ của nơi đó.

Hôm nay cũng như bao ngày khác trôi qua, ả ngồi một mình một ghế đá tới chiều muộn mới trở về phòng. Y tá Tâm thấy ả lại phòng thì thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về nhà. Kiểm tra lại một lượt từng phòng, khoá cửa cẩn thận, tới cửa phòng ả, thấy trên giường chăn phồng phồng nên nghĩ ả ngủ. Y tá an tâm trở ra khoá cửa...

- Á...

Uông Bách Hợp từ đằng sau cánh cửa chò ra, nhân lúc y tá Tâm không để ý cầm hòn gạch sau vườn nện vào đầu cô ta. Bất ngờ và mất đề phòng, cô ấy ngã xuống, chút ý thức còn lại muốn hét lên cũng bị ả dùng tay bịt lại. Thấy bác sĩ trực đi qua ả vội vàng kéo cô y tá vào đóng cửa lại, lật bộ đồ của cô ả ra mặc lại lên người, cầm túi xách của cô ta lên ra ngoài, đóng cửa rồi dùng tóc và khẩu trang che mặt, lẩn trốn đám bác sĩ rồi đi. Để lại trong phòng

bệnh là y tá tâm trần chuông và vết máu rỉ dần ra từ đầu đau buốt.

À tới nhà xa, dùng chiếc khoá xe bấm mở để tìm xe của y tá Tâm, ngon lành rồi đi trước camera ghi hình. Sau khi à đi được 30 phút thì bác sĩ trực đi kiểm tra phòng bệnh phát hiện ra y tá Tâm đang trong tình trạng nguy cấp. Anh ta vội vàng dùng nghiệp vụ cầm máu cho cô rồi gọi người tới, công an và đội ngũ bác sĩ tập hợp đi tìm à, y tá Tâm được phát hiện kịp thời nên không sao, hiện được đồng nghiệp chăm sóc. Cô vừa tỉnh thì ngay lập tức báo cáo lại chuyện vừa xảy ra với mình, nói rất chi tiết và khỗ sở, nửa tiếng qua với cô ấy như một cuộc phiêu lưu giữa sự sống và cái chết vậy. Dù chăm sóc rất nhiều bệnh nhân tâm thần và rất có tài ứng biến trong mọi thay đổi kì lạ của bệnh nhân nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy bị chính bệnh nhân của mình tấn công dã man như vậy. Suýt thì cô bị mất máu mà chết rồi..

Bác sĩ điều trị của à hay tin à trốn viện thì vội vàng chạy từ nhà đến viện. Ông ấy báo cáo ngay cho Nicclo, sau đó gọi điện cho mẹ à thông báo sự việc, ông ấy đang rất rối loạn trước sự việc này. Lí do gì mà à lại có một loạt hành động đáng sợ như vậy, giờ này đâu phải giờ à phát điên đâu, chẳng lẽ cách chữa trị của ông có gì sai sót sao hay là bệnh à chuyển biến nặng hơn rồi. Gần một tháng qua ông cứ nghĩ tình hình đã cải thiện rất nhiều, nó đang đi rất đúng hướng trị liệu của ông vậy mà giờ thành công cốc rồi.

Uông Bách Hợp chạy ra đường lớn rồi vội vàng vút xe bên lề đường bắt taxi đi tiếp, dùng tiền mặt trong ví của cô y tá trả tiền. Tới căn nhà trọ cũ, chủ nhà đã gãy đôi điện đang ngồi xem phim. À lên đi vào, thử thò vào chỗ cũ, may quá vẫn còn chìa khoá. Khẽ khàng mở cửa đi vào, sợ bị chủ nhà phát hiện nên à không dám bật đèn, chỉ dám soi đường bằng ánh sáng yếu ớt từ chiếc điện thoại cướp được. Đồ đạc của à hầu như đã bị tịch thu hết ruồi, vào phòng ngủ, chui xuống gầm giường, lật viên gạch lát dưới đó ra, lấy khẩu súng và đồng tiền tích được nhét lại vào túi. May mà à thông minh cất ở đây nếu bị lũ khốn kia trộm được thì thật phí hoài bao nhiêu đêm ngày bồi ngủ của à.

Lấy đồ xong, may mắn moi được trong tủ kia vài bộ quần áo cũ, thay bộ đồ trắng y tá ra, mặc một bộ khác. À lặng lẽ nhẹ nhàng ra ngoài, khoá lại cửa rồi trốn đi, tìm một nhà trọ bình dân ngủ qua đêm.

Ông trời hôm nay đúng là giúp à, cái gì cũng đại thành công. Thoải mái ghê, cảm giác tự do thật là hạnh phúc, đêm nay thật tuyệt vời, lũ khốn kia, thoải mái tìm tao đi.

May mắn lắm tao mới ra ngoài được tao sẽ không để mày sống đâu. Uông Bách Hợp ời là Uông Bách Hợp, mày có làm gì sai đâu mà mày cứ tỉnh là mày muốn đi xin lỗi lũ kia, tao không bao giờ tha thứ cho chúng. Tốt nhất chúng nên cầu nguyện đi, từ bây giờ tao chính thức sẽ trả thù chúng, tao sẽ làm cho cái đám cưới sắp tới kia của chúng tan thành mây khói, xuống địa ngục mà làm đám cưới, ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Chí đến phim trường, như mọi lần sẽ chuẩn bị kĩ lưỡng rồi vác vợ theo nhưng mà hôm nay cô nàng buồn ngủ nên nhất định không đi. Chí thì không yên tâm để vợ một mình nên gọi cho cô để ý hộ.

Vợ chồng cô đang ngủ ngon thì bị tiếng nức nở của Chí đánh thức trong điện thoại, mẹ 3 giờ sáng bảo sao nó không dậy nổi, người bình thường như bọn này cũng không mở nổi mắt đâu, quay gì mà quay rõ sớm.

Nói thì nói nhưng cô cũng đồng ý, ngủ thêm hai tiếng, rồi thay đồ đến nhà Thanh, mang luôn nó tới công ti chơi, một mình nó cũng ổn thôi nhưng mà thằng chồng nó toàn lo xa, mình đành chịu thiệt vì hạnh phúc gia đình nó vậy. Anh định đi đón cùng nhưng cô nói không cần, cô vừa đi thì anh nhận được điện thoại của Nicclo, Uông Bách Hợp trốn trại.

Anh lo lắng hẳn lên, vội vàng chạy xuống nhà, mặc kệ trên người có mỗi cái quần ngủ cũng lao ầm xuống, mắt thấy chiếc xe quen thuộc của cô thì chạy lên chặn.

Cô bất ngờ thấy anh thì khó hiểu, lại nhìn bộ dạng bán khỏa thân của anh thì nhú mày, tên này muốn khoe hàng hay sao vậy.

- Anh nghịch gì thế hả?_ cô thò đầu ra ngoài nói.

- Vợ ơi, mở cửa ra anh đèo em đi_ anh đi tới, khom người trước mặt cô đáp.

- Mỗi thế? Em nói là không cần rồi mà, anh xem anh không mặc áo vào..._ cô phòng má nói, xong tay cũng mở cửa, chuyển sang ghế phụ ngồi.

- Anh thích đi cùng em thôi mà. Nhỡ mặc áo xong em đi mất rồi sao_ anh bị cô xia xói cũng không buồn, yên vị trên ghế rồi khởi động xe đi, anh không muốn nói là anh sợ cô gặp nguy hiểm, dù anh đã thuê vệ sĩ cho cô rồi nhưng mà anh vẫn an tâm. Anh sớm biết sẽ có ngày hôm nay mà, không nghĩ tới Uông Bách Hợp thực có bản lĩnh, đã trốn ra được rồi.

- Hâm, sớm thế này không biết có cửa hàng nào mở không, ai đòi sáng ra tới nhà nó mà anh lại cời trần thế này hả?_ cô bức bối nói, rồi cái con có tâm hồn nghệ thuật rất ' trong sáng ' kia sẽ nghĩ cái gì chứ.

- Tường gì, siêu thị mở sớm lắm, bây giờ tạt vào mua bữa cái là được_ anh hề hề nói, tại anh quan tâm cô nên mới quên áo thôi.

- Hết nói anh...

May là siêu thị mở thật, cô lượn vào 5 phút rồi trở ra trên tay là một cái phong xám. Vào xe, đưa cho anh, vừa vặn, lại cùng màu với cái quần. Anh mặc áo mới với tâm trạng phấn khởi rồi ga tiếp tục lên đường, đến nhà bà chữa Thanh hộ tổng, cô nàng đã mang thai được gần 6 tháng rồi, cái bụng cũng bự lắm, tại bụng to nên ông chồng mới hay lo vậy đó.

Mất 10 phút để đứng trước cửa cổng nhà họ, vì cô đã gọi điện cho Thanh nên lúc tới cổng đã tự động mở, rồi tự động đóng. Bà chủ vẫn đang ngủ ngon lành trong phòng. Anh tự nhiên vào nhà vệ sinh moi trong tủ ra một cái bàn chải đánh răng mới đánh răng rửa mặt, cô thì lên phòng xem Thanh. Đối với họ căn nhà này cũng quá là quen thuộc rồi, đu bám chúng nó suốt hai mấy năm nay rồi đâm ra nhiều khi đồ của nhà nó cũng ngang như đồ nhà mình thôi.

Cô mở cửa phòng ngủ ra, chăn gối rơi đầy đất, trên giường độc không cái xác khổng lồ của Thanh đang ngủ, cô nàng này cái tật đá chăn vút gối mãi mà không sửa được.

- Mẹ trẻ ơi, dậy được chưa?_ cô nhảy lên giường nằm xuống cạnh, tay nghịch nghịch đôi mi cong của Thanh, trên mặt nó đẹp nhất là đôi mắt, to tròn lại còn cong vút ra, nhìn là muốn gầy rồi.

Bốp...

Thanh ngái ngủ đập bốp phát vào tay cô, mắt húng à.

- Con làm gì làm đi, mẹ ngủ 9 giờ mẹ dậy.

- Không được, 9 giờ là công ti con đóng cửa rồi, con đi làm muộn sẽ bị trừ lương a_ cô rút tay lại xong lại thò ra trêu tiếp.

- Có chồng là sếp rồi, có trừ lương thì con cũng có nghề đi tí nào đâu, ta mới nghề rót mòng toi đây này_ Thanh quyết không mở mắt, cảm rằm nói.

- Mẹ trẻ nói quá, nhà mẹ nghèo nhà con đi ăn xin rồi. Mẹ đừng lười biếng nữa, 6 giờ rồi. Dậy ăn sáng xong rồi tới công ti von ngủ tiếp_ cô nhéo mũi Thanh nói.

Lần này thì mở mắt thật, liến thoắng đảo ranh ma, hưng phấn nói.

- Hôm nay sẽ tới công ti cậu hả?

- Phải, hôm nay tớ mang cậu theo. Ok?_ cô phì cười nói.

- Quá Ok ý chứ, chả nói sớm. Rồi, ra tù kia chọn cho chị bộ nào đẹp vào. Lâu rồi không đi chơi, thích chết được_ Thanh cười ha ha nói.

- Đi làm má ơi, đến đó má ngồi yên cho con nhờ_ cô chuyển sang véo má Thanh dạn dò.

- Xem tâm trạng. Rồi, cung mau đi chọn đồ cho chị đi, nhanh lên..._ Thanh chỉ chỉ ra lệnh.

- Quý cái, có phải không đi nổi đâu mà bắt người ta lấy hộ chứ_ cô khoanh tay nói.

- Ai kêu cung nhận lời làm bảo mẫu của chị hôm nay, làm việc nhanh lên_ Thanh ra giọng bà chủ lớn nói, cọt nhả sung sướng. Hạnh phúc to lớn mà Thẩm Tư Thanh này phần đầu chính là đề đầu cười cổ con bạn thân, ha ha ha...

- Tiểu quý_ cô dí chán cô nàng xong vẫn nghe lời ra tù lấy một bộ váy rộng rãi cho Thanh. Cô nàng tự mặc rồi đánh răng và vệ sinh. Lúc xong thì cả hai cùng đi xuống, bên dưới anh đã nấu xong nồi phở, bày ra bát đàng hoàng, thấy hai người đẹp xuống thì hất hàm gọi ăn.

Thanh nhìn cô bữu môi, hoá ra còn vác cả chồng theo.

Thanh ngồi ghé đầu chủ nhà, bên cạnh là vợ chồng cô. Hôm nay vắng chồng nên đương nhiên chính sách hầu hạ miễn, cô nàng rất biết điều tự ăn, húp sạch cả nước lẫn cái, xong đánh chén hết luôn cả ly sữa nữa. No nê thì ngửa người ra ghế, tay vỗ bụng bôm bốp.

- Cho 2 điểm.

Anh ngệt mặt nhìn, cô thì phồng má tức giận thay chồng.

- Nè, chồng chị đã nấu cho cung ăn mà cung cho có 2 điểm, 2 điểm mà cặn cũng không còn là sao?

Anh được vợ bênh vực thì rất vui, mặc kệ Thanh quay sang hôn chụt vào má cô cảm kích.

- Khiếp... Mà 2 điểm thì sao, chồng chị nấu chị còn chỉ cho 0.5 điểm thôi đấy, đã cho hơn 1.5 lại còn kêu. Một điểm trừ..._ Thanh nhìn ngửa mặt nói. Hai đứa này từ bao giờ lại sến sẩm hơn cả mình thế không biết.

- Đồ keo kiệt_ cô xì hơi nói, đứng dậy thu dọn bát đĩa rồi mang ra bếp rửa. Anh cũng khoan khoái theo vào, trước khi đi còn vẩy tay với Thanh.

- Lốp trưởng ngồi đấy nghỉ đi.

- Ghét..._ Thanh bấu môi nói, quý sứ.

Anh cười tà tà rồi nhảy vào bếp phụ vợ, xong xuôi thì lái xe về nhà mình, đương nhiên mang theo cả mẹ trẻ Thanh rồi.

Chiếc xe của anh vừa vào chung cư thì trong một chiếc xe khác gần đó, đằng sau cửa kính là ánh mắt chim ưng của Ông Bách Hợp, ả đã chờ dưới này từ lúc sáng rồi, chỉ mong được lại 'bạn hiền' mà thôi, ả rất 'quan tâm' họ đấy chứ...!!!

Với số tiền của mình ả mua được một chiếc xe cũ kĩ, ông chủ nói vì đây là hàng đi cấm nên không ai mua, ả lấy ông bán rẻ. ả đương nhiên lấy, ả sợ ai chứ sợ gì lũ cảnh sát, chị đây trốn trại rồi, cái xe không giấy tờ cũng đã làm sao!

Để tránh bị tóm nên ả thuê trọ mỗi nhà chỉ một đêm, ả cũng không ngại làm tình với tên nào đó khá giả mà chưa biết ả để kiếm chút ít. Đây mới là cuộc sống thú vị mà ả thèm khát, núp vào màn đêm nhìn lũ chó lo lắng sự xuất hiện bất chợt của ả, ha ha ha...

Sau khi hộ tổng hết chị em tới công ti, trở vào phòng mình, anh liên hệ với Nicclo.

- Sếp..._ Nicco đề đặt nghe máy, ngài đây giao nhiệm vụ trông chừng ả, hấn còn đang thất bại a.

- Sao rồi?

- Chưa tìm thấy..._ nghe giọng thôi đã thấy run hết cả người.

- Tốt thật, vẫn chưa tìm thấy nữa, sắp 12 tiếng rồi_ anh rét lạnh nói, ả vừa bị kết án là điên, kẻ điên sẽ làm gì, ai biết được. Vậy mà người anh thuê nói vẫn chưa tìm thấy, nuôi tốn cơm tốn gạo.

- Sếp yên tâm, em đã cho người đi lục soát tất cả các nhà trọ và siêu thị rồi a_ Nicclo vuốt trán nói, tên chó Triền Kha, bỏ bom mình, chạy đi đâu không biết.

- Chỉ thế?_ anh tức giận nói.

- Dạ dạ, em sẽ đưa thêm người, lục tung cái đất Hà thành này luôn_ Nicclo vội vàng nói.

- Tùy cậu, cho thêm người bảo vệ Du, cô ấy mà làm sao thì cậu chuẩn bị đi vật tể trời đi_ anh lạnh lùng nói, dập luôn điện thoại.

Bên kia Nicclo cũng vuốt trán thở dài, biết thế không đầu quân về đội của sếp, cứ ở cạnh chủ tịch Lâm có phải dễ thở hơn không. Nhắc là bực, lũ cảnh sát làm ăn kiểu khi gì không biết có mỗi một kẻ điên cũng trông không xong, tên Kha kia nữa lặn đâu rồi...!!!

Anh mệt mỏi tựa ra ghế, bấm nút gọi thư kí.

- Thư kí Mai..

- Giám đốc cần gì ạ_ chị Mai chuyên nghiệp hỏi.

- Truyền xuống, in lệnh truy nã Ông Bách Hợp cho tôi, phát cả lên truyền hình nữa, in đến khi nào bắt được cô ta thì thôi_ anh xả một tràn.

- Vâng giám đốc, tôi sẽ làm ngay_ chị Mai đáp, nhanh chóng đích thân tới bộ phận truyền thông căn dặn, chạy cả xuống toà soạn nói, xong mới nhẹ nhàng về lại vị trí.

Sáng hôm sau ắt hẳn lệnh truy nã Ông Bách Hợp sẽ in đầy báo an ninh và xã hội, TV cũng hot luôn cái mặt ả cho xem, anh lần này muốn cả nước biết mặt ả đây.

Mẹ trẻ tung tăng khắp nơi, vác cái bụng lưng lửng đi thăm quan khắp các tầng, cô nàng chẳng lạ ai, hầu như ai cũng quen, cùng nghề cùng nghiệp với nhau cả mà. Buổi trưa cũng chẳng thèm về tìm cô để ăn trưa mà đi cùng mấy biên tập viên ăn trưa, gặp ở căng tin đã gọi một tiếng thì thôi lại còn.

- Ôi Du ơi, căng tin ở đây nhiều món ngon lắm...!!!

Xong lại xuất thần ăn uống và cười đùa với họ. Cô đương nhiên biết căng tin mình thế nào mà. Chẳng thèm chấp, cô ngồi ăn với chị Giang, nhờ Thư được anh đẹp trai đón đi mất rồi. Bận bẻ quần quèo, toàn bỏ rơi mình không à.

Đến chiều, Thanh mới thông thả đi vào phòng cô.

- Hi...

Thanh chào tất cả mọi người xong, họ chào lại rồi tự ai làm việc nấy. Thanh nhẹ nhàng đi về phía cô, không quên kéo theo cái ghế để ngồi.

- Hi, chị về rồi hai cung.

- Phỏng thế chị_ Thư ngó sang tiếp chuyện, tay vẫn lạch cạch gõ chữ.

- Chuyện, mấy khi được ra đường_ Thanh vui vẻ nói.

- Sao không đi luôn đi, mấy khi được ra đường_ cô dừng làm việc, đu ghế ra cạnh Thanh, hát hăm.

- Đi để trở về mà, mình phải về tìm cậu thì tí nữa mình mới gặp lại chồng mình chứ!_ Thanh tốn từng nói, không quan tâm bộ mặt u ám của cô, đưa chân gác lên đùi cô tận hưởng. Từ bé đến giờ cô toàn nhường nó nên thành thói quen, giờ để nó đè đầu cưỡi cổ suốt thôi.

- Xấu xa, đi pha chị ly cà phê đi, không tí chị bỏ bom cung. Nên nhớ túi tiền điện thoại cung đều cất túi chị đấy_ cô ra lệnh. Đạo này mình cứ bị hiền hiền sao ấy, đúng là muốn lãnh mà nó không cho lãnh mà.

- Xì, biết rồi.

- Thanh ời pha cho tớ nữa_ Thư chu mỏ lên nói.

- Ok_ Thanh ra hiệu tay đồng ý, lại tốn từng đi pha cà phê. Bác sĩ cũng nói đi lại nhiều cho khoẻ nên Thanh rất năng đi lại. Hơn nữa thể chất được cô bồi dưỡng từ nhỏ nên rất khoẻ, không kiêng gì hết, cũng không nằm nghỉ suốt ngày. Việc gì cô nàng làm được đều sẽ làm, có người sai làm còn thấy may chứ ở nhà anh chồng toàn bắt ngậm đầu tây bấm TV xem phim thôi.

Mang tới cho hai nàng hai ly cà phê, họ cũng bận nhiều việc nên Thanh lại lượn tiếp, tới văn phòng của anh. Thấy chị Mai vất vả nên nhận đi photo giấy tờ công tác hộ. Xong thênh thang gõ cửa phòng anh đi vào.

- Ê, sếp lớn, phòng cậu đẹp ghê!_ Thanh đi tới chỗ tắm kính thích thú nói.

- Đương nhiên_ anh vừa làm việc vừa trả lời. Cô bạn này hết chỗ chơi nên đến chỗ anh đây mà.

- Mà này, bao giờ hai cậu tổ chức đám cưới thế?

- Tháng sau, yên tâm cái đồ có chồng nhà cậu không được làm phù đầu đầu_ anh liến thoắng trả lời.

- Hai kẻ nhà cậu đúng là xấu xa. Bảo sao thích nhau là phải!_ Thanh bĩu môi nói. Thằng bạn này không nói thì thôi đã nói câu gì mà toàn làm người ta tụt cả hứng.

- Cảm ơn_ anh cao hứng đáp. Anh rất thích ai khen vợ chồng anh xứng đôi.

- Xì, à mà này. Thế hai người không đi chụp ảnh hay gì gì à?

- Cái này mẹ vợ chuẩn bị cho. Khi nào mẹ xong thì sẽ gọi hai đứa về. Bà muốn vậy_ anh nói.

- Chắc chắn, mẹ Từ đúng là, sao lại tự làm mình khổ thế, kệ quách hai đứa nó đi chứ nì_ Thanh than thở, trở ra ghế sofa ngồi.

- Tưởng ai cũng hẹp hòi như cậu chắc_ anh buồn lời. Hay thật, ngày xưa cô mới là người có miệng lưỡi chua ngoa thế này, từ bao giờ đổ lên người lớp trường hiền lành thế này. Đúng là thời gian, quá ác liệt.

- Ủ đấy, xác.

-...

- Mà mấy giờ rồi nhĩ?_ Thanh hỏi.

- 5 phút nữa hết giờ làm.

- Nhanh ghê, tôi xuống với Du đây, cậu đi lấy xe đi nhé!_ Thanh nói.

- Ủ_ anh đáp.

Thế là Thanh lại đuổi căng đáp thang máy xuống, sánh vai cùng hai cô bạn thân.

- Thư đi ăn tối luôn không?_ cô hỏi.

- Có, đói lắm rồi, trưa ăn mỗi mì Ý, đói nhanh ghê gớm_ Thư chê môi nói.
- Thế cậu không đi với Ninh Nhật à?_ Thanh hỏi.
- Không, anh ấy trưa nay ăn xong tới Mĩ rồi, bên đấy có việc_ Thư buồn buồn kể lể.
- Oh, không sao, hôm nay chồng tớ cũng có việc, tớ thay Nhật làm bồ cậu vậy_ Thanh vui vẻ nói.
- Không cần, baby của tớ tớ lo được_ cô khoác vai Thư khẳng định chủ quyền.
- Xí, lo cho chồng cậu đi_ Thanh gạt tay cô, đặt tay mình lên vai Thư.
- Chồng cũng lo nhưng baby không thể bỏ_ cô không tranh được đành khoác tay Thư.
- Lặng nhắng..._ Thanh nói
- Cậu cũng thế..._ cô đáp lại.
- Thôi, hai cung không phải tranh, mình chị cân tất_ Thư cười sung sướng ôm eo hai cô bạn.
- Tham lam_ cô và Thanh đồng loạt nói
- ha ha ha..._ All
- Á....

Aaaaaaa....

- Cần thận.... Duuuuuuuuu...
- Duuuuuu oi....!!!!

Nụ cười vui vẻ chẳng giữ được lâu, để lại là bao nhiêu tiếng hét tuyệt vọng.

Một chiếc xe khách lớn bất ngờ đổ xích trước mặt cô nàng. Chưa kịp để họ định thần đã có ba kẻ áo đen to lớn lao xuống bắt cô lên xe đi mất. Chúng đã nã đầy ngã cả Thanh và Thư, Thanh bị mất trọng tâm may mà trước khi ngã Thư kịp thời đỡ cô bạn ngã lên người mình, dù bị đau vẫn ôm chặt lấy Thanh, Thanh sợ hãi không cảm nhận được gì nữa, chỉ biết ôm lấy cái bụng mà hoảng thần. Thư tiếp đất tuy đau rất nhưng may mà giữ cho Thanh không làm sao.

Để Thanh ngồi lên đất Thư hoảng hốt chạy theo xe, giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống gò má cũng là lúc cô ấy ngã ra đất, tuyệt vọng nhìn chiếc xe biến mất trước mắt mình, khàn cổ chỉ để gọi tên cô bạn. Du, cô ấy bị bắt đi ngay trước mặt mình nhưng bản thân lại bất lực không thể làm gì.

Anh vừa lái xe ra, thấy tình hình này thì mặt tái đen lại, đỡ Thanh và Thư vào xe, không nói gì nhiều mà chở thẳng họ tới bệnh viện, dặn dò bác sĩ kiểm tra kĩ lưỡng cho họ rồi mới ra ngoài hành lang chờ.

Bình tĩnh bấm điện thoại.

- Alo, vợ tôi bị bắt cóc rồi!_ anh hùng hờ nói.
- Vâng, xin lỗi ngài. Chúng tôi đang đuổi theo chiếc xe ấy, ngài yên tâm chúng tôi sẽ bảo vệ sự an toàn cho phu nhân_ A Xuất báo cáo tình hình.
- Nói được làm được, nếu không mang về trả tôi cái mạng mấy cậu_ anh lạnh lùng nói.

Khốn kiếp, ba tên vệ sĩ lù lù đấy vẫn để ả cho người bắt cô đi.

Dập máy, gọi tiếp cuộc điện thoại nữa.

- Sếp, tôi đã nghe họ báo lại. Tôi xin lỗi_ Nicclo đen mặt qua màn hình điện thoại, khốn kiếp thật.
- Dài dòng, cho thêm người cần quét cho tôi, hỏi họ địa chỉ, lập tức khoanh vùng phạm vi đó tìm kiếm. Tôi chẳng trông chờ gì vào lũ cảnh sát đâu, cậu và Triển Kha làm việc hần hoi cho tôi. Nhiều người như vậy mà để vợ tôi có chút thương tổn gì thì các cậu tự nghĩ cách chết đi_ anh hùng hờ nói, chưa bao giờ anh thấy đau đến chết lặng như bây giờ. Vợ anh, người vợ anh thương dòng đã bao năm trời, người anh mãi mới đón được vào lòng đang bị kẻ bắt nạt kia bắt cóc. Ắ ta trong cơn điên loạn sẽ làm gì vợ anh ai mà biết được. Cô ấy đang nguy hiểm như thế nhưng anh chỉ có thể ngồi đây sai bảo người khác. Anh có phải rất vô dụng hay không?
- Dạ.
- ...

Tút tut tut

Anh gọi cho Chí, cậu ấy vội vàng từ trường quay lái xe tới.

Vội vàng vào thăm vợ, may mà chỉ bị động thai, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là không sao.

Bên cạnh Thanh đang ngủ, Thư nức nở kể lại mọi việc cho Chí nghe. Tuy không thể cứu được cô nhưng may mắn là Thư vẫn cứu được mẹ con Thanh an toàn, cô nàng chỉ bị xây xát ngoài da thôi, không đáng nghiêm trọng nên cô nàng dặn anh đừng gọi cho Nhật. Cô ấy đang rất lo cho Du, đến nỗi thần trí đảo lộn, ngủ không ngủ được.

Chí trên đường giận anh đã không lo cho vợ mình an toàn nhưng đến nơi biết, Du bị bắt cóc. Nhìn thấy gương mặt bơ phờ của anh, Chí thấy tự trách mình. Bước chân tới, vỗ vai trấn an.

- Cô ấy sẽ không sao đâu!

Anh ngược lên nhìn thẳng bạn, nhờ lời an ủi của hắn mà tâm nhẹ nhõm hơn.

- Cảm ơn mày, xin lỗi vì để lớp trưởng bị động thai.

- Không sao, có phải kẻ bắt cóc Du là Ưông Bách Hợp_ Chí hỏi, tuy hai người cách cả một vòng trái đất nhưng chuyện của anh Chí vẫn luôn biết. Trong tập thể A5 cũng chỉ mình Chí còn liên lạc với anh.

- Ừ_ anh thờ ơ trả lời.

- Điều tra được vị trí chưa?

- Chưa, chắc cũng sắp rồi!_ anh nói.

- Tao đi cùng mày, mày lo cứu chị hai đi tao xử lí ả điên đó cho_ Chí tức giận nói.

- Không cần, ờ lại chăm sóc lớp trưởng và Thư đi, tao sẽ đích thân xử lí_ anh khàn khàn nói.

- Không cần gì mà không cần, Thư không sao rồi, cô ấy bảo sẽ chăm sóc vợ tao cho. Tao phải xử ả đó, dám cho người đẩy vợ tao, suýt thì bỏ con tao không gặp nhau rồi đấy_ Chí hùng hổ nói.

- Được rồi_ anh khẽ cười nói, mày có thằng bạn.

- Tinh táo lên đi, không có chuyện gì đâu. Mày quên biệt danh 'chị hai' của Du rồi à!_ Chí nắm vào bắp tay anh nói.

- Tao biết vợ tao có võ_ anh cười nói.

Đúng lúc đó điện thoại đổ chuông.

- Alo...

- Sếp, tìm được rồi. ả đang ở khu ổ chuột quận A, bọn bắt cóc đang ở đường 29, khả năng chúng đang lái xe tới chỗ ả_ Triển Kha báo cáo.

- Bao vây quanh đó đi, để vài người ở đường lớn, đừng để ả phát giác ra điều gì? Để ba đứa kia đi sang ngõ khác đi, tránh bọn chúng biết đang bị theo dõi. Tôi muốn vợ tôi an toàn mà vẫn tóm được nó_ anh nói dõng dạc.

Chí vào dặn dò y tá và Thư cẩn thận rồi lên đường cùng anh đi tới đó.

Vút cho Chí một khẩu súng, anh lái xe vun vút.

- Tao tự hỏi công ti mày lúc nào cũng đi tố cáo bọn quan chức, tố cáo những đại gia mà không sao, ra là có cái này đây_ Chí đón lấy khẩu súng vuốt ve, anh thường tới trường bắn nên cũng không lạ gì cái loại hạng nặng này.

- Chung quy cũng là cuộc sống thôi. Chứ mà nghĩ vợ tao vừa bắt cóc 20 phút sau đã biết địa chỉ chỗ đó dễ dàng lắm chắc_ anh khinh thường trả lời.

- Thế mà vừa nãy mạng cái mặt như có ai chết không bằng_ Chí khinh khiêng nói.

- Kể cả tao có ba đầu sáu tay thì tao vẫn lo, đâu ai dễ như mày, tao mất 6 năm mới lấy được vợ đấy_ anh thành thật nói.

- Ok Ok, chú tâm lái xe đi. Mất 6 năm mới có vợ thì sau hôm nay nhớ cất kĩ vào_ Chí cười nói.

- Không cần mày nhắc đâu.

Cuộc sống này khôn nạn lắm mới đẩy anh trở thành khôn ngoan như bây giờ. Nếu không bị đẩy vào trong tù chắc anh cũng chẳng biết sự đen tối của xã hội này, nếu không mạnh thì chỉ có nằm dưới chân kẻ khác mà thôi.

À đã cho anh một vố đau, anh không thể đau mãi được. Anh tự mài dũa mình vô cùng sắc sảo, và thứ anh có được luôn khiến anh hài lòng. Chẳng ai có thể hại anh được nữa, có chắc cũng chỉ à điên kia, à luôn lợi dụng sự nhân từ của anh để cắn lại anh.

Ông ta chỉ trách anh vô tình, thử hỏi à cứ thế này thì anh không vô tình sao được, bố với con, đã cạn tình cạn nghĩa rồi còn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Trong nhà tôn âm ỉ, à ngồi đung đưa trên cái xích đu làm từ lốp xe. Từ phía sau thấp thoáng một nét đẹp dễ thương, trong sáng, đơn thuần. Nhưng về đẹp ấy chỉ tồn tại trong khoảnh khắc, đằng sau sự dịu dàng ấy là một người con gái đã không kiểm soát được lí trí nữa rồi. Không ai biết, người nào có thể thức tỉnh phần lương thiện trong à, không ai biết hết.

Từ bóng tối hé ra một đạo ánh sáng chói mắt, cánh cửa lớn của căn nhà này vừa được mở ra, một chiếc xe lớn tiến vào, đằng sau có thêm 5 tên đàn ông cao lớn, cầm đầu là một tên có vết sẹo dài giữa mặt, hèm quần A người ta gọi hắn là Hải sẹo - một tên du côn khét tiếng biển thái.

- Em yêu, anh mang đưa chộc giận em tới rồi_ hắn vuốt vuốt vết sẹo sần sùi kinh tởm của mình ra nói, bàn chân chậm rãi tới gần chiếc đu.

À không quay mặt lại là cười cười nói lời buồn nôn.

- Cảm ơn anh yêu, anh mau tới đây đi, cái này cao quá em xuống không được.

- Ha ha ha...được được, cục cưng chờ anh_ từng lời à nói khiến hắn mê mẩn, bước chân cũng nhanh hơn tiến tới gần à. Giấy phút đối mặt với à mắt hắn sáng quắc, luôn tay ra sau gáy à, hôn ngẫu nhiên. Trước mặt đám đàn em, chúng hôn nhau nồng nhiệt, bàn tay chai sần của hắn còn thò vào áo à xoa nắn hai trái vú.

À biết điểm dừng ở đâu nên thoả mãn hắn một lúc thì ghé sát vào tai hắn thì thầm nũng nịu.

- Đợi em xử con kia đã, xong việc, bao lần tùy anh.

Hắn đương nhiên không từ chối, nhin một lúc mà chơi tới bến thì chỉ có thằng ngu mới không đồng ý. Lại nói công phu của em yêu còn làm hắn sướng điên đại, sướng đến chỉ muốn tụt quần ra mà chơi luôn ý chứ. Em yêu không chỉ có năng khiếu tốt mà gương mặt cũng rất yêu mị, giọng nói thì thôi rồi, hắn sống 30 năm nay chưa thấy con đàn bà nào đẹp hơn em yêu, thế mà chẳng biết mặt mũi đưa nào chộc tới em thế chứ, đúng là đáng rạch mặt mà.

- Ok cưng.

- Anh yêu, em rất ghét con nhỏ đó. Em muốn đánh nó lắm, nhưng mà em cũng không muốn anh thấy em đánh người đâu. Anh lại chê em độc ác thì em khóc đến chết mất..._ à vòng tay lên cổ hắn, vuốt ve lồng ngực hắn thoải mái.

- Anh nào để em khóc chứ..._ hắn thấy thực xót nha, cưng thế không biết.

- Vậy anh nghe em nói được không?

- Ừ, anh nghe, cưng nói đi!

- Anh về phòng tắm rửa sạch sẽ, leo lên giường chờ em. Cứ để mấy đứa ở đây phụ em làm việc. Phần anh chỉ cần chờ em thôi, anh không mặc quần áo cũng được. Cho nhanh..._ à nói những lời dâm mĩ nhưng gương mặt lại ngây thơ vô cùng, e thẹn như cô bé mới biết yêu vậy.

- Được được, em yêu hiểu anh anh rất vui. Vậy em nhanh lên, anh chờ nóng ruột_ hắn nghe xong mà cái kia liền ngẩng đầu, đồ mắt đồng ý, hôn à thêm lần nữa rồi ra ngoài lái xe đi về, không quên căn dặn đám đàn em nghe lời chị dâu.

Hắn vừa đi khỏi thì cô cũng được hai tên đen đen lôi ra, đến trước mặt à. Cô nhìn thấy à là người bắt mình thì cũng không ngạc nhiên lắm. Chỉ thấy khó hiểu, tại sao sự sai lầm à gây ra lại luôn đổ thừa lên người khác như vậy. Bao nhiêu lần cũng thế, ích kỉ một cách điên đại, không biết máu trong tim à có phải màu đen không nữa đây. Mà cho dù là gì thì cũng kệ, hôm nay cô sẽ chấm dứt mọi thứ. Xã hội đen thì à thua nhưng theo quan sát thì đây chỉ là một đám du côn mà thôi, cô sẽ xử đẹp tất chúng nó. Đúng là Uông Bách Hợp, chỉ có vài tên lâu lâu cũng đòi hành hạ cô. À trước khi bắt cóc cô không điều tra người ta là dân võ thành phố sao!!!

Cô dù bị trói vẫn hất tay ra khỏi hai tên xấu xí, thời điểm chúng tháo khăn bị mồm ra cô liền ngẩng đầu, chửi bới. Mẹ kiếp, mình muốn hiền lành cũng không xong với lũ này.

- Lâu lắm không gặp cô Ưông Bách Hợp, càng ngày càng xấu xí ê tiện, âm hiểm, còn trẻ mà đã làm trò độc ác thì dù có già muốn đi lễ phật cũng bằng thừa, đằng nào chả xuống 18 tầng địa ngục. Còn trẻ mà không lo kiếm việc làm, suốt ngày dờ dờ điên điên đại đại cắn người,....

- Ai cho mày tháo bị mồm nó, bị nó lại cho tao..._ Ưông Bách Hợp nghe cô chửi thì lồng lộn lên, gào rú, tự bứt đứt mình mấy sợi tóc.

- Có giỏi cô làm tôi câm luôn đi...um um um_ cô giãy giụa nói.

- Mày nói tiếp đi, tao cũng sắp cho mày câm rồi, mà chẳng phải mỗi câm, mày sinh ra có cái gì tao huỷ cái đó.

- Ó ời i àm i (có giỏi thì làm đi)_ cô găm gè qua miếng vải trên miệng.

- Đã câm thì đừng có nói. Giữ sức mà cầu xin đi, ha ha ha..._ ả nhìn đáng vẻ chật vật của cô thì cười sung sướng.

Cô khinh thường ả, không chửi được thì dùng mắt chửi, dùng mắt siết hận.

- Lấy ghế cho tao_ ả vuốt vuốt tóc nói.

- Dạ_ thằng đen vội vàng lấy ghế trong xe ra.

Ả ngồi xuống trước mặt cô, cô bị chúng ấn quỳ xuống trước mặt ả. Ả rút từ trong túi ra một con dao, túm lấy sợi tóc của cô đang đưa trên bề mặt trắng bạc lấp lánh của nó, lập tức dùng sợi tóc gấp vật nhọn gãy đứt bay về đất, trước nụ cười ghê rợn của một người không bình thường.

- Mày nghĩ tao sẽ làm gì với vật xinh này_ ả ngược mắt lên hỏi.

- Iết oi (giết tôi)_ cô í éo nói.

- Không, tao nào giết mày làm gì. Tao đang chờ người đàn ông của mày kia_ đôi mắt ả không còn hồn nữa rồi, nó trống rỗng vô định.

- Có ý gì chứ_ cô thử thăm dò, bất cớ cô để gặp chồng cô sao, không cho ả gặp là tốt nhất, tồn tại giác mạc của anh.

- Tao muốn mày chờ nhạt xác anh ta.

- Rảnh quá! Nhưng tôi không rảnh chơi với cô_ đứt lời cũng là lúc chiếc vòng vàng sắc bén của cô cắt đứt được sợi dây. Tay hoàn toàn được thả lỏng không bị trói buộc nữa nên cơ thể cô linh hoạt hẳn lên. Vứt thứ ghê tởm bụi nhùi trong miệng ra. Dùng lực chân của mình đá bay ả ra, trước tình hình đó, mấy kẻ áo đen vẫn đứng hình. Ả bị đập chảy cả máu mũi trong tình cảnh hoàn toàn ngỡ ngàng. Phải đến khi thấy thân ảnh của cô tới gần ả mới chợt bàng hoàng tỉnh lại, la hét.

- Mau bắt nó lại cho tao....

Mười mấy tên đàn ông đánh một mình cô. Cũng lâu rồi không vận động nên không linh hoạt như những ngày ở cấp hai cấp ba nữa. Tuy vậy trình độ vẫn là còn, cô tung chưởng nào sâu sắc chưởng đó.

Nhưng cũng không thể khinh mấy tên du côn này được. Chúng to cao và khoẻ khoắn, lực tay rất mạnh, chúng không biết võ nhưng có cảm giác biết đầu vật, chúng làm cô rất mệt.

Bản thân là con gái sức cũng không sánh bằng đám đàn ông nên cô phải dành mưu. Cứ một tên lên cô lại dùng lực chân mạnh mẽ của mình đập vào bộ vị của hắn, tên nào tên nấy nhún như lợn chết, có tên đau quá còn lịm đi. Gần 20 phút cô xử lý sạch sẽ đám lưu manh, chúng nằm la liệt quanh cô. Một cảm giác vô cùng thành tựu.

Ả chỗ mất nhìn. Gào rú lên...

- Ăn hại.

Cô nhìn ả thách thức, bước chậm rãi tới gần. Tiếp theo là đến ả đàn bà xấu xa này.

- Tôi cô...

- Mày...mày...mày...đừng tưởng mày giỏi_ ả run run nói, trượt dài người về phía sau theo bản năng. Ả càng lùi cô càng thích thú tiến tới, vuốt ve sợi tóc khoẻ khoắn của mình. Đời này Từ Văn Du ghét nhất là bị bắt nạt, chỉ có cô cho phép chứ chẳng ai được phép bắt bẻ cô gì hết, nhất là cái người đáng ghét này.

- Sợ cái gì?!!!_ cô cọt nhả nói.

- Tao liều mạng với mày.

Ả chồm dậy lao đến cô như một thiêu thân, cô khoanh tay đứng nhìn màn diễn của ả, chân gác lên bụng một lên vẫn đang mộng mơ. Ả vừa đến, bộ móng tay dài khua tới mặt cô muốn cào. Nhưng nào dễ dàng thế, cô chỉ nghiêng người né, ả muốn dứt tóc cô, cô hất tóc lên cao, ả muốn đá cô. Cô cũng chẳng làm gì quá đáng chỉ đỡ lấy chân ả rồi đập vào cái bay mà tường tôn, cú ngã mạnh đến nỗi phát ra tiếng oong đécc tai. Những tên kia thấy vậy cố nén đau đứng dậy, lao tới phía cô lần nữa.

- Khá lắm, rất nghĩa khí.

Là du côn nhưng biết bảo vệ với người của đại ca chúng tôi chúng còn có tí đạo đức gọi là trung thành.

- Ya....

Cô lao tới một tên đang khom người, đập vào bụng hắn khuy xuống. Hắn vừa khuy xuống liền nhảy lên lưng hắn, lấy đà đập lên đằng sau, lộn một vòng tiến một tên nữa về đất mẹ. Tiếp đất an toàn tới chỗ ả.

- Ông Bách Hợp, đừng trách tôi ra tay với người điên...

Ả nghe hai từ người điên thì lồng lộn lên, máu mắt phút chốc đỏ lừ, ả dựa vào tường, chỗ đó có túi xách của ả, ả cười một nụ cười đắc thắng.

Cái lúc cô chưa hết khó hiểu thì một tiếng Pằng.. vang lên.

Cô lùi về sau ba bước, cảnh giác nhìn, trên tay ả là khẩu súng ngắn. Thú vị lắm, không ngờ ả còn có súng.

- Sao? Sợ rồi chứ, mày lùi làm gì, mày hùng hổ lắm mà, lên đây_ ả sung sướng cười, từ từ lết dậy, tay cầm súng vuốt ve.

Cô vuốt mặt, cần gì phải lịch sự với người điên.

- Mày thì tao không sợ, tao chỉ sợ mày không biết bắn súng, muốn tự tử lại bắn lệch về phía tao thì khổ.

- Mày,... _ mắt long sòng sọc trợn ngược.

- Làm sao, ngẫu lắm chứ gì?_ cô khinh thường súng trên tay ả, chọc điên.

Pằng...Áaaaaa....

- Ngẫu... Ha ha ha... Ngẫu lắm _ ả thối thối súng cười cười, nhìn cô.

Ả vừa bắn cô, cũng may cô nhanh nhẹn, hoặc cũng nên nhờ tài năng bắn của ả nên viên đạn bắn sượt qua tay cô, rơi vài giọt máu thôi.

- Mày cũng chỉ đến thế. Nếu không có nó mày chẳng là gì với tao cả, một cước của tao cũng khiến mày rớt ba cái răng_ cô nén đau cười cười, mặc kệ máu chảy cũng không cảm lại, mất một ít cũng không chết được.

- Nhưng sự thật là tao vẫn có nó đấy, tao mất ba cái răng, còn mày, mất...mạng_ ả sung sướng nói.

- Chưa chắc... Chồng ơi_ cô thay đổi thái độ, hớn hờ gọi anh.

Ả theo phản xạ ngoái đầu nhìn, nhưng làm gì có anh chồng nào, cô lừa ả thôi. Nhân lúc ả tin cô sai cô, cô phi chân đến, ghim ả xuống đất, thông qua khóa huấn luyện quân sự hồi đại học mà dễ dàng tháo bỏ dây đạn, đút vào túi quần mình.

- Mày lừa tao, thả tao ra, chó, thả tao ra... _ ả điên cuồng gào thét, giãy giụa.

Cô chẳng bận tâm lời ả nói mình hay ai, tay giữ lấy ả lôi sền sệt tới chân tường, quả nhiên túi xách ả ở đây.

Vòng vàng của cô thực chất là con dao ngắn khoảng hai đốt tay, ấn vào viên ngọc đầu dao sẽ bay ra, cái này là vật cô mua lúc sang Trung cùng anh, thấy hay hay nên mua không ngờ lại có ích như vậy.

Bật ra lần nữa, cắt dây túi của ả, ghì xuống dùng dây túi của ả trói ả lại. Cô cũng rất cẩn thận lấy dây thắt lưng của mỗi tên đang ngủ trói lại phòng chúng dậy bất chợt. Lại quay ra ả, ả nhìn cô sâu sắc thù địch nhưng không thể làm gì. Cô cũng lười so đo với ả, thấy chán nên khám phá túi xách của ả.

" một thỏi son, một kẻ mày, một phấn trắng, một lọ nước hoa mấy lọ son móng tay và ôi trời một bọc bao cao su "

- Ê, mày cần nhiều như vậy làm gì?_ cô lắc lắc bọc ý trước mặt ả hỏi.

-... _ ả không trả lời.

- Không nói thì thôi, mày bị vô sinh, dùng cho nó có chứ gì!!!

- Tao mua hộ_ ả đột nhiên phản bác.

- À...

- Tao mua hộ bạn_ à lại tiếp.

-..._ giải thích mới ghê.

..... Phá cửa cho tao

Cô đang ngồi ' tâm sự ' với à thì nghe tiếng oang oang bên ngoài. Lát sau thì thấy gương mặt hốt hoảng của anh chạy vào. Đằng sau là Chí, Nicclo và Triền Kha, tập đoàn người đen đen xì nữa, mặt ai cũng rất hình sự.

- Từ Vân Du,..._ anh thấy cô thì vội vàng chạy tới, ôm chầm lấy cô, ôm chặt, ôm đến không nổi buông ra.

- Em à...Em sợ lắm phải không?

- Em không sao?

Cô tươi cười trả lời, anh nhanh ghê, cô vẫn còn đang muốn nói chuyện với à nha.

- Người sao là tao đây nè_ à hét lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Anh nhìn à, à bị tím bầm mắt và chảy máu mũi, tay bị trói bằng dây gì đấy. Cạnh đấy là năm bảy tên nằm lên nhau, thê thảm. Cô thì không sao, lại còn ngồi sơn móng tay màu hồng. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này.

- Chuyện gì vậy_ Chí vuốt tóc mai hỏi.

- À, mình chỉ khởi động tí thôi_ cô vui vẻ trả lời.

-..._ quả nhiên là vợ đại ca/ chị hai.

- Em yêu giỏi ghê_ anh chờ đến một lúc rồi tỉnh ra, hôn chụt lên má cô thích thú.

À vô tội ngồi nhìn họ ghen tị. Chu mô ra mếu máo.

- Anh hai, cời trói cho em

Anh nhìn à khó tin, lại diễn kịch. À vừa bắt cóc vợ anh thế nhưng lại ngọt ngào xin xỏ anh như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Anh hai, vẫn gọi anh hai sao, à không thấy hổ thẹn khi nói ra hai đó sao?

- Mang đi, canh chừng cẩn thận_ anh không nhìn à mà hất tay ra hiệu.

À bị họ lôi đi mà đầy đau thương, ánh mắt vẫn tha thiết ngoái lại nhìn anh. Từng giọt nước mắt lăn dài, à rất nhớ anh, chưa nhìn đủ đã lại phải dẫn đi rồi. Tại sao anh lại đối xử với à như vậy, tại sao cô ta luôn gây ra chuyện xong sẽ bỏ đi, để cô là người gánh hậu quả cơ chứ.

Anh không biết bây giờ là Hợp Hợp, không phải Ưông Bách Hợp vừa cầm súng bắn chị Du đâu. Hợp Hợp không có tội, Hợp Hợp không hại chị đâu mà, tại sao Hợp Hợp lại phải chịu tội chứ.

Bởi vì mày ngu, cơ thể à rừng mình một cái, khuôn mặt sắc sảo tái hiện, Ưông Bách Hợp lại đến, mang theo một nụ cười vô cùng thoả mãn, an nhàn vào xe cảnh sát, đôi mắt hứng thú ngoái lại nhìn.

Miệng đếm 1...2...3

Đoàng đoàng đoàng.... Ha ha ha

Chiếc xe cảnh sát nghe tiếng nổ vội vàng dừng lại, thấy à cười ghê rợn thì thoáng rùng mình, vội vàng chạy trở lại nhà kho. Ở đó lửa bốc đen nghìn ngút, bên ngoài là chục người áo đen, Nicclo, Chí, Triền Kha và anh. Chí và Nicclo cùng mọi người đang giữ chặt lấy anh không cho anh xông vào bên trong.

Cảnh sát không hay biết chuyện đang xảy ra là gì, chỉ thấy quá đồi bàng hoàng, và anh đang khóc. Tất cả họ đều đang khóc, khóc đến nghẹn ngào chỉ có à, chỉ có à cười đến sáng lạn trước ngọn lửa đang bùng bùng cháy, căn nhà tôn mới nãy rất lạnh lẽo vậy mà bây giờ lại nóng vô cùng, nóng đến cháy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Nhà tôn, lửa cháy ngập trời, cô nhìn làn khói bình tĩnh đến lạ thường. Bởi lẽ cô biết mình sẽ không chết, ông trời không hề đứng về phía Uông Bách Hợp, ông trời đã để cô sống, hay chẳng là vì chính Diêm Vương cũng chẳng thu nhận nỗi cô đây.

Lúc cảnh sát bắt Uông Bách Hợp đi thì cô ta ngay lập tức liền bấm nút khởi động bom hẹn giờ. Thật không ngờ sự việc lại biến hoá hấp dẫn đến vậy, cứ ngỡ lần này ả sẽ chết cùng bọn chúng, cùng lời chúng xuống địa phủ chơi, ai hay đâu chỉ có chúng chết, ả sẽ đứng đây và nhìn lũ khốn đó chết đau đớn. Chỉ cần một tiếng... Đoàn, tan xương nát thịt. Ha ha ha...!!!

Không ai hay đến biến hoá khác thường của ả, giây phút cô ngược mắt lên nhìn ả bất gặp nụ cười ghê rợn thì khoé miệng không cười được nữa, một cổ lo lắng ập tới. Sự nhàn nhã vừa rồi biến mất, khó hiểu cùng bất an khiến bàn tay được cô son nhũ ti mân vừa rồi trở nên lem luốc khắp ngón.

Đưa mắt nhìn xung quanh, một thứ âm thanh trên người đập vào tai, những gì cô nghe thấy là tiếng tút tút nặng nề từ chỗ cái xích đu ả vừa ngồi.

- Bom..

Giây phút thấy nó cô chỉ kịp hét lên một tiếng như vậy. Mọi người nương theo ánh mắt cô, Nicclo tiến tới gần quả bom. Đây là bom tự chế, người tạo ra rất sắc bén khi cắm tận 5 loại giấy khác nhau và cậu lần lần không biết cắt dây nào. Dù được tôi luyện nhưng cậu vẫn không dám thử, ở đây có cả mạng của nhiều anh em, vợ chồng ông chủ nữa. Cậu không dám mạo hiểm.

- Rời khỏi đây thôi..

Cũng may thời gian vẫn còn 15 phút, ai cũng tự hiểu ý của Nicco nói nên mọi người vội vàng trở ra ngoài, anh đen mặt trước nghiệp vụ của cậu ta nhưng cũng không cần nhần nhiều, nắm tay cô nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng ai đâu chứ ngờ, một nửa người anh vừa bước ra thì cánh cửa liền khép lại, giam cô ở bên trong và một nửa người anh thì bên ngoài.

Đây là cánh cửa tự động, và đây cũng là trò chơi mà Uông Bách Hợp tạo ra. ả có thể cho đám kia sống, tuyệt không cho anh sống.

Hai bên cửa như hai mũi tên ghim vào đích, anh chính là đích đến chúng hướng đến. Mặc kệ sự có mặt của anh giữa chúng, chúng vẫn băng băng áp tới, mùi vị của cửa sắt chà sát lên người thực đau đớn. Anh dù khoé đến đâu, mình đồng da sắt đến đâu cũng không chống lại được cánh cửa này, nó không biết đau nhưng anh lại vô cùng đau đớn. Mồ hôi ứa ra như tắm, bàn tay anh đẩy cửa đến rách toác ra, máu đầm đìa, tím đen lại. Cánh cửa ấy ép vào anh không cửa động nổi, giây phút anh như sắp chết.

Anh biết không thể ra ngoài nên cố chui trở lại cùng cô nhưng cô thật không thể để anh làm như vậy. Nhìn anh chật vật cố gắng mở rộng cửa để cô cùng ra nhưng bất lực thì cô đau đến nghẹn thở. Anh có thể ra ngoài nhanh hơn là trở lại vào trong rất nhiều.

- Du, chờ anh_ anh chỉ có thể di chuyển đầu lại nói với cô như vậy. gương mặt anh trắng bệch, tái dần đi và máu cứ chảy mãi không ngừng. Viên mắt anh hồng lên nhưng vẫn cố nở nụ cười để trấn an cô.

Nụ cười của anh làm mắt cô đỏ lên và không dám đối diện với anh nữa.

- Lôi anh ấy ra ngoài, Triển Khaaaaa...!!!!

Cô hét rất to với bên ngoài rồi mặc kệ sự giãy dụa của anh đẩy anh ra ngoài, lực trong đẩy và sức kéo của đám người đó nên anh trong phút chốc đã an toàn trở ra ngoài.

Không còn sự chống đỡ từ cơ thể anh nên cánh cửa khép lại...mang anh biến mất trước tầm mắt cô.

Giây phút biết mình sắp chết ấy nhưng cô vẫn cười, cười rất rạng rỡ, vì cô biết anh còn sống.

Ở bên trong, cơ thể cô run run từng đợt lạnh lẽo, nhìn con số 7 phút trên quả bom mà suy nghĩ nhiều thứ. Kì thực cô ghét nó ghê, cô chưa muốn chết đâu. Tính đi tính lại cô mới sống được 24 năm, vừa đi làm, vừa kết hôn, bố mẹ chưa báo hiếu được, chẳng lẽ lại còn khiến họ khóc vì mình hay sao, bố mẹ thương cô như thế, cô nào nỡ nhìn họ khóc vì mình chứ. Mấy con nhỏ kia nữa, đã cố gắng chờ để làm mẹ nuôi nấng bảo bối rồi mà, kì này không được rồi, hẹn kiếp sau gặp mấy đứa vậy. Ấy, còn cả sự nghiệp vĩ đại của cô nữa, chưa có trở thành một biên tập viên nổi tiếng mà... cái gì cô cũng chưa làm được.

Chồng yêu ả, em xin lỗi. Em chưa sinh cho anh đứa con nào cả hết. Chồng của cô, anh ấy lận lộn xa xôi về tìm cô mà mới có nửa năm liền phải chào tạm biệt rồi. Cô chưa có nói cô yêu anh nhiều bao nhiêu, chưa nói cô sẽ làm gì cho anh, chưa đi hưởng trăng mật nữa, ảnh cũng chưa chụp với nhau, nhiều thứ lắm, kể mãi mà không hết. Anh ả, em thấy có lỗi với anh lắm. Anh phải sống tốt nha, tìm một cô vợ giỏi hơn em, đẹp hơn em, tốt bụng hơn em rồi sống hạnh phúc nha. Em mà có chết cũng cạnh anh khi nào có vợ mới rồi mới đi lên thiên đường.

Nhưng mà em chưa muốn chết đâu!!!

Một đạo ánh sáng chạy qua trong đầu, gõ vào tim cô, kéo bước chân cô đi. Bàn năng sinh tồn trỗi dậy, cô chạy lên tầng hai của căn nhà, cố gắng tìm

Kiểm thử gọi là cánh cửa hi vọng. Chạy một vòng trên đó, khói bụi làm lỗ mũi cô nghẹn thở, đau nhức. Cuối hành lang tầng hai, kì tích xuất hiện, một cánh cửa kính cũ nát đập vào tầm mắt cô.

Nó ban cho cô niềm tin, ban cho cô hi vọng và một ánh sáng cuối ngõ hẻm của cái chết. Trong đầu chỉ còn vang lên hai từ, phải sống, phải sống... Từ Vân Du không thể chết lẳng xẹt như vậy.

Cô dùng hết sức của mình bẻ vỡ ô kính cho nó rộng ra để cả người cô ra ngoài được. Vì đã lâu nên ô kính giòn hơn thế nhưng chúng vẫn đâm vào tay cô đỏ rực cả máu thấm, chúng ghim vào lòng bàn tay cô đau rất. Nhưng để được sống, vài lít máu này chẳng đáng là gì. Qua ô kính cô chui từ từ ra ngoài, vì cô không béo nên cảm tạ trời là chui ra an toàn, dù rất khó khăn và đau đớn. Kính nó cứa vào da thịt cô từ vai kéo dài xuống cánh tay, phần hông là đau nhất, cô cảm tưởng mình sẽ bị kẹt luôn trong tư thế đó mà chết mất, làm thế nào cũng không ra được. Cô phải đập chúng rất mạnh, chúng cảm thấy vào hông cô và để cô thoát ra, giây phút ra ngoài cô không hề tiếp đất mà rơi tự do từ trên cao xuống. Đằng sau ô kính là sông Đầm, thượng nguồn sông Hồng. Cả cơ thể cô nhẹ bẫng, rơi tùm xuống sông, và cùng với đó là tiếng nổ rầm trời của quả bom. Nhìn màu đỏ của lửa dữ dội rơi vào trong mắt, cô khẽ cười. Cả cơ thể lúi dần xuống làn nước, cô muốn bơi lên bờ lắm nhưng mà cô hết sức rồi. Làn nước sông này làm cả người cô đau rất, mệt mỏi quá, đôi mắt cô nặng trĩu từ từ khép lại. Đằng nào cũng là chết rồi, ít ra chết đuối đỡ hơn chết vì bom nổ. Bị bom nổ đen xì người, cơ thể không có nguyên vẹn, chết đuối thì cả người cô vẫn nguyên si, đằng nào cũng chết nhưng mình có chết cũng phải đẹp một tí.

Chap 67: Mất mát...

Trước mắt anh màu lửa đỏ đẹp thế đấy, màu đỏ cô thích nhất ấy cũng đem cô đi mãi mãi. Anh không khóc, không gào thét, không cố gắng xông vào nữa mà nằm vật ra đất.

Cả cơ thể đau nhức nhưng chẳng thấm gì nỗi đau trong tim, anh mặc kệ tất cả, đôi mắt vô hồn hướng lên trời xanh kia, anh cứ nhìn, nhìn mãi, nhìn thấy bóng dáng cô, nhìn thấy nụ cười tươi tắn ấy, cửa vào tim anh. Lòng bàn máu vẫn không ngừng tuôn ra, những vết xước cũng ướm máu khô lại đen kịt, chúng thấm cả vào quần áo, lem đến một màu đỏ chói mắt.

Anh không cho phép ai tới gần mình hết, nằm trên đất, tim và phổi vẫn đập và thở đều nhưng sao lại chuech choáng, đau đến tê tái như thế.

Mọi người muốn tiến tới bằng vết thương cảm máu cho anh nhưng ánh mắt anh đáng sợ quá, anh còn nói ai chạm vào anh anh bắn chết kẻ đó.

Họ bắt tài chỉ có thể nén nước mắt mà nhìn ông chủ, họ chưa bao giờ thấy ngài mang bộ mặt đáng sợ như vậy. Lỗi lầm một phần cũng tại họ, nếu họ đi chậm, để ông chủ và phu nhân đi trước thì có sự bi ai này đã không xảy ra. Chính ngài đã cứu mang họ, cho họ một cuộc sống nhưng đổi lại họ chẳng thể làm được gì cho ngài, lại còn để phu nhân chết thay cho cái mạng rẻ mạt của họ.

Xe cứu hỏa nhanh chóng đi tới, họ lập tức làm nghiệp vụ dập lửa, nhưng ai cũng ngoái lại nhìn đám người áo đen cao lớn kia.

Một người nằm trên đất bết bết, xung quanh anh ta và hơn chục người đàn ông mắt đỏ hoe, quỳ xuống trước mặt anh, không ai nói năng gì, cứ quỳ như vậy cũng đã một tiếng rồi. Đến khi họ hoàn thành xong, làm việc xong với cán bộ cảnh sát thì trước đồng đồ nát ấy, họ vẫn quỳ im ắng, không một ai động dậy.

Chỉ sau khi làm việc với cảnh sát và cảm ơn đoàn xe cứu thương thì trở lại chỗ thẳng bạn.

- Tường, mày có muốn vào xem không?_ Lần đầu tiên trong đời anh rơi nước mắt, anh không thể nhìn nỗi bộ mặt của thằng bạn, anh chưa bao giờ thấy cậu ta trở nên thế này. Đáng sợ đến rét lạnh. Gạt nước mắt, anh lấy từ chỗ Triển Kha cuộn vải băng, cầm lấy hai tay cậu ta băng lại. Máu thấm dần qua lớp vải và mãi đến khi hai cuộn vết máu mới còn lại lắm tấm. Ở bên ngoài, anh còn không thể đẩy nổi ra thì cậu ta đã phải cố gắng thế nào để chống đỡ nó. Anh không hiểu cảm giác của cậu ta lúc này nhưng anh biết, sự thực cuộc đời này luôn nghiệt ngã với cậu ấy. Cậu ấy yêu Du như vậy, biết rằng sắp chết nhưng vẫn phải cố chui trở lại để được cùng chết, cậu ấy thà chết chứ không thể sống nếu thiếu Du. Nhưng tại sao lại ra có sự thế này, tôi phải giúp nó thế nào đây, tôi phải nói với vợ mình thế nào, biết nói sao với ba mẹ Từ đây. Rõ ràng mọi chuyện vốn rất tốt đẹp, không tới hai tuần nữa họ sẽ kết hôn, sẽ sống bên nhau hạnh phúc tới già cơ mà.

Anh gắng gượng mở mắt ra, nhìn Chí, nhìn đám người vẫn quỳ trước mình, khàn đặc nói.

- Tim, mau vào tìm vợ tôi.

- Được. Nicco, nhất định phải tìm thấy Du, xác cũng phải thấy được_ Chí nghẹn ngào nói.

Anh từ từ đứng dậy, đi qua đám người tiến tới đồng đồ nát, tìm kiếm. Thấy vậy cả đám cũng lập tức đứng lên đi tìm. Cảnh sát cũng lập tức vào cuộc tìm người, trước vụn vỡ, hàng loạt người tìm kiếm một thân ảnh, dù ít ỏi vẫn hi vọng người đó sống. Họ biết ở lại kiểu gì cũng chết nhưng vẫn tự ám ảnh mình đi tìm.

Cảnh sát khiêng ra 6 cái xác, pháp y tiến hành kiểm tra đều là xác thể của đàn ông, có lẽ là đám người bị cô đánh ngã đi rồi không kịp chạy ra. Họ bắt hạnh chết bởi tay ác nhân xấu xa Uông Bách Hợp. Họ cứ tìm kiếm như vậy suốt cả đêm nhưng vô ích, không gian chỉ có thể, tìm mãi không thấy xác của cô.

Anh vì mất máu và kiệt sức nên lịm đi, được Chí mang tới bệnh viện điều trị.

Bác sĩ khám, băng bó lại vết thương và sát trùng tất cả các vết xước của anh, cũng không có gì nghiêm trọng. Chỉ cần nghỉ ngơi là ổn.

Chỉ không dám tới thăm vợ vì sợ cô nàng sẽ hỏi chuyện của Du nên đành túc trực bên anh. Để anh ngủ còn mình lo chuyện với cảnh sát và tìm cô, lần đầu anh thấy vô vọng, cái căn nhà ấy cũng chỉ có thể, bị bom nổ cháy lại rồi, chỉ là một mảng nhôm sắt vỡ vụn đã được vớt hết đi, tại sao vẫn không thấy cô, có hay chăng, cô ấy đã thoát ra ngoài, phải chăng người phụ nữ kiên cường ấy vẫn còn sống.

Một đêm, Chỉ dần vật đến không ngủ, đứng ngoài cửa nhìn vợ ngủ ngon an lành rồi về phòng với anh, cậu thực không dám gặp vợ, họ là chị em tốt của nhau, nếu cô ấy biết Du đã chết thì sẽ khóc thét lên mất. Dẫu được ít nào hay ít ý, cậu tin rằng cô phúc lớn mạng lớn sẽ không chết đơn giản thế đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Trời sáng, vẫn không tìm thấy một chút dấu vết của cô, Chỉ cho người đi tìm xung quanh nơi đó. Cậu tin chắc rằng, Du đã thoát ra, chỉ đâu đó thôi, cô ấy vẫn còn sống. Nếu cô ấy chết thì dù là một khúc xương thì cũng phải thấy chứ, chẳng này không có, một sợi tóc cũng không có. Anh mừng lắm, không cần biết Du đang ở đâu nhưng biết cô không chết trong đó là được rồi. Anh mở rộng quy mô tìm kiếm, anh cũng đang chờ Tường tỉnh dậy để báo tin cho cậu ấy, nếu không mang cho cậu ấy chút hi vọng, cậu ấy sẽ cứ thế mà chết mất.

Anh cũng phong tỏa tin tức, không cho phép vụ này được lên báo, tất cả đều diễn ra lặng lẽ, cảnh sát cũng chỉ có thể im lặng phối hợp, những người chứng kiến cũng phải im lặng, thờ ơ mà sống. Nếu không âm thầm thì người thân của họ biết sẽ bị thương mất ăn mất ngủ mất. Ba mẹ Từ chỉ có mỗi cô, ông bà sẽ không sống nổi mất.

Chỉ ôm nỗi băn khoăn, dây thần kinh căng như dây đàn, suốt cả một đêm không ngủ, mắt đỏ quạch, tiểu tiện trông thấy. Không hiểu sao anh ngủ lâu thế, trưa rồi vẫn chưa tỉnh. Rõ là bác sĩ nói anh chỉ mệt quá thôi một đêm là tỉnh, anh muốn nói tin tức của cô cho cậu ta cũng không xong.

- Bác sĩ Châu, anh kiểm tra xem, cậu ta không tiêm thuốc mê mà sao ngủ lâu thế_ Chỉ sốt ruột hỏi.

- Không có chuyện gì đâu, nếu cậu lo thì để tôi xem_ Bác sĩ Châu nói.

- Anh xem xem...

Y tá đẩy anh vào phòng soi não, lúc sau thì trở ra, đưa giấy xét nghiệm cho bác sĩ, chỉnh trang lại tư thế nằm của anh rồi an phận đứng sau bác sĩ nghe chỉ thị tiếp theo.

Châu Liêm nhìn qua ảnh nhãn mặt, lại nhìn anh, lại nhìn ảnh, nhìn anh rồi thờ dãi quay sang nói với Chỉ.

- Chỉ à, tôi không biết chuyện này là vui hay buồn nữa.

- Anh cứ nói đi, cậu ta làm sao rồi_ Chỉ nhìn nét mặt của bác sĩ thì lạnh lẽo đáp, cùng lắm thì chắc là bệnh nan y, cậu sẵn sàng mang cậu ta trở lại Mi chữa trị.

- Tôi không rõ thời gian cậu ta tỉnh lại. Cậu ta không bị bệnh gì nghiêm trọng cả, chỉ là chấn động tâm lý quá lớn khiến bị thương tích tụ. Cậu biết tiền sử bệnh của Tường đấy, cậu ta bị trầm cảm mà. Vì không thể chịu đựng được đau khổ nữa nên bị thương hoá thành nỗi đau mơ màng, cậu ta đang phong bế chính mình lại bằng giấc ngủ sâu. Cậu ta ngủ để không phải tỉnh lại đối mặt với hiện thực. Thế nên tôi cũng không biết gọi cậu ấy tỉnh lại bằng cách nào nữa, nhanh thì hai ba ngày, yên tâm, lâu nhất là nửa tháng thôi. Cơ thể cậu ấy sẽ tự thúc đẩy cậu ấy tỉnh lại để bổ sung sức khoẻ, yên tâm, vài ngày thôi mà..._ Châu Liêm phân tích, vì đều là bạn cũ nên nói chuyện thoải mái, mong rằng tin cậu nói ra không quá buồn đối với cậu bạn.

- Ủ, tôi biết rồi. Thế cũng được, để cậu ta nghỉ ngơi cho khoẻ. Tôi còn việc, không thể chờ cậu ta tỉnh lại được. Cậu ở đây chăm sóc giùm tôi, nếu cậu ta tỉnh thì lập tức gọi nhé_ Chỉ thờ phào, không bệnh thì tốt.

- Yên tâm, cậu không nói tôi cũng làm, trách nhiệm của tôi thôi_ Châu Liêm vỗ vai an ủi, cũng là khẳng định sự giúp đỡ của mình.

- Cảm ơn...!!!

- Khách sáo rồi!

Bác sĩ ra ngoài, ngồi lại nhìn thẳng bạn, Chỉ ảo não.

- Lâm An Tường, tao cho mày ngủ hai ngày nữa. Sau hai ngày mày phải tỉnh lại cho tao. Mày phải tỉnh đi tìm chị hai Du về, mày phải tìm cô ấy về. Minh tao không thể chống đỡ được đâu. Nhớ những gì tao nói.

Giọng cậu khàn đặc. Nói xong cậu xô ghế đứng dậy rồi đi. Ngược chiều ánh sáng, trên khuôn mặt xanh nhợt nhạt của anh, hai dòng lệ mặn trát chảy ra. Nỗi đau anh phong bế ấy có thể che dấu với bên ngoài, trong nội tâm anh không thể nào mà che giấu được. Trong giấc mơ sâu của anh, cô cũng đang

đứng ngược ánh sáng. Bàn tay mảnh mai vẫy vẫy anh, nụ cười hé nở không phai tàn. Thế rồi một cơn gió lạ thổi qua, thổi cả người con gái ấy đi mất, chỉ còn mình anh hụt hẫng với đôi tay lạnh giá không ai nắm lấy. Cô ấy bỏ rơi anh, cô ấy bay theo gió, cơn gió tàn nhẫn mang cô đi, mình anh đối mặt với mưa giông bão bùng, mình anh lê lét bước đi trên vũng nước đen ngòm, chờ mãi không thấy ánh sáng.

Chí vẫn không dám rẽ ngược hướng để tới thăm vợ, cậu đi thẳng xuống hầm lấy xe rồi lao vun vút trên đường. Nói với Tường như vậy là để cậu ta biết mà đứng lên. Chính cậu cũng đang dối lòng, cậu nào biết được, chị hai Du đang ở đâu chứ, chính họ đang tự tìm trong vô vọng, chỉ vì một câu nói của pháp y " Không tìm thấy ở đây ".

Mấy ngày liền mưa như trút nước, mưa xối xả như đang oán thán vận mệnh. Đúng như những gì Chí nói, hai hôm sau, họ thấy anh mờ mắt. Đôi mắt anh nhìn chòng chọc trần nhà, lưới đăng và khô không khóc. Y tá khôn khéo mang nước cho anh uống, Châu Liêm gọi cho Chí.

Anh cứ thần thờ như vậy, rồi từ từ ngồi dậy, khuôn mặt buồn nhìn bác sĩ và y tá. Một lúc lâu sau thì anh nhẹ nhàng nói.

- Liêm, lấy tôi bộ quần áo với mua tôi chút cơm.

- Được_ Bác sĩ Châu gật mình không tin vào tai mình. Xong anh cũng nhanh chóng phân phó y tá đi mua giùm.

Rất nhanh y tá lấy quần áo mang tới cho anh. Anh chậm rãi mang theo vào nhà tắm, tắm rửa sạch sẽ, tự làm tươi mới lại mình. Xong xuôi ra ngoài thì yên lặng ăn cơm, không hề có chút bất thường nào, mọi việc diễn ra rất tự nhiên.

Anh ăn xong thì Chí cũng lái xe tới, râu ria đã mọc lôm chôm, Thanh gọi điện cho cậu liên tục, cậu luôn phải nói dối nên đâm ra thành không dám về nhà, lăn lóc ở khách sạn mấy ngày nay, thời gian chủ yếu là đi tìm Du. Nghe tin Tường tỉnh nên vội vàng lái xe tới.

- Lâm An Tường, cậu chịu dậy rồi!

- Ủ, xin lỗi_ anh ngước mắt lên trả lời.

- Mày chịu tỉnh là tốt rồi. Những lời tao nói mày có nghe thấy không?_ Chí hỏi.

- Tôi nghe rồi. Cảm ơn mày. Mày nghỉ đi, tao sẽ đi tìm cô ấy. Vợ tao nên tao biết, cô ấy không nỡ buông tha tao đâu_ anh khẽ mỉm cười, nụ cười hạnh phúc thật sự khi nói về cô, anh để bản thân hèn nhát mấy ngày rồi. Hôm nay, anh trở lại. Vợ anh đã dùng tất cả ý niệm để giúp anh sống thì anh sẽ không để cô ấy phải đau lòng. Anh sẽ không ngược đãi mình, anh cũng sẽ không hành hạ mình, vì anh tin vợ anh còn sống, anh sẽ sống chờ cô quay lại, anh sẽ tìm thấy cô sớm thôi, không lâu đâu, phải không em.

- Đúng, chị hai mạnh mẽ nhưng rất sợ chết, chị ấy lại càng không chết vì chuyện lãnh xết như vậy. Chúng ta cùng tìm, nhất định sẽ thấy_ Chí thấy anh ồ thì cục đá vừa vác tạm thời được đặt xuống. Cậu chỉ lo anh tỉnh lại sẽ tự dần vật mà hoá điên mất, xem ra thì không. Có lẽ khi con người ta đau quá sẽ hoá không, hư không trên đời hãy để định mệnh trả lời vậy.

Anh tỉnh lại thì trời cũng nắng, mây xanh trời xanh thăm thẳm. Bản thân anh tự hứa với lòng. Sẽ tìm cô thêm một tuần nữa thôi, sau một tuần không thấy anh sẽ trở về, anh sẽ nói chuyện với mọi người, sẽ sống thật tốt, sẽ làm việc chăm chỉ chờ cô. Không chờ được kiếp này thì kiếp sau, anh sẽ không làm cái gì gọi là đám tang đâu, vợ anh không có chết, vợ anh chỉ lang thang đâu đó thôi, chán rồi cô sẽ về thôi. Nhờ anh làm đám tang rồi cô giận anh thì anh biết làm sao, cứ nhiên đang sống có bia mộ. Vợ yêu à, anh thương em thế đấy, nhanh nhanh về nhà em...!!!

Chap 69: Sớm hải hùng

Bác Hai nom nom vác thùng vác rổ ra sông. Nhà bác gần sông, các con thì lớn hết rồi, chúng đi làm quanh năm, Tết đến mới ở nhà. Vợ bác thì mất cách đây vài năm trước rồi, một mình bác cũng chán nên lấy cái nghề bắt cá làm thú vui. Ngày nào cũng như ngày nào, chiều chiều bác khoanh vùng lưới ở rìa mấp sông, sáng sẽ tới kiểm tra xem có chú cá nào xa lưới không thì để bắt mang ra đồ buồn cho mấy chị hàng cá. Nghề này giúp bạn bạn rộn nên không thấy cực chút nào. Hôm nay như thường lệ, ra tìm cá để bán.

Bác đi dạo một lượt, kéo lưới lên, trải hết ra đất, ngó ngang ngó dọc xong bác vẫn không giữ được bình tĩnh, chuyện là chưa bao giờ trong cái đời đánh cá của Bác lại không có con nào như hôm nay. Ngó đến các nhà bên cạnh, ai cũng được một chậu to, nhưng nhúc cá rô phi béo núc ních thịt, vậy mà một con sin sít bác cũng không có.

Bác vén cao quần, lội xuống kiểm tra lại trụ, vừa nãy bác kiểm tra lưới không rách vậy thì chắc mưa to nên gây cột mắc lưới. Nhưng không, mọi thứ đều rất chắc chắn, đang định trèo lại lên bờ thì bác giật mình, xém ngã ngửa xuống sông. Bên đám lau sậy nước cạnh chỗ hút cá của bác có một người. Bác sợ quá, không biết chết chưa, run run gọi mọi người.

Đám đồng ủa tới, chẳng ai bảo ai để mấy người trẻ lực lưỡng kéo cái xác lên. Một bác già có kinh nghiệm chữa bệnh đưa tay bắt mạch, thấy còn đập thì reo lên.

- Còn sống, mau gọi cấp cứu.

Một bác gái nhanh nhẩu bấm số gọi cấp cứu. Mọi người mỗi người một lời bình phẩm, lại thấy trên người kia xanh tái đầy vết máu đỏ thủy tinh thì kinh sợ. Bàn tàn rồi tự thêu dệt nên một vụ giết người kinh điển.

Lúc sau xe cấp cứu đến, bác Hai là người thấy nên để bác đi theo, bấy giờ khi xe khuất mọi người mới tản đi, ai làm việc nấy, những người ven sông tát bắt mât tới chuyện com áo gạo tiền cũng nhanh nhanh quên bém mắt sự kiện chấn động buổi sớm. Ai nấy nhanh nhẩu khênh cá ra chợ bán, kiếm được tiền thì cười tít mắt mua thức ăn ngon về ăn com, sự xuất hiện của cái người ngã sông không chết ấy họ không nhớ nữa, họ kể lể chán chuyện ấy rồi thôi, trong mắt chỉ còn hình ảnh người chồng và đứa con đang cắp sách đi học của mình mà thôi.

Trên xe cứu thương, các y tá chuyên nghiệp lấp ống thở, dẫn khí cho người chết đuối ấy. Trước khi họ đến mạch người này đã rất yếu, nếu để như vậy thêm 1 hoặc 2 tiếng nữa hẳn là chết, người này rất may mắn được phát hiện kịp thời, xem ra số chưa phải tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Xe cấp cứu tới cổng ngay lập tức được một đoàn bác sĩ đẩy vào phòng. Họ rửa sạch ruột và vom hợng cho bệnh nhân khi bị ngâm nước quá lâu nên rong rêu bùn lầy đã vô ý chui vào bụng. Vắt và hơn cả là việc xử lí vết thương, họ mất hai tiếng đồng hồ để gắp từng mảnh thủy tinh ra khỏi người bệnh, vừa dứt ra thì máu cũng theo đó lã ra ngoài, vừa gắp một mảnh lại phải khâu trùng, rịt máu rồi bôi thuốc chống viêm. Ngoài vết ghim của thủy tinh thì còn những vết xước rách da rách thịt, lòng bàn tay người bệnh rách toác, đây là dấu vết của thủy tinh cửa. Xử lí toàn bộ vết thương xong họ tiêm thuốc giảm đau, thuốc chống tiêu sưng, ngừa uốn ván và cuối cùng là tiếp nước truyền chất dinh dưỡng. Cô ấy mất máu khá nhiều nhưng vì thể chất khỏe mạnh nên không có gì đáng ngại lắm, chờ tỉnh lại rồi ăn đồ ăn bổ sung máu là được.

Bốn tiếng sau, đèn đỏ phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ phụ trách chữa trị ra ngoài.

- Ai là người nhà bệnh nhân.

Bác Hai sốt ruột bên ngoài, nghe tiếng bác sĩ kêu là cuống lên, thôi thì cứ nhận bừa vậy, có duyên lắm nó mới ở vớ đúng lưới giăng nhà mình mà, nghe đầu cũng tội.

- Tôi, tôi đây.

- Chú à, con gái chú không sao rồi. Nhưng vẫn phải ở lại viện để chăm sóc, đợi tỉnh lại mới kiểm tra tổng thể tình trạng sức khỏe được, 1 tiếng nữa sẽ đưa về phòng hồi sức. Chú ra quầy đăng kí tên nhập viện đi, con gái chú phải ở đây dài dài đây.

- Vâng vâng, cảm ơn bác sĩ.

Dặn dò xong xuôi, bác sĩ rời đi. Bác Hai cũng ngồi lại ghế chờ, chau mày. Chẳng biết con cái nhà ai mà liên lạc nữa, rõ khổ. Minh thì lại chẳng rõ tên con bé, biết lấy giấy tờ đâu ra mà đăng kí cho nó bây giờ. Hay đi báo cảnh sát, thế đã, giờ cứ giúp nó nhập viện rồi đợi nó tỉnh lại mình đưa đến cảnh sát vậy.

Nghĩ thế, Bác hai đi làm thủ tục nhập viện, vì không rõ tên nên bác viết luôn tên theo con gái mình, Đặng Linh Ngân. lát sau bác tới phòng nhìn nó một cái rồi về nấu cháo, mang tới. Nhìn con bé cũng trạc tuổi con gái nhà mình làm ông thấy nhớ, con gái ông ngoan lắm, học giỏi nữa nên nhận được học bổng đi Úc rồi. Hai năm rồi không gặp con bé, ông nhớ con bé lắm. Ông trời chắc lắm thương ông nên cho ông cô con gái nữa chăm sóc đây mà. Đàng nào cũng không việc gì thôi ông làm phúc giúp đỡ con bé này, đợi đến khi nó tỉnh lại vậy, thấy cũng tội, chẳng biết đi đứng làm sao mà ngã sông nữa, may mắn đây, phải ông thì ông giúp chứ người khác nó mặc kệ.

Bác Hai nấu hẳn một nồi cháo xương thơm nức mũi, tự bác ăn hết ba bát rồi múc một âu nhựa đem vô viện. Mọi người ngoài đề thấy ông chọt ra gắng hỏi chuyện, biết không sao nên cười khằng khặc, vài người đưa ông nài chuối quả cam để mang vào cho cô ấy, họ tự biên tự diễn là cô ấy bị đánh đuối rất đáng thương rồi tự nói với nhau giúp đỡ cô ấy, bảo luôn bác Hai nhớ chăm sóc cô bé cho tốt. Đương nhiên là vậy bởi vì ở đây mỗi bác là người rảnh rỗi nhất, họ còn chồng con nữa mà.

Bác Hai cũng cười vui vẻ đảm bảo, ừ bác thấy nó cũng thấy giống con gái của bác lắm, bác sẽ chăm con bé khỏe lại thôi.

Sóng biển cuộn cuộn, dâng trào nó mạnh mẽ cuốn lấy tất cả những thứ trước mắt nó. Giữa biển lớn hung tàn chỉ còn lại một thân ảnh xơ xác. Người đó ra sức níu lấy cánh cây nhưng vô ích, cái cây bật gốc, cuốn cả nó và người ấy xuống đáy biển sâu thăm thẳm. Gió rít gào, sóng biển hoá lốc xoáy như một dây trời trối người đó lại, dùng sức ghim người đó xuống đáy biển sâu, khi há hê bắt giữ được rồi thì lui đi, trả lại sự vắng lặng như tờ. Một màu trắng xóa bao trùm không gian, người người hướng ra biển, giữa vạn người chỉ có duy nhất một người bị sóng biển mang đi, đã và đang nằm sâu thẳm trong lòng biển. Không ai biết vì sao, không ai hay người đó là ai, họ chỉ biết, người đó chắc chắn đã chết. Và rồi từ trên trời một cơn mưa máu rơi xuống, tí tách đổ lôm cả mặt biển, một cái xác từ đáy biển nổi lên, chính là người vừa nãy bị mang đi. Mưa máu giăng giăng khắp biển, bỗng hoá thành hàng vạn mũi tên thủy tinh lao vun vút xuyên qua người đó, mỗi một mũi tên xuyên qua là một vết nứt toác, mãi cho đến khi không còn thấy cái thân ảnh giữa biển nữa.....!!!

- Aaaaaaaa...

Một tiếng hét vang lên giữa không gian lặng như tờ. Mọi người vội vàng chạy tới xem xem. Bác Hai tí thì làm rơi âu cháo, nghe thấy là giọng của cô bé trên giường thì nhanh chân đi gọi bác sĩ.

Sau một giấc mơ đáng sợ thì cô hoảng tỉnh. Mí mắt nặng trĩu, đầu rất khiến cô phải dùng hết sức mới mở nó ra được. Trước mắt cô là một khung cảnh màu trắng, cô không biết mình còn sống hay đã chết, cô chỉ biết cô rất muốn khóc, và chính cô cũng không ngăn được giọt lệ. Đôi mắt mở ra thì tuyến lệ cũng mở ra, thì nhau chảy trên gò má trắng muốt, khóc vì đau, khóc vì sợ, khóc vì bất lực. Cô đã mơ một giấc mơ rất lâu, cô thấy mình là một con người đáng thương, cô bị sống biển ăn, vì mưa máu đâm xuyên qua người, cô đau đớn, cô gọi khẩn cả cô chỉ mong đám người trên bờ kia chạy tới giúp cô nhưng họ chỉ nhìn, cô đã tuyệt vọng cầu cứu nhưng không thể, và cô đã tan biến, tan biến trong sự ngỡ ngàng của họ, không ai giúp cô, không ai giúp cô cả. Giấc mơ chân thực đến nỗi cô cứ khóc cứ khóc mãi như vậy, từ mơ cho đến khi tỉnh cũng không dừng được. Cả cơ thể cô bất động, chính cô cũng không thể cử động được, nhích một chút là đau đến tê liệt thần kinh, đau đến như bị ngàn mũi kim thủy tinh ghim vào người vậy. Và rồi cô cứ nức nở mãi.

Bác sĩ nhanh chân chạy tới kiểm tra. Ai cũng tá hỏa khi thấy cô khóc như mưa, bác sĩ vội tìm một liều thuốc đỡ đau, kiểm tra tình trạng một lượt, thấy không sao mới thủ thủ trấn an.

- Cô không sao rồi, đừng khóc.

Cô nức nở nhìn từng người xung quanh mình, cô nhận ra hai người, một là bác sĩ, một là y tá, một người cô cũng không quen. Nhìn thấy bác sĩ thì cô hỏi hộp, cô lại khóc, cô nhắm mắt rồi mở ra, nhắm chặt mắt rồi lại mở ra, lặp đi lặp lại mười lần, đến lúc thấy mắt mở đến nỗi chẳng mở ra nổi thì thều thào.

- Tôi còn sống phải không?

- Phải, cô còn sống_ bác sĩ nhoen miệng cười.

Từng từ từng chữ của bác sĩ văng vẳng bên tai cô, cô không tin vào mắt mình, miệng lại mấp máy.

- Thật chứ!

- Thật, cô đang sống, tôi cũng đang sống, chỉ khi còn sống cô mới nói chuyện được với tôi thôi_ bác sĩ nhẹ nhàng giải đáp, đây không phải bệnh nhân bất hạnh nhất ông từng gặp nhưng cô gái trẻ này lại cho ông một ấn tượng sâu sắc, trước khi chữa trị cho cô gái này, ông thấy trái tim cô ấy dù thoi thóp vẫn cố đập rất mạnh, một cô gái có ý chí sống kiên cường, rất mạnh mẽ.

- Hức, cảm ơn_ cô mở mắt ra, nhìn bác sĩ cảm ơn. Cảm ơn tất cả, cô vẫn có thể sống dù thế nào đi nữa. Cô cứ nghĩ mình đang mơ chứ, nhưng mà ông ấy nói cô vẫn còn sống đây, cô sống, cô chưa có chết đâu.

- Được rồi, nghỉ ngơi đi cô gái_ bác sĩ mỉm cười rồi đi.

Bên cạnh cô chỉ còn một bác, ông ấy vẫn yên lặng đứng cạnh cô và bác sĩ suốt từ lúc cô mở mắt. Cô nhìn chăm chăm bác ấy, nước mắt lại chảy ra, nhưng đây là nước mắt của sự vui mừng, dù là ai cô cũng muốn chia sẻ, chia sẻ với họ, cô vẫn còn sống đây.

- Con gái, đừng khóc_ bác Hai cuống quýt lau nước mắt cho cô.

- Bác là..._ cô thấy ánh mắt trìu mến của ông ấy thì cất giọng hỏi, sao cô thấy bác này quen quen.

- À, ta thấy cháu ở chỗ ta đánh cá, thấy cháu còn sống nên mang cháu tới bệnh viện.

- Dạ cảm ơn bác đã cứu cháu_ cô xúc động, thì ra cô có thể sống là sự nhân hậu của bác ấy đã cứu cô.

- Không sao là tốt. À bác có nấu cháo, con ăn tạm, đợi con khỏe con nói bác nghe con làm sao mà ngã ở đây, rồi người thân con nữa, nói bác nghe, bác liên lạc với họ kéo họ lo lắng cho con_ bác Hai trêu mến nói. Nhanh nhẩu lấy cái âu, múc ra bát con với cái thìa, chuẩn bị để cô ăn.

Cô nghe cái giọng lo lắng của bác thì nghẹn ngào, cô phải may mắn lắm mới có người cuu mang cô thế này, đợi khi khỏe lại, cô nhất định phải giúp đỡ bác những việc cô thể đền trả ơn. Bác ấy thật ra chỉ cần vớt cô ở viện đã là tốt lắm rồi vậy mà bác ấy còn chăm sóc, nấu cháo cho cô dù chỉ gặp nhau lần đầu. Đòi người, đẹp nhất chính là như thế đấy.

- Vâng, bác tốt quá, con không biết phải cảm ơn bác thế nào nữa đây.

- Ôi giờ, on nghĩa gì, cùng quê với nhau, giúp đỡ nhau là phải thôi. Hơn nữa bác thấy con cũng như gặp lại con gái vậy, chăm con có là gì.

- Hức...vâng.

- Đừng khóc, thế này không ổn rồi. Con tự ăn được không, hay bác đút con ăn nghen.

- Dạ thôi, bác nâng hộ con cái giường, con tự ăn, con cũng muốn hoạt động tay thử xem xem.

- Tay con bị thương mà, được không?

- Con ăn tay trái được mà, tay trái con tốt lắm!

- Thế cũng được. Để bác giúp con.

- Dạ.

Bác hai từng chăm vợ ốm nên thân thuộc bệnh viện, trơn tru nâng giường cho cô, kê thêm cái bàn con trước mặt, khuấy đều cháo cho chóng nguội rồi đặt xuống cái bàn, rót một cốc nước ra cho cô.

Cô nhìn một loạt hành động cẩn thận của bác thì ấm lòng, dù mồm miệng mẫn chát, ăn không nếm ra vị gì nhưng cũng nức nở khen ngon, dù chẳng thấy đói cũng nốc hết âu cháo. Bác Hai thấy cháo mình được cô ăn hết thì đắc chí, cười hớn hở vì nghĩ rằng cháo mình nấu rất ngon, có khi còn hơn cả nhà hàng ý chứ.

Ăn xong, cô lại nằm nhưng không có ngủ tiếp được nữa, chính cô cũng sợ ngủ lại mơ thấy mình sắp chết nên cứ banh mắt nhìn trần nhà.

Bác Hai đi rửa bát trở lại thấy cô chưa ngủ thì kê ghế bắt đầu trò chuyện.

- Con không ngủ đi.

- Con ngủ lâu quá rồi nên không buồn ngủ nữa ạ.

- Thế giờ bác hỏi gì con trả lời đấy, được không?

- Dạ được.

- Con tên là gì, ở đâu, bố mẹ rồi địa chỉ, số điện thoại họ nữa?

- Hi, nhiều thế. Con tên là Du, cả họ tên là Từ Văn Du, ở Hà Nội.

- Du hả, được rồi nhớ hết là tốt rồi.

- Mà đây là đâu hả bác?

- Đây là làng Hương, thượng nguồn sông Hồng, cách lòng Hà Nội 40 cây thoi con, vì tình trạng con nguy cấp quá nên đành cấp cứu ở bệnh viện gần nhất, nếu con nhớ nhà thì để Bác đi xin giấy chuyển viện, vào thẳng Hà Nội luôn cho tiện, rồi con liên lạc với bố mẹ luôn_ Bác Hai sốt sắng nói. Bác tưởng cô nhớ nhà, tưởng cô sợ bố mẹ lo lắng.

- Không ạ, con hỏi để biết thôi. Ở đây tốt lắm, con còn chưa cảm ơn bác đi nào được_ cô khe khẽ cười nói.

- Bác có nói cần con cảm ơn đâu, con cứ mau khỏe là được rồi, bác còn đang định báo cảnh sát đấy_ bác Hai cười nói, tâm trạng đặc biệt tốt.

- Con không sao, bác đừng báo cảnh sát_ cô vội nói, tự dưng cô không muốn mọi người thấy mình trong bộ dạng này. Từ lúc tỉnh lại tới giờ cô phát hiện cơ thể mình biến đổi rất khác, yếu hơn hẳn, thở cũng rất mệt, tay phải của cô còn không thể hoạt động được, cô còn chưa thử cơ chân nữa, không biết có sao không. Nếu cô có bất chắc gì tự cô còn dễ xử, mọi người biết lại cuống cuống lên.

- Ủ, bác biết rồi. Mà con nói chuyện của con được không, con làm sao mà ngã sông thế?

- Chuyện xảy ra dài lắm bác ạ. Con cũng chẳng biết nói sao để bác hiểu nữa. Nói chung là có người muốn giết con, con may mắn thoát ra được từ cửa sổ, phía dưới cửa sổ là sông, con không còn lựa chọn nào khác nên phải nhảy, con cứ tưởng mình sẽ chết nhưng không ngờ vẫn sống được.

Từng chữ cô nói khiến đôi mày bác Hai chạy lại, nhúm chặt vào nhau.

- Chiều trước bác có nghe văng vẳng tiếng nổ, bác tưởng nhà ai nổ pháo bông. Không lẽ là...

- Dạ đúng đó bác, con đã thoát chết từ đó đó_ cô mơ hồ trả lời.

- Con cái nhà ai mất dạy, không được phải đi gặp cảnh sát, con bị hãm hại mà, phải tố cáo nó vô tù mới đúng_ bác Hai giận dữ vỗ bôm bốp vào thành giường.

- Hi, không cần đâu bác, người đó bị bắt rồi, bây giờ có khi đang chờ xét xử cũng nên_ cô nhẹ nhàng nói.

- Con làm sao biết được?

- Trước khi nhảy con nhìn thấy mà, mà dù bác không báo thì chồng con cũng báo án lâu rồi_ cô chu mỏ lên.

- Chồng con, ra con có chồng rồi. Vậy thì chẳng phải nó đang mong con lắm sao?

- Hi, chắc thế bác ạ!

- Cười, mau gọi nó đi kéo nó đau buồn mà sốc mắt _ Bác Hai sốt vó nói.

- Không vội bác ạ, đợi con khoẻ lên đã... _ cô cười nhưng mắt đã hơi ửng đỏ. Chà chà, gần ba ngày rồi, không biết anh sao rồi, cô nhớ anh lắm nha, không biết anh có vui không nếu biết cô còn sống nè, cho dù thế nào thì anh à anh phải mạnh mẽ lên, chờ ngày em về tìm anh nha.

- Ủ, để con khoẻ lên đã.

Bác Hai gần 60 tuổi rồi, trải mọi sự đời rồi. Thấy giọng cô nhỏ dần thì tự hiểu, cũng không hỏi lại nữa, lái chủ đề khác, trò chuyện tâm sự với cô chuyện về cô con gái - niềm tự hào lớn nhất của bác.

- ...

- Cô bé tài ghê, mà em ấy bao nhiêu tuổi rồi bác?

- Ủ, con bé năm nay 21 rồi, mấy năm nữa nó mới về cơ, bác không biết có sống nổi để thấy nó không nữa.

- Bác nói gì nghe xa vời vậy, bác vẫn khoẻ mạnh lắm mà. Đợi con khoẻ, con đưa bác sang thăm em _ cô lu lu nói.

- Thôi, ra nước ngoài tốn kém lắm, bác không cần đâu?

- Không tốn, mà tốn cũng chẳng sao. Con nói bác nghe, bác phải tin rằng bác vừa cứu một triệu phú đó nha, đợi con khoẻ, đâu chỉ sang thăm em, con còn có thể đề bác và em đi du lịch khắp luôn đó _ cô phồng mũi nói, tiện tay vỗ vỗ vào cái túi rỗng tuếch của áo viện.

- Thật hả? _ bác Hai giả bộ trở mắt nhìn vào túi áo của cô.

Rồi cả hai cùng bật cười vui vẻ. Vì có sự hài hước của bác nên cô thả lỏng tinh thần rồi chìm vào giấc ngủ, bác Hai cũng vui vẻ về nhà theo lời của cô. Bác cũng không để ý lời cô hứa sẽ đưa bác sang thăm con gái hay chuyện cô là triệu phú, nhưng bác tin cô là người lương thiện, và bác đã rất thật lòng để chăm sóc cho cô.

Trước khi cô ngủ cô đã cảm ơn rất nhiều đến người đàn ông như cha của cô vậy. Cô hạnh phúc vì biết rằng trên thế giới này đâu đó vẫn tồn tại những con người vô cùng lương thiện, dù họ thiếu thốn vật chất nhưng tâm hồn lại dào dạt như nước biển vậy. Đúng là khi gặp hoạn nạn mới thấy cuộc sống này cũng đẹp lắm chứ, nếu biết cho đi thì cái gì cũng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Buổi sớm, cô mở mắt ra nhìn trời sau khung cửa sổ. Ngắm bình minh lên dần sau cái cây xà cừ to đứng trước sân. Biết mình còn sống nên tinh thần cô rất tốt, hít lấy hít để không khí buổi sáng cho dù mùi thuốc sát trùng bình thường rất khó ngửi cũng được cô hít hết vào lồng ngực đau rất của mình. Chưa thấy y tá nên cô liều một phen. Tay trái lực lưỡng thả hai cái chân đang run bần bật xuống nền đất, chạm vào nền đá hoa cương lạnh buốt xộc lên cả đại não. Nhưng ý chí không cho phép dừng lại, cô phải kiểm tra chân mình tốt không.

Bàn chân in chặt xuống nền nhà, cô lấy cái khăn mắc qua tay phải rồi dùng răng và tay trái buộc ghim lại với cô, bàn chân cứ tiếp xúc với đất lạnh một lúc lâu. Đến khi quen thì chân cô cũng đỡ run hơn hẳn. Cô dùng lực tay mạnh nhất của mình nâng cơ thể dậy, vừa như đứng lại như khom bên thành giường. Cô cứ chập vật mãi như vậy, đến khi bên ngoài trời bỗng nổi cơn mưa bất thường thì cô đứng thẳng lên được. Thần thờ đứng lên rồi nhìn ra bên ngoài, cứ tưởng hôm nay sẽ nắng ai ngờ mới sáng đã lại mưa rồi, mưa sao mà u uất quá cơ.

Cô đứng thẳng hơn nữa, rệu rạo chân xô vào dếp, rồi nhích từng chút một. Lê lét trên sàn nhà, cứ nhích lại nhích thêm một tí, chân run rẩy kịch liệt, nó sắp không chống đỡ nổi nữa rồi. Cô lại ngồi trở lại giường, bóp vào bắp đùi, cứ bóp cứ bóp cho mềm chân ra rồi lại tiếp tục đứng dậy, lê lét một đoạn thì dùng trên ghế, lại nghỉ rồi lại đứng lên đi. Trời thu mưa lạnh như thế mà cô mồ hôi đầm đìa, lấm tấm khắp khuôn mặt. Nhưng cô không từ bỏ, dù không bước được bước to chỉ là những bước lét trên mặt sàn thôi nhưng cô vẫn cắn răng bước.

Khi y tá đến thấy cô chăm chỉ cũng rom róm xúc động. Y tá theo chân cô, thỉnh thoảng đỡ cô, cùng cô tập, cô ấy cũng nắn chân cho cô, và rồi cô cũng bước chân thành công, tự mình đã kiểm soát bước đi và đi đứng ổn định.

Cô kiểm tra chân rồi, tốt lắm, nó chỉ bị dọa bởi độ cao và ngâm nước lâu quá nên rối loạn thôi, chủ nhân nó hướng dẫn là nó hoạt động trơn tru rồi.

Y tá rót cô ly nước, bác sĩ cũng tiến vào kiểm tra sơ bộ. Bác sĩ vẫn nghĩ bác Hai là bố cô nên chỉ khám qua rồi tới phòng khác. Khoảng 8 giờ sáng thì bác Hai vào thăm cô, cũng cách theo âu cháo, khác là hôm nay cháo cá, bổ sung canxi.

Cô cũng nhiệt tình ăn hết. Cô ăn xong thì bác sĩ cũng trở lại, nói cho cả cô và bác Hai cùng nghe.

- Chú à, để kiểm tra kĩ hơn thì cần phải đi soi. Chú làm hay không là tùy, nếu kiểm tra thì đảm bảo biết rõ sức khoẻ biết rõ mà phòng bệnh chữa bệnh luôn. Nếu chú thấy không sao hết thì không cần kiểm tra.

- Có làm, phải làm chứ, bao nhiêu tiền tôi cũng cố được_ bác Hai vội vàng trả lời.

- Tôi đã nói tiền đâu mà chú vội. Được rồi, vậy thì tí nữa tôi lại tới, cô vệ sinh ăn uống hết đi rồi 10 giờ đi soi tổng thể cơ thể_ Bác sĩ cười rồi phất áo ra ngoài.

Bác Hai nghe vậy thì cười ngai ngừng, tại bác nhớ lại mấy năm trước, không có tiền đóng viện phí cho vợ nên vợ ông khổ lắm, mãi chẳng đến lượt chữa trị.

Cô nghe từng lời từng chữ thì hiểu, đi viện cũng khổ sở và đắt đỏ như đi làm thuê vậy. Không có tiền ở thời đại này rất vất vả, vậy mà đối với kẻ xa lạ cô đây bác ấy lại thốt lên rất bản năng muốn cô kiểm tra bệnh, không chút tiếc tiền tiếc của. Cô cảm động lắm.

- Bác Hai, con phiền bác quá!

- Ủi giời, con khoẻ là tốt, dạo này bác bán cá cũng lên tay, trả tiền viện cho con vô tư đi.

- Thôi, bác cất đi để khi nào sang Úc tiêu cho sướng. Bác biết con là triệu phú mà, con trả được, chỉ là không tiện đi lấy tiền thôi.

- Không sao, bác có tiền mà, đợi sang Úc thì biết đến bao giờ chứ!

- Nhanh lắm. Giờ con nhờ bác tí việc. Bác lên trại trẻ mồ Thiên Thần đi, tháng trước con lên đó chơi rồi bỏ quên một chùm chìa khoá. Bác cứ tới đó nói với Hiệu trưởng là lấy hộ con, kiểu gì bác ấy cũng đưa lại, rồi bác cầm cái chìa khoá ấy tới tù đồ mật ở khu tập thể Tỉnh Nghĩa, ô số 888, bên trong có một cái kết sắt mini, bác nhập đúng như ô số - 888, con để tiền lương cả năm nay ở đó, cũng không nhiều đâu, bác cầm hết về đây cho con nha_ cô chậm rãi nói.

- Sao con lại nói hết cho bác thế, con không sợ bác lấy hết rồi tự tiêu hả?_ bác Hai ngạc nhiên nói. Sao lại có người tự nói chỗ cất tiền ra dễ dàng vậy.

- Hi, bác đã cứu con. Cho dù bác lấy hết rồi đi mất cũng không sao, nhưng mà con tin bác, người hời nãy sẵn sàng trả viện phí cho con dù biết phải đi vay, con không tin nhầm người đâu!_ cô trịnh trọng nói.

- Cái con bé này, bác chính là không phải như thế, bác phải thanh liêm thì mới không xấu hổ với con gái của bác đâu!

- Dạ, con biết mà. Bác cầm lấy cái này_ cô nói rồi rút chiếc lắc bạc trên tay đưa cho bác Hai.

- Gì vậy?_ Bác Hai nhìn chiếc lắc khó hiểu.

- Dạ đây là cái lắc hiệu trưởng tặng con, để tránh bác ấy không tin bác thì bác hãy đưa cái này cho bác ấy xem. Tiện thể khi nào về bác ra tiệm mua hai cái điện thoại nha bác.

- Ủ, nhưng mà mua hai cái hả, bác không biết mua cái đó đâu?

- Bác cứ vào đây bảo bán cho cái xịn nhất là được, lấy tiền đó trả, một cái cho con, một cái cho bác...

- Thôi, bác không biết dùng đâu, mua cho con là được rồi. Bác có cái điện thoại bàn tốt lắm.

- Không, bác cứ mua đi, có gì con sẽ dạy bác, bác học đi, có thể nhìn thấy cả mặt con gái bác được luôn đó.

- Thật hả?

- Dạ.

- Bác...bác cảm ơn con.

- Sao tự nhiên bác cảm ơn con.

- Con giống như con gái bác vậy, chưa ai tốt và tin tưởng bác nhiều như con đâu.

- Thế chẳng phải là có con đây sao. Bác à, con sống tiếp được là cả một kì tích, chính bác là kì tích đó. Hơn nữa con cũng không thể làm phiền bác quá nhiều, những điều gì con làm được, bác cứ để con lo đi. Bác nói con giống con gái bác, vậy thì tạm thời con sẽ là con gái bác, bác chịu khó nấu cháo cho ăn mỗi ngày là được rồi!_ cô chân thành nói.

- Được, nhất trí.

- Hi hi, bác đi đi, con nhờ bác nha.

- Ủ, con ngủ tiếp đi.

- Dạ

Bác Hai cầm cái lắc tay với tờ giấy được cô viết lại kĩ càng ra cổng, bắt xe theo địa chỉ rồi đi. Bác thấy khó xử lắm, tại bác nghèo, con gái đi học mà bác chỉ có cái đồng hồ cũ cho nó, cũng chẳng có tiền mà gửi cho con mỗi tháng khiến nó phải làm thêm vất vả để sinh hoạt, cứu người mà cũng chẳng xong, tiền viện cũng là người ta tự trả, thật hổ thẹn, thế đâu phải cứu người đâu chứ. Vậy mà con bé cứ mở mồm ra là cảm ơn mình, mình không thể để nó thất vọng, mình đã nhận lời cảm ơn thì sẽ làm tốt. Tiểu Du, bác sẽ chăm sóc con thật tốt, đến khi con khoẻ trả lại mới thôi.

Bác Hai nghe lời cô, đáng vì bác phúc hậu nên chẳng ai nghi ngờ gì, cũng chẳng ai thêm để ý bác nên bác cứ thông thả làm theo lời cô. Gần trưa thì trở lại, đúng lúc cô được đưa ra trở về phòng, bác Hai có kí vào giấy xác nhận kiểm tra trước khi đi rồi nên 10 giờ đúng cô được mang đi kiểm tra. Bác thấy cô nhưng mà cô vẫn còn ngủ vì tiêm thuốc mê. Bác lại tranh thủ đi mua cháo gan heo ngoài tiệm để bổ sung máu cho cô, đợi cô tỉnh là có cái ăn trưa, ăn nhiều mới có chất, mới có sức mà mạnh khoẻ.

Lát sau cô tỉnh dậy, bác cũng xách âu cháo vừa tới, chia ra hai nửa, mỗi người một bát to, vừa ăn bác vừa kể lại chuyện gặp hiệu trưởng, hiệu trưởng còn dặn cô nhớ gọi điện cho ông để ông nghe giọng cho đỡ nhớ. Rồi bác cũng kể bác chẳng biết mở két, loay hoay mãi mới biết, xong rồi còn phải ngó ngang ngó dọc mãi mới dám lấy tiền ra cất vào túi xách. Rồi cả chuyện mua điện thoại nữa, vào cửa hàng, bác nói y xi cô dặn, cho cái điện thoại xin nhất. Họ thấy bác còn lần lữa, đến lúc bác trả tiền thì họ rủ nhau cười, có cô còn trêu bác là ' đại gia dép Lào ' đấy.

- À đấy, điện thoại đây này con.

- Dạ, đợi rảnh con dạy bác cách dùng nha!

- Bác định mua một cái cho con thôi nhưng mà người ta đang khuyến mại, mua hai tặng nhiều lắm, bác thấy mát tai quá mới mua hai cái đấy. Chứ bình thường bác chả dám động, mất mũi tèm nhèm, dùng không được lại hỏng, một cái mà mấy triệu liền.

- May mà bác nghe mát tai rồi mua hai cái, bác mà mua mỗi cho con là con không dùng đâu.

- Cái con bé này.

- Hi

- Mà bác thấy lạ, sao con không gửi ngân hàng mà để ngoài linh tinh thế, chìa khoá cũng bỏ quên tận nơi đâu ý.

- Tiền lương năm nay của con, mỗi tháng con sẽ để vào đấy một nửa tiền kiếm được, rồi vứt chìa khoá đi, không có chìa khoá bên người thì con sẽ không nhớ đến tiền đó nữa. Cuối năm, trước khi sang giao thừa khoảng ba tiếng, con sẽ mở nó ra đếm rồi mới mang đi gửi ngân hàng, khi ấy con sẽ đếm từng giọt mồ hôi của mình đã chảy ra, cả một năm trời phấn đấu của con là bao nhiêu, sang năm mới rồi nhất định phải kiếm nhiều hơn số tiền năm trước đó. Bác ạ, lúc ấy thích lắm, mùi tiền cứ bay phát phơ trong lòng mình ý.

- Ha ha ha... Con có sở thích hay nhì, yêu tiền quá rồi.

- Phải, con yêu tiền lắm bác. Song rồi ngủ và ăn, cả đời con phấn đấu chỉ để khi về già sống bên cạnh ba cái đó đó bác _ cô hếch mũi nói.

- Chà, cái tư duy này hay, chỉ tiếc là bác không giỏi như con, bây giờ vẫn phải cày lưng đi kiếm tiền.

- Nhưng bác vẫn rất yêu sự vất vả này phải không?

- Phải, bác làm nhiều nó quen, không làm thấy bứt rứt lắm. Cái thằng cả nhà bác, nó cũng làm việc suốt ngày suốt đêm, bác thấy tiền đó nuôi vợ con nó cho tốt đi đã, bác vẫn tự lo cho mình được. Sinh con ra đâu cần chúng nó báo hiệu chúng nó mạnh khoẻ hạnh phúc là mình yên tâm rồi _ bác Hai khàn khàn chia sẻ.

- Vâng _ cô cảm động nói, khi nào phải giới thiệu bác với bố Từ mới được, hai người quen nhau chắc chắn sẽ rất vui, họ đều có tư tưởng suy nghĩ rất giống nhau.

Ăn trưa xong, bác Hai tranh thủ về qua nhà tắm rửa. Cô cũng đi ngủ trưa. Cảm thấy cuộc sống này tự nhiên bình dị thân yêu quá đỗi...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Đầu giờ chiều bác sĩ cầm theo giấy kết quả vào phòng bệnh, khuôn mặt đăm chiêu hơn mọi ngày, chút buồn man mác phảng phất trên đôi mắt của ông.

Cô đập nhào tiếng tim, vừa thấy bác sĩ, cô chợt thấy đau đớn vô cùng, nỗi lo sợ bỗng bủa vây, ngơ ngác nhìn ông hướng về mình đi tới.

- Chú Hai đâu Linh Ngân?

- Dạ, ông ấy về thay đồ rồi bác sĩ, tình trạng con sao hả bác?

- Cái này...ta trao đổi với chú ấy một vài chuyện.

- Là tình trạng sức khỏe của con, bác sĩ cứ nói với con đi, con không sao, chuyện nói hay không chỉ là sớm hay muộn, thà sớm còn hơn, con có di chứng phải không ạ_ cô mỉm cười dịu dàng nói.

- Thôi được. Con nói đúng, con có di chứng, nó là tổn thương bên trong. Con mất ý thức khi ngã xuống sông, điều này tạo điều kiện cho các vi khuẩn, rong rêu và tạp chất từ nguồn nước rồi cả nước sông xâm nhập vào tai, mũi, họng...bộ phận nhạy cảm nhất của con người. Chúng ta đã làm sạch sẽ lại giúp con rồi.

- Con hiểu rồi bác sĩ, bác nói cụ thể bệnh và di chứng của con đi ạ_ cô nói.

- Cơ thể của con không thể khỏe mạnh như ban đầu được nữa.

-...

- Con có hiện tượng viêm phổi cấp tính, đó là lí do con đau ngực và khó thở. Hiện tại là như vậy, nhưng nếu ta không nhầm thì về lâu dài con có khả năng sẽ bị điếc.

- Viêm phổi thì con hiểu nhưng sao lại là điếc ạ_ cô cười xoa hỏi.

- Tai con bị chấn động bởi tiếng pháo nổ, nó chưa kịp trở về trạng thái tự nhiên thì bị nước chảy vào, bít tắc dây âm thanh, khủng hoảng màng nhĩ.

- Ra thế. Có chữa được không bác, con thích nói chuyện lắm, nếu mà không nghe thấy ai nói gì con sẽ chết mất.

- Cái này ta không nói trước được. Nhưng ta sẽ cố gắng chữa trị cho con, trước con tỉnh dưỡng bệnh. Đợi khi khỏe con bàn bạc với chú Hai xem có tiến hành phẫu thuật phổi không đã, còn về tai thì tính sau. Đây chỉ là ta suy đoán tình trạng nặng nhất, con phải bình tĩnh, vì chẳng phải hiện tại tai con vẫn nghe rất tốt sao?_ bác sĩ khuyên bảo.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

- Con nghỉ ngơi đi, khi nào chú Hai đến bảo ông ấy tới văn phòng của ta, ta sẽ nói rõ ràng với chú ấy.

- Vâng.

Cô nằm lại giường, hai mắt buông rèm, tĩnh lặng, gương mặt nhợt nhạt dần đi. Cô đang cố nuốt nước mắt ngược trở lại, cô không cho phép mình yếu đuối, chỉ bị điếc thôi mà, mình vẫn nhìn thấy vẫn có thể đi lại mình vẫn có thể làm việc bình thường. Chỉ là không nghe thấy thôi, có gì ghê gớm đâu. Cô run lên vì nhịn khóc khiến lồng ngực đập kịch liệt và hai lá phổi bạch ra khiến cô ho khù khụ, mắt vẫn nhắm tịt, cổ họng nghẹn ngào muốn khóc to nhưng vẫn phải nín nhịn, nín vì nội tâm giao tranh bất bại của cảm xúc muốn ngã xuống.

Lúc bác Hai đến thấy cô quay lưng đi nên tưởng cô vẫn ngủ, đúng lúc bác sĩ qua thì hai người đến phòng nói chuyện.

Cô nghe từng bước chân của bác Hai xa dần thì quay lưng lại. Gọi một dây điện thoại, chờ đợi.

Bác Hai về, mặt buồn thiu nhìn cô. Cô nhìn bác cười, nụ cười trấn an, con làm phiền bác rồi, tí nữa thôi, con sẽ không để bác phải tự nhiên buồn vì đứa xa lạ là con đâu.

Không lâu sau đó, từ cửa phòng, hai người lạ tất tả chạy vào, ôm chầm lấy cô khóc nức nở.

- Bảo bối, con bị vậy sao không nói với bố mẹ_ mẹ Từ vừa khóc vừa lùi ra để chồng cũng được ôm con.

- Con làm bố sắp vỡ tim mà chết rồi đây này_ bố Từ vuốt giọt mồ hôi trên trán ửng đỏ hai mắt.

- Con xin lỗi.

- Không sao rồi, thằng Tường đâu, nó biết chưa?_ mẹ Từ sốt sắng hỏi.

- Phải rồi, không sao là tốt, để bố gọi nó.

- Khoan đã bố, bố mẹ cứ ngồi xuống đã, con muốn nói.

- Nói gì để Tường đến rồi nói, nó mà không thấy con là nó lo lắm_ mẹ Từ vỗ tay cô nói.

- Bố mẹ cứ ngồi đã ạ, không là con đuối hết về đây_ cô dọa.

- Bão bối à... Ok, mẹ ngồi.

- Bố mẹ cứ quỳnh hết cả lên, người ta đứng ngay cạnh cũng chẳng hỏi han gì_ cô vừa nói vừa nhìn bác Hai.

Bấy giờ bố mẹ Từ mới quay sang nhìn theo, hơi ngạc nhiên.

Bác Hai ái ngại nhìn, bác còn tưởng mãi ai lao như tên lửa, chóng cả mặt bác. Lại còn nói liên hồi, bác muốn chào hỏi cũng không biết bắt đầu thế nào.

- Chào anh chị_ Bác Hai bây giờ mới mở lời.

- Chào anh_ ba Từ vội vàng chìa tay đáp lễ, hổ thẹn quá, không biết có người trong phòng.

- Vâng.

- Bố mẹ, đây là bác Hai, bác ấy là người đã cứu con đấy?

- Ôi, phúc đức quá, cảm ơn bác, cảm ơn bác nhiều lắm_ mẹ Từ nghe vậy xúc động cúi người cảm ơn, tuy chưa rõ chuyện gì nhưng thấy con gái cứ thâm tím người thì mẹ sợ lắm. Lúc này nó gọi, nó chỉ bảo nó đang ở viện, nó bị ngã. Bà đang rửa bát đĩa thì giật mình, vỡ bao nhiêu cũng chẳng thèm dọn, vội vàng chạy ra báo cho chồng lấy xe đi. Lúc đầu bà cũng ngạc nhiên, nhưng bà không để ý, bà lo cho nó lắm, báo cho lão nhà thì thấy lão còn lo hơn, lại thấy địa chỉ bệnh viện xa quá nên vội bắt taxi đi, còn sợ quên không trả tiền xe nữa kìa.

- Không có gì, việc nên làm_ bác Hai cười khi nói. Bác rất vui khi cứu được Tiểu Du luôn đó.

- Vâng.

- Và bác Hai, chắc bác thừa biết đây chính là bố mẹ con_ cô nói chen vào.

- Ha ha ha ừ, bác biết rồi_ bác Hai bật cười.

- Cái con bé này_ ba Từ nhìn yêu con trách.

- Mẹ à, ba à, bác Hai, mọi người ngồi đi ha_ nói rồi cô ngồi dịch vào để chừa chỗ trống trên giường cho thêm người ngồi. Đây không phải phòng đơn nên không có nhiều ghế. Sở dĩ cô thấy không sao vì phòng này ngoài cô ra thì không có ai khác cả, chắc là không có bệnh nhân bệnh quá nặng cần nằm viện thôi.

- Ừ...

- Bố mẹ, con muốn đi Úc.

- Sao?_ mẹ Từ tròn mắt, kinh ngạc không thốt lên lời.

- Con gái à_ ba Từ cũng ngạc nhiên.

- Tiểu Du..._ bác Hai thốt lên.

- Mọi người nghe con nói đã. Con muốn sang Úc chữa bệnh.

- À... Cái gì, con bị bệnh gì mà phải sang tận Úc chữa trị_ mẹ Từ xúc động nói.

- Mẹ con nói đúng đó!!!

-...

- Con không dấu bố mẹ bất cứ chuyện gì, con bị viêm phổi cấp tính và 90% sẽ bị di chứng, sẽ không thể nghe thấy gì nữa, không nghe được nữa...

- Con nói sao, di chứng, tại sao đang yên đang lành lại bị di chứng, bố mẹ chăm con từ bé, làm sao lại để con bị viêm phổi, làm sao lại di chứng được cơ chứ..._ mẹ Từ mặt tái đi không tin nổi những gì con nói.

- Phải rồi, con yêu à, từ khi con lọt lòng đến nay ba mẹ không thẹn với lòng luôn chăm sóc con rất cẩn thận, chưa bao giờ để con ốm chứ đừng nói bệnh nặng tới vậy_ ba Từ nhìn vào mắt cô khó tin.

Bác Hai cũng rom róm nước mắt nhìn cô.

- Chuyện xảy ra con cũng không muốn nhắc lại nhưng mà ba mẹ à, ba mẹ đã chăm con rất tốt. Chỉ là thời gian qua con có chút chuyện. Con cũng không ngờ lại nặng thế này..._ cô biết ngay mà, bố mẹ sẽ không chịu được đâu nhưng mà cô không thể không nói, hiện tại mọi thứ đang nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

- Rốt cuộc con làm sao, có chuyện gì, con nói mẹ nghe.

- Mẹ... Con bị tai nạn, rơi xuống sông, di chứng của tiếng nổ và những tổn thương khi con xảy ra tai nạn khiến con sẽ bị điếc trong khoảng thời gian không xa, bác sĩ cũng không biết hiện tại khi nào con bị thính nữa....

- Tai nạn, con bị tai nạn rơi sông sao? Tại sao không nói cho bố biết?

- Anh chị à, tại vì con bé không muốn hai người quá sốc.

- Nếu con có mệnh hệ gì thì bố mẹ sao chịu được, dù sốc nhưng con chẳng lẽ không nói, bố mẹ thà sốc còn hơn không biết con đang phải chịu đau đớn.

- Con xin lỗi..._ cô khóc nghẹn ngào.

- Không sao là ổn rồi. Con thật đúng là độc ác, bố mẹ không nói đã đành chẳng lẽ chồng con con cũng không nói_ mẹ Từ nhìn cô không cảm nổi nước mắt rơi xuống gò má. Khổ thế không biết.

- Con sẽ nói mà. Nhưng đợi con đi đã rồi con sẽ nói. Anh ấy mà thấy tình trạng con hiện giờ sẽ đau khổ mà hận chính mình hơn cả lúc không thấy con nữa. Anh ấy thế thôi chứ hay suy nghĩ lắm, rồi lại ngồi tự trách mình nữa. Con không muốn thấy anh vì mình mà như vậy. Con cũng không muốn anh nhìn thấy bộ dạng xấu xí, bệnh tật của mình đâu. Con thích ở trong mắt anh con là người đẹp thông minh cơ. Thế nên là mẹ bảo anh ấy hộ con, chờ con đi chữa bệnh rồi con sẽ về. Con sẽ làm đám cưới với anh, sẽ sinh con cho anh, anh cứ ở nhà quản lí công ti đi, làm thật tốt mọi thứ vào. Con đi nhanh lắm, đợi khi anh ấy mờ được thêm một chi nhánh công ti khác là con về à..._ cô thao thao bất tuyệt, cười vui vẻ nói. Bây giờ thì mọi người sẽ thấy không sao nhưng mà đợi khi cô có bệnh rồi thì muốn nói chuyện với cô sẽ rất bất tiện. Cô còn trẻ, cô không thể lúc nào cũng cầm quyền sổ để họ ghi lời nói được, nếu một bài thuyết trình nói trên công ti mà họ phải chờ cô đọc hết nó thì biết đến khi nào đấy. Cô muốn đi chữa bệnh, nhân lúc cô còn có thể nghe được.

- Tại sao A Tường lại hỏi hận, nó là nguyên nhân khiến con bị tai nạn sao?_ ba Từ hỏi

- Anh ấy là thế, đối với con, bất kể chuyện gì anh ấy cũng toàn tự trách mình thôi bố ạ.

- Hai đứa ngốc, con nên nói với nó. Nó buồn nhưng nó thà buồn chứ không nỡ để con một mình chữa bệnh đâu.

- Con biết, là con hâm, con ích kỉ không muốn thấy anh ấy khóc đâu, vì con mà anh ấy khóc nhiều rồi...

- Con gái à, đây không phải ích kỉ, là tình yêu.

-...

- Con gái bố trưởng thành rồi...

- Xì, con 24 rồi mà bố.

- Con thực sự không định nói sao?_ mẹ Từ vẫn muốn khuyên con gái. Bà biết tính nó thế nhưng mà bà biết nói sao với con về đây, ai đòi vợ bị bệnh lại không nói cho chồng được chứ.

- Dạ, mẹ bảo anh ấy đừng trách con. Tội nghiệp, mẹ xem, mặt con xây xát hết này, quần băng găng kín hết cả nước, như xác ướp ý, may là mặc áo với quần, không thì người ta còn tưởng con bị thế thật_ cô biết đã thuyết phục được bố mẹ nên bắt đầu nũng nịu.

- Ai nói, dù thế nào thì gái của mẹ vẫn rất đẹp_ mẹ cười đồng ý với cô.

Khụ khụ khụ...._ nói với mẹ xong cô ho liên tục.

Mẹ vội vàng xoa xoa ngực cho cô, bố cũng hốt hoảng vuốt lưng cô. Cô ho một trận dữ dội, lúc mặt ai cũng tái xanh lại thì mới đỡ. Họ để cô nằm nghỉ rồi ra ngoài.

Ai cũng mang nỗi niềm riêng, tiến thoái lưỡng nan. Bố Từ vuốt nhẹ mi tâm thờ dài, sau cùng cũng đánh xe trở về. Mẹ Từ ở lại chăm cô, bố trở về lấy giấy tờ để cô đi, bác Hai giúp cô đi lấy giấy chuyển viện.

Theo lời cô nói, mai muốn bay rồi. Quyết định vội vàng ra đi cũng vội vàng, có lẽ mạnh miệng rằng không muốn người ta buồn nhưng chính mình buồn, muốn nhanh chóng đi để có thể nhanh chóng trở về. Thật ra yêu, chính là những suy nghĩ điên đảo như vậy.

Cô không hay biết ở nơi khác, anh đã buồn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Bố Từ làm việc nhanh gọn, rất nhanh đã có thể đưa cô lên máy bay cùng bác Hai. Ông hỏi tại sao không sang Mĩ mà lại là Úc thì cô nói, cô muốn hai người gặp nhau, hai người ấy là bác Hai và con gái. Những lời cô nói đã khiến bác Hai vô cùng xúc động, bác chảy hai hàng nước mắt cảm ơn, bác chưa bao giờ thấy mình hạnh phúc như vậy suốt 60 năm cuộc đời. Lần đầu bác biết Visa là gì, lần đầu biết máy bay trông thế nào, cũng lần đầu được ra nước ngoài, lần đầu được gặp lại con gái sau ba năm. Bác không biết có phải bà vợ trên kia phù trợ cho bác không nhưng đời này bác nợ gia đình này, họ nói là cảm ơn vì đã cứu con họ nhưng không, họ đã cứu bác đây chứ, cứu bác khỏi nỗi niềm gặp lại con gái trước khi không kịp. Bác thấy cuộc đời của bác thế là mãn nguyện rồi, chỉ cần gặp lại con gái bác cho chết cũng thấy hạnh phúc lắm rồi.

Mẹ Từ cũng định đi để chăm sóc cô nhưng cô thấy không cần thiết, y tá bên ấy chuyên nghiệp, cô cũng tự chăm sóc mình rất tốt. Bác Hai biết thế cũng nhặng ngào nói rằng sẽ chăm sóc cho cô, dù sao bác cũng lạ nước lạ cái, ở viện với cô cũng đỡ hơn là ở ngoài, bác ít học, hơn nữa bác rất muốn chăm sóc cho cô.

Ba mẹ thấy được nên cũng đồng ý, đợi khi cô nhập viện thì bố sẽ sang kiểm tra tình hình sau, bố cũng liên lạc với chú Dương bên ấy rồi, chú Dương là bạn bố, lấy vợ bên ấy nên ở đây luôn. Có người quen bố cũng thấy yên tâm hơn.

Cứ như thế, 8 giờ cô hướng đất nước Úc bay tới, bắt đầu hành trình mới, bước ngoặt khác trong cuộc đời.

Trước khi đi, cô cũng đã gửi lại anh lá thư, nói rõ ràng mọi chuyện với anh, mong anh làm việc tốt, sức khoẻ dồi dào, chờ cô trở về.

Từ sân bay về nhà, bố mẹ Từ đều thở dài thườn thượt, cũng không muốn gặp con rể nên đặt lá thư của cô trước cửa. Chuyện tui nhỏ, nên để chúng nó tự giải bày với nhau, dù thông qua ai cũng vậy, đều rất mệt mỏi.

Tại toà cao ốc sừng sững giữ thủ đô, anh một mình trong căn phòng rộng đơn lẻ, thẫn thờ nhìn vào khung ảnh của cô, suy nghĩ miên man vào khối những kỉ niệm đã qua, lòng lại chột buồn tênh. Hôm nay là ngày thứ 10, hạn cuối cùng để anh quyết tâm tìm cô rồi, những tin tức anh thu về chỉ là lẻ tẻ, không biết đâu thực đâu hư. Có người nói có một người được cứu từ sông vào sau ngày xảy ra tai nạn, anh đã rất mong chờ đó là cô, nhưng khi anh đi tìm đến họ đều nói không biết giờ người được cứu đó ở đâu, cũng không nhớ người đó trông thế nào nữa. Anh tin đó là cô, anh tin rằng cô không chết, hôm nay, ngày cuối cùng, anh bắn khoả, mình sẽ tìm tiếp chứ, hay dừng lại ở đây thôi.

- Vợ à, em sẽ về bên anh mà, phải không nào! Em đâu thể bỏ lại người chồng đẹp trai như anh đúng không?

- ...

- Phải sao? Đương nhiên là thế rồi.

- ...

- Anh hả? Anh khoẻ lắm, ngày ba bữa, làm việc tốt, chỉ là không dám ngủ một mình thôi. Tại anh toàn mơ thấy giấc mơ em bay đi thôi, anh ghét nó lắm, em không thể bay đi khỏi anh đâu.

- ...

- Em sẽ về hả? Ừ, anh biết rồi...

- ...

- Ông chủ à... _chị Mai run run bước vào phòng. Sếp đã nói chuyện với khung ảnh ba ngày nay rồi ăn uống thì lệch lạc, lúc nhớ lúc không, cũng không ra khỏi phòng, chị sợ nếu cứ thế này thì sếp sẽ bệnh lại mất.

- Còn việc sao? _anh khàn khàn đáp trả tiếng chị, cũng chẳng quan tâm chị đứng ở đâu.

- Dạ hết rồi. Nhưng mà sếp à, phòng làm việc của sếp đến kì vệ sinh rồi, sếp về nhà sớm được không ạ _chị Mai nói, khéo léo nghĩ cách để anh về nhà, cứ ở mãi trong phòng này có mà bí đến chết.

- Vậy hả? Tôi biết rồi _anh đáp đã hiểu.

Chị Mai tặc lưỡi không biết làm sao đành lúi thủi ra ngoài.

Lúc sau anh cũng trở ra, đi xuống lấy xe phóng đi mất. Chị Mai không biết anh có về nhà không nhưng thấy anh ra ngoài thì mừng lắm rồi, cao hứng tự giúp sếp sắp xếp đồ đạc và vệ sinh phòng như đã nhắc tới.

Anh lái xe lững thững khắp các con phố hai người đã đi qua, ngồi nhìn lại những hàng cây họ vẫn đứng, nhìn về khoảng kí ức chỉ thuộc về hai người. Không biết đã qua bao lâu mà khi anh tỉnh ra thì sắc trời đã tối như mực, ánh đèn lên dần tỏa sáng mọi nẻo đường. Anh lái xe về nhà, về căn chung cư của hai người. Đã lâu anh không có về đây, nó lạnh lẽo hơn anh tưởng.

Quá mệt mỏi anh thiếp đi trên ghế dài phòng khách, màn đêm vây kín không gian, ánh trăng bàng bạc khe khẽ hắt ánh sáng vào phòng như để giúp anh có tí ấm áp, một chút gì đó sự sống vẫn tồn tại.

Nhưng ánh trăng có cổ chiếu thì màu đen vẫn thống lĩnh không gian. Nửa đêm anh tỉnh lại trong cái giá lạnh của tiết trời. Đông đã sang, nó lưu luyến mùa thu quá nên đầu đó vẫn là cái se se lạnh tràn ngập không gian.

Anh dậy và bật đèn, bấy giờ căn phòng gặp ánh sáng mới dần ấm áp trở lại. Anh tự nấu một bát mì, ăn hai ba miếng rồi thôi, nó không ngon bằng cô nấu.

Trải qua một giấc ngủ ngắn thì anh không còn muốn ngủ nữa, và bấy giờ, trong khoảng thời gian lê thê của đêm, anh nhìn thấy một phong thư.

Mất anh tỏa sáng, chưa bao giờ anh thấy tự nhiên tìm mình rộn ràng như thế, háo hức và khao khát trân trọng. Anh nâng niu phong thư, tiến vào phòng ngủ, nằm trên giường vẫn vương hơi của cô, anh nhìn lá thư đến gần người. Không đề tên người viết, cũng không người gửi. Anh cứ ngồi nhìn lá thư như vậy suốt 1 tiếng, cẩn thận từng chút một mở nó ra, anh chưa đọc nhưng khi nhìn qua anh đã thấy mình thêm khốc đến mức nào. Ấy là chữ của người con gái anh thương, anh đã đặt hi vọng rất nhiều, anh đã nhìn nó rất lâu để truyền hi vọng vào nó, rằng, phong thư này là cô viết. Dù cô không ở đây nhưng nếu là cô viết thì anh khẳng định cô vẫn còn sống, và anh vẫn còn niềm tin để tiếp tục gượng dậy, gượng dậy vì anh vẫn còn em trên nhân thế.

Người ta không biết, nói anh sao phải thế. Nhưng mà, anh là vậy, cả cuộc đời chỉ biết cách yêu một người duy nhất mà thôi.

" Tường à, anh biết ai viết thư cho anh không, haiz...anh biết thừa rồi còn gì, nét chữ khùng này chỉ thuộc về Từ Vân Du thôi mà.

Anh à, chắc anh ngạc nhiên lắm phải không? Nhưng mà ngạc nhiên thôi đừng sợ nhé, vợ anh chưa có chết đâu, cô ấy vẫn còn sống để cùng anh tiến vào lễ đường kia kìa.

Tường của em, anh biết không, mấy ngày qua em rất thấm. Lúc trong nhà bom em tìm thấy lối ra nhưng mà nó là đường sông, hết cách nên em phải ra từ đó, rồi tøm xuống đấy. Xong em được một bác rất chỉ là tốt vớt lên, em được đi bệnh viện, thế là không sao nữa rồi.

Em thoát chết trong gang tấc luôn. Em viết lá thư này báo anh hay em hồng sao hết. Em đang chữa bệnh, anh khỏi lo cho em nha. Không chỉ để báo tin mà lá thư này cũng là thư chia tay em viết cho anh.

Vừa đọc tới đây, tim anh bộp một cái hoảng hốt, chia tay gì nữa đây...

Gửi anh về những dự định em không thay đổi. Em quyết định đi xa một thời gian anh ạ. Em đi chữa bệnh. Hi hi, anh đừng lo quá, bệnh này chữa được, không hề nguy hiểm tí nào, em cũng không bị sao cả, tay chân lành lặn, ăn tốt ngủ tốt.

Anh đừng có đi tìm em vì em chữa bệnh ở xa lắm, em không gặp anh đâu. Em đi rồi sẽ về, nhanh lắm. Bệnh nhẹ mà, hình như vài tháng thôi.

Anh ở nhà phải ngoan, ăn đủ ba bữa, kiếm thêm thật nhiều tiền, tự chăm sóc mình tốt nha. Anh phải hứa với em không được buồn, không được bỏ bữa, cũng không nên cắm mặt vào mỗi cái bàn làm việc. Lúc mà thấy anh là em muốn thấy A Tường béo hơn xưa kìa.

Em ồm lắm, chỉ là nhớ anh nhiều nhiều.

Thân gửi, vợ của anh, Du ".

Đọc xong anh lại run run, cô ấy toàn thế này. Không chịu kể rõ ràng cái gì, cũng không nói bị làm sao chỉ qua loa. Cô lúc nào cũng sợ anh lo cho cô quá mà nghĩ nhiều nhưng cô không nói anh mới là khó chịu. Kê làm chồng này vô tích sự quá. Cô ấy rốt cuộc bị bệnh gì mà không thể gặp lại anh, lại còn không cho anh gặp, nhớ anh mà không gặp anh sao. Anh nhớ cô đến suy sụp rồi này.

Anh chụp mặt vào tờ giấy, thần thờ. Và lại thấy những dòng mực đen khác. Anh vội vàng xoay lại tờ giấy, cẩn thận đọc từng chữ.

" Biết ngay anh sẽ tự trách mình nên em viết thêm vài dòng. Nghiêm cấm dưới mọi hình thức tự trách mình, suy nghĩ linh tinh, vớ vẩn. Lâm An Tường anh à, anh hãy quên chuyện tại sao em và anh tách ra đi. Anh hãy chỉ nhớ những gì em nói trong này thôi, anh và em đang chơi trò yêu xa, em đang đi công tác ở nước ngoài, anh làm việc ở nhà. Chúng ta tạm thời phải chia tay, đợi khi kì công tác của em hết, chúng ta sẽ lại về với nhau mà.

Em không lừa anh, em thề sẽ không bao giờ lừa anh, em sẽ sớm về mà. Đừng nóng lòng, cũng đừng sốt ruột, bởi vì một sáng đẹp trời nào đó, khi anh mở mắt em đã đứng trước mắt anh rồi này. Yêu nhiều...!!!

Anh hôn lên dòng chữ yêu của cô đầy lưu luyến. Anh cũng yêu em nhiều lắm. Anh biết rồi, anh biết rồi mà, anh sẽ nghe lời em. Sẽ sống thật tốt, sẽ làm tốt mọi việc, nhất định ngoan ngoãn đón chờ em về bên anh. Anh sẽ chờ, sẽ chờ ngày em đứng trước mắt anh một lần nữa. Trước anh không biết nên để em chờ anh tận 6 năm, bây giờ đến lượt anh, đến lượt anh chờ em. Coi như chúng ta hoà rồi nhé!

Chap 74: Thăm tù

Trời sáng, anh tỉnh lại với nụ cười chói mắt mà lâu rồi chưa xuất hiện. Anh đặt bức thư cô viết gọn gàng vào ví tiền, luôn mang theo bên người, như là đặt cô luôn sát bên anh vậy.

Trong ngục tối thăm thẳm ở trại giam, tiếng la hét đập phá cứ vang vọng liên tục, vang vọng ra hẳn bên ngoài khiến ai cũng khó chịu. Quản giáo chán ghét

không thèm nhìn ả, đối với người điên, liếc bà cũng thấy mệt. Cho ả viện thì không an phận đi phóng hỏa giết người, giờ cho vào tù rồi thì cũng biết an phận.

- Chúng mày thả tao ra...!!!

-...

- Tao không làm gì sai hết, thả tao ra...

-...

- Tao sẽ cho nổ tung cái chỗ chó chết của tụi bây, chúng mày tưởng chúng mày ai..

-...

- Thả tao ra, tao là con gái của phu nhân Lâm gia, tao là tiểu thư, ai cho tụi mày bắt tao hả?

-...

- Chúng mày không biết việc tao làm rất có ích sao, tao giúp chúng mày giết đi một con đê tiện đấy. Tao có tội đâu mà bắt tao...tao không có tội mà...!!!

-...

- Ba ơi chúng nó ức hiếp con, hu hu hu... Không, ba ơi...con bị chúng nó bắt nạt đấy.

Mẹ, mẹ không thương con đâu ba, mẹ lấy tên khác rồi. Mẹ bỏ con.... Ba ơi, ba mau mau mang con đi, chỗ này bẩn lắm...

Ba à, ba đừng đi mà...!!! Ba đừng đi... Dạ, con ngoan lắm. Con học bài xong rồi. Minh đi chơi đi...

-...

- A, anh Tường, em là Tiểu Hợp, năm nay em 14 tuổi, em sẽ ở với anh nhé.

-...

- Oa anh Tường giỏi quá, anh vẽ đẹp thế, anh dạy em vẽ được không?

-...

Anh đứng ngoài trại giam nhìn dáng vẻ của ả thì không biết cảm xúc hiện tại của mình là gì nữa đây.

- Cô ta bị thế này từ bao giờ_ anh buông rèm mắt khẽ hỏi.

- Từ khi vào đây đã như vậy rồi. Có khi sẽ tự thủ thì lúc thì lại gào gào lên, cào tường, cào thanh chắn.

Miệng luôn gọi ba và tên của ngài_ Triển Kha nói.

- Cậu nghĩ tôi nên làm gì cô ta?_ anh nhếch mép nói.

- Chuyện này..._ Triển Kha nhìn anh rồi lại nhìn ả, khó mở miệng.

- Khó sao?

- Không khó, chỉ là tôi không thể quyết định, tôi...

- Cậu không phải tôi đúng không?_ anh ngắt lời tặc lười nói.

-...

- Vào thôi, tôi muốn nói chuyện với cô ta.

Triển Kha kinh ngạc xong cũng ra nói vài câu với quản giáo. Ngay lập tức có người đi đến mở cửa, anh sai bước tiến tới phòng giam của ả. Triển Kha bê theo một cái ghế, đặt trước mặt ả để anh ngồi xuống.

Sếp kẻ cũng lạ, sao không đi báo thăm phạm nhân, họ sẽ đưa người tới mà cứ nhất quyết muốn vào thẳng đây. Vừa tối, vừa bẩn. Hại mình đi tìm ghế cũng thấy mệt, lại còn mất bao nhiêu tiền, mẹ nó mỗi cái ghế cũng 500 bạc. Thật không hiểu là trại giam hay cục thu thuế nữa.

Anh nhìn bộ mặt uất ức của Triển Kha thì ngửa mặt, đập cho cậu ta một phát vào chân.

- ủa giờì..._ Triển Kha vừa giật mình vừa đau hết lên.

- Tiền của tôi, không muốn cậu tiếc hộ đâu mà chừng bộ mặt đó ra_ anh khinh bỉ nói.

Đừng tức giận làm gì cái cuộc sống trong tù, đã vào tù thì chính là đã tụt xuống một hạng, họ chẳng coi cậu là người đâu. Muốn làm người thì hãy khiến họ vui, khiến họ vui thì mày phải bỏ tiền, mày không tiền thì bất kể đũa nào liên quan đến mày bảo nó lọt ra. Đừng tốn công uất ức, ai bảo không biết sống cho đàng hoàng để bị vào đây.

Đối với Ưông Bách Hợp, đây đã là sự đối xử quá tốt rồi. Cô ta được ở phòng riêng, làm càn cũng chẳng ai động tới, như vậy đã là hơn anh rất nhiều năm về trước rồi.

Cười chưa xót, anh ở tù thì sống như chết, cô ta ở tù bỏ ruột anh chăm sóc kĩ lưỡng. Trong khi anh đã suýt chết dưới đầu óc thần kinh của cô ta.

- Gọi cô ta đi_ anh hướng Triển Kha ra hiệu.

- Ưông Bách Hợp...

Ả từ trong góc phòng run lên bần bật. Tay vén đám tóc loà xoà ra để lộ hai con mắt đỏ như máu, bàn tay bết tóc khiến người nhìn hãi hùng. Cào tường nhiều quá nên mu bàn tay xây xước máu, móng tay cụt ngắn và xê xát như răng cưa, trời chuyển lạnh khiến chúng tím đen như da người chết vậy.

Ưông Bách Hợp ngơ ngác nhìn Triển Kha, rồi lại nhìn anh. Khi nhìn thấy anh, ả cười ngọt ngào, miệng mấp má, cả khuôn mặt bừng sáng như nắng xuân tháng hai vậy.

- Anh Tường...

Ả đứng dậy, vọt nhào tới muốn ôm lấy anh nhưng không thể, giữa anh và ả nhất định phải có khoảng cách, và khoảng cách đó là nhà tù với tự do.

Mặt ả méo xệch, làm thế nào cũng không ra được, miệng không ngớt gọi anh, tay chân cọ quây, giọng nức nở dần và thò tay ra nhưng thứ nắm về chỉ là ống quần của anh. Anh chán ghét rút chân về. Ả bị hành động của anh làm cho hoảng hốt, khóc tức tưởi cố gắng với lấy thứ gì đó từ anh nhưng vô vọng. Thứ túm được chỉ là không khí nhạt màu ảm đạm.

- Ưông Bách Hợp, thực tế đi, tôi là Lâm An Tường, không phải anh Tường.

Cơ thể ả run mạnh hơn và rồi oà khóc nức nở, kêu gào lâm bâm và về mặt tội nghiệp khiến ai cũng sồn gai ốc mà chịu khó thương hại. Anh liếc cũng chẳng thêm liếc, quay sang Triển Kha, nói vài câu rồi đứng lên, đi mất.

Cậu ta nghe xong chỗ mất, nhìn dáng vẻ ảm đạm của Ưông Bách Hợp rồi bê ghế chạy đi mất.

Người đi nhanh rồi biến mất rất nhanh, ả cứ nhìn theo mà khóc, đôi mắt thâm tím đen chuyển thành đỏ mọng, hoà vào tơ máu trong mắt đỏ rực, kinh diễm như một loài quỷ nữ trong đêm mơ.

Không biết anh đã nói gì và không biết Triển Kha đã làm gì nhưng một lát sau, phòng giam u tối bỗng náo nhiệt hẳn lên.

Có 6 người đàn ông rất thời trang tiến vào đó, thẳng hướng phòng ả đi tới. Theo chân họ, mấy chị em cũng nhảy nhót đi theo, gương mặt hồng hào đầy thích thú. Một chị đại diện ăn nói nhỏ nhẹ mở thẳng phòng của ả, lôi ả ra ngoài, dẫn tới phòng mình rồi trói vào cái ghế. Ả cứ ngơ ngác bị họ lôi ra ngoài, ngơ ngác ngồi trói ở ghế, nước mắt cứ khe khẽ rơi không hồi kết, vì ả thế nên mấy chị cũng mừng, hay quá cô ta đang là phần thiện, phần thiện thì rất ngoan.

- Xong rồi các em ơi_ chị quản giáo tíu tít nói.

- Ha ha, cảm ơn chị, chị chắc chắn là chói chắt rồi chứ_ Jay vuốt vuốt tóc nói.

- Đương nhiên, em và mọi người tha hồ làm gì thì làm, nhưng mà cho chị đứng xem na...

- Chị nữa..., chị nữa...

- Vâng, các chị phải đứng đây chứ_ Jay co giật khoé miệng, mấy chị không đứng đây nhờ cô ta trốn thoát tôi biết làm sao, sắp cẩu lại để tôi thể chỗ cô ta thì chết.

-...

Jay ngó ngang ngó dọc thấy có vẻ chắc rồi thì tâm mới bình lại, vẫy tay cho đám người vào làm việc. Ba tên lực lưỡng tiến vào vác cả ghế lẫn người vào phòng tắm. Vặn nước vào ba xô to, cầm gáo đổ thẳng từ đỉnh đầu ả xuống. Ả bị nước lạnh dội rùng mình, miệng rên rì. Mấy người kia cũng chẳng buồn để ý, đổ vào ba gáo nữa rồi chà dầu gội, gội đầu cho ả. Người khác dùng kéo cắt hết quần áo của ả tránh đỡ phải cời trói. Cả cơ thể ả trần trụi dính vào ghế, ả bị lột sạch quần áo. Ả khóc nức nở, giãy dụa kêu gào. Nhưng chẳng ai thèm quan tâm. Người gội đầu vẫn thản nhiên chà đầu giúp ả. Hai người còn lại giúp ả tắm, kì cọ khắp cơ thể, chỉnh luôn cả móng tay móng chân gọn gàng, tránh dọa người nhìn.

Mấy chị đứng ngoài rất muốn vào xem nhưng cửa phòng đã khoá trái, chỉ thấy tiếng nước nở và tiếng nước chảy ào ào từ phòng tắm phát ra.

Bên trong, quá trình tắm rửa vẫn tiếp tục. Từ cánh cửa phát ra ba tiếng cộc, nhanh chóng từ bên ngoài cửa nhà tắm mở ra, người gõ cửa đưa cho họ một bộ quần áo tù khác, mới hơn. Mặc quần áo thì ả được cời trói. Hai người giữ còn người còn lại giúp ả mặc quần áo. Mặc xong lại trói ả vào ghế vác ra ngoài. Công việc của họ vẫn chưa kết thúc.

Người vừa gội đầu tiếp tục làm việc sấy tóc, người mặc quần áo thì nhỏ mắt cho ả, rồi bôi thuốc lên tất cả vết thương cho ả. Người khác làm nhiệm vụ rất đẳng cấp, make up cho ả.

Khi tóc khô thì được búi cao, loáng thoáng mất 30 phút, ả thay đổi chóng mặt, lại là một cô gái câu dẫn hồn phách đàn ông chuyên nghiệp.

Mọi người xem ai cũng há hốc, đi tù mà họ đánh phấn làm tóc cho ả chi vậy.

Jay gạt đám người ra tiến vào trong, ba người xong việc cũng lui mất ra ngoài. Jay nhìn ả mỉm cười hài lòng, nếu mà thay một bộ đầm lộng lẫy thay vì bộ áo tù này thì ả hẳn là xinh đẹp hơn rồi.

Chị quản giáo ngửa ngáy ngồm không thể nhìn nổi nữa bật hỏi.

- Hoá trang chi vậy?

- Tôi cũng muốn biết lắm mà bó tay, anh sếp tôi không nói_ Jay chán nản đáp. Tự dưng cậu đang nghỉ mát ở khách sạn thì bị gọi, chẳng nói chẳng rằng gì ngoài câu ' Đến trại giam thành phố '. Đến nơi thì bảo đi trang điểm cho một cô gái ngồi tù, cậu sợ mất mặt ra, nhìn trời mây mà hoá toàn sao không ả, hỏi rất nhiều để làm gì, đáp án, thích.

Sở thích của sếp rất tùy ý, để một stylist chuyên nghiệp Jay Hoàng đi trang điểm cho phạm nhân. Cũng may không chỉ đích danh mình nên mình để đàn em làm.

- Mạnh..._ Jay gọi.

- Dạ, người vừa đưa áo nghe người gọi lập tức xuất hiện.

- Cậu vào sửa lại mắt đi, sếp bảo vẽ ác ác vào, vẽ khói xám đi.

- Dạ.

- Ủ, tô môi màu tím, đỏ trông hiền quá. Ba đứa kia đã dặn làm ác mà làm sao trông hiền khô ả. Trừ hết lương.

- Dạ.

Mạnh nhanh chóng mở bảng vẽ của mình ra chỉnh lại khuôn mặt cho ả. Những thao tác điêu luyện múa lên mặt ả, phút chốc sự gọi cảm sắc cạnh và chút hư hồng lên ngôi.

Jay hài lòng gật đầu. Quay sang ánh mắt thèm thuồng của mấy chị nói.

- Chị ả, đưa hộ em cô ta trở lại phòng giam nha. Xong em sẽ cho các chị thưởng thức vẻ đẹp khác của các chị, nhớ chụp ảnh trước khi make up để thấy sự khác biệt nha. Em đi trước, hộ sẽ tư vấn cùng các chị_ Jay phất tay nói, chỉ mấy đứa nhà mình dặn dò.

Mấy chị nghe thế phấn khởi lắm, ai cũng sung sức hùng hục vác ả về lại trại. Chuyện trang điểm cho ả cũng rơi vào quên lãng, chạy hùng hục về phòng để được trang điểm. Là phụ nữ ai chẳng thích đẹp.

Jay nhìn hướng trở lại của các chị thì bật cười, họ thật dễ thỏa mãn. Không nhìn nữa, cậu sai bước đến gặp sếp, phải báo cáo kết quả lao động rồi...!!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Jay ra khỏi cổng hướng chiếc ô tô đen tuyền gõ cửa, trên xe cánh cửa sau mở ra, cậu ta theo đó cúi thấp xuống nói vài câu, không vào trong xe ngồi.

- Anh, xong rồi.

- Ủ, sự kiện bên Nhật để cậu đi.

- He he, vâng. Xong anh để em chơi 1 tuần nha...!!!

- Tùy cậu, tôi chẳng rảnh quản cậu làm gì cho mệt_ anh nói xong lấy tay sập luôn cửa lại, bỏ lại bộ mặt ngu ngốc của Jay.

-...

Triển Kha lái xe xông thẳng vào trại giam lần nữa, anh tự mở cửa đi ra, sải bước quay trở lại trại giam, hướng phòng ả đi tới. Triển Kha lạch bạch theo sau, không quên cái ghế vẫn đút ở cốp xe. Tự biết bản thân không phải thuộc hạ của anh nhưng mà cứ suốt ngày phải đi đằng sau y như tên người hầu vậy, rõ là anh ta có thứ ki riêng, trợ lí riêng, vệ sĩ riêng, cả tên Nicclo nữa, mình chỉ là người làm thuê thôi mà... Nghĩ mà buồn.

- Đừng trưng bộ mặt đó ra nhìn tôi, tôi nhớ không nhầm thì tháng nào lương của KÊ LÀM THUÊ như cậu cũng cao nhất đấy_ anh khinh bỉ nói. Chẳng hiểu sao bản thân lại cứ không đuổi việc tên hay chữi mình như tên này.

- Hi, cậu tỉnh thế..._ Triển Kha cười ngu nói. Chẳng được tích sự gì ngoài cái giới đọc suy nghĩ người khác à.

- Cậu lại muốn gì đây?_ anh chán ghét đập cho tên đó thêm phát nữa.

Lần này thì im miệng hẳn, đau quá không đứng nổi mà.

Lần này cửa ngoài trại không khoá, anh thân nhiên đi vào, quan sát một lần là thông tỏ hết góc ngách rồi. Triển Kha bình phục chạy tới cửa phòng ả đặt phịch cái ghế xuống, như cũ đứng tựa vào bên cạnh.

Anh cũng theo đó mà ngồi xuống, từ từ đưa mắt nhìn tới ả.

Chưa kịp lên tiếng thì Triển Kha đã gõ gõ vào khung sắt gọi ả rồi.

- Ưông Bách Hợp.

Ả từ từ ngẩng đầu lên, miệng nhếch lên ma mị, tà ác. Ả kéo sên sệt cái giường nhỏ đến gần với cửa, từ từ nằm xuống, nghiêng ra đối mắt với anh, cánh tay kê lên để làm điểm tựa cho đầu, bộ dáng nhàn nhã, sung sướng như bà hoàng đang nằm nghỉ dưỡng. Bàn tay trắng muốt ma mị từ từ đưa lên cổ, vuốt dọc xuống ngực, ve vãn, ngón tay miên man vấp phải cánh cúc, ả nhếch mép, vặn ra, một cái, hai cái rồi ba cái... cánh áo mất điểm tựa khẽ bung ra. Da thịt trắng ngần lồ lộ, phơi bày cả ra những đoạn phập phồng yêu kiều, nặng trĩu sâu bên trong cái áo lót đen huyền ảo. Bóng tối lại càng làm bản bật sự yêu mị của ả đàn bà trên giường, lẳng lơ quá, nhìn mà cũng ti tiện quá.

- Đây mới là Ưông Bách Hợp, người tôi quen_ anh nhếch mép ghé tòm, nhìn bộ dạng câu dẫn đàn ông chuyên nghiệp của ả mà xem, thú vị thật.

Triển Kha căng mắt nhìn, tròn tròn không thốt nên lời, rốt cuộc ai có thể lí giải cho kẻ ngu si này chuyện gì đang xảy ra với cô ta không, và rồi cô ta đang làm cái gì thế nhỉ.

Anh liếc sang bản mặt của hẳn, cười cười, phóng khoáng giải thích cho hẳn.

- Giờ mới chịu nhận mình là kẻ ngu sao?

Mặt Triển Kha méo xẹo, co giật khoẻ miệng.

- Tôi nói cậu hay, kia mới là Ưông Bách Hợp.

- Ha ha ha..._ ả nghe anh nói thì cười ha hả, biếng nhác đón xem trò vui.

- Ý sếp là vừa nãy không phải sao?_ Triển Kha hỏi.

- Vừa nãy phải nhưng người tôi muốn gặp là bộ mặt này, không phải nãy.

- Thật không ngờ, tôi lại nổi bật vậy, hơn cả con nhỏ điên đó_ ả khe khẽ mấp máy môi, thành thạo bày tỏ sự 'khó tin'.

- Vậy sếp cho người làm đẹp cho ả để gọi bộ mặt này ra, phải không?_ Triển Kha nhanh chóng nắm thóp vấn đề, máu đã lên não thành công, sự hứng trí ngập tràn đầy mắt, khoẻ miệng vui vẻ cười cười.

- Có thể cho là như vậy_ anh vuốt vuốt lông mày trả lời, chẳng để tâm đến sự phản kích của ai đó.

- Chà chà...hay thật!

- Hết thắc mắc rồi thì im, tôi, nên trò chuyện với cô, ta..._ anh đưa mắt tới phía trong, đón nhận mắt cười của ả, nguyên tắc vô cảm, không đòi.

- Ô, đúng nhỉ? Máy khi có ' anh trai ' đến thăm...!!!_ ả cọt nhả đáp.

Triển Kha rất biết ý im lặng, ra dấu khoá mồm, thay vào đó đặt vào mắt ánh sáng, hào hứng chờ xem kịch.

Anh cũng không buồn để ý đến hán nữa, có chuyện quái gì của anh mà hán không biết đâu chứ, chuyện hán không biết thì cần xem lại chức vị của mình, theo anh còn lâu hơn cả Nicclo nữa mà.

- À, nên gọi cô là gì, Uông Bách Hợp hay là Uông Bạch...!!!

- Ha ha ha, anh trai tôi tài thật, chuyện này mà cũng biết.

- Bình thường.

- Phải ha, nhưng sao anh biết vậy. Tôi nhớ là hình như mình chưa có nói ra mà_ ả ra vẻ đăm chiêu, thực chất là cợt nhả trên đùa.

- Đơn giản mà, cô ghét Uông Bách Hợp như vậy thì đương nhiên không thích dùng tên cô ta rồi_ anh thản nhiên đáp.

- Đâu có, tôi rất yêu tiểu Hợp nha, cô bé rất đáng yêu_ ả vô tội bác bỏ.

- Ha ha ha... Thế thì tốt quá rồi. Vậy tôi cứ gọi là Bách Hợp cho quen miệng vậy.

- Ồ, tuy anh. Chúng tôi là một mà. Tại khi ở chung sợ bị lẫn nên tôi phải chịu ảm ức cắt đi một chữ rồi đổi dấu tên đấy chứ. Còn với mọi người cứ gọi đầy đủ là tốt nhất.

- Ra thế, sống chung chắc thích lắm_ anh bạc bẽo nói.

- Đương nhiên, nhất là lúc "giết người" nhưng không phải chịu tội một mình, vui lắm..._ ả trợn mắt, miệng chậm rãi nói từng chữ, thoả thích phóng túng sự sung sướng.

-..._ anh cười lạnh nhìn ả. Nếu không phải có chuyện anh có chết cũng không muốn thấy bộ mặt ghê tởm của ả.

- À, mà sao anh gọi tôi ra được hay vậy. Tôi là tôi chỉ thích ra lúc tiểu Hợp phát điên thôi, cho không khí rộn ràng ý mà_ ả chống cằm thắc mắc, bản thân ả không phải lúc nào cũng ra được, chỉ khi ả điên kia tuyệt vọng thì ả mới có thể ra. Nguyên tắc này ả mất 1 năm mới biết được, sao anh ta cái gì cũng biết ngay vậy. ả còn nhớ tên mình cũng chỉ có con nhỏ đó biết, hay là nó nói. Nhưng hầu như toàn là mình chiếm lĩnh thân thể này mà, ả lấy đâu thời gian mà nói cơ chứ.

- Cho cậu nói đầy Kha_ anh hất hàm nói.

- Tôi?_ Triển Kha kinh ngạc, mình biết đâu.

-..._ anh nhếch mép cười không lên tiếng.

- À, dễ ý mà. Trang điểm cho cô lộng lẫy như yêu tinh thế là cô lên thôi_ Triển Kha trung bộ mặt đương nhiên nói.

- Thế à?

- Thế đấy, chẳng phải cô thích nhất là đẹp và nằm trên đàn ông sao. Ý thứ hai thì không áp dụng được trong này nhưng mà làm cô đẹp lên thì rất dễ. Hơn nữa sếp tôi cũng thấy kinh với mái tóc lù xù, quả mắt sưng húp và đôi tay gớm ghiếc của cô. Tốt nhất là làm cô trông dễ nhìn một tí, biết sở thích của cô nên sếp đặc biệt tặng cô gương mặt yêu tinh. Thấy sao, cô xấu xa nhưng sếp tôi vẫn tốt lắm_ Triển Kha liến thoắng một tràng, anh rất kiên nhẫn nghe, hơi nhíu mày nhưng cũng nhanh chóng tan ra, tên này đúng là toàn nói linh ta linh tinh.

Ả nhìn hán nói cười tà tà, ánh mắt đã nhuộm sự tức giận nhưng lại rất thông thả gật đầu, như để mình chứng cho sự yêu mị của mình ả lại cúi đầu xuống nhìn ngực, vẽ tròn tròn khiêu khích. ả biết anh sẽ không bị ả mê hoặc nhưng ít ra ả cũng không lỗ vốn, ả biết bản thân có thể trên người anh ta, chọc cho anh ta ngứa mắt khó chịu.

- Anh trai tôi mà, rất tốt với tôi, tôi biết lắm chứ.

- 'Em gái' không đối tốt thì tốt với ai đây, con chó tôi nuôi tôi còn cho ăn ba bữa mà_ anh từ tốn nói.

- Ha ha ha..._ Triển Kha nghe sếp nói kháy ả thì bụm miệng cười, lâu lâu sếp lại nặn ra vài câu hay đáo để.

Ả tức lắm nhưng chẳng thể làm gì, ngoài mặt vẫn cười rất tươi, rất là tươi.

- Vào thẳng chuyện đi, tôi không rảnh đùa giỡn với cô nữa!_ anh thu lại vẻ mặt bồn chồn, chính thức đối mặt, thẳng thắn muốn nói vài chuyện với ả.

- A, có chuyện sao?_ ả giả ngu nghe theo. Tuy không thu lại dáng vẻ tùy ý của mình nhưng ả đang háo hức chờ câu hỏi của anh, cũng lâu rồi không gặp mặt nói chuyện như vậy, ả rất hào hứng nha. Không biết anh ta định nói gì đây.

- Lý do nhắm vào tôi?

- Ý, câu hỏi gì lạ thế, người ta nhắm gì anh đâu chứ_ à kinh ngạc rồi lại giả ngu hỏi lại, bản thân ả thừa hiểu câu hỏi mang ý gì nhưng chính là ả không thích trả lời.

- Thích thì đáp, không thôi_ anh chẳng buồn liếc đáp trả. Anh nổi hứng muốn biết rõ nguồn cơn sự việc, câu hỏi này anh đã muốn hỏi từ lâu rồi, anh đã làm gì khiến ả cứ thích giết anh thế. Rốt cuộc những sự việc xảy đến với anh có lợi gì cho ả mà để ả phải độc ác đến vậy. Anh chỉ thấy khó hiểu, nhưng cũng không phải quá quan trọng, biết thì tốt không cũng chẳng sao. Anh sẽ xem như mình bị chó cắn vài phát là được.

- Ha ha ha, tôi không nghĩ anh tới để hỏi tôi cái này. Tôi tưởng ả ta chết nên anh tới trả thù tôi cơ đấy....!!!

- Phải không?_ anh nhếch mép hát hàm Triển Kha, thâm ý sâu xa nhìn hấn.

- Sếp mà trả thù ai đâu cần ra mặt_ Triển Kha tung hứng nói.

-...

- Tôi nghe nói cô rất thích cuộc sống trong này, ngày nào cũng hát vài bài nốt cao. Sếp đi xem liveshow của cô thôi.

-...

Ả đen mặt, ả có ngu cũng biết mình bị nói kháy, cái chính là anh ta không nói mà cứ để tên bên cạnh nói, anh ta còn không xứng để đấu với ả thì tên kia là cái loại chó gì chứ.

- Họ Uông nửa đời trước làm thuê cho nhà họ Lâm. Vì có ơn cứu mạng nên họ Lâm coi họ Uông như anh em ruột thịt. Đến khi ông Uông mắc bệnh hiểm nghèo, nhà họ Lâm sẵn sàng cứu trợ, còn nhận con và vợ của ông ta về chăm sóc, bảo vệ họ thay cho ông ta, để ông ta an tâm ra đi. Vậy mà, để trả ơn con ông ta đã làm gì. Đã lợi dụng bố Lâm để ông ta yêu thương mình rồi phứt chốc quay sang cắn con trai ông ta một vỏ đau đớn. Thế cũng thôi, một lần qua, nhưng thú thì không thể làm người, nó đã cắn thì suốt đời chỉ biết cắn, đâu biết cái thứ cao sang gọi là ân huệ cơ chứ_ Triển Kha lại nói tiếp, sếp im lặng tức là để hấn nói. Mà hấn không nói thì thôi đã nói là phải đủ sắc bén để giết người.

Anh thu ánh mắt nhìn, tên này có lúc sẽ hiểu anh như vậy. Chỉ cần anh nhìn là hấn biết anh muốn nói gì rồi.

Ả bị chọc điên lên không kìm nén được nữa, ả ghét nhất kẻ nào nhắc chuyện xưa, căm ghét tới cùng.

- Ha ha ha, tao là thú đấy, nhưng tốt hơn cái loại chó tự xưng là người. Mày thì biết cái gì, mày có biết anh ta đã đối xử với nhà tao thế nào không? Mày trách tao sao, chúng mày là không cho tao sống, tao muốn sống thì chúng mày phải chết..._ ả gầm lên man rợ, ném bay cái gối vào mặt anh, nhưng thật tiếc song sắt chặn lại. Càng thế ả càng điên, nhảy xuống giường, ra sức rung lắc cửa phòng giam, căm phẫn nhìn anh mà chửi rủa.

Anh từ ngoài nhìn ả phát điên mà cười nhạt. Rốt cuộc thì đột nhiên ả phát khùng cái gì chứ, người nên điên phải là anh mới đúng chứ.

- Tôi không nghĩ ra mình từng hại cô hay gia đình cô, nếu không để cho ai sống thì chính cô, cô mới là kẻ không để tôi sống yên đấy.

- Mày nói mà không biết ngượng sao. Mày đối xử với gia đình tao sao, cha mày đã giết cha tao, cướp mẹ tao, khiến tao tan cửa nát nhà, mất đi người mà tao yêu nhất. Mày nói đi, tao đã làm gì để bị đối xử như thế. Tao ra nông nổi này là tại ai, tại ai. Chính là phước phần họ Lâm mày ban cho đấy....!!!

- Cô điên rồi. Ông ấy không giết cha cô, ông ấy cứu gia đình cô. Một con người sao có thể xuyên tạc ra thứ ghê tởm như vậy để che đậy sự xấu xa ích kỉ vô ơn của mình như cô chứ_ anh tức giận đáp trả. ả ta đang nói lời ngu xuẩn gì thế, rốt cuộc trong đầu ả đang nghĩ cái quái gì vậy.

- Mày câm miệng. Mày thì biết cái gì. Mày về mà hỏi lão cha mày, chính ông ta đã giết cha tao chứ ông không hề bị bệnh gì cả, còn nữa ba mày hại nhà tao chưa đủ còn lấy mẹ tao đi. Cha mày mê hoặc mẹ tao khiến bà yêu ông ta lại còn lấy ông ta làm chồng, bỏ tao, bỏ ba tao chết oan uổng. Cha mày là đồ độc ác, xấu xa. Mày cũng thế, vì mày mà tao quyết định bỏ qua mọi lỗi lầm của ông ta. Tao rất yêu mày, mày biết không. Tao tự nói, chỉ cần mày cũng yêu tao, tao sẽ bỏ qua hết. Nhưng sao, mày lại đi yêu cái con nhỏ Du kia, dù tao làm cái gì mày vẫn chỉ nghĩ đến nó. Tao có gì không bằng nó mà mày lại nhớ nó suốt 6 năm, tao đứng ngay trước mặt mày mà mày lại nhìn vào ảnh nó, mày xem tao như không khí vậy. Mày xem, mày có đáng để tao hận không, nhìn thấy mày là tao chỉ tiếc không thể phanh mày ra làm trăm mảnh cho đỡ ngứa mắt. Ha ha ha... Cũng may tao đã làm được, Du nó tan xác rồi. Mày sẽ phải sống trong đau khổ khi biết nó đã chết. Tao thật thông minh, mày hay nó chết tao đều vui, cảm giác sống trong tình yêu vô vọng thế nào, rất đau phải không? Ha ha ha...

Anh nhìn ả mà chéch choáng, ả nói cái gì mà anh không thể nghe nổi. Kinh tởm nhất là ả nói yêu anh, thật súc phạm khi được một người ích kỉ như ả yêu.

- Cô nghe ai nói thế. Nếu cô tin và hận tôi suốt bao nhiêu năm là vì lí do đó thì nó thật ngu xuẩn. Rồi cô sẽ phải hối hận vì tất cả, vì sự điên đảo của mình.

- Triển Kha, cho cậu 5 phút để tìm đoạn băng đó_ anh gõ gõ nhẹ nhàng lên đùi, chờ đợi.

Triển Kha vừa nghe liền hiểu băng gì. Kể ra cũng thật trùng hợp, cứ như trời sắp đặt vậy. Căn nhà cũ của nhà họ Uông, cho đến thời điểm 5 tháng trước thì vẫn là của bà Lan, ông Uông đã di chúc căn nhà ấy cho bà trước khi ra đi. Chẳng biết sao tháng trước bà liền đem đi bán, giữ gìn tận mười mấy năm mà lại đem đi bán. Trùng hợp Triển Kha hấn đang định đi mua nhà. Thế là hấn được môi giới căn nhà đó, hấn thấy ưng liền mua. Hấn tuy hứng như vậy cũng là có lí do, vì sếp hấn rất giàu, hấn chỉ tiện miệng ngỏ lời vay tiền thôi mà.

Thủ tục mua cũng rất nhanh gọn, chưa tới 1 tuần lễ là sang tay, kí kết hợp đồng mua bán.

Trước khi tới nhà xem, hân hỏi chủ cũ có lấy gì đi không thì người ta nói không, mọi thứ đã dọn hết rồi. Hân cũng chẳng để ý, hân đến kiểm tra hết một lượt, dọn dẹp hết tất cả ra ngoài, chủ cũ không cần nên đồ dùng được hân mang cho, không dùng thì vứt hết. Hân phải xây lại mà, căn nhà cũ đó cũng tốt nhưng không phải gu thẩm mỹ của hân nên hân quyết định làm lại từ đầu, theo sở thích của hân.

Hôm dọn cuối cùng thì hân nhặt được cái hộp rất đẹp, bên trong tưởng gì quý giá lắm hoá ra lại là một cái thẻ nhớ cộng thêm một bức ảnh gia đình. Hân không ngờ đây là nhà cũ của Ông Bách Hợp. Suốt quá trình mua thì là một người đàn ông, bà Lan không thấy có mặt nên hân đâu biết là nhà bà ta đâu. Nhưng mà lỡ mua mất rồi. Hân định vứt nốt nó đi cơ nhưng nghĩ thế nào lại mang cho sếp.

Tại hân thấy cái thẻ nhớ này được cất rất kĩ, bức ảnh cũng còn rất mới.

Sếp tiện tay mở ra thì là sự xuất hiện của ông Ông, toàn bộ dữ liệu trong thẻ nhớ đều là những lời chằng chối của ông Ông dành cho con gái. Từ lần đó đến nay cái thẻ ấy vẫn trong điện thoại hân, sếp chẳng để ý đến. Nếu không phải hôm nay gặp ả, ả nói điên đại gì đó thì cả sếp và hân cũng quên mất có sự tồn tại của cái thẻ nhớ này đây. Chuyện của 5 tháng trước rồi, cái nhà hân còn sắp xây xong rồi mà.

Hân tìm mục lên trong điện thoại, mãi mới thấy, xong đưa qua song sắt cho ả xem. Hân và anh thành thói nhìn bộ dạng của ả, thật chẳng thể hiểu nổi những người điên họ nghĩ gì nữa, sao có thể...haiz!!

Ả nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, ba ả kia, ba ả kia.

- Ba, ba..._ ả reo lên hân hoan. Cầm lấy điện thoại chạy ra giòng ngòi xem. Ả vuốt ve gương mặt ông qua mạng hình điện thoại, lắng nghe tiếng nói ông.

- Hợp ả, khi con nhận được thứ này thì ba cũng đã đi xa rồi. Ba xin lỗi con. Ba bị bệnh, không thể sống được nữa, bà Nội con đến đón ba rồi. Ba biết như thế là không tốt, sao có thể bỏ mẹ và con mà ra đi chứ, đúng không? Nhưng mà ba không thể không đi con ạ. Ba mệt lắm, ba cũng khó thở nữa, ba chỉ mong sớm chết đi thôi. Con ở lại với mẹ hãy ngoan, ba đã nhờ bác Lâm chăm sóc con dùm ba. Con phải nghe lời bác ấy đây, như vậy ba trên trời mới an lòng. Ba sẽ luôn dõi theo con, yêu con, tình yêu của ba.

- Hợp ả, năm nay là sinh nhật thứ 12 của con phải không? Ba xin lỗi vì không thể ở cạnh, ba xin lỗi con nhiều lắm.

- Hợp ả, hôm nay là lần điều trị cuối cùng của ba, nếu không qua được thì ba sẽ thật sự chết, sẽ không thể nghe tiếng con lần cuối.

- Hợp ả, đáng tiếc quá, ba không qua được. Ba đã cố gắng hết sức nhưng mà ba không thể chịu được nữa rồi.

-...

-...

- Hợp ả, ba gửi lời chúc sớm đến con nha. Khi ba mất được 8 năm thì con gái sẽ tròn 18 tuổi, tuy không thể tận mắt thấy bóng dáng thiếu nữ xinh đẹp của con nhưng ba vẫn hi vọng con sẽ có một tuổi thanh xuân đẹp nhất. Chúc con càng ngày càng xinh đẹp và thành đạt. Yêu con...!!!

Xem từng mẫu thư là từng mẫu cảm xúc, ả rơi nước mắt lặng lẽ. Xem đến đoạn cuối thì ôm chăm lấy điện thoại, nơi vẫn còn ghi lại hình ảnh của ông ấy. Ả nhìn anh, nhìn đau đầu, nhìn đến tê liệt.

- Không, đây không phải sự thật. Thứ này là mày ép ông ấy nói. Là mày bức ba tao, mày khổ nạn...!!!

- Tuy cô nghĩ..

- Nực cười, lúc cô 10 tuổi thì sếp cũng chỉ 13 tuổi, đứa bé 13 tuổi chẳng lẽ có thể bức ép một người 40 tuổi sao? Ông Bách Hợp, phiền cô động não giùm tôi với_ Triển Kha khinh thường nhìn ả.

- Không thể đâu, hu hu hu,...

- Đạo này có quá nhiều chuyện, mà nguyên nhân lại bắt đầu từ thứ người không đâu. Đúng là đàn bà của cái thế giới này chẳng ai đáng yêu bằng vợ tôi_ anh thờ dài nhìn ả, vốn dĩ thật ghét ả nhưng xong lại thấy thương hại, muốn trách mà thấy không đáng.

-...

Ả gào lên, gào thảm thiết, đập phá mọi thứ.

Anh cũng chẳng còn hứng đâu mà ờ lại nên đứng dậy rồi đi. Bỏ lại sau lưng là ả, là tiếng gào thét gọi tên anh, là tiếng nước nở lẩn lộn, là những oán niệm của một con người đa nhân cách.

Triển Kha đằng sau anh khẽ nói.

- Sếp, điện thoại tôi chưa lấy!

-..._ anh chán ghét không thèm nói.

- Sếp lớn à!_ Hân nhong nhèo y như con gái theo sau anh.

-...

-...

- Tôi tặng cậu loại mới nhất.

- Thế thì được. Cảm ơn anh nha!_ bấy giờ hắn mới thôi, im lặng.

Một mình ả lẻ loi trong bóng đêm, vì quá đau đớn nên ả trốn đi, nhường cơ thể lại cho Hợp. Cô bé ôm di động, ôm lấy người cha của mình, ôm lấy tất cả yêu thương ông đã dành cho mình dù có chết đi. Cô bé không khóc, không nói chuyện một mình nữa, cũng không cào tường, cào thanh chắn. Cô bé lặng lẽ nằm lại một góc, cứ ôm cái điện thoại như vậy mà thiếp đi. Cô đơn quá, thế giới này lạnh lẽo và xa cách cô bé. Trong giấc mơ lạnh, hai nhân cách gặp nhau, họ đều muốn rời đi mãi mãi, không xâm chiếm cơ thể này nữa. Nhưng chính họ cũng bất gặp khó khăn, ở lâu quá rồi, không biết đâu là con người thật của chính mình nữa, không rõ ai mới được đặc quyền để ra đi. Và có lẽ, họ, đều sẽ ra đi mãi mãi...

Triển Kha lái xe chở anh về công ti, một mình anh lại trở về với guồng công việc hằng ngày. Chuyện của Ưông Bách Hợp anh sẽ không tham gia vào nữa, cũng không muốn biết bất cứ chuyện gì cả, tất cả anh để thuận theo tự nhiên.

Từ giờ anh sẽ không để bất cứ thứ gì làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mình nữa. Anh sẽ khoá chặt lại cánh cổng của quá khứ, chỉ mở cho tương lai phía trước mà thôi, tương lai ấy đang còn một người mà anh luôn chờ đợi, sẽ và mãi chờ như thế.

Anh để tên lấm mồm Triển Kha báo tin tốt của cô cho bạn bè, để họ an tâm, không rầu rĩ vì chuyện của anh và cô nữa. Họ cũng đã mệt mỏi quá lâu rồi.

Anh không ngờ bố mẹ đã biết chuyện rồi. Tuy ông bà không nói nhưng ý của ông bà là đã biết, hai người cũng đã rất vất vả vì chuyện này.

Anh cũng không để đám người Nicclo đi tìm cô nữa, anh biết cô không gặp anh ắt có lí của cô, anh cũng sẽ tôn trọng nó. Anh đảm bảo sẽ không cho người tìm cô nhưng một khi gặp lại, anh mặc kệ cô bệnh chưa khỏi hay không muốn gặp anh, anh đều tóm cô về nhà cất giữ hết.

Nói gì thì nói nhưng từng lời từng chữ cô nói anh đều nghe theo, tuân thủ không hề sai phạm, ngoan ngoãn như khi cô vẫn còn bên cạnh vậy. Sáng trưa chiều anh sẽ đi làm, tối rảnh thì học nấu vài món ăn ngon. Thỉnh thoảng lại tụ tập với Chí, Ninh Nhật.

Anh mở rộng công ti, tăng thêm ba kênh truyền hình, giao lưu với nhiều quốc gia để cập nhật xu thế thời đại, phim ảnh và tin thời sự của họ. Quan hệ chặt chẽ với nhiều nhà Đài khác, một lòng hướng Thanh Phong ngày càng lớn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Sang đến Úc, theo tên trường mà bác Hai nói, họ tới tìm Linh Ngân. Hỏi thăm mãi mới tìm đến được nhà trọ của Ngân, sâu trong ngõ khu tập thể, tiện là gần trường, tiết kiệm chi phí đi lại.

Bác Hai biết sắp gặp con nên mừng lắm, run run hỏi hớp, có khi tưởng rằng sắp khóc khi nhắc đến tên cô bé. Bác tới đây nếu không có cô e rằng sẽ rất vất vả, bác không biết đường, cũng chắc biết tiếng anh, bác thấy xung quanh toàn người lạ nên rất sợ, bác đã phải rất kiên trì để có thể trông con.

Họ mất hai ngày để tìm được Ngân, sau khi để họ gặp lại nhau thì cô nhập viện luôn, trong những ngày qua cô biết mình đã bắt đầu khó nghe những tiếng nói chuyện rồi. Nếu không nói to thì cô nghe thấy mọi thứ đều rất mơ hồ, cứ oang oang bên tai đến nhức nhối.

Bác Hai định theo cô luôn nhưng sao thể được, bác khó khăn lắm mới gặp lại con gái, có lẽ có rất nhiều chuyện để nói, theo cô thì cất công tìm em ấy làm gì. Cô để lại địa chỉ bệnh viện cho bác, yêu cầu bác ở chơi với em ấy khi nào chán mới lại vào thăm cô. Cô bé Ngân rất ngoan, khóc nhiều lắm, cảm ơn cô rồi rít. Nhìn hai cha con họ cô thấy đôi đẹp chỉ đơn giản là như thế.

- Bác sĩ, đây là hồ sơ bệnh án của tôi_ cô đưa cho bác sĩ tài liệu bệnh, hôm nay là buổi đầu gặp mặt, mong rằng mọi thứ đều suôn sẻ.

Bác sĩ Melissa nhận lấy tệp hồ sơ, theo thói quen đẩy gong kính rồi mở ra, lướt qua, được một lúc thì nắm rõ trọng tâm tình hình và hình dung ra cách chữa trị thì gặp lại, đưa cho y tá sao chép và tiếp tục bổ sung, rồi mới từ từ quan sát cô.

Trước mắt ông là một cô gái trẻ, mang nét đẹp thanh thuần của người phụ nữ phương đông, 24 tuổi, bị tai nạn, diết đột ngột và viêm phổi cấp tính.

- Cô thấy tình trạng cơ thể sao rồi?_ bác sĩ nhìn cô một lúc rồi chợt nói, không khí tĩnh lặng cũng vui bớt đi.
- Tôi chỉ thấy khó thở và đau rất khoang ngực. Thỉnh thoảng cũng khó để nói chuyện_ cô thẳng thắn trình bày.
- Vậy là đã chuyển biến nặng hơn rồi, nên nhập viện_ bác sĩ trầm tư một lúc rồi lại nói.
- Vâng, vậy có thể chữa tận gốc không bác sĩ?_ cô bất an hỏi. Không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.
- Còn tùy thuộc vào cô_ bác sĩ gấp lại những hồ sơ trên bàn, hai tay đan vào nhau, nói.
- Tôi...
- Phải. Tâm trạng tốt thì bệnh sẽ tốt, bệnh này nếu kịp chữa thì sẽ không vấn đề gì còn nếu để lâu thì rất nguy hiểm.
- Tôi sẽ để tâm trạng mình thoải mái nhất khi chữa bệnh. Thời gian có lâu không bác sĩ?
- Tôi không nói trước được gì cả, nếu bệnh nhanh chóng được đẩy lùi thì sớm thôi là ra viện. Bình thường có người có thể trị bệnh tại nhà nhưng cô khác, vấn đề tại cô có vẻ nghiêm trọng, chắc sẽ lâu.
- Vâng, tôi hiểu rồi. Cảm ơn ngài.

- Được rồi. Cô theo y tá làm thủ tục nhập viện đi. Tôi sẽ tiến hành hai quá trình chữa trị bệnh của cô. Viêm phổi rất nguy hiểm, nếu không chữa nhanh khả năng rất cao sẽ lên ung thư phổi, lúc đó muốn cũng không chữa được. Về tai của cô, tôi sẽ áp dụng đi kèm vật lý trị liệu tạm thời. Đợi khi bệnh phổi của cô đỡ hơn tôi sẽ tiến hành phẫu thuật tai. Nếu tình hình khả quan tai cô sẽ bình thường trở lại, không thì sẽ tiếp tục dùng vật lý trị liệu. Trong thời gian này tai cô sẽ mất dần khả năng cảm nhận âm thanh, cho nên họ sẽ dạy cô ngôn ngữ để hiểu người khác nói gì. Còn không cô sẽ được một quyền số để họ ghi lời nói vào đó. Một biện pháp phổ biến hơn mọi người sẽ lắp máy trợ thính, từ đó sẽ nghe được. Nhưng chúng ta chưa kiểm tra kỹ càng nên tôi không rõ nguyên nhân cô bị khiếm thính chủ yếu là đâu, không biết máy trợ thính có tác dụng với cô hay không. Cho nên chúng tôi sẽ kiểm tra vùng tai của cô trước rồi mới có kết quả nhất định. Nhưng dù tai cô ra sao thì vẫn nên chữa viêm phổi trước, nó có thể gây chết nhưng thính giác thì sẽ khiến cô khó nghe thôi, nó sẽ không nguy hiểm tính mạng

Cô hiểu tất cả chứ?

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ.
- Không có gì. Louisa, làm thủ tục nhập viện cho cô ấy.
- Vâng, bác sĩ.

Cô Từ, mời.

- Cảm ơn.

Sau khi họ ra ngoài bác sĩ Melissa vẫn trầm tư. Tuy ông không biết trước đó cô gái này gặp phải vấn đề gì nhưng còn trẻ như vậy mà lại bị điếc, thật đáng thương.

Cô tự làm thủ tục nhập viện. Sau đó nghỉ ngơi tại phòng bệnh của mình. Bạn của bố cũng đến thăm cô, muốn cho người chăm sóc cô nhưng mà cô một mực từ chối. Cô thích yên tĩnh một mình hơn, người lạ bên cạnh cô thấy không quen. Tuy vậy chú ấy cũng rất quan tâm cô, hề rảnh là lại tới chơi cô.

Cô cũng bắt đầu quá trình chữa bệnh.

Chap 77: Đau đớn

Một sớm tỉnh lại, cô không còn nghe thấy bất kì âm thanh nào nữa. Mới đây thôi cô vẫn còn nghe thấy tiếng chim hót trên cây mỗi bình minh, nghe tiếng những bệnh nhân bị bệnh tật dày vò mà la hét, tiếng hấp tấp của người nhà thăm bệnh, tiếng nói trò chuyện của chị y tá, bác sĩ, tiếng tuyệt vọng khi mất đi người thân. Ở cái bệnh viện ồn ào đến như thế này sao yên tĩnh quá. Bên tai cô là từng mảnh trống rỗng, cô thẫn thờ nhìn cái miệng liên thoáng của bác phòng bên, nhìn cái miệng nhấp nháy một hồi bác sĩ mà không ra tiếng gì. Tự nhiên thấy thật đáng sợ, sự tĩnh lặng đáng sợ, dù biết sẽ có ngày hôm nay nhưng trái tim vẫn kinh ngạc không thôi.

Có người kéo chân lên khỏi đầu, hai tay vòng ôm lấy mình, chết rồi, cô lại không nghe lời bác sĩ để xúc động quá, tức ngực mất rồi.

- Khụ...khụ...khụ...

Tay cô đặt lên lồng ngực vuốt vuốt, cố gắng hít hơi, khó thở quá, không khí biến đâu rồi, đau quá, lồng ngực cô đau quá rồi, bác sĩ ơi,...

Cô lại ngất đi, may mắn bác sĩ tới sớm không thì thật nguy hiểm.

- Y tá, không được nghe cô ta năn nỉ, lấp ống thở vào không được tháo ra. Tình trạng cô ta đang diễn biến rất xấu, tự thở rất nguy hiểm_ bác sĩ nghiêm mặt dặn dò y tá, cô ta suýt thì chết vì tắc thở đấy.

- Xin lỗi bác sĩ, tôi sẽ không vậy nữa đâu ạ_ y tá về mặt hối lỗi nhìn. Tại cô ấy cứ năn nỉ cô, lấp ống thở rất khó chịu.

- Được rồi. Đây cô ấy đi chụp X-quang đi, phóng to nang phổi rồi đưa tôi kiểm tra. Chuẩn bị kết nối điện thoại người nhà luôn.

- Vâng, thưa ngài.

- Đúng rồi, mang ảnh tai của cô ấy cho tôi kiểm tra, cô xác định bệnh trạng chưa?

- Dạ rồi bác sĩ, diết do chấn thương. Khá là nguy hiểm, chắc sẽ cần làm phẫu thuật.

- Tôi biết rồi, để tôi xem lại.

Ông thở dài rồi rời khỏi. Chỉ trong vòng chưa đầy một tuần mà bệnh tình đã nguy kịch tới vậy rồi. Có lẽ nên thay liều mạnh hơn, không biết cơ thể cô ta có chịu nổi không...!!!

Bác sĩ rời khỏi, y tá chăm sóc cô nhìn cô rồi cũng chẳng giữ được thở dài nào nề. Vẫn còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy mà bị bệnh nguy hiểm quá, mỗi lần cô ấy năn nỉ mình hai con mắt cứ đen láy, thử bác sĩ nhìn xem, có khi còn đồng ý ngay tức khắc ý.

Dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của chị y tá nên cô từ từ tỉnh lại, thều thào qua ống thở. Muốn nói mà dây thanh quản cứ rung lên, làm sao cũng không ra tiếng được.

Và như thế cô lại bắt đầu ho sặc sụa, ho nẩy cả cơ thể, cảm nhận được cả cổ họng muốn phun ra máu luôn rồi.

Y tá mất xa cổ họng cho cô, cô bít ho hơn và cũng thấy dễ chịu hơn. Ánh mắt cảm kích nhìn chị y tá, may là có chị không cô tưởng mình sắp rách phổi luôn rồi.

- Em ăn cháo nhé, xong uống thuốc. Uống thuốc xong em sẽ thấy đỡ rất hơn. Trưa chị sẽ đưa em đi kiểm tra lần nữa, tạm thời em không thể tháo ống thở đâu_ chị y tá chưa biết cô đã không thể nghe thấy nên như mọi ngày vẫn nói một tràng dài.

Nói xong lại thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, không nói năng gì hết.

Chị nói thêm vài câu, vẫn thấy cô không đáp lại. Chị vội vàng gọi cho bác sĩ.

Bác sĩ lập tức trở lại phòng khám. Sau khi quan sát và thử nghiệm, kiểm tra thì ông buồn rầu hẳn đi.

- Cô ấy không nghe được nữa rồi. Tôi từng dặn cô vậy cô đã dạy cô ấy ngôn ngữ hiểu chưa?

- Tôi dạy rồi, vậy tức là từ giờ chúng ta sẽ trao đổi với cô ấy bằng ngôn ngữ này!

- Phải, cô bắt đầu làm thử đi. Nếu cô ấy hiểu thì tốt, không thì sẽ dùng ngôn ngữ viết, viết cho cô ấy đọc.

- Vâng, tôi biết rồi.

- Ủ, bắt đầu tiến hành cả vật lý trị liệu thính giác đi.

- Vâng.

Dặn dò hết một lượt rồi ông lại đi, đến phòng khác. Y tá lập tức sử dụng ngôn ngữ cầm để nói với cô, vốn cũng thông minh và đã được dạy vài ngày trước nên cô hiểu, khe khẽ gật đầu. Chị y tá miêu tả xong một lượt thì ra ngoài. Thời gian này chị chỉ việc chăm sóc cho mình cô nên chị làm việc rất chu đáo.

Chị nhanh chóng mua cháo về, tháo tạm ống thở để cô tự ăn rồi uống thuốc. Cô gái này gầy lắm rồi, tiềm chất dinh dưỡng chị thấy chẳng khá lên nên chị cứ nhất định mua thức ăn, thà nhìn cô ăn còn biết cô giống người bình thường chứ ngày nào cũng tiêm chị thấy xót xót sao ấy.

- Du, ăn cháo thôi!_ chị múa tay vài cái với cô, thấy cô gật đầu thì tự tay đút cho cô. Cô muốn tự ăn cũng không cho, mệt đến vậy ăn thế nào được.

Ăn xong chị để cô uống thuốc.

- Em nghỉ đi, khi nào dậy thì chụp cũng được.

Cô gật đầu cảm ơn. Ngay sau đó cũng từ từ mà thiếp đi, tuy không ho gất lên nữa nhưng cô lại bị sốt, thêm một lượng thuốc lớn nữa nên cơ thể rất mệt, không còn chút sức lực nào cả, mí mắt cứ thế nặng trĩu rồi khép lại hẳn. Và cô lại mơ, mơ giấc mơ biển máu ấy, giấc mơ ám ảnh cô suốt cả tháng nay. Cô rất sợ, sau bao nhiêu đêm thì cô biết mình lại đang mơ thôi nhưng mà làm sao cũng không tỉnh lại được, cơ thể không sao động đậy nổi, và cứ thế ngủ miên man.

Chị Louisa thời điểm quay lại xem cô thì suýt khóc, người nóng hừng hực, mồ hôi túa ra như tắm và gọi cô nhưng không sao gọi tỉnh lại được.

Bác sĩ Melissa cũng nhanh chóng có mặt, vì cô không tỉnh nên bắt buộc phải tiêm, thuốc hạ sốt.

Chị Louisa biết cô sẽ không thể tỉnh lại ngay được nên cùng vài hộ lí chụp X-quang phổi của cô. Làm nhanh nhất có thể để đưa cho bác sĩ kiểm tra.

Bác sĩ quan sát qua phim, phổi đã sưng đỏ tấy lên rồi.

- Là vi khuẩn, dùng kháng sinh đi. Khi nào cô ấy tỉnh thì cho cô ta uống acetaminophen.

- Dạ bác sĩ.

- Phải rồi, tăng lượng thuốc ho lên, đặc trị. Sẽ ra rất nhiều đờm nên kết hợp thuốc long đờm nữa. Khi nào bớt sốt thì lập tức uống kháng sinh, phải ngăn chặn vi khuẩn phát triển mới được.

- Tôi biết rồi bác sĩ.

- Ủ, cô đi làm việc đi. Khi nào cô ấy tỉnh gọi tôi.

- Vâng.

Chị Louisa ra ngoài, đến phòng kho lấy thuốc. Dựa trên lời dặn của bác sĩ mà lấy loại và liều lượng đúng. Về phòng cô, thấy cô chưa tỉnh nhưng đã bớt sốt nên chị khá an tâm.

Ra ngoài đến phòng nghỉ nghỉ ngơi một lát.

Khụ...khụ...khụ...

Cô vì ngứa rất cổ họng nên choàng tỉnh, ra sức ho, mỗi lần ho cơ thể sẽ dễ chịu lắm nên cô cứ ho mãi. Ho đến nổi bật cả máu, đỏ lôm cả lòng bàn tay.

Đúng lúc Bác Hai đến thăm, vừa vào cửa thấy cô ho ra máu thì sợ hãi, vội vàng gọi bác sĩ.

Bác sĩ vừa khám cho cô rồi nên ông chỉ đành lắc đầu, tiêm thuốc cho cô.

Nghĩ rằng bác là cha cô nên ông nói thẳng.

- Chuyển biến xấu rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

- Vâng_ Bác Hai run run đáp.

Khi chỉ còn lại hai người thì bác cầm tay cô lo lắng.

- Du à, con cố gắng lên. Đừng nghỉ ngơi gì cả, phải vui vẻ thì mới mau hết bệnh được.

Tuy cô không biết bác nói gì nhưng biết chắc chắn là bác ấy lo cô cho lắm nên cô vẫn cười thật tươi trấn an bác.

Chị y tá tiến vào. Thấy bác Hai thì chào rồi hỏi cô. Cô giới thiệu cho chị, bác Hai nhìn họ cứ khoa chân múa tay thì khó hiểu. Tưởng cô và chị y tá bị làm sao nên hốt hoảng.

- Con làm sao thế con.

Cô giương ánh mắt khẩn cầu cho chị y tá. Nhưng mà chị cũng đâu có hiểu tiếng Việt làm sao biết bác ấy nói gì để chuyển ý cho cô được. Chị mở tủ ra lấy một quyển sổ đưa cho cô.

- Bác, bác nói gì bác viết vào đây cho con.

Bác Hai tuy khó hiểu xong cũng viết lại. Cô đọc hiểu thì trả lời, cứ như vậy cô giải đáp hết mọi thắc mắc của bác.

Rồi cô hỏi chuyện của Bác và em, em buồn thay cho cô vì không nghe thấy, bác viết nhiều lắm. Bác cũng nói là bác ở đây với cô, con gái bác còn phải học, không thể cứ ở cạnh bác được, bác phiền phức lắm.

- Dạ. Bác cứ ở đây, nhưng con chỉ sợ bác ở viện nhiều sẽ bệnh mất.

Không sao, bác muốn ở đây mà.

- Vậy bác chỉ chơi với con thôi, đừng làm gì. Bác mệt ốm là con không chăm được bác đâu, con cũng ốm mà!

Ủ, bác biết rồi.

- Chị y tá, từ giờ bác ấy sẽ ở đây với em.
- Ủ, chị sẽ chuẩn bị thêm vài thứ cho bác ấy.
- Cảm ơn chị.
- Không có gì. Em với bác nghỉ đi, chị đi mua thức ăn cho hai người. Em phải đổi thuốc rồi, nên ăn nhiều để đủ chất hơn.
- Dạ, em biết rồi cảm ơn chị.
- Ủ.

Chị Louisa đi, hai người trò chuyện vui vẻ, cho dù gặp chút khó khăn. Lúc sau thì Linh Ngân cũng đến, ở lại chơi với hai người, nó rồi rít cảm ơn rồi tiếc nuối ra về. Nó bận học quá, nhớ bố nhiều nhưng cũng lo ông xa lạ lạc lõng ở đây. Thôi đành để ông ở đây, mình cố gắng đến vậy, cũng giúp đỡ chị Du luôn, chị ấy tốt lắm.

Ngân Linh về thì chị Louisa cũng về tới, xách theo vài món ăn thanh đạm và mềm.

Cô khoẻ hơn rồi nên tự ăn rồi ngoan ngoãn uống thuốc. Có lẽ có người bên cạnh nên tinh thần cô phần chấn hơn hẳn, tuy còn rất mệt nhưng ai cũng thấy sự thay đổi đáng kinh ngạc ở cô, bác sĩ lúc khám lần cuối ngày cũng cười rạng rỡ, vì khuẩn chưa tiếp tục lan ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Quay nửa vòng trái đất, anh mà biết cô hôm nay có tiến bộ trong tình trạng sức khoẻ hẳn là vui lắm. Và cô hãy an tâm chữa bệnh nhé, ở bên đây anh rất ngoan. Anh lúc nào cũng nhanh gọn xua hết ong bướm, chăm chỉ làm việc, chỉ là càng ngày càng nhớ cô, hễ chỉ cần có thứ gì liên quan đến cô là anh thất thần cả ngày trời. Anh sợ một ngày mình không chịu đựng được sẽ bỏ tất cả đi tìm cô mất.

Chờ đợi cũng là một loại hạnh phúc.

Anh lái xe đến công ti, hôm nay dậy muộn hơn mọi ngày một chút, vừa hay đúng giờ tắt cả mọi người đi làm nên tắc đường. Anh lê lét cả tiếng cũng chẳng ra hết quốc lộ, rảnh rỗi nên bắt chọt có hứng thú ngắm phong cảnh bên đường. Hình như thời gian qua anh bỏ lỡ rất nhiều thì phải, hàng cây ven đường sao rụng hết lá rồi, hoa trồng thì lại nở rất tươi, không khí tươi mát, trời những ngày qua chắc là rất đẹp thì phải. Miền Bắc vào cái thời điểm này nó hay thế đấy, rõ là đã vào đông rồi nhưng lại rất ấm áp, mát mẻ, chút lạnh không có. Có lạnh thì chỉ là thiếu bóng dáng người trong tim mà thôi.

Chẳng biết anh thần thờ bao lâu mà lúc ngậy lại thì đường đã đi được rồi, đến công ti cũng muộn mất cả tiếng.

Chị Mai thấy anh đến thì lập tức triển khai công việc.

Nói xong lại tự động đi ra, như ôn thần giữ cửa cho anh, ai muốn vào cũng phải qua con mắt của chị mới được.

-Sếp, hôm nay anh sẽ gặp mặt nhà sản xuất Vương_ chị Mai trở lại sau 2 tiếng làm việc của ôn thần.

- Ủ, chị chuẩn bị xe đi.

- Xe đã chuẩn bị rồi ạ. Sếp xuống là ta đi luôn.

- Tôi biết rồi.

-...

- Sếp, anh có cuộc hẹn với cô Mi Lan lúc 1 giờ.

- Cô ta là ai thế?

-...

- Hừm?

- Dạ, là giám đốc xưởng thời trang Mi Lan, chuyên cung cấp thời trang phụ kiện cho chúng ta ạ.
- Rồi, vậy đang tốt sao phải gặp mặt?
- Dạ, mình và cô ấy hết hợp đồng rồi, gặp mặt để bàn có kí tiếp hay thôi ạ.
- Ok, chị gọi cho lão Triệu đi đi, tôi không rảnh. Kí tiếp hay không tùy hấn.
- Dạ.
- Rồi. Còn gì nữa không?
- 8 giờ bắt đầu tiệc đãi thọ của chủ tịch Hàn.
- Để Triệu đi nốt đi.
- Vâng. Vậy sếp có đến toà án không ạ?
- Làm gì?
- Hôm nay là buổi xử cuối của cô Uông ạ!
- Vậy à, tôi không đi.
- Vậy tôi xin phép ra ngoài.
- Ừ, hôm nay tôi sẽ về sớm, chị cũng về sớm dẫn con đi chơi một buổi đi, chị cũng vất vả nhiều rồi.
- Cảm ơn sếp.

Chị Mai trở ra ngoài, khẽ thở dài. Tội nghiệp lão Phó, cứ việc khó là đến lượt.

Reng reng reng...

Anh liếc mắt sang điện thoại, hai chữ Họ Tà đập vào mắt, không định nhắc máy nên tay vẫn gõ lạch cạch. Điện thoại tắt, lúc sau lại reo. Đến lần thứ ba thì anh mới khẽ nhếch môi nhắc máy.

- Chuyện gì?
- Sao tôi gọi ba cuộc cậu mới nhắc máy thế hả?
- Người có lòng nên gọi ba cuộc! _ anh thân nhiên trả lời.
- Thối tha.

Tút tut tut...anh đập máy ngay tức khắc, tiếp tục công việc.

Bên kia Tà Bích Huyền bị hẫng một cái tức nổ khói đầu. Nhưng tức gì thì tức vẫn kiên nhẫn gọi lại.

Anh chẳng buồn bác máy, cảm nhận được tên kia sắp chết vì tức mới tao nhã gạt nút nghe.

- Alo...
- Họ Lâm, tôi nói ngắn gọn. Đi uống rượu với tôi đi _ Tà Bích Huyền nuốt cục tức lại nói.
- Tình yêu thăng hoa hay sao mà phải uống rượu.
- Miệng quạ nhà cậu, hôm nay vợ tôi đuổi tôi ra khỏi nhà.
- Chà, lần thứ ba trong tháng rồi. Vợ anh vui tính ghê!
- Cậu, đi uống rượu thôi. Tôi muốn say hết đêm nay.
- Kệ anh, thích say thì say, đừng làm phiền tôi.
- Họ Lâm, cậu phải đi với tôi thì khi nào tôi say mới có kẻ đưa về chứ.

- Về làm gì, bị đuổi rồi.

- Đuổi thì sao, nhà tôi cơ mà, cùng lắm ngủ cổng là được chứ gì?

-..._ khẩu khí thật.

- Lâm An Tường, cậu lại tắt máy đấy à?

- Không, thế sao anh bị đuổi?

- Cô ấy muốn tôi vẽ tranh chân dung cô ấy, mà tôi vẽ thành con lợn nên...

-...

Anh tắt máy, khoé miệng vẫn chưa hết co giật.

Reng reng reng...

Vừa chạm lại vào chuột thì điện thoại lại reo, ngó sang, Chí. Anh chán chả buồn nhắc máy, nhưng người gọi bên bị quá nên đành lại nghe.

- Alo...

- Tường thương mến, cứu tao!!!

- Sao?

- Tao làm vỡ mất cái bát Thanh hay ăn cơm.

Tút tut tut...

Toàn những kẻ điên, chuyện như con kiến cũng làm phiền anh, anh là sếp lớn không phải quản lí cấp cao của mấy người, chăm vợ thôi mà la làng suốt ngày.

Anh bị làm phiền nhiều thành ra hết hứng làm việc, quay qua trò chuyện với cô. Nhìn tấm ảnh cô cười dưới góc sân trường rực rỡ nắng mai anh lại nhớ về thời học sinh, khi ấy tốt thật. Ra đời rồi mới thấu, chẳng năm tháng nào đẹp đẽ hơn những ngày còn khoác áo đồng phục, còn đến lớp, còn bên nhau trong những trang sách vở.

Năm ấy anh có một tình yêu học trò sâu đậm, mãi về sau này, đã trở thành tình yêu cả đời khắc cốt rồi.

Hôm nay là 20/11, ngày nhà giáo Việt Nam, bình thường là họp lớp rồi, nhưng hình như vắng cô nên không khí cứ giảm dần. Chẳng ai sẽ đi thăm thầy như mọi lần nữa, chỉ gửi quà và lời chúc thôi, mà thầy cũng chuyển đi rồi. Cô mà có đây thì thầy có xa thế nào cũng hét vào mặt từng đứa bắt đi cho mà xem, không lại đánh cho đứa ấy bầm dập, đứa nào có vợ có con rồi cũng không tha, thích thì vác hết đi luôn.

Lớp trưởng cũng không đi được, cô ấy đang mang thai, đi lại không tiện, cả Lam nữa, họ đang mang bầu nên hay trợn trạo, khó chịu, hai tên kia không cẩn thận nên suốt ngày bị mắng bị đuổi, phải thôi. Anh thì không hạnh phúc như họ, được vợ đuổi nhưng anh hơn họ, anh được ở nhà chờ vợ...về!!!

Sau phiên toà tái thẩm Ông Bách Hợp được chuyển tới trại giam mới. Toà án cũng không xét xử gì lâu, vẫn giữ nguyên mức án cũ và tăng tiền bồi thường cao hơn, phối hợp cùng bên bệnh viện toà cũng ban bố quyết định, dù hạn tù đã hết nhưng thần kinh chưa phục hồi thì sẽ chuyển tới bệnh viện tâm thần điều trị, khi thực sự khỏi mới được phép hoà nhập với xã hội.

Nhưng cho dù có phán gì đi chăng nữa thì có sao, mọi chuyện qua rồi, người bị hại cũng đâu thể coi như không có chuyện gì, tổn thương đâu có mất, sự trả giá của ai kia phải chăng chỉ là phạt, cái phạt của pháp luật.

Thật ra sai lầm hay tội lỗi người ta đều gọi là luật nhân quả, reo đầu gặt đầu. Ông Bách Hợp ra nông nỗi này là đang trả lại lẽ sống đúng đắn cho việc đã làm. Có những người sẽ hối hận, có người oán trách, có người không biết mình đã sai, lại có người thấy đúng, đúng là mình phải chịu tội nhưng không hối hận vì đã làm, họa may là thấy không đáng.

Đối với Ông Bách Hợp hiện tại à chẳng biết mình có cảm xúc gì, à không biết mình có hối hận không, không biết bản thân có tiếc nuối không, cũng không biết cái sai nhất là gì, một vòng luân quần hành hạ, đau buốt tứ chi, vỡ vụn tim gan, máu cạn xương gãy...

Rồi cứ thế, một tuần sau thì tất cả trôi hết, trôi vào dĩ vãng, vào giải thoát. Người quản giáo đưa cơm và thấy máu, họ thấy máu đỏ thấm cánh tay của à, à đã cắt gân tay, tự kết liễu mình. Người ta nói, đó là sự giải thoát duy nhất, thật ra không ai biết sống khổ hơn chết nhiều, chết với à là thoát khỏi cái ghê rợn nhất của đời người, lạnh lẽo.

Bà Lan khóc ngất đi chẳng gượng dậy nổi khi nhận xác con. Trước khi quyết định đi, à đã để lại cho bà một lá thư. Rằng, cái chết của à hôm nay là niềm hạnh phúc duy nhất à có được. Trong thân xác này, không nhân cách nào muốn chống đỡ nó nữa, Ông Bạch đã điền đại và muốn rời đi, trả lại Hợp cơ

thẻ này, nhưng Hợp cũng muốn ra đi rồi. Họ đã đi tìm nhau và đều muốn ra đi, khoảnh khắc chết ai cũng vui cả, cuối cùng ngày tháng phải sống của họ cũng đã kết thúc, dẫu xuống địa ngục cũng cam. Vì lẽ đó xin mẹ thôi khóc, thôi buồn, xin hãy vì con, hãy sống thật tốt. Cả cuộc đời này bất luận thế nào, con vẫn yêu mẹ. Con cũng nghĩ, con muốn xin lỗi họ, nhưng con không can đảm, hãy để từ xin lỗi này trải xuống nắm mồ của con. Trên trời hay dưới đất, con đều dõi theo mọi người. Nếu mẹ yêu con hãy khắc trên nắm mồ ấy hai cái tên, Ưông Bách Hợp và Ưông Bạch, dù là ai sai ai đúng thì chúng con cũng đã cùng sống, cùng chịu.

Ngày tang lễ, anh đến. Nhìn di ảnh của ả rồi thờ dài. Anh đã không còn trách ả nữa rồi, thật ra ả đâu nên tự sát như vậy, chỉ càng làm mọi người mệt mỏi hơn mà thôi.

Bà Lan và ông Lâm chỉ làm buổi tiễn đưa nho nhỏ, họ cũng làm y như lời ả để bia hai cái tên. Anh cũng không hỏi tại sao lại vậy, nhưng có lẽ sâu trong tim thì cũng biết lý do. Anh gửi ả bông hồng trắng cuối cùng, là tiễn đưa cũng là lời chào, lời nói cuối. Kiếp này vận mệnh không tốt, kiếp sau nếu được đầu thai, vẫn gặp lại nhau thì mong sẽ là bạn bè tốt, đừng lại làm kẻ thù nhau mà đáng tiếc.

Ả nghe thấy lời anh nói thì cảm kích gật đầu, sau đó cũng an tâm tan biến. Kiếp người ngắn ngủi, vận mệnh cũng hết, từ đây, sẽ không còn vương bận gì nữa rồi.

Sau khi ả chết, ông Lâm giao lại toàn bộ tài sản cho anh, đưa bà Lan đi du lịch khắp nơi, chuyện xưa cất lại vào hộp. Anh cũng chẳng định lấy nhưng trông sự già nua của ông thì lại nhận lời. Thật ra anh cũng đâu trách gì ông nữa, càng lớn lại càng cảm thấy buông bỏ thật sự hạnh phúc.

Bây giờ đây tâm nguyện duy nhất của anh chính là đọc lời thẻ với cô trong nhà thờ. Còn tất cả đã khép lại sau bức màn thời gian, đóng kín và không cần phải mở ra nữa.

Hôm nay lại là một sáng trong lành, từ sáng ông bà Từ đã có mặt tại bệnh viện, họ bay chuyến đêm để sang với cô. Nay là ngày cô vào phòng phẫu thuật tai, ngày quyết định cô có thể nghe thấy trở lại hay không, ngày quan trọng. Ông bà cũng bí mật sang đây nên dường như không ai hay biết chuyện, và đương nhiên việc cô trị bệnh ở đây vẫn chưa ai biết.

Vì ông bà vẫn ở quê nên không biết tin tức gì của anh nhiều, anh cũng vẫn về chơi những ngày nghỉ.

Gặp lại cô nhìn cô mà hai người xót hết cả ruột, kháng sinh vào người khiến cô gầy rạc đi. Cô ngủ nhiều lắm, ngủ triền miên khiến họ cũng không biết cô làm sao nữa.

Những lúc tỉnh táo thì ho suốt, mặt mũi đỏ hồng, và bờ môi thì nứt nẻ trắng nhợt. Nhưng cô lại là người an ủi họ trở lại, hai mắt cô lấp lánh và cười, cô làm hai ông bà vừa an tâm vừa đau lòng. Ngồi bên cô, họ khóc mà sợ cô buồn nên cứ áp úp nơi cổ họng mặn chát.

- Bảo bối, con thực sự tốt chứ? _ mẹ Từ vuốt ve gương mặt cô hỏi.

- Vâng, con tốt lắm _ cô nhìn tờ giấy rồi trả lời.

- Xin lỗi con vì giờ bố mẹ mới sang.

- Không đâu, là con không cho hai người sang mà.

- Là do chúng ta.

- Nào nào, hai người không được như vậy. Con không muốn nói nhiều đâu, con mệt đấy, hai người tới đây là con vui lắm rồi.

- Được rồi. Bảo bối à, con nghỉ đi.

- Không, con nói thêm mấy câu, lát nữa uống thuốc rồi con không tỉnh lại được mất.

- Ủ, con nói đi, kể mẹ nghe con đã quen ở đây chưa?

- Dạ, quen rồi. Chị y tá và bác Hai chăm con tốt lắm. Đạo này con cũng khỏe hơn rồi.

- ...

- Con nhớ mọi người nhưng con rất kiên định. Con đi chữa bệnh, dù thế nào con cũng chịu, thời điểm mới sang đây con oải lắm. Con suýt chết ba lần rồi mẹ ạ, bác sĩ nói rất nhiều, cũng rất hết lòng tâm sự cùng con. Chị Louisa và bác Hai động viên con nhiều, con cũng nghĩ về mọi người mà cố gắng đứng lên. Con bây giờ rất tốt, bản thân con đã phải thay bốn loại kháng sinh rồi nhưng không sao cả, con đã chống chịu hết rồi. Cơ thể con đã có tác dụng với thuốc rồi mẹ ạ. Có thể bây giờ con không khỏe bằng trước nhưng con đã sống rồi mẹ, con đã hợp thuốc rồi. Bác sĩ nói con rất may mắn, có lẽ số con chưa tận, có lẽ con chưa đến tuổi phải chết nên cuối cùng ánh sáng cũng tỏa vào đời con. Bây giờ con chỉ cần nghỉ ngơi, uống thuốc đầy đủ và lạc quan thôi, vi khuẩn sẽ được loại bỏ hết. Tuy không rõ là bao giờ được xuất viện nhưng mà hi vọng sống đã xuất hiện rồi mẹ. Vấn đề nghe thấy đối với con rất quan trọng nhưng không phải tất cả, con nhìn những người ung thư, tật nguyền, liệt hai chân,... Họ còn khó hơn con, con chỉ là mất đi đôi tai thôi. Con biết không nghe thấy đối với con là một nỗi đau quá lớn nhưng con sẽ cố gắng vượt qua. Ba tháng qua con đã học cách bình tĩnh lại. Con sẽ cố gắng quên đi nỗi đau của mình. Con vẫn là con của ngày xưa, mạnh mẽ sống. Nên con mong mọi người hãy an tâm, đừng vì con mà đau lòng, mà buồn thương.

- Mẹ biết rồi. Mẹ sẽ không nghĩ gì nữa, mẹ sẽ không khóc đâu mà. Chỉ là mẹ thấy ảm ức thôi, mẹ nuôi con tốt lắm mà, sao lớn lên lại thành ra như vậy chứ.

- Thì đó, mẹ nuôi con tốt lắm. Mẹ đưa giấy cho bố đi, con thấy bố hóng gì đó ghê lắm rồi.

- Ủ_ mẹ Từ sụt sịt rồi đưa quyền sở cho bố Từ.

Bố Từ đón lấy, viết nguệch ngoạc lên giấy, xong lại đưa cho cô.

- Con gây làm bố xót quá, con cũng yếu đi nhiều. Phẫu thuật bây giờ liệu có ổn không, ta thấy con yếu lắm.

- Con không sao đâu. Con đỡ hơn trước nhiều nên phải làm giải phẫu ngay, để càng lâu càng khó chữa, khả năng hồi phục sẽ càng thấp.

Bố Từ nghe vậy cũng gật đầu, ông rom róm nước mắt, đúng là để con xa vòng tay mình thì không yên tâm chút nào.

- Bác sĩ có nói con bao lâu thì được xuất viện không?

- Không chắc ba ạ, nếu con giải phẫu tai thành công thì dù viêm phổi chưa tan cũng vẫn được xuất viện, có thể điều trị tại nhà, uống thuốc hằng ngày và biết kiêng kem là ổn.

- Ủ, viện ngột ngạt quá, đợi giải phẫu xong thì về nhà, ở nhà trong lành hơn.

- Con không biết nữa. Chuyện này để sau hẵng tính. Thôi, bố mẹ đi nghỉ đi, bay cả đêm chắc mệt lắm.

- Không cần, chúng ta ở đây cùng con.

- Con không sao, bố mẹ cứ về khách sạn nghỉ đi, ngày mai con mới làm giải phẫu, nếu bố mẹ muốn thì chiều tối là được rồi. Đằng nào tí nữa con cũng sẽ ngủ, bố mẹ cũng chẳng biết làm gì.

- Thế cũng được, chiều ta vào vậy.

- Vâng, à tiện thể bố mẹ dẫn bác Hai đi nghỉ luôn nhé, con bảo bác ấy mà cứ không nghe.

- Được rồi, nhà chúng ta may mắn lắm mới có bác ấy. Chẳng thân thích mà lại yêu thương con như thế, phúc lắm con à.

- Vâng.

Trò chuyện một lúc thì hai người quay về khách sạn, lời được cả bác Hai đi nghỉ ngơi. Đến trưa thì chị Louisa cũng vào đưa thuốc để cô uống. Cô uống một lúc thì đi ngủ ngay, chị đắp lại chăn cho cô rồi ra ngoài. Chuẩn bị tất cả mọi thứ để bác sĩ tiến hành giải phẫu, mong rằng thứ chị làm sẽ đem may mắn cho cô, mong cô sớm khỏe mạnh. Chị thiếu đi một người trò chuyện nhưng chị là đã cứu được thêm một con người.

Hai giờ chiều, mọi người lại có mặt đầy đủ trong phòng của cô. Động viên khích lệ, cùng đưa cô vào phòng giải phẫu, bác sĩ và y tá cũng nói rất nhiều với họ.

Nửa tiếng sau thì cô bắt đầu làm, bác sĩ tiêm thuốc mê và cô lại ngủ, rèm mi buông xuống nặng nề, mệt nhọc, cả tiếng thở cũng đứt quãng khó khăn, nang phổi cô vẫn còn yếu lắm.

Y tá chùi mặt cô lại sau tấm vải xanh, khoét một lỗ quanh đường thính giác. Bác sĩ đẩy lại gọng kính, vuốt lại con dao và nhìn sơ qua lại đồ đạc, hít thở rồi đặt dao. Ông tiến hành chỉnh lại các tiểu cốt và vá lại màng nhĩ, tẩy sạch các chất xơ dính do chấn thương. Tái tạo lại nhưng cơ quan bị tổn thương.

Đây là những bộ phận vô cùng nhạy cảm nên ông không dám lơ là, chú ý từng chút một.

Một điều mà ông không thể lý giải nổi, cô ấy tiếp xúc với tiếng nổ lớn như vậy nhưng hầu như tai trong chỉ bị ảnh hưởng chứ không bị tổn thương. Vô vàn trường hợp như cô gái này sẽ là diếc vĩnh viễn, bởi cho tới nay diếc tai trong rất khó chữa, nó quá sâu tiếp giáp não nên rất sợ khi động tới sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Có nhiều người diếc chấn thương nhẹ nhưng là do tiếng ồn và áp lực quá độ mà diếc, thật không ngờ trực tiếp đón bom nổ lại không hề bị hỏng tai trong. Một kì tích trong cuộc sống quanh quẩn này.

Ông sợ kết quả nhầm nên đã tiến hành kiểm tra hai lần nhưng kết quả chỉ là tổn thương tai ngoài và tai giữa, và sự tổn thương này có thể chữa được. Cô ta có 50% nghe thấy, vì sự cố gắng, vì được trị liệu sớm, áp dụng vật lý y học hiện đại điều hoà tai trong và sự giải phẫu hôm nay cho phần tai giữa và tai ngoài, cơ hội nghe thấy ắt tăng lên 20%, ông tin cô gái mạnh mẽ này sẽ có được một đôi tai mới.

Gần 2 tiếng sau thì chị y tá ra ngoài, nhìn người nhà cô mím môi.

- Xong rồi. Em ấy tí nữa sẽ được đẩy về phòng, mọi người tranh thủ đi nghỉ rồi vào thăm sau. Mới mổ nên tránh quá nhiều tiếng nói.

- Vậy con bé sẽ nghe thấy lại chứ!_ ba Từ nóng lòng hỏi.
- Tí bác sĩ ra rồi ngài ấy sẽ trả lời. Cháu còn việc, xin phép.
- Vâng, cảm ơn cô.

Bác sĩ trở ra ngay sau đó, giải thích cặn kẽ và giải đáp mọi thắc mắc cho mọi người. Ông cũng không cho đáp án chính xác nhưng mọi người nghe vậy ai cũng vui lắm rồi, 70% tai cô sẽ nghe thấy trở lại, đây là một con số khả quan. Họ cũng bắt gặp ánh mắt khả quan của bác sĩ nên lòng ai cũng như vừa được tưới nước suối vậy, thanh mát và ngọt ngào vô cùng.

Cô được đưa về phòng nhưng cũng không tỉnh lại, sáng hôm sau mới mở mắt. Cô đã ngủ một giấc khá dài và mơ một giấc mơ xa lạ.

Đầu cô bó băng để bảo vệ tai nên hơi khó chịu, lại cả chưa ăn uống gì nên mệt lả, nói chẳng ra lời. May là chị Louisa hiểu, đút nước cho cô nên giọng cô mới bật được ra hơi.

- Mẹ, con đói.

Mẹ Từ thấy cô tỉnh, thấy cô nhong nhẹo mừng rỡ gật gật đầu rồi chẳng để ý ai cả lao đi, hớn hờ đi xuống căn tin mua cháo cho cô, bà biết suốt ngày ăn cháo rất chán nhưng đành phải chịu thôi. Đợi khoẻ lại cô muốn ăn món Tây món Việt bà đều mua về hết cho cô ăn.

Ai cũng cười vui vẻ, vui theo sự nhanh nhẩu của bà, vui vì cô, vì sự may mắn luôn đến với người có trái tim cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tuổi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Nói chuyện về bệnh tình của cô, bác sĩ đã cho người nhà một câu nói tràn đầy niềm vui. Cô có thể về nhà điều trị, thứ nhất là cần sự yên tĩnh, một nơi thật bình yên để tai cô có thể cảm thấy êm ái mà tự phục hồi. Thứ hai bệnh viện rất phức tạp, cũng tốn kinh phí cho họ mà bệnh nhân nhiều, ai có thể về thì họ cũng khuyến khích về, để có phòng cho những người khác nằm. Thứ ba là ở nhà vẫn là môi trường tốt nhất, trong lành nhất để vi khuẩn không sống nổi mà sẽ tự tan đi, nhà có mọi người cùng chăm sóc, đỡ phải đi lại nhiều, mệt mỏi.

Bác sĩ cũng nói nếu muốn về Việt Nam thì sẽ chuyển tiếp hồ sơ về, có thể để bác sĩ mình điều trị tiếp phần còn lại. Còn không thì cứ tìm nhà nào đó thuê, mỗi tuần ông sẽ đến kiểm tra và trị dứt điểm rồi về cũng không sao. Tùy người nhà quyết định.

Họ cũng không hỏi cô mà quyết định ở lại đây, thật ra đi đến bước ngày hôm nay không phải là dễ nên một chút xiu họ cũng để ý. Nếu về ngay thì chỉ có thể đi máy bay, mà đi đường dài cô sẽ mệt, hơn nữa máy bay trên trời cũng ồn như vậy, tai cô chịu sao nổi, nhờ lại phải tiến hành giải phẫu lại thì họ không chịu nổi, con bé cũng mệt nữa.

Quyết định thế nên ba Từ đã nhờ chú Dương tìm một ngôi nhà cho thuê để ở tạm. Chú Dương thì có căn nhà ngoài ngoại ô, cả nhà hay đến đấy nghỉ ngơi mỗi dịp lễ nên chẳng cần tìm mà đưa chìa khoá cho ông bạn đưa con vào ở. Ba Từ cảm kích, muốn giả tiền hàng tháng dù ít dù nhiều nhưng chú Dương không lấy, bạn bè mà, ai lại tính toán chi li với nhau làm gì.

Nhà ấy vừa hay có ba phòng, cô một phòng, bác Hai một phòng và hai vợ chồng ông một phòng.

Mẹ Từ đến trước dọn dẹp sạch sẽ, làm tổng vệ sinh, kiểm tra mọi thứ tiện lợi nhất rồi mới an tâm đưa cô tới. Chị Louisa cũng tới, chị cẩn thận theo để dặn dò mọi thứ kĩ càng về cô. Chị phân sẵn tất cả loại thuốc, ghi liều lượng và số lượng, trường hợp đặc biệt cũng ghi. Cách mát-xa tai tránh tiếng ồn, các thực phẩm tốt cho máu và phế nang, cách lấy đờm hiệu quả ra khỏi họng nếu bị nghẹt,...

Chị nói rất chi tiết, hai ông bà thật muốn thuê luôn chị về chăm sóc cô cho rồi nhưng lại thôi, lại làm chị chán.

Chị ngồi với cô một lúc rồi trở về bệnh viện.

Cô ra khỏi viện nên tâm trạng khá là vui, nằm trên giường qua khung cửa sổ tầng hai nhìn về bầu trời xanh biếc, màu của hi vọng. Hàng cây hai bên đường xanh rì, thỉnh thoảng lại có vài người đi qua, xa xa là những ngôi nhà tuyệt mỹ sang trọng, ngoại ô thành phố luôn là những ngôi biệt thự tuyệt đẹp để nghỉ ngơi, tịnh dưỡng sau mỗi tuần hết sức vì công việc.

Tuy cô không nghe thấy âm thanh cuộc sống nơi đây nhưng nhìn những thứ này thì thật thanh bình, mang cho người ta cảm giác muốn nằm ngủ bất thành linh.

Cô lìm dìm rồi chìm vào giấc ngủ, hôm nay lại gặp anh trong mơ, cô cười, lâu không gặp anh, giấc mơ cũng là hạnh phúc. Bố Từ vào phòng, thấy cô ngủ thì chỉnh lại chăn cho cô rồi nhẹ nhàng ra ngoài, tiếng thờ dài tuy đã vui nặng nhọc nhưng cũng chưa thật tan biến đi được sự mệt mỏi. Mong rằng mọi thứ sẽ lại tốt đẹp.

Hai tháng sau cô trở lại bệnh viện, hôm nay sẽ tháo băng ra để thông thoáng tai và tiếp hợp lại với môi trường.

Bác sĩ khá hài lòng với tình trạng sức khỏe ngày càng tốt của cô. Dịch nhầy và đờm đã tan, khiến cô không ho và hay sốt nữa, nang phổi cũng vì thế mà thông thoáng hơn, điều hoà tốt không khí để duy trì sự thở.

Nhân tiện trở lại viện, bác sĩ lại chụp ảnh phổi lần nữa, minh chứng rõ rệt nhất là nó đã không còn đỏ gất nữa mà chuyển về màu hồng thanh.

Cả cơ thể cũng đang đào thải mọi chất độc ra ngoài, lọc không khí để giữ sự thở cho cơ thể.

Bác sĩ tháo băng tai, qua máy thì tai ngoài đã hoàn toàn ổn định, tai trong đã hoạt động tốt và tai giữa thì đã hoàn thiện. Khoảng một hai tuần nữa cả ba sẽ thống nhất và bắt đầu tiếp nhận âm thanh, nếu không còn biến chứng gì từ não bộ truyền tới thì tai sẽ có thể hoàn toàn hồi phục và thu âm thanh đến não bộ. Khi ấy, cô hoàn toàn khỏi bệnh và không cần sự có mặt của bác sĩ mỗi tuần nữa.

Điều này là một niềm vui quá lớn đối với tất cả mọi người, đặc biệt là cô, khi ấy cô sẽ đứng trước mặt anh và nói thật lớn, EM VỀ RỒI...

Những ngày ở đây, đêm nào cô cũng mơ thấy người ấy, mơ mình sẽ tan biến trong vòng tay ấy, giấc mơ đáng sợ đến nỗi bản thân không thể mở mắt tỉnh lại, nhưng mình cũng phải tự trấn an biết bao lần. May đó chỉ là giấc mơ thôi, hôm nay mình vẫn sống, mình vẫn còn hi vọng quay về tìm người ấy. Rằng anh chỉ tạm thời đang ngủ, và mình đang đi xa...

Không ai biết mình khóc thầm vì buồn, vì nhớ vì thương, nhưng chuyện đã qua hết rồi, mình đã chờ được hôm nay. 6 tháng thôi mà sao lâu quá, cứ ngỡ là trở về quãng thời gian 6 năm ấy vậy, thật mơ hồ.

Hôm nay bác sĩ lại thay thuốc, đổi xuống liều nhẹ hơn, đã có quá nhiều kháng sinh đi vào cơ thể rồi, dạ dày cũng bị tổn thương nhiều vì thuốc. Thuốc trị liệu thính giác thì tăng lên, đẩy nhanh quá trình tái hoàn thiện thính lực.

Lần này cũng kiểm tra tổng quát tất cả vùng bên trong, trừ dạ dày ra thì mọi bộ phận vẫn khá tốt. Bác sĩ thấy cô xanh xao nên truyền thêm vào cơ thể cô một lượng máu dồi dào nhất định, tăng thêm cả vitamin và khoáng chất.

Cô nằm lại viện hai ngày, bác sĩ kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt rồi để họ về. Bác sĩ cũng dời ngày đến kiểm tra lại, một tháng đến một lần.

Những ngày lặng lẽ trôi qua, năm tháng yên bình xuôi chảy, cuộc sống bình dị êm đềm.

Cô hằng ngày ngồi trên phòng nhìn qua khung cửa sổ ngắm vạn vật, chờ ngày nghe thấy tiếng chim hót qua khung cửa, ngày ấy tới là ngày bình minh của cô cũng vừa hé, ngày hạnh phúc.

Hạnh phúc là gì, ai trả lời rõ được.

Hạnh phúc là gì, là tình yêu cuộc sống.

Là những ngày đông tay đan lấy bàn tay.

Chap 80: Kết thúc

Hai tháng sau...

Mùa đông thực sự tràn ngập mọi nẻo đường, bên khung cửa của cô hôm nay tuyết rơi trắng xóa, tuyết phủ khắp đường, khắp nhà, khắp hàng cây, khắp không gian. Mặt trời dù có chói mắt đến đâu cũng không thể xua tan được cái lạnh giá, chim đã đi tránh rét rồi, chỉ có con người vẫn ngược xuôi với dòng thời gian vô định.

Những ngày qua cô đã nghe thấy được nhiều thứ, tuy không thính như trước nhưng lại rất nhạy cảm. Ai nói to nói lớn hoặc tiếng động lớn là cô nghe thấy được. Cái cảm giác ấy khiến cô khóc không thành tiếng, cứ mặc nó chảy ướt đầm hai gò má. Và cô khóc là tuyết rơi, cô tự thấy bầu trời này không sáng như những ngày trước nhưng lại mang một vẻ đẹp rực rỡ không gì sánh được. Cô đưa tay hứng những bông tuyết lạnh buốt từ từ tan thành nước, cứ như vậy cho đến khi tuyết không rơi nữa.

Cô hát, hát cho mình nghe, hát cho mình nghe thôi. Cô không nhảy lên vui sướng khi biết như vậy mà mãi hôm sau mới nói cho mọi người. Bác sĩ lại tới kiểm tra và ông gặt đầu cho những lời muốn nói. Ông viết đơn thuốc rồi ra về, từ giờ ông không cần tới nữa, cô bình phục rồi, cô chỉ cần uống thuốc vì sự khỏe mạnh của hai lá phổi mà thôi.

Bố mẹ làm tiệc, mời bác sĩ và y tá Louisa đến cảm ơn, cô bé Ngân Linh tới chung vui, gia đình chú Dương cũng tới, mọi người từng người gởi lời chúc mừng, liên quan tung bùng đến nửa đêm. Cô ngồi nhìn mọi người ca hát nhảy múa thì vui lây, song lại tự nhiên nhớ đến anh, không biết anh sao rồi nhỉ, sẽ thế nào khi gặp lại nhau đây...???

Cô cứ ngỡ mình sẽ phải đi lâu lắm nhưng may quá, còn chưa hết một năm. Không biết thế nào mà tìm cứ rộn ràng lên, ra là vì năm nay cô sẽ đón Tết chung cùng anh được rồi, bên đây là sắp Giáng sinh rồi, gia đình chú Dương muốn mọi người ở lại thêm vài ngày đón Giáng sinh rồi về nhưng cô nóng lòng quá, muốn về tìm anh rồi.

Anh vừa đi họp về, đầu nhức buốt. Mấy hôm nay từng đợt nhức buốt dội về, trước cô sẽ xoa bóp cho anh nhưng cô đi rồi không ai mát xa đầu cho anh nữa. Thuốc cũng chẳng tác dụng bằng bàn tay ấy, mùa đông về hắt hủi, bóng dáng ấy nữa, sao mà nhớ quá. Anh thấy gió đông năm nay còn giá hơn cả từng trận tuyết bên Mĩ năm nào, lạnh đến buốt tim.

Tựa vào ghế, khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi, tay xoa lấy hai thái dương nặng chịch.

Từ cửa ra vào, một đôi chân nhỏ thoăn thoắt tiến vào, bước khẽ khàng không một tiếng động, nhìn thấy người đàn ông cao lớn nằm ngủ trên ghế thì xúc động đỏ hoe mắt. Lại khe khẽ vòng ra phía sau, nhìn ngắm gương mặt ấy, người ấy cả trong mơ cũng nhắm mắt, lông mày chẳng dãn ra được mà cứ nhăn lại. Đưa tay lên chạm vào huyết thái dương của anh, khẽ xoa bóp. Lấy từ trong túi ra lọ dầu quen thuộc, mát xa đầu cho anh, nhìn cặp mày dần dãn và bờ môi nhếch lên của anh thì hài lòng.

Sâu trong giấc mơ anh cũng cảm nhận được hơi thở quen thuộc, thần kinh tự nhiên buông lỏng rồi mơ màng, mở mắt ra, mong muốn tìm kiếm. Rằng mình không phải mơ mà tất cả là sự thật.

Anh choàng tỉnh lại, mắt anh thấy bóng người bên cạnh, anh không dám tin đó là cô nên lại nhắm mắt. Khi mở ra lại bóng hình đó, anh ngơ ngợ kéo tay bóng hình ấy, anh cảm nhận được hơi ấm từ đôi tay ấy, run run mấp máy không thành tiếng.

- Tiểu Du...!!!

Cô mỉm cười, ngồi vào lòng anh, áp mặt vào lồng ngực quen thuộc, cái bờ ngực này lâu lắm không hít hà thấy nhớ quá, tựa có một cái mà muốn khóc luôn à. Cô dụi dụi mề nheo, hai tay ôm lấy cổ anh rồi ngược lên, nhìn sâu vào đôi mắt mông lung và trạng thái đờ đẫn của anh khẽ nói.

- Phải, em về rồi nè.

Từ thính giác truyền lên não bộ xung thần kinh điện rồi chảy xuống khắp cơ thể, xúc động không nói nên lời. Cúi xuống rồi hôn kịch liệt như muốn truyền tất cả nỗi nhớ bằng nụ hôn này. Anh ôm chặt lấy đáng người nhỏ bé trong lòng, chặt đến nỗi cô suýt ngạt thở vẫn không buông, hai cánh tay như gọng kìm cuốn lấy vòng eo đó, có chết cũng không thả ra nữa, sợ sẩy là lại mất đi, cái cảm giác mất đi nó còn khó chịu hơn cả chết, anh không muốn thế.

Anh cứ ôm như thế, không buông. Nhìn cô đau đầu một nỗi thương, anh muốn nhìn thật kĩ gương mặt này mà không phải là khung ảnh. Nó chân thực và ấm áp hơn nhiều, vô giá nữa.

Cô nhìn anh cười, cũng nhìn vào đôi mắt ấy, bên trong chỉ có bóng hình cô thôi, cô đã nhớ rất nhiều. Cảm giác đang trong vòng tay anh nó cứ không thực, rộn ràng, mềm mại và chút gì đó vui vui, thích thích, lắm.

Cô vuốt ve lông mày, đôi mắt, cái mũi, dừng lại ở phiến môi vẫn còn hơi ấm của nụ hôn gấp lại. Tất cả chúng là của cô, người đàn ông này là của cô, chỉ cô thôi.

Anh cầm lại bàn tay đang cào nhặng trên gương mặt xuống đặt một nụ hôn.

- Anh nhớ vợ!!!

- Em nhớ chồng_ cô vui vẻ đáp lại.

- Bất đền_ anh nũng nịu.

- Được, em khao anh một châu no nê luôn.

- Chà, luôn chứ?_ anh nhướn mày nói, không che được nụ cười mẩn nguyện.

- Ủ, đi đi_ cô đứng dậy nhanh chóng, kéo tay anh đi.

Nhưng mà anh không nhúc nhích, kéo ngược cô trở lại lòng, bế thốc cô đứng lên, hướng phòng ngủ đi tới, một châu no nê luôn. Cô thấy không phải hướng cửa ra ngoài thì đen mặt, gào lên.

- Không, đi ăn cơ mà, một bữa ăn tối cơ mà...

- Ha ha ha, thì đang đi ăn tối đây, châu no nê nhất anh muốn ăn là vợ thôi...!!!

- Lâm An Tường...

Bụp...

Cửa phòng ngủ sập một cái rổ vang, bên trong vang lên những tiếng động kì lạ, rõ là mạnh mẽ.

Từ ngoài cửa ra vào, bầy cái đầu ló ra, cười khúc khích, không biết xấu hổ lại còn nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ rồi ngoác miệng cười.

Đột nhiên có hai kẻ lặn đùng ra sàn, chồng vó lên hét:

- Chết, đau bụng quá/ Toi rồi, con sắp ra...

Hai kẻ đó không ai khác chính là Lam và Thanh. Góm, hai đứa quỷ sứ, lúc ra thì không ra, đang yên đang lành thì lại chui ra.

Hai tên chồng mặt xanh lè, chẳng biết lấy sức ở đâu ra vác hai bà vợ nhà mình đến bệnh viện. Thư và Nhật cũng hết hồn, chị Mai tỉnh nhất, nhanh nhẩu gọi cấp cứu, bên ngoài cánh cửa ồn ào, đập vào tai cô.

Bên trong cánh cửa, cô thở hổn hển, cổ lắc tay anh một nhọc hời.

- Anh, hai đứa kia hình như sinh rồi.

Anh vẫn miệt mài làm việc, đối với vấn đề của cô rất không hài lòng, để tránh cô hỏi phiền phức, chặn miệng cô lại.

Hàm ý sâu sa của anh là.

- Họ đẻ chắc lâu lắm, mình chơi vài hiệp rồi đến ngó em bé là vừa.

Cô thì không nghĩ thế, phòng má muốn đi nhưng đi không nổi, anh hư quá mà, cứ cày trên người cô rã rời. Đành phải thuận theo anh thôi.

Thư và Nhật trao ánh mắt lần cuối đến cánh cửa rồi vội vã đến bệnh viện.

Thanh và Lam nhanh chóng được đưa vào phòng sinh, chỉ tội hai ông chồng, ngồi thu lu một góc bứt tóc như hai tên trốn trại vậy. Người bình tĩnh nhất là Nhật thảo luận với Thư vài vấn đề trước phòng sinh.

Bên trong phòng tiếng hét của hai nàng cực kì khủng khiếp, dọa mất mật trái tim những kẻ đứng ngoài.

Thư ngồi lặng lẽ trên băng ghế, mỗi lúc ánh mắt lại sáng thêm một chút, hào hứng nhìn vào cánh cửa, tâm đắc một điều.

- Hai đứa con của mình thật khác người. Chúng chờ bằng được mẹ nuôi Du về mới chịu ra đây mà. Thuở đời nhà ai đã 10 tháng rồi mà giờ mới chịu chui ra chứ, người ta có 9 tháng à, chẳng biết ông trời thế nào mà để cho chúng ta chờ lâu quá, 10 tháng rồi mới ra, mà lại ra cùng một lúc mới hay chứ. Phải không Nhật???

- Em nói cái gì cũng đúng hết.

- Hi hi, em vui quá, giờ hai tay hai nách hai bé.

- Ủ của em hết.

1 tiếng sau cửa phòng mới mở ra, trên tay y tá là hai đứa bé, chẳng biết máy siêu âm thế nào mà giờ thành hai thằng cu rồi. Chí và Tả Bích Huyền thấy con cũng chẳng quan tâm, tránh bác sĩ lao vào phòng, khóc tu tu ôm lấy vợ.

Bên ngoài cô và anh cũng vào tới, cô bế thằng Sin, con trai của Thanh, Thư tự đặt tên cho đứa con trai bị soi nhầm giới tính là Cos, tên Sin cũng là cô nàng này tự đặt mà thôi. Mặc kệ bố mẹ chúng gọi chúng là gì, cô nàng cứ gọi hai bé là Sin và Cos, cô thấy vui vui nên cũng gọi như vậy.

Còn hai cặp bố mẹ ruột thì cực ghét tên ấy, con trai họ không thể là công thức toán học được.

Hai ngày sau tất cả cùng trở về nhà, thêm hai thành viên mới là bé Sin và bé Cos. Chúng mới sinh nên nhỏ và đỏ hồng, lại vào mùa đông nên được quấn tròn như cái chăn bông vậy, thu hút mọi sự chú ý từ người lớn. Cô và Thư cũng như cung trướng vậy, trừ giờ ăn ra thì không cần mẹ chúng ẵm đâu, hai nàng mỗi người bế một bé, ẵm cả ngày không chán, quên cả hai người tình kia luôn.

Anh nhìn cô và cu Sin ẵm áp, đến sau ôm lấy cả hai vào lòng, thù thì.

- Tối nay mình làm ra một đứa đi!

Cô đỏ mặt huyếch ra đằng sau thui vào ngực anh, anh phá lên cười. Cùng nhau tận hưởng những khoảnh khắc đẹp đẽ của đời người.

Năm tháng qua đi tình yêu lại nở, em và anh nắm tay nhau đến tận cuối cuộc đời. Đi qua giông bão, đi qua trắc trở của tình yêu để tìm về với hạnh phúc đích thực. Cho dù em đã khóc, anh đã mệt nhưng chúng ta vẫn không từ bỏ nhau, đây là thủy chung. Cho dù em đã quên anh đã lãng nhưng sâu trong tâm khảm vẫn còn khắc, đây là sâu đậm. Em đã quay lưng và anh đã bước đi nhưng rồi vẫn ngoảnh đầu lại, đó là tình yêu. Cảm ơn những năm tháng tuổi trẻ đã cho chúng tôi những cảm xúc xốn xang như vậy để chúng tôi biết trân trọng tình cảm của chính mình. Cảm ơn những rung động đầu đời đã mang theo tận cuối cuộc đời để chúng tôi không buông đôi tay nhau ra nữa. Cảm ơn những người bạn luôn ở bên đã cùng khóc cùng cười với chúng tôi. Quá khứ đã khép lại một cách nhẹ nhàng và mở ra tương lai đầy tươi sáng. Hôm nay, ngày 26/11/2017, chúng tôi nắm tay nhau trong nhà thờ để thề nguyện tình yêu, để bước vào hôn nhân ảm áp, một cái kết cho tất cả đã trải qua. Lần đầu tiên mang áo cưới, tôi đã không thể không xúc động, hình như anh

cũng run rẩy không thôi, cả đời này có lẽ chúng tôi sẽ không thể quên được giây phút thiêng liêng này. Giây phút của hạnh phúc, của khát vọng, của cuộc sống, của tất cả yêu thương.

Thanh xuân tươi đẹp của chúng tôi là những khoảnh khắc sánh vai cạnh nhau, đi qua thời học sinh, đi qua tuổi trẻ, đi qua những ngây ngô dại khờ và cả vị chạn chất của tình đầu xa cách. Anh va vào em bịch một cái, thùng mắt màu hồng của em rồi, bắt đền anh màu xanh của chúng ta.

Thanh xuân em bị vỡ vì anh đấy, bắt đền anh nửa đời còn lại bù đắp cho em.

Anh cố tình làm thùng đấy, màu hồng không đẹp bằng anh, em phải bước vào bầu trời xanh của anh, phải bên anh mãi mãi. Thanh xuân à, nó cũng đẹp đấy nhưng cũng không đẹp bằng anh, anh sẽ mang đến cho em suốt một đời tình yêu đỏ rực của màu xanh hi vọng. Có lẽ sẽ khiến em buồn một chút nhưng anh có đủ tự tin là ngày mai em sẽ lại cười thôi.

Anh yêu em suốt cả một đời...!!!

THE END

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Tươi Đẹp Bị Phá Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.